Ngọa Long Sinh

Quỷ Kiếm U Linh

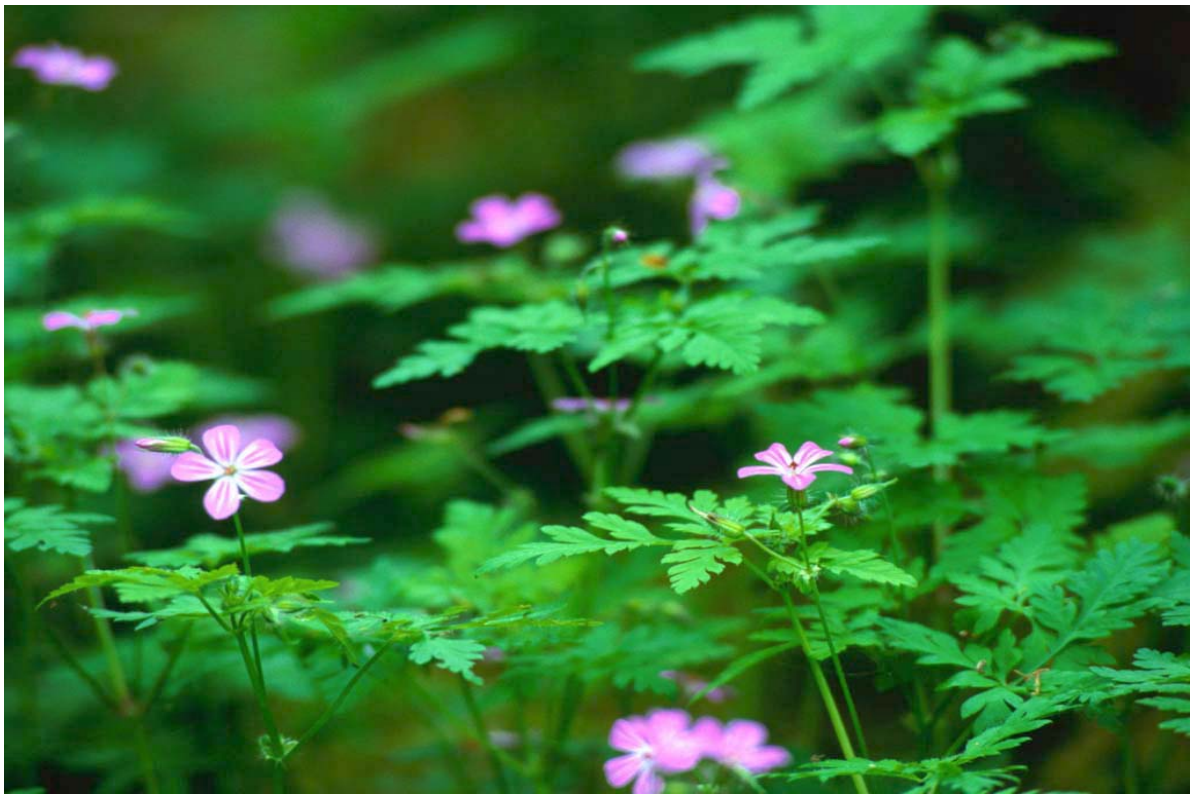

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 1

Tàn Hồn Ma Đao

Dạ Nguyệt Lâu...

Tọa lạc ngay giữa trung tâm Hàm Thành, với kiến trúc nguy nga, tráng lệ bằng những mái vòm cong vút, kết hợp cùng những khu vườn hoa viên vây bọc, Dạ Nguyệt Lâu xứng với cái danh mà cư dân ở đây gắn cho nó:

Nhất Lầu.

Ngoài kiến trúc nguy nga tráng lệ vốn có, trong Dạ Nguyệt Lâu có những nàng kỹ nữ với dáng thướt tha mỹ miều, nhan sắc diễm trần mà ít có kỹ lâu nào có được. Chính nhờ vào những khung cảnh cùng những trang giai nhân tuyệt sắc mà tòa lầu Dạ Nguyệt trở thành điểm hội tụ của các kỳ nhân trên giang hồ khi đặt chân đến Hàm Thành. Nhưng chỉ như thế thôi thì chưa đủ nói hết sự quyến rũ của tòa lầu Dạ Nguyệt. Ở Dạ Nguyệt còn có thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.

Triều Thi Thi tuyệt sắc như thế nào, nhan sắc của nàng ra sao? Có lẽ chỉ có thể diễn đạt, một khi nàng xuất hiện thì hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn. Ngay cả khi toà Dạ Nguyệt chẳng còn nàng nữa, mà chỉ còn bức lụa vẽ chân dung kỹ nữ đang ôm đàn cũng đủ sức thu hút khách phương xa. Chính vì sự thu hút quyến rũ của Triền Thi Thi mà bức lụa chân dung của nàng tại tòa Dạ Nguyệt Lâu được xem như một báu vật vô giá, được treo ngay tại gian chính sảnh, để bất cứ khách nhân nào cũng có thể tận mắt chiêm ngưỡng vóc

dáng hoa nhường nguyệt thẹn của giai nhân.

Về đêm, Dạ Nguyệt Lâu càng đúng nghĩa với cái danh của nó. Một khung cảnh nhộn nhịp, một sức quyến rũ lạ thường toát ra từ khung cảnh, từ những trang kỹ nữ tuyệt sắc lộng lẫy trong những bộ cánh xiêm y trắng toát, tưởng như một bày tiên nữ từ thượng giới vừa hạ thân xuống cõi phàm để tìm thú vui chốn trần tục. Tất nhiên, nơi tụ hội đông nhất là gian đại sảnh có bức chân dung Triều Thi Thi. Nếu đã đến Dạ Nguyệt Lâu mà không chiêm ngưỡng vóc dáng giai nhân qua bức tranh lụa thì coi như chưa từng bước chân đến tòa Nhất Lầu này.

Nhưng một khi đã tận mắt chứng kiến cái đẹp mỹ miều của giai nhân thì khó giữ được tâm định không suy tưởng đến nàng. Dung diện cùng dáng mạo tha thướt sẽ tồn tại mãi mãi trong tâm trí những ai đã một lần được chiêm ngưỡng bức lụa chân dung Triều Thi Thi.

Đêm trung thu, vầng trăng sáng tỏ, đầy đặn tỏa xuống Dạ Nguyệt Lâu, phủ lên nó lớp áo choàng bằng vầng sáng vàng nhàn nhạt. Đêm trung thu, Dạ Nguyệt Lâu càng náo nhiệt hơn mọi đêm thường. Trong đại sảnh chẳng còn chiếc bàn trống nào. Tất cả gần như đông cứng bởi những khách nhân đi chơi đêm trăng đến Hàm Thành.

Hai gã giáo đầu lực lưỡng vác đại đao đứng trước cửa ra vào Dạ Nguyệt Lâu đã nhận được lĩnh ý của Lý Ma Ma ngưng đón khách. Chính vào lúc cái lịnh đó đến tai hai gã giáo đầu thì lại xuất hiện một trung niên, với dung diện trầm cảm, nhưng sự trầm cảm đó vẫn không làm mất những nét khôi ngôi tuấn tú của y.

Trung niên thư sinh vừa bước đến, hai gã giáo đầu đã chận lại. Một người nói:

− Khách nhân miễn thứ. Dạ Nguyệt Lâu đã quá đông khách, xin mời khách nhân đêm sau đến.

Trung niên nhìn hai gã giáo đầu:

− Ta đến Dạ Nguyệt Lâu vì một cái hẹn mười tám năm.

Hai gã giáo đầu nghe trung niên nói, chân mày thoạt cau lại. Họ nhìn nhau như thể hội ý.

Người thứ hai rặn một nụ cười giả lả rồi nói:

− Đêm nay Dạ Nguyệt Lâu rất đông khách, khách nhân có hẹn e cũng khó gặp được người muốn hẹn. Thỉnh khách nhân ngày mai đến.

− Ta đã hẹn thì không trễ hẹn, và cũng chẳng có đêm thứ hai với Nguyên Thiên Phục.

Trung niên với cái tên Nguyên Thiên Phục vừa nói vừa bước len qua hai gã giáo đầu gác cửa. Tất nhiên hai gã giáo đầu đâu thể trái lịnh Lý Ma Ma mà cho Nguyên Thiên Phục vào Dạ Nguyệt Lâu dễ dàng như vậy. Dù muốn hay không muốn thì hai gã đó cũng phải chặn vị khách nhân kỳ quặc này lại.

Nguyên Thiên Phục vừa len bước qua hai gã đó thì hai thanh đại đao đã gác chéo chặn gã lại.

Gã giáo đầu đứng bên phải nói:

− Khách nhân, xin đừng để chúng tôi phải thất lễ.

Dung diện của Nguyên Thiên Phục thoạt sa sầm lại. Y lạnh nhạt nói:

− Đáng ra hai ngươi không nên rút đao trước mặt ta.

Cùng với lời nói đó, bằng một thủ pháp cực kỳ tân kỳ, song thủ của Nguyên Thiên Phục đã thộp vào hổ khẩu cầm đại đao của hai gã giáo đầu. Một âm thanh khô khốc phát ra từ hổ khẩu hai gã giáo đầu.

Cạch...

Hai gã giáo đầu gác cửa kỹ lâu Dạ Nguyệt Lâu đau đớn thét lên:

− Ôi cha!

Hai thanh đại đao rời khỏi tay họ rơi luôn xuống đất.

Nguyên Thiên Phục lườm hai gã đó, nói tiếp:

− Ta có nể mặt Lý Ma Ma nên đao pháp còn chưa biến chiêu.
Y hất tay đẩy hai gã giáo đầu té phệt xuống đất rồi thong dong tiến thẳng về phía gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu. Y bước lên những bậc tam cấp dẫn lên cửa gian chính sảnh. Khi Nguyên Thiên Phục xuất hiện ngay ngưỡng cửa thì mọi cặp mắt của khách nhân đều đổ dồn đến y bởi vẻ mặt trầm uất đến độ lạnh lùng.
Mặc nhiên với những ánh mắt đang đổ dồn về phía mình xoi mói, tinh nhãn sáng ngời của Nguyên Thiên Phục như đóng đinh vào bức lụa vẽ chân diện mục của Triều Thi Thi. Y nhìn bức lụa không chớp mắt rồi từ từ tiến về bức lụa đó.
Y đứng trước bức lụa chiêm ngưỡng gần như bất động, hai chân chẳng khác nào bị chôn dính dưới sàn đại sảnh. Y lẩm nhẩm nói:
− Triều Thi Thi.
Nguyên Thiên Phục ngắm nhìn bức lụa, hay tưởng như y đang bị thôi miên bởi chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ. Bất giác Nguyên Thiên Phục buông một tiếng thở dài.
Không biết vì nguyên cớ gì mà y thở dài, Thiên Phục có tâm sự gì chăng, hay y vừa kịp phát hiện ra một nét thô cứng trên bức họa giai nhân kia?
Nếu không có tiếng thở dài của Thiên Phục thì ngỡ y đã biến thành pho tượng bất động dưới chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ. Sau khi buông một tiếng thở dài thườn thượt như muốn thổ lộ một tâm trạng u uất thì bất giác Thiên Phục toan tháo bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ.
Khi tay Thiên Phục vừa chạm vào bức họa Triều Thi Thi thì có tiếng nói bằng chất giọng gằn gằn cất lên ngay sau lưng y:
− Ngươi còn tính tháo cả bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ nữa sao?
Thiên Phục thu tay lại từ từ quay mặt lại, đối nhãn với kẻ vừa lên tiếng sau lưng mình:

− Ngươi là ai?

Gã đại hán lực lưỡng, với hàm râu cá chốt nhướn mày nói:

− Ngươi từ phương xa đến nên không nhận ra Mịch Quang Tu với ngoại hiệu Hoạt Thần Sát mỗ ư?

Nguyên Thiên Phục nhíu mày nói:

− Hoạt Thần Sát là gì?

Mịch Quang Tu vỗ tay vào ngực mình:

− Hoạt Thần Sát là Mịch mỗ, không một ai ở Hàm thành lại không biết.

Ngay cả Lý Ma Ma cũng phải nể mặt Mịch mỗ mà đêm Trung thu này đích thân thỉnh Mịch mỗ.

− Thế tại hạ đứng đây chiêm ngưỡng chân dung Triều Thi Thi có làm phiền đến các hạ không?

Câu nói của Nguyên Thiên Phục khiến mặt Mịch Quang Tu sa sầm lại:

− Trong Dạ Nguyệt Lâu, ngoài Lý Ma Ma ra, Mịch mỗ là chủ nhân ở đây.

Thiên Phục cướp lời Mịch Quang Tu:

− Dạ Nguyệt Lâu không thể có một vị chủ nhân thứ hai như các hạ. Nếu các hạ đáng mặt thay thế Lý Ma Ma thì tại hạ đã biết các hạ.

− Ngươi là ai mà dám nghênh ngang nói với Mịch mỗ những lời xấc xược như vậy chứ?

− Tại hạ là Nguyên Thiên Phục.

− Nguyên Thiên Phục là gì mà dám xấc xược trước mặt Hoạt Thần Sát Hàm Thành chứ?

Thiên Phục mỉm cười rồi nói:

− Hàm Thành có thể biết các hạ nhưng rất tiếc Hàm Thành quá nhỏ nên tại hạ không biết các hạ.

− Ngươi chưa biết thì Mịch mỗ sẽ cho ngươi biết ngay thôi mà.

Mịch Quang Tu vừa nói vừa hoành tay ra sau lưng rút binh khí. Binh khí của

Mịch Quang Tu là một đôi câu liêm loang loáng. Mịch Quang Tu nói:
− Mịch mỗ nổi danh Hoạt Thần Sát với đôi câu liêm này. Hôm nay ngươi sẽ được biết sự lợi hại của nó trước khi biến thành oan hồn vất vưởng dưới a tỳ.
Đáp lại câu nói hăm dọa của Mịch Quang Tu, Nguyên Thiên Phục buông một câu cụt ngủn bằng chất giọng thật hững hờ:
− Hoạt Thần Sát các hạ chỉ biết múa câu liêm thôi ư?
Lời còn đọng trên môi Nguyên Thiên Phục thì Mịch Quang Tu vũ lộng đôi câu liêm, một tập kích vùng thượng đẳng, dùng móc móc yết hầu, chiếc còn lại thì công vào vùng hạ đẳng cũng dùng móc câu móc lấy đan điền đối phương. Chiêu công của Mịch Quang Tu thật tàn nhẫn không sao có thể diễn giải được. Có thể nói chiêu thức của Mịch Quang Tu thi triển công kích Nguyên Thiên Phục là một ác chiêu mà một khi trúng đích thì không một ai có thể bảo toàn được tính mạng. Có lẽ chính vì chiêu thức của y quá tàn độc và tàn nhẫn nên mới được mọi người ở Hàm Thành gắn cho ngoại hiệu là Hoạt Thần Sát.
Mọi người có mặt trong gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lầu chứng kiến Mịch Quang Tu xuất thủ đều nhắm mắt lại và cái họ tưởng tượng trong đầu khi mở mắt ra là một thây người bị đôi câu liêm tàn bạo của họ Mịch móc tan thành những mớ thịt bầy nhầy.
Tất nhiên trong đám thực khách vẫn có người tò mò cố giương mắt thật to để chứng kiến một cái chết thảm bởi tàn chiêu của Hoạt Thần Sát Mịch Quang Tu của gã trung niên kia.
Nhưng chiêu thức tàn độc của Hoạt Thần Sát chưa kịp hoàn thiện, thậm chí tưởng chừng như y chỉ mới múa câu liêm thì tự dưng hai tay thủ câu liêm đã tách ra, rời khỏi thân, rơi xuống đất.
Bịch... bịch...
Sợi lụa đỏ bọc thanh khoái đao vừa xuất thủ phát chiêu đã vùn vụt quấn lại

lưỡi đao, trong khi Hoạt Thần Sát vẫn chưa cảm nhận được song thủ của mình rời khỏi thân pháp. Hai bờ vai của họ Mịch trông như hai cục thịt đỏ ối rướt máu theo sự nhích động của thân pháp.

Khi Mịch Quang Tu nhận được cảm giác đau đớn thì y cũng chẳng còn sức trụ vững đôi chân bởi mất quá nhiều máu.

Mịch Quang Tu cất lên tiếng rú thảm thiết:

− A... a... a... a...

Y té bộp xuống đất ngất lịm. Máu vẫn tiếp tục tuôn ra cho đến khi y biến thành một cái xác không hồn, trong khi đó Nguyên Thiên Phục vẫn dửng dưng trước cái chết của họ Mịch mà không biểu lộ chút cảm xúc nào. Bộ mặt khôi ngô anh tuấn của y vẫn khoác những nét trầm uất trông thật là lạnh lùng.

Cái chết của Mịch Quang Tu quá khủng khiếp, nên chẳng mấy chốc gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu khoác một bầu không khí nặng nề với cảm giác khủng bố bởi đao pháp quá khốc liệt của trung niên lãnh cảm kia.

Thực khách trong gian chính sảnh như chết lặng bởi cái chết của Hoạt Thần Sát Mịch Quang Tu. Mọi người ngồi bất động, tưởng chừng tất cả đã biến thành người pho tượng bất động, hay hồn của họ đã tan thoát đi chỉ để lại cái xác vô hồn trong nỗi hãi hùng.

Chợt trong sự im lặng khủng bố đó, có người bật đứng dậy. Kẻ đó thu hết dũng lược thốt lên:

− Tàn Hồn Ma Đao.

Cùng với câu nói đó, người kia ôm đầu thoát chạy ra ngoài. Một người thoát chạy kéo theo sự lây lan qua những người khác, và chẳng người nào bảo người nào, ai nấy đều đua nhau tháo chạy khỏi đại sảnh đường như bầy ong vỡ tổ.

Sự náo loạn tại gian đại sảnh lan nhanh đến những thực khách trên gác lầu.

Ngay cả những trang kỹ nữ tuyệt sắc giai nhân cũng bị lôi vào cảnh hoảng loạn đó. Họ quên bẵng công việc của mình mà nhao nhao chạy về phía cửa hậu.

Hai mươi gã đại hán lực lưỡng từ trên gác lầu phi thân xuống xếp thành hình cánh cung vây lấy Nguyên Thiên Phục. Tất cả đều tuốt binh khí hườm sẵn, nhưng chưa một ai dám xông vào.

Tất nhiên hai mươi gã đại hán kia đã thấy cái thi thể không toàn vẹn của Hoạt Thần Sát Mịch Quang Tu, mà Hoạt Thần Sát thì ai mà không biết y chứ. Chính cái thây của Hoạt Thần Sát bắt họ phải nghĩ tới kẻ đang đứng trước mặt là một sát thủ bá đạo không thể nào lường hết được.

Cuộc diện đêm trung thu trong Dạ Nguyệt Lầu đang náo nhiệt bất giác trở nên căng thẳng cực kỳ với sự xuất hiện của Nguyên Thiên Phục. Nhưng cuộc diện cứ kéo dài mãi sao, hai mươi gã đại hán đâu thể để một gã trung niên lạ mặt vào phá vỡ việc kinh doanh trong Dạ Nguyệt Lâu. Nếu không hạ gã khách lạ kia thì sao nhìn mặt chủ nhân Lý Ma Ma.

Mặc dù hai mươi gã biết vị khách kia là một sát thủ, nhưng tình thế chẳng đặng đừng bởi bổn phận và trách nhiệm của họ. Hai mươi gã ra ám hiệu cho nhau rồi đồng loạt thét lớn một tiếng, toan nhảy xổ vào đối phương. Chính lúc đó thì giọng khàn khàn của một trung phụ thét lên:

− Dừng tay!

Tiếng quát kia có uy lực buộc hai mươi gã đại hán hộ pháp Dạ Nguyệt Lâu cùng loạt thối bộ. Họ thối bộ nhưng lại buông những tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Ma Ma trong bộ xiêm y thêu hoa, viên kim tuyến, tóc búi cao được cài bằng chiếc trâm vàng đính ngọc dạ minh châu.

Lý Ma Ma nhìn Nguyên Thiên Phục không chớp mắt. Mặc dù đã ngoài tứ tuần, nhưng Lý Ma Ma vẫn không đánh mất vẻ đài các kiêu sa vốn có của

một trang giai nhân tuyệt sắc lúc xuân thời. Đôi thu nhãn vẫn sáng ngời trong suốt, ngay cả hàng lông mày vẫn được chăm sóc cẩn thận, trông như đôi lá liễu mỏng dính.

Với những bước đi vẫn không thua các trang kỹ nữ trong Dạ Nguyệt Lâu, vừa thướt tha vừa uyển chuyển. Lý Ma Ma tiến đến đối mặt với Nguyên Thiên Phục.

Nhìn thẳng vào mắt Nguyên Thiên Phục, Lý Ma Ma nói:

− Hình như bổn nương đã gặp các hạ Ở đâu rồi?

Nụ cười cố cựu nhếch trên hai cánh môi mỏng của Nguyên Thiên Phục, nhưng đôi chân mày lá liễu của Lý Ma Ma thì chau hẳn lại, tưởng chừng như mụ đang cố tìm trong tiềm thức của mình một dấu ấn dĩ vãng về người trung niên này.

Lý Ma Ma thối lại một bộ, hai mắt như đóng dính vào Nguyên Thiên Phục, mãi một lúc lâu sau mới thốt được một câu:

− Chẳng lẽ là ngươi?

− Ma Ma vẫn chưa nhận ra được tại hạ à?

Hai gò má của Lý Ma Ma giần giật một lúc:

− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục!

Nguyên Thiên Phục lại mỉm cười.

Lý Ma Ma nói:

− Đúng rồi, nụ cười này đúng là của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Lý Ma Ma lắc đầu:

− Mười tám năm... Nguyên Thiên Phục phải không?

− Chính tại hạ.

Lý Ma Ma bước tới, bất giác ôm lấy vai Nguyên Thiên Phục:

− Thiên Phục, sao đến bây giờ ngươi mới quay lại đây?

− Tại hạ không đến quá sớm cũng như quá trễ chứ?

Ma Ma nhìn Thiên Phục không chớp mắt. Hai bàn tay Ma Ma nắn đôi bờ vai của Thiên phục. Bất thình lình Lý Ma Ma quay lại nói với ha mươi gã đại hán:

− Các ngươi lui ra và mang theo cái thây thối này đi.

Hai mươi gã đại hán đồng loạt ôm quyền xướng lên:

− Tuân lệnh Ma Ma!

Khi bọn đại hán hộ lầu rút lui hết ra ngoài, Lý Ma Ma mới kéo Nguyên Thiên Phục đến chiếc bàn kê ngay góc đại sảnh:

− Thiên Phục, ngồi xuống đi!

Khi Thiên Phục vừa yên vị thì Lý Ma Ma hỏi:

− Phải ngươi đến tìm Triều Thi Thi?

Thiên Phục gật đầu:

− Tại hạ không đến quá muộn chứ?

− Qúa muội rồi.

Thiên Phục sa sầm mặt:

− Nàng đã không còn ở Dạ Nguyệt Lâu nữa?

− Đã đi rồi. Công tâm mà nói thì ngươi đúng là một kẻ bạc nghĩa vô tình, nên muội muội mới bỏ đi.

Thiên Phục nhún vai:

− Sao Ma Ma cho tôi là một kẻ bạc nghĩa vô tình? Thiên Phục này tìm đến Dạ Nguyệt Lâu bởi cái danh của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ, và sau đó tại hạ lại ra đi cũng như bao nhiêu người khác.

− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đến với Triều Thi Thi và ra đi như những khách nhân bình thường ư?

Thiên Phục gật đầu.

Lý Ma Ma cười khảy. Tiếng cười của Lý Ma Ma như một lời chế giễu hay đúng ra là tiếng oán trách không thành lời. Nhìn Thiên Phục, Ma Ma nói:

− Ngươi nghĩ thế cũng được. Bởi vì có hảo hán nào đặt chữ tình cho những ả kỹ nữ, mà chỉ có kỹ nữ gởi tình cho khách phương xa. May mắn Triều Thi Thi đã ra đi, nếu không mà nghe được những lời nói của ngươi chắc có lẽ vỡ tim mà chết mất.

Lý Ma Ma thở dài một tiếng rồi nói:

− Ngươi đã ra đi sao còn quay về Dạ Nguyệt Lâu tìm Triều Thi Thi làm gì?

− Tại sao tại hạ lại không đi tìm một kỷ niệm đẹp trong dĩ vãng chứ? Tất cả mọi người đều có thể đi tìm một kỷ niệm đẹp thuộc về dĩ vãng.

− Ngươi đã nói như vậy thì ta cũng chẳng còn gì để nói cả. Dạ Nguyệt Lâu vẫn rộng cửa đón Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục Lý Ma Ma nhếch mép dè bỉu nói tiếp:

− Thiên Phục, dù cho người không nặng lòng với Triều Thi Thi thì Lý Ma Ma này vẫn nói. Thiên hạ đệ nhất kỹ nữ đã quá vì người. Nhưng để đáp lại tình của Triều muội muội chỉ có sự lạnh nhạt vô tình.

Lý Ma Ma thở dài.

Thiên Phục nhìn Ma Ma nói:

− Lý Ma Ma trách tại hạ đấy à?

− Ta không có cái quyền trách ngươi, mà chỉ trách cho Triều muội muội mà thôi.

Nhìn Nguyên Thiên Phục, Lý Ma Ma nặn một nụ cười giả lả rồi nói:

− Khách nhân tìm đến Dạ Nguyệt Lâu với mục đích như mười tám năm về trước?

Thiên Phục lạnh nhạt nói:

− Khác hơn một chút!

− Khác như thế nào?

− Một chút kỷ niệm đẹp về Triều Thi Thi.

− Trong Dạ Nguyệt Lâu, Triều Thi Thi không còn nữa, ngoài bức họa kia

mà thôi.

Khách nhân có để ý đến bức họa đó không?

− Đã nhìn qua.

Lý Ma Ma nhếch môi:

− Đẹp chứ?

− Rất đẹp và rất có thần.

− Đẹp chỗ nào và có thần chỗ nào?

Thiên Phục thoạt cau mày:

− Lý Ma Ma muốn tại hạ trả lời?

Lý Ma Ma gật đầu:

− Tất cả mọi người đến Dạ Nguyệt Lâu chỉ biết chiêm ngưỡng cái đẹp nhan sắc của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ chứ không thấu đáo được cái đẹp và cái thần của muội muội. Bổn nương nghĩ, khách nhân thấy được cái đẹp đó.

− Chỉ có mỗi tại hạ thấy sao?

− Người trong cuộc thì bao giờ cũng có sự đồng cảm.

− Ma Ma cho tại hạ là người trong cuộc?

− Bổn nương nghĩ như vậy.

Thiên Phục lại nhếch môi:

− Ma Ma đã nghĩ như vậy thì tại hạ không thể để Ma Ma thất vọng. Cái đẹp nơi bức họa chân dung của Triều Thi Thi chính là ánh mắt mòn mỏi đợi chờ. Trong ánh mắt kia toát ra cái nhìn của chinh nhân vò võ với thời gian. Tại hạ nói như vậy không biết có đúng không?

− Người biết như vậy sao vẫn thờ ơ với Triều Thi Thi suốt mười tám năm?

Thiên Phục nhún vai, nhạt nhẽo nói:

− Nếu tại hạ không phải là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì quần hồng có thể níu chân tại hạ.

Lý Ma Ma há hốc miệng sau câu nói của Thiên Phục. Ậm ự mãi trong miệng

một lúc như tìm ý đáp lời Thiên Phục, một lúc sau Lý Ma Ma mới thốt ra lời:

− Bổn nương quên khách nhân là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Lý Ma Ma mỉm cười quay mặt nhìn về cửa hậu:

− Tiểu Ngọc.

Từ phía cửa hậu, một nàng kỹ nữ nhan sắc tuyệt trần xuất hiện tiến thẳng đến bàn Lý Ma Ma và Nguyên Thiên Phục.

Lý Ma Ma nhìn Thiên Phục nói:

− Sau khi Triều Thi Thi bỏ đi, nếu không có tấm lụa chân dung của nàng, có lẽ bổn nương đã phải đóng cửa Dạ Nguyệt Lâu. Còn hiện tại đã có Tiểu Ngọc, bổn nương thiết nghĩ Tiểu Ngọc hầu phục khách nhân được.

Thiên Phục nhìn Tiểu Ngọc, khẽ gật đầu:

− Đáng mặt mỹ nhân. Cô nương có thể đưa tại hạ lên phòng của Triều Thi Thi trước đây.

Tại hạ thích gian thư phòng đó.

Tiểu Ngọc nhìn Lý Ma Ma:

− Ma Ma...

Lý Ma Ma nói:

− Từ lúc Triều Thi Thi bỏ đi, bổn nương đã đóng cửa gian thư phòng đó vĩnh viễn.

Nguyên Thiên Phục cười mỉm rồi thò tay vào thắt lưng lấy ra một pho tượng lưu ly với nét chạm trổ vô cùng tinh tế. Y đặt pho tượng lên bàn:

− Lý Ma Ma nhận ra pho tượng này chứ?

Đôi chân mày của Lý Ma Ma thoạt cau lại:

− Pho tượng này chính là một trong mười hai pho Thập Nhị La Hán mà mỗi pho đều có giá trị liên thành.

− Tại hạ rất khâm phục kiến thức của Ma Ma.

Thiên Phục nhướng mày mỉm cười nói tiếp:

− Tại hạ đổi pho tượng này để được quyền mở cửa gian thư phòng của Triều Thi Thi.

Lý Ma Ma đứng lên:

− Khách nhân đã muốn thì bổn nương phải chìu khách.

− Đa tạ Lý Ma Ma đã nể mặt!

− Bổn nương được hời đấy chứ.

Lý Ma Ma quay lại Tiểu Ngọc:

− Tiểu Ngọc hầu phục chu đáo cho khách nhân nhé.

Tiểu Ngọc gật đầu.

Lý Ma Ma buông một tiếng thở dài, hướng mặt nhìn Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục:

− Khách nhân đến Dạ Nguyệt Lâu tìm vui rồi lại đi?

− Đó không phải là điều Ma Ma muốn biết và cũng không phải là điều tại hạ muốn đáp lời.

Giọng của Thiên Phục thật nhạt nhẽo, tưởng chừng như chẳng có chút hảo cảm gì với chủ nhân Dạ Nguyệt Lâu.

Lý Ma Ma bặm môi sau câu nói vô tình của Thiên Phục. Nhìn lại Tiểu Ngọc, Lý Ma Ma nói:

− Tiểu Ngọc! Con cố lo chu tất cho vị khách nhân này.

− Tiểu Ngọc sẽ lo chu tất.

Lý Ma Ma gật đầu, thoạt liếc trộm Nguyên Thiên Phục rồi với tay lấy pho tượng ngọc trên bàn, quay lưng bỏ đi thẳng về phía cửa hậu.

Thiên Phục chẳng hề để tâm đến thái độ của Lý Ma Ma mà thản nhiên dời mắt nhìn lại bức họa chân dung Triều Thi Thi. Y lẩm nhẩm nói:

− Dù sao thì nàng cũng đã đi rồi. Thế cũng được.

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 2
Kiếm Tương Tư
Kiếm Thủ Vô Tình

Ngoài Hàm Thành trong một ngôi cổ miếu hoang tĩnh mịch khác hẳn với Dạ Nguyệt Lâu nguy nga tráng lệ cũng có hai người ngồi ngắm trăng trung thu.
Thiếu niên với dáng mạo nho nhã, lịch lãm ngồi bên cạnh lão hán nhân đã ngoài ngũ tuần. Y rót rượu ra chén kính cẩn dâng bằng hai tay:
− Con thỉnh sư phụ.
Lão hán nhân vẫn nhìn lên vầng trăng đầy đặn, buông một câu lạnh nhạt:
− Cứ để đó.
Thiếu niên e dè đặt chén rượu xuống trước mặt lão hán nhân.
Lão hán nhân thờ ơ nói:
− Ngươi thấy đêm nay trăng có đẹp không?
− Dạ rất đẹp ạ!
− Ngươi cũng có thể cảm thụ được cái đẹp của trăng à?
Thiếu niên cúi mặt nhìn xuống.
Lão hán nhân thờ ơ bưng chén rượu uống ừng ực rồi bất thình lình đập chén rượu xuống sàn cổ miếu.
Xoảng...
Chén rượu bằng ngọc lưu ly vỡ tan.
Thiếu niên vẫn cúi đầu phủ phục.
Lão hán nhân thờ ơ nói tiếp:
− Ngươi sinh ra cũng vào một đêm trăng như thế này.
Thiếu niên ngước nhìn lên. Hai mắt chằm chằm nhìn lão hán nhân. Lão hán nhân buông một tiếng thở dài nói tiếp:
− Lệnh Thế Kiệt.
− Có đệ tử.
Lão hán nhân chìa tay.
Lệnh Thế Kiệt như đã quá quen với hành động của sư phụ. Chàng đặt vào tay lão nhân một pho tượng gỗ khắc dang dở.
Lão nhân đưa pho tượng gỗ khắc dang dở ngắm nghía rồi tiếp tục khắc nó bằng lưỡi kiếm phát ánh hào quang xanh rờn. Lão hán nhân khắc tượng mà chẳng hề nhìn tới pho tượng. Ánh mắt của lão như chìm vào cõi vô định nào

đó.
Lệnh Thế Kiệt ngồi bên trong không nói nửa lời. Hình như Thế Kiệt biết lúc này mình không được làm bất cứ điều gì có thể gây ra tiếng động làm mất sự hứng thú của sư phụ.
Nhìn lão hán nhân khắc tượng mà nghĩ lão đã quá quen với công việc này. Tay lão thoăn thoắt và chẳng bao lâu bức tượng gỗ đã hoàn tất.
Khi lão khắc xong, mới nhìn pho tượng.
Lão nhân nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, ta khắc mất bao nhiêu lâu?
− Nhanh hơn pho tượng trước đây một chớp mắt.
Lão nhân gật đầu:
− Ngươi xem có khiếm khuyết gì không?
Thế Kiệt đón lấy pho tượng nhìn một lúc rồi nói:
− Thưa không có khiếm khuyết gì.
− Không có khiếm khuyết. Giờ thì ngươi biết phải làm gì chứ?
− Đệ tử biết.
Thế Kiệt đặt pho tượng gỗ lên đầu mình.
Lão nhân buông tiếng thở dài nói:
− Hôm nay ta mới nói cho ngươi biết, pho tượng gỗ mà ngươi đang đội trên đầu là chân diện mục của một trang giai nhân với ngoại danh là thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi ở Dạ Nguyệt Lâu. Kẻ mà ta vừa hận lại vừa yêu.
Thế Kiệt lên tiếng chẳng khác nào con két tập nói:
− Hãy vì ta mà quên đi người.
Lời nói đó còn bên thính nhĩ của Lệnh Thế Kiệt thì một đạo ảnh kiếm xanh rờn được chính lão nhân thi triển, cắt một đường vòng cung từ trên bổ thẳng xuống đỉnh đầu Thế Kiệt.
Ánh kiếm xanh rờn kia chỉ dừng lại khi pho tượng gỗ bị chẻ làm hai mảnh bằng nhau mà không hề chạm đến tóc của Lệnh Thế Kiệt. Một người có thể xuất thủ phát chiêu kiếm được như lão nhân e rằng trên giang hồ chẳng có người thứ hai.
Lão nhân thu kiếm lại:
− Lệnh Thế Kiệt, ngươi đã học được những gì ở ta?
− Kiếm tương tư, kiếm thủ vô tâm.
Lão nhân gật đầu rồi thờ ơ nhìn lên vầng trăng đầy đặn:
− Rót rượu cho ta.
Thế Kiệt lấy chiếc chén khác rót rượu dâng lên lão nhân bằng hai tay.
Lão nhân đón lấy chén rượu, ngửa mặt uống ừng ực. Uống xong số rượu Thế Kiệt rót, lão nhân đặt chén xuống bên cạnh, thờ ơ hỏi:
− Tại sao chẳng bao giờ ngươi hỏi ta sao lại không truyền thụ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm cho ngươi?

− Sư phụ, Thế Kiệt không bao giờ dám hỏi điều đó.
− Ắt có lý do của nó.
− Chắc chắn chưa đến lúc sư phụ truyền kiếm pháp đó cho đệ tử.
− Chưa tới thời khắc đó thì có ngày cũng phải truyền Đoạn Hồn Quỷ Kiếm cho ngươi.
− Nếu sư phụ thấy đệ tử không có căn cơ thì đệ tử không dám tiếp thụ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.
Lão nhân cau mày quay ngoắt lại nhìn Lệnh Thế Kiệt:
− Ngươi là kẻ rất có căn cơ đó. Trên cõi đời này, không một ai có đủ tư chất và căn cơ để thụ học võ công như ngươi đâu.
Thế Kiệt cúi đầu.
Lão nhân thờ ơ nói tiếp:
− Thế Kiệt, kẻ đáng chết nhất trên cõi đời này là ai?
Thế Kiệt nhìn lên lão nhân:
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
− Đao pháp của y có tuyệt luân không?
− Đao pháp của y xứng danh vô địch.
− So với Đoạn Hồn Quỷ Kiếm?
− Một chiêu một người.
Lão nhân gật đầu:
− Khá lắm. Ta rất mãn nguyện với ngươi.
Lão chớp mắt nhìn Thế Kiệt vụt điểm một nụ cười. Khuôn mặt của lão nhân vốn đã nhăn nhúm, nên nụ cười mỉm của lão nặn ra trông thật kỳ quặc.
Nụ cười của lão nhân còn đọng trên hai cánh môi thì bất thình lình xuất hiện ba bóng người vận bạch y bó chẽn, mặt được che bằng vuông lụa đen chỉ chừa hai con mắt sáng ngời.
Ba người đó đều cầm binh khí là những chiếc câu liêm sáng ngời ánh thép.
Lão nhân vẫn thờ ơ với sự xuất hiện của ba gã này.
Ba người kia bước đến nhìn lão nhân.
Lão nhân nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, lũ chuột thúi này muốn gì?
− Dạ, có lẽ họ muốn lấy pho tượng Thập Nhị La Hán của sư phụ.
Lão nhân nhướng mày hỏi Thế Kiệt tiếp:
− Kẻ muốn đoạt báu vật từ tay Quỷ Kiếm Giang Kỳ thì những kẻ đó sẽ như thế nào?
− Sẽ bị hành xử bởi Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.
− Nói rất đúng.
Hai cánh môi của Giang Kỳ vừa ngưng đọng thì ánh kiếm xanh rờn cũng vụt lóe lên rồi biến mất. Ba gã vận bạch y che mặt vừa xuất hiện đều bị chẻ làm đôi bởi một chiêu kiếm cực kỳ nhanh và khốc liệt. Thậm chí họ đã bị chẻ

làm hai rồi mà thân ảnh vẫn không kịp tách ra khi Giang Kỳ đã tra kiếm vào vỏ.
Giang Kỳ nhìn lại Thế Kiệt:
− Ngươi thấy Đoạn Hồn Quỷ Kiếm như thế nào?
− Không một ai có thể thi triển được.
− Ngoài trừ ngươi.
Thế Kiệt cúi đầu nhìn xuống.
Giang Kỳ lơ đễnh nhìn lên vầng trăng trung thu đầy đặn nói:
− Sao còn chưa ra mặt một khi đã đến?
Thế Kiệt còn chưa biết Giang Kỳ nói với ai thì một bóng hồng tha thướt từ trong khoảng tối trước mặt bước ra. Nàng vận võ phục của Tây Hạ, nhan sắc thật tuyệt trần mà ngay cả vầng trăng trung thu đầy đặn trên cao cũng bị lu mờ bởi sự diễm lệ của nàng.
Nàng bước đến trước mặt Giang Kỳ, từ tốn nói:
− Nghe uy danh Quỷ Kiếm Giang Kỳ lẫy lừng khắp cõi Trung Nguyên, nếu không tận mắt chứng kiến kiếm pháp Đoạt Hồn thì Cáp Nhật Hồng có khi cũng chịu một cái chết thảm như ba gã kia.
Thế Kiệt nhìn Cáp Nhật Hồng. Chàng từ tốn nói:
− Cô nương đã thấy kiếm pháp của sư phụ, vậy sao còn chưa đi?
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt, nhún vai rồi quay lại Giang Kỳ:
− Nhật Hồng không tìm Giang Kỳ để đoạt báu vật thì làm gì phải sợ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm chứ.
Nàng thản nhiên ngồi xuống cạnh Giang Kỳ:
− Tiểu nữ nói vậy có đúng không?
Giang Kỳ quay sang nhìn nàng.
Nhật Hồng mỉm cười, chỉ ba cái xác đang từ từ tách ra thành sáu mảnh nói:
− Những gã kia không biết mình biết người nên mới chết thảm như vậy.
Nhật Hồng thoạt nhìn thấy hai mảnh pho tượng gỗ. Nàng nheo mày toan nhặt lấy, nhưng Giang Kỳ đã gằn giọng nói:
− Để đó!
Nhật Hồng rút tay lại.
Giang Kỳ nhạt nhẽo nói:
− Ngươi biết phải làm gì.
Câu nói của Giang Kỳ như một mệnh lệnh đối với Thế Kiệt. Chàng nhặt hai mảnh pho tượng gỗ ghép lại rồi bước ra khoảng đất xa chôn chúng.
Nhật Hồng nhìn theo Thế Kiệt nói:
− Tiền bối có một đệ tử thật là ngoan ngoãn.
− Ta cũng có thể khiến cho ngươi ngoan ngoãn như Thế Kiệt.
− Nếu Nhật Hồng ngoan ngoãn thì đã ở ngoài Tây Hạ rồi chứ không cần rảo bước vào Trung Nguyên.

− Ngươi đang nói chuyện với Quỷ Kiếm Đoạt Hồn Giang Kỳ.
− Chỉ nói chuyện thôi thì chẳng có gì sợ. Không lẽ tiền bối lại rút kiếm lấy mạng một tiểu nữ ở tận ngoài Tây Hạ lặn lội vào Trung Nguyên vì ngưỡng mộ thanh Quỷ Kiếm của tiền bối.
Đôi chân mày rậm của Giang Kỳ cau hẳn lại và dung diện tưởng chừng nhăn nhúm hơn sau lời nói của Cáp Nhật Hồng.
Lão nhìn lên vầng trăng trên cao:
− Ta không cần sự ngưỡng mộ.
− Nếu đã không cần sự ngưỡng mộ thì tiền bối cần chi phải luyện kiếm pháp đến cảnh giới siêu quần thần sầu như vậy chứ? Phàm bất cứ ai luyện võ công đều tơ tưởng một ngày kia mình là kẻ vô địch thiên hạ, được người người ngưỡng mộ.
− Ta không hẳn là một kẻ như vậy.
Nhật Hồng mỉm cười nhìn Giang Kỳ nói:
− Cho dù Nhật Hồng có phải lặn lội từ Tây Hạ vào Trung Nguyên để đến Hàm Thành cũng không phí công đâu.
Nàng rót rượu ra chén của Giang Kỳ. Thế Kiệt đã quay trở lại ngồi hầu bên cạnh sư phụ.
Nhật Hồng bưng chén rượu bằng hai tay:
− Tiểu nữ có thể thay vị huynh đài kia hầu phục tiền bối chén rượu này chứ?
Giang Kỳ đón chén rượu của nàng uống cạn.
Nhật Hồng ôm quyền xá:
− Đa tạ tiền bối đã cho Nhật Hồng một cơ hội hầu phục.
− Ta không phải là kẻ quá nhỏ nhen và ích kỷ.
Giang Kỳ quay lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, đáp lễ lại người.
Thế Kiệt nói:
− Thưa vâng.
Chàng rót rượu ra chén rồi trịnh trọng bưng bằng hai tay dâng lên Cáp Nhật Hồng.
Nhìn Thế Kiệt, Nhật Hồng thoáng một chút lúng túng, sững sờ bởi vẻ anh tuấn khôi ngô của chàng.
Nàng bẽn lẽn nói:
− Đa tạ đại ca.
Nàng nhấp một ngụm nhỏ rồi trao lại Thế Kiệt:
− Nhật Hồng muốn cùng uống với huynh đài.
Thế Kiệt lắc đầu.
Nhật Hồng nhướn mắt:
− Sao vậy?
− Cô nương đã là khách của sư phụ.

Nhật Hồng quay lại Giang Kỳ:
− Tiền bối..
− Thế Kiệt nói đúng đó.
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt rồi dốc hết số rượu vào miệng mình. Nàng nhăn mặt ho sặc một tiếng:
− Ui cha, cay quá.
Đặt chén rượu xuống cạnh Giang Kỳ, Nhật Hồng nói:
− Trong Hàm Thành tại Dạ Nguyệt Lâu vừa xuất hiện một người võ lâm, vô tình, náo loạn đêm trung thu. Ngoài Hàm Thành lại có Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Chắc chắn đêm nay sẽ có cuộc hoạt náo thú vị lắm đây.
Không biết Nhật Hồng nói với ai, nhưng vừa dứt lời thì Quỷ KIếm Giang Kỳ đã quay ngoắt lại nhìn nàng:
− Y đã đến rồi ư?
Giang Kỳ vừa nói vừa đứng lên.
Thế Kiệt cũng đứng lên theo Giang Kỳ. Chàng khẽ nói:
− Sư phụ!
Giang Kỳ lạnh nhạt nói:
− Nếu ta không về thì ngươi tự vươn lên đứng trong cõi giang hồ này.
Giang Kỳ dứt lời khẽ lắc đôi vai, cất mình thoát đi, thoạt cái đã mất hút chẳng để lại tăm dạng gì.
Thế Kiệt toan đuổi theo nhưng Cáp Nhật Hồng đã thộp lấy hổ khẩu kéo giật lại.
Thế Kiệt tròn mắt:
− Cô nương.
− Huynh dám cãi lệnh sư tôn à?
Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng, trong khi Nhật Hồng lại mỉm cười nói:
− Huynh được tự do không thích sao mà cứ đeo bám sư tôn như một đứa bé lên hai lên ba vậy?
− Tại hạ không phải như cô nương nghĩ đâu.
− Thế thì huynh và Nhật Hồng vào Hàm Thành tìm tửu quán nào đó đối ẩm đón trăng chứ?
Nàng vừa nói vừa kéo Thế Kiệt đi.

Hồi 3
Nửa Chiêu Một Đời Người

Khu hoa viên của Dạ Nguyệt Lâu thật vắng lặng kể từ lúc Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục xuất hiện. Sự vắng lặng đó tạo ra một khoảng không gian nặng nề và trầm cảm.
Ánh sáng vầng trăng đêm chiếu xuống dáng người phong lưu thư sinh của Nguyên Thiên Phục, soi vào hồ nước cái bóng của y. Chiếc bóng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục hợp cùng ánh trăng đêm khắc họa một hình ảnh huyền hoặc và ma quái.
Thiên Phục ngắm nhìn hòn giả sơn với cái dáng bất động. Không biết hòn giả sơn kia có gì thu hút, hay y đang nhìn vào cái dĩ vãng mà chỉ có hòn giả sơn vô tri vô cảm kia là vật minh chứng duy nhất.
Vòng tay khoanh tròn trước ngực, ôm gọn ngọn khoái đao, ngỡ như y ôm vóc dáng người tình mà tâm tôn thờ.
Đoạt Hồn Quỷ Kiếm xuất hiện sau lưng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Đêm tĩnh lặng nghe rõ mồn một từng bước chân của Giang Kỳ dẫm lên những viên đá cuội trải đường trong hoa viên.
Đoạt Hồn Quỷ Kiếm chỉ dừng bước khi cách Nguyên Thiên Phục độ mươi trượng.
Nguyên Thiên Phục từ từ quay lại:
− Ta tưởng các hạ không đến.
− Canh ba.
Lời nói vừa dứt trên môi Giang Kỳ thì tiếng mõ canh báo hiệu cũng trỗi lên ba tiếng.
Giang Kỳ nhìn Thiên Phục:
− Ta không đến trễ hơn thời khắc đã hẹn với các hạ.
− Không đến trễ cũng không đến sớm, đó là cố tính của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
− Ta rất sợ đến trễ để người khác phải chờ.
− Các hạ vẫn như thuở nào.
Giang Kỳ cười khảy rồi nói:
− Mười tám năm chúng ta gặp nhau tại hòn giả sơn trong Dạ Nguyệt Lâu. Mười tám năm tái ngộ nhưng lại thiếu một đệ tam nhân.
− Triều Thi Thi.
Giang Kỳ gật đầu:

− Thiếu Triều Thi Thi.
− Nàng đã bỏ Dạ Nguyệt Lâu ra đi.
Giang Kỳ lắc đầu:
− Nàng đã ôm mối tình tương tư đi tìm người tình. Rồi nàng đã chết.
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tàn Hồn Ma Đao thoạt cau lại:
− Nàng chết rồi ư?
− Đã chết.
Thiên Phục thở ra:
− Tội nghiệp.
− Chỉ hai chữ tội nghiệp thôi sao?
− Tại hạ không biết nói gì hơn.
− Các hạ đáp lại chữ tình của Triều Thi Thi chỉ vẻn vẹn bởi hai tiếng tội nghiệp. Còn nàng lại trả chữ tình của mình bằng cả một cuộc đời, một sinh mạng.
− Tại hạ không vay tình ở nàng...
Đoạt Hồn Quỷ Kiếm nhìn Tàn Hồn Ma Đao:
− Các hạ đã luyện đao đến cảnh giới vô tình?
Thiên Phục mỉm cười. Một nụ cười trầm cảm không biểu lộ cảm xúc gì. Nụ cười đó ngỡ như được tạc ra trên một pho tượng anh tuấn nhưng không có thần có hồn.
Thiên Phục nói:
− Còn kiếm pháp của các hạ?
− Tàn khốc hơn bởi chữ tình.
− Các hạ vẫn giữ cái bóng của giai nhân?
− Gởi chiếc bóng đó vào kiếm rồi.
− Tại hạ tin như vậy. Chữ tình kia được gởi vào kiếm chiêu thì Quỷ Kiếm mới có thần, mới đạt đến cảnh giới siêu hóa xuất quỷ nhập thần. Chữ tình kia gởi vào kiếm thì mới có cái hẹn mười tám năm vào đêm trung thu này.
− Các hạ vẫn nhớ cái hẹn đó chứ?
− Nếu đêm nay Đoạt Hồn Quỷ Kiếm không xuất hiện, Nguyên Thiên Phục không còn hứng thú với võ lâm Trung Nguyên nữa.
− Giang Kỳ không thể quên cái hẹn.
− Các hạ có vật chứng chứ?
− Tất nhiên. Nếu không có vật chứng thì Giang Kỳ này đâu thể tái kiến với Tàn Hồn Ma Đao.
− Tại hạ muốn thấy vật chứng đó.
Giang Kỳ cho tay vào thắt lưng lấy ra một pho tượng ngọc lưu ly trong bộ Thập Nhị La Hán.
Giang Kỳ bước đến, pho tượng ngọc dâng tận tay Nguyên Thiên Phục:
− Các hạ hãy nhìn xem có đúng không?

Thiên Phục đón lấy pho tượng đưa lên ngắm. Y vừa ngắm vừa nói:
− Trong tay Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thì không phải giả rồi.
− Ta đã có vật chứng, còn các hạ?
− Đúng như giao ước của chúng ta. Mười tám năm Nguyên Thiên Phục lặn lội khắp giang hồ cũng vì cái hẹn đêm nay.
− Lời nói của Tàn Hồn Ma Đao thì không thể giả được.
Một lần nữa hai cánh môi mỏng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục lại tạo ra một nụ cười không có hồn không có thần.
Y đặt pho tượng ngọc lên hòn giả sơn, lạnh nhạt nói:
− Đao của tại hạ rất vô tình.
− Kiếm của Giang Kỳ rất vô tâm.
Thiên Phục lấy trong thắt lưng bức da dê để cạnh pho tượng.
− Chỉ thư của tại hạ nằm bên kim thân La Hán của các hạ.
Thiên Phục nói xong từ từ quay lại đối mặt với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Y nhún vai nói:
− Mười tám năm trước các hạ thua ta hay thắng ta?
− Quỷ Kiếm thấp hơn Ma Đao nửa chiêu.
− Lần này cũng sẽ nửa chiêu chứ?
− Chữ tình Giang Kỳ đã gởi vào kiếm.
Mặt Nguyên Thiên Phục sa sầm lại.
Y thở hắt ra một tiếng rồi từ từ cởi lớp lụa đỏ bọc thanh khoái đao. Ánh sáng trăng chiếu vào lưỡi đao tỏa ra thứ ánh sáng bạc lấp lánh, chứng tỏ đó là một thanh bảo đao cực kỳ sắc bén.
Bên kia, ngọn Quỷ Kiếm cũng được Giang Kỳ tuốt ra khỏi vỏ tỏa ánh sáng xanh rờn.
Mặc dù chưa động thủ xuất chiêu, nhưng khoảng không gian mười trượng chung quanh hai người đã nặng nề một bầu sát khí rờn rợn. Nguyên Thiên Phục lẫn Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đều cùng một cảm nhận đang đứng trước tử khí của đối phương. Vẻ mặt của hai người vừa trang trọng vừa khẩn trương cực độ. Kiếm và đao đã hướng vào nhau, nhưng hai người như hai pho tượng bất động.
Họ im lặng và chỉ đối nhãn với nhau.
Nếu có ai đứng ngoài cuộc, thị nhãn cục diện này cũng khó mà giữ được tĩnh tâm bởi bầu không khí quá nặng nề.
Vầng nguyệt tròn đầy đặn trên cao chếch dần theo thời khắc trôi qua dần dần. Tiếng mõ canh trỗi lên báo hiệu canh tư cùng với nụ cười nhếch lên từ hai cánh môi mỏng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Một nụ cười tàn nhẫn và vô hồn.
Khi nụ cười đó vụt tắt trên hai cánh môi thì lưỡi Tàn Hồn Đao khẽ nhích

nghiêng một chút. Cái lật lưỡi đao bình thường đó tưởng chừng như chẳng có tác dụng gì, nhưng nếu tinh mắt thì sẽ kịp nhận ra ánh sáng trăng phản chiếu từ lưỡi đao, thoát ra một tia sáng chớp nhoáng lia ngang qua mắt Giang Kỳ.
Tia sáng bất chợt có tác dụng gì? Tất nhiên nó buộc Đoạt Hồn Quỷ Kiếm phải chớp mắt, và chỉ một cái chớp mắt đó thôi cũng đủ biến thành một cơ hội cho Nguyên Thiên Phục xuất thủ độc chiêu.
Nhưng cục diện đâu phải dễ dàng để Tàn Hồn Ma Đao thực hiện được ý định của mình.
Đôi tinh nhãn của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ vẫn trơ ra khi tia sáng trăng phản chiếu từ lưỡi Tàn Hồn Đao hắt vào mắt. Cục diện trận đấu đã có sự thay đổi, trong một khoảng khắc chưa đầy một cái chớp mắt.
Khi Tàn Hồn Đao vừa nhích động, thì Quỷ Kiếm đã xuất thủ. Tiếng khí kiếm xé toạc không gian tĩnh lặng giữa hai đối thủ.
Rét...
Cùng lúc với tiếng khí kiếm nghe buốt giá cột sống thì đạo bạch quang cũng xuất hiện từ lưỡi Tàn Hồn Đao của Nguyên Thiên Phục.
Cả hai đối thủ cùng xuất chiêu một lượt, tuy nhiên Đoạt Hồn Quỷ Kiếm có phần nhanh hơn một đốt tay, bởi vì Giang Kỳ xuất thủ trước đối phương một cái chớp mắt.
Ngỡ đâu kiếm vào đao sẽ chạm thẳng vào nhau, nhưng khi hai đối thủ hoán đổi vị trí cho nhau vẫn chẳng có tiếng binh khí nào chạm vào nhau cả.
Cục diện lại trở về với cõi im lặng nặng nề, nhưng lần này e rằng không gian càng trang trọng hơn. Nguyên Thiên Phục lẫn Giang Kỳ quay lại đối mặt với nhau. Dưới ánh trăng rằm đêm trung thu thấy rõ trên thân ảnh của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục xuất hiện một vệt đỏ ngay vùng chấn tâm. Máu đang tiếp tục rỉ ra, nhưng tuyệt nhiên thần sắc của y vẫn không biểu cảm gì.
Bên đây ống tay áo của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ cũng xẻ dọc một đường dài.
Nguyên Thiên Phục thở hắt ra một tiếng, ôn tồn nói:
− Tại hạ đã nhận lại của các hạ nửa chiêu kiếm.
− Nửa chiêu thì chưa thể lấy mạng được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ từ từ tra thanh Quỷ Kiếm vào vỏ. Y vừa tra vừa nói:
− Mười tám năm Giang Kỳ luyện kiếm cũng chỉ hơn được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục nửa chiêu. Nửa chiêu kiếm hôm nay chẳng đủ trả lại khoảng thời gian mà Giang Kỳ này bỏ ra.
Nguyên Thiên Phục quấn lại dây lụa bọc lưỡi Tàn Hồn Đao. Y vừa quấn dây lụa vừa nói:

− Nhưng cuộc tái kiến hôm nay các hạ là người thắng chứ không phải là kẻ thua như mười tám năm trước đây.
Giang Kỳ cười khảy rồi nói:
− Cuộc tái kiến này, Giang Kỳ ta không thể là người thua như cách đây mười tám năm.
Nếu trước đây, Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ là kẻ thua cuộc nên phải nhường Triều Thi Thi cho Nguyên Thiên Phục, thì hôm nay ta là kẻ thắng để có được cái thần và cái hồn của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ.
− Các hạ được cái hồn của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ, và được cả tâm huyết mười tám năm của tại hạ. Cuối cùng các hạ cũng trả được nửa chiêu đao trước đây của ta.
Thiên Phục nói xong, ôm quyền xá Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ:
− Có cơ hội chúng ta sẽ còn gặp lại.
Nhận cái xá của Nguyên Thiên Phục, nhưng Giang Kỳ vẫn đứng bất động thờ ơ.
Khi Thiên Phục quay bước bỏ đi, Giang Kỳ nhìn theo sau lưng, lẩm nhẩm nói:
− Mười tám năm mà Giang Kỳ chỉ hơn Nguyên Thiên Phục đúng nửa chiêu Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
Y nói xong, buông một tiếng thở dài não ruột.
Nguyên Thiên Phục đã mất dạng hẳn rồi mà Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ vẫn còn đứng sừng sững trong ánh trăng đêm. Y đứng lâu như thế một lúc lâu bất chợt rùng mình, ho khan vài tiếng rồi ói luôn một bụm máu.
Giang Kỳ chùi máu đọng trên hai mép, mới quay lại hòn giả sơn lấy bức di thư da dê và pho tượng kim thân La Hán. Y nhìn hòn giả sơn chằm chằm. Khuôn mặt của y sa sầm xuống như để hồi tưởng lại những kỷ niệm mà y đã trải qua tại chốn này.
Trong cảnh quang tĩnh lặng đó Giang Kỳ như một kẻ cô đơn, trơ trọi. Bất giác Giang Kỳ lấy một khúc gỗ rồi thản nhiên khắc thành bức tượng thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.
Y khắc quá nhanh, chỉ trong khoảng khắc đã hoàn thành pho tượng Triều Thi Thi.
Giang Kỳ đặt pho tượng lên hòn giả sơn. Y vừa làm xong một công việc đã trở thành thói quen không thể bỏ được, thì bất thình lình xuất hiện những người phi thân tới đứng thành hàng sau lưng Giang Kỳ.
Sự xuất hiện của những người đó Giang Kỳ đều phát hiện, nhưng y không màng quay lại mà chỉ chăm chăm nhìn pho tượng gỗ vừa đặt trên đỉnh hòn giả sơn.
Một lão nhân đầu tóc bạc phơ đi cùng với vị trung phụ nhan sắc mỹ miều bước tới hai bộ:

− Giang Kỳ.
Giang Kỳ thờ ơ nói:
− Ai vừa gọi tên ta đó?
Giang Kỳ vừa nói vừa quay lại. Vừa đối nhãn với lão nhân và trung phụ mỹ miều, đôi chân mày của Giang Kỳ thoạt cau hẳn lại. Lão nhân vận trường bào bằng gấm thêu đôi lưỡng xà trước ngực lên tiếng:
− Ngươi nhận ra lão phu chứ?
− Giáo chủ Thần Long giáo Tiêu Khắc sao Giang mỗ có thể không biết chứ?
− Ngươi biết lão phu rồi, thế có biết mục đích của lão phu không?
− Pho tượng kim thân La Hán của Giang mỗ?
− Không sai.
Thần Long giáo chủ quan sát Giang Kỳ từ đầu đến chân, vuốt chòm râu bạc nói:
− Nếu lúc này có Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì lão phu không dám làm kinh động đến Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ trong lúc ngươi đang suy tư về kẻ tri kỷ, nhưng rất tiếc lão phu phải phá vỡ những suy nghĩ của ngươi.
− Nguyên Thiên Phục khiến các ngươi sợ hãi à?
Trung phụ đáp lời Giang Kỳ:
− Hai vẫn đối phó khó hơn một.
− Phu nhân nói đúng với suy nghĩ của những kẻ bình thường, nhưng lại hoàn toàn sai với Giang Kỳ. Dù cho Nguyên Thiên Phục có ở đây thì Thiên Phục vẫn là Thiên Phục, còn Giang Kỳ vẫn là Giang Kỳ.
Giáo chủ Thần Long giáo giũ hai ống tay áo, lớn giọng nói:
− Không nhiều lời nữa. Lão phu cho ngươi một cơ hội.
Giang Kỳ nhướn mày:
− Cơ hội gì?
− Nếu ngươi chịu giao pho tượng kim thân La Hán cho lão phu thì ngươi có thể rời khỏi đây mà không một ai làm khó dễ gì ngươi cả.
− Thế ư?
Giang Kỳ dứt lời, ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của y như tiếng nói chế giễu Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc.
Cắt tràng tiếu ngạo đó, Giang Kỳ từ tốn nói:
− Thần Long giáo chủ có thể đoạt được pho tượng kim thân La Hán của ta hay sao? Nếu Thần Long giáo đoạt được báu vật trong tay Giang mỗ thì Giang mỗ đâu còn là Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
− Ngươi nói rất đúng, nhưng hôm nay thì không như ngươi nói đâu. Bởi trước khi ngươi và Nguyên Thiên Phục giao thủ so tài với nhau thì lão phu đã sắp xếp trước rồi.
Giang Kỳ nhún vai:

− Lão sắp xếp như thế nào?
− Chung quanh đây lão phu đã cho hạ độc và chỉ chờ cuộc giao thủ giữa ngươi và Nguyên Thiên Phục kết thúc là tới phần lão phu.
− Lão đã hạ độc rồi ư? Giang mỗ có nghe thiên hạ truyền tụng chất độc của Thần Long giáo vô cùng lợi hại. Nó không mùi không sắc và có thể xâm nhập vào nội thể bằng mọi cách.
− Ngươi tin chứ?
Giang Kỳ gật đầu:
− Giang mỗ tin.
− Thế thì sao ngươi còn chưa chịu giao pho tượng kim thân La Hán cho lão phu?
− Rất tiếc chất độc của Thần Long giáo chủ chưa làm gì được Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chính vì thế giáo chủ muốn đoạt pho tượng kim thân La Hán của Gang mỗ e phải dụng tới chân võ học của giáo chủ.
− Ngươi thật là cao ngạo.
Cười khảy một tiếng, Giang Kỳ nói:
− Đừng nghĩ Giang mỗ cao ngạo, mà hãy tự cho các ngươi không có bản lĩnh để đoạt báu vật trong tay Giang mỗ.
Giang Kỳ vừa dứt lời thì thêm hàng loạt những cao thủ xuất hiện. Bọn cao thủ này đều vận bạch y bó chẽn, đầu đội mũ trùm kín chỉ chừa hai mắt. Liền theo sau bọn cao thủ vận quái phục kia là một trung nhân vận trường bào, tóc bỏ rủ, hai mắt sáng ngời chứng tỏ một nội lực siêu phàm.
Trung nhân vừa xuất hiện có một dung diện thật kỳ lạ. Khuôn mặt dài ngoằng, cùng chiếc miệng rộng quá khổ, chân mày xếch ngược, thể hiện những nét không cân đối kỳ dị. Y chấp tay sau lưng bước đến bên Thần Long giáo chủ:
− Câu Hồn bang nếu được Thần Long giáo chủ cho dự phần thì xin được tiếp một tay.
Giáo chủ Thần Long Tiêu Khắc nhìn lại Câu Hồn bang chủ:
− Tạ bang chủ cũng thích pho tượng kim thân La Hán của Giang Kỳ à?
Tạ Ưng Long nhún vai:
− Thập nhị kim tượng có tổng cộng mười hai chiếc. Có đủ mười hai cái mới có thể tìm được bí mật, còn chỉ có một thì cũng vô ích thôi. Tuy nhiên trên mỗi pho tượng kim thân La Hán đều có khắc khẩu quyết luyện công cực kỳ lợi hại nên ai cũng muốn có. Ngay như Đoạt Hồn Quỷ Kiếm cũng có đặng một chiếc, mặc dù kiếm pháp của Giang các hạ đã thuộc hàng siêu hóa vô song.
Tạ Ưng Long xoa tay nói tiếp:
− Tuy nhiên cuộc hội diện hôm nay, Câu Hồn bang không có ý tranh đoạt pho tượng kim thân La Hán với Thần Long giáo.

Tiêu Khắc nheo mày:
− Chỉ có mỗi một pho tượng kim thân La Hán thôi, làm sao chia phần được?
Tạ Ưng Long chỉ Giang Kỳ:
− Trong người y ngoài pho tượng kim thân La Hán ra còn một thứ nữa. Bổn bang chủ cần món đó.
Tiêu Khắc nhướn mày:
− Y còn cái gì nữa?
Giang Kỳ đáp lời thay Tạ Ưng Long:
− Bức di thư bằng da dê của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Có đúng như vậy không Tạ bang chủ?
Tạ Ưng Long buông một tiếng cụt lủn:
− Không sai.
Giang Kỳ gật đầu:
− Cả hai thứ đó đều ở trong người Giang mỗ, thế thì ai là kẻ đến đoạt chúng đây?
Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc nhìn bang chủ Câu Hồn bang Tạ Ưng Long:
− Bang chủ, thế nào?
Tạ Ưng Long chưa kịp đáp lời thì chợt thấy Giang Kỳ thoạt rùng mình.
Ưn Long reo lên:
− Hắn đã bị Tàn Hồn Ma Đao làm cho bị nội thương rồi.
Y quát bọn thuộc hạ đang trong bộ lốt quái dị:
− Tất cả xông vào.
Mệnh lệnh đã được Tạ Ưng Long ban ra liền được bọn cao thủ Câu Hồn bang hưởng ứng.
Hai mươi gã Câu Hồn bang phi thân lao tới Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chúng như bầy sói hoang ngỡ Giang Kỳ là một miếng mồi ngon.
Ánh kiếm xanh rờn xuất hiện khi bọn cao thủ Câu Hồn bang nhập trận. Cả một vùng phạm vi chung quanh Giang Kỳ dầy đặc màn kiếm quang xanh rờn. Màn ảnh kiếm đó xuất hiện tạo ra một vòng lưới tử thần chỉ trong không đầy một tiếng thở ra rồi vụt tắt, nhưng hai mươi gã cao thủ Câu Hồn bang đã biến thành những thân ma bị bổ đôi từng khúc.
Giang Kỳ chỉ hơi lảo đảo một chút.
Tuyệt chiêu Quỷ Kiếm Đoạt Hồn của Giang Kỳ thi triển chỉ trong một khoảng khắc mà giết hai mươi mấy cao thủ Câu Hồn bang khiến cho Thần Long giáo chủ lẫn bang chủ Câu Hồn bang phải rúng động tận tâm can. Cả hai đứng sững sờ nhìn Giang Kỳ không chớp mắt.
Giang Kỳ tằng hắng nói:
− Đêm nay đã quá đủ để các ngươi thấy sự tàn khốc vô lượng của thanh Quỷ Kiếm. Nếu các ngươi có hứng thú thì đêm mai Giang mỗ sẽ đến tìm các ngươi.

Giang Kỳ vừa nói vừa bất thần trở kiếm chém xả vào pho tượng gỗ đặt trên hòn giả sơn.
Pho tượng bị chém đôi nhưng tuyệt nhiên lưỡi kiếm không hề chạm đến hòn đá giả sơn bên dưới pho tượng gỗ. Giang Kỳ không quay mặt lại mà lạnh nhạt nói:
− Trước khi muốn thực hiện ý định đoạt báu vật của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm thì phải nhìn chân võ học của mình, kẻo chẳng khác gì chữ tình của Giang mỗ.
Nói xong câu cảnh báo đầy chất giọng sát khí khủng bố, Giang Kỳ tra kiếm vào vỏ, thản nhiên bỏ đi trước những cặp mắt của Thần Long giáo chủ lẫn bang chủ Câu Hồn bang.
Thần Long giáo chủ đã có chuẩn bị từ trước bằng chất độc bổn môn vây quanh phạm vi này nhưng vẫn đứng trân trân nhìn Giang Kỳ, mặc dù vẫn biết Đoạt Hồn Quỷ Kiếm đã bị độc chất bổn môn thâm nhập vào nội thể.
Đến bang chủ Câu Hồn bang dù muốn dự phần nhưng lại thất thần sững sờ bởi cái chết của hai mươi gã thuộc nhân trong đội Câu Hồn Sứ Giả.
Lão nhìn theo sau lưng Giang Kỳ, buột miệng nói:
− Đúng là Quỷ Kiếm... Quỷ Kiếm mà.

Hồi 4
Lãnh Tâm Nhạt Tình

Ngồi trước tấm gương đồng bóng lộn, Nguyên Thiên Phục chằm chằm nhìn vào vết thương của mình qua tấm gương đó. Vùng chấn tâm tử huyệt của Tàn Hồn Ma Đao bị khoét một lỗ thủng vừa đúng một đốt ngón tay, nếu như vết thương do mũi Quỷ Kiếm tạo ra nhấn sâu thêm một đốt tay nữa thì tim của Nguyên Thiên Phục đã thủng rồi.
Máu vẫn rỉ ra từ vết thương, nhưng Tàn Hồn Ma Đao vẫn mặc nhiên để cho máu tươm thấm đỏ vùng ngực mình. Y lẩm nhẩm nói:
− Kiếm của Giang Kỳ đúng là vô tình.
Vừa thốt xong câu đó, Thiên Phục buông một tiếng thở dài.
Tiểu Ngọc bước vào thư phòng đến bên Thiên Phục. Nàng lo lắng nhìn vết thương của Nguyên Thiên Phục:
− Huynh để cho Tiểu Ngọc rửa vết thương cho huynh nhé?
Thiên Phục ngẩng lên nhìn nàng:
− Cô nương cứ làm giúp tại hạ.
Tiểu Ngọc quỳ xuống bên cạnh Thiên Phục, cẩn thận rửa vết thương trong khi Tàn Hồn Ma Đao vẫn không rời mắt khỏi chiếc gương đồng.
Tiểu Ngọc lí nhí nói:
− Huynh có đau không?
− Không.
− Muội rắc thuốc trị thương cho huynh nhé?
Thiên Phục lắc đầu:
− Nàng nhìn xem vết thương của ta có gì lạ không?
Tiểu Ngọc chăm chú quan sát vết thương của Thiên Phục rồi nhìn y nói:
− Quanh vết thương có máu bầm đen.
Thiên Phục lắc đầu:
− Ta không tin. Nàng nhìn lại một lần nữa xem?
Tiểu Ngọc nhìn lại một lần nữa rồi ngẩng lên nói:
− Muội nói thật đó, hình như vết thương của huynh có độc.
Thiên Phục cau mày:
− Tại sao lại như vậy được chứ? Chẳng lẽ trong thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ có tẩm độc? Chắc chắn là có độc.
Thiên Phục buông một tiếng thở dài. Y lắc đầu lẩm nhẩm nói:
− Ta không thể nào tin được, Giang Kỳ không bao giờ sử dụng độc. Giang

Kỳ không bao giờ sử dụng độc. Dù có nằm mơ cũng không tin được.
Thiên Phục chỉ giá đèn:
− Nàng lấy dùm ta giá đèn.
Tiểu Ngọc vội vã bước đến bưng giá đèn có ba ngọn bạch lạp đang cháy đem đến cho Nguyên Thiên Phục.
Đón lấy chiếc giá đèn, Thiên Phục kê nó sát vào vết thương. Đôi chân mày của y thoạt cau lại:
− Hủy Cốt Vô Ảnh Độc. Độc môn của Thần Long giáo.
Y vừa nói vừa cong ngón trỏ điểm vào vùng vết thương. Từ vết thương máu đen trào ra bốc mùi tanh khó ngửi vô cùng. Tiểu Ngọc hối hả lau máu tràn ra ngoài vết thương.
Nguyên Thiên Phục thở dài nói:
− Kiếm của y đã vô tình rồi sao còn dụng đến độc Hủy Cốt Vô Ảnh của Thần Long giáo?
Vẻ mặt y bỗng trở nên tư lự vô cùng:
− Chẳng lẽ...
Nguyên Thiên Phục lại thở ra.
Tiểu Ngọc hỏi:
− Với vết thương này và chất độc Hủy Cốt Vô Ảnh, huynh có bị làm sao không?
Thiên Phục nhìn nàng:
− Ta có chết cũng được, nhưng lại đau khi nghĩ trong thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ có tẩm độc.
− Huynh sao có thể lường hết được tâm địa của con người.
Tiểu Ngọc sực nhớ ra điều gì đó, vội vàng đứng lên.
− Muội nhớ ra rồi.
Thiên Phục nhìn nàng.
Tiểu Ngọc nói:
− Trước đây có một lão nhân tự xưng là Thần Long giáo chủ gì đó có quá vãng Dạ Nguyệt Lâu. Lão nhân đó có tặng cho muội một viên giải bách độc. Để muội đi lấy cho huynh.
Thiên Phục thờ ơ hỏi Tiểu Ngọc:
− Ta sẽ nợ nàng sao?
Nàng lắc đầu:
− Không không, huynh không nợ gì muội đâu, chỉ tại muội mến phong độ và hào khí của huynh. Huynh đợi muội một chút nhé.
Tiểu Ngọc lẩn ra ngoài thư phòng, một lúc sau quay trở lại. Nàng nhìn Thiên Phục nói:
− Để muội cho huynh uống thuốc nhé.
Thiên Phục thờ ơ để nàng đặt viên thuốc giải dược vào miệng mình. Thiên

Phục nhìn lại tấm gương đồng, bần thần nói:
− Dạ Nguyệt Lâu.
− Huynh nói gì vậy?
− Ta có quá nhiều kỷ niệm ở tòa lầu này.
Thiên Phục thở ra.
Tiểu Ngọc nói:
− Người kia là ai mà lại cố sát tử huynh chứ? Huynh và y có mối hận bất đội trời chung à?
Thiên Phục nhìn lại Tiểu Ngọc đang quỳ bên cạnh y:
− Nàng muốn hỏi ai?
− Kẻ đã để lại vết thương trên thân thể huynh. Cái người có tên là Giang Kỳ đó.
− Đừng hỏi ta điều đó trước khi ta rời khỏi Dạ Nguyệt Lâu.
Tiểu Ngọc sa sầm mặt:
− Huynh đi à?
− Ta không thể ở một chỗ. Đất trời Trung Nguyên mênh mông quá, mà ta lại quá cô độc và trơ trọi.
Thiên Phục đổi giọng thật từ tốn và ôn hòa:
− Tiểu Ngọc!
− Có muội!
− Ta muốn uống rượu và nghe nàng đàn.
Thiên Phục đứng lên, nắm tay Tiểu Ngọc dẫn lại chiếc đàn tranh đặt ngay bên cửa sổ.
Tiểu Ngọc bối rối nói:
− Huynh...
Thiên Phục ép nàng ngồi xuống bên chiếc đàn:
− Lý Ma Ma nói Tiểu Ngọc có thể thay thế Triều Thi Thi.
− Muội không thể sánh được với thiên hạ đệ nhất kỹ nữ. Hay huynh muốn nhìn muội để thấy lại bóng người xưa?
Thiên Phục nhìn Tiểu Ngọc khẽ gật đầu.
Dung diện Tiểu Ngọc bất giác lộ những nét buồn ủ dột. Nàng nhìn xuống chiếc đàn tranh:
− Nếu như vậy, muội sẽ đàn cho huynh nghe, nhưng chắc chắn tiếng đàn của muội không thể so sánh với tiếng đàn của Triều Thi Thi.
− Nàng cứ đàn cho ta nghe. Đêm nay ta muốn quên thực tại để quay về với hoài kỷ.
Tiểu Ngọc nhìn Thiên Phục bằng ánh mắt đượm buồn. Những ngón tay mảnh mai thon thả của nàng đặt lên phím đàn. Tiếng réo rắt trầm bổng ngân lên trong âm hưởng của một tấu khúc mang đầy tâm sự thê lương của người chinh phụ.

Trong khi Tiểu Ngọc đàn thì Nguyên Thiên Phục không ngừng rót rượu ra chén để uống.
Gã uống rượu mà ngỡ như uống nước, không biết gã có nghe được tấu khúc mà Tiểu Ngọc đàn không.
Khi tiếng đàn ngưng bặt thì vò rượu năm cân cũng chẳng còn giọt nào ngoài số rượu mà Thiên Phục vừa rót ra chén.
Thiên Phục bưng chén rượu đến bên Tiểu Ngọc:
− Ta thưởng nàng một chén.
Tiểu Ngọc bẽn lẽn đón lấy chén rượu Thiên Phục trao. Nàng nhỏ giọng từ tốn nói:
− Tiểu Ngọc muốn uống cùng với huynh.
Thiên Phục gật đầu. Tiểu Ngọc nhấp một ngụm rượu đầy rồi trao qua tay Thiên Phục:
− Huynh cứ tưởng tượng đang đối ẩm với người trong hoài kỷ.
Thiên Phục lắc đầu:
− Đã là dĩ vãng thì ta chỉ nhớ chứ không sống với nó.
Thiên Phục dốc hết số rượu còn lại trong chén vào miệng. Y uống xong nhìn Tiểu Ngọc bằng ánh mắt đa tình đầy phấn khích. Thiên Phục nắm tay Tiểu Ngọc, trầm giọng nói:
− Cái gì của ta thì phải thuộc về ta, còn những gì của người, ta chẳng màng tới.
Hai má Tiểu Ngọc thẹn đỏ. Nàng lí nhí nói:
− Muội không hiểu ý huynh.
− Ta chỉ có một cái thân nên rất quý cái thân của mình.
Thiên Phục vuốt ve bàn tay búp măng, thanh nhã của Tiểu Ngọc. Y vừa vuốt ve vừa nói:
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục không phải là một chính nhân quân tử. Nàng hiểu ý ta chứ?
− Dù huynh không phải là chính nhân quân tử thì Tiểu Ngọc cũng không nghĩ huynh là một đại ma đầu. Trong Dạ Nguyệt Lâu này chỉ có chủ nhân và người hầu phục.
Thiên Phục nâng cằm Tiểu Ngọc:
− Ta rất thích cái điều nàng vừa nói ra. Phải biết đối mặt với sự thật, để biết về bản thân mình.
Thiên Phục vừa nói vừa cởi chiếc áo choàng khoác hờ qua bờ vai Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thoáng bối rối bởi hành động của Tàn Hồn Ma Đao. Nàng muốn ghìm tay y lại nhưng ý niệm đó chỉ nẩy sinh mà không thể biến thành hành động được.
Khuôn mặt khôi ngô, anh tuấn, cùng ánh mắt đa tình của Nguyên Thiên Phục như khiến lấy mọi suy tưởng và hành động của Tiểu Ngọc. Chúng bắt

nàng phải thuần phục.
Tiểu Ngọc khẽ nói:
− Huynh...
− Đừng nói nhiều...
Tiểu Ngọc bặm môi nhìn xuống. Nàng không hiểu sao mình lại thụ động, và chỉ biết có mỗi giác cảm là run rẩy bởi sự mơn trớn vuốt ve của Thiên Phục. Khi Thiên Phục cởi nốt tất cả những xiêm y của nàng, Tiểu Ngọc những muốn co người lại, nhưng ngược lại ý tưởng đó thì lại muốn rút vào vòng tay của người tình.
Thiên Phục bế nàng lên, đưa đến tràng kỷ. Một thứ tình cảm thôi thúc dội vào nội tâm Tiểu Ngọc, khiến đôi tay trắng nõn nà của nàng vòng qua bá lấy cổ Thiên Phục.
Những thớ thịt trên người nàng run khẽ theo những cảm giác mơ hồ, mênh mang mà từ trước đến giờ Tiểu Ngọc chưa bao giờ có được.
Thiên Phục đặt nàng nằm xuống tràng kỷ. Bất giác Tiểu Ngọc kéo ghịt xuống, dí miệng vào tai Thiên Phục:
− Huynh... Muội nói ra chắc huynh không tin.
− Nàng muốn nói với ta điều gì?
− Muội... muội mặc dù là kỹ nữ Dạ Nguyệt Lâu nhưng tuyệt nhiên chưa hề đụng đến nam nhân. Người đầu tiên chính là huynh.
Đôi chân mày của Thiên Phục thoạt cau lại. Y lưỡng lự một lúc rồi hỏi lại Tiểu Ngọc:
− Nàng vẫn còn thanh nữ à?
Tiểu Ngọc gật đầu:
− Muội nói thật đó. Chỉ tại vì muội không kìm chế được tình yêu của mình đối với huynh, nên quyết định trao thân cho huynh. Huynh đừng đối xử tệ với muội nghe?
Thiên Phục nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ngọc:
− Ta tin những gì nàng nói.
Hai hàng lệ rịn ra từ khóe mắt Tiểu Ngọc. Nàng thủ thỉ:
− Muội yêu huynh nhiều lắm!
Nàng vừa nói vừa toan kéo Thiên Phục ép sát vào người mình, nhưng Tàn Hồn Ma Đao đã kịp gỡ đôi bàn tay trắng nõn của Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thoáng một chút ngỡ ngàng với hành động của Nguyên Thiên Phục. Nàng muốn nói gì đó nhưng cổ họng như có vật gì chẹn cứng không thốt được nên lời.
Thiên Phục trở bộ bước lại cây đàn tranh lấy xiêm y của Tiểu Ngọc. Y quay trở lại bên tràng kỷ, với bộ mặt lạnh nhạt đến độ vô tâm vô hồn, định ánh mắt vào mặt Tiểu Ngọc.
Tiểu Ngọc buột miệng nói:

− Đại ca...
Thiên Phục quẳng bộ xiêm y lên người Tiểu Ngọc, thờ ơ nói:
− Vận y trang lại và đi đi!
Tiểu Ngọc thẹn đến đỏ mặt:
− Huynh...
Thiên Phục khoát tay:
− Ta chẳng muốn vay và cũng không muốn trả.
Tiểu Ngọc giận đến biến đổi sắc mặt từ màu đỏ thẹn thùng qua tím tái vì giận và tức.
Nàng rít lên:
− Tất cả những gì của một thanh nữ, ngươi đều thấy, thế mà ngươi vẫn làm nhục Tiểu Ngọc.
− Thiên Phục không muốn vay mà thôi.
Y quay mặt nhìn về phía chiếc đàn tranh, lạnh nhạt nói:
− Đi đi, cuộc đời của Tàn Hồn Ma Đao không phải chỉ biết vay và biết trả.
Tiểu Ngọc bặm môi, vận lại y trang. Nàng nhìn sau lưng Thiên Phục, nói:
− Thiên Phục, ngươi tự mãn lắm. Tiểu Ngọc này tiếc đã tặng thuốc giải Hủy Cốt Tán cho ngươi.
Thiên Phục nhún vai quay lại nhìn Tiểu Ngọc:
− Đừng tự trách mình khi đã quyết định làm một việc gì đó.
Tiểu Ngọc rít lên:
− Cái nợ hôm nay cho dù ngươi không muốn vay, cũng chẳng muốn trả, nhưng nhất định một ngày nào đó, Tiểu Ngọc sẽ bắt ngươi phải trả. Trả gấp trăm ngàn lần như hôm nay đó.
− Nàng đã nói hết ý của mình rồi chứ?
− Ta chẳng còn gì để nói với ngươi nữa.
− Thế sao còn chưa đi?
Tiểu Ngọc nhìn Thiên Phục một lần nữa với ánh mắt ngập tràn uất hận. Nàng thở hắt ra một tiếng, rồi trở bộ quay lưng bỏ đi ra khỏi thư phòng.
Tiểu Ngọc đi rồi, Thiên Phục mới bước lại tràng kỷ vận lại trường thư sinh. Y bước đến tấm gương đồng soi mặt mình vào gương.
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Ngươi đó phải không?
Có tiếng binh khí rít gió ngay phía sau gáy, nhưng Nguyên Thiên Phục không hề quay lại, mà chỉ dùng mỗi một động tác vô cùng đơn giản, lật tay ra phía sau thộp lấy một vật gì đó.
Động tác của y trông thật đơn giản nhưng lại vô cùng chính xác đã thộp được một ngọn phi tiêu. Trên ngọn phi tiêu có đính một phong thư. Y bình thản mở phong thư. Trong phong thư chỉ mỗi một hình vẽ ngọn bạch lạp leo lét.
Không biết hình vẽ trong thư kia có ý nghĩa gì nhưng đôi chân mày lưỡi

kiếm của Nguyên Thiên Phục thoạt cau hẳn lại. Những nét bồn chồn lộ ra trên khuôn mặt anh tuấn trầm cảm vốn chẳng bao giờ biểu lộ cảm xúc gì. Thiên Phục đứng lên bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên. Trong hoa viên thật là tĩnh lặng, có thể nghe được tiếng lá cây cọ vào nhau. Thiên Phục đứng mãi bên cửa sổ cho đến khi ánh bình minh nhập nhòa ửng hiện bên chân trời hướng đông.

Hồi 5
Tây Hạ Quận Chúa

Đặt chén rượu xuống bàn, Thế Kiệt nói với Cáp Nhật Hồng:
− Tại hạ không thể uống nhiều hơn được nữa. Tại hạ kiếu từ, đa tạ cô nương đã bồi tiếp.
Nhật Hồng nhướng mày nhìn theo Thế Kiệt:
− Sao? Công tử đã muốn đi rồi à?
− Tại hạ phải đi.
− Nhật Hồng không giữ chân công tử.
Thế Kiệt đứng lên ôm quyền xá:
− Cô nương bảo trọng!
− Công tử là người đáng bảo trọng hơn.
Thế Kiệt toan trở bộ bỏ đi thì Nhật Hồng gọi giật chàng lại:
− Lệnh công tử.
Thế Kiệt quay lại:
− Cô nương có điều chi chỉ giáo?
Nhật Hồng nheo mày suy nghĩ rồi hỏi Thế Kiệt:
− Trong tửu điếm này chẳng có ai ngoài tôi và Lệnh công tử. Tôi có một điều thắc mắc mong công tử giải đáp.
− Tại hạ sợ kiến văn không được như cô nương nghĩ.
− Hê! Đây là thắc mắc của tôi về công tử mà.
− Nếu là của tại hạ thì tại hạ sẽ giải đáp cho cô biết.
Nhật Hồng gật đầu bước đến bên Thế Kiệt:
− Tôi thắc mắc, Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ là sư phụ của Lệnh công tử. Kiếm pháp của lão có thể nói là có một không hai ở Trung Nguyên. Thế sao Lệnh công tử lại chẳng biết chút kiếm pháp nào? Tôi càng nghĩ càng thấy lạ vô cùng.
− Nếu cô nương hỏi tại hạ về điều đó thì rất dễ hiểu. Sư phụ chưa truyền kiếm pháp tâm huyết của người cho tại hạ bởi lẽ người thấy ở tại hạ chưa có căn cơ để hàm thụ võ công của người.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Không thể nói như vậy được. Nếu nói công tử là kẻ không có căn cơ thì trên giang hồ đâu còn ai có căn cơ để luyện võ chứ. Công tử cam tâm làm đệ tử của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, tất chấp nhận những kẻ thù của Giang Kỳ lão tiền bối, thế mà lão lại không truyền thụ kiếm pháp cho công

tử hộ thân.
Nàng thở dài nói tiếp:
− Điều đó chẳng khác nào lão đã gán án tử lên cái mạng của công tử mà không nói ra.
Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ có quá nhiều kẻ thù, Lệnh công tử không biết sống chết giờ nào bởi kẻ thù của sư phụ.
Thế Kiệt mỉm cười:
− Tại hạ có chết vì sư phụ cũng không có điều gì oán trách hay tiếc thương sinh mạng mình.
− Giang Kỳ không truyền thụ kiếm pháp mà công tử nặng tình như vậy à?
− Nếu tại hạ không có người thì không thể đứng trước mặt cô nương. Tại hạ cáo từ!
Thế Kiệt quay lưng bỏ đi, Nhật Hồng nhìn theo sau lưng chàng. Nàng có cảm tưởng mình rất gần gũi với Thế Kiệt, dù hai người chỉ hội diện với nhau lần đầu.
Thế Kiệt bước tới cửa tửu quán thì chạm mặt với một công tử có thân hình hộ pháp, núc ních mỡ. Vòng bụng của gã có lẽ phải hai giang tay, bản thủ no tròn, và hai má thì chảy xệ xuống trông chẳng khác gì nọng heo.
Cái thân hộ pháp của gã đứng chắn hết cả lối đi. Với khuôn mặt khinh khỉnh, gã chống nạnh, nhướng mày nói:
− Ngươi còn không biết tránh đường cho Vương Sắc Toàn này à?
Khi gã nói hai gò má chảy xệ, nhảy múa trông thật là nực cười. Chính hai gò má đẫy đà nhún nhảy của gã bắt Cáp Nhật Hồng phải bật cười thành tiếng.
Tiếng cười của nàng nghe thật thanh tao, dội đến tai Vương Sắc Toàn. Vừa nghe tiếng cười của Nhật Hồng, Vương Sắc Toàn liên vung thoi quyền vỗ tới vùng thượng đẳng của Thế Kiệt.
Thế Kiệt vốn không có võ công lại không có ý phòng bị nên hứng trọn thoi quyền của Sắc Toàn.
Binh...
Chàng lảo đảo thối lui năm bộ mới trụ được.
Vương Sắc Toàn khệnh khạng bước vào tửu quán. Theo sau y là bốn gã đại hán vận võ phục thắt lưng đỏ, tay lăm lăm khoái đao, vẽ mặt lầm lì trông vô cùng hung tợn.
Sắc Toàn vênh mặt nói:
− Ai vừa mới cười đó?
Mặc dù Sắc Toàn thừa biết tràng tiếu ngạo vừa rồi do Nhật Hồng phát ra, nhưng y vẫn hỏi. Y khệnh khạng bước tới trước mặt Cáp Nhật Hồng, nhỏ giọng thật từ tốn:
− Tiểu thư vừa mới cười?
Nhật Hồng nhìn Sắc Toàn. Nàng nghĩ thầm:

− “Gã công tử mập ú này chắc là một con lợn tái sinh biến thành người.”
Với ý nghĩ đó, hai cánh môi tươi thắm của nàng lại điểm thêm một nụ cười mỉm.
Sắc Toàn xoa tay:
− Tiểu thư thật là xinh đẹp, tiếng cười của tiểu thư như những viên ngọc lưu ly trong nhà tại hạ va vào nhau.
Y chắc lưỡi:
− Ước gì... Vương kim phủ có được một người như tiểu thư.
Nhật Hồng nhìn Sắc Toàn, nhún vai nói:
− Công tử nói Vương kim phủ là cái gì?
Sắc Toàn nhướng mày:
− Tiểu thư không biết Vương kim phủ à?
− Bổn cô nương chưa hề nghe đến cái tên Vương kim phủ nào cả.
Vương Sắc Toàn nhăn mày nhăn mặt, vừa xoa tay vừa giậm chân:
− Ở Hàm Thành này ai ai cũng đều biết Vương kim phủ của Vương gia, thế mà tiểu thư lại không biết.
− Vậy công tử nói cho tôi nghe xem Vương kim phủ có cái gì lạ mà ai cũng biết vậy, kẻo tôi lại nghĩ sai thì tội lỗi lắm.
Sắc Toàn xum xoe quanh nàng:
− Nếu nói về Vương kim phủ thì mọi người ở đây đều biết, đó là chốn đại gia cự phú nhất Hàm Thành. Trong Vương kim phủ có ngàn người hầu, có trăm hộ vệ, bạc vàng đếm cả năm cũng chưa hết. Trong Vương phủ có cả trăm phòng. Và... và...
− Và sao nữa?
Vương Sắc Toàn xoa má mình:
− Vương gia giàu có như vậy nhưng khốn nỗi chỉ có mỗi một người con trai là... là...
Nhật Hồng chỉ vào ngực Sắc Toàn:
− Là công tử?
Sắc Toàn gật đầu, hứng khởi nói:
− Tiểu thư nói rất đúng à. Vương phủ chỉ có mỗi mình Vương Sắc Toàn tôi mà thôi.
Nếu sau này lão nhân gia chết thì tất cả cơ ngơi của Vương kim phủ sẽ thuộc về Sắc Toàn này hết à.
− Vương công tử thật là tốt phước, được sinh ra trong lầu son gác tía. Thế công tử có thích lão nhân gia sớm quy tiên để sớm làm chủ nhân của Vương kim phủ không?
Sắc Toàn chặc lưỡi. Bất thình lình y đẩy Thế Kiệt qua bên:
− Ngươi đứng tránh xa tiểu thư này ra.
Nhật Hồng cau mày:

− Ấy... Lệnh công tử đây là huynh đài của tôi đó.
Sắc Toàn há hốc miệng:
− Hả...
Y hối hả ôm quyền, xum xoe với Thế Kiệt:
− Đại ca miễn thứ! Tiểu đệ vô ý quá. Nếu được thỉnh đại ca và muội muội đây về Vương Kim phủ, Sắc Toàn này sẽ khoản đãi trọng thể à.
Nhật Hồng sa sầm mặt:
− Vương kim phủ còn có lão nhân gia, công tử chưa hẳn đã là chủ nhân thì sao tôi và đại ca dám đến chốn cung son.
Sắc Toàn chắc lưỡi rồi nói:
− Ậy, tiểu thư không biết đó thôi, chứ cách đây không lâu lão nhân gia đã trúng phong hàn, bịnh trí mạng. Lần đó tưởng đâu lão đi tiêu rồi, không ngờ lại gặp được thần y diệu thủ Kỳ Thân Lộc mới thoát chết đó.
− Vương lão nhân gia không chết chắc Vương công tử buồn lắm phải không?
− Vương Sắc Toàn gật đầu:
− Buồn chứ! Nếu lão không gặp diệu thủ thần y thì giờ đây...
Sắc Toàn vỗ vào ngực mình:
−... bổn công tử đã là chủ nhân chính thức của Vương kim phủ rồi.
− Công tử có tiếc không?
Sắc Toàn gật đầu:
− Tiếc chứ. Không biết chừng nào lão nhân gia mới trúng phong hàn nữa đây.
Nhật Hồng chặc lưỡi, rồi nói:
− Nếu Vương công tử không nói ra cái lẽ nổi tiếng của Vương kim phủ thì tôi đã nghĩ khác rồi.
Sắc Toàn nhướng mày:
− Tiểu thư nghĩ sao? Tiểu thư chắc lại nghĩ Sắc Toàn này tầm thường như đám khố rách áo ôm ở Hàm Thành?
Nhật Hồng khoát tay:
− Không, ta đâu dám so sánh Vương công tử với hạng thảo dân khố rách áo ôm.
− Có vậy chứ.
− Ta lại nghĩ khác kia.
− Tiểu thư nghĩ như thế nào?
Vương Sắc Toàn vừa hỏi vừa xoa tay, vẻ cầu thân với Nhật Hồng. Y nói:
− Nếu tiểu thư có ý nghĩ tốt về Sắc Toàn thì Vương kim phủ sẵn sàng rộng cửa đón tiểu thư và vị đại ca đây về ở. Tại hạ sẽ cho tiểu thư mười nàng hầu, mười gian thư phòng, đầy đủ vật dụng, và vị đại ca đây trăm nén vàng để vui chơi khắp Hàm Thành.

Nhật Hồng mỉm cười:
− Vương công tử quá tốt, Nhật Hồng xin đa tạ hảo ý của công tử. Khốn nỗi tại ý nghĩ thầm kín trong đầu, nên cứ áy náy muốn nói mà không nói được.
− Ấy... ấy... Tiểu thư cứ nói, Sắc Toàn này xin thỉnh thị lời vàng lời ngọc của tiểu thư.
− Công tử nói vậy thì Nhật Hồng mạn phép nói ra ý nghĩ của mình. Nếu như đó là lời vàng lời ngọc thì Vương công tử hãy nhớ mãi nhé.
− Tất nhiên... tất nhiên. Làm sao Vương Sắc Toàn có thể quên được tiếng cười như ngọc lưu ly thoát ra từ hai cánh hoa hàm tiếu của giai nhân. Làm sao Vương Sắc Toàn có thể quên được lời vàng, lời ngọc của người chứ.
Sắc Toàn vừa nói vừa liếc mắt cầu tình. Cặp mắt him híp của y trông thật nực cười khi y làm dáng với Nhật Hồng.
Tằng hắng lấy giọng, Nhật Hồng ôn nhu nói:
− Vương kim phủ nổi tiếng tại đất Hàm Thành không chỉ ngoài sự giàu có, mà vì trong phủ còn có một con lợn đi bằng hai chân.
− Con lợn đi bằng hai chân?
Vương Sắc Toàn lắc đầu:
− Lạ thật, trong Vương kim phủ có một con lợn đi bằng hai chân thế mà ta lại không biết.
Y quay lại bốn gã đại hán đứng sau lưng:
− Các người có bao giờ thấy con lợn đi bằng hai chân đó không?
Bốn gã gia nô cùng lắc đầu, giương mắt nhìn Sắc Toàn.
Nhật Hồng mỉm cười nói:
− Vương công tử hỏi họ chi bằng như không hỏi. Ngay cả công tử còn không biết thì họ làm sao biết được. Điều đó cũng rất dễ hiểu, bởi con lợn đi bằng hai chân là báu vật vô giá của lão nhân gia Vương Sâm, nên làm gì công tử biết được.
Sắc Toàn vỗ tay:
− Đúng rồi. Tiểu thư nói rất đúng. Lão già Vương Sâm nhất định còn giấu ta điều gì đó, nên mới cứ sống mãi. Thì ra lão giấu báu vật hai chân.
Nhật Hồng cố làm mặt trang trọng, nghiêm khắc nói:
− Công tử có thích báu vật đó không?
− Thích chứ!
− Nếu như công tử thích, ta có cách chỉ cho người đoạt được báu vật từ tay lão nhân gia.
Vương Sắc Toàn xum xoe hẳn lên:
− Tiểu thư chỉ cho tại hạ coi.
Nàng xoa tay, nheo mày tỏ lộ như đang suy nghĩ, rồi ngẩng mặt nhìn thẳng vào mặt Vương Sắc Toàn:
− Trước hết công tử phải tìm một tấm gương đồng thật lớn đem đến thư

phòng của công tử. Mỗi ngày nhìn vào gương mười lần tất sẽ thất con lợn báu vật đi bằng hai chân.
Sắc Toàn gật gù rồi quay lại bốn gã gia nô đại lực:
− Các ngươi nghe tiểu thư nói rồi chứ? Mau đi tìm cho ta một tấm gương đồng thật to đưa về thư phòng của ta.
Bốn gã đại lực gia nô đồng loạt xá Vương Sắc Toàn, xướng lên:
− Chúng tôi sẽ mang tấm gương đồng kia về cho đại nhân.
− Tốt lắm.
Bốn gã gia nô đại lực vừa quay lưng bước đi thì Sắc Toàn gọi giật lại:
− Khoan đã.
Bốn gã gia nô đại lực quay ngoắt lại nói:
− Chủ nhân còn sai bảo điều chi à?
Sắc Toàn khoát tay:
− Để ta nghĩ xem. Đặt tấm gương đồng trong thư phòng, ngày soi gương mười lần sẽ thấy được con lợn đi bằng hai chân.
Y vừa lẩm nhẩm nói vừa nghiêng đầu tỏ vẻ tư lự. Bất chợt Sắc Toàn nhìn Cáp Nhật Hồng. Y chỉ vào ngực mình, ngập ngừng một lúc rồi nói:
− Tiểu thư ám chỉ Vương Sắc Toàn này là con... con lợn đi bằng hai chân?
Nhật Hồng khoát tay:
− Hê, công tử sao lại nói ta ám chỉ người. Thật ra thì công tử rất giống con lợn đó thôi.
Sắc Toàn há hốc miệng. Y giận đến biến sắc, rít lên bằng giọng phẫn nộ cùng cực:
− Nha đầu này dám hỗn láo với bổn công tử. Dám cho bổn công tử là con lợn đi bằng hai chân.
Y chỉ Nhật Hồng:
− Bổn công tử sẽ bắt ngươi về Vương kim phủ vùi hoa dập liễu rồi khảo tra cho hả cơn giận của ta.
Sắc Toàn vừa nói vừa dịch tấm thân nặng nề xông tới Cáp Nhật Hồng. Hai tay của y giang rộng toan ôm lấy nàng. Cáp Nhật Hồng cười khảy một tiếng, tung luôn một ngọn cước đá thóc vào bụng Sắc Toàn.
Bốp...
Hứng trọn cước pháp của Cáp Nhật Hồng, Sắc Toàn khụm người xuống, thối lui bốn bộ, rồi ngồi bệt xuống đất. Y rên lên:
− Ối trời ơi! Nha đầu dám đá đau Vương công tử. Ối trời ơi! Vương công tử đau quá nè trời. Người đâu, bắt lấy nha đầu cho ta.
Bốn gã gia nô đại lực vừa nghe lệnh liền xông tới Cáp Nhật Hồng, nhưng cả bốn tên chưa kịp xuất thủ áp chế nàng thì từ bên ngoài tửu quán một lão bà râu tóc bạc phơ vận hồng y với khinh thuật vô cùng cao minh lướt vào. Lão bà vừa xuất hiện đã thi triển cách không chỉ tống ra những đạo khí, điểm vào

huyệt đạo của những tên gia nô đại lực.
Thủ pháp của bà nhanh không thể tưởng và cực kỳ chính xác. Không đầy một cái chớp mắt mà bốn gã gia nô đại lực đã bị điểm vào tĩnh huyệt, không sao cử động được. Lão bà loại bỏ xong bốn tên gia nô đại lực của Vương Sắc Toàn, liền quay lại Cáp Nhật Hồng kính cẩn thi lễ:
− Quận chúa có sao không?
− Đệ tử đã nói với sư gia rồi, vào Trung Nguyên đừng gọi đệ tử là quận chúa. Sư gia cứ gọi thế thì mai đây tất cả mọi người ở Trung thổ này sẽ biết đệ tử hết, đâu còn đi lại được nữa.
− Kha Giã Na này biết lỗi... biết lỗi.
Nhật Hồng nhướng mày nhăn nhó:
− Sư gia đừng trách cứ mình mãi mà.
Kha Giã Na gật đầu. Bà ta nhìn bọn đại hán gia nô, gằn giọng nói:
− Chủ nhân định xử trí bọn này như thế nào? Theo luật định họ đã mạo phạm đến chủ nhân thì phải xử tội chết.
Bốn gã gia nô biến sắc, rống lên:
− Đừng giết chúng tôi!
Cáp Nhật Hồng nhìn bốn gã gia nô đại lực, trang trọng nói:
− Hôm nay bổn cô nương tạm tha cho các ngươi một lần. Nếu lần sau bổn cô nương biết các ngươi ỷ mạnh hiếp yếu thì cái mạng của các ngươi khó mà giữ được đó.
Nhật Hồng quay lại Kha Giã Na:
− Sư gia cho họ đi.
Kha Giã Na gật đầu, phủi ống tay áo trường y. Một đạo kình từ trong tay áo của Kha Giã Na thoát ra cuốn lấy bốn gã đại hán của Vương kim phủ quẳng ra ngoài tửu điếm.
Nhật Hồng nhìn lại Vương Sắc Toàn.
Vừa chạm vào ánh mắt khe khắt của Cáp Nhật Hồng, Vương Sắc Toàn bủn rủn cả tứ chi.
Y muốn cất lời van xin, tha mạng nhưng không nổi, chiếc lưỡi như thụt cả vào trong cổ vì sự sợ hãi tột cùng.
Nhật Hồng hất mặt nói:
− Vương công tử hồi nãy đòi bắt bổn cô nương về Vương phủ, vùi hoa dập liễu rồi khảo tra...
Sắc Toàn nghe nàng nói mà hồn siêu phách lạc. Y cố lắm mới có thể dập đầu xuống sàn gạch tửu quán. Sắc Toàn vừa dập đầu vừa nói:
− Xin tha mạng, xin đừng giết tôi. Tôi thề sẽ ăn năn hối lỗi.
Kha Giã Na tức giận quát:
− Ngươi đúng là một kẻ hỗn láo, phải lấy mạng ngươi mới được.
Nghe Kha Giã Na nói, Sắc Toàn nằm bẹp luôn xuống sàn tửu quán ngất lịm.

Kha Giã Na cau mày toan vỗ một chưởng vào đầu Sắc Toàn thì Nhật Hồng đã cản lại:
− Sư gia dừng tay.
Kha Giã Na lườm Sắc Toàn:
− Gã này thật trơ trẽn.
− Y là con lợn mà, gia sư bẩn tay làm gì.
Nàng nhìn lại Lệnh Thế Kiệt:
− Lệnh huynh có sao không?
− Tại hạ không sao.
Nhật Hồng thở ra nói:
− Nếu Lệnh huynh không nệ hà thì ta sẽ cho gia sư theo hộ vệ huynh.
Thế Kiệt ôm quyền xá Nhật Hồng và Kha Giã Na:
− Đa tạ thịnh tâm của quận chúa, nhưng tại hạ đã có sư phụ là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, không một ai dám gây sự với tại hạ đâu. Tại hạ cáo từ. Có cơ hội, tại hạ sẽ gặp lại quận chúa.
− Lệnh huynh bảo trọng.
− Quận chúa bảo trọng Một lần nữa Thế Kiệt ôm quyền xá Nhật Hồng và Kha Giã Na. Hai người cũng đáp lễ lại chàng. Khi Thế Kiệt đi rồi, Cáp Nhật Hồng buông một tiếng thở dài. Nàng quay lại Kha Giã Na:
− Sư phụ thấy Lệnh huynhh như thế nào?
− Ơ... Vẻ bề ngoài thì rất khôi ngô anh tuấn. Ngôn phong lại đĩnh đạc. Người này đáng mặt tu mi nam tử.
Nhật Hồng mỉm cười liếc Kha Giã Na:
− Sư gia nói thật tâm hay chỉ nói cho có nói thôi?
− Ơ... Thì ta nghĩ sao nói vậy đấy mà.
− Nếu sau này Lệnh huynh có cần nhờ đến sự hỗ trợ của sư gia, mong sư gia hãy giúp đỡ cho Lệnh huynh.
− Quận chúa nói sao lạ vậy. Lệnh công tử là đệ tử chân truyền của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, một kiếm thủ vô địch cõi Trung Nguyên thì sao cần nhờ đến chúng ta. Huống chi mục đích của ta và quận chúa vào Trung thổ lần này có liên quan đến Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
− Ta không cần biết sau này ra sao. Nhưng hiện tại Lệnh huynh mặc dù mang danh nghĩa là đệ tử của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ nhưng tuyệt nhiên chẳng có chút võ công nào. Do đó ta mới nhờ đến sư gia hỗ trợ cho chàng.
Kha Giã Na nhìn Nhật Hồng mỉm cười:
− Quận chúa đã...
Kha Giã Na cắt lời không nói hết ý, nhưng Cáp Nhật Hồng như đọc được ý niệm trong đầu Kha Giã Na nên hai má ửng hồng e thẹn.
Nàng lí nhí nói:

− Ta chỉ sợ cho tính mạng của Lệnh huynh.
Nàng nói xong trở bước ra ngoài tửu quán. Kha Giã Na theo chân nàng. Bà đi ngang chỗ Vương Sắc Toàn đang nằm chết lịm, thuận chân đá gã một cái:
− Ngươi đúng là con lợn vô dụng, nên cái mạng của ngươi không được quận chúa để tâm đến.

Hồi 6
Giang Hồ Hiểm Ác

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ chống kiếm nhìn lên vầng trăng đang khuất dần để nhường khoảng không gian mênh mông trên bầu trời cho ánh bình minh. Y buông một tiếng thở dài, lắc đầu nói:
− Mười tám năm luyện kiếm, cũng chỉ có thể hơn gã nửa chiêu kiếm. Cái giá mà ta phải trả cho nửa chiêu kiếm này quá đắt... quá đắt.
Thế Kiệt từ trong ngôi cổ miếu bước ra. Chàng tiến đến trước mặt Giang Kỳ:
− Sư phụ, con đã nấu nước pha trà cho người.
Nhìn Thế Kiệt, Giang Kỳ nói:
− Không có thời gian uống trà đâu. Ta và ngươi rời khỏi đây càng sớm càng tốt để trở về Ác Nhân Cốc.
− Con đã chuẩn bị xong.
Thế Kiệt trở bước quay vào trong cổ miếu, khoác vội túi hành lý lên vai bước ra ngoài.
Chàng chợt thấy Giang Kỳ thoạt rùng mình rồi ói ra một bụm máu.
Thế Kiệt vội bước đến bên Giang Kỳ:
− Sư phụ, sư phụ có sao không?
Giang Kỳ lườm Thế Kiệt, buông một câu cụt lủn, nhạt nhẽo:
− Không sao.
Ngắm Thế Kiệt từ đầu đến chân, Giang Kỳ gật đầu nói:
− Xem ra ngươi cũng đã trở thành một đấng tu mi nam tử rồi. Mười tám năm trôi qua nhanh thật.
Y cười khẩy một tiếng, ngẩng đầu nhìn trăng:
− Mười tám năm... e rằng chỉ có con trăng kia là hiểu được Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Giang Kỳ nói xong thoạt rùng mình một lần nữa. Y thở dài nhìn lại Thế Kiệt:
− Ta sợ mình khó trở về Ác Nhân Cốc.
− Nếu sư phụ muốn quay về đó thì Thế Kiệt sẽ đưa người về.
− Ta chỉ sợ không kịp thôi.
Nghe Giang Kỳ nói, Thế Kiệt không khỏi lo lắng. Chàng buột miệng hỏi:
− Sư phụ thấy trong người thế nào?
Giang Kỳ cau mày gằn giọng nói:
− Ngươi không cần thiết phải hỏi ta điều đó.

Thế Kiệt cúi đầu nhìn xuống.
Giang Kỳ buông một tiếng thở dài:
− Đi.
Hai người vừa mới dợm bước thì bất thình lình hàng loạt những cao thủ cầm kiếm xuất hiện. Giang Kỳ cau mày dừng bước, lạnh nhạt nói:
− Các ngươi tìm Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?
Từ hàng cao thủ kia bước ra năm người. Năm người đó đều vận trường bào chưởng môn nhân.
Chưởng môn Tung Sơn phái Hoàng Chữ Lý nhìn Giang Kỳ nói:
− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ nhận ra Hoàng mỗ chứ?
Giang Kỳ lia cặp tinh nhãn cá chết nhìn qua một lượt năm người đó. Y sa sầm mặt, nhạt nhẽo nói:
− Lão là chưởng môn nhân Tung Sơn phái Hoàng Chữ Lý. Đứng bên cạnh chắc là chưởng môn Hoa Sơn ngụy quân tử Quân Bất Kiến. Còn ba người kia là chưởng môn Nga My – Lâm Y, chưởng môn Hành Sơn – Đoàn Khởi, chưởng môn Thanh Thành - Lập Đốc.
Các ngươi dẫn theo đệ tử đông như thế tìm Giang mỗ với mục đích gì?
Chưởng môn phái Tung Sơn - Hoàng Chữ Lý nói:
− Chúng ta không phải là hạng người cậy đông hiếp yếu, nhưng nếu chỉ có một phái thì không thể lập thành Ngũ Kiếm phái nên đành phải có năm phái hợp nhất.
Giang Kỳ khoát tay:
− Nói nhiều quá. Lão cứ nói thật mục đích của mình đi. Phải chăng các ngươi tìm Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ ta để đoạt kim thân La Hán ngọc tượng và bức di cảo da dê của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?
Lập Đốc vuốt râu, ôn nhu nói:
− Tình hình này thì Giang các hạ đã biết, lão phu không muốn nhiều lời. Chỉ cần Giang các hạ giao phó kim thân La Hán cùng bức di cảo của Tàn Hồn Ma Đao thì Ngũ Kiếm phái sẽ mở lạc đạo cho các hạ ra đi.
Quân Bất Kiến tiếp lời Lập Đốc:
− Giang các hạ đã từng vay nợ máu với các đệ tử Ngũ Kiếm. Nếu như các hạ chịu giao lại hai vật kia thì xem như ân oán giữa Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và Ngũ Kiếm xóa hết.
Giang Kỳ cười khẩy, nhún vai nói:
− Nói cho cùng, Ngũ Kiếm chỉ muốn đoạt báu vật của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Thế thì trong các ngươi ai là người ra tay trước đây?
Mặc dù nghe rõ từng lời nói của Giang Kỳ nhưng năm vị chưởng môn đều đứng đực ra, chỉ đưa mắt nhìn.
Bất chợt Giang Kỳ lại rùng mình, hai mép rỉ hai giọt máu tươi. Hoàng Chữ

Lý thét lên:
− Hắn đã bị nội thương trầm trọng, chẳng còn bao nhiêu sức lực đâu.
Y thét xong quát bọn đệ tử đứng sau:
− Tất cả xông vào.
Trên mười tên đệ tử phái Tung Sơn đồng loạt nhảy xổ tới Giang Kỳ. Kiếm tuốt trần, chực đâm chực chém vào thân ảnh đối phương.
Giang Kỳ rít lên:
− Các ngươi muốn chết.
Cùng với câu nói đó thanh Quỷ Kiếm xanh rờn được Giang Kỳ thi triển tạo ra những ánh chớp xanh lè.
Thây người đổ xuống như sung rụng. Máu rưới đỏ trước thềm cổ miếu. Trăng hối hả rút nhanh vào mây. Một chiêu kiếm mười sinh mạng được gửi xuống a tỳ.
Trên mười gã đệ tử Tung Sơn nhập cuộc chết mười, còn lại ba bốn tên đều bị trọng thương thối bộ về sau.
Thanh Quỷ Kiếm trong tay Giang Kỳ nhỏ xuống từng giọt máu. Chiêu kiếm tàn khốc vừa rồi Đoạn Hồn Quỷ Kiếm thi triển khiến cho Lệnh Thế Kiệt lạnh buốt cả cột sống. Máu của bọn cao thủ Tung Sơn rưới đỏ cả trang y của Thế Kiệt.
Giang Kỳ nói:
− Kiếm của Giang mỗ thế nào?
Năm vị chưởng môn đứng đực ra nhìn. Họ thoáng chốc như bị kiếm pháp của Giang Kỳ biến thành những pho tượng bất động Giang Kỳ chợt thét lên lồng lộng:
− Kiếm của ta thế nào?
Tiếng thét của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ khiến cho năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm giật mình, bất giác thối lui ba bộ. Bọn đệ tử thấy năm vị chưởng môn thối bộ cũng thối bộ theo.
Giang Kỳ dấn đến một bộ, chỉ Quỷ Kiếm về phía năm vị chưởng môn:
− Kiếm của Giang mỗ thế nào? Nói đi!
Chưởng môn Hành Sơn – Đoàn Khởi ngập ngừng nói:
− Ngươi đúng là Quỷ Kiếm.
Giang Kỳ lạnh nhạt nói:
− Quỷ mà biết dùng kiếm thì các ngươi phải biến thành những oan hồn chốn a tỳ mà thôi.
Giang Kỳ dứt lời, toan thi triển Quỷ Kiếm lao vào bọn cao thủ Ngũ Kiếm phái thì bất chợt nheo mày nhăn mặt. Y rùng mình, thanh kiếm khẽ run, ói tiếp một bụm máu. Y dùng lưỡi liếm những vệt máu còn đọng trên khóe miệng.
Mặc dù thấy rõ tình trạng của Giang Kỳ nhưng tuyệt nhiên năm vị chưởng

môn Ngũ Kiếm không dám nhập cuộc, điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi họ biết mình có mỗi một cái mạng mà cái mạng đó khó có thể giữ được khi Giang Kỳ xuất thủ thi triển Quỷ Kiếm sát chiêu.
Giang Kỳ nói:
− Ta thật thất vọng về cái lũ các ngươi.
Y quay lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, chúng ta đi thôi.
Giang Kỳ hoành thanh Quỷ Kiếm ngang ngực, thong dong bước thẳng tới quần hùng đang chặn đường trước mặt. Tất nhiên Thế Kiệt phải theo chân sư phụ. Trong tâm tưởng chàng nghĩ thầm:
− Thầy sẽ đổ và máu sẽ rưới đỏ đường đi của sư phụ.
Một lần nữa, trước hàng cao thủ gần trăm nhân mạng, Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ bắt quần hùng nhường lộ giới cho y.
Giang Kỳ đi đến đâu thì bọn cao thủ Ngũ Kiếm phái như dạt ra hai bên để lộ giới cho y đi. Họ đã thấy sự tàn bạo khốc liệt của thanh Quỷ Kiếm thì đâu còn ý tưởng liều mạng chống lại Giang Kỳ, mặc dù trong thâm tâm thì rất muốn lập công với chưởng môn nhân.
Giang Kỳ và Thế Kiệt rời tòa cổ miếu không mấy khó khăn gì. Khi đã đi khá xa rồi, Thế Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm.
Nghe tiếng thở phào của chàng, Giang Kỳ quay lại:
− Ngươi đang có ý gì?
− Khi nãy đệ tử sợ có một màn huyết sát xảy ra, nhưng giờ thì họa lớn đã không còn nên phấn chấn.
Giang Kỳ lắc đầu:
− Cái tâm của ngươi sẽ hại ngươi sau này.
Ho khan một tiếng, Giang Kỳ nói tiếp:
− Nếu ta có cái tâm của ngươi thì lúc nãy ta và ngươi đã biến thành tảng thịt ngon trong nanh vuốt của bọn lang sói.
Nói đến đây thì có tiếng vó ngựa rộn lên phía sau. Thế Kiệt nhìn sư phụ:
− Sư phụ, họ lại rượt theo chúng ta.
− Đã là diều hâu thì sao bỏ qua miếng mồi ngon.
Giang Kỳ thở dài, lắc đầu nói:
− Ta sợ không còn đủ dư lực để trở về Ác Nhân Cốc.
− Sư phụ!
Giang Kỳ chống kiếm.
Một cỗ xe do một con tuấn mã kéo đến. Đi bên cạnh cỗ xe là một thư sinh với dung diện anh tuấn khôi ngô, ánh mắt sáng như hai vì sao ẩn tàng một cái nhìn thần bí.
Thư sinh đó cỡi ngựa đến trước mặt Giang Kỳ rồi phi thân xuống. Y kính cẩn ôm quyền xá Đoạn Hồn Quỷ Kiếm rồi nói:

− Vãn bối là Hạ Hàn Quang.
Giang Kỳ nhìn Hạ Hàn Quang, nói:
− Ngươi tìm ta?
Hàn Quang gật đầu:
− Nghe danh tiếng của tiền bối rất lâu nhưng vãn bối chưa một lần diện ngộ. Lúc đi qua Hàm Thành nghe tiền bối vừa bị nội thương vừa bị quần hồ truy sát.
Hàn Quang thở ra, nói:
− Vãn bối rất bất nhẫn bởi hành động của bọn quần hồ đó, nhưng không biết làm cách nào giúp tiền bối.
Giang Kỳ nheo mày nhìn Hàn Quang, nhếch mép nói:
− Ngươi tính tặng ta cỗ xe này để đi ư?
− Tiền bối đã hiểu ý vãn bối.
Giang Kỳ gật đầu:
− Ta rất cảm kích tấm lòng của ngươi. Giang mỗ sẽ nhận cỗ xe này.
Hạ Hàn Quang rối rít nói:
− Đa tạ tiền bối đã nhận tấm chân tình của vãn bối.
Y ôm quyền xá Giang Kỳ và Thế Kiệt:
− Tiền bối bảo trọng, vãn bối khiếu từ.
− Ngươi đi đi.
Hạ Hàn Quang phi thân lên yên ngựa ra roi, thúc ngựa quay trở lại Hàm Thành.
Thế Kiệt nhìn theo bóng ngựa Hàn Quang, khẽ nói:
− Vị công tử này thật tốt bụng.
Chàng vừa dứt lời thì Giang Kỳ thộp lấy hổ khẩu, trang trọng nói:
− Không ai tốt với Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đâu. Trên cõi đời tranh đoạt này, chẳng ai cho không người cái gì đâu.
Giang Kỳ dằn tay Thế Kiệt:
− Khi ngươi khát, người ta sẽ cho ngươi uống, nhưng ngươi phải trả giá cho bát nước đó, có khi cái giá phải trả bằng sinh mạng mình. Hãy nhìn vào tận đáy mắt người đối diện, tất ngươi sẽ biết họ muốn gì.
− Nhưng vị huynh đài kia đã tự nguyện tặng sư phụ cỗ xe chỉ vì mến mộ người.
− Đúng ra ta đã không nhận, nhưng vì ta muốn trở về Ác Nhân Cốc càng sớm càng tốt.
Nhìn Thế Kiệt, Giang Kỳ trầm giọng nói:
− Ta muốn nằm bên cạnh Triều Thi Thi!
− Sư phụ!
− Đừng hỏi nhiều.
Thế Kiệt gật đầu. Chàng nhỏ giọng nói:

− Sư phụ hãy vào khoang xe, đệ tử sẽ cầm cương.
Giang Kỳ khẽ gật đầu. Y bước ra phía sau khoang xe. Thế Kiệt chưa kịp bước lên ghế xà ích thì nghe phía sau khoang xe có tiếng động lạ như tiếng người té ngã xuống đất.
Chàng giật mình chạy vội ra phía sau.
Giang Kỳ nằm duỗi dài dưới đất, trên bờ vai phải chuôi chiếc phi tiễn còn run bần bật.
Thế Kiệt ôm lấy Giang Kỳ:
− Sư phụ!
Giang Kỳ bặm môi nhìn Thế Kiệt:
− Cái giá mà ta phải trả cho cỗ xe này đây.
Giang Kỳ vừa nói vừa rút phắt mũi phi tiễn. Máu theo mũi phi tiễn phun ra một vòi dài rưới lên y trang của Lệnh Thế Kiệt.
Giang Kỳ nhăn mặt. Thế Kiệt đau xót đỡ lấy Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ:
− Sư phụ!
Giang Kỳ nheo mày nói:
− Trong ám tiễn có độc.
Vừa nói Giang Kỳ vừa lắc đầu:
− Thế là hết, Đoạn Hồn Quỷ Kiếm không thể nằm cạnh Triều Thi Thi.
− Sư phụ, đệ tử sẽ đưa người đi Thế Kiệt vừa nói vừa đỡ Giang Kỳ đứng lên.
Không biết trong ám tiễn kia có chất độc gì nhưng hai chân Giang Kỳ nhủn ra, không gượng đứng nổi.
Giang Kỳ nói:
− Thế Kiệt, bây giờ là lúc tất cả kẻ thù của ta đều có cơ hội lấy mạng Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và đoạt hai báu vật. Ngươi hãy lấy hai báu vật đi đi, và để ta ở lại đây.
Nghe Giang Kỳ nói như vậy, bất giác dũng khí ngùn ngụt bốc lên trong tâm tưởng của Thế Kiệt. Chàng cương cường nói:
− Sư phụ! Đệ tử không để người ở lại đâu. Có chết đệ tử sẽ cùng với người để hầu hạ người nơi suối vàng.
Thế Kiệt vừa nói vừa đưa lưng cõng Giang Kỳ:
− Đệ tử sẽ đưa người về Ác Nhân Cốc.
Giang Kỳ buông một tiếng thở dài:
− Ta nói cho ngươi hiểu một điều này. Nếu Đoạn Hồn Quỷ Kiếm không chết bởi chất độc trong ám tiễn thì cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma bởi kiếm pháp vô lương. Do đó, bây giờ ta có chết ở đây cũng không sao.
− Không, đệ tử sẽ đưa người đi.
Thế Kiệt vừa nói vừa cõng Giang Kỳ. Chàng vỗ vào mông con tuấn mã để nó kéo cỗ xe đi, còn mình thì cõng sư phụ theo hoang lộ thoát chạy.

Giang Kỳ được Thế Kiệt cõng đi, thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài thườn thượt.
Lão nói:
− Ngươi còn bao nhiêu sức để cõng ta chứ?
− Đệ tử còn thở thì còn sức cõng sư phụ về Ác Nhân Cốc.
Mặc dù nói vậy nhưng Thế Kiệt thở dốc từng hơi vì thấm mệt. Mồ hôi tuôn ướt đẫm trang phục của chàng. Mặc dù vậy chàng vẫn nghiến răng cõng Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ mà không hề thốt ra một tiếng than nào.
Thế Kiệt vừa cõng Giang Kỳ vừa chạy. Chàng nghĩ thầm:
− "Không biết mình có kịp đưa sư phụ về Ác Nhân Cốc hay không, dù bất cứ giá nào mình cũng phải đưa sư phụ về đến đó." Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thở ra những luồng hơi nóng hổi phả vào mang tai Thế Kiệt, khiến chàng có cảm giác thân thể của sư phụ đang sắp biến thành một khối than hồng nóng bỏng.
Giang Kỳ từ tốn nói:
− Thế Kiệt, con đừng cãi lại ý trời.
Lần đầu tiên Thế Kiệt nghe được tiếng "con" thân thương thốt ra từ cửa miệng của sư phụ khiến cho nội tâm chàng vô cùng xúc động. Sự xúc động đó như biến thành sức lực cho đôi chân và đôi tay của Thế Kiệt và nó cũng biến thành hai dòng lệ rịn ra từ hai khóe mắt hòa quyện với mồ hôi.
Thế Kiệt nói:
− Dù con có xuống địa ngục cũng phải đưa sư phụ về Ác Nhân Cốc.
− Ta sợ con không đủ sức đưa ta về Ác Nhân Cốc, huống chi còn bao kẻ thù của ta nữa.
− Không một ai có thể cản được bước chân của Lệnh Thế Kiệt.
Giang Kỳ gục đầu lên bờ vai Thế Kiệt. Y gằn giọng hỏi từng tiếng:
− Thế Kiệt, sao ngươi lại vì ta chứ?
− Thế Kiệt không có ý niệm sư phụ sẽ hỏi câu đó. Khi con còn chập chững và cho đến lúc con biết suy nghĩ, thì bên cạnh chỉ có mỗi một sư phụ. Người con yêu thương nhất, tôn thờ nhất là sư phụ.
− Suy nghĩ của ngươi có thể biến ngươi thành chiếc lá khô bị cuốn đi bởi cơn lốc dữ ngoài giang hồ. Nếu muốn là một kiếm thủ thì không thể thiếu sự cứng rắn. Ngươi sống vì những tiếng đập của con tim thì kiếm sẽ không đạt tới cái thần của sát kiếm. Nếu muốn giữ Quỷ Kiếm ngươi phải trái lại con tim mình.
Giang Kỳ nói được bấy nhiêu, gục đầu thiếp trên vai Thế Kiệt.
Mặc dù gần như đã kiệt lực, hai chân chẳng khác gì hai quả chùy nặng chịch, nhưng Thế Kiệt vẫn cõng sư phụ lê từng bước. Chàng tự nhủ thầm:
− "Thế Kiệt ơi, không có cái gì cản được chân ngươi để đưa sư phụ trở về Ác Nhân Cốc." Với ý niệm đó, Thế Kiệt cứ cúi đầu cõng Giang Kỳ lầm lũi

bước theo hoang lộ.
Chợt phía trước chàng có tiếng nói ôn tồn cất lên:
− Tiểu tử, ngươi có thể đi được bao xa nữa chứ?
Thế Kiệt giật mình sững sờ nhìn lên. Trong màn mồ hôi nhạt nhòa, chàng nhận ra năm vị chưởng môn của Ngũ Kiếm phái và bọn thuộc hạ đứng sau lưng họ. Ngoài năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm phái còn có năm người vận trang phục theo các sắc màu đen, vàng, trắng, xanh và đỏ. Người nào cũng đều có vẻ mặt hung tợn đằng đằng sát khí. Thế Kiệt bối rối vô cùng khi bị chặn đường.
Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý nói:
− Tiểu tử, còn chưa giao Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ cho lão phu.
Thế Kiệt lắc đầu thối lui một bộ:
− Khi nào Thế Kiệt chết, các ngươi mới có thể đụng đến sư phụ Giang Kỳ.
Thế Kiệt vừa nói vừa thối bộ. Chàng bặm môi, rút luôn thanh Quỷ Kiếm hườm sẵn nơi tay.
Thanh Thành chưởng môn hừ nhạt rồi nói:
− Hoàng chưởng môn nói với gã làm gì, giết quách cho rồi.
Nghe Lập Đốc nói, Thế Kiệt rít lên:
− Lão có tài gì thì cứ đến đây mà giết ta.
Câu nói của chàng khiến cho Lập Đốc bối rối. Lão không bối rối sao được, khi Thế Kiệt là đệ tử chân truyền của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Trên tay chàng cầm thanh Quỷ Kiếm tỏa ánh sáng xanh rờn đã từng khuynh đảo võ lâm. Lão bối rối và lưỡng lự vì sự cương cường của Thế Kiệt với lại cũng chẳng hề biết đối phương của mình là người chẳng có võ công.
Nhưng tình thế này, chẳng lẽ năm vị chưởng môn đại phái chỉ biết đứng nhìn Thế Kiệt thôi sao?
Hoa Sơn chưởng môn quắc mắt nói:
− Tiểu tử xem chừng muốn chết theo sư phụ của y. Chúng ta cũng nên để y sớm về chầu diêm chúa.
Quân Bất Kiến nói xong rút trường kiếm lắc vai toan xuất thủ phát chiêu tập kích Thế Kiệt. Cùng với chưởng môn Hoa Sơn thì bốn người kia cũng động thân phối hợp.
Chính vào lúc cả năm người quyết cùng xuất thủ một lúc lấy mạng Lệnh Thế Kiệt thì bất ngờ từ phía sau lưng Thế Kiệt một ngọn đại bạch kỳ lướt qua đầu chàng cắm phập ngay xuống phía trước mặt năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm phái.
Phập...
Thế Kiệt còn chưa biết đó là chuyện gì, lành hay dữ, chỉ kịp nhận ra năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm vừa phát hiện ngọn đại bạch kỳ thì sững bộ, hoành kiếm, vẻ mặt ngưng trọng, lộ những nét khẩn trương ra mặt.

Cục trường bất giác nặng nề, toát ra không khí khủng bố kể từ lúc ngọn đại bạch kỳ xuất hiện. Sự khủng bố rờn rợn kia xuất phát từ ba chiếc hắc lâu thêu trên lá đại bạch kỳ.
Thế Kiệt không biết sự xuất hiện của ngọn đại bạch kỳ là điềm lành hay dữ, nhưng thấy năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm lộ vẻ khẩn trương và không xuất thủ, thầm thở phào nhẹ nhõm.
Chàng nghĩ thầm:
− "Có lẽ quận chúa và Kha Giã Na đến hỗ trợ cho mình."
Ý nghĩ đó khiến chàng phấn chấn vô cùng, nhưng liền lúc đó đã nghe Quân Bất Kiến nói:
− Dù Tam Ma Hoạt Sát có đến cũng chẳng ngăn chúng ta đoạt kim thân ngọc phật và bức di cảo của Giang Kỳ đâu.
Từ phía sau lưng Giang Kỳ một giọng nói ồm ồm như ma tru quỷ khóc cất lên:
− Đã biết Tam Ma Hoạt Sát đến mà vẫn làm càng. Các ngươi thật to gan.

Hồi 7
Hoạt Náo Võ Lâm

Giọng nói kia còn đọng trong thích nhĩ của Lệnh Thế Kiệt thì một trận cuồng phong từ phía sau chàng thổi tới giũ ngọn đại bạch kỳ thêu ba chiếc hắc lâu.
Tiếng ngọn đại kỳ giũ phần phật nghe như tiếng chân của bọn quỷ sứ dưới âm ty đang kéo đến. Trước hiện tượng đó, Thế Kiệt không khỏi lo lắng.
Chàng chưa biết Tam Ma Hoạt Sát là những người như thế nào, nhưng nghe cái danh cũng có thể đoán họ là những đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ.
Ngọn đại bạch kỳ vừa rủ xuống sau trận cuồng phong thì phía trước mặt Thế Kiệt đã xuất hiện ba người vận trường y màu đen, tóc buông xõa. Nhìn từ phía sau, ba người đó trông như những con quạ đen báo hiệu điều gở.
Tam Ma Hoạt Sát đứng án ngữ ngay trước mặt Thế Kiệt, quay lưng về phía chàng.
Quân Bất Kiến lên giọng nói:
− Tam Ma Hoạt Sát cũng đến giành phần với Ngũ Kiếm phái ư?
Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu ngửa mặt cười sằng sặc. Y cất tràng cười như ma tru quỷ khóc đó rồi nói:
− Lũ mại võ sơn đông của các ngươi mà cũng lên mặt đòi đấu với Tam Ma Hoạt Sát của Ma Cung ư?
Y quay sang người đứng bên cạnh:
− Tỉnh lão đệ, cái lũ sơn đông mại võ này có đáng được đối mặt với Tam Ma Hoạt Sát của chúng ta không?
Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu lắc đầu, dè bỉu nói:
− Mỗi một tên tiểu tử mà cả lũ mại võ sơn đông không dám động thủ thì chúng đâu có bản lĩnh gì mà đòi đối đầu với Tam Ma Hoạt Sát chứ.
Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý nghe rõ từng lời của Tam Ma Hoạt Sát, lửa giận phừng cháy đến độ biến đổi sắc diện. Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:
− Ba con quạ đen mới là lũ mại võ sơn đông. Nếu như không có Ngũ Kiếm khiến cho Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ phải nằm gục trên lưng gã tiểu tử kia thì ba con quạ các ngươi có dám lên mặt giành chia phần không chứ?
Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nhướng cao đôi chân mày chổi xể, hai con ngươi mở to hết cỡ nhìn Hoàng Chữ Lý. Lão nói:
− Sao? Tằng Mậu có nghe lầm không đấy? Ngũ Kiếm phái mà khiến được

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm nằm bẹp à? Lạ tai lắm. Nếu đúng là như vậy thì Tằng Mậu phải thỉnh giáo tuyệt học của chưởng môn Tung Sơn.
Y quay lại nhìn Nhị Ma Hoạt Sát:
− Tỉnh lão đệ, ta nghe nói phái Hoa Sơn gì đó có tuyệt kỹ Bá Hoa Kiếm Trận thần kỳ lắm phải không? Thiên hạ đồn đại như vậy nhưng ta xem chừng đó chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, chứ lũ mại võ sơn đông thì làm gì có thực tài.
− Tằng lão huynh nói rất đúng.
Từ lúc Tam Ma Hoạt Sát xuất hiện chỉ có Nhất Ma và Nhị Ma đối đáp với Ngũ Kiếm phái, còn Tam Ma là Đoạt Hồn Ma Nhân thì cứ im thin thít, chẳng hề mở miệng nói tiếng nào.
Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nhìn lại Hoàng Chữ Lý, chưởng môn Tung Sơn:
− Hoàng chưởng môn có thể cho Tằng mỗ mở mắt nhìn qua tuyệt kỹ võ học Tung Sơn chứ?
Hoàng Chữ Lý quắc mắt nói:
− Ngươi đã muốn sớm chầu diêm chúa thì lão phu sẵn sàng để ngươi xuống chầu diêm chúa.
Hoàng chưởng môn vỗ tay ba tiếng. Sau ba tiếng vỗ tay của lão, mười cao thủ Tung Sơn phái cầm trường kiếm phi thân ra.
Nhất Ma Hoạt Sát nhìn mười gã cao thủ Tung Sơn nói:
− Hoàng lão tặc mang mười đứa con nít chưa biết cầm kiếm này ra đối phó với Tằng mỗ sao?
− Con quạ đen cho những đệ tử chân truyền Tung Sơn phái là con nít ư? Lão phu sợ ngươi hối không kịp đó. Nếu như ngươi có tài thì vượt qua Bá Hoa Kiếm Trận của bổn môn.
Nhất Ma Hoạt Sát khịt mũi nói:
− Tằng mỗ e rằng ngươi phải tìm thêm mười đứa con nít nữa để Tằng mỗ luyện Trảo Công Vô Ảnh.
Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu thong dong tiến đến trước hai trượng. Hoàng Chữ Lý vỗ tay một tiếng nữa. Mười gã cao thủ Tung Sơn đồng loạt nhích động thân pháp vây tròn lấy Nhất Ma Hoạt Sát.
Vừa vây Nhất Ma Hoạt Sát, cả mười cao thủ Tung Sơn liền thi triển kiếm pháp Tung Sơn tạo ra muôn vạn những hoa kiếm chùm xuống phạm vi hai trượng, trong đó có Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu.
Trong màn kiếm hoa dầy đặc đó thì chẳng có một khe hở nào đủ cho một con ruồi luồn lách chư đừng nói là một con người. Mặc dù thấy Bá Hoa Kiếm Trận vũ lộng thần kỳ như vậy nhưng Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu lẫn Đoạt Hồn Ma Nhân vẫn không biểu lộ chút lo lắng nào cho Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu.

Trong trận pháp Tằng Mậu cất tiếng nói:
− Tỉnh lão đệ cho huynh một chút gió đi chứ. Trong đây ngột ngạt quá.
Lời Tằng Mậu vừa dứt thì Tỉnh Câu cười khẩy rồi hướng về ngọn đại bạch kỳ có thêu ba chiếc đầu lâu tống một phách không chưởng.
Đạo khí chưởng của Tỉnh Câu giũ lộng ngọn đại bạch kỳ bay phần phật tạo ra một ngọn gió lốc thổi tới trận pháp Bá Hoa Kiếm.
Từ trong trận pháp, Tằng Mậu chợt xoay tròn như một cơn lốc. Chiếc binh khí kỳ dị của lão trông như một đôi trảo công khô lâu, trên mu có dính kèm một chiếc hắc lâu cỡ bằng quả trứng ngỗng. Từ chiếc khô lâu đen kịt, hai luồng khí bốc mùi xú uế tỏa ra đẩy bật những gã kiếm thủ phái Tung Sơn về sau hai bộ. Cả mười tên đều biến sắc, khom lưng nôn ọe.
Nhất Ma Hoạt Sát chỉ chờ có thế. Chiếc binh khí khô trảo của lão vun vút bửa tới càn quét qua mười tên cao thủ Tung Sơn phái như chỗ không người.
Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý giật mình. Lão toan xông vào hỗ trợ nhưng đã quá muộn.
Tiếng cười khanh khách của Nhất Ma Hoạt Sát trỗi lên cùng lúc với mười gã đại cao thủ Tung Sơn thủ trận Bá Hoa Kiếm đổ kềnh xuống đất. Tứ chi giần giật như kẻ lên cơn động kinh, miệng thì trào bọt, hai mắt trợn trừng. Mười gã đó cùng nẩy người lên rồi nằm im bất động.
Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nhìn Hoàng Chữ Lý, chưởng môn Tung Sơn phái:
− Thế nào? Tung Sơn của lão còn trò gì hay không?
Nghe Nhất Ma Hoạt Sát nói, chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý thộn mặt nhìn, vừa giận vừa thẹn, nhưng lão cũng cố kềm mình, bởi Tằng Mậu đã phá vỡ Bá Hoa Kiếm Pháp trong khoảnh khắc ngoài sự tưởng tượng của lão. Và một điều nữa lão nghiệm ra là sự lợi hại của chiếc binh khí khô trả của đối phương.
Thấy chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý tỏ vẻ bối rối và lúng túng, Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu khinh khỉnh nói:
− Lão quỷ có muốn cùng Tằng mỗ đối đầu vài ba chiêu không?
Hoàng Chữ Lý hít một luồng chân khí rít lên:
− Tại sao lại không chứ?
Hoàng chưởng môn vừa nói vừa phi thân ra đứng đối mặt với Nhất Ma Hoạt Sát. Lão gằn giọng nói:
− Để xem với lão phu ngươi sẽ giở thủ đoạn gì từ chiếc binh khí thối tha kia.
Nhất Ma Tằng Mậu nhe răng cười, rồi nói:
− Thì cũng bắt lão xuống âm phủ để dạy lại mười gã kiếm thủ bất tài kia.
Nghe Tằng Mậu nói, chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý tái mặt, nhưng lão không dám xông vào liều với Tằng Mậu mà lại âm thầm vận công phong bế tất cả huyệt đạo.

Vừa phong bế huyệt đạo xong, chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý bất thần lướt tới một bộ đâm kiếm vào yết hầu Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu. Kiếm thuật của Hoàng Chữ Lý vừa bất ngờ vừa chính xác vô cùng.
Hoàng Chữ Lý nghĩ rằng mình ra chiêu bất ngờ sẽ thủ thắng đối phương, nếu không thì cũng chiếm được thế thượng phong, nhưng lão chỉ nghe Tằng Mậu thốt lên:
− Hề!
Cùng với tiếng thốt đó thì chiếc khô trảo đã phạt ngang đánh bật lưỡi trường kiếm của Hoàng Chữ Lý một cách dễ dàng. Vừa bị Tằng Mậu gạt kiếm, Hoàng Chữ Lý liền hoành bộ thi triển luôn một chiêu Thiên Sa Nhất Kiếm, mũi trường kiếm như nhảy múa tạo ra muôn vạn điểm sáng ập tới các đại huyệt trên người Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu.
Trước thế kiếm biến hóa của Hoàng Chữ Lý, Tằng Mậu thối hai bộ rồi thình lình vung khô trảo, biến hóa thành muôn vạn cánh tay thộp tới trường kiếm của chưởng môn phái Tung Sơn. Hai binh khí chạm thẳng vào nhau phát ra những âm thanh chan chát nghe buốt cả cột sống, cùng lúc với sự va chạm đó thì chiếc hắc lâu phun ra một luồng xú uế hướng thẳng vào mặt Hoàng Chữ Lý.
Vốn đã phòng bị từ trước, Hoàng Chữ Lý vội vàng thu kiếm phóng bộ về sau. Sự thối bộ của chưởng môn phái Tung Sơn tạo cho Tằng Mậu nhanh chóng chiếm được thế thượng phong. Hoàng Chữ Lý chưa kịp trụ bộ thì đã thấy chiếc khô trảo tập kích thẳng tới vùng thượng đẳng của mình.
Mặc dù đã có sự chuẩn bị nhưng Hoàng Chữ Lý cũng phải giật mình bởi chiêu công cương mãnh và khốc liệt của đối phương. Lão chỉ kịp điểm mũi giày, thi triển Hoài Long Qúa Bộ, ngã người lướt về sau. Phản xạ của Hoàng Chữ Lý dù nhanh nhẹn vô cùng nhưng vạt trường y của lão vẫn bị chiếc khô trảo quấu được rồi xé ra thành ba mảnh.
Hoàng Chữ Lý trụ được thân, không khỏi rùng mình. Bởi vừa rồi lão đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Chỉ cần để cho chiếc khô trảo kia xé vào da thịt thì chắc chắn lão sẽ nhận cái chết thảm như mười gã cao thủ trận Bá Hoa Kiếm Pháp.
Mồ hôi xuất hạn, Hoàng Chữ Lý thở phào một tiếng.
Nhất Ma Hoạt Sát nhướng mày, nhìn chưởng môn Tung Sơn:
− Lão quỷ chạy hay lắm đó. Nhưng lão không có cơ hội lần thứ hai để chạy đâu.
Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý nhìn Nhất Ma Hoạt Sát, thở hắt ra một tiếng rồi trang trọng nói:
− Lão phu nợ ngươi lần này, lần sau nhất định sẽ trả lại ngươi.
Hoàng Chữ Lý nói xong trở bộ ra hiệu cho bọn cao thủ Tung Sơn phái còn theo mình trổ khinh công bỏ đi.

Hoàng Chữ Lý đi rồi còn lại Quân Bất Kiếm, Lâm Y, Đoàn Khởi và Lập Đốc đâm ra lúng túng. Trong Ngũ Kiếm phái thì Hoàng Chữ Lý có võ công kiếm pháp cao siêu nhất mà vẫn bị thất bại trước Nhất Ma Hoạt Sát, ngươi có võ công thấp kém nhất trong Tam Ma Hoạt Sát, thử hỏi sao những người còn lại không lúng túng chứ.
Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn qua bốn vị chưởng môn còn lại, cất giọng ồm ồm:
− Bổn Ma Nhân thỉnh giáo cả bốn vị chưởng môn Ngũ Kiếm.
Đoạt Hồn Ma Nhân giờ mới lên tiếng, nhưng y chỉ cất tiếng thôi cũng đủ có uy vũ khiến cho bốn vị chưởng môn còn lại của Ngũ Kiếm cảm thấy có áp lực nặng nề như núi Thái Sơn đè xuống suy nghĩ của họ.
Cả bốn người vì danh tiếng môn phái còn đang lưỡng lự thì Đoạt Hồn Ma Nhân khẽ rũ ống tay áo trường y, một đạo khí hấp lực cuộn ra cuốn lấy bốn ngọn đại kỳ, rút nó lên khỏi mặt đất, từ từ bay đến nhập vào hữu thủ của y.
Thủ pháp thi triển Hấp Lực Thần Công của Đoạt Hồn Ma Nhân khiến bốn vị chưởng môn Ngũ Kiếm giật thót ruột vì nghiệm ra nội khí của đối phương quá cao siêu nên mới có thể thi triển được hấp lực rút đại kỳ về.
Quân Bất Kiến nhìn qua Lâm Y và Đoàn Khởi rồi quay lại Đoạt Hồn Ma Nhân:
− Ngũ Kiếm phái sẽ gặp lại các vị sau.
Y dứt lời trở bộ quay lưng trổ khinh công kéo theo môn hạ thoát đi.
Lâm Y, Đoàn Khởi, Lập Đổ cũng đã tự lượng được sức mình không phải là đối thủ của Tam Ma Hoạt Sát, cũng theo Quân Bất Kiến mà dẫn môn hạ bỏ đi.
Nhất Ma Tằng Mậu nói với theo sau lưng quần hồ Ngũ Kiếm phái:
− Đúng là một lũ sơn đông mãi võ hữu danh vô thực.
Khi quần hồ Ngũ Kiếm đã khuất dạng, Tam Ma Hoạt Sát mới nhìn lại Lệnh Thế Kiệt.
Đối nhãn với ba cặp mắt sáng ngời toát vẻ hung bạo và tàn nhẫn, Lệnh Thế Kiệt không khỏi rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.
Mặc dù vậy, chàng vẫn giữ được tĩnh tâm, từ tốn nói:
− Đa tạ ba vị tiền bối đã cứu mạng.
Nhất Ma Hoạt Sát nhún vai, lạnh nhạt nói:
− Tam Ma Hoạt Sát chỉ biết giết người chứ đâu biết cứu mạng ai bao giờ.
Nghe Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nói, bất giác Thế Kiệt thối tiếp ba bộ.
Tằng Mậu nói:
− Tiểu tử, ngươi không thể chạy thoát khỏi sự tầm nã của Tam Ma Hoạt Sát đâu, hãy ngoan ngoãn nghe lời chúng ta.
− Ba vị cũng muốn giết sư phụ Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?
Tằng Mậu thản nhiên gật đầu:
− Đúng như vậy. Ma Cung không thể để cho Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ

sống được.
Đó là lệnh của cung chủ.
Thế Kiệt rít một luồng cương khí căng phồng lồng ngực, rồi cất giọng trang trọng nói:
− Xin hỏi ba vị tiền bối, sư phụ vãn bối có ân oán gì với ba vị mà ba vị đòi lấy mạng sư phụ chứ?
Tằng Mậu nhìn Thế Kiệt:
− Chẳng có ân oán gì hết.
− Không có ân oán gì sao lại nhất định phải lấy mạng sư phụ của vãn bối chứ? Nếu có ân oán thì Lệnh Thế Kiệt sẽ thay sư phụ trả cho các vị tiền bối.
Tằng Mậu khoát tay:
− Cái mạng của tiểu tử đâu thể sánh với cái mạng của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Chỉ vì cái danh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm mà ba vị tiền bối phải lấy mạng sư phụ sao? Vãn bối nghe mà không thể tin được đó. Huống chi hiện tại sư phụ đã bị nội thương, chắc chắn tẩu hỏa nhập ma, nếu không thì cũng bị chất độc của gã công tử Hạ Hàn Quang lấy mạng.
Các vị cần chi phải giết một người sắp chết chứ?
Thế Kiệt cõng Giang Kỳ dấn tới một bộ:
− Các vị tiền bối cho vãn bối cơ hội được đưa sư phụ về nơi người muốn về, cái ơn này Thế Kiệt nhất định không quên, nhất định sau này sẽ bồi đáp.
Nhị Ma Tỉnh Câu lắc đầu:
− Không có cơ hội cho tiểu tử đâu.
Nghe Nhị Ma Hoạt Sát nói cương quyết như vậy, Lệnh Thế Kiệt phẫn nộ thét lên:
− Tại sao các ngươi chỉ muốn lấy mạng sư phụ của ta chứ? Tại sao? Chẳng lẽ các ngươi không thấy sư phụ của ta như ngọn đèn dầu sắp tắt à? Các ngươi chỉ là bọn tiểu nhân bỉ ổi, thừa lúc người gặp nạn thì dồn đến đường cùng.
Thế Kiệt cười khảy, hoành kiếm cương cường nói:
− Hãy đến mà lấy mạng Lệnh Thế Kiệt trước khi các ngươi muốn sát tử Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Tằng Mậu lạnh nhạt nói:
− Tiểu tử, ngươi gào thét lên như vậy có ích gì?
Tằng Mậu vừa dứt lời toan động thân lướt tới thì một giọng nói lạnh lẽo cất lên ngay sau lưng Thế Kiệt:
− Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thuộc về ta.
Lời vừa dứt thì người đã đến bên cạnh Thế Kiệt.
Thế Kiệt tò mò quay ngoắt sang nhìn người vừa xuất chiêu. Đứng bên cạnh

chàng là một trung niên dáng nho nhã phong lưu với khuôn mặt khôi ngô anh tuấn nhưng khoát những nét trầm uất lạnh lùng.
Thế Kiệt không biết người này là ai, nhưng thấy thần thái rất ung dung tự tại. Hai tay khoanh trước ngực ôm khư khư một cây đao tỏa ánh sáng bạc lấp lánh.
Tam Ma Hoạt Sát vừa thấy trung niên thư sinh xuất hiện đứng cạnh Thế Kiệt, bất giác sững bộ, mặt sa sầm.
Tằng Mậu nói:
− Ngươi cũng đến nữa à?
− Nếu ta không đến thì ta sẽ biến thành kẻ cô độc trên cõi đời này.
Tằng Mậu nói tiếp:
− Giang Kỳ chết đáng ra ngươi phải phấn chấn chứ, cớ sao lại cản chúng ta?
− Các ngươi hiểu lầm Nguyên Thiên Phục rồi đó.
Thế Kiệt giật thót bụng khi nghe trung niên tự xưng là Nguyên Thiên Phục. Chàng hồi tưởng lại những gì mà Giang Kỳ đã từng nói với mình.
Thế Kiệt bất giác thở dài một tiếng nghĩ thầm:
− "Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đây sao? Kẻ mà sư phụ luôn miệng nhắc nhở mình, y là người đáng chết nhất. Nếu đúng như sư phụ nói thì hôm nay mình và sư phụ chẳng còn sinh lộ nữa rồi.".
Trong khi Thế Kiệt suy nghĩ thì Đoạt Hồn Ma Nhân đã bước tới hai bộ nhìn thẳng vào mặt Nguyên Thiên Phục. Y cất giọng ồn ồn:
− Bổn Ma Nhân đã nghe về thần đao Nguyên Thiên Phục các hạ. Nhưng chỉ nghe mà chưa từng thấy.
− Đoạt Hồn Ma Nhân là một trong Tam Ma Hoạt Sát nhưng lại là kẻ có võ công cao thâm nhất, đúng không?
Đoạt Hồn Ma Nhân gật đầu.
Thiên Phục nói tiếp:
− Các hạ chưa thấy đao của tại hạ à?
− Chỉ nghe nhưng chưa từng thấy. Mà nghe danh thì không bằng thấy.
− Các hạ nói rất đúng.
Thiên Phục vừa nói vừa bỏ lớp lụa đỏ quấn lưỡi đao. Y chìa lưỡi Tàn Hồn Ma Đao đến trước.
− Đao của tại hạ đây.
− Chỉ có thế thôi à?
Đoạt Hồn Ma Nhân vừa dứt lời, giọng của gã còn đọng trong thính nhĩ thì cảm nhận có một luồng ánh sáng lóa qua mắt mình rồi vụt tắt.
Đoạt Hồn Ma Nhân không biết ánh chớp kia là hiện tượng gì nhưng đã thấy Thiên Phục đang quấn sợi lụa bọc lại lưỡi đao.
Y vừa quấn dây lụa vừa nói:
− Các hạ đã thấy đao của tại hạ rồi đó.

Đoạt Hồn Ma Nhân nheo mày:
− Ta có thấy gì đâu.
Y vừa nói xong thì rùng mình, một luồng hàn phong thổi tới. Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn lại thân pháp mình. Lão tròn mắt kinh hoàng khi thấy trường y đã bị chém dọc từ trên xuống dưới bằng một đường thẳng tắp.
Đoạt Hồn Ma Nhân lắp bắp nói:
− Vừa rồi...
Thiên Phục nhìn Đoạt Hồn Ma Nhân:
− Nể mặt chủ nhân Ma Cung, tại hạ chỉ cho các hạ thấy lưỡi đao Tàn Hồn bén như thế nào thôi.
Tam Ma Hoạt Sát xuất hạn mồ hôi.
Đoạt Hồn Ma Nhân thở hắt ra một tiếng rồi ôm quyền xá Nguyên Thiên Phục:
− Đa tạ các hạ đã nể mặt cung chủ Ma Cung. Hẹn ngày tái kiến.
Tam Ma Hoạt Sát đồng loạt trở bộ quay lưng trổ khinh công thượng thừa, chẳng mấy chốc đã mất dạng cuối hoang lộ.

Hồi 8
Nghĩa Sư Tôn, Tình Sư Đồ

Cục trường thoạt trở lại bình lặng, Thế Kiệt e dè nhìn Nguyên Thiên Phục, chàng nghĩ thầm:
− "Chỉ một chiêu đao, Tàn Hồn Ma Đao đuổi được Tam Ma Hoạt Sát, thì với mình, mình đâu thể cản tay y được.".
Ý nghĩ ấy buộc Thế Kiệt buông một tiếng thở dài não ruột.
Nguyên Thiên Phục nhìn Thế Kiệt nhạt nhẽo hỏi:
− Tiểu tử là gì của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?
− Vãn bối là đệ tử.
Nguyên Thiên Phục gật gù hỏi tiếp:
− Họ tên của tiểu tử là gì?
− Lệnh Thế Kiệt.
Nguyên Thiên Phục lặp lại:
− Lệnh Thế Kiệt, cái tên nghe hay đó.
Nguyên Thiên Phục vừa nói vừa dấn bước tới. Thế Kiệt hốt hoảng tháo luôn ba bộ.
Thiên Phục thấy vậy dừng bước, nhướng mày hỏi:
− Tiểu tử sợ ta?
Thế Kiệt gật đầu.
Thiên Phục sa sầm mặt hỏi tiếp:
− Tại sao ngươi sợ ta? Ta đã chẳng cứu cái mạng ngươi khỏi tay thần chết sao?
− Vãn bối có chết cũng được, tiên sinh có muốn lấy mạng thì lấy mạng Lệnh Thế Kiệt chứ đừng sát tử sư phụ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.
− Tiểu tủ sợ ta giết Đoạn Hồn Quỷ Kiếm à?
− Tất cả mọi người đều muốn giết sư phụ chứ không riêng gì tiên sinh.
Nguyên Thiên Phục nhún vai, thờ ơ nói:
− Một người như Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thì không thiếu kẻ thù trên chốn giang hồ. Đã là kẻ thù thì bất cứ ai cũng muốn lấy mạng y cả.
− Tiên sinh cũng là một trong những người đó?
Nguyên Thiên Phục lắc đầu:
− Ta khác.
Thế Kiệt ngạc nhiên nhìn Thiên Phục hỏi:
− Tiên sinh khác, nghĩa là người không có ý lấy mạng sư phụ?

− Ta chỉ khác những người kia thôi, chứ ta có nói sẽ không giết Giang Kỳ đâu?
Thế Kiệt giật mình, thở dài nhìn Thiên Phục:
− Tiên sinh có ý định giết sư phụ ư?
− Đúng, bởi vì ta là kẻ thù của y. Nếu y là kẻ thù của người khác thì ta là kẻ thù của y.
Nguyên Thiên Phục dấn tới một bước nữa.
Thế Kiệt hốt hoảng thét lớn:
− Đứng lại.
Thét như vậy nhưng chàng lại cõng Giang Kỳ thối về sau ba bộ. Hai mắt đóng đinh vào mặt Nguyên Thiên Phục.
Thiên Phục cau mày.
Thế Kiệt từ tốn nói:
− Tiên sinh hãy cho vãn bối một cơ hội được đưa ân sư về Ác Nhân Cốc, rồi chính vãn bối sẽ tìm gặp tiên sinh, mặc nhiên để người hành xử.
− Ngươi nặng tình, nặng nghĩa với sư tôn. Ta rất khâm phục ngươi đó. Hôm nay ta cũng không có ý lấy mạng sư phụ ngươi đâu, mà ta chỉ muốn biết tại sao thanh Quỷ Kiếm kia lại có độc chất Hủy Cốt.
Thiên Phục vừa dứt lời, khẽ lắc vai một cái. Thân pháp của y như bóng quỷ vô hình thoạt cái đã áp sát Thế Kiệt, và nhanh như một chớp mắt y đã đoạt được thanh Quỷ Kiếm.
Thế Kiệt hốt hoảng, bần thần bởi thân pháp quá siêu quần của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Chàng buột miệng thốt:
− Tiên sinh...
Không màng đến Thế Kiệt, Thiên Phục dõi mắt quan sát thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ. Đôi chân mày lưỡi kiếm thoạt cau lại rồi giãn ra.
Y có vẻ suy nghĩ rồi bất ngờ trao thanh kiếm trở lại tay Thế Kiệt, bâng quơ nói:
− Ta đã nghĩ đúng, Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ không bao giờ dụng độc.
Thế Kiệt hối hả nói:
− Sư phụ là một kiếm thủ nên chỉ dụng kiếm chứ không bao giờ dụng đến độc công.
Chính sư phụ bị trúng độc nên mới bị bọn người kia truy bức giết cho bằng được.
Thiên Phục sửng sốt:
− Giang Kỳ cũng bị trúng độc ư?
Thế Kiệt gật đầu.
Thiên Phục nói:
− Tiểu tử, nếu ngươi không ngại thì ta sẽ dụng nội công ép chất độc trong

nội thể của sư phụ ngươi ra ngoài.
Thế Kiệt sửng sốt, bồi hồi nói:
− Tiên sinh giúp sư phụ ư?
Thiên Phục gật đầu:
− Hãy đặt Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ xuống đất.
Thế Kiệt vừa gật đầu toan đặt Giang Kỳ xuống thì cảm nhận một luồng hơi nóng bỏng phà vào gáy mình.
Giang Kỳ ngẩng đầu nhìn Thiên Phục:
− Nguyên Thiên Phục.
Giang Kỳ tỉnh lại bất ngờ khiến Thế Kiệt lúng túng.
Nguyên Thiên Phục bước đến trước mặt Thế Kiệt, nhìn vào mắt Giang Kỳ thờ ơ nói:
− Ngươi vẫn còn nhận ra Nguyên Thiên Phục này à?
− Trong tâm tưởng của Giang Kỳ không bao giờ quên ngươi. Thiên Phục ngươi chỉ có thể dụng đao lấy mạng Giang Kỳ chứ tuyệt nhiên không thể dùng tình với ta được đâu.
Giang Kỳ gục đầu xuống vai Thế Kiệt nói tiếp:
− Kẻ đáng chết nhất trên cõi đời này là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Nghe Giang Kỳ nói, Thế Kiệt rúng động toàn thân. Chàng ngỡ đâu lời nói kia còn đọng trên hai cánh môi của Giang Kỳ thì mạng của mình và mạng của sư phụ đã được định đoạt bởi lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên Thiên Phục rồi.
Thế Kiệt còn đang bối rối lo lắng thì lại nghe Giang Kỳ nói:
− Thế Kiệt, hãy lập lại lời nói của ta.
Tứ chi Thế Kiệt gần như bủn rủn sau câu phán quyết của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
− Sư phụ!
Giang Kỳ trầm giọng thật nghiêm khắc:
− Thế Kiệt! Ta có thể chết, ngươi có thể chết, nhưng chân lý đó là vĩnh cửu.
− Sư phụ − Ngươi sợ Nguyên Thiên Phục ư?
Giang Kỳ phả luồng hơi nóng bỏng vào gáy Thế Kiệt, rồi trang trọng nói:
− Nếu ngươi sợ thì hãy đặt ta xuống đất rồi đi đi.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Không! Con dám đổi cả sinh mạng mình với sinh mạng của sư phụ.
Thế Kiệt nhìn Nguyên Thiên Phục:
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục là kẻ đáng chết nhất trên cõi đời này.
Thế Kiệt nói xong từ từ nhắm mắt lại. Trong tâm tưởng của chàng liên tưởng đến một chiêu đao tàn khốc sắp lia qua cần cổ mình và sư phụ.

Thiên Phục bất chợt chỉ thở dài một tiếng rồi ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe như tiếng gọi hồn của bọn sứ giả hắc bạch vô thường nơi chốn a tỳ.
Thiên Phục dứt tràng tiếu ngạo đó nhìn Giang Kỳ chằm chằm. Y nhạt nhẽo nói:
− Giang Kỳ, ngươi không biết ngươi đang bước lần vào cổng tử thành hay sao mà còn ôm hận với ta chứ?
Thiên Phục nhún vai:
− Ngươi chết rồi thì còn ai đủ bản lãnh để lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao chứ? Ngươi hãy để cho ta giữ cái mạng của ngươi lại cõi trần này để ngươi còn có cơ hội thực hiện ước nguyện của mình.
Giang Kỳ cố gượng ngẩng đầu nhìn Thiên Phục. Y khẽ lắc đầu buông một tiếng cụt ngủn:
− Không.
Giang Kỳ chỉ thốt được bấy nhiêu, rồi lại gục đầu xuống vai Thế Kiệt ngất lịm.
Thế Kiệt bối rối nhìn Thiên Phục:
− Tiên sinh...
Thiên Phục khoát tay chặn lời Thế Kiệt:
− Hãy đi đi và tự lo cho cái mạng của sư phụ ngươi và ngươi.
− Vãn bối thật bối rối.
− Đừng nói nhiều.
Thiên Phục quay lưng chắp tay thờ ơ nhìn về phía cánh rừng xa. Phong thái và dáng cách của y thật nho nhã, nhưng cái thần thì thoát ra sự nghiêm khắc và lạnh lùng.
Thế Kiệt cõng Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đến sau lưng Nguyên Thiên Phục.
Chàng cất giọng e dè nói:
− Đa tạ tiên sinh đã mở sinh lộ.
− Ngươi đừng khách sáo, chỉ vì ta thích thì ta làm thôi, chứ chẳng giúp gì ngươi đâu. Đi đi!
Câu nói của Tàn Hồn Ma Đao khiến Thế Kiệt càng bối rối hơn. Chàng lưỡng lự một lúc rồi quay lưng cõng Giang Kỳ lầm lũi bỏ đi.
Thiên Phục thoạt quay mặt nhìn sau lưng Thế Kiệt, chính lúc đó y buông một tiếng thở dài não nuột. Nhìn theo sau lưng Thế Kiệt cho đến khi bóng chàng khuất hẳn, Thiên Phục vẫn dõi mắt nhìn theo. Thần trí của Thiên Phục như cuốn theo cái bóng của Thế Kiệt để trôi vào cõi vô định nào đó mà y không kềm chế được.
− Lệnh Thế Kiệt, ngươi đúng là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa đó.

Hồi 9
Người Trong Cõi Chết

Bầu trời xám xịt bởi những tảng mây đen phủ kín. Cùng với không gian xám xịt đó là những tiếng sấm ầm ì thỉnh thoảng lại trỗi lên kiến tạo một không gian cuồng nộ của trời và đất.
Sau một hồi sấm sét chát chúa nghe buốt cả thính nhĩ thì mưa bắt đầu trút xuống. Mưa trắng xóa cả một vùng, mưa chẳng khác nào một dòng thác từ đỉnh thiên hà đổ xuống ầm ầm.
Mưa xối lên người Nguyên Thiên Phục nhưng gã vẫn cứ đi mà không màng đến sẽ tìm một chỗ nào đó trú mưa. Hình như Tàn Hồn Ma Đao sinh ra và sống bởi chính những ý chí trong tâm tưởng gã. Khi gã đã quyết định làm việc gì thì bất kể thực tại và cái hậu về sau sẽ như thế nào.
Thiên Phục dấn bước vào một khu bãi lầy nhầy nhụa. Y chẳng màng đến lớp bùn nhão và cơn cuồng nộ của trời đất. Có lẽ y biết mình đang đi và chỉ biết bước. Bước đi đến cái nơi mà y cần đến. Cái nơi mà y đã được người ta muốn y đến.
Y dừng bước trước một ngôi mộ rêu xanh đã phủ một lớp dầy, chứng tỏ ngôi mộ này đã có lâu lắm rồi mà chẳng một ai chăm sóc đến nó. Mưa vẫn nặng hạt xối lên thân pháp Tàn Hồn Ma Đao, nhưng y vẫn mặc nhiên với những hạt mưa se lạnh đó. Đôi chân mày lưỡi kiếm của Nguyên Thiên Phục thoạt cau lại khi nhìn thấy lớp nước hồng nhạt khỏa quanh ngôi mộ cổ. Lớp nước hồng kia là do máu quện với nước mưa tạo thành.
Người đã chết lâu năm, chôn vùi dưới đất sâu mà lại đỏ máu được ư, chuyện đó e không thể nào tin được, nhưng sự thật vẫn hiện nhiên trước mắt Nguyên Thiên Phục.
Nhưng với ai đó là điềm quái dị khó tin, nhưng với Nguyên Thiên Phục thì lại lo lắng vô ngần. Bước nhanh đến trước cửa ngôi mộ cổ, Thiên Phục khẽ ấn vào một phiến đá trên nóc ngôi mộ. Âm thanh rè rè phát ra và ngôi mộ cổ trượt ra hai bên để lộ một mật đạo.
Không một chút chần chừ, Thiên Phục len xuống mật đạo. Hai xác chết nằm ngay bậc tam cấp, yết hầu của họ đều bị khoét một lỗ thủng vừa bằng một đồng tiền. Đôi đồng tử của hai cái xác đó còn mở trừng trừng chứng tỏ họ quá ngạc nhiên trước một cái chết đến quá nhanh như vậy.
Lần theo những bậc tam cấp, Thiên Phục vào tới một gian mật thất dưới ngôi mộ cổ.

Cánh cửa gian mật thất mở toang hoác, máu từ bên trong vẫn còn lan ra ngoài.
Như đã quá quen với tòa mật thất cổ mộ này, Thiên Phục bước luôn vào trong. Mặt y lộ vẻ lo lắng trầm trọng. Ba xác lão nhân ngồi tựa lưng vào tường với vẻ mặt thất thần, hốt hoảng, chứng tỏ họ đã hãi hùng khi sát thủ xuất hiện.
Thiên Phục bước nhanh đến ba cái xác của ba vị lão nhân. Họ cũng nhận một cái chết như hai người ở ngoài cửa mật đạo. Yết hầu bị khoét một lỗ thủng bằng một đồng tiền.
Thiên Phục thở dài một thở dài, đảo mắt nhìn quanh như tìm một cái gì đó. Nhưng mọi vật dụng trong gian mật thất chẳng nói lên điều gì, tất cả đều vẫn ngăn nắp ngỡ như chẳng có một cuộc đấu nào xảy ra. Điều đó chứng tỏ sát thủ xuất hiện lấy mạng những người trong cổ mộ là một đại cao thủ siêu quần quán tuyệt nên những kẻ ở đây không hề có chút phản kháng nào.
Thiên Phục nheo mày nhìn xác ba vị lão nhân. Y đang tự suy đoán trên giang hồ ai là người có võ công siêu quần đến độ này. Y khẽ lắc đầu lẩm nhẩm nói:
− Không biết Mộc Kiến Bình đã ra sao? Nàng không có ở đây.
Thiên Phục chợt chú ý đến xác lão nhân ngồi giữa. Bàn tay phải của người này như nắm cứng vật gì đó. Gỡ tay của lão nhân, thì ra trong tay lão là viên ngọc Dạ Minh Châu óng ánh. Ngắm nhìn hạt Dạ Minh Châu, Thiên Phục nhìn lại xác lão nhân.
− Khảo lão huynh, người giết lão huynh và bắt Mộc Kiến Bình là chủ nhân hạt Dạ Minh Châu này, phải không?
Câu hỏi của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục quá thừa, bởi làm sao một xác chết có thể đáp lời gã.
Thiên Phục giắt viên Dạ Minh Châu vào thắt lưng, rồi khẽ buông một tiếng thở dài. Y quay bước trở ra, chợt phát giác trên vách mật thất có mấy chữ nguệch ngoạc:
Ma Cung.
Thiên Phục cau mày nhìn những nét chữ nguệch ngoạc đó:
− Ma Cung ư? Thất Sắc Ma Nữ Tiêu Thái Ngọc là sát thủ ư? Có thể lắm.
Thiên Phục rảo bước tiến ra phía cửa ngôi cổ mộ. Vừa len qua khỏi mật đạo, đập vào mắt Thiên Phục là dấu chân của người nào đó còn in rõ trên mặt đất nhão.
Mưa đã nặng hạt chỉ còn những xác chết và không gian ảm đạm, ẩm ướt.
Thiên Phục đứng trước ngôi mộ cổ một lúc rồi trở bộ rảo bước bỏ đi.
Cái dáng thanh tao thư sinh của Tàn Hồn Ma Đao vừa khuất thì có một người từ trong bụi rậm len ra. Người đó có dáng vạm vỡ, vận võ phục, tay cầm binh khí là chiếc búa khổng lồ nặng non trăm cân. Y dõi nhìn theo

hướng Nguyên Thiên Phục vừa bỏ đi. Sau khi đoán chắc là Tàn Hồn Ma Đao không quay trở lại mới bước nhanh đến cổ mộ khởi động cơ quan mở mật đạo. Y lưỡng lự một lúc và quyết định len xuống mật đạo, nhưng ý định đó chưa kịp thực hiện thì nghe sau lưng mình một giọng nói lạnh nhạt cất lên:
− Các hạ cũng biết cách mở cửa cổ mộ U Linh à?
Gã đại hán vạm vỡ quay ngoắt lại. Y sững sờ khi nhận ra người lên tiếng chẳng ai khác mà chính là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Thấy Nguyên Thiên Phục, gã bất giác thối lại hai bộ, buột miệng nói:
− Ngươi đó ư? Ngươi chưa đi à?
− Ta sao đi được khi biết có người đến U Linh cổ mộ.
Miệng nói, mắt thì đóng đinh vào mặt gã đại hán cầm búa, Thiên Phục trầm giọng nói:
− Người nào đã lệnh cho các hạ đến U Linh cổ mộ?
− Không ai sai ta hết.
− Tại hạ không tin. Các hạ có thể giữ được cái mạng của mình bằng cách nói ra tên người đã sai các hạ đến đây, và đến với mục đích gì.
Gã đại hán cầm búa hừ nhạt một tiếng:
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, ai thì sợ ngươi chứ Kinh Chỉ Luân thì sao sợ ngươi được chứ. Nếu ngươi tự cho mình đủ bản lĩnh chống lại đại ca của ta là Chữ Hào Thiên, tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm thì cứ ra tay.
Thiên Phục thoạt cau mày:
− Các hạ là người của tổng trại chủ Chữ Hào Thiên?
Kinh Chỉ Luân hất mặt:
− Còn hơn nữa, Kinh mỗ vốn là bằng hữu chi giao, thủ túc chi tình với Chữ Hào Thiên đại ca.
Thiên Phục mỉm cười:
− Vậy tổng trại chủ Chữ Hào Thiên sai các hạ đến U Linh cổ mộ?
Kinh Chỉ Luân tròn mắt:
− Ơ.... Y lắc đầu:
− Không phải.
− Tại hạ cũng nghĩ như các hạ, bởi tổng trại chủ Chữ Hào Thiên làm sao biết được cửa vào U Linh cổ mộ và cũng không có thủ pháp sát tử như người sai các hạ đến. Các hạ đến U Linh cổ mộ với mục đích gì?
Kinh Chỉ Luân hoành tay búa thủ ngang ngực, gằn giọng nói:
− Ngươi không có quyền hỏi Kinh mỗ. Việc của Kinh mỗ thì Kinh mỗ làm, đường của ngươi thì ngươi đi. Nếu Tàn Hồn Ma Đao đụng đến Kinh mỗ chẳng khác nào thách thức bảy mươi hai trại lục lâm của đại ca Kinh mỗ.
− Nực cười thật, tại sao người ta chỉ muốn Nguyên Thiên Phục dụng đến

Tàn Hồn Ma Đao rồi mới mở mắt chứ?
− Tàn Hồn Ma Đao, ngươi hù dọa Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân đấy à?
− Tại hạ nào dám hù dọa Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân.
Lời vừa dứt thì ảnh đao cũng xuất hiện nhanh không thể tưởng, ngay cả Kinh Chỉ Luân mặc dù đã chuẩn bị đối phó nhưng y chỉ kịp nhận biết có một ánh chớp bạc lia qua mắt mình mà thôi. Khi ánh chớp ảnh đao vụt tắt thì cánh tay thủ cây búa của y tự dưng mất lực chẳng còn đủ sức cầm nổi binh khí.
Kinh Chỉ Luân buông binh khí.
Cây búa rơi thẳng xuống trước mũi giày Kinh Chỉ Luân.
Bịch...
Y nhìn lại cánh tay mình. Một đường cắt dài dọc từ nách đến hổ khẩu, máu còn đang rỉ ra. Kinh Chỉ Luân thất sắc nhìn Nguyên Thiên Phục:
− Ngươi...
Chỉ thốt được bấy nhiêu, Kinh Chỉ Luân trở bộ toan phi thân thoát đi nhưng Nguyên Thiên Phục chỉ một cái lắc vai đã cản đầu họ Kinh rồi.
Thiên Phục lạnh nhạt nói:
− Các hạ chưa đi được. Các hạ chỉ đi được khi nói cho tại hạ biết ai sai các hạ đến U Linh cổ mộ và với mục đích gì.
− Cớ gì ngươi ép Kinh mỗ nói chứ? Ta đã hứa với người ta là không nói nếu như gặp bất cứ bất trắc nào.
− Rất dũng lược, khí phách, nhưng các hạ không thể không nói với tại hạ.
Một lần nữa ảnh ngọn Tàn Hồn Ma Đao lại xuất hiện, trong khi Kinh Chỉ Luân chỉ đứng ngây ra như pho tượng bất động. Ảnh đao lướt qua mang tai họ Kinh, hớt luôn chiếc lỗ tai bên phải của gã.
Kinh Chỉ Luân cảm nhận cái rát buốt, ôm lấy mang tai rú lên:
− Ôi cha!
Nguyên Thiên Phục nhìn Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân:
− Kinh các hạ nói chứ?
Kinh Chỉ Luân rít lên:
− Không... Ta không nói.
Lời còn đọng trên hai cánh môi Kinh Chỉ Luân thì lỗ tai bên trái của y lại rớt xuống đất.
Mặt mày biến sắc như tràm đổ, Kinh Chỉ Luân lúng túng lùi lại hai bộ.
Nguyên Thiên Phục hướng mũi đao về phía Kinh Chỉ Luân:
− Các hạ nói chứ?
− Ngươi tính... hành hạ Kinh mỗ à?
Họ Kinh vừa dứt lời thì ảnh đao lại hớt một mảnh da trên má trái họ Kinh.
Kinh Chỉ Luân rú lên ôm mặt:
− Ngươi quá tàn nhẫn.

− Tại hạ không thích nghe những lời nói như vậy.
Một mảnh da thứ hai bên má trái được ảnh đao lóc ra.
Kinh Chỉ Luân gần như hoàn toàn bất lực trước những chiêu đao tàn nhẫn vô tâm của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Mồ hôi xuất hạn tạo ra những cảm giác rát bỏng chỗ những vết thương, y cố giương mắt nhìn Thiên Phục.
Miệng mấp máy mà không thốt được ra lời.
Nguyên Thiên Phục dấn đến một bộ, lạnh nhạt nói:
− Ai sai các hạ đến?
− Ơ...
Thiên Phục mỉm cười:
− Các hạ chỉ còn một chiếc lỗ mũi mà thôi.
Câu nói đó khiến cột sống Kinh Chỉ Luân lạnh buốt. Y rùng mình bởi cảm giác ớn lạnh đó:
− Ta không biết, nhưng nàng rất đẹp.
− Một giai nhân?
Kinh Chỉ Luân gật đầu.
Thiên Phục hỏi:
− Nàng trả cho các hạ cái gì?
Mặt Kinh Chỉ Luân đỏ gấc. Y cúi gằm nhìn xuống đất. Nguyên Thiên Phục cười mỉm:
− Tại hạ đã hiểu. Đã là nam nhân thì ai cũng thích nữ nhân, mà nữ nhân đó lại là giai nhân, còn các hạ là một lục lâm thuộc bảy mươi hai trại.
Thiên Phục lấy hạt Dạ Minh Châu chìa đến trước mặt Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân:
− Nếu tại hạ đoán không lầm, các hạ đến U Linh cổ mộ để tìm hạt Dạ Minh Châu này?
Kinh Chỉ Luân liếc trộm hạt Dạ Minh Châu trên tay Nguyên Thiên Phục rồi khẽ gật đầu:
− Nàng muốn tôi đến tìm hạt Dạ Minh Châu mà các hạ đang cầm.
Thiên Phục chắt lưỡi lắc đầu:
− Kinh các hạ mà chết bởi thanh Tàn Hồn Ma Đao của tại hạ thì đâu còn cơ hội được giai nhân tưởng thưởng. Nàng hẹn với các hạ Ở đâu?
Kinh Chỉ Luân ấp úng:
− Kinh mỗ... Kinh mỗ...
− Đừng để thanh Tàn Hồn Đao của tại hạ lấy thêm một tảng thịt trên mặt các hạ.
Kinh Chỉ Luân rùng mình, ngẩng mặt nhìn Nguyên Thiên Phục. Đối nhãn khuôn mặt anh tuấn, nhưng ngập những nét trầm cảm lạnh lẽo, Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân phải cúi gằm mặt xuống để né tránh ánh mắt của

Tàn Hồn Ma Đao:
− Nàng hẹn Kinh mỗ ở... Ở Lầu Thiên Đăng.
− Lầu Thiên Đăng. Tại hạ sẽ thay các hạ đến trao lại hạt Dạ Minh Châu cho nàng.
Đặt lưỡi đao lên bờ vai phải của Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân, khí đao lạnh toát khiến cho gã thoạt rúng mình lắp bắp nói:
− Kinh mỗ đã nói tất cả sự thật.
Thiên Phục mỉm cười:
− Tại hạ có thể kiểm chứng từng lời nói của các hạ. Các hạ trở về Ngũ Đài Sơn có gặp tổng trại chủ Chữ Hào Thiên, cho tại hạ gửi lời thăm hỏi. Có cơ hội thì Nguyên Thiên Phục sẽ đến đối ẩm với y.
Y rút lưỡi Tàn Hồn Đao lại, rồi ung dung quấn sợi lụa đỏ bọc lưỡi đao.
Nhìn Thiên Lôi Đại Lực, Nguyên Thiên Phục từ tốn nói:
− Cáo từ.
Quay lưng, Thiên Phục điểm mũi giày cất mình thoát đi nhanh không thể tưởng. Y lướt đi mà chẳng để lại dấu giày trên mặt đất ẩm ướt, trong khi đó Kinh Chỉ Luân chỉ còn biết đưa mắt nhìn theo sau lưng Thiên Phục, buông một tiếng thở dài.
oOo Lầu Thiên Đăng.
Tòa lầu với ba tầng tháp tọa lạc bên bờ sông Dương Tử. Vây bọc chung quanh nó là một hoa viên với muôn ngàn loài hoa đua hương khoe sắc, tất nhiên đã có hoa, có hương thì phải có bướm. Những đàn bướm muôn màu, sặc sở, chập chờn bay, tạo ra một cảnh sắc không sao tả được, mà chỉ có thể ví khung cảnh ở lầu Thiên Đăng như một bức tranh sống đọâng, lôi cuốn khách thi nhân.
Thiên Phục bước qua hoa viên lầu Thiên Đăng không một bóng người, đó là điểm dị kỳ mà chưa bao giờ xảy ra ở chốn này. Thả bước lên những bậc tam cấp, Thiên Phục tiến vào gian chính sảnh.
Trong gian chính sảnh có độ khoảng mươi người. Chỉ cần rảo mắt nhìn qua những người đó đủ biết họ là những hảo thủ trên giang hồ. Mỗi người chiếm ngự một bàn. Khi Thiên Phục bước vào, tất cả đều dõi mắt nhìn y. Mười chiếc bàn được kê dọc hai bên tường chừa khoảng đường đi đủ thiết lập một võ đường cho những cuộc quyết đấu sinh tử.
Không màng đến những ánh mắt đang dõi vào mình, Thiên Phục vẫn ung dung thả bước tiến thẳng về phía cầu thang dẫn lên lầu. Một giọng nói cộc lốc cất lên:
− Đứng lại!
Thiên Phục dừng bước, quay mặt nhìn về phía gã đại hán vận trường y bằng gấm có khuôn mặt rỗ lỗ chỗ trông chẳng khác nào một tàng ong.
Y điềm đạm nói:

− Các hạ vừa gọi tại hạ?
− Không sai.
− Tại sao tại hạ lại đứng lại chứ? Mười tám năm, tại hạ không gặp các hạ nhưng các hạ vẫn không thay đổi.
− Ngươi biết ta?
− Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt.
Mã Phiệt đập tay xuống bàn:
− Ngươi dám gọi tên tục của mỗ à?
− Các hạ vẫn kiêu ngạo như hôm nào.
Sát Nhân Tử Kiếm thở hắt ra một tiếng:
− Ngươi đến đây tìm người?
Thiên Phục gật đầu:
− Tìm một giai nhân.
Thiên Phục vừa nói vừa lấy hạt Dạ Minh Châu đưa đến trước:
− Nàng là chủ nhân của hạt Dạ Minh Châu này.
Mã Phiệt nhìn hạ Dạ Minh Châu, đôi chân mày nhíu lại. Y gằn giọng nói:
− Ngươi đã biết mỗ là Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt, thế sao còn chưa trao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ để mỗ trao lại cho nàng?
Thiên Phục mỉm cười, thật ra đó chỉ là một cái nhếch mép, nhưng lại biến thành nụ cười mỉm trên khuôn mặt khôi ngô anh tuấn:
− Mã các hạ trao cho nàng hạt Dạ Minh Châu này thì sẽ được nàng tưởng thưởng cái gì?
Mã Phiệt sượng sùng nói:
− Chuyện của ta, ngươi không cần biết.
− Tại hạ cho người nào bất cứ món gì cũng đều muốn biết người kia sẽ dụng vật tại hạ trao như thế nào?
Mã Phiệt đặt tay vào đốc kiếm.
Tinh nhãn của Thiên Phục đóng đinh vào tay Mã Phiệt. Thần nhãn của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục như có uy vũ vô hình, buộc Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt từ từ buông tay khỏi đốc kiếm. Y sa sầm mặt e dè hỏi:
− Ngươi là ai?
− Người đi tìm giai nhân, chủ nhân của hạt Dạ Minh Châu này.
− Mỗ muốn hỏi ngoại danh của ngươi kìa.
− Các hạ không biết thì thôi, hỏi làm gì?
Thiên Phục vừa nói vừa ôm quyền:
− Kiếu từ.
Thiên Phục vừa trở bộ quay lưng thì Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt điểm mũi giày phi thân thoát lên cao ba trượng, băng qua đầu Nguyên Thiên Phục, đứng án ngữ ngay giữa cầu thang.
Y gằn giọng nói:

− Ngươi không thể đi được.
Thiên Phục nhướng mày:
− Tại sao tại hạ không được đi?
− Ngươi chỉ có mỗi một cái mạng mà thôi.
− Ta hiểu. Ngược lại các hạ cũng chỉ có mỗi một cái mạng như ta. Thế thì làm cách gì để tại hạ có thể lên lầu gặp giai nhân?
− Ngươi không có cơ hội đó.
Mã Phiệt vừa nói vừa rút soạt thanh trường kiếm, chĩa mũi kiếm vào mặt Nguyên Thiên Phục:
− Nếu muốn giữ mạng thì hãy trao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ.
− Các hạ cần hạt Dạ Minh Châu đó để được giai nhân tưởng thưởng phải không?
− Nếu đúng thì sao?
− Ít ra thì các hạ cũng đã nói thật với tại hạ. Tại hạ cũng phải đáp lễ. Nếu các hạ thích được giai nhân tưởng thưởng thì tại hạ cũng muốn được nàng tưởng thưởng.
Mã Phiệt hừ nhạt, cáu gắt nói:
− Ngươi muốn chết?
Thiên Phục cướp lời gã:
− Mỗi người chỉ có một cái mạng thôi đó.
Y trở giọng từ tốn nói:
− Kiếm pháp của Sát Nhân Tử Kiếm rất cao siêu, một mình có thể đối phó với năm cao thủ Hoa Sơn bất phân thắng bại.
Mã Phiệt thoạt sững sờ:
− Ngươi biết vậy sao còn chưa giao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ?
Thiên Phục lắc đầu:
− Bởi tại hạ cùng một ý niệm như các hạ. Với các hạ, tại hạ chỉ có thể nói một điều.
− Ngươi nói đi rồi chuẩn bị nhận những sát chiêu tử kiếm của ta.
− Kiếm pháp càng cao thì đối phương càng độc. Các hạ suy nghĩ rồi tự quyết định có nên giao thủ với tại hạ hay không.
− Đại ngôn vô lối. Một gã vô danh như ngươi mà dám nói với mỗ câu nói đó à?
Thiên Phục gật đầu:
− Các hạ đáng mặt được chết. Ta đang chờ các hạ xuất chiêu sát tử sau mười tám năm có tiến bộ gì không.
Mã Phiệt lưỡng lự:
− Mười tám năm...
Chân mày Mã Phiệt nhíu ghịt lại với nhau. Gã cố moi trong óc mình nhưng không sao moi được ra ngoại danh của người đang đứng trước mặt mình.

Mã Phiệt rít lên the thé:
− Mỗ hỏi lại ngươi một lần nữa, có trao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ không?
Thiên Phục lắc đầu:
− Tất nhiên là không.
− Ngươi quả là muốn chết.
Cùng với lời nói đó, Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt rung thanh trường kiếm tạo ra một lúc ba bông hoa kiếm, tạo thành hình chữ "phẩm" tập kích vào vùng thượng đẳng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Chiêu kiếm của Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt vừa nhanh vừa biến hóa giữa cái hư và cái thực. Ba bông hoa kiếm do gã thi triển ra đều công kích vào những vùng tử huyệt mà không biết bông kiếm nào là hư, bông kiếm nào là thật.
Y ra chiêu nhanh như vậy, nhưng kiếm ảnh còn cách Nguyên Thiên Phục hai bộ thì bất thình lình sợi dây lụa quấn lưỡi Tàn Hồn Đao vùn vụt bắn ra như con mãnh xà quấn ghịt lấy lưỡi trường kiếm.
Mã Phiệt sững sốt bởi sự kỳ dị đó. Y còn chưa hết ngạc nhiên thì đã lóa mắt bởi một ánh chớp bạc vừa xuất hiện rồi vụt tắt.
Sát Nhân Tử Kiếm tối sầm mắt, chưa biết cái gì xảy ra cho mình, khi định thần thì thấy thanh trường kiếm cùng với cánh tay còn nắm chặt đốc kiếm nằm chễm chệ trên bàn tay của y rồi.
Sát Nhân Tử Kiếm nhìn cánh tay cầm kiếm trên bàn mình, ngớ ngẩn chớp mắt liên tục.
Đến lúc này mà y vẫn chưa biết mình đã trở thành phế nhân cụt tay.
Nực cười hơn y còn buột miệng hỏi:
− Kiếm của ta, tay của ai vậy?
Chín gã đao thủ đang ngồi bật đứng dậy. Tất cả đều đưa mắt nhìn Nguyên Thiên Phục, trong khi y bình thản quấn lại sợi lụa bọc lưỡi đao.
Chợt Mã Phiến rú lên một tiếng thét lớn:
− Trời ơi!
Y ôm bả vai còn lại vỏn vẹn một khối thịt đỏ au ù té chạy như bị ma đuổi.
Y vừa chạy vừa thét:
− Ma Đao... Ma Đao...
Tiếng thét hốt hoảng của Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt kéo theo chín người kia không ai bảo ai cùng rời bỏ lầu Thiên Đăng thoát chạy ra ngoài.
Những đao thủ chờ đợi Thiên Phục đến và khi y xuất hiện qua một chiêu đao đã biến họ thành những con cừu tháo chạy để giữ mạng. Đâu một ai dám thí mạng mình trước cây đao Tàn Hồn để được giai nhân tưởng thưởng.
Lầu Thiên Đăng chợt trở nên vắng lặng đến lạ lùng. Sự im lặng phối kết cùng khung cảnh có cánh tay chễm chệ nằm trên bàn tạo ra một không gian khủng bố rờn rợn.
Thiên Phục vẫn với một phong thái thờ ơ, pha một chút ngạo mạn dấn bước

lên lầu.
Khác hẳn với gian đại sảnh, tầng lầu thứ nhất ngập mùi thơm, thứ mùi thơm quyến rũ thường có trong các gian biệt phòng dành cho đôi uyên ương trong ngày đầu giao hoan.
Hình như giai nhân đã chuẩn bị trước cho sự tiếp đón này. Nàng đã biết Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục sẽ đến mà chẳng một ai có thể cản được bước chân y, và càng biết rõ tính cách của gã hơn bất cứ một người nào khác.
Thiên Phục sững bước ngay bậc tam cấp thứ nhất dẫn lên lầu hai. Ngay trên bậc tam cấp đó là chiếc áo choàng trắng tinh, tỏa mùi thơm dìu dịu. Mùi thơm này y không thể quên được. Không dằn được cảm xúc trước mùi thơm kỳ lạ kia, Thiên Phục cúi xuống nhặt chiếc áo choàng. Y ngớ ngẩn khi thấy cánh hoa hồng thêu thật tinh tế trên vạt áo.
− Nàng chăng?
Thiên Phục rảo bước lên những bậc tam cấp. Y lại sững bộ khi đến lầu hai. Lầu hai đúng là một vườn hoa hồng đỏ thắm, lóa mắt người. Những đóa hoa hồng tươi rói ửng màu đỏ, nhưng nếu chủ nhân nhìn kỹ vào vườn hồng thì ngờ ngợ những khóm hoa hồng kia là những đốm máu rướt ra từ bức tranh vẽ chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.
Thiên Phục nheo mày:
− Triều Thi Thi.
Bức tranh vẽ chân dung của Triều Thi Thi đáng ra phải ở Dạ Nguyệt Lâu nhưng sao nó lại ở đây? Điều đó càng khiến cho Nguyên Thiên Phục ngạc nhiên hơn. Y có cảm tưởng người đang chờ mình ở lầu ba đã quá rõ về mình.
Thiên Phục bước đến chân cầu thang dẫn lên lầu ba. Y thoáng một chút lưỡng lự. Linh cảm của Thiên Phục đang mách bảo với y điều gì đó rất mơ hồ mà y chỉ có thể cảm nhận đang bước dần vào cõi a tỳ ngập ngụa hận thù và chết chóc.
Mặc kệ linh cảm đó, Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục vẫn cứ dấn bước lên những bậc tam cấp để đến tầng lầu cuối cùng của tòa Thiên Đăng.
Khác hẳn với tầng lầu thứ hai, lầu ba chỉ có bóng tối dày đặc, đưa tay trước mặt vẫn không thể nào thấy được. Đấy đúng là gian phòng của a tỳ địa ngục, đặc quán một không khí lạnh lẽo khủng bố.
Một giọng nói trong vắt như ngọc lưu ly va vào nhau, vừa thánh thót như tiếng chim họa mi cất lên:
− Giai nhân đã chờ tri kỷ lâu lắm rồi.
Chỉ nghe giọng nói của nàng cất lên từ bóng đêm dày đặc kia cũng có thể suy tưởng ra một giai nhân sắc nước hương trời mà không một mỹ nữ nào có thể sánh bằng. Giọng của nàng thật êm ái nhu mì nhưng tiềm ẩn bên trong là

uy lực vô hình khiến người nghe phải khuất phục.
Nàng nói tiếp:
− Huynh đem ngọc đến trả cho muội đấy à?
− Hạt Dạ Minh Châu này của nàng?
Thiên Phục vừa nói vừa xòe lòng bàn tay, trên lòng bàn tay là hạt Dạ Minh Châu tỏa hào quang lấp lánh. Nó chẳng khác con đom đóm nhập nhoạng trong vùng tối âm u, ma quái.
− Muội không thích ánh sáng trong gian phòng này.
Cùng với lời nói đó, một âm thanh rít lên nghe buốt cả cột sống. Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã từng nghe biết bao nhiêu thứ âm thanh do những binh khí tạo ra, nhưng âm thanh này chưa từng nghe bao giờ, nhưng khi đập vào thính nhĩ thì xương sống của gã chợt có cảm giác nhói buốt, giá lạnh.
Vút!
Thiên Phục đứng ngây ra như pho tượng bất động. Y không sao đoán được binh khí của nàng là thứ binh khí gì, và nó đang tập kích vào tử huyệt nào của mình. Y chỉ mơ hồ cảm nhận một điều, mình đang đối mặt với cổng tử thành, và chỉ khoảnh khắc nữa thôi thì y đã là một oan hồn vất vưởng nơi trần thế.
Ai có thể khuất phục được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?
Ai có thể buộc y phải suy tưởng đến cõi a tỳ để thúc thủ chấp nhận một cái chết?
Tại sao y lại đứng yên chấp nhận một cái chết bởi một nữ nhân mà y chưa thấy chân diện mục?
Trước mặt Thiên Phục chỉ có bóng tối và bóng tối, ngoại trừ giọng nói ngọt ngào thanh tao bắt y liên tưởng đến Triều Thi Thi.
Chát!

Hồi 10
Nợ Giang Hồ Trao Quỷ Kiếm

Bầu trời xám xịt, chuẩn bị trút xuống những cơn mưa nặng hạt khiến Thế Kiệt lo lắng. Chàng muốn tìm một chỗ trú mưa, nhưng tuyệt nhiên chẳng nhìn thấy một chỗ nào khả dĩ có thể trú mưa được. Trong lòng vô cùng bối rối, chàng đâu phải sợ mưa nhưng khốn nỗi trên lưng là ân sư đang trong tình trạng trầm kha không biết sống chết lúc nào.
Ngẩng mặt nhìn lên không trung, Thế Kiệt không khỏi buông một tiếng thở dài. Chàng có cảm giác con đường về Ác Nhân Cốc sao xa xôi mịt mù, mà không có cơ hội để đưa sư phụ về tới trong khi sức của chàng cũng đã cạn kiệt, toàn thân rã rời.
Thế Kiệt bặm môi, tự nhủ thầm:
− "Dù với bất cứ giá nào ta cũng phải đưa ân sư về đến Ác Nhân Cốc.".
Tự nhủ thầm như vậy, Thế Kiệt cố gượng bước, dù thừa biết chỉ một hai dặm đường nữa thôi thì chẳng thể nào lê nổi bước chân.
Có tiếng vó ngựa rộn lên sau lưng Thế Kiệt. Tiếng vó ngựa khiến Thế Kiệt lo lắng, nghĩ tới những kẻ thù đang truy đuổi. Thế Kiệt toan tìm một chỗ ẩn thân, nhưng không kịp.
Chàng chỉ kịp nép vào vệ đường thì cỗ xe song mã cũng trờ tới. Cỗ xe đứng ngay bên cạnh Thế Kiệt. Phản xạ tự nhiên vì những chuyện đã xảy ra trên đường bôn tẩu, Thế Kiệt đặt tay vào chuôi thanh Quỷ Kiếm chờ đợi tình huống xấu nhất đến với mình và sư phụ.
Người ngồi trên ghế xà ích bỏ chiếc mũ trùm đầu, để lộ chân diện mục là Cáp Nhật Hồng.
Nàng nhìn Thế Kiệt:
− Lệnh huynh!
Nhận ra Cáp Nhật Hồng, Thế Kiệt phấn chấn buột miệng nói:
− Quận chúa ư?
Nhật Hồng nheo một con mắt, nói:
− Nếu không phải là Nhật Hồng thì huynh đâu còn đứng đó. Huynh tính giao thủ vài chiêu với muội hay sao mà đặt tay vào đốc kiếm?
Thế Kiệt mỉm cười lắc đầu.
Cáp Nhật Hồng thôi không đùa nữa. Nàng giúp chàng đỡ Quỷ Kiếm Giang Kỳ lên thùng xe. Rồi sau đó nàng trở lại ghế xà ích. Thế Kiệt ngồi cạnh bên nàng. Cáp Nhật Hồng lại ra roi, đôi song mã trổ nước đại kéo cỗ xe chạy

nhanh hơn. Khi trời tạnh hạt thì họ cũng đến trấn Hàng Châu.
Nhật Hồng nói:
− Lệnh huynh đi theo Giang tiền bối đã lâu ắt biết những bằng hữu của Giang tiền bối?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Sư phụ là một người cô độc lạnh lùng, không hề kết giao với bất cứ người nào.
− Giang tiền bối không có bằng hữu thì chúng ta phải tự lực thôi.
Thế Kiệt gật đầu.
Nhật Hồng mỉm cười với chàng, từ tốn nói:
− Tại trấn Hàng Châu này, muội có người nhà. Chúng ta hãy đến đó.
− Thế thì tốt quá.
− Hy vọng ở đó muội sẽ có phương thuốc giải độc cho Giang tiền bối.
Cỗ xe vào trấn Hàng Châu. Mặc dù cơn mưa đã tạnh nhưng vẫn còn lất phất những hạt bụi nước li ti. Trong thành vắng ngắt, tất cả cư dân như rút vào nhà tránh mưa, nên sự xuất hiện của cỗ xe song mã nhanh chóng được để mắt tới.
Cỗ xe dừng lại trước cửa một tòa đại trang. Cánh cổng đóng im ỉm ngỡ như nó chưa bao giờ được mở.
Nhật Hồng trùm lại chiếc mũ đội đầu, lách xuống xe. Nàng tiến nhanh đến cánh cửa tam quan, cầm khoen sắt gõ ba tiếng.
Cộc... cộc... cộc...
Không phải chờ đợi lâu, cánh cửa hé mở. Nhật Hồng nghiêm giọng nói như hạ lệnh:
− Mở cửa đi!
Gã gia đinh rụt rè hỏi:
− Cô nương là ai?
Nhật Hồng chìa tấm kim bài đến trước.
Gã gia đinh biến sắc:
− Tiểu nhân đắc tội.
− Mở cửa đi!
Gã vội vã mở cửa.
Nàng hạ lệnh:
− Cho người ra cỗ xe đưa người bịnh vào trong.
− Tiểu nhân tuân lệnh quận chúa.
Nàng quay trở lại cỗ xe song mã, chẳng bao lâu sau hai gã gia đinh xuất hiện khiêng theo chiếc cáng ra ngoài cỗ xe. Họ đặt Giang Kỳ lên cáng, cùng với Nhật Hồng và Thế Kiệt vào trong tòa đại trang.
Từ trong gian chính sảnh hai vị Lạt Ma hấp tấp bước ra đón Nhật Hồng ngay cửa.

Một người vừa ôm quyền xá vừa nói:
− Chúng tôi không biết quận chúa đến nên không kịp nghinh đón.
Nhật Hồng khoát tay:
− Không cần đa lễ như vậy.
Nàng chỉ Thế Kiệt:
− Đây là Lệnh công tử, bằng hữu của ta ở Trung Nguyên.
Nàng mỉm cười với chàng rồi giới thiệu hai vị Lạt Ma:
− Lệnh huynh, còn đây là hai vị hộ pháp đàn. Người này là Lạc Thần Bố, còn đây là Lai Thần Bố.
Lạc Thần Bố Lạt Ma có khuôn mặt đẫy đà, nước da trắng trẻo, trông rất phương phi, cốt cách. Lão ôn tồn hướng về Thế Kiệt ôm quyền xá và nói:
− Nghinh quán hân hạnh được tiếp đón Lệnh công tử.
Nhật Hồng mỉm cười:
− Chúng ta hãy vào trong.
Mọi người kéo vào gian đại sảnh.
Khi tất cả đã yên vị rồi, Lạc Thần Bố Lạt Ma mới rót trà ra chén, lão kính cẩn nói:
− Thỉnh quận chúa uống chén trà nóng.
Trong khi đó Lai Thần Bố rót trà vào chén Thế Kiệt:
− Mời Lệnh công tử.
− Đa tạ lão tiền bối.
Nhật Hồng nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống bàn. Nàng nhìn Lạc Thần Bố:
− Ta có chuyện muốn nhờ tới Lạc sư phụ.
− Có chuyện gì quận chúa cứ nói.
− Vị tiền bối vừa được cáng vào bị trúng Hủy Cốt Tán của Thần Long giáo, thể trạng rất trầm trọng, Lạc sư phụ xem có cách chi giúp đỡ cho người được không?
− Người đó bị trúng Hủy Cốt Tán của bọn Thần Long giáo à?
Nhật Hồng gật đầu:
− Đúng như vậy đó.
Thế Kiệt khẩn khoản nói:
− Người đó chính là sư phụ của vãn bối. Nếu tiền bối có phương cách gì trục được độc trong nội thể của người, cái ơn này tại hạ sẽ không quên.
Lạc Thần Bố khoát tay:
− Lệnh công tử đừng nói như vậy, công tử là bằng hữu của quận chúa, và bổn phận của chúng tôi là phải giúp cho sư phụ công tử rồi.
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt mỉm cười rồi quay lại nói với Lạc Thần Bố:
− Đã nói vậy, ta thỉnh Lạc sư phụ đến xem mạch cho người.
− Được, được, cứu người là trên hết mà.

Mọi người rời gian chính sảnh đến gian thư phòng phía sau. Lạc Thần Bố bước đến tràng kỹ cầm mạch Giang Kỳ. Đôi chân mày lão chợt cau hẳn lại. Lão buông một tiếng thở dài, nhìn lại Nhật Hồng và Thế Kiệt.
Thế Kiệt lo lắng hỏi:
− Lạc tiền bối, tình hình sư phụ của vãn bối như thế nào?
− Độc chất Hủy Cốt Tán đã thâm nhập vào kinh mạch, ngoài ra có hiện tượng kỳ lạ lắm.
Nhật Hồng nói:
− Lạc sư phụ nói rõ hiện tượng gì?
− À... tất cả kinh mạch, huyệt đạo của người này đều bị đảo lộn hoàn toàn. Hiện tượng này do y luyện công mà ra thôi.
Lạc Thần Bố buông tiếng thở dài:
− Với độc chất Hủy Cốt Tán thì có thể trục được ra ngoài bằng Băng Tằm, nhưng với hiện tượng đảo lộn kinh mạch huyệt đạo thì...
Lạc Thần Bố lắc đầu thở dài:
− E khó mà khôi phục lại được như trước. Người này chắc chắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma trong nay mai mà biến thành phế nhân vĩnh viễn.
Nhật Hồng trang trọng nói:
− Nhưng vẫn có cách gì chứ?
Lạc Thần Bố lắc đầu:
− Không có cách gì ngoại trừ bản thân người này tự khôi phục kinh mạch và huyệt đạo thôi.
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt:
− Lệnh huynh...
Thế Kiệt thở ra:
− Tại hạ biết tấm thịnh tình của nhị vị đại tăng, nhưng đó là số trời đã định sẵn cho sư phụ.
Nhật Hồng nhìn chàng khẽ gật đầu:
− Nhị vị sư phụ sẽ làm hết sức mình, còn tất cả đều do ý trời định.
Lạc Thần Bố nói:
− Quận chúa đã nói vậy thì lão đây hơi yên tâm.
Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố:
− Lai lão đệ sẽ giúp lão huynh một tay chứ?
Lai Thần Bố gật đầu.
Lạc Thần Bố nói với Nhật Hồng:
− Quận chúa chờ lão phu một chút.
− Lạc sư phụ cứ tự nhiên.
Lạc Thần Bố bỏ ra ngoài, một lúc sau quay trở lại, trên tay lão có một chiếc tráp sơn son thếp vàng, được đậy nắp cẩn thận. Lão đặt chiếc tráp sơn son thếp vàng đó cạnh Giang Kỳ rồi quay sang nói với Lai Thần Bố:

− Lão đệ dùng nội công Mật Tông La Hán áp chế chất độc trong nội thể vị lão huynh này để Băng Tằm hút chúng ra.
Lai Thần Bố lại gật đầu.
Y ngồi xuống tràng kỷ đỡ Giang Kỳ ngồi lên. Hai mắt Giang Kỳ vẫn nhắm tít, hơi thở phà ra những luồng khí nóng hổi.
Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố khẽ gật đầu.
Lai Thần Bố vận hóa nguyên ngươn, rồi từ từ áp tay vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Giang Kỳ. Lão từ từ trút chân ngươn Mật Tông ép chất độc trong nội thể của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Trong khi Lai Thần Bố dụng công ép chất độc thì Lạc Thần Bố mở nắp chiếc tráp lấy ra ba con Băng Tằm. Những con Băng Tằm trong suốt như ngọc lưu ly trông thật là ngộ nghĩnh. Lão đặt những con Băng Tằm đó vào vùng mạch môn của Giang Kỳ.
Ba con Băng Tằm nhanh chóng bấu vào mạch môn của Giang Kỳ bằng những móc to.
Thế Kiệt lo lắng khi thấy máu tuôn ra từ mạch môn của sư phụ.
Lạc Thần Bố nhìn chàng:
− Lệnh công tử yên tâm, ba con Băng Tằm đang hút Hủy Cốt Tán trong kinh mạch của vị lão huynh đây.
Ba con Băng Tằm càng lúc càng to dần lên, và chuyển dần sang màu tím bầm.
Khi Lai Thần Bố rút song thủ lại thì ba con Băng Tằm cũng căng cứng no tròn, và chúng đã chuyển hẳn qua màu tím bầm trông như những con sâu gớm ghiếc. Ba con Băng Tằm tự nhả những móc to ra khỏi vùng mạch môn của Giang Kỳ. Lạc Thần Bố cẩn thận đặt những con Băng Tằm trở lại chiếc tráp.
Lão nhìn Nhật Hồng:
− Quận chúa, lão đã trục hết độc chất trong nội thể vị lão huynh này. Còn khôi phục kinh mạch huyệt đạo của người...
Lạc Thần Bố lắc đầu:
− Lão phu đành chịu thôi.
Nhật Hồng gật đầu:
− Tạm thời trục được chất độc Hủy Cốt Tán là tốt lắm rồi.
Nàng nhìn lại Thế Kiệt:
− Lệnh công tử có thể lưu lại đây vài hôm rồi hãy đưa lão sư phụ đi.
Nhật Hồng nhìn lại Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:
− Chúng ta trở ra nhà ngoài đi!
Lạc Thần Bố gật đầu.
Lai Thần Bố đặt Giang Kỳ nằm trở lại. Vô tình lão chạm vào ngực Giang Kỳ, thấy có vật gì đó cồm cộm. Lai Thần Bố liền thò tay vào ngực Giang Kỳ lấy ra một chiếc tráp vừa bằng một vòng tay.

Lão tò mò cầm chiếc tráp đó đưa lên mặt quan sát.
Thế Kiệt nói:
− Lai tiền bối biết trong tráp đó là cái gì không?
Lai Thần Bố lắc đầu.
Thế Kiệt mỉm cười:
− Chính vì cái tráp đó mà các cao thủ Trung Nguyên truy sát sư phụ đến bước đường cùng.
Lạc Thần Bố nhướng mày:
− Vậy trong cái tráp kia là báu vật ư?
− Vãn bối không biết nó có phải là báu vật hay không, nhưng mọi người đều để tâm đến nó.
Nhật Hồng xen vào:
− Dù nó là báu vật gì đi nữa thì cũng của người ta, nhị vị hộ tướng pháp để tâm làm gì?
Lạc Thần Bố gật đầu:
− Quận chúa nói rất đúng.
Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố:
− Lão đệ trả lại chỗ cũ cho vị lão huynh này.
Lai Thần Bố lưỡng lự.
Thế Kiệt nói:
− Nhị vị tiền bối muốn nhìn qua cũng được mà. Vật mà Lai tiền bối đang cầm chính là kim thân La Hán ngọc lưu ly.
Thế Kiệt vừa dứt lời thì Lai Thần Bố há hốc miệng, nhanh chóng mở nắp tráp.
Ánh hào quang trong tráp hắt lên, pho tượng ngọc lưu ly kim thân La Hán đập vào mắt lão.
Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố.
Lai Thần Bố cứ trố mắt nhìn pho tượng kim thân La Hán ngọc lưu ly.
Lạc Thần Bố nói:
− Lai lão đệ, có đúng vậy không?
Lai Thần Bố nhìn lại Lạc Thần Bố, khẽ gật đầu.
Lạc Thần Bố quay ngoắt lại Cáp Nhật Hồng:
− Quận chúa, người này chính là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?
Nhìn thẳng vào mắt Lạc Thần Bố, nàng khẽ gật đầu nói:
− Đúng! Ta không phủ nhận.
Cục diện bỗng chốc trở nên căng thẳng, khẩn trương.
Lạc Thần Bố trang trọng nói:
− Vậy quận chúa còn chờ gì nữa? Đây là cơ hội để chúng ta đoạt kim thân La Hán ngọc phật và giết Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Lạc Thần Bố vừa dứt lời, Thế Kiệt rúng động toàn thân. Chàng bước nhanh

lại bên tràng kỹ, thét lớn:
− Không ai được quyền giết sư phụ của tại hạ. Nhị vị cao tăng đã có công cứu sư phụ, sao lại đổi ý tính lấy mạng người chứ?
Lạc Thần Bố lẫn Lai Thần Bố không màng đến lời nói của Thế Kiệt mà chỉ giương mắt nhìn Cáp Nhật Hồng chờ đợi sự quyết định của nàng.
Nhật Hồng nhìn Lệnh Thế Kiệt:
− Lệnh huynh yên tâm, còn Cáp Nhật Hồng này thì không một ai dám ra tay sát tử Đoạn Hồn Quỷ Kiếm tiền bối đâu.
Thế Kiệt thở ra.
Lạc Thần Bố khẩn khoản nói:
− Quận chúa...
Nhật Hồng khoát tay không cho Lạc Thần Bố nói rồi ôn nhu cất tiếng:
− Bổn quận chúa không cho nhị vị hộ pháp đàn ra tay sát tử Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ bởi ta có lý của ta. Người Tây Hạ chúng ta vốn trọng nghĩa. Mặc dù mang trọng trách vào Trung Nguyên tìm bộ Thập Nhị La Hán Phật, nhưng nếu chỉ dựa vào những lúc như thế này thì sao đáng mặt anh thư và còn làm nhục quốc thể nữa. Chính vì lẽ đó ta không muốn nhị vị hộ pháp đàn bắt chước bọn võ lâm hắc đạo.
Lạc Thần Bố trang trọng nói:
− Quận chúa hãy suy nghĩ lại.
− Ta đã nói rồi, không suy nghĩ gì cả. Lệnh huynh sẽ lưu lại đây rồi tiếp tục đưa Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ lên đường. Không một người nào được làm tổn hại đến Lệnh công tử và Giang Kỳ tiền bối. Các người nghe rõ mệnh lệnh của ta chứ?
Lạc Thần Bố buông một tiếng thở dài, lẩm nhẩm nói:
− Lão sợ chúng ta chẳng còn cơ hội gộp đủ pho Thập Nhị kim thân La Hán ngọc phật.
Nhật Hồng cau mặt, khe khắt nói:
− Lạc hộ pháp còn thốt ra những lời như vậy thì đừng trách bổn quận chúa nặng tay với người.
Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng rồi quay lại Lạc Thần Bố:
− Lão đại sư, Thế Kiệt có ý này.
Lạc Thần Bố nhìn chàng:
− Công tử nói đi!
− Nếu sư phụ không nhờ nhị vị lão đại sư cứu mạng trục Hủy Cốt Tán e khó giữ mạng.
Mục đích của các vị không ngoài báu vật kim thân La Hán. Mà một pho tượng kim thân La Hán cũng chẳng có công dụng gì. Muốn biết công dụng phải có đủ bộ mười hai pho, tại hạ xin được nhường pho tượng này lại cho các vị.

Nhật Hồng nheo mày:
− Lệnh huynh làm vậy là coi thường Nhật Hồng này rồi đó.
− Tại hạ nào dám có ý niệm đó. Không cảm kích thịnh tình của quận chúa thì thôi chớ đâu dám coi thường người. Nhưng tại hạ tự nguyện trao lại pho tượng kim thân La Hán xem như đền đáp lại cái ơn mà nhị vị hộ pháp đàn đã trục Hủy Cốt Tán trong nội thể của sư phụ.
Chàng vừa dứt lời thì Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đã gượng nhỏm người lên:
− Thế Kiệt, ngươi xử rất đúng.
Thế Kiệt nghe Giang Kỳ nói, quay ngoắt lại thốt lên:
− Sư phụ!
Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, ta không muốn thọ Ơn người trước khi trở thành phế nhân vĩnh viễn.
Nhìn lại Nhật Hồng, Giang Kỳ hỏi tiếp:
− Giang mỗ rất cảm kích hào khí anh thư của quận chúa, nhưng ta không muốn nhận ân huệ của ai. Còn một điều nữa, ta muốn nói cho các người tự suy nghĩ quyết định.
Lấy một hơi chân ngươn thật sâu, Giang Kỳ trang trọng nói:
− Nếu đêm này Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ phải trao lại cho các người pho tượng kim thân La Hán ngọc phật thì ngày sau sẽ có người thay ta lấy lại. Quận chúa có đồng ý không?
Nhật Hồng lưỡng lự một lúc rồi ôn nhu nói:
− Tiền bối cũng có ý hợp nhất bộ Thập Nhị La Hán à?
Giang Kỳ thản nhiên gật đầu:
− Ta không phủ nhận điều đó.
Lạc Thần Bố cùng Lai Thần Bố âm thầm vận công chờ đợi sự quyết định của Nhật Hồng. Hai người đó vận công âm thầm nhưng không tránh khỏi ánh mắt tinh tường của Giang Kỳ.
Giang Kỳ nhìn Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:
− Hai người có thể giết ta bất cứ lúc nào. Cho dù nhị vị không sát tử ta thì chẳng bao lâu Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ cũng trở nên vô dụng. Nhưng đây là cơ hội để thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc tranh đoạt pho Thập Nhị La Hán.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Ta đã nói rồi, không một ai được sát hại Giang Kỳ tiền bối ra. Cáp Nhật Hồng này không phải như bọn người vô tâm Trung Nguyên, thừa nước đục thả câu.
Giang Kỳ nhìn nàng:
− Được. Ta nhớ lời của quận chúa.

Giang Kỳ quay lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, chúng ta đi!
Nhật Hồng nheo mày nói:
− Lệnh công tử và Giang tiền bối nên lưu lại đây ít ngày để người khỏe hẳn rồi hãy lên đường.
− Ta không thể nhận thêm cái ơn thứ hai từ người cùng một mục đích với mình.
Giang Kỳ vừa nói vừa chống tay đứng lên. Mặc dù lão đã cố gắng rất nhiều nhưng hai chân cứ run bần bật tưởng chừng không đủ sức đờ nổi thân.
Thế Kiệt đưa vai cho Giang Kỳ:
− Sư phụ.
Vịn vào vai Thế Kiệt, Giang Kỳ đảo mắt nhìn qua hai vị Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:
− Nhị vị hộ pháp đàn sẽ có dịp gặp lại thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm mà.
Giang Kỳ dứt lời, dựa vào Thế Kiệt dấn bước.
Lạc Thần Bố nhìn Cáp Nhật Hồng, hai cánh môi bặm lại chứng tỏ đang suy nghĩ đến một quyết định nào đó.
Bất thình lình, Lạc Thần Bố thét lên một tiếng:
− Giang Kỳ đứng lại Tiếng thét của Lạc Thần Bố khiến Nhật Hồng giật mình. Nàng đoán ngay Lạc Thần Bố sắp hành động gì, liền đứng bộ án ngữ sau lưng Thế Kiệt và Giang Kỳ.
Mặc dù nghe tiếng quát lồng lộng của Lạc Thần Bố nhưng Giang Kỳ vẫn dựa vào Thế Kiệt tiếp tục bước. Y vừa bước đi vừa nói:
− Chưa một ai hạ mệnh lệnh được với Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, dù kẻ đó là diêm vương, hay đương kim hoàng thượng.
Nhật Hồng sa sầm mặt, chiếu ánh mắt khắt khe vào mặt Lạc Thần Bố. Nàng nghiêm giọng nói:
− Để họ đi!
Lạc Thần Bố lẫn Lai Thần Bố thở hắt ra một tiếng rồi từ từ hạ tay xuống.
Trong khi đó Giang Kỳ và Thế Kiệt đã bước hẳn ra khỏi cánh cửa thư phòng. Hai người sóng bước đi luôn ra khỏi tòa đại trang. Trên bầu trời sấm vẫn còn rền và mây lại hội tụ để chuẩn bị một cơn trút nước khác.
Giang Kỳ ngước mặt nhìn lên trời:
− Xem chừng bầu trời Trung Nguyên bỗng chốc trở nên u ám quá.
Thế Kiệt liếc trộm Giang Kỳ.
Giang Kỳ lại ôn tồn nói:
− Thế Kiệt...
− Sư phụ dạy con.
− Ta đã quyết, dù hậu quả sau này như thế nào cũng được. Ngươi sẽ thay ta dụng tới Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.

Hồi 11
Sát Đao

Trở lại với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Một luồng gió giá lạnh phớt qua mặt Thiên Phục, hớt luôn hạt Dạ Minh Châu.
Hạt Dạ Minh Châu đáng giá trăm lạng bị hớt lên không, rồi sau âm thanh khô khốc, nó bể tan thành một nhúm bụi. Bóng tối trở nên dày đặc hơn sau khi hạt Dạ Minh Châu bị đập vỡ.
Tàn Hồn Ma Đao bần thần bởi vùng bóng tối âm u trong gian lầu này, trong tâm như vậy nhưng y vẫn không tỏ vẻ gì gọi là bối rối ra ngoài.
Y cất tiếng thật bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra:
− Tại hạ đem vật đến trả, sao cô nương lại phụ tấm lòng của tại hạ?
Giọng tao nhã của nữ nhân lại cất lên:
− Người đem Dạ Minh Châu trả cho ta hay muốn tìm ta để hỏi về Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?
Thiên Phục lạnh nhạt đáp:
− Cả hai.
− Thế thì ngươi đến đây trả ngọc để đổi người?
Thiên Phục lắc đầu:
− Mộc Kiến Bình đáng giá hơn hạt Dạ Minh Châu.
− Ngươi biết điều đó à?
− Tại hạ tự suy luận như vậy.
− Nếu như bổn cô nương hỏi ngươi điều này, ngươi có dám nói ra sự thật bằng đáy lòng của mình không?
Thiên Phục nheo mày trang trọng nói:
− Cô nương cứ hỏi.
− Giữa Triều Thi Thi và Mộc Kiến Bình ai hơn ai?
Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thoạt lộ những nét bối rối. Y lưỡng lự một chút rồi hỏi lại nữ nhân trong bóng tối.
− Tại sao cô nương hỏi tại hạ điều đó?
− Ngươi chưa trả lời ta.
− So sánh một người còn sống với một người đã chết, thật là khó nói đó.
− Nếu Triều Thi Thi còn sống?
− Nàng là Triều Thi Thi?
− Ta đâu dám tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Nói như

vậy nhưng bổn cô nương và Triều Thi Thi có một điểm rất chung.
− Thật ra cô nương muốn gì ở tại hạ?
− Ta muốn gì ư? Thế thì ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã.
− Cô nương bắt tại hạ phải nói ra cái điều mà tại hạ chẳng muốn nói ư?
− Trên đời này chẳng có điều gì không nói được cả.
Thiên Phục buông một tiếng thở ra:
− Nếu cô nương muốn nghe thì tại hạ sẽ nói.
− Bổn cô nương rất muốn nghe.
− Triều Thi Thi và Mộc Kiến Bình chẳng ai hơn ai cả.
− Ngươi trả lời một câu thừa thãi thật. Trong trái tim ngươi ít ra cũng có một người chứ.
Nếu ngươi không để tình đến Triều Thi Thi thì sau mười tám năm đã không đặt chân đến Dạ Nguyệt Lầu. Mười tám năm qua, ngươi vẫn còn nhớ đến thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Suốt thời gian đó ngươi không quên nàng, nên sau mười tám năm mới quay trở lại Dạ Nguyệt Lầu. Xem chừng ngươi không chỉ là kẻ biết hưởng hoa rồi quên hoa, mà còn có chút tình chung thủy đấy chứ.
Thiên Phục gắt gỏng đáp lời nữ nhân trong bóng tối:
− Cô nương đang định giễu cợt tại hạ đấy à?
− Ta đâu dám giễu cợt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Trên giang hồ chưa một ai dám giễu cợt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục bởi cây đao của ngươi quá bén, quá nhanh và quá tàn nhẫn. Ta không dám giễu cợt Tàn Hồn Ma Đao mà chỉ muốn biết cái tâm của ngươi mà thôi.
Thiên Phục nhún vai:
− Biết để làm gì?
− Ta đã nói rồi. Giữa ta và thiên hạ đệ nhất kỳ nữ có một điểm rất chung với nhau.
− Tại hạ không để tâm đến cái điểm chung đó. Tại hạ chỉ muốn biết vì sao cô nương lại nhẫn tâm sát tử những người trong cổ mộ U Linh.
− Nói như vậy thì ngươi đã để lộ cái tâm đang lo lắng cho Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình. Ngươi đã đến cổ mộ U Linh và đã thấy những xác chết ở đó, nhưng lại không thấy xác Mộc Kiến Bình?
− Đúng như cô nương nói.
− Ngươi lo lắng cho Mộc Kiến Bình?
Thiên Phục thở ra, trầm giọng nói:
− Tại hạ chỉ muốn biết động cơ nào khiến cô nương ra tay sát tử tất cả những người trong cổ mộ U Linh.
− Vậy ngươi muốn biết cái gì đã thôi thúc ta ư? Nếu ngươi muốn biết thì hãy trả lời cho ta biết, tại sao trước đây mười tám năm, ngươi giũ áo bỏ ra đi mặc nhiên với kẻ si tình Triều Thi Thi. Triều cô nương đã dâng tặng cho ngươi

những gì quý nhất của một người con gái, thế mà ngươi vẫn dửng dưng ra đi.
Thiên Phục nhíu mày, bặm môi:
− Cô nương là ai?
− Triều Thi Thi, nhưng không si tình như Triều Thi Thi.
Thiên Phục chỉ còn biết buông một tiếng thở dài bởi câu trả lời nửa vời của nàng.
Nữ nhân trong bóng tối trang trọng nói tiếp:
− Thiên Phục, ngươi đang bối rối phải không?
− Có lẽ như vậy thật. Tại hạ chưa từng đối mặt với cảnh này.
− Ngược lại, ta chuẩn bị tầng lầu này cũng chỉ để đối mặt với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Thiên Phục nhạt nhẽo đáp lời nàng:
− Cô nương chuẩn bị chu đáo quá.
− Ta hành sự rất cẩn thận. Trước đây mười tám năm, ngươi là một kẻ vô tình tàn nhẫn, và hôm nay ta muốn thấy sự vô tình tàn nhẫn đó của ngươi.
− Để làm gì?
− Biết rõ một con người.
− Tại hạ chẳng có gì để cô nương phải bận tâm cả.
− Ngươi có đấy chứ. Nếu ngươi không có điểm gì để bận tâm thì thiên hạ đệ nhất kỹ nữ đã không phải là kẻ si tình. Nàng si tình ngươi như một kẻ điên loạn sống vì tình.
Thiên Phục lắc đầu, nhún vai lạnh nhạt nói:
− Tại hạ đến lầu Thiên Đăng không phải để nói những chuyện tình trong dĩ vãng.
Nữ nhân trong bóng tối hừ nhạt một tiếng:
− Ngươi đã nói như vậy, được lắm. Ta muốn thanh Ma Đao của ngươi chẻ ta ra trước khi ta sát tử Mộc Kiến Bình. Ngươi đủ can đảm sát tử ta thì Mộc Kiến Bình mới được sống.
Bằng như không thì ngươi hãy tự suy xét mình đi. Hãy mở to mắt mà nhìn.
Thiên Phục nghe những lời của nàng, còn đang lúng túng thì bóng đêm trước mặt như giãn hẳn ra để lộ một tấm thân liễu trắng toát như bông bưởi.
Nữ nhân ngồi xoay lưng về phía Thiên Phục, với mái tóc xõa ngang vai, không hề có mảnh vải nào. Bóng tối kia như cái nền tôn tạo làn da trắng mịn chỉ có ở những trang giai nhân tuyệt sắc siêu phàm.
Làn da trắng nõn kia bắt Thiên Phục phải liên tưởng đến Triều Thi Thi. Y đã từng chiêm ngưỡng làn da trắng mịn này, làn da của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Ngoài làn da trắng tươi kia là vòng tiểu yêu lưng ong. Vòng tiểu yêu mà bất cứ một gã nam nhân nào thấy cũng phải thèm thuồng, ao ước được siết nó trong vòng tay nhục cảm của mình.

Thiên Phục bồi hồi nói:
− Vì cái gì nàng làm như vậy?
Nàng đáp lời Thiên Phục nhưng không hề quay mặt lại:
− Ta muốn phân định trong trái tim ngươi có ai. Triều Thi Thi hay Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?
− Nếu tại hạ nói trong tim tại hạ chẳng có ai cả mà chỉ có làn da của người đang ngồi xoay lưng trước mặt tại hạ?
Nàng hừ nhạt một tiếng:
− Vậy ư? Thế thì Tàn Hồn Ma Đao cũng như những gã kia, đem hạt Dạ Minh Châu gắn dưới giày của ta đến cho ta để được tưởng thưởng.
− Nếu tại hạ muốn như vậy thì sao?
− Ngoài hạt Dạ Minh Châu, ngươi còn biểu lộ tài nghệ của người chứ. Ta nghĩ, Tàn Hồn Ma Đao có đủ tài để ta tưởng thưởng.
− Nàng muốn tại hạ phải làm gì?
− Mười tám năm trước, Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục giao thủ với nhau vì thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Nguyên Thiên Phục đã hơn Đoạt Hồn Quỷ Kiếm nửa chiêu đao để có được tấm thân ngọc ngà, trinh trắng của Triều cô nương. Sau khi thụ hưởng, ngươi giũ áo ra đi. Mười tám năm sau, Thiên Phục quay trở lại và cũng muốn tận hưởng những gì mà trước đây ngươi đã giũ áo quay lưng chỉ với một hạt Dạ Minh Châu thì bất công quá. Thiên Phục phải cho ta biết nửa chiêu đao đã đánh bại Giang Kỳ thì ta mới tâm phục khẩu phục mà trao thân.
− Nàng biết về ta quá rành đó.
− Biết rõ về ngươi hơn cả những chỉ tay trong tay ta. Tàn Hồn Ma Đao là một kẻ ngạo mạn, vô tâm và vô tình.
− Nàng muốn biết nửa chiêu đao đó cũng được, nhưng nửa chiêu đao kia sẽ tống tiễn nàng về dưới a tỳ đó.
− Chưa chắc. Nếu chỉ nửa chiêu đao đó mà ta đã về cõi a tỳ thì sao có thể tưởng thưởng cho Thiên Phục ngươi được chứ.
− Đao của tại hạ rất tàn nhẫn và vô tình.
− Ta biết.
Thiên Phục thở ra:
− Tại hạ có cảm tưởng cô nương đang tự tìm một cái chết bằng chính lưỡi Ma Đao.
− Cứ cho là như vậy, nhưng sợ Nguyên Thiên Phục không đủ bản lĩnh để xuất ra nửa chiêu đao cách đây mười tám năm. Nếu Tàn Hồn Ma Đao không đủ can đảm xuất nửa chiêu đao oan nghiệt kia, thì ngày mai ngươi sẽ nhận được cái xác của Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.
− Nàng ép ta ư?
− Ta không ép ngươi, mà chỉ nói ra sự thật mà thôi. Hãy quyết định đi. Một,

ngươi có tất cả và hai là sẽ mất tất cả.
Thiên Phục đổi giọng thật trang trọng:
− Nàng suy nghĩ cho kỹ đi. Nàng có thể chết bởi Ma Đao của tại hạ.
− Điều đó không bao giờ xảy ra.
− Nếu ngược lại, nàng không oán hận ta chứ?
− Không.
− Nàng buộc tại hạ phải dụng đến Ma Đao?
− Đúng. Ta muốn thấy nửa chiêu đao của mười tám năm về trước.
− Tại hạ đành chìu theo ý của nàng vậy.
− Chỉ nửa chiêu đao trước đây mười tám năm thôi đó.
− Nửa chiêu đó cũng đủ tước đi cái hồn của nàng.
− Cứ thử xem!
Thiên Phục thở ra, rồi chậm rãi tháo sợi lụa đỏ quấn quanh lưỡi Tàn Hồn Ma Đao. Y vừa tháo sợi lụa vừa nói:
− Chưa bao giờ tại hạ dụng đao với một nữ nhân, mà nữ nhân đó lại tự phô ra những đường cong thân thể trước mắt tại hạ.
− Ta thích như vậy.
Thiên Phục tháo xong sợi lụa quấn lưỡi đao. Ánh sáng bạc lấp lánh từ lưỡi đao phát ra như muốn xé toang bóng tối trước mắt Thiên Phục.
− Nàng tự tìm cho mình một cái chết.
Nàng cướp lời Thiên Phục:
− Để chứng nghiệm sự vô tình của kẻ vô tâm. Hãy xuất thủ nhanh lên.
Thiên Phục cau mày. Tinh nhãn của y như lóe sáng để nhìn thấu qua bóng tối phủ chung quanh tấm thân kiều diễm của giai nhân.
Thiên Phục cảm nhận đôi bờ vai xinh xắn thanh tao thoạt nhích động bởi sự nấc nghẹn.
Linh cảm mơ hồ báo cho Tàn Hồn Ma Đao biết mỹ nhân đang khóc. Y tự hỏi thầm:
− "Nếu nàng khóc thì tại sao nàng khóc? Nàng há chẳng muốn được chết bởi ngọn Tàn Hồn Ma Đao kia mà? Nàng tự đi tìm một cái chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn kia mà?".
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ảnh đao Tàn Hồn vẫn được Thiên Phục thi triển tạo ra một chiếc móng cầu vồng sáng ngời bổ xuống thân pháp của giai nhân.
Bóng tối như bị xẻ dọc bởi ảnh đao tàn khốc đó và tất nhiên pháp thể của giai nhân sẽ bị chẻ đôi nếu như chiêu đao không dừng lại. Chuyện đó có thể xảy ra được hay sao với một đao thủ như Nguyên Thiên Phục? Nếu y chẻ đôi tấm thân kiều diễm kia, trong khi nàng chỉ ngồi bất động chờ đợi thì ngọn Tàn Hồn Ma Đao đâu còn cái uy vũ của nó khi võ lâm biết được chuyện này.

Tất nhiên khi lưỡi đao chỉ vừa chạm vào búi tóc của nàng thì Thiên Phục đã dừng đao.
Y đâu muốn cái uy vũ vốn có của thanh Tàn Hồn Ma Đao trong khoảnh khắc biến thành thứ hư danh để thiên hạ cười.
Thiên Phục từ từ rút đao lại, miệng nói:
− Nửa chiêu đao của tại hạ không thể thỏa mãn được tâm ý của cô nương.
Đáp lại câu nói của Nguyên Thiên Phục chỉ có sự im lặng nặng nề. Không gian chung quanh như đặc quánh lại bởi sự im lặng đó. Và trong sự im lặng đó, Thiên Phục chỉ thấy đôi bờ vai trắng nõn nà, thanh tú của nàng khẽ nhích động liên tục.
Y buột miệng hỏi:
− Nàng khóc ư?
Câu hỏi còn đọng trên hai cánh môi Nguyên Thiên Phục thì giọng nói của nữ nhân từ phía trước tấm thân kiều diễm cũng thốt lên:
− Ngươi...
Tiếng "ngươi" tỏ lộ một thái độ bất nhẫn, và liền sau đó có tiếng rít gió như có một ngọn ám tiễn vọt thẳng đến yết hầu của nữ nhân đang ngồi quay lưng lại Thiên Phục.
Một cảm giác thật mơ hồ đánh động thần thức của Tàn Hồn Ma Đao là nữ nhân kia đang gặp nguy hiểm, sinh mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc, và chắc chắn nàng sẽ nhận một cái chết như những người trong cổ mộ U Linh. Cái cảm giác đó khiến Thiên Phục như bừng tỉnh thoát khỏi một cơn mê hư ảo để nghĩ đến Mộc Kiến Bình.
Y buột miệng thốt:
− Kiến Bình!
Cùng với câu nói đó, Thiên Phục xuất thủ đao pháp thật nhanh, thật chính xác đến độ hoàn hảo tuyệt luân. Sóng đao đã án ngữ phía trước tấm thân liễu, ngay đúng điểm tập kích của thứ binh khí trong bóng tối kia.
Chát...
Đến lúc này, Thiên Phục mới phát hiện ra phía trước tấm thân kiều diễm kia là một bức vách có ô cửa tò vò đủ để một người quan sát tất cả những diễn biến xảy ra trong tầng lầu này. Bằng một phản xạ cực kỳ nhanh và quyết liệt, tả thủ của Thiên Phục nện luôn một đạo phách không chưởng vào bức vách đó.
Ầm...
Ngọn chưởng kình của Thiên Phục phá vỡ bức vách kia đổ ầm xuống và y chỉ kịp thấy một nữ nhân xõa tóc vận tang y trắng toát, đeo một chiếc mặt nạ quỷ dạ xoa. Nàng thoạt lùi bộ rồi bất thình lình quẳng ra hai quả hỏa pháp.
Ầm... Ầm...
Khói tỏa mù mịt khiến Thiên Phục chẳng còn thấy gì phía trước cả.

Khi vầng khói mù tan hết thì nữ nhân kia đã chẳng còn tâm dạng. Thiên Phục quay trở vào đánh đá lửa tìm bạch lạp thắp sáng. Quả như linh giác báo cho y, người khỏa thân chịu nửa chiêu đao chính là Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.
Mặc dù thần thái còn hoảng loạn nhưng Kiến Bình vẫn e thẹn khi đối mặt với Thiên Phục. Khác hẳn với sự e thẹn của Mộc Kiến Bình, bởi vì nàng đang lõa thể trước mặt một nam nhân, thì Nguyên Thiên Phục vẫn dửng dưng tưởng chừng y chẳng hề thấy những đường cong tuyệt mỹ của tấm thân giai nhân.
Khi Thiên Phục giải khai huyệt đạo cho Kiến Bình thì toàn thân nàng thoạt dâng trào một cảm giác lâng lâng khi tay y chạm tới, ngược lại ánh mắt của Tàn Hồn Ma Đao thì vô cùng dửng dưng, thờ ơ.
Vừa được giải khai huyệt đạo, Kiến Bình vội co người lại:
− Huynh...
− Đừng nói với ta những lời đa tạ khách sáo.
Y vừa nói vừa với tay rút một tấm rèm phủ lên vai Mộc Kiến Bình.
Nàng không khỏi bối rối trước thái độ thờ ơ lạnh lùng của Tàn Hồn Ma Đao.
Giãn Hoa Tiên Tử toan mở miệng nói thì hàng loạt những mũi hỏa tiễn phầm phập cắm vào vách Thiên Đăng lầu. Lửa nhanh chóng bén qua các bức rèm để phát cháy.
Kiến Bình hoảng hốt nói:
− Nguyên huynh... chúng ta...
Nhún vai, Thiên Phục bình thản nói:
− Có lẽ lũ chuột muốn chiêm ngưỡng cái đẹp của giai nhân.
Kiến Bình đỏ mặt thẹn thùng sau câu nói của Thiên Phục. Nàng cúi gằm mặt xuống.
Y nhìn Kiến Bình nói:
− Nàng đi với ta chứ?
Kiến Bình gật đầu không một chút do dự.
Hai người trở xuống phía dưới tầng gian đại sảnh. Thiên Phục nhìn sang Mộc Kiến Bình hỏi:
− Nàng sợ không?
− Sợ. Tất cả bọn cung thủ đang chờ huynh và muội ở bên ngoài.
− Những người kia muốn giết ta hay giết nàng?
− Cả hai.
− Thế thì phải tự hỏi tại sao họ muốn giết ta và giết nàng chứ? Họ làm như vậy có lợi gì, hay chỉ thỏa mãn một chút lòng tự ti, tự ái, ích kỷ và nhỏ nhen.
− Muội cũng không biết nữa.
− Nếu không biết thì chúng ta phải biết. Nàng cứ đi theo sau lưng ta rồi sẽ biết tất cả thôi mà.

Thiên Phục hoành ngọn Tàn Hồn Ma Đao thong dong bước ra ngoài mái hiên, trong khi tòa Thiên Đăng Lầu đã ngùn ngụt bốc cháy trên tầng thượng. Hai mươi gã cung thủ được điều động bởi Kinh Chỉ Luân, chuẩn bị cung tiễn để sát tử.
Thiên Phục vừa xuất hiện Kinh Chỉ Luân quát lớn:
− Hắn đó, bắn đi!
Tên đã được nạp vào cung, và hiệu lệnh của Kinh Chỉ Luân được bọn cung thủ thi hành không một chút gì đắn đo. Những âm thanh phựt phựt do dây cung phóng đi những mũi tên đông loạt rộn lên, nhưng khốn nổi hai mươi mũi tên kia đều bị chặn đứng trước ngọn Tàn Hồn Ma Đao quá nhanh và chính xác. Hai mươi mũi tên đều ghim xuống trước mũi giày của Thiên Phục.
Trước màn đao thần kỳ kia, bọn cung thủ không khỏi bối rối bần thần. Chúng chưa kịp tra mũi tên thứ hai thì một tiếng rú cất lên lồng lộng. Tiếng rú đó cất lên khiến bọn cung thủ ngây cả người, bởi tiếng rú thảm kia chính là tiếng rú hãi hùng của Kinh Chỉ Luân.
Miệng há hốc, hai tay ôm lấy yết hầu, máu sủi ra ướt đẫm vùng ngực họ Kinh.
Thân pháp Kinh Chỉ Luân đổ sầm tới trước chẳng khác nào cây chuối bị phạt ngang, hai tay bất lực buông chiếc cổ thì thủ cấp của đã rơi hẳn ra ngoài lăn lông lốc.
Hai mươi gã cung thủ đứng chết lặng, hồn siêu phách lạc, những cánh tay cung trong tay chúng run bần bật.
Trong khi bọn cung thủ như bị trời trồng, biến thành những pho tượng ngây ngô sau cái chết quá khủng khiếp của Kinh Chỉ Luân thì Nguyên Thiên Phục lại bình thản quấn sợi lụa đỏ bọc lại lưỡi Tàn Hồn Ma Đao.
Y quấn xong rồi mới ngước mặt nhìn bọn cung thủ, trong khi những gã cung thủ vẫn chưa hoàn hồn.
Thiên Phục thờ ơ nói:
− Các ngươi về báo lại với Chữ Hào Thiên, tổng trại chủ bảy mươi hai trại rằng gã họ Kinh tự đi tìm cái chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn.
Nói xong y quay lại nhìn Mộc Kiến Bình:
− Chúng ta đi!
Ngay cả Mộc Kiến Bình cũng bủn rủn tứ chi bởi chứng kiến cái chết của Kinh Chỉ Luân.
Nàng khẽ gật đầu mà không thốt nổi lời nào. Hai người thản nhiên bỏ đi, trong khi bọn thuộc hạ của Kinh Chỉ Luân không dám động đậy chân tay. Bọn chúng đã kịp nhận ra người thủ đao là ai, và cùng một ý nghĩ, phân đàn chủ lục lâm Kinh Chỉ Luân đúng là tự đi tìm một cái chết vô nghĩa.

Hồi 12
Ác Nhân Cốc, Kiếm Thủ Lụy Thân

Ác Nhân Cốc.
Cuối cùng Lệnh Thế Kiệt cũng đưa được sư phụ về đến Ác Nhân Cốc. Nếu so sánh Ác Nhân Cốc với Hắc Mộc Nhai thì nơi đây hiểm trở gấp bội lần. Ác Nhân Cốc đúng là một tuyệt vực, chỉ có một lối vào duy nhất mà lối vào này chỉ có mỗi Giang Kỳ biết rành như chính những chỉ tay của mình.
Đứng trên miệng vực, Giang Kỳ nhìn xuống:
− Cuối cùng ta cũng đã trở về.
Thế Kiệt đứng bên. Chàng có cảm tưởng sư phụ đang mải miết đi tìm hoài niệm hư vô.
Thế Kiệt lí nhí nói:
− Sư phụ, con đưa sư phụ xuống cốc.
Nhìn Thế Kiệt, Giang Kỳ ôn nhu đáp:
− Ta tự xuống được, trước khi được ở cạnh người ta yêu.
Hai người lần theo những nấc thang do những phiến đá tự nhiên tạo ra, chẳng bao lâu họ đã đến đáy vực, cũng chính là Ác Nhân Cốc. Dưới đáy vực Ác Nhân Cốc không như người ta tưởng tượng đó là một chốn hoang vu không dấu chân người mà ngược lại. Ác Nhân Cốc như một cái túi đựng một phong cảnh hữu tình, có thác, có hoa, có chim muông, thỏ sóc, trái cây bốn mùa. Nó đúng là một khu ngự viên tuyệt sắc hữu tình.
Bất cứ ai mang tâm trạng ủ dột chán chường, hay có ý từ bỏ thế tục, tìm chốn an thân vui thú thanh nhàn thì nơi đây đúng là chốn lý tưởng trên thế gian này.
Một ngôi nhà kiến tạo bằng cây đơn sơ, nhưng rất lịch lãm được cất ven một con suối.
Quanh ngôi nhà đó là những khóm hoa khoe hương đưa sắc cùng với bầy bướm chao liệng, dập dìu tìm đôi. Hai con bạch thố đang chụm đầu vào nhau. Trông chúng như đang ve vuốt, âu yếm trao cho nhau những lời thì thầm yêu đương.
Xa xa là một thác nước kỳ vĩ đang đổ xuống dòng nước trắng xóa khiến bất cứ ai nhìn nó cũng cảm thấy mình quá nhỏ bé với sự kỳ vĩ, tráng lệ này.
Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đứng trước gian nhà bằng cây, vẻ mặt lộ những nét thẫn thờ.
Giang Kỳ lẩm nhẩm nói:

− Triều Thi Thi, Giang Kỳ đã trở về với nửa chiêu kiếm mà trước đây ta đã mất nàng.
Thế Kiệt đứng bên im lặng, chàng không muốn phá vỡ những hoài ức của sư phụ mỗi khi người chối bỏ thực tại sống lại với những hoài kỷ đã có.
Đoạn Hồn Quỷ Kiếm từ từ thả bước vào nhà. Trong nhà thật đơn sơ và thật lạ lùng, giữa nhà là một ngôi mộ đá được khắc đẽo vô cùng tinh xảo. Một lần nữa Giang Kỳ như thờ ơ đứng trước ngôi mộ đá.
Mắt y như đóng đinh vào dòng chữ thảo khắc nét như rồng bay phụng múa:
"Trăm năm tri kỷ một người tình.
Ngàn năm bia đá ẩn sầu lụy nhân Phận má hồng khéo bày chi oan nghiệt
Chốn hoang sơ nặng tợ khách say tình Triều Thi Thi chi mộ Giang Kỳ thủ bút".
Đứng trước ngôi mộ đá thật lâu, Giang Kỳ mới gọi Thế Kiệt vào. Chàng bước đến cạnh sư phụ:
− Sư phụ cho gọi con?
− Hãy hành đại lễ trước người trong mộ.
Thế Kiệt hành đại lễ.
Giang Kỳ đặt thanh Quỷ Kiếm lên tay chàng:
− Kể từ bây giờ con là chủ nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Phải lập đại nguyện trước Triều sư mẫu.
− Con xin lập đại nguyện trước thánh linh của sư mẫu.
Giang Kỳ thở dài một tiếng rồi trang trọng nói:
− Lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục trước ngôi mộ đá của Triều sư mẫu nếu y không gục đầu phủ phục.
Thế Kiệt liếc trộm Giang Kỳ rồi nhìn tấm bia ngôi mộ đá, khẩn thiết lập đại nguyện:
− Con là Lệnh Thế Kiệt, sau khi làm chủ nhân Đoạn Hồn Quỷ Kiếm sẽ lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục nếu y không gục đầu phủ phục trước thánh linh sư mẫu.
− Điều thứ hai, con phải hợp nhất Thập Nhị La Hán Ngọc Phật để tìm ra bí mật của Thập Nhị kim thân La Hán.
− Thế Kiệt nguyện sẽ hợp nhất Thập Nhị La Hán Ngọc Phật.
− Điều thứ ba, phải tìm ra Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân, Bắc Thần, Đông Độc, Tây Tà, để biết về nguyên cớ của sự tiêu diệt của Kiếm Giáo.
Thế Kiệt lại lập đại nguyện trước ngôi mộ đá và Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.
Chàng lập xong lời đại nguyện thứ ba, Giang Kỳ mới buông một tiếng thở dài rồi nói:
− Kể từ giờ con là chủ nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, cùng với những trọng trách thật lớn lao. Nếu như con không thực hiện được những lời đại nguyện đó thì hậu nhân của con phải tiếp tục những lời con đã lập ngày hôm nay.

Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:
− Sư phụ gởi tất cả trọng trách vào con.
Thế Kiệt nhìn lên Giang Kỳ:
− Con sẽ thực hiện được những gì đã lập đại nguyện ngày hôm nay.
− Tốt lắm. Bắt đầu ngày hôm nay, sư phụ sẽ truyền thụ tất cả cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cho con. Hãy đi theo ta.
Giang Kỳ dẫn Thế Kiệt đến thác nước đang đổ ầm ầm, phủ kín phạm vi non hai mươi trượng. Chỉ thác nước, Giang Kỳ trang trọng nói:
− Thế Kiệt, con thấy phiến đá trong dòng thác kia chứ?
− Con thấy.
− Con thấy ư?
Thế Kiệt gật đầu.
Giang Kỳ trân trọng nói:
− Con hãy đến phiến đá trong thác nước kia ngồi tĩnh tọa. Đến khi nào nghiệm ra vì sao kiếm trong tay con mà nước vẫn phủ xuống đầu. Mà cái lẽ đáng có là khi một kiếm thủ có kiếm thì nước không thể phủ lên người con được. Hãy làm theo sự huấn thị của ta.
Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:
− Nước trút liên tục thì kiếm cũng vô cùng. Nước không dừng thì kiếm cũng không dừng.
Đó chính là loạn kiếm ý chiêu. Hãy theo sự huấn thị của ta.
Giang Kỳ đặt tay lên vai Thế Kiệt:
− Khi nào con vượt qua cái ải này hãy đến gặp sư phụ.
− Sư phu...
Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:
− Hãy đội kiếm để trở thành chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
Giang Kỳ dứt lời thản nhiên chấp tay sau lưng quay bước trở về gian nhà cây để mặc Lệnh Thế Kiệt ở lại với thác nước và thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
Vốn chưa bao giờ luyện công, hôm nay đối mặt với cái khó khăn đầu tiên trong thụ giáo kiếm pháp, Thế Kiệt không khỏi lúng túng và bối rối. Mặc dù những lời huấn thị của sư phụ chàng in sâu trong tâm não vẫn không nghĩ ra được cách hóa giải những lời huấn thị kia.
Thế Kiệt nheo mày lẩm nhẩm nói:
− Làm sao kiếm chiêu có thể ngăn được dòng thác đang trút kia được chứ? Nhưng chẳng lẽ mình cứ đứng đây mà chấp nhận sự thách thức của sư phụ sao? Mình đã là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
Thế Kiệt bặm môi, tiếp tục nói:
− Lệnh Thế Kiệt, mi đã là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Lệnh Thế Kiệt, mi đã là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Chính vì lẽ đó mi không

được dừng bước, huống chi còn những lời đại nguyện đã thề.
Thế Kiệt thở hắt ra, nói tiếp:
− Nam tử đỉnh thiên lập địa.
Cùng với lời nói đó, Thế Kiệt nắm chặt đuôi ngọn Đoạt Hồn Quỷ Kiếm tiến vào dòng thác. Nước từ trên cao ba mươi trượng trút xuống đổ lên đầu chàng. Thế Kiệt có cảm giác cả bầu trời đang đè nặng xuống thân pháp chàng. Sức nước mạnh như sóng ba đào đẩy bật Thế Kiệt trở ra. Nếu chàng không gượng được hai chân trụ tấn thì có lẽ đã bị dòng thác kia cuốn đi như một chiếc lá khô nhỏ bé trước uy vũ của tạo hóa.
Hai hàm răng Thế Kiệt nghiến lại ken két cố chịu đựng sự tàn phá của dòng nước trắng xóa từ trên ba mươi trượng đổ xuống. Nước giá lạnh, khiến cho sức lực của Thế Kiệt mau chóng tản mác. Đến bây giờ thì Thế Kiệt không sao gượng được nữa, dù phiến đá trong làn nước chỉ còn cách chàng không quá ba bộ. Hai chân chàng nhũn ra rồi bị dòng nước hất xuống cái hố bên dưới. Ôm cứng thanh kiếm, Thế Kiệt để mặc dòng nước hung dữ kéo mình, cho đến khi tấp vào một gờ đá, mới leo lên được.
Đứng trên gờ phiến đá nhìn thác nước hùng vĩ, Thế Kiệt nghĩ:
− "Chỉ vào phiến đá kia thực hiện di huấn của sư phụ ta cũng không làm được thì sao xứng là chủ nhân Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Thế Kiệt, ngươi không thể nhụt chí.".
Chính ý niệm đó thôi thúc, một lần nữa Thế Kiệt lại trở lên và tiến vào dòng thác. Ý chí cùng với ý thức của chàng thôi thúc nhưng phải mất cả nửa buổi Thế Kiệt mới có thể đặt chân đến phiến đá cũng là lúc sức chàng cạn kiệt.
Thế Kiệt đâu biết được trong khi chàng đang cố sức vượt qua sự uy vũ của thác nước thì Giang Kỳ cũng chú nhãn theo dõi mọi hành động của chàng. Khi Thế Kiệt bước lên phiến đá, Giang Kỳ mới khẽ gật đầu.
Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt trong màn nước trắng xóa của dòng thác, buông một câu thật vô nghĩa:
− Thế Kiệt, tại sao ngươi không phải là giọt máu của ta?
Thời gian thấm thoát trôi nhanh, từ lúc Thế Kiệt ngồi dưới dòng thác khổng lồ, thế mà đã hết một tuần trăng. Nếu Thế Kiệt như một con tằm lột xác trở thành một kiếm thủ thì ngược lại Giang Kỳ chẳng khác nào cành cây đang héo hắt dần. Không một ai còn nhận ra một Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ từng khiến võ lâm e dè mỗi khi đối mặt.
Đêm nay cũng như đêm đầu tiên Thế Kiệt tiếp thụ thanh Quỷ Kiếm, cũng dưới ánh trăng như chiếc đĩa vàng đầy đặn, cũng trước ngôi mộ đá trong gian nhà, nhưng hôm nay Giang Kỳ có vẻ trang trọng hơn. Y ngồi bên ngôi mộ đá, tay run run khắc pho tượng thường ngày y đã từng khắc. Động tác của Giang Kỳ không còn nét thành thạo và uyển chuyển, thay vào đó là một sự cố gắng được đúc bằng chính ý chí và niềm say mê cuồng nhiệt.

Thế Kiệt ngồi trước Giang Kỳ. Chàng im lặng để không làm ngắt đoạn niềm say mê của sư phụ.
Giang Kỳ khắc xong pho tượng đó. Y trao nó qua tay Thế Kiệt:
− Con nhìn xem, nó có đẹp không?
Thế Kiệt ngắm pho tượng gỗ mỹ nhân. Pho tượng này không còn những đường nét sắc xảo của những pho tượng gỗ trước đây do chính Giang Kỳ khắc tạo.
Thế Kiệt lưỡng lự một lúc rồi ngẩng mặt nhìn Giang Kỳ:
− Rất đẹp!
Đôi chân mày Giang Kỳ cau hẳn lại:
− Tại sao con lại nói như thế?
Y lắc đầu:
− Nếu pho tượng này cũng có cái thần như những pho tượng trước đây thì con chưa là chủ nhân của thanh Quỷ Kiếm. Không có gì tồn tại với thời gian. Ta biết khoảnh khắc kia đã đến rồi.
− Sư phụ.
Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt, khoát tay:
− Con đã cảm được cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, tất cả kỳ vọng ta gởi gắm vào con. Dữ có, lành có, sau này một mình con sẽ dấn bước ra giang hồ. Con phải tự lo liệu để hoàn thành những lời đại nguyện.
− Con hứa sẽ hoàn thành những lời đại nguyện trước thánh linh sư mẫu và sư phụ.
Giang Kỳ gật đầu nhìn Thế Kiệt, nói:
− Ta muốn kiểm chứng một lần nữa trước khi quyết định để con nhập vào Kiếm Cung.
Thế Kiệt chớp mắt tò mò hỏi:
− Kiếm Cung là sao, con chưa từng nghe lời này bao giờ.
− Ta chưa cho con biết về Kiếm Cung bởi vì chưa tới lúc con phải nhập vào nó. Chỉ khi nào con qua được Kiếm Cung thì mới xứng đáng là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Con vượt qua được Kiếm Cung thì mới đủ uy vũ tranh bá với thiên hạ, đủ uy vũ để thực hiện sứ mạng hợp nhất Thập Nhị kim thân La Hán. Ngược lại, nếu như con không qua được Kiếm Cung, xem như Quỷ Kiếm vĩnh viễn không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Con hiểu ý của ta chứ?
− Con hiểu.
− Đây là một cuộc thẩm chứng oan nghiệt và tàn bạo đối với những ai chấp nhận làm chủ nhân Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
Thế Kiệt cao giọng nói:
− Con chấp nhận cuộc thẩm chứng đầy thử thách này.
− Đó là ý chí và dũng lược của con. Khi nào con vượt qua cấm cung mới có

thể quay trở lại đây lấy bức di cảo da dê sư phụ đặt dưới bài vị của sư mẫu, rồi rời Ác Nhân Cốc đến gặp một vị lão nhân ngụ tại Thiên Sơn, có ngoại danh là Thần Hành Dị Cái. Nhưng trước khi con vào Kiếm Cung, ta muốn xem lại những gì con đã thụ huấn trong những ngày qua.
− Con đã sẵn sàng.
Giang Kỳ với tay ra sau lưng lấy ra một cái hộp. Lão đặt chiếc hộp trước mặt Thế Kiệt:
− Đây là món binh khí cực kỳ bá đạo có tên là Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Một khi ta khởi động nó thì nó sẽ phóng ra muôn vạn kim châm công kích con. Con phải dụng Quỷ Kiếm cản phá những mũi châm mảnh mai như sợi tóc trong chiếc binh khí này.
− Con làm được.
− Không dễ như vậy đâu. Cùng lúc với việc khởi động Bạo Vũ Lê Hoa Châm, sư phụ sẽ thả bầy đom đóm. Đom đóm và kim châm sẽ hòa quyện với nhau mà con không được làm tổn hại đến một con đom đóm nào.
Thế Kiệt sững sờ.
Giang Kỳ nói tiếp:
− Dưới dòng thác uy vũ kia mà kiếm pháp của con còn chận được nó thì ta tin con sẽ vượt qua cuộc thử thách sau cùng này trước khi nhập Kiếm Cung. Ta không muốn một ý niệm chùng bước nảy sinh trong tâm tưởng của con.
Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt. Ánh mắt của Giang Kỳ thật khe khắt và cương quyết.
Thế Kiệt bặm môi gật đầu:
− Con sẽ vượt qua thử thách này.
− Được lắm. Hãy chuẩn bị đi!
Thế Kiệt đứng lên thối lui năm bộ, rút Đoạt Hồn Quỷ Kiếm chắn ngang trước ngực.
Chàng có cảm giác không gian bỗng chốc trở nên nặng nề vô cùng.
Giang Kỳ trang trọng nâng chiếc binh khí Bạo Vũ Lê Hoa Châm hướng mặt về phía Thế Kiệt. Vẻ mặt Giang Kỳ trân trọng vô cùng.
Lão buông một tiếng thở dài, rồi nói:
− Thế Kiệt, kẻ muốn giết ngươi thì có thể giở bất cứ thủ đoạn nào, kể cả dùng đến binh khí bá đạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Kẻ nào muốn giết ta thì ta không để cho kẻ đó sống.
Giang Kỳ vừa dứt lời vừa quay qua hai bên thổi thắt hai ngọn bạch lạp.
Bóng tối nhợt nhạt phủ trùm xuống hai người.
Thế Kiệt căng thẳng cực độ.
Một bầy đom đóm xuất hiện, liền sau bầy đom đóm kia là những âm thanh rì rì phát ra, chứng tỏ phía trước Thế Kiệt là màn mưa kim châm đang ập tới.
Thế Kiệt hình dung đến dòng thác nước đang đổ ập tới mình. Với ý niệm

tưởng tượng đó, ảnh kiếm xanh rờn thoát ra tạo thành một vùng ánh sáng xanh rờn chẳng còn trông thấy đâu là lưỡi kiếm đâu là ảnh kiếm.
Kiếm pháp Thế Kiệt xuất ra được biến hóa theo sự cảm nhận của chàng chứ không còn lệ thuộc vào giác quan nữa. Tạo ra một vầng ánh sáng xanh che chắn phía trước, nhưng bầy đom đóm vẫn lướt qua vầng sáng đó, ngược lại những mũi kim châm thì bị cản lại rơi vãi trước mặt Thế Kiệt.
Giang Kỳ châm lại ngọn bạch lạp.
Ánh sáng bùng lên xóa tan bóng tối thì Thế Kiệt cũng thâu hồi Quỷ Kiếm.
Giang Kỳ nhìn chàng:
− Con mới chính thức là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
− Con không thể sánh bằng sư phụ.
− Đừng nói vậy trước mặt ta. Trước đây ta luyện Quỷ Kiếm, nhưng đến cuộc thẩm chứng này thì kiếm pháp của ta đã giết ba con đom đóm mới có thể ngăn được những mũi châm, nhưng còn con thì chỉ có một mà thôi. Con đã hơn ta rất nhiều.
Giang Kỳ vừa nói vừa nhón tay nhặt xác con đom đóm vẫn còn nhập nhòe dính trên cổ áo Thế Kiệt.
Thế Kiệt vội quỳ xuống:
− Sư phụ, Thế Kiệt bất tài.
− Đừng nghĩ như vậy, con không bất tài, chẳng qua trên cõi đời này chẳng có điều gì hoàn hảo cả.
Giang Kỳ ra hiệu cho Thế Kiệt đứng lên. Y trang trọng đặt bức di cảo da dê vào tay Thế Kiệt:
− Bức da dê di cảo này Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã phải hao tổn mười tám năm tâm cơ để thực hiện giao ước với sư phụ. Con hãy giữ lấy và tìm cách gặp Thần Hành Dị Cái, lão sẽ giúp con hiểu bí mật của bức da dê này để có thể hợp nhất Thập Nhị kim thân La Hán.
Lấy một luồng chân khí thật sâu, Giang Kỳ nói tiếp:
− Hai pho tượng kim thân La Hán đầu tiên, một đã rơi vào tay quận chúa Cáp Nhật Hồng, hai thuộc Nguyên Thiên Phục. Những pho còn lại thuộc Giang Mo, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Đông Độc Âu Dương Thừa, Tây Tà Kỳ Thạch Khởi. Năm pho còn lại có lẽ Thiếu Lâm phương trượng Huệ Giác biết chúng đang lưu lạc ở đâu.
Giang Kỳ ngước lên nhìn Thế Kiệt:
− Hành lý của con sư phụ đã chuẩn bị tất cả rồi.
Thế Kiệt lại quỳ mọp xuống trước mặt Giang Kỳ:
− Sư phụ, con phải đi ngay bây giờ à?
Giang Kỳ khoát tay:
− Sư phụ chẳng còn gì để nói với con cả. Con đi đi và chỉ được rời Ác Nhân Cốc bằng cửa Kiếm Cung.

Giang Kỳ quay lưng lại Thế Kiệt. Trong tư thế ngồi kiết đà, lão rọi ánh mắt se buồn nhìn ngôi mộ đá của Triều Thi Thi.
Thế Kiệt nhỏ giọng nói:
− Sư phụ, con muốn ở lại hầu hạ người một thời gian.
− Con thụ huấn cái thần của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm chỉ vì muốn ở lại hầu hạ ta hay sao?
Thế Kiệt, ngươi làm ta thất vọng đó, hay ngươi sợ hãi không dám bước vào Kiếm Cung.
− Sư phu...
− Đi đi... ngươi ở lại cũng chỉ bằng thừa thôi.
Bất thình lình Giang Kỳ thét lên:
− Đi đi!
Tiếng thét của Giang Kỳ khiến Thế Kiệt giật mình. Mặc dù nhất nhất đều tuân theo sự chỉ huấn của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm, nhưng lần này chàng lại lưỡng lự, bởi biết chẳng còn bao lâu nữa sư phụ mình sẽ tẩu hỏa nhập ma.
Thế Kiệt còn đang lưỡng lự thì Giang Kỳ trầm giọng nghiêm khắc nói:
− Ngươi chưa đi à?
− Con đi.
− Thế sao vẫn còn quỳ sau lưng ta? Đừng học thói nhi nữ thường tình.
Thế Kiệt bặm môi rồi hành đại lễ. Chàng vừa hành đại lễ vừa nói:
− Con xin bái biệt sư phụ.
Giang Kỳ không quay lại mà chỉ khoát tay nói:
− Đi đi.
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài rồi quay bước trở ra khỏi gian nhà cây đơn sơ. Chàng đứng trước mái hiên nhìn vào, bao nhiêu kỷ niệm trong ký ức tái hiện lại trong tâm tưởng.
Tại Ác Nhân Cốc này chàng đã đến đây từ lúc nào không biết, nhưng khi có đủ trí khôn để nhận biết thì bên cạnh chỉ có mỗi một vị ân sư Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chàng coi người như cha, nhưng người lại nhất nhất chỉ nhìn chàng như một đồ đệ chân truyền sau này nếu có dịp. Nhiều lúc Thế Kiệt muốn hỏi, nhưng trước sự uy nghiêm của sư phụ, đành nén lòng không thốt ra lời.
Lần chia tay này Thế Kiệt có cảm giác không bao giờ còn có dịp tìm lại ân sư, chính lẽ đó mà lòng chàng bùi ngùi không muốn rời Ác Nhân Cốc.
Thế Kiệt còn đang bâng khuâng với những hoài niệm thì nghe Giang Kỳ ngâm bài thơ khắc trên ngôi mộ đá.
“Trăm năm tri kỷ một người tình.
Ngàn năm bia đá ẩn sầu lụy nhân.
Phận má hồng khéo bày chi oan nghiệt.
Chốn hoang sơ nặng nợ khách say tình...”.

Thế Kiệt nghe giọng Giang Kỳ xót xa mà không cầm đặng nỗi xúc cảm đang dâng tràn trong tâm tưởng mình. Nhưng chàng cũng không dám bước vào nhà. Thế Kiệt rít một nguồn chân khí thì bất ngờ Giang Kỳ quay mặt lại rọi ánh mắt khắt khe nhìn chàng.

Đối mặt với ánh mắt đó, Thế Kiệt biết mình không thể ở đây lâu hơn được nữa. Chàng bặm môi nén tất cả những nỗi niềm xót xa trong buổi tiễn biệt mà quay lưng trở bộ trổ khinh công băng về phía thác nước hùng vĩ.

Thế Kiệt có biết đâu khi chàng vừa trở bộ để rời Ác Nhân Cốc thì Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ cũng đang gục đầu vào ngôi mộ đá. Y như nép đầu vào vòng tay âu yếm của cái hư vô trong hoài ức để trút cái linh hồn cô đơn và say tình với kẻ đã chết.

Giang Kỳ đã tự nguyện biến mình thành kẻ giữ mồ trong cõi dương trần cũng như trong cõi hư vô mù mịt.

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đúng là một gã si tình và say tình. Hắn sống vì Triều Thi Thi và chết cũng vì những hoài niệm với thiên hạ đệ nhất kỹ nữ.

Hồi 13
Kiếm Cung

Đứng trước thạch môn để vào Kiếm Cung, Thế Kiệt không khỏi bồi hồi, bởi vì khi bước vào Kiếm Cung xem như chính thức rời khỏi Ác Nhân Cốc. Thế Kiệt bâng khuâng và bồi hồi, nhưng cuối cùng cũng đặt tay vào khối đá khởi động cơ quan mở cửa.
Những âm thanh rè rè phát ra như lời cảnh báo đối với Thế Kiệt. Cùng lúc với sự chuyển động của thạch môn, trong tâm tưởng Thế Kiệt cũng trỗi lên một thứ linh cảm mơ hồ cảnh báo chàng phải cẩn thận với hiểm nguy có thể chết người.
Âm thanh rè rè kia ngưng bặt thì thạch môn Kiếm Cung cũng mở toang. Ánh trăng nhờn nhợt lùa qua thạch môn rọi vào bên trong nhưng không đủ soi rõ những cảnh vật bên trong, dù vậy Thế Kiệt vẫn cảm nhận đây là chốn tuyệt địa giữa cái hư và cái thực không dành cho những ai thiếu cái tâm dũng lược của một kiếm thủ.
Chàng rút thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, hít một luồng nguyên khí căng phồng lồng ngực rồi dấn từng bước cẩn thận đi qua thạch môn. Vừa len qua khỏi thạch môn để nhập hẳn vào Kiếm Cung thì những tiếng rè rè lại phát động. Cánh cửa đá sau lưng chàng từ từ đóng lại.
Chẳng mấy chốc, khi thạch môn trở về vị trí cũ thì trong Kiếm Cung là một vùng tối dày đặc.
Bóng tối của a tỳ, bóng tối của thần chết đang rình rập những kẻ dám dấn thân vào tuyệt địa.
Tiếng rè rè im bặt, trong khi tinh nhãn của Thế Kiệt còn chưa quen với bóng tối u ám thì bất thình lình có sáu đốm sáng từ hai phía, xếp theo hình chữ phẩm, đồng loạt công kích chàng. Sự xuất hiện của sáu đốm sáng kia nhanh không thể tưởng. Thế Kiệt chỉ vừa kịp phát hiện ra chúng thì sáu đốm sáng đó đã đến rồi. Đến một kiếm thủ được thụ huấn chân truyền cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cũng phải rúng động tâm linh, bởi vì ngỡ sáu đốm sáng kia là sáu ảnh kiếm, vô song do sáu đại cao thủ kiếm thuật cùng thi triển ra để tước lấy cái mạng của chàng.
Sáu chiêu kiếm nhất tề xuất thủ, nhưng chỉ có một âm thanh xé gió phát ra nghe buốt cả cột sống.
Rét...
Đối phó với sáu chiêu kiếm của tuyệt địa Kiếm Cung có lẽ chẳng có thứ

kiếm pháp nào trên cõi đời này khả dĩ cản phá được, ngoại trừ chính người kiếm thủ nhập vào Kiếm Cung.
Trong khoảng khắc tích tắc, trước khi sáu ảnh kiếm kia biến thân pháp Thế Kiệt thành sáu tảng thịt thì ảnh kiếm Đoạn Hồn được Thế Kiệt thi triển bằng chính tâm pháp linh ý của chính chàng. Trong nửa cái chớp mắt, thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn ví như nước chảy, gió lùa, cuốn lấy sáu đốm sáng kia.
Cạch...
Ánh sáng từ sáu ngọn bạch lạp treo trên tường bất ngờ bùng lên. Ai đã thắp những ngọn bạch lạp trong Kiếm Cung. Chẳng lẽ trong tuyệt địa có người chăng? Ánh sáng từ những ngọn bạch lạp xé tan bóng tối khiến cho tinh nhãn Thế Kiệt bị lóa. Chàng còn đang ngớ ngẩn trước kỳ biến quái dị này thì cảm nhận lưỡi hái thần chết ở ngay trước yết hầu mình.
Mặc dù cảm nhận như vậy, nhưng với một phản xạ gần như chính xác đến hoàn hảo, Thế Kiệt trở vỏ kiếm đâm thẳng tới trước.
Chát...
Hổ khẩu tả thủ cầm vỏ kiếm tê rần, rát buốt, nhưng Thế Kiệt đã kịp định thần để có thể suy luận chuyện gì xảy ra. Chung quanh chàng không một bóng người, nhưng trên vách đá Kiếm Cung ngay chỗ sáu ngọn bạch lạp đang cháy là sáu lưỡi kiếm không có chuôi ghim đứng vào đầu những ngọn bấc. Chính những lưỡi kiếm đó đã tạo ra những tia lửa khi chạm vào vách đá để đốt những cây bạch lạp. Còn trước mũi giày của Thế Kiệt là một ngọn trủy thủ xanh rờn, chính nó đã tạo ra cảm giác chết chóc khi sáu ngọn bạch lạp kia bùng cháy.
Một cạm bẫy hoàn hảo chỉ để dành cho những kiếm thủ vượt ra ngoài cảnh giới của những kiếm chiêu tầm thường.
Thế Kiệt buông một tiếng thở ra. Chỉ mới bước qua cửa Kiếm Cung mà đã đối mặt với cái bẫy cực kỳ nguy hiểm này thì qua được Kiếm Cung sẽ còn bao nhiêu thử thách nữa, mà mỗi thử thách là một cạm bẫy a tỳ dành cho chàng.
Dù đã vượt qua thử thách đầu tiên, nhưng Thế Kiệt vẫn nhận hao lực vô cùng. Mồ hôi xuất ra đọng trên trán chàng, phản chiếu ánh sáng từ những ngọn bạch lạp trông như những hạt ngọc lưu ly.
Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thế Kiệt tiếp tục dấn bước theo hành lang tiến về phía trước. Chỉ đi độ mươi trượng, chàng lại đối mặt với cánh cửa thứ hai.
Thoạt một chút lưỡng lự, Thế Kiệt mới khởi động cơ quan mở cửa.
Thế Kiệt bước vào gian thạch thất đó. Cánh cửa đá sau lưng chàng cũng nhanh chóng khép lại. Trong gian thạch thất này chất đầy những bộ khô cốt nằm rải rác, cùng với những thanh kiếm đã rỉ sét. Cảnh tượng đó khiến Thế Kiệt rùng mình. Khác hẳn với gian ngoài kia, thạch phòng này như một cái

ngục kiên cố không có lối ra, khiến cho những kẻ bước vào phải hoang mang.
Trên vách đá trước mặt là một đôi mắt to như hai cái chén đang trổ những hung quang xanh rờn chằm chằm nhìn Thế Kiệt. Đôi mắt ma quái kia như đang muốn hớp lấy cái thần của chàng. Nhưng chính đôi mắt đó cũng đang khuyến khích chàng hãy đến đối nhãn với nó...
Mùi ẩm mốc, cùng với khí lạnh tỏa ra từ những bộ khô cốt, khiến Thế Kiệt rùng mình.
Chàng đảo mắt nhìn qua một lượt khắp gian thạch phòng, đâu đâu cũng có những bộ khô cốt đã mục nát, chứng tỏ những người ở đây đã vượt qua cửa thử thách thứ nhất, nhưng họ đành chấp nhận một cái chết trong gian thạch phòng thứ hai này. Một điều nữa khiến Thế Kiệt lưu tâm là tất cả những thanh kiếm đã rỉ sét kia đều được tuốt ra khỏi vỏ, nửa chừng. Hình như những kiếm thủ này vừa tuốt kiếm thì đã mất mạng rồi. Ngay phía trước đôi mắt ma quỷ trên vách đá là một phiến đá mà cách sắp xếp phiến đá kia là một thách thức cho những ai bước vào gian thạch phòng đầy tử khí này.
Dù không biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra với mình, nhưng Thế Kiệt đâu thể chỉ đứng yên một chỗ, bởi phía sau chàng cũng không có đường tháo lui.
Thế Kiệt nhìn đôi mắt ma quái trên vách đá, nghĩ thầm:
− "Mình chỉ có mỗi một cách bước đến phía trước.".
Với ý nghĩ đó, Thế Kiệt tra thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm vào vỏ rồi cẩn trọng bước đến bên phiến đá. Ánh sáng xanh rờn từ đôi mắt tỏa ra làm lóa mắt chàng. Nhắm mắt lại một lúc định thần, Thế Kiệt bước lên phiến đá. Khi chàng vừa yên vị, đôi mắt quỷ trên vách đá chợt trở nên sinh động vô cùng. Khi Thế Kiệt đối nhãn với đôi mắt đó thì có cảm tưởng mình đang đối nhãn với một đại kiếm thủ, mà thần nhãn của người đó đã luyện đến cảnh giới có thể lấy mắt mà giết người.
Tâm của Thế Kiệt thoáng một chút rúng động, và theo phản xạ tự nhiên Thế Kiệt đặt tay vào đốc kiếm Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Khi tâm tưởng chàng nảy sinh ý niệm dụng Quỷ Kiếm phá đôi mắt quỷ trên vách đá thì hình ảnh những thanh kiếm chưa kịp tuốt ra khỏi vỏ tái hiện trong ý niệm, và nhanh chóng biến thành một lời khuyến dụ đối với chàng.
Thế Kiệt nheo mày:
− "Sư phụ muốn mình vào Kiếm Cung không phải để mình biến thành những bộ khô cốt này.".
Ý nghĩ đó khiến cho tâm định của chàng từ từ bình ổn trở lại. Sự bình ổn của tâm tưởng khiến thần trí Thế Kiệt đột nhiên sáng suốt vô cùng.
Chàng từ từ ngồi xuống phiến đá trong tư thế kiết đà mà suy ngẫm.
Điều gì xảy ra ở trong gian thạch phòng này khi những kiếm thủ kia rút kiếm? Tất cả đều rút kiếm và tất cả đều biến thành những bộ khô cốt mục

rữa. Họ đã đối phó với ai, với cái gì, ngoại trừ đôi mắt ma quái trên vách kia?
Càng suy nghĩ, Thế Kiệt cảm nhận mình đang tiến dần đến cái ý ẩn dấu của những người lập ra gian thạch phòng này.
Chàng tự hỏi tiếp:
− "Trong gian thạch phòng này, ai là đối thủ của ta? Ai? Những bộ khô cốt này ư, không, ta chỉ có thể biến thành như họ mà thôi. Vậy ai là đối thủ?".
Câu hỏi đó cứ chập chờn trong tâm tưởng chàng, bất chợt Thế Kiệt ngẩng mặt nhìn thẳng vào đôi mắt quỷ trên vách đá. Ngồi trên phiến, đối nhãn với đôi mắt quỷ trên vách, tinh nhãn của chàng lóa hẳn đi. Thế Kiệt có cảm tưởng hai mắt mình rát buốt bởi ánh sáng xanh lè từ đôi mắt quỷ kia phát ra. Thế Kiệt giật mình. Chính lúc đó chàng mới thẩm thấu vì sao có đôi mắt trong gian thạch phòng này và trong đôi mắt quỷ kia ẩn tàng một lời khích đối với chàng.
Thế Kiệt lẩm nhẩm nói:
− Đối nhãn.
Thế Kiệt suy nghĩ như vậy, hào khí bốc lên, trong đầu thầm nghĩ:
− "Thế Kiệt không thể làm mất uy vũ của Giang Kỳ sư phụ. Mình đã là chủ nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm thì đôi mắt kia đâu có thể cướp được cái thần của mình chứ?".
Với ý niệm đó, Thế Kiệt định tâm từ từ ngẩng mặt nhìn lên đôi mắt quỷ. Ánh sáng xanh biếc, chói lòa từ đôi mắt quỷ tỏa ra đập vào tinh nhãn Thế Kiệt khiến chàng lóa cả mắt, chẳng còn nhìn thấy gì cả. Trước mắt Thế Kiệt bây giờ chỉ có một vùng ánh sáng ma quái, đầy những ảo giác kỳ lạ.
Thế Kiệt không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng trong tâm tưởng chỉ mỗi một ý niệm phải vượt qua ảo giác kỳ dị lạ lùng này. Mặc dù tự động viên mình như vậy, nhưng tinh nhãn của chàng đã bắt đầu có cảm giác rát buốt bởi thứ ánh sáng xanh rờn ma quái kia. Thứ ánh sáng của ánh mắt thần chết, bắt chàng phải khuất phục. Càng lúc Thế Kiệt càng cảm nhận mắt mình rát bỏng như ai đó đang đổ nước sôi vào con ngươi, còn trong đầu thì vang lên những tiếng ù ù. Tưởng chừng chỉ trong chốc lát nữa thôi đầu chàng sẽ vỡ tung như những bọt bong bóng.
Chính lúc này, Thế Kiệt mới liên tưởng đến thác nước trong Ác Nhân Cốc. Đúng, chàng đã từng ngồi dưới dòng thác cuồng nộ đó để kiểm chứng ý thần Quỷ Kiếm của Giang Kỳ, và hiện tại thì đối nhãn với cái hư ảo mơ hồ. Chính sự liên tưởng đó hun đúc trong tâm Thế Kiệt một dũng khí kiêu hùng. Chàng mặc nhiên với những cảm giác do đôi mắt ma quái kia đang hành hạ thần trí lẫn tinh nhãn của mình, mà vẫn nhìn chằm chằm vào nó.
Thời khắc trôi qua thật chậm chạp, cho đến khi Thế Kiệt đã quen với cảm giác đang chịu đựng thì tinh nhãn của chàng đã biến đổi. Tinh nhãn của Thế

Kiệt như hấp thụ cái thần kỳ dị của đôi mắt trên vách đá, cái thần đó khiến bất cứ ai đối nhãn đều phải hồn siêu phách lạc. Trong sự thay đổi trong tinh nhãn của Thế Kiệt, thì mắt chàng cũng đã từ từ nhìn xuyên qua vùng ánh sáng xanh nhờn nhợt.
Thế Kiệt mỉm cười nói:
− Ngươi đã thua.
Đúng, chàng đã thắng đôi mắt quỷ kia. Bởi giờ đây, Thế Kiệt đã có thể thấy rõ mồn một phía trước mặt mình hình ảnh đôi mắt khắc trên vách đá, mà chính là giữa hai con ngươi là hai dấu ấn thủ.
Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng khi những cảm giác rát bỏng của tinh nhãn biến mất cùng những âm thanh ù ù trong đầu. Chàng từ từ đứng lên, tiến thẳng đến bức vách đá, rồi thản nhiên áp song thủ của mình vào hai dấu ẩn thủ trong con ngươi đôi mắt quỷ.
Ánh sáng xanh rờn vụt tắt, và Thế Kiệt chỉ khẽ dụng một chút sức đã mở được cánh cửa chẳng khó khăn gì. Chàng rời khỏi gian thạch phòng u ám trong sự hoan hỷ, phấn chấn cao độ. Mặc dù đã rời được gian thạch phòng đối nhãn kia nhưng Thế Kiệt vẫn thấy mình phất mất khá nhiều tâm cơ và sức lực mới có thể ra khỏi Kiếm Cung.
Thế Kiệt bước vào gian phòng thứ ba. Gian phòng này hoàn toàn khác hẳn với hai gian phòng trước. Nó được trang hoàng lộng lẫy, ánh sáng thông qua những ô cửa tò vò phía bên trên hắt vào những giá đèn kiến tạo bằng khối ngọc Dạ Minh Châu để thắp sáng. Chỉ có thể tả đây là chốn thư phòng tráng lệ của các bậc đế vương đời trước.
Khi cánh cửa thông qua gian ngục phòng đối nhãn đóng lại thì Thế Kiệt tưởng chừng như mình lạc vào một cảnh giới khác, không còn tử khí, không còn vẻ ảm đạm, u ám như những gian phòng trước. Chính điều đó khiến chàng phải ngơ ngác và ngạc nhiên.
Ngay giữa gian đại sảnh phòng là một chiếc ngai sơn son thếp vàng. Trên chiếc ngai vàng là một bô khô cốt vận trường y đã biến màu bởi thời gian. Thế Kiệt không khỏi tò mò, lần bước đến bên chiếc ngai vàng có bộ khô cốt. Chàng càng ngạc nhiên hơn khi nhận ra trên tay trái bộ khô cốt là hai pho tượng kim thân La Hán ngọc lưu ly, tay phải còn lại là chuôi một lưỡi kiếm.
Chàng buột miệng nói:
− Người này là ai, tại sao trong tay có hai pho tượng kim thân La Hán ngọc lưu ly mà sư phụ không biết?
Thế Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nhìn bộ khô cốt nghĩ thầm:
− "Không lẽ chính người này là chủ nhân Kiếm Cung? Nếu vậy thì giữa sư phụ và y, ai là người vào Kiếm Cung trước? Y hay sư phụ?
Thế Kiệt suy nghĩ mông lung:
− Có lẽ sư phụ mình vào Kiếm Cung trước người này.

Chàng vừa thốt ra câu nói thì bỏ ngay ý niệm đó, bởi kịp nhận ra hai chữ triệt "Kiếm Vương" đập vào mắt. Hai chữ Kiếm Vương được khắc thật tinh xảo trên tấm kim bài đeo trước ngực bộ khô cốt.
Kiếm Vương ư?
Thế Kiệt đâm ra bối rối với những phát hiện của mình. Chàng chợt chú nhãn đến ống tay áo của Kiếm Vương rồi nghĩ thầm:
− "Xem chừng tư thế của người này tịch diệt rất thanh thản và có chuẩn bị trước. Nếu đã có chuẩn bị thì chắc có để lại bút.".
Với ý nghĩ đó, Thế Kiệt trang trọng ôm quyền xá bộ khô cốt, nói:
− Vãn bối là Lệnh Thế Kiệt, truyền nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, nghe theo chỉ huấn của sư phụ, vãn bối vào Kiếm Cung, mong tiền nhân chỉ giáo.
Thế Kiệt vừa nói vừa hành đại lễ.
Khi chàng ngước lên thì chạm mắt ngay vào bức di cảo trong ống tay áo trường ý. Thế Kiệt thầm nghĩ:
− "Đúng như mình đoán.".
Chàng không ngần ngại liền lấy bức di cảo trong ống tay áo ra xem.
"Kiếm Vương thủ bút Bổn nhân đã từng ngao lãm giang hồ võ lâm, để chọn người có căn cơ thần trí tiếp thụ kiếm ý của bổn nhân. Nhưng bổn nhân vô cùng thất vọng bởi chỉ gặp những kẻ vô tâm, vô ý, vô căn và vô thần. Trong lúc thất trí, bổn nhân bất ngờ gặp được pho thập nhị kim thân La Hán Lục ngọc phật của Thiền Không đại sư. Bí mật của mười hai pho tượng kim thân La Hán có liên quan đến kho báu liên thành của Trụ Vương. Bổn nhân quyết định dụng mười pho kim thân La Hán cùng với lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn để tìm kẻ truyền nhân. Chỉ có những kẻ truyền nhân của lưỡi Quỷ Kiếm mới có thể vào được Kiếm Cung, tiếp nhận hai pho tượng còn lại để tìm ra kho báu của Vua Trụ.".
Đọc đến đây Thế Kiệt ngớ cả người.
Chàng lắc đầu:
− Vậy là sư phụ chưa từng đặt chân đến đây. Chuyện này như thế nào?
Chàng buông một tiếng thở dài đọc tiếp:
"Kiếm Giáo ra đời từ đó. Nhưng chẳng bao lâu sau, chính lưỡi Quỷ Kiếm và mười pho tượng kim thân La Hán đã gây ra đại họa cho những giáo chúng Kiếm Giáo. Tất cả các phái trên giang hồ hợp nhất đến Kiếm Giáo đại đường để đoạt mười pho tượng kim thân La Hán và lưỡi Quỷ Kiếm. Trong nội tình Kiếm Giáo thì nảy sinh tranh đoạt, nhưng bổn nhân đã thề để mặc cho thiên hạ tranh đoạt với nhau để tìm truyền nhân thụ huấn thần ý kiếm pháp.".
Thế Kiệt thở dài lắc đầu.
Chàng đọc tiếp:
− "Vậy bất cứ ai vào được gian đại sảnh phòng này thì trở thành truyền nhân

của ta.
Dụng kiếm mà phát dương quang đại, lập bá trên giang hồ để xứng với hai chữ Kiếm Vương đời thứ hai.”.
Thế Kiệt lắc đầu nhìn bộ khô cốt của Kiếm Vương, lẩm nhẩm nói:
− Tiền bối vì chữ danh, nhưng cuối cùng cũng đâu vượt qua được cõi sinh tử luân hồi.
Vãn bối đành phụ lòng lão tiền bối mà không tiếp nhận thỉnh ý của người. Vãn bối chỉ mạn phép mượn người hai pho tượng kim thân La Hán, sau khi hoàn thành đại nguyện với sư phụ sẽ đem trả lại cho người.
Thế Kiệt khấn xong hành đại lễ trước di thể của Kiếm Vương.
Một kỳ biến mà Lệnh Thế Kiệt không sao ngờ tới được, khi trán chàng vừa chạm xuống sàn đá hoa cương, thì ngay phía sau lưng di thân Kiếm Vương một tấm vải lụa trắng từ trên nóc thạch phòng xổ xuống. Thế Kiệt vừa ngạc nhiên vừa ngớ ngẩn, nhưng rồi cũng kịp đoán ra đây là sự sắp xếp của Kiếm Vương.
Chàng nhìn lên tấm lụa trắng.
Dòng chữ thảo với những nét bút như rồng bay phượng múa đập vào mắt chàng.
“Vô hình kiếm ý”.
Cả một tấm lụa với phạm vi non mười thước vuông mà chỉ vỏn vẹn có mỗi dòng chữ đó thôi, bắt Thế Kiệt phải tò mò dán mắt vào tấm lụa. Không biết sao, tấm lụa chỉ mỗi hàng chữ “Vô tình kiếm ý” như có hấp lực nào đó buộc Thế Kiệt không thể rời mắt khỏi đó.
Chàng có cảm giác đầu óc mình bỗng trở nên trống rỗng đến lạ lùng. Và chỉ còn đọng lại mỗi một điều duy nhất, đó là câu hỏi:
Vô hình kiếm ý là gì?
Kiếm thì phải có chiêu, có bài, nhưng tấm lụa kia chẳng có khẩu quyết gì cả ngoài mỗi một dòng chữ kia mà thôi. Mặc dù vậy, nhưng chính sự kỳ bí đó khiến Thế Kiệt không sao rời mắt nhìn chỗ khác được.
Càng nhìn chăm bằm vào tấm lụa, Thế Kiệt càng cảm nhận có điều huyền bí nào đó mà Kiếm Vương đã nghiệm ra muốn gởi gắm lại, nhưng lúc này Thế Kiệt chưa hiểu được thần ý của Kiếm Vương. Điều này cũng đúng thôi, bởi trong nhất thời dù Thế Kiệt có thông minh đến đâu cũng khó mà thấu đáo ngay cái thần ý của tiền nhân đã thành danh.
Bất giác Thế Kiệt chú nhãn đến đốc kiếm trên tay Kiếm Vương. Tự dưng trong tâm ý của chàng nảy sinh một ý niệm.
Tại sao Kiếm Vương chỉ giữ lại chuôi kiếm?
Câu hỏi cứ vẩn vơ trong đầu Thế Kiệt. Chàng buột miệng lẩm nhẩm nói:
− Nhất định Kiếm Vương phải có ẩn ý gì trong sự biến kỳ lạ này.
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thế Kiệt vẫn không lĩnh hội được ẩn ý của vị

chủ nhân Kiếm Cung.
Buông một tiếng thở dài, rồi chàng tự nói với mình:
− Dù sao mình cũng là người duy nhất bước qua cửa Kiếm Cung.
Thốt xong câu đó, Thế Kiệt trở bộ tiến về phía thạch môn. Không khó khăn lắm để chàng mở thạch môn tiến vào một hành lang được lót bằng đá hoa cương. Theo hành lang đó, Thế Kiệt đi luôn một mạch đến một cánh cửa đá khác.
Nhìn cánh cửa đá, Thế Kiệt hỏi thầm:
− "Phía sau cánh cửa này là gian thạch phòng gì nữa đây?".
Chàng nhìn lên thạch môn thấy dấu ấn thủ in rõ mồn một.
Không một chút ngần ngại, Thế Kiệt tự áp bản thủ của mình vào dấu ấn thủ. Bàn tay Thế Kiệt vừa vặn với dấu ấn thủ trên thạch môn, và nó tự động lún vào một đốt tay.
Thạch môn nhích động và từ từ rút lên trên. Phía sau cánh cửa đá là một hành lang hun hút, nhưng lại có gió từ phía đối diện lùa vào.
Băng luôn vào hành lang thì tự nhiên thạch môn sụp xuống đóng lại sau lưng chàng.
Dù chưa biết hành lang này sẽ dẫn mình đến đâu, nhưng Thế Kiệt vẫn đoán được đây là khai lộ để chàng rời Kiếm Cung. Bởi chỉ có khai lộ mới có những luồng gió mát như vậy.
Rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, Thế Kiệt trổ khinh pháp siêu phàm thoát đi.
Đang lướt đi chợt Thế Kiệt cảm nhận một luồng khí chưởng mãnh liệt từ bên ngoài ào ào ập tới trước mặt mình. Luồng khí chưởng kia có công lực phá mãnh liệt, cày xới cả mặt đá lót hành lang. Thế Kiệt điểm mũi giày đạp trên sóng chưởng thoát ra ngoài cửa.
Khi vừa thoát ra, Thế Kiệt nhận ra một lão nhân vận hồng y, tóc bạc trắng, dung diện khắc khổ đang vận kình phát chưởng đánh vào hang động.
Lão nhân thoạt sững sờ, thu hồi song thủ khi thấy Thế Kiệt với bộ pháp siêu phàm cắt một đường vòng cung đạp trên sóng chưởng của lão.
Thế Kiệt vừa trụ bộ, lão nhân đã lên tiếng:
− Xem ra Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đã vượt bậc hơn ngày xưa quá nhiều đó.
Lão vừa thốt xong câu nói đó thì cũng kịp nhận biết người đối mặt với mình không phải Quỷ Kiếm Giang Kỳ, liền hỏi lại:
− Tiểu tử, ngươi không phải Giang Kỳ.
Thế Kiệt ôn nhu đáp lại:
− Vãn bối là Lệnh Thế Kiệt, đồ đệ truyền nhân của sư phụ Giang Kỳ.
Lão nhân gật đầu nhìn chàng từ đầu đến chân:
− Giang Kỳ xem ra cũng biết chọn đồ đệ đó chứ.

Lão dẫn đến hai bộ:
− Tiểu tử cho lão phu biết Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ có ở trong Kiếm Cung không?
Chắc chắn là có chứ?
− Vãn bối mạn phép hỏi lão trượng là ai, sao lại kiếm sư phụ của vãn bối?
− Tiểu tử như ngươi thì không thể biết được ngoại hiệu của lão phu rồi. Nhưng Giang Kỳ ắt đã nói với ngươi về lão phu.
Thế Kiệt nhìn thẳng vào mắt lão nhân:
− Nghe lão trượng nói, vãn bối có thể đoán được lão trượng là một trong năm người:
Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Đông Độc Âu Trung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi.
Chàng vừa nói xong, lão nhân cất tiếng cười khanh khách. Lão cắt tràng tiếu ngạo, nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế tiểu tử đoán lão phu là ai?
Lão vừa hỏi câu đó vừa rút thanh nhuyễn kiếm đeo bên hông hoành ngang trước ngực.
Lão bẻ cong lưỡi kiếm, rồi bất ngờ bung ra. Một luồng khí kiếm bắn ra, cắt một đường thẳng tắp trước mũi giày Thế Kiệt.
Mặc dù thấy lão nhân biểu diễn khí kiếm để áp chế tinh thần mình, nhưng Thế Kiệt vẫn dửng dưng. Lão nhân thoạt cau mày vì thái độ thờ ơ của Thế Kiệt.
Chàng nhìn lão nhân, bình thản nói:
− Bây giờ vãn bối có thể nói lão trượng chính là Khoái Kiếm Giang Mão.
− Tiểu tử đã nhận ra lão phu?
− Chỉ có một đại kiếm thủ thần kỳ như lão trượng mới có thể thi triển được kiếm khí.
Khoái Kiếm Giang Mão vuốt râu, mỉm cười:
− Tiểu tử nói nghe rất hạp thính nhĩ lão phu. Vậy ngươi đã biết lão phu là Khoái Kiếm Giang Mão sao còn chưa vào báo với Giang Kỳ ra gặp lão phu?
Lão nhún vai nhìn Thế Kiệt:
− Lão phu biết lúc này Giang Kỳ đã bị trúng độc, khó có thể đứng vững trước thanh khoái kiếm của lão phu nên mới sai tiểu tử ra hầu tiếp.
Lão chắc lưỡi:
− Giang Kỳ tệ quá. Đưa đồ đệ ra thế mạng mà không chịu trao báu vật kim thân La Hán.
Lão phu tiếc cho tiểu tử đã chọn lầm một vị sư phụ.
− Lão trượng không hiểu được sư phụ rồi, nên mới thốt ra câu đó.
Khoái Kiếm Giang Mão tròn mắt:
− Lão nói sai sao?

Thế Kiệt gật đầu:
− Lão trượng đã nói sai.
− Lão phu không thể nói sai được.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Nhưng lần này lão trượng đã nghĩ sai, và cũng nói sai, chính vì thế mà vãn bối không còn coi Khoái Kiếm Giang Mão là một đại kiếm có thể sánh ngang với sư phụ được.
− Ngươi dám vọng ngôn với lão phu? Hãy vào gọi Giang Kỳ ra đây nộp báu vật kim thân La Hán cho lão phu nếu tiểu tử muốn bảo toàn cái mạng của ngươi.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Vãn bối có thể hầu tiếp tiền bối.
− Ngươi ư?
− Đúng như vậy.
Giang Mão nheo mày lắc đầu, rồi ngửa mặt cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:
− Lão phu nực cười quá. Giang Kỳ ơi Giang Kỳ, sao ngươi lại nỡ đem đồ đệ tay còn chưa nắm vững đốc kiếm ra làm trò cười cho lão phu chứ.
Bất thình lình Thế Kiệt lấy một bức kim thân La Hán của Kiếm Vương đặt ngay xuống phía trước mình. Chàng nhìn Giang Mão:
− Tiền bối cũng có một bức tượng kim thân La Hán chứ?
Giang Mão vừa nhác thấy pho kim thân La Hán, hai con ngươi chợt sáng rực, tỏ thái độ thèm thuồng ra mặt.
Thế Kiệt nhìn lão trang trọng nói:
− Vãn bối thừa lịnh sư tôn đánh cuộc với tiền bối.
− Vậy ư?
Thế Kiệt gật đầu.
Giọng lão hứng khởi nói:
− Thế thì lão phu thắng chắc rồi.
Giang Mão giễu cợt nhìn Thế Kiệt nói:
− Nói thế thôi, chứ lão phu cho phép ngươi trở vào trong đó. Chỉ cần để lại pho kim thân La Hán là đủ rồi. Lão phu không nỡ lấy cái mạng của ngươi đâu.
Giang Mão vừa dứt lời thì bất ngờ có một người lướt đến với khinh thuật nhanh ngoài sự tưởng tượng. Kẻ đó cất giọng eo éo:
− Lão tặc quỷ có phần thì lão Thạch này cũng có phần chứ.

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 14
Đao Thủ Vô Tình

Nhìn những bầu rượu rỗng không trên bàn, Mộc Kiến Bình muốn ngăn Thiên Phục đừng uống nữa, nhưng ý niệm đó chỉ nảy nở trong đầu nàng mà thôi.
Đặt chén xuống bàn, Thiên Phục với tay cầm bầu rượu. Mặt y thoáng lộ những nét thất vọng, bởi bầu rượu nhẹ tênh. Buông một tiếng thở dài, y lơ đễnh nói:
− Đã hết rượu rồi sao?
Được gợi ý, Kiến Bình mở lời:
− Huynh định uống đến bao giờ nữa?
Thiên Phục nhìn nàng. Ánh mắt Thiên Phục sắc như lưỡi đao bắt Kiến Bình phải quay mặt chỗ khác để tránh ánh nhìn đó. Nàng lí nhí nói:
− Huynh đang có tâm sư?
Thiên Phục thờ ơ hỏi ngược lại Kiến Bình:
− Thế nàng há chẳng có tâm sự?
− Đã là con người thì ai chẳng có tâm sự. Theo muội, ngay cả đức kim thượng chắc cũng phải có tâm sự.
Cặp môi mỏng của Thiên Phục khẽ nhếch lên, có lẽ đó là một nụ cười mà y muốn biểu cảm.
Kiến Bình nhìn Thiên Phục hỏi tiếp:
− Muội nói đúng chứ?
− Đúng, nhưng không hoàn toàn đúng.
Thiên Phục dứt lời quay mặt vào trong gọi tiểu nhị:
− Tiểu nhị, mang cho ta một bầu rượu nữa.
Gã tiểu nhị đang ngủ gà ngủ gật, nghe gọi giật mình, liền đứng bật dậy, rối rít nói:
− Khách... khách nhân vừa gọi tiểu nhân?
Thiên Phục gật đầu:
− Ta muốn uống tiếp.
Tiểu nhị tròn mắt nhìn Thiên Phục. Y lắp bắp nói:
− Sao? Khách nhân muốn uống tiếp à? Khách nhân đã uống hết...
Thiên Phục cau mày:
− Sao ngươi lại hỏi ta? Không muốn bán cho ta nữa à? Hay nghĩ ta không có kim lượng?
Gã tiểu nhị lắc đầu nguầy nguậy, luôn miệng nói:
− Không, không, tiểu nhân nào dám nghĩ như vậy.

Y vừa nói vừa hối hả ôm vò rượu đến bàn Thiên Phục. Đặt vò rượu năm cân xuống bàn, gã tiểu nhị nhìn Thiên Phục, nói:
− Dạ, đây là vò rượu cuối cùng còn lại trong tửu quán của tiểu nhân.
Vừa rót rượu ra chén, Thiên Phục vừa thờ ơ nói:
− Tại hạ sẽ không làm phiền đến ngươi nữa đâu.
− Tiểu nhân chỉ nói vậy thôi à.
Thiên Phục ngước mặt nhìn gã tiểu nhị. Chạm vào ánh mắt sắc lạnh của vị khách này, bất giác toàn thân gã tiểu nhị nổi đầy gai ốc, đồng thời có một luồng khí lạnh chạy dọc theo cột sống khiến gã phải rùng mình. Không nói thêm được một tiếng, gã lủi nhanh ra nhà sau như kẻ trốn chạy bóng ma thần chết.
Thiên Phục bưng chén rượu bình thản uống.
Kiến Bình thoạt lắc đầu. Cái lắc đầu của nàng không qua được cặp mắt tinh tường của Tàn Hồn Ma Đao.
Đặt chén xuống bàn, Thiên Phục hỏi Kiến Bình:
− Sao nàng lại lắc đầu khi ta uống rượu?
− Huynh muốn quên mình qua men rượu?
− Tại sao ta lại quên ta chứ? Nếu ta quên ta thì đã không là Tàn Hồn Ma Đao.
− Huynh đang lấy vẻ bề ngoài để dấu cái tâm sự bên trong.
Thiên Phục nhún vai, lạnh nhạt đáp lời nàng:
− Ai cũng có tâm sự kia mà.
Rót tiếp rượu ra chén, Thiên Phục nói tiếp:
− Ta chỉ vì ta mà thôi.
− Muội không tin như vậy.
Thiên Phục cau mày nhìn nàng:
− Tại sao nàng lại không tin?
− Muội thấy trong ánh mắt huynh là một trang hảo hán, trượng nghĩa.
Thiên Phục khoát tay:
− Không. Nàng lầm rồi. Ánh mắt của ta chẳng nói được gì cả và ta chẳng bao giờ muốn nghe những lời rỗng tuếch đại nghĩa đâu. Ta vì ta, chứ không vì người.
Kiến Bình sa sầm mặt:
− Huynh chỉ vì huynh, thế tại sao huynh lại cứu muội?
Gã nhìn Kiến Bình bằng ánh mắt lãnh đạm:
− Ta không cứu nàng đâu.
− Thế huynh giải thích sao về những việc tại lầu Thiên Đăng.
Nâng chén nhấp một ngụm lớn, Thiên Phục nhạt nhẽo nói:
− Nàng chỉ là cái cớ để người kia dẫn dụ ta vào tử lộ, mà ta lại là kẻ tò mò, muốn biết chân diện mục của người đó.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Kiến Bình thoạt nhíu lại:
− Huynh không vì muội?
Thiên Phục buông một câu cụt lủn:
− Không.
Mặt hoa của Kiến Bình đỏ bừng. Nàng nhìn Thiên Phục chằm chằm tưởng chừng như đang nhìn một kẻ thù bất đội trời chung.
− Huynh nói thật tâm mình đấy chứ?
− Nàng đừng suy đoán nhiều quá.
Kiến Bình buông một tiếng thở dài não nuột:
− Muội đã hiểu lầm huynh. Muội cứ ngỡ...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng từ từ đứng lên. Ánh mắt của nàng không rời Thiên Phục, răng cắn vào môi như thể nén tất cả nỗi uất nghẹn vào trong.
Thiên Phục bưng chén rượu uống cạn.
Kiến Bình khẽ lắc đầu.
Thiên Phục uống xong số rượu, ngẩng mặt nhìn nàng, lạnh nhạt nói:
− Đừng như Triều Thi Thi.
Nàng buông một tiếng thở dài, đáp lời Thiên Phục:
− Kiến Bình là Kiến Bình, chứ không phải là Triều Thi Thi.
Kiến Bình thốt xong câu nói giận lẫy đó, quay bước toan bỏ đi. Mặc dù bỏ đi, nhưng trong thâm ý thì mong mỏi Nguyên Thiên Phục sẽ cản bước mình, chính ý niệm đó khiến nàng càng thất vọng hơn với sự thờ ơ, lạnh nhạt của Thiên Phục.
Kiến Bình muốn quay lại, nhưng cuối cùng cũng nén được sự bực tức rảo bước đi tiếp.
Vừa rảo bước đến ngưỡng cửa thì bất chợt từ bên ngoài một nữ lang, xiêm y xộc xệch, tóc buông xõa, vẻ mặt hớt hải chạy vội vào.
Nữ lang hốt hoảng đến độ đâm sầm vào Kiến Bình, rồi chộp luôn lấy nàng hớt hải nói:
− Nữ hiệp, xin nữ hiệp ra tay cứu tôi với.
Vừa nói nữ lang vừa lẩn nhanh ra sau lưng Kiến Bình.
Kiến Bình quay lại nhìn nàng:
− Cô nương có chuyện gì vậy?
Nữ lang chưa kịp đáp lời Kiến Bình thì từ bên ngoài bốn gã vận trang phục đạo tỳ đã lướt vào.
Bốn gã đạo tỳ thoạt cau mày khi đối mặt với Mộc Kiến Bình.
Cả bốn gã đạo tỳ vừa xuất hiện đều khoác một vẻ mặt trơ trơ như tượng đá vô hồn.
Nhìn vẻ mặt của bốn gã những tưởng đó là những xác chết vừa mới đội mồ sống lại.
Thấy bốn gã đạo tỳ, nữ lang co rúm người nép sau lưng Kiến Bình. Rõ ràng

nàng đang sợ hãi tột cùng.
Kiến Bình buột miệng hỏi:
− Các người là ai?
Một gã đạo tỳ lên tiếng đáp lời nàng:
− Không cần thiết hỏi.
Gã chỉ nữ lang đang nép sau lưng Kiến Bình nói:
− Nô nữ kia hãy theo chúng ta.
Cùng với lời nói đó, gã đạo tỳ khẽ lắc vai, thân pháp gã lướt đến, đồng thời vươn trảo toan thộp lấy hổ khẩu nữ lang.
Kiến Bình hừ nhạt một tiếng, nạt lớn:
− Các ngươi hiếp người quá đáng!
Cùng với câu nói đó, chỉ pháp của Kiến Bình đã điểm tới tâm trung bản thủ của đối phương.
Thế chỉ của nàng trông rất tầm thường, giản đơn nhưng buộc đối phương phải thâu hồi trảo công.
Gã đạo tỳ vừa thu hồi trảo công vừa gằn giọng nói:
− Nha đầu, ngươi dám xen vào chuyện của Ma Cung.
Kiến Bình sửng sốt bởi câu nói của gã đạo tỳ:
− Các ngươi là người của Ma Cung à?
− Nha đầu biết thì muộn rồi. Một khi nha đầu đã nhúng tay vào chuyện của Ma Cung, nếu muốn sống thì phải theo Tứ Đạo Tỳ về Ma Cung để đảm trách sự vụ nữ nô.
− Nói nhảm! Bộ Ma Cung muốn bắt ai làm nữ nô cũng được sao?
Gã đạo tỳ hừ nhạt, lườm Kiến Bình nói:
− Nha đầu bản lĩnh cỡ nào mà dám buông những lời huênh hoang như vậy chứ?
Gã đạo tỳ vừa nói vừa lắc vai áp thẳng tới nàng. Cùng với những thế trảo liên hoàn, nhưng khác hẳn lần trước, thế trảo của g bây giờ thi triển nhanh hơn, biến hóa hơn. Có thể nói, trước mặt Kiến Bình là một bức màn ảnh trảo dày đặc, không thể phân biệt đâu là hư, đâu là thực. Điểm úy kỵ thứ hai là những thế trảo của gã chẳng kiêng dè những vùng cấm kỵ của nữ nhân, thậm chí chỉ công kích vào những vùng đó.
Đối với những thế trảo của gã đạo tỳ, Kiến Bình phải trổ hết võ học của mình, thế mà vẫn phải lúng túng thối bộ. Miệng nàng liên tục rủa gã:
− Tiện nhân! Bỉ ổi!
Mặc cho Kiến Bình buông những lời mắng nhiếc, gã đạo tỳ vẫn mặc nhiên tiếp tục thi thố những thế trảo liên hoàn tập kích vào vùng nhũ hoa của nàng.
Chỉ trong khoảng thời khắc đủ rót đầy một chén trà mà Kiến Bình phải chống đỡ hơn mười thế trảo thô bỉ của gã đạo tỳ.
Bất thần gã đạo tỳ rít lên một tiếng:

− Nằm xuống!
Cùng với tiếng thét đó, đôi song trảo của gã thộp tới trước trông tợ cái chộp của một con mèo vồ lấy con chuột cực kỳ nhanh và chính xác.
Để tránh cái thộp của gã, Kiến Bình ngã về sau, trông tợ một nhành liễu uốn theo chiều gió cuốn. Tránh được thế trảo của đối phương, nhưng Kiến Bình lại rơi vào thế hạ phong thật là nguy hiểm.
Gã đạo tỳ nhếch mép, dè bỉu nói:
− Bản lĩnh chỉ bấy nhiêu đó mà dám chống lại Tứ Đạo Tỳ của Ma Cung à?
Gã vừa nói vừa rướn mình tới, đồng thời vỗ tiếp một trảo công kích vào vùng tối kỵ của Kiến Bình.
Thế công của gã khiến Kiến Bình vừa thẹn vừa tức, nhưng trong tình thế này, muốn tránh cái chộp của gã cũng không dễ chút nào.
Trong khi Kiến Bình bị gã đạo tỳ bức ép bởi những thế trảo vô cùng bỉ ổi và tàn khốc thì Nguyên Thiên Phục vẫn dửng dưng nhấp từng ngụm rượu với vẻ mặt bàng quan, thờ ơ, ngỡ như chẳng có chuyện gì đang xảy ra trước mặt gã.
Trước thái độ lạnh nhạt của Thiên Phục, Kiến Bình càng tức giận hơn.
Khi trảo của gã đạo tỳ còn cách vùng cấm kỵ của nàng độ hai đốt tay thì Kiến Bình cũng đã kịp đạp mạnh hai chân trượt luôn tới trước.
Mặc dù nàng phản xạ nhanh như vậy, nhưng trảo công của gã đạo tỳ vẫn kịp xé toạc lấy một mảnh xiêm y của nàng Gã nhíu mày nhìn qua mảnh xiêm y đó, buông một câu cụt lủn:
− Nha đầu cũng khá lắm!
Trong khi gã đạo tỳ nhìn mảnh xiêm y, thì Kiến Bình cũng kịp lách đến bên bàn của Nguyên Thiên Phục. Nàng cáu giận quát:
− Thiên Phục, bộ ngươi không có mắt sao?
Thiên Phục thản nhiên đáp lời nàng:
− Tại hạ không phải là kẻ đui.
− Ngươi không đui sao lại dửng dưng được như vậy chứ?
− Tại sao tại hạ lại dửng dưng?
Kiến Bình rít lên:
− Ngươi không thấy gã bức ép ta à?
− Đó là chuyện của nàng. Nàng đã tự chuốc vào mình chút hiệp nghĩa thì phải gánh lấy nó chứ. Đã muốn làm nữ hiệp thì phải chịu chút phiền toái chứ.
Thiên Phục lại bưng chén rượu bình thản nhấp một ngụm mà chẳng màng đến bốn gã đạo tỳ của Ma Cung.
Kiến Bình sa sầm mặt, lớn tiếng nói:
− Ngươi chẳng có chút thiện tâm nào với người cô thế ư?
Y buông một câu thật lạnh lùng:

− Không.
− Ngươi...
Kiến Bình nói được bấy nhiêu đó thì cổ họng như có vật lạ chặn ngang không thốt được nên lời. Nàng đứng thừ người như pho tượng bởi sự căm tức tột độ thái độ thờ ơ của Nguyên Thiên Phục.
Trong khi Kiến Bình còn thất thần bởi sự lạnh nhạt của Tàn Hồn Ma Đao thì gã đạo tỳ đã lướt đến bên nàng. Cùng với đôi trảo công vô cùng bỉ ổi, gã thộp tới vùng nhũ hoa của Kiến Bình.
Lúc Kiến Bình còn linh hoạt đã còn lúng túng và khó khăn khi đối phó với gã, bây giờ thì sao nàng có thể tránh được thế trảo kia trong lúc tinh thần bấn loạn.
Tưởng chừng đôi trảo công của gã đạo tỳ đã chạm tới vùng nhũ hoa của nàng, nhưng khoảng khắc cuối cùng đột nhiên Kiến Bình lại ngồi xuống chiếc đôn. Động tác sau cùng của nàng như có thứ nội lực vô hình nào đó ấn đè xuống. Chính vì thế trảo công của gã đạo tỳ vồ hụt vùng nhũ hoa của Kiến Bình mà thộp luôn tới chén rượu của Nguyên Thiên Phục.
Chén rượu trong tay Thiên Phục bị trảo công của gã đạo tỳ hất đi rơi luôn xuống sàn.
Xoảng...
Chénn rượu vỡ tan thành nhiều mảnh, rượu văng tung tóe khắp mọi nơi.
Gã đạo tỳ thu hồi thế công.
Thiên Phục ngẩng mặt nhìn gã. Y lắc đầu chậm chạp nói:
− Tại hạ không xen vào chuyện của Ma Cung, thế mà Ma Cung lại đập vỡ chén rượu của tại hạ.
Gã đạo tỳ nhíu mày nói:
− Một chén rượu có đáng là bao. Ma Cung có thể trả lại cho ngươi trăm chén rượu, và thậm chí thêm ngàn vò rượu tưởng thưởng cho sự sùng bái Ma Cung của ngươi.
Thiên Phục nhún vai:
− Tại hạ chỉ cần các hạ trả lại chén rượu mà tại hạ đang muốn thưởng thức mà thôi. Nếu các hạ không trả được thì phải để lại bàn tay đã làm bể chén rượu.
− Ngươi nói vậy là có ý gì?
− Làm sao các hạ có thể hốt những mảnh vỡ kia để làm lại một cái chén không một vết nứt? Làm sao các hạ có thể hốt được số rượu đã văng tung toé khắp sàn thảo quán này được?
Có lẽ các hạ chỉ còn mỗi một cách là để lại đôi tay của mình.
− Ngươi dám chống lại Ma Cung và Tứ Đạo Tỳ?
Thiên Phục lắc đầu:
− Tại hạ không muốn phiền lụy như vị cô nương ngồi đây, nhưng tại hạ lại

rất sòng phẳng với những kẻ đã nợ mình.
− Thế ngươi đòi lấy đôi quỷ trảo của đại gia à?
− Có lẽ vậy.
− Hừ... Ngươi đang cuồng trí hay đang nằm mơ? Bản lĩnh của ngươi như thế nào mà đòi đoạt quỷ trảo của ta chứ?
− Bản lĩnh của tại hạ rất tầm thường, nhưng đủ bắt các hạ phải để lại đôi quỷ trảo đền chén rượu.
Gã đạo tỳ ngửa mặt cười khằng khặc. Tràng tiếu ngạo của gã như lời chế giễu Tàn Hồn Ma Đao. Cắt tràng tiếu ngạo dè bỉu kia, gã gằn giọng nói:
− Nào... tiểu tử vô danh kia, hãy thử đoạt quỷ trảo của đại gia xem.
Gã vừa nói vừa chìa hai tay đến trước:
− Nếu ngươi không đoạt được thì trảo công của đại gia sẽ moi tim ngươi đó.
Lời còn đọng trên hai cánh môi thì gã chỉ kịp thấy một mành lụa đỏ đột ngột nhảy múa trước mặt mình, liền theo mành lụa đỏ đó thì một cảm giác mát lạnh xuất hiện ngay hổ khẩu của gã. Khi mành lụa biến mất để cuộn lại lưỡi thanh Tàn Hồn Ma Đao thì đôi trảo công của gã đạo tỳ mới chịu rời khỏi cổ tay y rơi thẳng xuống sàn nhà.
Gã đạo tỳ còn kịp nghe hai âm thanh khô khốc.
Bịch... bịch...
Hai âm thanh đó rõ mồn một đập vào thính nhĩ, thế mà gã còn chưa nhận biết chuyện gì vừa xảy ra. Gã đứng như phỗng cho đến khi cái đau dội lên đầu buốt óc mới cúi đầu nhìn xuống.
Hai con ngươi của gã trợn tròn, tưởng chừng muốn lọt ra ngoài khi nhận ra mình đã biến thành phế nhân.
Máu tuôn ra ồng ộc mà gã chẳng thốt được lời nào. Gã đứng như pho tượng rồi từ từ khuỵu dần xuống. Toàn thân gã run rẩy và chỉ há hốc miệng, mắt mở to nhìn đôi bản thủ nằm ngay trong tầm mắt.
Nguyên Thiên Phục vẫn bình thản thờ ơ trước sự đau đớn của đạo tỳ. Thậm chí khi gã đạo tỳ đã biến thành cái xác tàn phế vô hồn vẫn không có nét biểu cảm xuất hiện trên khuôn mặt anh tuấn của Nguyên Thiên Phục.
Cái chết thảm của gã đạo tỳ khiến cho ba gã còn lại thất thần. Cả ba vừa rồi cũng chẳng khác gì gã đã chết. Họ chỉ ngờ ngợ chính mành lụa đỏ đã chặt đứt đôi trảo công chứ không sao thấy được lưỡi đao Tàn Hồn xuất hiện từ lúc nào. Trước cái chết thảm của đồng môn, chẳng lẽ họ lại chỉ đưa mắt mà nhìn? Cả ba đâu thể đứng nhìn được mặc dù biết mình đang đối mặt với một đại địch thủ vô cùng lợi hại và tàn nhẫn.
Ba gã không nói mà đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt dàn hàng ngang tiến về phía Nguyên Thiên Phục.
Khi ba gã đạo tỳ vừa toan động thân, đồng loạt tập kích Tàn Hồn Ma Đao, thì một giọng nói lanh lảnh, trong vắt từ ngoài cửa cất lên:

− Không được mạo phạm.
Giọng nói kia như có uy quyền khiển ba gã đạo tỳ, buộc họ đồng loạt đứng sững lại, hai tay buông thõng phủ phục. Trong khi ba gã đạo tỳ phủ phục thì nữ lang lại co rúm người, quỳ mọp luôn xuống sàn thảo quán.
Người sắp xuất hiện phải có quyền uy đối với ba gã đạo tỳ và nữ lang nên mới khiển được họ như vậy. Người đó là ai?

Hồi 15
Chủ Nhân Ma Cung

Mùi xạ hương từ bên ngoài theo một luồng gió thoảng cuốn vào thảo quán. Dù chưa xuất hiện, nhưng với mùi thơm xạ hương kia, bất cứ ai ngửi được cũng đều phải liên tưởng đến một trang mỹ nhân diễm lệ tuyệt trần. Đến ngay cả Mộc Kiến Bình với ngoại danh Giãn Hoa Tiên Tử bởi chân diện mục cũng nảy sinh ý niệm "Đối với người này, sắc đẹp của nàng chỉ đáng là con đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

Không gian trong thảo quán tưởng chừng như cô quánh lại bởi làn xạ hương có một không hai đó. Mỹ nhân chưa xuất hiện, nhưng đã tạo ra một không gian trang trọng, một khoảng không có lẽ chỉ dành riêng cho mỗi một mình nàng.

Quả đúng với ý niệm trong đầu Mộc Kiến Bình từ ngoài cửa thảo quán bước vào đúng là một trang giai nhân không có bút mực hay thứ ngôn từ nào khả dĩ lột tả được cái vẻ đẹp siêu phàm thoát tục kia.

Những bước chân khoan thai mà bất cứ một võ công nào cũng đều ao ước mình có được một dáng đi thướt tha như vậy. Mái tóc nàng bóng mượt, chỉ có thể ví với dòng suối tơ mềm mại, còn dung diện toát ra cái thần quyền uy bắt kẻ khác phải khuất phục. Tuy nhiên trong cái đẹp thoát phàm kia vẫn tiềm ẩn sát na của một con người khủng bố.

Tất cả mọi người đều chú nhãn đến nàng, trừ Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Sự thờ ơ của Nguyên Thiên Phục khiến diện dung của nàng thoáng một chút bất nhẫn. Nàng thả gót sen đến trước mặt ba gã đạo tỳ:

− Các ngươi không biết sao Bắc Đẩu trước mắt hay sao mà lại toan vọng động để tìm cái chết?

Ba gã đạo tỳ cúi gằm mặt xuống.

Một người nhỏ giọng khẩn khoản nói:

− Chủ nhân miễn thứ!

Nàng nhún vai:

− Hãy ra ngoài đi!

− Tuân lệnh chủ nhân!

Ba gã đạo tỳ bước đến khiêng cái xác gã đồng môn rồi lẩn nhanh ra ngoài thảo quán.

Những gã đạo tỳ đã mất dạng rồi, nàng mới thả gót sen đến bên bàn Thiên Phục. Nhìn Thiên Phục bằng cặp mắt thật ôn nhu, nàng từ tốn nói:

− Bọn tiểu nhân của Ma Cung không biết Nguyên huynh, khiến cho huynh mất hứng.
Tiêu Thái Ngọc có thể hầu tiếp huynh để chuộc lỗi được chứ?
Thiên Phục ngẩng mặt nhìn nàng:
− Tại hạ có may mắn được chủ nhân Ma Cung bồi tiếp rượu sao?
− Câu hỏi đó phải để cho Thái Ngọc hỏi mới đúng. Ma Cung sao có thể sánh với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
− Tiêu cô nương khách sáo quá.
Thái Ngọc ngồi xuống cạnh Kiến Bình. Nàng liếc mắt nhìn qua những vò rượu trên bàn rồi đối mặt với Thiên Phục:
− Vị cô nương ngồi bên cạnh Thái Ngọc là xá muội của huynh?
− Tiêu cô nương muốn nghĩ sao cũng được.
Thái Ngọc khẽ gật đầu, ôn tồn nói tiếp:
− Phàm những ai đã xen vào nội tình của Ma Cung thì phải được Ma Cung phán xét.
Nhưng vị cô nương đây là xá muội của huynh thì đó là một ngoại lệ đầu tiên Thái Ngọc bỏ qua, xem như chút tình ngưỡng mộ Nguyên huynh.
− Tiêu cô nương nói khiến tại hạ hổ thẹn vô cùng.
Thiên Phục nhìn nàng:
− Một kẻ bạc tình như tại hạ chẳng đáng để Tiêu cô nương ngưỡng mộ đâu.
− Trên võ lâm có mấy ai sáng ngang với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục chứ.
− Nghe câu nói này, tại hạ càng hổ thẹn.
Thái Ngọc nhướng mày:
− Huynh khách sáo rồi.
− Không khách sáo đâu, trên giang hồ có bao nhiêu là kỳ nhân như Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lâm, Đông Độc Âu Dung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi. Những người đó tại hạ chẳng thể nào bì được.
Thái Ngọc cướp lời Thiên Phục:
− Còn một người nữa, Nguyên huynh chưa nhắc đến.
Thiên Phục thoạt cau mày:
− Tiêu cô nương muốn nói đến Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?
− Không sai. Nguyên huynh không nhắc đến Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, bởi vì cho rằng y chỉ là kẻ hữu danh vô thực.
− Tại hạ chẳng bao giờ có ý niệm đó.
Thái Ngọc mỉm cười:
− Có lẽ huynh đang có tâm sự nên không muốn nhắc đến y.
− Không có tâm sự gì cả. Không nhắc đến Giang Kỳ bởi lẽ tại hạ không phải là người trong tầm mắt Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, và cũng chẳng phải là đối thủ

của Giang Kỳ.
− Vậy câu chuyện về thiên hạ đệ nhất kỹ nữ chỉ do thiên hạ thêu dệt sao?
Nghe câu chuyện hai hảo thủ quán tuyệt tỷ thí võ công chỉ vì một mỹ nữ, Thái Ngọc này rất cao hứng, bởi vì nó lãng mạn và nên thơ quá.
Thiên Phục từ từ đứng lên:
− Câu chuyện đó đã qua rồi. Và chỉ có hiện tại, ta đã trả lại Giang Kỳ một chiêu kiếm.
− Chuyện đó dù mới xảy ra nhưng trên giang hồ ai cũng biết.
Nàng nhìn Thiên Phục mỉm cười:
− Trước đây Nguyên huynh thắng Giang Kỳ nửa đường đao để có được một trang quốc sắc thiên hương, thì hiện tại huynh trả lại cho Giang Kỳ nửa chiêu kiếm đặng y có được pho kim thân La Hán của huynh. Không biết ai được và ai mất?
Thiên Phục buông một tiếng thở dài, lạnh nhạt đáp lời Thái Ngọc:
− Giang Kỳ biết phải làm gì với pho kim thân La Hán của tại hạ.
Nàng lắc đầu:
− Y chẳng biết phải làm gì đâu. Nếu Nguyên huynh được một Triều Thi Thi thì Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chỉ được sự truy sát của những người trên giang hồ. Xem chừng y chẳng có cái hay, cái lợi như huynh.
− Tiêu cô nương nói ra chuyện đó để làm gì?
− Để biết có báu vật kim thân La Hán thì lợi hay hại đấy mà.
Nàng nhìn ra ngoài thảo quán:
− Nguyên huynh có bao giờ ngắm cảnh bình minh chưa?
Thiên Phục từ từ ngồi xuống.
Nàng quay mặt lại nhìn y:
− Khi có tâm sự u uẩn thì cảnh bình minh mở cho ra một cái nhìn mới, một ý tưởng mới.
− Gợi ý của Tiêu cô nương khiến tại hạ rất cao hứng.
− Nếu Nguyên huynh cao hứng thì chúng ta có thể cùng nhau ngắm cảnh bình minh chứ?
Nàng lại điểm một nụ cười gợi cảm:
− Thái Ngọc và Nguyên huynh cùng nghĩ về một ngày mới từ cảnh bình minh:
− Tại hạ sẽ cùng đi với Tiêu cô nương.
Thái Ngọc đứng lên. Nàng dời mắt về phía nàng nô nữ đang quỳ phủ phục dưới sàn thảo quán.
− Người kia là của Ma Cung, nếu muội phán xử thì huynh có ra tay giúp đỡ cho thị không?
Thiên Phục buông một tiếng thở dài, rồi nói:
− Người của Ma Cung thì tại hạ sao dám làm mất mặt của chủ nhân Ma

Cung khi người phán xét chứ.
− Đa tạ Nguyên huynh, nhưng muội nói trước, muội không thích làm vỡ thêm một cái chén của huynh nữa đâu.
Nàng nói xong mỉm cười nhìn Thiên Phục:
− Nguyên huynh có đồng ý với muội không?
− Tại hạ chẳng có cái chén thứ hai để Tiêu cô nương làm bể.
− Lúc nào Nguyên huynh cũng tạo cho muội một sự ngưỡng mộ.
− Tiêu cô nương lại khách sáo với tại hạ rồi.
Thái Ngọc nhún vai:
− Ngưỡng mộ mà là khách sáo sao? Muội không khách sáo với Nguyên huynh đâu.
Nàng chấp tay sau lưng quay mặt nhìn lại nữ lang đang quỳ dưới sàn thảo quán.
Nữ lang thoạt ngẩng mặt lên, chạm vào ánh mắt của Tiêu Thái Ngọc vội cụp mắt xuống, lí nhí nói:
− Chủ nhân, xin tha mạng cho nô nữ.
Thái Ngọc thoạt nheo mày, nhưng vẻ cau có đó chỉ vụt qua rồi biến mất.
Nàng nhìn lại Thiên Phục mỉm cười, rồi quay lại nàng nô nữ, ôn nhu nói:
− Nếu như ngươi xin được Nguyên huynh nói một tiếng tha mạng cho ngươi, ta rất sẵn sàng.
Nàng nói xong câu đó, quay mặt lại nhìn Thiên Phục:
− Nguyên huynh có thể xin tha mạng cho nàng chứ? Chỉ cần Nguyên huynh nói một tiếng, nàng sẽ được sống, nếu huynh không để tâm đến nàng thì Thái Ngọc này sẽ buộc nàng ta tội chết.
Nghe Thái Ngọc mở lời, nàng nô nữ dập đầu lạy Thiên Phục, lí nhí nói:
− Đại hiệp, xin người nói một tiếng cho tiện nữ được sống.
Mặc nhiên không màng đến lời van xin của nàng nô nữ. Thái Ngọc nhìn Thiên Phục mỉm cười, hóm hỉnh nói:
− Thật là tội nghiệp. Huynh chắc khó cầm lòng được.
Thiên Phục lắc đầu:
− Tại hạ chẳng có chén rượu thứ hai để xin cho nàng ta một cái mạng.
Thiên Phục nói xong rảo bước bỏ ra ngoài thảo quán.
Thái Ngọc bật lên tràng tiếu ngạo trong vắt như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau.
Cắt tràng tiếu ngạo tự thị, nàng thờ ơ nói với nô nữ:
− Ngươi tự biết phải làm gì rồi.
Thái Ngọc nói xong chấp tay sau lưng, di dời gót sen cũng với dáng thướt tha uyển chuyển theo chân Nguyên Thiên Phục.
Nàng bước đến ngưỡng cửa thảo quán thì nàng nô nữ cũng đã tự cắn đứt lưỡi để tìm cái chết.

Tất cả mọi việc đều đập vào mắt Mộc Kiến Bình, nhưng cổ họng như có vật gì đó chẹn cứng, không làm sao thốt ra lời. Kiến Bình chỉ còn biết lấy mắt nhìn mà nhủ thầm:
− "Nếu như Tiêu Thái Ngọc buộc mình phải chết thì Thiên Phục chắc cũng dửng dưng như với nàng nô nữ kia.".
Ý niệm đó buộc Kiến Bình ngồi bất động như pho tượng, mãi một lúc lâu mới buột miệng thốt:
− Thiên Phục, sao có thể lạnh nhạt như vậy chứ?
oo Thiên Phục cùng với Tiêu Thái Ngọc đứng trên đỉnh Phong Sơn nhìn về hướng Đông.
Từng luồng cuồng phong thổi tới đập vào y trang của hai người tạo ra những âm thanh phần phật. Dù gió thổi mạnh như vậy nhưng mùi xạ hương từ cơ thể Thái Ngọc vẫn khỏa lấp khướu giác của Thiên Phục.
Thái Ngọc thỉnh thoảng lại liếc trộm Nguyên Thiên Phục, và cảm nhận kẻ đứng bên cạnh mình chỉ còn là một cái xác chứ hồn đã mất.
Vầng nhật quang từ từ nhô dần lên, trông nó như một quả bóng lửa khổng lồ.
Thái Ngọc hỏi:
− Huynh có ý niệm gì không?
− Một cảm giác mênh mông và cảm thấy mình quá nhỏ nhoi trước tạo hóa.
Thái Ngọc nhướng mày:
− Huynh trở nên đa cảm từ lúc nào thế?
− Chẳng biết từ lúc nào, nhưng có lẽ từ vầng nhật quang đang ló dạng kia.
− Thế thì muội nói đúng chứ?
− Tiêu cô nương cũng có cảm giác như tại hạ chứ?
− Thoạt lúc đầu, nhưng khi biết vầng nhật quang kia là của Ma Cung thì không còn cảm giác đó.
− Nhật quang của mọi người chứ đâu phải chỉ riêng Ma Cung.
Thái Ngọc nhún vai:
− Ma Cung muốn làm chủ nó kìa.
− Tạo hóa là của chung, Ma Cung đâu thể lấy làm của riêng mình được.
− Nếu nhật quang là của chung thì mọi người phải thuộc về Ma Cung.
− Có quá lắm không?
− Không quá đâu, nếu như mọi người đều có cảm giác nhỏ nhoi như Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đứng trước vầng nhật quang.
Thiên Phục cau mày nhìn lại Thái Ngọc:
− Tiêu cô nương ví mình như nhật quang và tất cả mọi người đều phải hướng về Ma Cung?
Thái Ngọc mỉm cười:
− Huynh cũng có thể là vầng nhật quang kia mà.
− Tại hạ không có cái tham vọng lớn như vậy.

Thái Ngọc lắc đầu:
− Muội không tin.
− Tiêu cô nương cho tại hạ là kẻ thất ngôn ư?
− Không, muội nghĩ khác về Nguyên Thiên Phục.
− Khác như thế nào?
− Nếu Tàn Hồn Ma Đao muốn mình là vầng nhật quang thì sẽ là vầng nhật quang.
− Tại hạ không cùng ý niệm với Tiêu cô nương.
− Huynh không nhận ra cái chung của chúng ta mà thôi.
− Giữa tại hạ và Ma Cung chẳng có điểm gì chung với nhau cả.
− Sao huynh lại sớm phủ nhận như vậy. Thái Ngọc này và Nguyên huynh há chẳng đang cùng nhau ngắm cảnh bình minh là gì? Chúng ta đang cùng nhìn về một hướng, mà hướng đó là vầng nhật quang quyết định sự tồn vong của thiên hạ.
− Chúng ta đang cùng nhìn về một hướng nhưng không cùng một ý niệm.
Thái Ngọc nhún vai lắc đầu:
− Không đúng như vậy.
− Thế thì cô nương muốn nói gì?
− Huynh và Ma Cung cùng nhìn về một hướng và cùng một ý niệm nhưng chúng ta chưa phá được cái khoảng cách để hòa nhập với nhau.
− Tại hạ không tin mình sẽ hòa nhập chung với Ma Cung.
− Muội lại tin huynh sẽ hòa nhập với Ma Cung.
− Điều đó e rằng chỉ là sự hoang tưởng của Tiêu cô nương.
Thái Ngọc mỉm cười nhìn Thiên Phục nói:
− Tại sao muội lại ảo tưởng chứ?
Nàng khoanh tay trước ngực, trang trọng nói:
− Nếu như Nguyên Thiên Phục vì cái thân của mình thì Tiêu Thái Ngọc cũng vì mình, chúng ta có một điểm chung tâm đầu ý hợp.
Thiên Phục cau mày:
− Tiêu cô nương nghĩ tại hạ như vậy?
− Không đúng với huynh sao?
Thiên Phục lưỡng lự, thờ ơ nhìn không gian bao la trước mắt mình.
Một lúc sau, Thiên Phục mới nhìn lại Thái Ngọc:
− Tại hạ không nghĩ Tiêu cô nương đọc được cái tâm của tại hạ.
− Sao lại không chứ. Một khi giữa muội và huynh có cái chung thì chỉ cần suy từ mình ra sẽ biết được huynh đang nghĩ gì thôi mà.
Thiên Phục buông một tiếng thở dài.
Nghe tiếng thở dài của Thiên Phục, Thái Ngọc mỉm cười. Nàng bước đến cạnh Thiên Phục, lơ đễnh nói:
− Nếu như vầng nhật quang kia sẽ đến lúc tròn trịa hoàn mỹ thì sao chúng ta

lại không thực hiện được cái hoài bão của mình chứ?
Thiên Phục cau mày:
− Tại hạ chẳng có hoài bão như Tiêu cô nương. Điều đó là điểm dị biệt giữa ta và Ma Cung.
− Nếu giữa chúng ta có điểm dị biệt thì Thái Ngọc này đã chẳng rời Ma Cung khi biết Nguyên Thiên Phục quay trở lại Trung Nguyên.
− Tiêu cô nương rời Ma Cung đi tìm tại hạ hay muốn một mình thâu tóm báu vật kim thân La Hán.
Thái Ngọc bình thản đáp lời Trung Nguyên:
− Cả hai.
− Tại sao phải có tại hạ nữa?
− Có Tàn Hồn Ma Đao thì mới có vầng nhật quang cửu đỉnh của võ lâm.
Nàng nhún vai, ôn tồn nói tiếp:
− Một khi Nguyên Thiên Phục muốn cái gì thì cái đó phải thuộc về Nguyên Thiên Phục.
Cũng như muội muốn làm gì thì phải làm bằng được.
− Từ đâu Tiêu cô nương có ý niệm đó?
− Từ câu chuyện của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.
Thiên Phục sa sầm mặt.
Thái Ngọc mỉm cười nhìn Thiên Phục:
− Nói ra điều này sợ huynh cho muội là kẻ quá tò mò tọc mạch, nhưng không nói thì hóa ra suy nghĩ của muội chỉ là những điều hoang tưởng.
Thiên Phục lạnh nhạt đáp lời nàng:
− Tại hạ đang muốn nghe những gì cô nương muốn nói với tại hạ.
Nàng chớp đôi thu nhãn đen lay láy:
− Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ chịu nhường Triều Thi Thi cho Nguyên Thiên Phục chỉ vì kiếm của y còn một chữ tình, còn Tàn Hồn Ma Đao thì nặng một cái thân tợ núi Thái Sơn.
Thiên Phục cướp lời Thái Ngọc, buông một câu cụt lủn:
− Kiếm của Giang Kỳ mất đi chữ tình rồi.
Thái Ngọc lắc đầu:
− Không. Chính đao của huynh đã mất đi cái thần uy của một đao thủ siêu phàm xuất chúng.
Thái Ngọc chỉ tay về hướng vầng nhật quang:
− Vầng nhật quang hôm nay sẽ là của huynh.
Thiên Phục quay lại nhìn Thái Ngọc:
− Nàng nói với tại hạ những điều đó để làm gì?
Thái Ngọc nhún vai mỉm cười:
− Ai chẳng muốn mình là cửu đỉnh của võ lâm.
− Tại hạ chẳng bao giờ nghĩ mình là cửu đỉnh của võ lâm.

− Huynh đã chấp nhận cái ngoại danh Tàn Hồn Ma Đao thì sao lại không nghĩ đến cái danh chí tôn chứ?
− Cái danh đó ta không màng đến.
− Huynh tự dối mình thôi.
Thiên Phục trở bộ quay lại nhìn thẳng vào mắt Thái Ngọc:
− Ta thích ngắm cảnh bình minh hơn là nghe những lời nói của cô nương.
− Đã thấy mặt trời thì muốn mình là mặt trời.
Thiên Phục buông một tiếng thở dài.
Nghe tiếng thở dài của Thiên Phục, Thái Ngọc liếc trộm y. Nàng ôn tồn nói:
− Mười hai pho tượng kim thân La Hán sẽ biến những hoài ước của muội và Nguyên huynh thành sự thật.
− Ma Cung không đủ thỏa mãn hoài ước của cô nương sao?
− Ma Cung sao có thể sánh với vầng nhật quang kia.
− Chỉ có mười hai pho kim thân La Hán mới sánh bằng à?
Thái Ngọc gật đầu.
Thiên Phục quay lại nhìn nàng. Ánh mắt của Thiên Phục sáng ngời, toát ra thứ sát quang khủng bố. Đối nhãn với ánh mắt đó, bất cứ ai cũng phải rợn người, nhưng Thái Ngọc vẫn không biểu cảm chút tự ti nào.
Nàng nặn nụ cười mỉm nói tiếp:
− Nguyên huynh đồng ý với muội chứ?
Thiên Phục im lặng, mãi một lúc sau mới đáp lời nàng:
− Cô nương nói đúng. Nhưng rất tiếc tại hạ lại chẳng có pho kim thân La Hán nào.
− Huynh không có nhưng sẽ có. Muội chỉ muốn chúng ta hợp nhất với nhau.
Thiên Phục nheo mày:
− Cô nương có bức di cảo mà tại hạ đã lấy ở cấm thành?
Câu nói của Thiên Phục khiến cho vẻ mặt tươi tắn của Tiêu Thái Ngọc đang rạng rỡ như đóa phù dung chợt đanh lại.
Sự biến đổi trên khuôn mặt của Tiêu Thái Ngọc không qua khỏi cặp mắt tinh tường của Nguyên Thiên Phục. Y nhếch mép, cứ như cố gượng cười nhưng không cười được.
Thiên Phục nói:
− Tại hạ nói đúng ý cô nương?
− Làm sao Tiêu Thái Ngọc này có thể dấu được ý nghĩ khi Nguyên Thiên Phục muốn biết chứ. Với lại muội cũng chẳng có ý dấu Nguyên huynh.
Thiên Phục nhìn lại vầng nhật quang đã nhô hẳn lên khỏi đường chân trời. Y thờ ơ nói:
− Vầng nhật quang đã tròn trịa rồi. Tiêu cô nương hãy đi tìm Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Thái Ngọc mỉm cười rồi nói:

− Một ngày mới đẹp thật.
Nàng quay lưng nhún vai nói tiếp:
− Chúng ta chưa là vầng nhật quang nhưng đã có lắm những con thiêu thân bâu vào.
Lời nói của Thái Ngọc không hiểu hàm ý gì nhưng Thiên Phục cũng đáp lại bằng một lời thật nhạt nhẽo:
− Những con thiêu thân đó tự lao vào cái chết để không muốn làm nô dịch cho vầng nhật quang.
Thái Ngọc sa sầm mặt, nhưng rồi cũng ôn nhu đáp lời Thiên Phục:
− Nếu có những con thiêu thân kia thì Nguyên huynh sẽ mất đi cái hứng khởi chiêm ngưỡng ánh dương quang.
Nàng dứt lời rảo bước đi thẳng đến trước mười bước. Khi gót sen của nàng vừa dừng lại thì ngọc thủ cũng đồng lúc búng ra bảy đạo chỉ khí, mỗi một đạo chỉ có một màu sắc khác nhau. Tiếng chỉ rít gió tạo ra thứ âm thanh như tiếng lụa xé nghe buốt cả thính nhĩ.
Rét... rét...
Bảy đạo chỉ Thất Sắc Đoạt Mạng bắn vào những bụi rậm thì những tiếng rú thảm cất lên lồng lộng. Từ trong những bụi rậm, người gã Cái Bang bị chỉ kình đánh bật ngửa, tứ chi giẫy đành đạch chẳng khác nào những con cá bị đập đầu.
Thái Ngọc thu hồi chỉ phong, buông một câu rủa:
− Một lũ khốn kiếp!
Trong khi Tiêu Thái Ngọc dụng chỉ phong mở cuộc đại sát các thám nhân của Cái Bang thì Nguyên Thiên Phục vẫn không hề quay đầu lại, mà khoanh tay trước ngực chiêm ngưỡng vầng dương quang như chẳng hề biết có chuyện gì đang xảy ra sau lưng y.
Chỉ một lần dụng đến Thất Sắc Đoạt Mạng Chỉ mà chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc đã hạ tử một lúc bảy gã thám nhân Cái Bang, xem chừng chẳng hề tốn chút sức mọn nào.
Thái Ngọc vừa thâu hồi chỉ pháp vừa thờ ơ nói:
− Chỗ này không phải dành cho lũ ăn mày các ngươi hành sự kiếm ăn.
Lời nói của nàng như ám chỉ một người nào đó, mà khi vừa dứt thì quả nhiên từ trên chạc cây một lão già băng mình lướt xuống. Trên tay lão nhân là một cây đả cẩu bổng, trang phục thì có dính bốn chiếc túi to, biểu lộ thân phận trưởng tôn của Cái Bang.
Thái Ngọc điềm nhiên nhìn lão nhân:
− Bầy cẩu con đã chết thì cẩu già phải xuất đầu lộ diện chứ.
Lão nhân chỉ gậy vào mặt Thái Ngọc:
− Thất Sắc Ma Nữ, dám gọi lão phu là cẩu già à? Ma nữ nghĩ lão phu sợ Ma Cung của ngươi sao?

− Nói hay lắm! Nói hay nhưng nói càn, nói không đúng chỗ. Ngay cả bang chủ Cái Bang Khấu Thừ cũng chưa dám có những lời nói càn như lão đâu.
Lão nhân quắc mắt, lườm Thái Ngọc, gằn giọng nói:
− Bọn vô tài thì coi trọng lũ ma đầu chứ Cái Bang thì đâu coi các ngươi ra gì.
− Hôm nay quả là một ngày đẹp nên mới có một vị trưởng tôn Cái Bang dám đứng trước mặt Tiêu Thái Ngọc thốt ra những lời đại ngôn như vậy. Bổn nương rất ngưỡng mộ dũng khí của lão, xin được hỏi ngoại danh tôn tính.
− Hừ... Ma nữ nghe cho kỹ đây, lão phu là Bộc Lục, một trong tứ trưởng lão của Cái Bang. Ma nữ nghe rõ rồi chứ?
− Bộc trưởng lão nói ra bất cứ chữ nào Tiêu nương đây cũng đều nghe rõ mồn một không lọt một chữ. Và nể cái dũng khí và hào khí của trưởng lão, Tiêu nương xin nhường lão ba chiêu.
Bộc Lục nạt ngang:
− Không cần. Lão phu chỉ cần Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đừng xen vào thì một tay lão phu thôi cũng đủ tống tiễn ma nữ về tử thành.
− Ma Cung ở trong tử thành mà. Mời trưởng lão!
Thái Ngọc dứt lời ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách nghe như ngọc lưu ly va vào nhau.
Nghe tràng cười của Thái Ngọc, Bộc trưởng lão cau mày thét lớn:
− Ma nữ, nằm xuống!
Cùng với tiếng thét đó, lão hoành tay trái ra sau lưng, biểu lộ cho đối phương biết mình là người giữ chữ tín. Tay phải vung cây gậy sắt nặng non trăm mươi cân bổ tới đỉnh đầu Tiêu Thái Ngọc.
Khi ngọn đả cẩu bổng vừa nhoáng lên thì Thái Ngọc chỉ một lần lắc vai đã lướt tới điểm vào hổ khẩu hữu thủ của lão. Nàng vừa điểm vừa nói:
− Một chiêu.
Bộc Lục mặc dù thấy Tiêu Thái Ngọc điểm vào hổ khẩu tay cầm gậy của mình, nhưng không sao biến thế tránh được. Khi ngón trỏ của Thái Ngọc chạm nhẹ vào hổ khẩu, tạo cho lão một cảm giác tê rần.
Bộc Lục sàn bộ hoành đả cẩu bổng lia ngang công kích vào vùng thắt lưng của nàng.
Lần này Thái Ngọc chờ cho ngọn đả cẩu bổng thi triển được đúng nửa vòng cung thì chỉ nhấc chân đạp nhẹ vào thân gậy, ấn nó chìm xuống đất, còn hữu thủ thì biến thành một thế ưng trảo công vồ vào chấn tâm lão trưởng tôn Cái Bang.
Khi năm ngón trảo vừa chạm vào vùng chấn tâm của Bộc Lục thì nàng lại thu hồ về, miệng nói:
− Hai chiêu.
Đến lúc này thì lão trưởng tôn Cái Bang đã không còn tự chủ được nữa. Lão

dậm chân rút ngọn đả cẩu bổng về, rồi bất thình lình thọc luôn đến trước trông như đâm vào một mũi kiếm tập kích vào vùng thượng đẳng của chủ nhân Ma Cung.
Sự biến hóa của Bộc Lục thật bất ngờ và dụng tới tất cả nội lực vốn có của mình. Ngọn đả cẩu bổng của Bộc Lục bây giờ có một sức công phá vô cùng mãnh liệt, nó có thể đâm thủng một vách đá, nhưng khi còn cách vùng thượng đẳng của Thái Ngọc độ một gang tay thì bị chặn lại bởi tả thủ của chủ nhân Ma Cung.
Tiêu Thái Ngọc nắm đầu ngọn đả cẩu bổng như nắm một cành hoa mà lão trưởng tôn Cái Bang đã vận hết nội công cũng không nhích nó tới được đến đích.
Thái Ngọc mỉm cười:
− Ba chiêu.
Cùng với lời nói đó, nàng khẽ tát vào mát Bộc Lục.
Đẩy nhẹ tả thủ đến trước, nhưng Bộc Lục cũng phải thối luôn năm bộ mới trụ thân đứng vững.
Đến lúc này Bộc Lục trưởng lão mới biết được đối phương của mình hoàn toàn nói đúng.
Vừa rồi lão đã thi triển ba chiêu đả cẩu bổng pháp tuyệt học bí truyền của Cái Bang mà tuyệt nhiên ngỡ như đang làm trò mãi võ sơn đông để Thái Ngọc bỡn cợt. Bộc Lục vừa thẹn vừa hốt hoảng, mất hẳn vẻ tự chủ ban đầu.
Tiêu Thái Ngọc thấy vẻ mặt sượng sùng, hốt hoảng của Bộc Lục, chỉ điểm một nụ cười mỉm.
Nhìn Bộc Lục, Thái Ngọc từ tốn nói:
− Tiêu nương muốn lão làm nô dịch chăm coi khu đào viên, lão đồng ý chứ?
Bộc Lục trợn mắt:
− Lão phu không phải là kẻ làm vườn cho ma nữ.
− Lão được như vậy là tốt lắm rồi đó.
− Lão không làm nô dịch cho ma nữ thì ma nữ làm gì được lão chứ?
Bộc Lục vừa nói vừa bất ngờ phóng luôn ngọn đả cẩu bổng xẹt thẳng đến tập kích vào vùng hạ đẳng của Tiêu Thái Ngọc, đồng thời trở bộ toan băng mình thoát đi.
Nhưng tất cả những ý tưởng của lão như đã bị Thái Ngọc đoán trước, khi Bộc Lục vừa động thân toan thoát chạy thì ngọn đả cẩu bổng của chính lão đã bắn ngược trở lại, nện luôn vào hai đầu gối.
Bộp...
Bánh chè của Bộc Lục vỡ nát. Lão khuỵu người xuống đất, mặt biến sắc, nhợt nhạt vì đau đớn.
Thái Ngọc chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Bộc Lục. Dung diện của nàng vẫn giữ vẻ thánh thoát của một trang giai nhân tuyệt sắc siêu phàm,

nhưng chính vẻ thánh thoát siêu phàm đó khiến cho vị trưởng lão Cái Bang co rúm người lại bởi cảm nhận mình sắp nhận một cái chết vô cùng thảm khốc.
Bộc Lục gượng nói:
(thiếu trang 2 trang 59, 60, - cuốn 3)

Hồi 16
Kỳ Nhân Tranh Đoạt

Trở lại với Lệnh Thế Kiệt.
Tiếng nói eo éo của lão nhân kia khiến cho vẻ mặt đang hứng khởi của Khoái Kiếm Giang Mão thoạt sa sầm lại. Cùng với lời nói đó thì một ngọn đại hắc kỳ như từ trên trời lướt xuống cắm phập phía trước Thế Kiệt với khoảng cách vừa ba trượng.
Lão nhân với thân hình nhỏ nhắn, râu tóc đỏ hoe, vận trường y thêu hoa bằng những sợi chỉ lòe loẹt, trông thật là diêm dúa kỳ dị xuất hiện.
Lão thản nhiên nói với Thế Kiệt:
− Tiểu tử chắc không biết lão phu. Để lão phu tự giới thiệt. Ngoại danh của lão phu là Tây Kỳ Thạch Khởi. Chắc chắn gã Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ có nói cho tiểu tử biết về lai lịch của lão phu.
Thạch Khởi hất mặt:
− Có phải vậy không?
Thế Kiệt ôn tồn đáp lời lão:
− Quả sư phụ có nhắc đến lão tiền bối, nhưng không hề cho vãn bối biết lai lịch của tiền bối như thế nào. Người chỉ căn dặn, tiền bối có giữ một pho kim thân La Hán, mà vãn bối có trách nhiệm thu hồi pho kim thân La Hán đó.
Thạch Khởi tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên tột cùng:
− Ý... sao, tiểu tử vừa nói Giang Kỳ di ngôn cho ngươi thu hồi pho kim thân La Hán của lão phu à?
Thế Kiệt gật đầu:
− Sư phụ quả có di ngôn.
Thạch Khởi cau mày:
− Giang Kỳ đâu phải là kẻ cuồng tâm loạn trí. Y chưa hẳn đã làm được điều đó, thế mà lại di ngôn cho tiểu tử.
Lão chắc lưỡi:
− Thôi thôi, lão phu biết rồi.
− Tiền bối biết gì xin chỉ giáo!
− Tiểu tử quả là không có trí thông minh chút nào. Chuyện giản đơn như vậy mà ngươi cũng đoán không ra.
Thạch Khởi vuốt chòm râu đỏ au, trang trọng nói:
− Chắc chắn giữa ngươi và gã Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ có uẩn khúc,

hoặc ngươi đã phạm trọng tội nào đó, nên gã mới di ngôn cho ngươi như vậy, đặng nhờ tay lão phu tống tiễn ngươi xuống a tỳ.
Lão lắc đầu:
− Tội nghiệp! Tiểu tử còn trẻ quá lại mạng yểu. Cái gã Quỷ Kiếm kia thật là gian ngoa khó lường. Hây... lão phu thật là khó xử.
− Tiền bối khó xử như thế nào?
− Thấy ngươi ngờ nghệch chẳng biết thâm ý độc địa của Giang Kỳ, lão không nỡ hạ tử ngươi. Thôi, ngươi cứ trao pho kim thân La Hán kia cho lão thì xem như chẳng có di ngôn gì của lão Quỷ Kiếm.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Đa tạ tiền bối đã có từ tâm với vãn bối. Nhưng rất tiếc, vãn bối đã thụ nhận thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm thì phải thực thi di ngôn của sư phụ.
− Thế là ngươi muốn chết chứ gì?
Khoái Kiếm Giang Mão hừ nhạt một tiếng xen vào:
− Lão quỷ Tây Kỳ, sao lão đánh hơi thính như vậy chứ. Giang mỗ đến trước thì phải được phần trước, cớ gì lão lại xen vào việc của mỗ chứ.
− Hê... lão phu có xen vào đâu. Ai cũng có phần kia mà. Nếu Giang lão tặc có một pho kim thân La Hán để đánh cược với tiểu tử thì Tây Kỳ Thạch Khởi này cũng có vậy.
Thạch Khởi vừa nói vừa lần tay lấy từ thắt lưng ra một pho tượng ngọc lưu ly kim thân La Hán. Lão vừa lấy pho tượng vừa cách không dụng khí chưởng đưa pho tượng đến đặt ngay bên cạnh pho tượng kim thân La Hán của Lệnh Thế Kiệt.
Lão đặt xong pho tượng kim thân La Hán, hứng khởi nói:
− Bây giờ thì Thạch mỗ và Giang lão tặc chẳng ai hơn ai.
Giang Mão cáu gắt nói:
− Sao lão lại nói như vậy được chứ?
− Lão tặc nhìn kỹ đi. Pho kim thân La Hán của mỗ đặt cạnh ngay bên pho kim thân La Hán của tiểu tử. Thế thì Thạch mỗ phải là người chiếm tiên cơ.
Giang Mão rít lên:
− Lão quỷ định cướp tay trên Giang mỗ đấy à? Lão có pho kim thân La Hán thì Giang mỗ này chẳng có sao?
Giang Mão vừa nói vừa lòn tay lấy pho kim thân La Hán trong chiếc túi da đeo sau lưng.
Giang Mão chìa pho kim thân La Hán đến trước mặt Thế Kiệt:
− Tiểu tử, mỗ cũng có một pho tượng kim thân La Hán, và mỗ là người đến trước. Tiểu tử đánh cuộc với mỗ chứ?
Thế Kiệt nhìn Giang Mão:
− Tất cả những ai có giữ kim thân La Hán thì Thế Kiệt đều có bổn phận thu hồi lại những pho tượng đó.

− Nhưng hiện tại ngươi phải đánh cuộc với lão phu, bởi lão phu là người đến trước lão quỷ này.
Tây Kỳ Thạch Khởi tròn mắt lườm Khoái Kiếm Giang Mão:
− Hê, lão tặc đừng nói càn chứ.
Tây Kỳ vuốt râu nói tiếp:
− Cứ cho là lão đến trước đi, nhưng chính lão phu lại là kẻ đặt cược trước lão.
Lão hất mặt nhìn Thế Kiệt:
− Tiểu tử, lão phu nói có đúng không nào?
Giang Mão hừ nhạt rồi gằn giọng nói:
− Trơ trẽn quá, lão quỷ đúng là nói càn. Tại sao trước đây với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, lão quỷ lại không chường mặt ra đòi đánh cược với gã, bây giờ thì lại khăng khăng đòi phần hơn chứ?
Thạch Khởi nhún vai dè bỉu:
− Hê, lão tặc biết nói lão phu sao không biết nhìn lại lão.
Khoái Kiếm Giang Mão tức giận quát:
− Lão tặc muốn nói gì cũng được nhưng nhất định hôm nay tiểu tử kia phải đánh cược với lão phu.
Giang Mão quay ngoắt lại Lệnh Thế Kiệt:
− Tiểu tử mau rút kiếm ra đi!
Thạch Khởi khoát tay:
− Hê... tiểu tử phải đấu với Thạch mỗ trước đã. Mỗ là người đặt cược trước lão tặc kia đấy.
Lệnh Thế Kiệt ôn nhu từ tốn nói:
− Cả hai vị trưởng lão đều muốn giao đấu với vãn bối để có đặng kim thân La Hán. Vãn bối quả là khó xử chẳng biết nên đấu với người nào trước.
Thạch Khởi lườm Giang Mão.
Giang Mão lại cũng lườm Thạch Khởi.
Tây Kỳ Thạch Khởi vuốt râu nhìn Giang Mão nói:
− Chẳng lẽ bây giờ lão phu với lão tặc chưa đến ngày đoan ngọ phá lệ phân tài cao thấp để được tỷ thí đánh cược với tiểu tử kia.
Giang Mão hừ nhạt đáp lời Tây Kỳ:
− Dù có phá lệ tỷ đấu thì lão quỷ cũng chẳng thể nào hơn được Giang mỗ đâu.
Giang Mão nói xong nhìn lại Thế Kiệt:
− Tiểu tử, lão phu và lão quỷ đây dù cho có phá lệ cũng không thể phân định ai hơn ai, vậy ngươi được quyền quyết định tỷ thí đánh cược với bất cứ người nào.
− Vãn bối sẽ không để nhị vị tiền bối thiệt thòi đâu.
Tây Kỳ Thạch Khởi nhìn Thế Kiệt nói:

− Tiểu tử nói vậy có ý gì?
− Vãn bối sẽ giao thủ với cả hai vị tiền bối.
Tây Kỳ Thạch Khởi tròn mắt:
− Ngươi đòi tỷ đấu với lão phu và cả lão tặc cùng một lúc? Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ?
Tiểu tử cho rằng Tây Kỳ và Khoái Kiếm lão tặc là bọn mãi võ sơn đông à?
− Vãn bối không có ý niệm xem thường nhị vị trưởng tôn.
Tây Kỳ Thạch Khởi hừ nhạt ra vẻ cáu giận, trừng mắt nhìn Thế Kiệt:
− Không xem thường lão phu mà đòi giao thủ với cả hai một lúc. Ngươi định một chân chống trời sao?
Tây Kỳ Thạch Khởi cười khảy nói tiếp:
− Cái vẻ cao ngạo của ngươi khiến lão chợt nảy sinh ý niệm rất hay.
− Vãn bối mong được tiền bối chỉ giáo.
Thạch Khởi chỉ ngọn đại hắc kỳ:
− Lão phu biết ngươi là đệ tử chân truyền của Giang Kỳ, nhưng cho dù tiểu tử có học hết những tuyệt kỷ kiếm pháp Đoạn Hồn của gã Quỷ Kiếm cũng không thể so sánh với lão phu.
Vậy chỉ cần ngươi chịu được ba hiệp đấu với lão phu thì xem như ngươi đã thắng lão phu, và pho kim thân La Hán của lão sẽ thuộc về ngươi.
Tây Kỳ chắc lưỡi, vuốt râu:
− Lão phu cũng có ý ngược lại. Nếu như hôm nay pho kim thân La Hán thuộc về ngươi thì ngày mai lão vẫn có quyền giết ngươi để đoạt lại những pho tượng kia.
− Vãn bối không nề hà những giao ước mà tiền bối đã nêu ra.
Thạch Khởi quay lại Giang Mão:
− Lão tặc, lão phu tính như vậy được chứ?
Giang Mão cười nhếch mép rồi nói:
− Lão quỷ đã cho tiểu tử kia một cơ hội thì Giang Mão đây cũng không ích kỷ mà không cho ngươi một cơ hội như lão quỷ.
Thạch Khởi gật đầu:
− Vậy mới công bằng chứ.
Khoái Kiếm Giang Mão nói:
− Giang mỗ đọc được thâm ý của lão quỷ mà.
Tây Kỳ vuốt chòm râu đỏ kỳ dị:
− Lão tặc cũng đâu kém phần nham hiểm.
Tây Kỳ nhìn lại Lệnh Thế Kiệt:
− Trong ba hiệp đó, ngươi tỷ đấu với cả hai chúng ta chứ?
− Nhị vị tiền bối đã cho vãn bối có được cơ hội thủ thắng thì vãn bối phải đáp lại thịnh ý của nhị vị tiền bối.
Tây Kỳ gật đầu:

− Được lắm. Gã Quỷ Kiếm Giang Kỳ tìm ra được một tiểu tử như ngươi để truyền thụ võ công, gã thật là có phần phước lớn lắm đó.
Tây Kỳ quay lại Giang Mão cười nói:
− Nào, lão tặc cùng nhập trận với lão phu chứ?
− Lão nhập trận thì Giang mỗ cũng phải nhập trận. Vỏ quít dầy ắt có móng tay nhọn kia mà.
Thạch Khởi thở hắt ra rồi bất thình lình giũ hai ống tay áo trường y lướt đến rút ngọn đại hắc kỳ, Khoái Kiếm Giang Mão cũng rút xoạt thanh trường kiếm với lưỡi kiếm mỏng như lá lúa.
Lệnh Thế Kiệt đã biết hai vị lão nhân này là những đỉnh cao của võ lâm, chỉ xưng ngoại danh thôi cũng đủ khiến thiên hạ phải kiêng dè, nể mặt. Đối phó một lúc với Khoái Kiếm Giang Mão lẫn Tây Kỳ Thạch Khởi, chàng đâu dám xem thường.
Giao thủ với một trong hai người đã là điều kỳ tích khiến cho chàng trở thành nhân vật lẫy lừng trên chốn giang hồ, chứ đừng nói đấu một lúc với cả hai người.
Thế Kiệt từ từ rút thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm, ngưng thần trang trọng, thần nhãn sáng ngời đóng đinh vào Tây Kỳ lẫn Giang Mão.
Chàng trang trọng nói:
− Thỉnh nhị vị tiền bối.
Tây Kỳ rít một luồng chân khí quát lớn:
− Hiệp thứ nhất.
Vùng với tiếng quát đó lão vụt băng tới hai bộ. Lá đại kỳ hất giũ đến trước mặt Lệnh Thế Kiệt, tạo ra một đạo cuồng phong dũng mãnh, thổi tới tập kích vào thân pháp chàng.
Đạo cuồng phong của ngọn đại hắc kỳ cuốn tới, Thế Kiệt toan thi triển tuyệt pháp khinh thân di hình đạp lên trên đạo cuồng phong đó thì đột nhiên có cảm tưởng đạo cuồng phong vừa xuất hiện lại biến mất vào trong ngọn đại hắc kỳ.
Chàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cảm nhận trên đỉnh đầu có một màn lưới kiếm quang chụp thẳng xuống nhanh như những tia sét trời, uy vũ cũng chẳng khác gì đại cuồng phong của Tây Kỳ Thạch Khởi.
Và lần này cũng vậy, màn kiếm ảnh cũng chỉ thoạt hiện trên đỉnh đầu Thế Kiệt rồi lại biến mất chỉ trong nửa cái chớp mắt.
Tây Kỳ Thạch Khởi thu hồi đại hắc kỳ, mắt lườm Khoái Kiếm Giang Mão rồi từ từ quay lại Lệnh Thế Kiệt. Lão vuốt râu cười mỉm nói:
− Tiểu tử khá lắm, ngươi đã qua được hiệp đấu thứ nhất với lão phu và Giang lão tặc.
Giang Mão cười khẩy, hóm hỉnh nói:
− Tiểu tử quả là kỳ tài.

Thế Kiệt cau mày.
Có thể nói vừa rồi chàng chưa kịp động thân, thậm chí còn chưa hiểu vì sao Tây Kỳ Thạch Khởi lẫn Khoái Kiếm Giang Mão đã xuất thủ lại thâu hồi công lực lẫn kiếm pháp, điều này buộc chàng phải nghĩ hai lão nhân này ắt phải có ẩn ý mà chàng không thể đoán được.
Tây Kỳ Thạch Khởi chống ngọn đại hắc kỳ, bâng quơ nói:
− Kiếm pháp của ngươi xem ra tăng tiến rất nhiều đó.
Giang Mão tiếp lời Tây Kỳ:
− Nếu tiểu tử không có bản lĩnh thì đã tiêu mạng bởi khí công đại kỳ của lão quỷ rồi.
Thạch Khởi lườm Giang Mão, rồi nhìn lại Thế Kiệt:
− Lão phu xuất thủ hiệp thứ hai đây.
Tây Kỳ vừa nói vừa nhấc ngọn đại hắc kỳ ghim mạnh xuống đất.
Ầm...
Mặt đất rung chuyển, đồng thời phía dưới như xuất hiện một làn sóng cuồn cuộn, cuốn tới Thế Kiệt.
Trong khi Tây Kỳ Thạch Khởi dụng nội lực siêu phàm thì Khoái Kiếm Giang Mão lại thi thố khinh công thần kỳ. Thân pháp của lão loáng cái đã nhấc bổng lên cao hai trượng và hướng mũi nhuyễn kiếm về phía làn sóng đất. Những âm thanh xé gió ren rét do khí kiếm thoát ra từ đầu mũi kiếm bắn xẹt tới phía trước mũi giày Thế Kiệt chỉ cách độ một gang tay.
Khí kiếm và làn sóng đất cùng hòa nhập tại một điểm trước mặt Thế Kiệt.
Ầm...
Đất cát tung tóe khắp mọi nơi, đồng thời sức kình phản chấn như một cơn lốc lan nhanh trên phạm vi bốn trượng vuông, biến cảnh quang thành một bình địa nham nhở.
Tây Kỳ Thạch Khởi xoay ngọn đại hắc kỳ, toàn thân lão có những âm thanh căng cắc phát ra. Lão nghến răng nói:
− Tiểu tử khá lắm!
Giang Mão thì ngưng thần:
− Tiểu tử hay lắm.
Những lời của Khoái Kiếm Giang Mão lẫn Tây Kỳ Thạch Khởi nói với nhau, khiến cho Thế Kiệt có cảm tưởng họ đang đối đáp khích bác nhau chứ chẳng hề để tâm đến chàng.
Tây Kỳ lườm Giang Mão.
Giang Mão cũng nhìn thẳng Tây Kỳ.
Thạch Khởi nghiến răng rít lên:
− Đây là hiệp thứ ba. Ai lấy mạng được tiểu tử là người đó thắng.
− Giang mỗ cũng nghĩ như vậy.
Cả hai đối đáp với nhau xong, Tây Kỳ Thạch Khởi điểm mạnh mũi giày, cất

mình lên cao hai trượng. Thân ảnh của lão đột nhiên quay tròn như một con trốc lướt thẳng đến Lệnh Thế Kiệt. Ngọn đại hắc kỳ như quyện với lão thành một khiến cho ai nhìn thấy đều liên tưởng đến một con trốc đến có thể quét sạch tất cả mọi vật trên đường nó đi qua.
Bên kia Khoái Kiếm Giang Mão cũng chẳng hề chậm hơn Tây Kỳ Thạch Khởi. Thanh nhuyễn kiếm của lão thoát di, cắt ra một ánh chớp bạc sáng ngời, kẻ một đường thẳng tắp tập kích vào đúng yết hầu Lệnh Thế Kiệt.
Lần này dù con hắc trốc chưa đến và đạo ảnh kiếm vừa mới xuất hiện nhưng áp lực nặng tợ ngũ hành sơn đã tới Thế Kiệt. Không phải như hai lần xuất thủ trước đây, mà lần này Thế Kiệt cảm nhận sát khí khổng lồ bủa tới mình từ cả hai phía, con hắc trốc lẫn ảnh kiếm của Giang Mão.
Trước áp lực khổng lồ của cả hai đại địch thủ danh chấn giang hồ, tưởng đâu Lệnh Thế Kiệt buộc phải dụng đến thủ pháp tuyệt kỹ Di Hình Biến Tướng để lách tránh, nhưng không, thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm bất ngờ kẻ ngang một đường thanh quang chen vào giữa con trốc đen lẫn đạo ảnh kiếm của Giang Mão.
Chát... Chát...
Cảnh hoạt náo đang biến hóa bất thình lình ngưng hẳn lại thành một thế chân vạc.
Chuôi thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm hứng lấy mũi lưỡi nhuyễn kiếm của Giang Mão, lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì chịu đầu cán ngọn hắc kỳ của Thạch Khởi.
Thạch Khởi lẫn Giang Mão nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt ngớ ngẩn như cả hai vừa mới thoát ra một cơn mơ nhưng giấc mơ đó đã biến thành sự thật trước mắt hai người.
Tây Kỳ Thạch Khởi buột miệng nói:
− Tiểu tử... Phải ngươi không?
Giang Mão cũng chẳng khác gì Tây Kỳ Thế Kiệt:
− Lão phu không tin.
Thế Kiệt đảo hổ khẩu thu hồi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Chàng ôn nhu ôm quyền xá Tây Kỳ Thạch Khởi lẫn Khoái Kiếm Giang Mão:
− Đa tạ nhị vị tiền bối đã nương tay.
Thạch Khởi mặc dù nghe tiếng của Thế Kiệt từng chữ một nhưng vẫn còn ngơ ngẩn nhìn chàng.
Còn Giang Mão thì chớp mắt liên tục.
Cả hai như sực tỉnh, Thạch Khởi ngượng nghịu nói:
− Tiểu tử đã qua được ba hiệp, nhưng ngày mai lão phu vẫn có quyền đoạt lại những pho tượng kim thân La Hán của lão đó.
Giang Mão cũng gượng nói:
− Lão phu cũng có quyền như lão quỷ Tây Kỳ. Hôm nay xem như tiểu tử đã

thắng cuộc, nhưng ngày mai nhất định những pho tượng kim thân La Hán kia sẽ thuộc về lão phu.
Tây Kỳ Thạch Khởi lẫn Khoái Kiếm Giang Mão một lần nữa lại lấy mắt lườm nhau. Cả hai cùng lộ vẻ hằn học ra mặt. Cả hai như cùng một ý nghĩ nên cùng buông ra một câu cùng một lúc:
− Lão không có cơ hội đâu.
Tây Kỳ rít giọng nói:
− Những pho kim thân La Hán nhất định phải thuộc về Thạch mỗ.
Giang Mão đáp lời Tây Kỳ:
− Những pho tượng kia có thể thuộc về lão quỷ thì cũng có thể thuộc về Giang mỗ.
Lão nhìn lại Thế Kiệt:
− Tiểu tử ráng mà giữ thân đến ngày mai.
Giang Mão nhìn lại Tây Kỳ:
− Hôm nay xem như lão quỷ và Giang mỗ không còn cơ hội rồi.
Tây Kỳ hừ nhạt:
− Ngày mai sẽ có cơ hội thôi.
Lão nhìn lại Thế Kiệt:
− Tiểu tử, hẹn ngươi đến ngày mai đó.
Tây Kỳ và Giang Mão lại lườm nhau, nhưng lần này cả hai chẳng nói tiếng nào mà cùng một lượt trở bộ trổ khinh công tuyệt đỉnh băng mình thoát đi, chỉ một hai lần chân họ chạm đất mà thân ảnh đã mất hút chẳng để lại dấu tích gì.
Khi Tây Kỳ lẫn Giang Mão đã mất dạng rồi, Thế Kiệt mới thu nhặt những pho kim thân La Hán cho vào túi da một cách cẩn thận. Thế Kiệt nhủ thầm:
− "Thế là ta đã có trong tay bốn pho tượng kim thân La Hán. Chẳng bao lâu nữa mình sẽ hoàn thành sứ mạng mà sư phụ giao phó.".
Nhìn lại tuyệt động Kiếm Vương một lần nữa, Thế Kiệt thừa biết sẽ không một ai khả dĩ có thể lọt qua được Kiếm Cung nếu đi vào tuyệt động này, và tất cả những cơ quan khởi động mở cửa Kiếm Cung đã được phong bế sau khi chàng rời khỏi nó.
Chàng nhỏ giọng bùi ngùi nói:
− Sư phụ, Thế Kiệt sẽ bước chân vào giang hồ để khẳng định lại quyền uy của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Hồi 17
Oán Tình Xảo Ngôn

Gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu thật là nhốn nháo bởi sự có mặt của những cao thủ bảy mươi hai trại lục lâm. Và tất nhiên trong chúng cao thủ lục lâm, nổi bật nhất là Chữ Hào Thiên.
Chữ Hào Thiên với thân hình vạm vỡ như một gã hộ pháp, vận võ phục thắt đai đen, áo phanh ngực để lộ một vùng ngực phẳng lỳ nổi cuộn những thớ thịt. Hàm râu quai nón, chân mày xếch ngược, y đúng là một phiên bản của Trương phi tái sinh.
Chữ Hào Thiên uống rượu như uống nước. Y uống rượu mà chẳng cần dùng đến chén.
Cứ đến phiên thì gã lại bê cả vò rượu mười cân lên ngửa cổ tu ừng ực. Trông cách Chữ Hào Thiên uống rượu mà những tưởng y đang bị một cơn khát đến cháy cổ.
Đặt vò rượu xuống bàn, Chữ Hào Thiên đảo cặp mắt sáng ngời, lia qua một lượt tất cả bọn thuộc nhân đang chén thù chén tạc. Chỉ một cái lia mắt đó thôi, nhưng bọn thuộc nhân lục lâm bảy mươi hai trại đều tự đặt chén xuống, hướng mắt nhìn về phía trại chủ.
Chữ Hào Thiên tằng hắng cất giọng ồn ồn như tiếng hổ gầm gừ:
− Các chư huynh đệ đã có mặt hôm nay tại Dạ Nguyệt Lâu này khiến cho Chữ mỗ rất là cao hứng. Sự có mặt của các trại chủ khiến cho Chữ mỗ vô cùng hoan hỉ. Do đó hôm nay Chữ mỗ sẽ uống thật say với các vị.
Chữ Hào Thiên bê vò rượu đưa đến trước:
− Mời.
Mọi trại chủ có mặt tại Dạ Nguyệt Lâu cùng bưng chén hưởng ứng lời mời của Chữ Hào Thiên.
Vò rượu trên tay Chữ Hào Thiên đổ ồng ộc vào cái miệng râu hùm hàm én, chẳng mấy chốc đã cạn, Chữ Hào Thiên dốc ngược vò rượu.
Y đặt vò rượu xuống bàn.
Mọi người cũng theo y đặt chén xuống.
Đột nhiên không gian trong gian đại sảnh trở nên trang trọng vô cùng sau khi Chữ Hào Thiên uống xong vò rượu mười cân. Chính vào lúc khoảng khắc im lặng đó thì Lệnh Thế Kiệt từ ngoài cửa bước vào. Sự xuất hiện quá đột ngột của Thế Kiệt buộc Chữ Hào Thiên phải dời mắt nhìn chàng. Nhưng rồi y nhanh chóng dời mắt nhìn lại bọn trại chủ lục lâm bảy mươi hai trại mà

chẳng để tâm đến gã thư sinh vừa bước vào.
Lệnh Thế Kiệt chọn cho mình một chiếc bàn trong góc, như muốn tránh né cảnh hoạt náo do bọn lục lâm tạo ra. Chàng vừa yên vị thì nghe Chữ Hào Thiên cất tiếng bằng chất giọng ồn ồn như hổ gầm. Chính cái chất giọng hùng hồn của họ Chữ buộc Thế Kiệt phải lắng tai nghe xem gã nói gì.
− Các chư huynh đệ lục lâm...
Y ngưng giọng, cố như để mọi người phải chú tâm vào mình. Lấy một luồng dương khí đến độ căng phồng lồng ngực, khiến cho hai khối thịt phình to hơn nữa, y mới cao giọng nói:
− Mặc dù chúng ta chỉ là lục lâm của võ lâm, nhưng đều là những hảo hán trượng nghĩa, trượng tình, coi nhau như thủ túc, tình thâm nghĩa nặng. Chữ mỗ nói như thế để lập lại chuyện Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã hạ tử Kinh Chỉ Luân nghĩa đệ để các chư huynh đệ có mặt tại đây phán xét, cho Chữ mỗ một quyết định.
Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở ra như tiếng khì của bò, y nói tiếp:
− Chữ mỗ đem chuyện Nguyên Thiên Phục hạ thủ Kinh Chỉ Luân ra để các chư huynh đệ luận bàn vì có cái lý của nó. Nếu chúng ta bỏ qua chuyện này thì lục lâm quả là chỉ có danh mà không có thực. Thiên hạ trên giang hồ đâu còn coi lục lâm chúng ta là những hảo hán trượng tình trượng nghĩa, nhưng nếu đối đầu với một Tàn Hồn Ma Đao thì cũng phải cân nhắc. Đối phương của chúng ta là một đại cao thủ khét tiếng trên giang hồ. Các chư huynh đệ hãy suy nghĩ rồi cho Chữ mỗ một quyết định.
Chữ Hào Thiên ngắt ngang câu nói ở đó, đảo mắt nhìn qua một lượt rồi từ từ ngồi xuống.
Tiếng xì xầm rộn lên từ những chiếc bàn của các trại chủ. Họ bàn cãi có lẽ rôm rả vô cùng, nhưng tuyệt nhiên chẳng có một quyết định sau cùng nào.
Tất nhiên những lời bàn tán của bọn trại chủ đều lọt vào tai Lệnh Thế Kiệt, nhưng chàng mặc nhiên không màng tới. Trong khi bọn trại chủ đang bàn cãi thì tổng trại chủ Chữ Hào Thiên chỉ biết ngồi nốc từng hơi rượu ừng ực.
Bất thình lình Chữ Hào Thiên đặt vò rượu, vỗ tay nện xuống mặt bàn.
Rầm...
Chiếc bàn bị cái vỗ tay của họ Chữ bể tan, vò rượu rơi thẳng xuống sàn đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu. Rượu bắn ra tung tóe, Chữ Hào Thiên quắc mắt nói như gầm:
− Không bàn cãi gì nữa, hãy cho Chữ mỗ biết quyết định đi!
Gian thạch sảnh đột nhiên im phăng phắc, thậm chí có thể nghe được cả tiếng lấy hơi của bọn trại chủ lục lâm.
Chữ Hào Thiên chờ một lúc rồi nghiêm giọng nói:
− Các ngươi không thể đưa ra một quyết định được à?
Chỉ có sự im lặng đáp lời Chữ Hào Thiên. Chữ Hào Thiên lắc đầu:

− Không một ai trong các ngươi trả lời ta sao?
Câu hỏi của họ Chữ buộc các trại chủ phải cúi đầu nhìn xuống gầm bàn. Chữ Hào Thiên bất nhẫn buông một tiếng thở ra. Y vừa toan cất tiếng hỏi một lần nữa thì bất ngờ từ ngoài cửa Dạ Nguyệt Lâu một giọng nói thánh thót của nữ nhân cất lên:
− Tiểu Ngọc cí thể cho tổng trại chủ một quyết định.
Giọng nói của Tiểu Ngọc buộc Chữ Hào Thiên đưa mắt nhìn nàng, và tất nhiên bọn trại chủ lục lâm như được giải thoát khỏi sự bế tắc đều hướng mắt nhìn Tiểu Ngọc.
Sự xuất hiện của Tiểu Ngọc khiến cho không gian trong đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu bớt hẳn vẻ trang trọng. Với dáng đi thướt tha uyển chuyển, nàng bước đến trước mặt tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.
Chữ Hào Thiên nhìn nàng, xẵng giọng nói:
− Cô nương là ai?
Tiểu Ngọc bình thản đáp lời:
− Nếu không phải là bạn của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì là kẻ thù của y.
Chữ Hào Thiên gật đầu:
− Thế cô nương muốn gì ở Chữ mỗ?
− Nếu tổng trại chủ muốn có một quyết định thì Tiểu Ngọc sẽ dâng lên trại chủ một quyết định.
Chữ Hào Thiên cau mày nhìn Thế Kiệt:
− Cô nương biết Nguyên Thiên Phục?
Tiểu Ngọc gật đầu:
− Biết rất rành.
Câu nói của Tiểu Ngọc buộc Lệnh Thế Kiệt phải chú tâm tới nàng.
Chữ Hào Thiên nói:
− Cô nương có thể cho Chữ mỗ một quyết định.
Tiểu Ngọc nhìn thẳng vào mặt Chữ Hào Thiên trang trọng nói:
− Không thể bỏ qua chuyện Nguyên Thiên Phục sát tử nghĩa đệ của trại chủ là Kinh Chỉ Luân được.
Nàng mỉm cười, chấp tay sau lưng nói tiếp:
− Quyết định của ta dâng tặng cho tổng trại chủ khiến cho các trại chủ ở đây phải e dè và lưỡng lự bởi tất cả mọi người đều biết Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục là một đao thủ mà đối phó với thanh Tàn Hồn Đao chẳng khác nào tự chuốc cái chết vào thân.
Nàng vừa dứt lời thì bọn trại chủ đồng thanh xướng lên:
− Đúng.
Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài.
Tiểu Ngọc nhìn lại bọn trại chủ trang trọng nói:

− Chính vì ngại đối phó với thanh Tàn Hồn Đao của Nguyên Thiên Phục nên các vị Ở đây đều cùng ý tưởng bỏ qua chuyện y sát tử Kinh Chỉ Luân.
Bọn trại chủ đồng loạt cúi đầu nhìn xuống, bởi lẽ Tiểu Ngọc đã nói đúng vào tâm ý của họ.
Tiểu Ngọc nói tiếp:
− Ý nghĩ của các vị trại chủ quá ngược với ý niệm của tổng trại chủ rồi.
Nàng quay lại nhìn Chữ Hào Thiên:
− Tổng trại chủ sẽ không bỏ qua cho Nguyên Thiên Phục.
− Tình huynh đệ như thủ túc, Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã hạ thủ Kinh đệ, thì sao Chữ mỗ có thể làm ngơ được chứ? Trong tâm Chữ mỗ rất khâm phục Nguyên Thiên Phục nhưng Chữ mỗ không thể vì cái tâm của mình mà bỏ qua cái tình với Kinh Chỉ Luân.
Chính vì lẽ đó Chữ mỗ muốn có một quyết định từ các trại chủ lục lâm, nhưng...
Tiểu Ngọc cướp lời gã:
− Các trại chủ đã khiến cho tổng trại chủ thất vọng.
Chữ Hào Thiên bặm môi.
Tiểu Ngọc mỉm cười hỏi gã:
− Mạn phép tổng trại chủ, ta có thể hỏi trại chủ một câu được không?
− Cô nương cứ hỏi.
− Nếu như trại chủ đối đầu với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì người có nghĩ đến cái hậu quả giống như Kinh Chỉ Luân?
Chữ Hào Thiên sa sầm mặt, cặp lông mày rậm rịt cau hẳn lại, và thậm chí những thớ thịt trên khuôn mặt của gã cũng co giật.
Mãi một lúc Chữ Hào Thiên mới nói:
− Nếu Chữ mỗ sợ chết thì đã chẳng cần đến quyết định của cô nương. Nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất thì Chữ mỗ đâu coi sống chết ra gì. Huống chi Chữ mỗ lại là tổng trại chủ lục lâm chứ.
Tiểu Ngọc gật đầu:
− Hay lắm! Nếu như tổng trại chủ đã quyết như vậy thì Tiểu Ngọc vô cùng khâm phục trại chủ.
− Cô nương đừng khách sáo.
Chữ Hào Thiên nhìn thẳng vào mặt Tiểu Ngọc:
− Ngoài cho Chữ mỗ một quyết định, cô nương còn muốn nói cho ta điều gì nữa?
Tiểu Ngọc mỉm cười:
− Tổng trại chủ quả là có cặp mắt tinh tường có thể nhìn thấu tâm ý kẻ đối diện với mình.
Nàng tằng hắng, trang trọng nói:
− Ta chỉ muốn nói riêng với tổng trại chủ mà thôi.

Chữ Hào Thiên cau mày. Gã suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.
Chữ Hào Thiên khoát tay. Cái khoát tay của gã như một mệnh lệnh khiến bọn trại chủ đang ngồi chung quanh đồng loạt lui lại bốn bộ.
Tiểu Ngọc mỉm cười rồi ghé miệng vào tai họ Chữ thì thầm. Không biết nàng nói gì với Chữ Hào Thiên nhưng vẻ mặt của gã càng lúc càng trở nên trang trọng vô cùng.
Tiểu Ngọc thì thầm xong, mỉm cười nói:
− Thế nào? Tổng trại chủ thấy kế sách này hay chứ?
Chữ Hào Thiên lưỡng lự. Gã buông một tiếng thở dài rồi nói:
− Hay thì có hay, nhưng...
Tiểu Ngọc hỏi:
− Nhưng sao?
Chữ Hào Thiên nhìn nàng nói:
− Chữ mỗ vốn là một hảo hán quang minh chính đại, đầu đội trời chân đạp đất, chưa từng thủ đoạn với một ai bao giờ. Hôm nay nếu theo kế sách của cô nương thì cảm thấy trong lòng bứt rứt sao đó.
Tiểu Ngọc nhún vai, chấp tay sau lưng, buông một câu thật nhạt nhẽo:
− Vô độc bất trượng phu. Câu nói đó chắc tổng trại chủ chưa từng nghe nên cảm thấy áy náy khi thực hành kế sách của Tiểu Ngọc.
Nàng mỉm cười nói tiếp:
− Nếu tổng trại chủ có bản lĩnh như Đoạt Hồn Quỷ Kiếm thì chẳng cần đến kế sách của ta. Rất tiếc, tổng trại chủ lại không là Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Chữ Hào Thiên sa sầm mặt:
− Chữ mỗ chưa phân định cao thấp với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
Tiểu Ngọc cười khẩy:
− Ta tin rằng tổng trại chủ không phải là đối thủ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Cô nương khẳng định như vậy à?
− Ta nói như vậy bởi có cái lý của nó.
− Cái lý đó như thế nào?
− Ngay cả Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục khi giao thủ với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ tại Dạ Nguyệt Lâu này đã giở thủ đoạn.
Chữ Hào Thiên nhướng đôi mày rậm lập lại câu nói của nàng:
− Thủ đoạn?
Lệnh Thế Kiệt cũng giật thót ruột khi nghe câu nói của Tiểu Ngọc. Chàng nhủ thầm:
− "Mình đâu bao giờ nghe sư phụ nói Tàn Hồn Ma Đao dụng đến thủ đoạn để đối phó với sư phụ. Thế tại sao vị cô nương này nói đến thủ đoạn của Tàn Hồn Ma Đao?".
Chính ý niệm đó khiến Lệnh Thế Kiệt chú tâm vận dụng nội công để lắng

nghe những lời của Tiểu Ngọc.
Trong khi Thế Kiệt suy nghĩ thì tổng trại chủ Chữ Hào Thiên lại nghiêm giọng hỏi nàng:
− Điều cô nương vừa nói ra khiến Chữ mỗ ngạc nhiên vô cùng. Bổn trại chủ dù không phải là bằng hữu thủ túc với Nguyên Thiên Phục nhưng khi nghe cô nương nói Nguyên Thiên Phục dùng thủ đoạn để đối phó với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ cũng không tin.
− Không thấy tất nhiên tổng trại chủ không tin rồi.
− Vậy cô nương là người chứng kiến?
Tiểu Ngọc gật đầu:
− Không sai.
Chữ Hào Thiên như quá đỗi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn nàng:
− Thế Nguyên Thiên Phục đã dùng thủ đoạn gì để đối phó với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ? Ám khí chăng, hay độc dược?
− Ta nói ra, tổng trại chủ sẽ giật mình.
− Bổn trại chủ mong được rửa tai để nghe cô nương nói.
− Tổng trại chủ có bao giờ nghe đến Hủy Cốt Tán chưa?
− Hủy Cốt Tán?
Ba tiếng Hủy Cốt Tán lọt vào tai Thế Kiệt khiến chàng đờ người. Chàng buột miệng lẩm bẩm nói:
− Hủy Cốt Tán.
Thế Kiệt chau mày nghĩ thầm:
− "Khi sư phụ từ nơi hẹn với Tàn Hồn Ma Đao trở về quả là người đã bị trúng Hủy Cốt Tán. Chính vì chất độc đó mà sư phụ mới bị quần hùng truy sát đến đường cùng.".
Chữ Hào Thiên lắc đầu nhìn Tiểu Ngọc:
− Điều cô nương vừa nói quả là ngoài sức tưởng tượng của bổn trại chủ. Chưa bao giờ bổn trại chủ lại nghe nói Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục dụng đến độc chất, huống chi Hủy Cốt Tán lại là kỳ độc của Thần Long giáo, đâu dễ gì lọt ra ngoài.
Chữ Hào Thiên ngưng lời suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:
− Với một thanh Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã là một đại cao thủ thì cần gì y phải dụng đến độc chất để đối phó với Giang Kỳ chứ.
− Hê... trên giang hồ thì có bao nhiêu chuyện xảy ra mà khi nói ra thì khó tin được, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Thiên hạ ai cũng biết Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ bị trúng Hủy Cốt Tán sau khi giao thủ với Thiên Phục, duy có Thiên Phục thì lại không trúng độc.
Cuộc diện như thế thì tổng trại chủ nghĩ sao?
− Quả thật như vậy ư? Nếu Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục phải dụng đến độc chất để đối phó với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ thì Chữ mỗ

không phục y.
Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn Chữ Hào Thiên nhún vai:
− Y chẳng có gì đáng phục cả.
− Được rồi. Bổn trại chủ sẽ buộc Nguyên Thiên Phục phải lộ chân diện mục đê tiện của gã.
− Tổng trại chủ là một hảo hán đứng đầu lục lâm bảy mươi hai trại, thừa khả năng buột Tàn Hồn Ma Đao phải lòi bộ mặt chuột ra mà.
− Cô nương nói quá, nhưng nhất định Chữ mỗ không thể để Tàn Hồn Ma Đao vênh váo đi lại trên giang hồ.
− Bây giờ thì tổng trại chủ đã tin những gì Tiểu Ngọc nói rồi chứ?
Chữ Hào Thiên gật đầu.
Tiểu Ngọc mỉm cười nói:
− Vậy chúng ta cứ theo sự sắp xếp của ta mà hành sự.
Tiểu Ngọc vừa dứt lời thì một giọng nói trang trọng cất lên ngay phía trên lan can phía đối diện với Chữ Hào Thiên:
− Tổng trại chủ có thể tin những lời của ả nha đầu Tiểu Ngọc, nhưng ta thì không tin.

Hồi 18
Thần Quyền Hảo Hán

Giọng nói trang trọng kia là của Lý Ma Ma và sự xuất hiện của bà buộc Tiểu Ngọc phải e dè không dám nhìn. Nàng len chân đứng nép sau lưng Chữ Hào Thiên.
Lý Ma Ma nói dứt câu, khoan thai bước từng nấc thang đi xuống và bà chỉ dừng bước sau khi đối mặt với tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.
Lý Ma Ma ôn nhu nói:
− Mụ đây không dám xen vào công việc của tổng trại chủ, nhưng khi nghe những lời sàm ngôn của nha đầu Tiểu Ngọc thì không thể đứng yên được nữa.
Chữ Hào Thiên lườm Lý Ma Ma:
− Lý lão bà cho những lời của Tiểu Ngọc cô nương là sàm ngôn ư?
− Tất nhiên là sàm ngôn rồi, và mụ đây buộc phải dạy cho nha đầu Tiểu Ngọc một bài học, nếu không Dạ Nguyệt Lâu này chẳng thể nào lưu được chân khách thập phương.
Lý Ma Ma quay sang nhìn Tiểu Ngọc:
− Nha đầu sao còn chưa bước ra trước mặt ta mà chịu tội, hay ngươi có ý chống lại cả ta nữa?
Tiểu Ngọc bối rối nép luôn vào sau lưng Chữ Hào Thiên.
Lý Ma Ma hừ nhạt một tiếng:
− Xem chừng nha đầu không còn biết tuân theo sự chỉ huấn của mụ già này.
Lý Ma Ma vừa nói vừa vung tay toan vồ tới chộp trảo bào búi tóc của Tiểu Ngọc, thế nhưng Chữ Hào Thiên đã nhanh hơn thủ pháp của Lý Ma Ma. Y chỉ khẽ nhấc bộ đã án ngữ che chắn cho Tiểu Ngọc.
Chữ Hào Thiên nghiêm giọng nói:
− Chuyện chưa vỡ lẽ sao Lý Ma Ma lại vội hành xử Tiểu Ngọc cô nương?
Lý Ma Ma sa sầm mặt, thu tay về:
− Tổng trại chủ, đây là chuyện riêng của Dạ Nguyệt Lâu, xin trại chủ để ngoài tai ngoài mắt để mụ xử trị nha đầu Tiểu Ngọc.
Chữ Hào Thiên lắc đầu:
− Tiểu Ngọc cô nương vì trọng nghĩa mới thốt ra những điều mình thấy mình nghe.
Những lời của Tiểu Ngọc cô nương lúc này chưa biết đúng hay sai, nhưng có mặt Chữ mỗ ở đây thì đâu phải ai muốn hành xử Tiểu Ngọc cô nương

như thế nào cũng được.
Những gã trại chủ lục lâm vây quanh Chữ Hào Thiên, đồng thanh xướng lên:
− Tổng trải chủ xử rất đúng. Tiểu Ngọc cô nương chỉ nói ra những điều trượng nghĩa, đâu thể nào vừa nói xong lại bị hành hạ chứ.
Lý Ma Ma cau mày.
Chữ Hào Thiên trịnh trọng ôm quyền, ôn tồn nói:
− Lý Ma Ma nể mặt Chữ mỗ chứ?
− Tổng trại chủ làm cho mụ già này khó xử vô cùng. Nha đầu Tiểu Ngọc đã sàm ngôn mà mụ đây không răn dạy được thì sau này còn răn dạy được ai trong tòa Dạ Nguyệt Lâu này chứ.
− Bổn trại chủ xin Lý Ma Ma lần này.
Y cười nửa mép, dè bỉu nói:
− Nếu Lý Ma Ma cần thì bổn trại chủ xin được mua lại Tiểu Ngọc cô nương.
− Nể mặt tổng trại chủ, mụ già này bỏ qua cho nha đầu Tiểu Ngọc lần này, ả phải hứa với ta là không được nói những lời sàm ngôn về Nguyên Thiên Phục, và trước mặt tổng trại chủ đây ả phải rút lại những lời ả vừa nói.
Lý Ma Ma nhìn Tiểu Ngọc:
− Tiểu Ngọc, ngươi có thực hiện lời nói của ta không?
Tiểu Ngọc nhìn Lý Ma Ma, suy nghĩ một lát rồi lách ra đứng cạnh Chữ Hào Thiên:
− Có tổng trại chủ ở đây, Tiểu Ngọc chẳng sợ gì mà không nói ra điều mình nghe thấy và mình biết.
Lý Ma Ma cau mày bất nhẫn nạt ngang:
− Nha đầu, ngươi còn định sàm ngôn dè bỉu điều gì nữa?
Tiểu Ngọc nghiêm mặt hừ nhạt một tiếng:
− Tại sao ta lại chẳng nói cho tổng trại chủ biết chứ?
Lý Ma Ma cướp lời Tiểu Ngọc:
− Nha đầu định giở trò gì nữa đây?
− Ta chẳng thèm giở trò gì với Ma Ma đâu, nhưng không nói thì trong lòng ấm ức vô cùng.
− Cái gì khiến ngươi ấm ức chứ? Chẳng lẽ Nguyên Thiên Phục không tiếp nhận ngươi hầu hạ rồi ngươi ấm ức nói những lời sàm sỡ về người ta?
Tiểu Ngọc nhíu mày nhìn Lý Ma Ma:
− Lý Ma Ma nói chi dài dòng quá vậy. Chẳng phải Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã trả cho Ma Ma một pho kim thân La Hán, nên Ma Ma mới binh vực y như vậy.
Lý Ma Ma quắc mắt nạt lớn:
− Tiểu Ngọc, ngươi dám...
Tiểu Ngọc hất mặt:
− Ma Ma có thừa nhận rằng Nguyên Thiên Phục đã trao cho Ma Ma pho

tượng kim thân La Hán không?
Chữ Hào Thiên dấn đến một bộ:
− Lý Ma Ma, Tiểu Ngọc cô nương nói đúng chứ?
Trong khi Tiểu Ngọc nói ra điều đó thì tất cả những trại chủ lục lâm đều đứng nhỏm cả lên. Tất cả đều dồn mắt chú nhãn nhìn Lý Ma Ma, bởi lẽ không ngờ báu vật kim thân La Hán lại ở trong tay một lão bà chủ nhân Dạ Nguyệt Lâu.
Mọi người đều chờ đợi sự thú nhận của Lý Ma Ma.
Lý Ma Ma buông một tiếng thở dài nhìn tổng trại chủ Chữ Hào Thiên ôn tôn nói:
− Tổng trại chủ tin vào những lời của nha đầu Tiểu Ngọc à?
Lý Ma Ma vừa dứt lời thì Tiểu Ngọc lên tiếng:
− Tin hay không tin thì tổng trại chủ cứ cho người lên thư phòng của Lý Ma Ma lật chiếc gối của mụ ta lên thì ắt biết Tiểu Ngọc này có sàm ngôn hay không?
Lý Ma Ma tức giận đến đỏ mặt biến sắc:
− Nha đầu, ngươi đã rình rập ta từ lúc nào vậy? Ngươi thật đáng tội để ta phán xử.
Lý Ma Ma dừng nói vừa đảo bộ toan lướt tới nện một chưởng công trực diện vào vùng thượng đẳng của Tiểu Ngọc. Nhưng một lần nữa, Chữ Hào Thiên lại nhanh hơn Lý Ma Ma.
Thân pháp vạm vỡ của gã lách ngang che chắn trước mặt Tiểu Ngọc.
Chữ Hào Thiên ngỡ đâu Lý Ma Ma sẽ thu hồi chưởng pháp, nhưng không, lần này Lý Ma Ma đã không thu hồi chưởng công mà còn gia tăng thêm công lực vào chưởng ảnh của mình.
Ầm...
Những tưởng Lý Ma Ma là một lão bà không biết võ công, nhưng khi chứng kiến tận mắt thủ pháp thi triển chưởng ảnh của Lý Ma Ma, tất cả bọn trại chủ lục lâm đồng thanh ồ lên một tiếng vì ngạc nhiên bởi trong chưởng pháp của mụ có sức kình âm nhu vô cùng lợi hại.
Nhưng một điều càng ngạc nhiên hơn là tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.
Mặc dù hứng trọn một chưởng kình âm nhu của Lý Ma Ma nhưng Chữ Hào Thiên vẫn bình chân như vại, ngược lại đối phương của y phải thối lùi ba bộ.
Lý Ma Ma tưởng đâu Chữ Hào Thiên phải bị nội thương sau khi trúng chưởng của mình, nhưng khi thấy họ Chữ vẫn bình nhiên, ngược lại hổ khẩu của mụ lại tê rần thì nghệch người.
Chữ Hào Thiên trầm giọng nói:
− Chưởng pháp của mụ sao có thể sánh với tuyệt kỹ Thiết Bố Sam của mỗ.
Chữ Hào Thiên hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói tiếp:
− Bổn trại chủ xem chừng những lời của Tiểu Ngọc cô nương là những

châm ngôn, còn mụ mới là ngụy tạo nên mới vội vã xuất thủ thực hiện ý định giết người diệt khẩu. Con người của mụ thật là gian trá khó lường.
Chữ Hào Thiên nhìn hai gã trại chủ đứng bên cạnh:
− Phiền Điền trại chủ và Trung trại chủ lên thư phòng của mụ kiểm chứng cho ra nhé.
Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn đồng loạt ôm quyền xá Chữ Hào Thiên, lớn giọng nói:
− Tuân lịnh tổng trại chủ.
Cả hai vừa toan động thân thì Lý Ma Ma đã lướt bộ đứng án ngữ ngay cầu thang dẫn lên lầu.
Lý Ma Ma gắt gỏng nói:
− Đây là Dạ Nguyệt Lâu của ta, không ai có quyền khám xét thư phòng của ta cả.
Chữ Hào Thiên hừ nhạt, nhìn Lý Ma Ma nói:
− Mụ không cho Điền trại chủ và Trung trại chủ kiểm chứng thì rõ ràng Nguyên Thiên Phục đã trao cho mụ pho tượng kim thân La Hán để thực hiện thủ đoạn bỉ ổi của gã đối với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chữ mỗ sẽ vì cái lẽ đạo võ lâm mà buộc mụ phải vạch mặt Nguyên Thiên Phục.
Chữ Hào Thiên vừa nói vừa thi triển khinh thân lướt đến cầu thang dẫn lên lầu. Chân chưa chạm đất, họ Chữ đã tống ra một thoi Đại Lực Quyền Phổ với bảy thành công lực.
Tất nhiên Lý Ma Ma đâu để cho quyền công của Chữ Hào Thiên đánh trúng mình, bởi đã biết đối phương có tuyệt kỹ Thiết Bố Sam là một thần lực phi thường. Quyền công của Chữ Hào Thiên ập tới, Lý Ma Ma liền điểm mũi hài thoát bộ lướt lên trên lan can. Thoi quyền của Chữ Hào Thiên công kích trật đích, nện luôn vào cây cột chống đỡ cầu thang.
Ầm...
Cây cột to với đường kính xấp xỉ một giang tay thế mà bị gãy ngang bởi thoi quyền của họ Chữ khiến cho cả tòa Dạ Nguyệt Lâu rung chuyển, ngỡ như nó sắp xập xuống.
Mặc dù không trúng Lý Ma Ma nhưng Chữ Hào Thiên đã khai thông được lối lên lầu.
Y trang trọng nói:
− Mụ đã bức bổn trại chủ phải hành động thì đừng trách sao Chữ mỗ này lại quá nặng tay với một lão bà.
Lý Ma Ma đáp lời Chữ Hào Thiên:
− Tổng trại chủ đã ép mụ già này quá đáng rồi đó. Cho dù mụ có được Nguyên Thiên Phục tặng pho kim thân La Hán nhưng tuyệt nhiên Thiên Phục không như tổng trại chủ nghĩ đâu.
− Hừ! Pho tượng kim thân La Hán là một báu vật của võ lâm, chẳng dễ gì

Nguyên Thiên Phục lại cho không mụ.
− Ta nói lời thật, tổng trại chủ lại không nghe mà tin lời của ả nha đầu Tiểu Ngọc.
− Mụ đừng nhiều lời. Nếu như mụ là người tốt thì hãy vạch mặt Tàn Hồn Ma Đao trước mặt quần hùng.
− Nguyên Thiên Phục chẳng có gì để bị các người vạch mặt cả. Điều đó là sự thật, các ngươi cứ đi hỏi Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Còn như tổng trại chủ khư khư giữ ý niệm của mình thì quả ngươi có ý đoạt pho kim thân La Hán chứ chẳng có ý tốt gì.
Chữ Hào Thiên trợn mắt to hết cỡ nhìn Lý Ma Ma:
− Mụ dám nói ta như vậy à?
Y vỗ vào ngực mình:
− Chữ mỗ đường đường là một hảo hán lục lâm, đứng đầu bảy mươi hai trại lục lâm thì đâu phải hạng sơn đông mãi võ, tham danh, tham lợi chứ.
− Tổng trại chủ tự cho mình là một hảo hán đỉnh thiên lập địa không tham danh, không tham lợi sao lại cứ khăng khăng đòi lục xét thư phòng của lão bà này chứ? Vậy tức là tổng trại chủ đã có ý chiếm đoạt pho kim thân La Hán.
Nghe Lý Ma Ma nói, Chữ Hào Thiên thộn mặt. Cái lý của Lý Ma Ma khiến họ Chữ cứng họng không biết phải đối đáp ra sao. Y đâm ra tức giận nói càn:
− Mụ không đủ tư cách để giữ pho kim thân La Hán.
− Nói như thế thì ai mới đủ tư cách giữ pho kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục chứ?
− Ơ...
Lý Ma Ma cau mày:
− Tổng trại chủ không nói được à? Vậy thì ta sẽ nói, chỉ có Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục mới đủ tư cách giữ pho kim thân La Hán kia, vì báu vật đó là của y. Còn ta đây chỉ giữ nó dùm cho Nguyên Thiên Phục mà thôi.
Lý Ma Ma vừa nói xong thì từ ngoài cửa Dạ Nguyệt Lâu cất lên một giọng nói nghe thật giá lạnh và trang trọng:
− Mụ nói sai rồi.

Hồi 19
Quỷ Kiếm Đoạt Hồn

Liền sau câu nói nhạt nhẽo đó thì mùi xạ hương đã khỏa lấp tất cả không gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu. Mùi xạ hương khiến cho bọn lục lâm đang hiện diện tại gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu phải đờ đẫn.
Chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc di dời gót sen uyển chuyển bước vào. Đi ngay sau lưng nàng là Tam Ma Hoạt Sát Tằng Mậu, Tỉnh Câu và Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân. Sự xuất hiện của Thất Sắc Ma Nữ, chủ nhân Ma Cung buộc không gian trong gian đại sảnh bất giác trở nên nặng nề căng thẳng.
Tiêu Thái Ngọc chấp tay sau lưng, rọi ánh thu hồn trong vắt nhìn lướt qua một lượt, rồi dừng lại đóng đinh vào mặt Lý Ma Ma. Nàng trang trọng nói:
− Bổn cô nương có đủ tư cách làm chủ nhân pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục chứ?
Lý Ma Ma nhìn Tiêu Thái Ngọc, e dè nói:
− Mụ đoán không lầm, cô nương chính là Tiêu Thái Ngọc.
− Mụ nhận ra ta đó. Đã nhận ra sao còn chưa ngoan ngoãn đi lấy pho tượng kim thân La Hán trao cho bổn cô nương?
Lý Ma Ma bặm môi lưỡng lự.
Tiêu Thái Ngọc mỉm cười nói:
− Mụ cứ đi lấy pho kim thân La Hán trao cho bổn cô nương, còn lũ lục lâm càn rỡ này để bổn cô nương đuổi chúng đi dùm mụ.
Chữ Hào Thiên nghe Tiêu Thái Ngọc nói ra lời khinh bạc đó, tức giận quát:
− Nha đầu nghĩ mình là ai mà dám ngang tàng vậy chứ?
Tiêu Thái Ngọc quay sang đối mặt với Chữ Hào Thiên. Vẫn nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu nở trên hai cánh môi của nàng, vẫn dung diện khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn, không có vẻ gì có thể cho rằng Thái Ngọc đang bất nhẫn bởi câu nói của họ Chữ. Nàng từ tốn ôn nhu nói:
− Tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.
Chữ Hào Thiên vỗ vào ngực mình:
− Chính Chữ mỗ. Nha đầu đã nhận ra rồi chứ?
− Thiết Bố Sam, Thần Lực Quyền Phổ của tổng trại chủ lẫy lừng bảy mươi hai trại lục lâm thì bổn cô nương sao lại không nhận ra được chứ.
Thái Ngọc dấn đến ba bộ đối mặt với họ Chữ. Nàng mỉm cười nói tiếp:
− Bổn cô nương cũng nghe nói, tổng trại chủ là một hảo hán lẫm lẫm liệt

liệt, không tham lam, không đoạt lợi, chắc hôm nay tổng trại chủ sẽ không vì pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục mà làm mất hảo danh của trại chủ.
Chữ Hào Thiên gật gù tỏ vẻ rất hài lòng với câu nói của Thái Ngọc. Y trang trọng hỏi nàng:
− Nếu như bổn trại chủ thích pho tượng kim thân La Hán kia thì cô nương có trao cho Chữ mỗ không?
− Tổng trại chủ nói thật ý của mình đó chứ?
− Thế nào là thật, thế nào là không thật?
− Nếu tổng trại chủ nói thật thì bổn cô nương buộc phải đuổi tất cả lục lâm bảy mươi hai trại về chốn tử thành, trong đó có cả tổng trại chủ nữa. Còn như đó chỉ là lời nói thốt ra từ cửa miệng của tổng trại chủ thì bổn cô nương trịnh trọng cung thỉnh tổng trại chủ và tất cả lục lâm bảy mươi hai trại mau rời khỏi chỗ này, kẻo quá muộn đó.
Chữ Hào Thiên trợn mắt nhìn nàng:
− Cô nương đuổi khéo Chữ mỗ đó à?
Thái Ngọc vẫn từ tốn điềm đạm nói:
− Ta nào dám đuổi tổng trại chủ mà chỉ thỉnh tổng trại chủ mau rời khỏi đây thôi.
Nàng đứng nép qua một bên, chỉ tay ra cửa:
− Mời tổng trại chủ!
Chữ Hào Thiên tức giận đến đỏ mặt. Y giận đến nổi cổ như có vật gì chẹn ngang không sao thốt được nửa lời. Các thớ thịt trên mặt Chữ Hào Thiên giần giật, và vùng ngực lực lưỡng hộ pháp như căng phồng hơn.
Chữ Hào Thiên rít lên:
− Nha đầu, ngươi quả chẳng coi Chữ Hào Thiên này ra gì ư?
Thái Ngọc bình thản gật đầu:
− Tất nhiên rồi. Bọn lục lâm trong giang hồ chỉ có cho các bang phái thêm phần vui vẻ vì có người để so kè chứ chẳng có gì đáng để cho Ma Cung để mắt tới.
Thái Ngọc mỉm cười nói tiếp:
− Tiêu Thái Ngọc này nói thật lòng đó.
Nghe những lời kinh bạc của Tiêu Thái Ngọc, Chữ Hào Thiên giận đến biến sắc. Toàn thân y căng cứng, khí uất dâng tràn, dung diện thì biến màu tái nhợt tỏ lộ sự phẫn nộ tột cùng.
Y rít lên bằng giọng ồn ồn:
− Không cho nha đầu một bài học Chữ mỗ thề không đảm trách chức vị tổng trại chủ nữa.
− Hay lắm.
Bọn trại chủ cũng chẳng khác gì Chữ Hào Thiên, tức giận thét lên:

− Tổng trại chủ, đánh thôi!
Tiêu Thái Ngọc vẫn bình nhiên chấp tay sau lưng, cười khẩy, lia ánh mắt diễm lệ nhìn qua bọn lục lâm. Nàng nhún vai nói:
− Lũ chuột nhắt này bổn cô nương không muốn bẩn tay.
Thái Ngọc rít một luồng chân ngươn thật sâu rồi trở bộ, đi về phía Tam Ma Hoạt Sát.
Nàng không thèm quay lưng nhìn lại chúng lục lâm mà khẽ khoát tay:
− Hãy dạy cho lũ người rừng này biết quyền lực của Ma Cung.
Tam Ma Hoạt Sát đồng loạt ôm quyền cúi đầu, trịnh trọng nói:
− Tuân lệnh chủ nhân.
Lời vừa dứt, Tam Ma Hoạt Sát đã cất bổng thân mình lên cao ba trượng lướt thẳng đến bọn lục lâm đang lố nhố đứng hậm hực nhìn Tiêu Thái Ngọc.
Từ lúc Tiêu Thái Ngọc xuất hiện, Lệnh Thế Kiệt đã ngấm ngầm đoán, thế nào tại gian đại sảnh cũng xảy ra một trận hoạt sát mà chỉ nhìn qua phong thái của chủ nhân Ma Cung cũng đủ biết phần thắng đã thuộc về nàng, nhưng chàng không ngờ cuộc đại sát sinh lại xảy ra nhanh chóng như vậy. Bọn trại chủ lục lâm thì làm sao có thể so sánh với Tam Ma Hoạt Sát, những đại cao thủ trong Ma Cung.
Tam Ma Hoạt Sát xông thẳng vào nhóm lục lâm như ba con mãnh thú xông vào bầy cừu non. Tằng Mậu, Tỉnh Câu, Tảng Bần với những thế Ưng Trảo Công biến hóa cực kỳ nhanh và tàn bạo, nhoang nhoáng vỗ thẳng xuống đỉnh đầu bọn lục lâm không một chút e dè hay áy náy bởi biết rằng ai trúng trảo xem như diêm la gọi tên người đó.
Cuộc tập kích của Tam Ma Hoạt Sát quá bất ngờ, bọn lục lâm bảy mươi hai trại không kịp rút binh khí nữa. Thế là chúng lục lâm nhanh chóng biến thành những tấm bia thịt để Tam Ma Hoạt Sát thi thố Ưng Trảo Công tống tiễn linh hồn họ sớm về với tử thành.
Từng tiếng rống cất lên lồng lộng, từng thây người đua nhau đổ xuống, và tất nhiên là kẻ ôm thủ cấp đang phọt máu chạy bừa, chảy hoảng. Cảnh tượng trông thật là hỗn loạn.
Tiêu Thái Ngọc chấp tay sau lưng nhìn Tam Ma Hoạt Sát mở cuộc đại sát sinh mà chẳng hề biểu lộ vẻ gì trên dung diện mỹ lệ giai nhân. Thậm chí thỉnh thoảng nụ hoa hàm tiếu lại hé mở bởi một gã lục lâm giẫy chết rống lên lồng lộng.
Đâu thể để cho tất cả lục lâm bảy mươi hai trại biến thành những thây ma vô hồn, Chữ Hào Thiên gầm lên như hổ, điểm chân phi thân nhập cuộc. Vừa nhập trận Chữ Hào Thiên nhắm ngay Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân bủa tới một thoi quyền với mười hai thành công lực. Thấy Chữ Hào Thiên tập kích mình, Đoạt Hồn Ma Nhân chẳng thèm tránh né mà vận dụng thần lực đón thẳng đỡ thẳng thoi quyền của họ Chữ.

Ầm...
Chưởng quyền chạm thẳng, liền phát ra một tiếng nổ dữ dội, cùng với cơn chấn động làm lung lay cả tòa Dạ Nguyệt Lâu. Chữ Hào Thiên trượt luôn về phía sau hai bộ, còn Đoạt Hồn Ma Nhân thì thối lui những ba bộ.
Thi thố một chưởng một quyền đánh thẳng đỡ thẳng, cả hai đối thủ sớm nhận biết về nhau. Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn Chữ Hào Thiên chằm chằm. Ngược lại Chữ Hào Thiên cũng tự lượng được sức mình. Cho dù gã chỉ bị thối lui hai bộ, nhưng để thắng được Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân thì quả khó hơn cả chuyện mò kim đáy biển, ngoại trừ cả hai cùng quyết đấu đến khi lực kiệt hơi tàn, và cùng bước vào chốn diêm la địa phủ.
Chỉ mỗi một Đoạt Hồn Ma Nhân thôi, tổng trại chủ lục lâm đã khó khăn như vậy, nếu Tam Ma Hoạt Sát liên thủ thì rõ ràng y chẳng thể so sánh với cả ba người được. Chính sự suy đoán khiến cho Chữ Hào Thiên căng thẳng tột cùng. Nhưng chẳng lẽ y lại để mặc nhiên cho chúng lục lâm chết hết tại chỗ này sao? Giữa lúc Chữ Hào Thiên đang lúng túng bối rối thì Tiêu Thái Ngọc đã giúp y lên tiếng:
− Dừng tay!
Tam Ma Hoạt Sát nghe mệnh lệnh của Tiêu Thái Ngọc đồng loa. dừng tay thủ ác, phi thân quay về chỗ cũ.
Mệnh lệnh của Tiêu Thái Ngọc buộc Chữ Hào Thiên thở phào một tiếng như trút xong, một gánh nặng trên vai. Y nhìn Thái Ngọc mà bặm môi không biết nói lời nào.
Tiêu Thái Ngọc mỉm cười, nhíu mày nói:
− Nếu như bổn cô nương không nói đến chuyện võ lâm sẽ mất đi lũ lục lâm các người thì đã không ra lệnh cho Tam Ma hộ pháp dừng tay sát sinh đâu.
Nàng mỉm cười nhìn lại Chữ Hào Thiên:
− Bây giờ tổng trại chủ chắc chẳng muốn ở lại đây nữa chứ?
Câu hỏi của Thái Ngọc khiến họ Chữ thẹn đến đỏ mặt. Bọn lục lâm thì lấm lét nhìn Thái Ngọc như nhìn một vị phán quan chốn a tỳ đang mở cuộc phán xử chúng.
Tiêu Thái Ngọc từ tốn nói tiếp:
− Hay tổng trại chủ muốn thi thố võ công với bổn cô nương?
Chữ Hào Thiên được lời gật đầu luôn:
− Đúng như cô nương nói. Chữ mỗ rất muốn thi thố võ công với cô nương. Nếu Chữ mỗ chết cũng không một chút oán trách.
Thái Ngọc mỉm cười, khoát tay:
− Bổn cô nương giao ước thế này. Nếu như tổng trại chủ thua thì chỉ nguyện đời đời là nô dịch cho bổn cô nương thôi.
Chữ Hào Thiên cao giọng nói:
− Được, Chữ mỗ hứa.

Thái Ngọc chấp tay sau lưng uyển chuyển bước ra. Nàng nhìn Chữ Hào Thiên trịnh trọng nói:
− Thỉnh tổng trại chủ!
Không một chút khách sáo, Chữ Hào Thiên khệnh khạng dấn đến hai bộ đối mặt với Thái Ngọc. Y trang trọng nói:
− Chữ mỗ nhường cho cô nương ra tay trước.
− Qúa hào hiệp đấy. Tổng trại chủ đã mời thì bổn cô nương không khách sáo với tổng trại chủ để làm gì.
Nàng dứt lời, di dời thân ảnh như ngọc nữ hái hoa, hai ống tay xiêm y như múa trước mắt họ Chữ. Động tác của Thái Ngọc như một vũ công đang trình diễn một điệu múa thì đúng hơn. Nhưng trong cuộc, Chữ Hào Thiên lại bối rối vô cùng, không biết Thái Ngọc đang dụng quái chiêu gì. Y có cảm tưởng trước mặt mình là một màn vải lụa thất sắc che kín, không nhận ra thủ pháp của chủ nhân Ma Cung. Cùng với màn lụa thất sắc kia là mùi xạ hương thơm lừng xộc vào khướu giác buộc thần trí phải bị đờ đẫn.
Bất chợt má trái của Chữ Hào Thiên rát bỏng, rồi đến má phải.
Bốp... bốp...
Chữ Hào Thiên hứng trọn hai cái tát của Tiêu Thái Ngọc, xây xẩm mặt mày. Vốn bản thân có tuyệt kỹ Thiết Bố Sam, nhưng Chữ Hào Thiên không thể nhận định đối phương tập kích từ lúc nào để vận hành khí công Thiết Bố Sam đến vùng đó đặng hộ thân, nên khi hứng hai tát tai thì mắt hoa cả lên. Họ Chữ phải thối lui hai bộ bởi cái tát tai của Tiêu Thái Ngọc. Y chưa kịp trụ bộ thì chỉ phong của chủ nhân Ma Cung chư một mũi dùi thọc tới vùng đan điền.
Chữ Hào Thiên chỉ kịp nhận thấy chỉ lực của Thái Ngọc thì chỉ đã đến đích rồi.
Bụp...
Tứ chi gã thoạt bủn rủn mất hẳn sức lực khi chỉ đâm vào đan điền.
Chữ Hào Thiên buột miệng thốt:
− Ối!
Tiêu Thái Ngọc thu hồi chỉ pháp, chấp tay sau lưng đứng nhìn Chữ Hào Thiên:
− Chữ Hào Thiên, ngươi chịu làm nô dịch cho bổn cô nương chứ?
Chữ Hào Thiên ngượng đến chín mặt. Y bặm môi rít một luồng chân khí rồi từ từ gật đầu.
Tiêu Thái Ngọc mỉm cười nói:
− Đã là nô dịch sao chưa quỳ xuống bái lạy bổn cô nương?
Chữ Hào Thiên thở dài rồi từ từ quỳ xuống, nhưng y chưa kịp hành đại lễ thì Lệnh Thế Kiệt đã bước ra.
Chàng nói như ra lệnh:

− Hãy khoan!
Đến lúc này thì Chữ Hào Thiên mới chú tâm đến Thế Kiệt.
Tiêu Thái Ngọc cau mày. Nàng buột miệng nói:
− Ngươi là ai?
− Tại hạ là truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
− Truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?
Thế Kiệt gật đầu. Chàng nâng thanh Quỷ Kiếm Đoạn hồn:
− Cô nương nhận ra thanh Quỷ Kiếm này chứ?
− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Thanh kiếm này minh chứng cho lời nói của tại hạ.
Thái Ngọc gật đầu:
− Bổn cô nương tin ngươi là truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm rồi. Ngươi không để cho Chữ Hào Thiên hành đại lễ chấp nhận thân phận nô dịch, chắc ngươi có ý gì hay muốn thỉnh giáo bổn cô nương?
− Quả đúng như cô nương nói. Tại hạ vốn đã coi trọng tổng trại chủ Chữ Hào Thiên, và mong muốn kết tình bằng hữu với trại chủ. Với ý niệm đó, tại hạ không thể để cho Chữ trại chủ trở thành nô dịch của cô nương.
− Ngươi muốn rút lại lời hứa của họ Chữ à? Thế thì rút lại bằng cách nào?
− Tại hạ và thanh Quỷ Kiếm này.
Tiêu Thái Ngọc nheo mày:
− Ngươi muốn thi thố với bổn cô nương?
− Không sai. Nếu như tại hạ thắng thì xem như tổng trại chủ đã rút lại lời nói, còn như tại hạ thua thì cô nương sẽ có thêm một nô dịch thứ hai, mà người đó lại là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đang nắm trong tay bốn pho tượng kim thân La Hán và bức di cảo của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
− Ngươi nói thật đấy chứ?
− Sư phụ không dạy cho tại hạ những lời nói dối.
− Thế thì được lắm. Ngươi đã có tâm như vậy thì bổn cô nương sẽ thu phục ngươi bằng chân bản lãnh của mình.
− Cô nương nên biết một điều, thanh Quỷ Kiếm trong tay tại hạ là thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
− Bổn cô nương không nệ hà điều đó, mà ngược lại còn cho ngươi một cơ hội tốt nữa.
Chỉ cần ngươi thắng được ba vị hộ pháp của Ma Cung thì xem như ngươi đã thắng.
− Đa tạ cô nương đã cho tại hạ cơ hội.
Tiêu Thái Ngọc quay lại Tam Ma Hoạt Sát:
− Ai thích tỉ đấu với vị công tử này?
Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân bước ra:

− Chủ nhân xin nhường cho lão phu.
Thái Ngọc gật đầu:
− Được lắm.
Nàng quay lại Thế Kiệt:
− Vị hộ pháp này là một trong những đại cao thủ khét tiếng của Ma Cung. Võ công có thể không sánh bằng sư phụ của công tử, nhưng với công tử thì ngược lại đấy. Công tử đấu với y chứ?
− Tại hạ đã sẵn sàng cho cuộc tỷ đấu này.
− Thế thì bổn cô nương nhường cuộc tỷ đấu này cho Tảng hộ pháp vậy.
Nàng di dời gót sen trở về chỗ cũ. Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân đưa tay ra sau lưng rút ngọn tiểu hắc kỳ. Lão chỉ khẽ lắc cổ tay, ngọn tiểu hắc kỳ thoát ra một mũi phi tiễn ghim luôn xuống trước mũi giày Thế Kiệt, rồi lững thững bước ra.
Lão đối nhãn với chàng:
− Tiểu tử nhận ra lão phu chứ?
Chàng gật đầu:
− Lão đã từng truy sát sư phụ để đoạt kim thân La Hán và bức di cảo của người.
− Khi đó ngươi chỉ là một gã hiếu đồ, trọng sư, nhưng chẳng biết võ công. Hôm nay ngươi lại thách đấu với chủ nhân Ma Cung. Lão phu không tin trong một thời gian ngắn ngươi lại có thể hàm thụ tất cả kiếm chiêu của Giang Kỳ và vượt qua lão phu.
− Tại hạ đã học được tất cả cái tuyệt ý kỳ chiêu của Quỷ Kiếm và chẳng bao giờ làm ô danh thanh Quỷ Kiếm.
− Nói rất hay, nhưng lão phu không tin ngươi có đủ bản lĩnh để làm chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Không đủ bản lĩnh làm chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì tại hạ sẽ mãi mãi làm nô dịch cho Ma Cung, nhưng lão nên biết Quỷ Kiếm trong tay tại hạ do chính sư phụ trao lại.
Kiếm của tại hạ là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Để xem nó có còn là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn như hồi thuộc về Giang Kỳ hay không?
Lão e tiểu tử chỉ biết nói mà không làm được cái thần của sư phụ ngươi ngày trước.
Đoạt Hồn Ma Nhân nói xong, vòng tay ra sau lưng rút binh khí. Binh khí của lão là chiếc Thanh Ma Thần Thủ khét tiếng đã làm nên ngoại danh Đoạt Hồn Ma Nhân. Chỗ đặc dị và lợi hại của chiếc Thanh Ma Thần Thủ đó là nó đã được luyện bằng độc chất, mà chỉ cần quẹt vào đối phương thôi cũng đủ tước đi sinh mạng của người đó.
Nhìn Lệnh Thế Kiệt, Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân trang trọng nói:

− Tiểu tử, kể như hôm nay là ngày giỗ của ngươi năm sau.
− Vãn bối không nghĩ như lão tiền bối, mà nghĩ ngược lại.
Tảng Bân tròn mắt:
− Ngươi nói chính lão mới là kẻ đi trước à? Hãy nhìn vào thần nhãn của lão xem cái thần của lão như thế nào mà ngươi dám vọng ngôn tự thị, lớn lối như vậy.
Lời của Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân như một lời thách thức, và Lệnh Thế Kiệt không ngần ngại nhìn thẳng vào đôi tinh nhãn sáng ngời của lão.
Hai người bất giác đối nhãn với nhau. Chạm vào ánh mắt của Lệnh Thế Kiệt, bao nhiêu ý niệm khinh thị lúc ban đầu trong ý niệm của Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân bất giác tan biến và thay vào đó là một cái chau mày. Lão cảm nhận mơ hồ trong ánh mắt của đối phương có một thứ quyền năng của tử thần. Và cái cảm nhận đó nhanh chóng khỏa lấp những giác quan của Tảng Bân khiến lão cảm thấy có luồng hàn khí chạy dọc theo cột sống.
Trước mắt Tảng Bân bây giờ không còn là một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như hôm nào mà thay vào là một kiếm thủ với cái nhìn rờn rợn của tử thần chốn diêm tỳ.
Tảng Bân muốn cất tiếng nói nhưng cổ họng lão như có cái gì đó chẹn lại không thốt được lời. Chính sự im lặng giữa Tảng Bân và Thế Kiệt buộc không gian giữa hai người như cô đặc lại, không biết vì sự căng thẳng hay ánh mắt của Thế Kiệt khiến cho trán Đoạt Hồn Ma Nhân lấm tấm mồ hôi.
Tảng Bân rít một luồng chân khí để huy động nội lực, củng cố cái thần mà lão ngờ ngợ như đang bị ánh mắt của Lệnh Thế Kiệt xua ra khỏi tâm linh lão.
Đối nhãn với Lệnh Thế Kiệt, Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân tưởng như đang mất dần cái uy vũ của một ma nhân đã từng dọc ngang trên giang hồ. Lão không thể chờ đợi lâu hơn trước thần nhãn của đối phương, liền quát lớn một tiếng thị uy:
− Tiểu tử phải chết!
Cùng với tiếng quát đó, lão thoạt lắc vai thi triển bộ pháp Quỷ Ảnh Cước. Thân pháp của lão nhoang nhoáng, ngỡ như biến thành hai chiếc bóng đồng loạt chộp tới Lệnh Thế Kiệt.
Chính bộ pháp thần kỳ biến hóa này, phối hợp cùng chiếc Thanh Ma Thần Thủ khét tiếng về độc mà Đoạt Hồn Ma Nhân đã tước đi sinh mạng của bao nhiêu đại cao thủ của võ lâm chính phái. Một khi Đoạt Hồn Ma Nhân thi triển Quỷ Ảnh Cước để tập kích đối phương thì người đó phải là một hảo thủ thực tài trong thiên hạ, chính sự thi triển của Tảng Bân buộc Tiêu Thái Ngọc phải ngỡ ngàng.
Nàng không nghĩ một vị hộ pháp đứng đầu trong Tam Ma Hoạt Sát, mà bất cứ ai nghe danh cũng đều kiêng dè, khi đối phó với một tay kiếm vô danh

như Thế Kiệt mà phải dụng đến tuyệt học trong lần đầu tiên xuất thủ. Chính ý nghĩ đó buộc Tiêu Thái Ngọc phải lắc đầu thốt:
− Thế là xong một mạng người.
Lời nói vừa thốt ra trên hai cánh môi của nàng, và nó chưa kịp hòa nhập vào không gian thì cuộc đấu giữa Tảng Bân và Lệnh Thế Kiệt cũng kết thúc.
Cuộc giao thủ giữa Tảng Bân và Thế Kiệt diễn ra quá nhanh, ngoài sự võ đoán của mọi người. Những người chứng kiến chỉ kịp nhận thấy khi Tảng Bân chộp tới Thế Kiệt, Thanh Ma Thần Thủ vươn ra toan thộp lấy yết hầu chàng thì lão đã lùi lại ba bộ, và cũng chính thời khắc đó thì Tiêu Thái Ngọc mới buột miệng thốt ra lời.
Tất cả đều dồn mắt nhìn về Thế Kiệt. Ai cũng đoán chắc chàng đã hóa thân thành một xác chết đứng bất động, duy có thanh Quỷ Kiếm còn khẽ rung đầu mũi. Nhưng nếu chú nhãn ắt mọi người sẽ kịp nhận ra trên đầu mũi Quỷ Kiếm có một giọt máu to vừa đúng một giọt sương mai đọng lại.
Chuyện gì đã xảy ra trong cuộc giao thủ chớp nhoáng kia?
Cộp...
Âm thanh khô khốc đó vang lên khiến mọi người giật mình, và bắt họ phải nhìn lại nơi phát ra thứ âm thanh nghe buốt cả cột sống đó.
Bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cặp mắt chưng hửng, bởi chiếc Thanh Ma Thần Thủ đã từ tay Đoạt Hồn Ma Nhân tuột ra rơi xuống sàn thảo quán tạo ra âm thanh khô khốc, trơ trọi.
Cặp mắt của Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn Lệnh Thế Kiệt không chớp. Ánh mắt kia sáng ngời rồi từ từ đục lại cho đến khi mất hẳn cái thần của một người đang sống.
Không gian trong thảo xá đã căng thẳng, giờ càng căng thẳng hơn, phảng phất đâu đó là một sự khủng bố rờn rợn khiến mọi người phải lạnh mình.
Tiêu Thái Ngọc buộc phải lên tiếng để phá vỡ sự im lặng khủng bố kia:
− Ai là người thắng?
Câu hỏi của nàng được đáp lại bằng một cái ngoảnh mặt nhìn lại của Đoạt Hồn Ma Nhân. Lão nhìn nàng bằng ánh mắt vô hồn, trong đó có một chút gì đó thật ngơ ngẩn, và cái nhìn đó cũng là cái nhìn sau cùng mà khi Thái Ngọc kịp nhận ra một đường chỉ đỏ đọng trên cổ lão hộ pháp Ma Cung thì cũng là lúc thủ cấp của Tảng Bân lật ngược ra sau.
Thân pháp của lão đổ sầm xuống đất.
Đôi thu nhãn của Tiêu Thái Ngọc trợn to hết cỡ tưởng chừng tròng đen sắp lọt ra ngoài tròng trắng. Nàng có nằm mơ cũng không tưởng tượng một cái chết lạ lùng như vậy. Nàng có cảm tưởng lão hộ pháp Ma Cung đã bị tiện rời thủ cấp mà vẫn không có chút cảm nhận sự đau đớn khi chết. Thậm chí lão cũng chẳng hề biết thủ cấp đã bị Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tiện ra khỏi thân pháp.

Vô hình trung cái chết của lão hộ pháp Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân buộc nàng phải nhìn lại Lệnh Thế Kiệt và giọt máu trên đầu mũi Quỷ Kiếm đập vào nhãn quang Thái Ngọc, để rồi mãi mãi giọt máu kia là nỗi ám ảnh đối với nàng.
Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu chứng kiến cái chết của Tảng Bân, không dằn được sự phẫn nộ đang dâng tràn huyết lưu. Cả hai toan cùng lúc động thủ để trả thù nhưng mọi hành động ý niệm của họ không qua được cặp mắt tinh tường của Tiêu Thái Ngọc. Khi Tằng Mậu và Tỉnh Câu vừa nhích động đôi vai thì Tiêu Thái Ngọc đã lên tiếng ngăn lại:
− Không được vọng động.
Quyền uy từ lời nói của nàng buộc hai lão hộ pháp còn lại trong Tam Ma Hoạt Sát trút ngay ý niệm trả thù ra ngoài đầu họ. Cả hai cùng hướng mắt về Tiêu Thái Ngọc để chờ sự phán quyết của nàng.
Tiêu Thái Ngọc nhoẻn hai cánh môi tạo một nụ hoa hàm tiếu, nhưng lần này nụ cười mỉm làm duyên của nàng không còn nét thư thái như lúc mới vào. Nàng cất tiếng thật ôn nhu từ tốn:
− Lệnh công tử đã thắng. Cuộc đấu giữa Lệnh công tử và lão hộ pháp khiến cho Tiêu Thái Ngọc thoáng một chút ngớ ngẩn và không khỏi kiêng dè thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Từ nay trên giang hồ Lệnh công tử phải có một danh xưng mới, nếu không nệ hà tiểu tiết, Thái Ngọc này có thể tặng công tử một ngoại danh.
Thế Kiệt từ từ tra kiếm vào vỏ. Ánh sáng xanh biếc của lưỡi Quỷ Kiếm mất biến khí, lưỡi của nó được bao bọc lại. Chàng từ tốn nói với Thái Ngọc:
− Tại hạ đã cảnh báo cho lão hộ pháp Ma Cung biết về một thanh Quỷ Kiếm tàn khốc nhưng lão đã không tin nên đành phải nhận một cái chết ngoài tâm của tại hạ.
Thái Ngọc nhún vai nói:
− Hai đại cao thủ giao đấu với nhau thì chẳng thể trách ai được. Lão hộ pháp Tảng Bân chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cũng là một điều vinh hạnh cho lão.
Nàng bước đến nửa bộ, nhìn Thế Kiệt từ tốn nói:
− Ngày xưa có Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ có thể sánh ngang với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì hôm nay có Quỷ Kiếm Khách đáng mặt sánh với Tàn Hồn Ma Đao.
Lệnh công tử đáng được thiên hạ bái phục với cái danh Quỷ Kiếm Khách.
− Đa tạ cô nương! Tại hạ vẫn là Lệnh Thế Kiệt, truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ chưa có được cái thần của Quỷ Kiếm ngày hôm nay.
Nàng ôm quyền xá Thế Kiệt:

− Bái phục! Bái phục! Có cơ hội nhất định Tiêu Thái Ngọc sẽ mời Lệnh công tử quá vãng đến Ma Cung.
− Tại hạ nhất định sẽ đến nếu cô nương mời.
− Ma Cung sẽ mở hội rước công tử đặt chân quá vãng. Cáo từ!
− Cáo từ!
Tiêu Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt một lần nữa như muốn thu dung diện khôi ngô anh tuấn của chàng vào mắt nàng. Nụ hoa hàm tiếu lại nở trên hai cánh môi gợi cảm mọng đỏ của nàng.
− Hẹn ngày tái kiến. Hy vọng ngày đó sẽ không xa.
Nàng nói xong quay lại hai lão hộ pháp Tằng Mậu và Tỉnh Câu, nói:
− Đưa thi hài lão hộ pháp Tảng Bân về Ma Cung an táng.
Cả hai cùng cúi đầu phủ phục, miệng thì thốt:
− Tuân lệnh chủ nhân!
Thái Ngọc và hai lão hộ pháp đi rồi, Lệnh Thế Kiệt mới sực nhớ đến Lý Ma Ma. Tất nhiên cái điều chàng nghĩ đến là pho kim thân La Hán của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã gởi cho Lý Ma Ma mà chàng có bổn phận đối với sư tôn là phải thu hồi nó.
Thế Kiệt ngẩng nhìn lên lan can, không thấy bóng dáng Lý Ma Ma đâu nữa.
− Lý Ma Ma.
Lời của chàng còn đọng trên hai cánh môi thì Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn xuất hiện trên lan can. Dáng đi của hai người đó có gì rất khác thường. Cả hai như dựa vào vách mà lê bước thì đúng hơn.
Cả hai cố quay đầu nhìn Chữ Hào Thiên.
Trung Đại Ngôn nhăn nhó mãi một lúc mới thốt ra lời:
− Tổng trại chủ.
Gã chỉ nói được bấy nhiêu đó thì cùng với Điền Mẫn té lộn xuống cầu thang như hai quả mít chín lăn lông lốc.
Chữ Hào Thiên hốt hoảng băng đến đỡ lấy hai người.
Trung Đại Ngôn nhìn Chữ Hào Thiên, gượng nói:
− Họ là ma...
Y chỉ nói được bấy nhiêu đó thì nấc nghẹn một cái rồi tắt thở.
Chữ Hào Thiên phẫn nộ gầm lên:
− Lý Ma Ma, mụ dám giết hai nghĩa đệ của Chữ mỗ.
Chữ Hào Thiên vừa nói vừa chạy rầm rầm lên lầu Dạ Nguyệt. Gã tổng trại chủ vừa chạy vừa thét:
− Lý Ma Ma, mụ đâu rồi... mụ đâu rồi?

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 20
Người Đang Sống Hay Kẻ Đã Chết

Cánh cửa thư phòng của Lý Ma Ma bật tung, Chữ Hào Thiên xông thẳng vào, thoi quyền thần lực đã hườm sẵn quyết trả thù cho hai gã nghĩa đệ Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn. Thân hình của Lý Ma Ma nằm duỗi dài trên tràng kỷ, tư thế nằm của một xác chết. Mặc kệ, Chữ Hào Thiên đâu còn để tâm đến tư thế nằm của Lý Ma Ma, trong tâm tưởng của gã chỉ độc một ý niệm trả hận cho nghĩa đệ. Gã lướt đến, thoi quyền vung lên nện thẳng xuống đầu Lý Ma Ma.

Thoi quyền của gã chưa chạm được đến đích thì hổ khẩu tê rần bởi một đạo chỉ phong đánh bật ngược trở lại.

− Dừng lại!

Giọng nói của Lệnh Thế Kiệt thật trang trọng và khẩn trương, buộc gã tổng trại chủ phải thu hồi thoi quyền mình lại. Y lấm lét nhìn chàng:

− Lệnh công tử.

− Tại hạ cần Lý Ma Ma.

Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài, thối lui ba bộ. Mặc dù lửa hận bừng bừng trong huyết quản, nhưng họ Chữ không dám phản kháng lại Lệnh Thế Kiệt, bởi lẽ gã vừa thọ Ơn chàng.

Thế Kiệt bước đến bên Lý Ma Ma. Đôi chân mày lưỡi kiếm của chàng thoạt cau lại.

Lay vai Lý Ma Ma:

− Lý Ma Ma.

Chàng khẽ lật Lý Ma Ma lại và nhận ra mụ vẫn còn thở, hai mắt thì mở to.

Chữ Hào Thiên bước đến bên Thế Kiệt:

− Mụ chỉ bị điểm huyệt chứ không sao đâu.

Chữ Hào Thiên vốn đã từng trải trên giang hồ nên chỉ liếc mắt nhìn qua là biết ngay Lý Ma Ma chẳng hề bị thương tích gì ngoại trừ bị bế tỏa huyệt đạo.

Gã nhìn Thế Kiệt.

Chàng nói:

− Tại hạ phiền tổng trại chủ.

Chữ Hào Thiên gật đầu rồi vỗ luôn một chưởng vào bờ vai phải của Lý Ma Ma. Nhận một chưởng giải khai huyệt đạo, Lý Ma Ma thoạt rùng mình, như người vừa giật mình tỉnh giấc. Câu nói đầu tiên mụ thốt ra từ cửa miệng không phải là sự hiện diện của Lệnh Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên:

− Triều Thi Thi.

Thế Kiệt lắc vai Lý Ma Ma:
− Lý Ma Ma, chuyện gì đã xảy ra?
Lý Ma Ma nhìn chàng. Sự ngạc nhiên còn đọng lại trong ánh mắt của mụ:
− Triều Thi Thi.
Thế Kiệt cau mày:
− Lý Ma Ma nói gì vậy? Triều Thi Thi đã chết rồi kia mà.
Lý Ma Ma nhướng mày nhìn Thế Kiệt. Mụ lắc đầu:
− Thi Thi chưa chết. Nàng ta mới ở trong thư phòng này và đã lấy pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục.
− Ma Ma nói gì tại hạ quả không hiểu nổi. Triều Thi Thi chẳng lẽ đội mồ sống lại. Lý Ma Ma hãy tỉnh lại đi, chuyện gì hãy nói cho tại hạ biết.
Chữ Hào Thiên xen vào:
− Mụ nói vậy thì kẻ thủ ác giết hai nghĩa đệ của Chữ mỗ là Triều Thi Thi?
Chữ Hào Thiên nhún vai trề môi:
− Mụ đừng giả vờ để chạy tội nữa. Chính mụ chứ không ai.
Lý Ma Ma nhìn lại Chữ Hào Thiên:
− Tổng trại chủ không tin lời của mụ thì cứ ra tay tế độ cho mụ đi. Còn sự thật vẫn là sự thật. Triều Thi Thi vừa mới ở đây, chính mắt mụ thấy nàng rõ như thấy hai người. Nàng vận xiêm y trắng của người chết, và đã lấy pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục.
Chính nàng đã hạ thủ hai gã trại chủ Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn khi hai người đó toan cướp pho tượng kim thân La Hán bằng tuyệt kỹ chỉ pháp thần kỳ nhanh vô cùng.
Chữ Hào Thiên nhìn Lý Ma Ma nói:
− Tuyệt kỹ chỉ pháp thần kỳ đó là tuyệt kỹ gì?
− Tổng trại chủ hãy xuống nhìn hai nghĩa đệ của người sẽ biết chứ làm sao mụ biết được.
− Được rồi. Chữ mỗ sẽ quay lại ngay.
Chữ Hào Thiên lẩn nhanh ra khỏi phòng.
Còn lại Thế Kiệt và Lý Ma Ma. Buông một tiếng thở dài, Lý Ma Ma nói:
− Mụ biết công tử đây cũng rất muốn đoạt pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục đã trao cho mụ. Nhưng giờ đây cho dù công tử có giết thì mụ cũng không có pho tượng đó trao cho công tử.
− Tại hạ tin Lý Ma Ma nói thật. Nhưng chuyện này quả là khó lý giải được. Triều Thi Thi sao có thể đội mồ sống lại được chứ?
− Ta nói thật đó. Chính mắt ta thấy Triều Thi Thi như đang thấy công tử.
− Lạ lùng thật.
Lý Ma Ma lại buông một tiếng thở dài não nuột. Mụ gục đầu lí nhí nói:
− Nếu Triều Thi Thi đội mồ sống lại tìm đến Dạ Nguyệt Lâu để đoạt pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục cũng chỉ vì chữ hận khiến

cho nàng không siêu thoát.
Lý Ma Ma nhìn chàng:
− Công tử không tin nhưng ta thì tin.
− Lý do gì Lý Ma Ma lại tin có chuyện quỷ thần đó được chứ?
Thế Kiệt vừa nói vừa nghĩ thầm:
− "Nếu Lý Ma Ma tận mắt thấy ngôi mộ của sư mẫu thì mụ sẽ không bao giờ còn khẳng định Triều Thi Thi sư mẫu đội mồ sống dậy. Người đã chết rồi và sư phụ di huấn cho ta phải bắt Nguyên Thiên Phục bái lễ trước phần mộ của người.".
Lý Ma Ma đảo mắt nhìn quanh. Mụ vừa đảo mắt vừa nói:
− Công tử không tin nhưng ta thì tin. Nếu không thấy tận mắt Triều Thi Thi thì mụ đâu dám khẳng định chuyện quỷ thần trước Quỷ Kiếm Khách chứ. Dù sao Lệnh công tử cũng là truyền nhân của Giang Kỳ, mà Giang Kỳ với mụ lại có tình thâm giao trước đây.
− Tại hạ có nghe loáng thoáng sư phụ nhắc về Lý Ma Ma, và những ngày sư mẫu còn sống ở đây. Nhưng còn chuyện sư mẫu đội mồ để trả hận thì thật là hoang đường. Sư phụ tại hạ còn nói, Triều sư mẫu trước đi chỉ biết cầm kỳ thi họa mà chẳng biết võ công.
− Thế mới là chuyện lạ. Có lẽ dưới a tỳ Triều Thi Thi đã thụ huấn võ công của diêm chúa nên mới có tuyệt kỹ thần kỳ như vậy.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Lý Ma Ma đang quá xúc động nên tưởng tượng ra thôi. Hoặc có ai đó trông tựa sư mẫu, trong lúc hốt hoảng Lý Ma Ma nhìn lầm người.
− Mụ không thể nào nhìn lầm được. Chính Triều Thi Thi chứ không ai khác.
Lý Ma Ma ngẩng lên nhìn Thế Kiệt:
− Với ai thì mụ không tin có chuyện đội mồ sống lại để trả hận nhưng với Thi Thi thì mụ tin.
Thế Kiệt cau mày:
− Sao Ma Ma lại khẳng định như vậy chứ? Triều sư mẫu hận Nguyên Thiên Phục lắm sao?
− Không có chữ hận nào hơn nữa.
− Nguyên Thiên Phục đã làm gì khiến cho sư mẫu hận như vậy?
Lý Ma Ma thở hắt ra rồi nói:
− Hận tình.
Thế Kiệt nheo mày:
− Hận tình?
Lý Ma Ma gật đầu.
Thế Kiệt nhún vai:
− Trên đời này không còn chuyện gì để hận ngoài một chữ tình sao?
− Đúng, với Triều Thi Thi thì chỉ có hận tình mà thôi. Ta biết Thi Thi nghĩ

gì và làm gì mà.
Lý Ma Ma nhìn Thế Kiệt:
− Khi nữ nhân đã yêu, yêu quên cả bản thân mình, khi bị phụ tình thì họ hận. Nỗi hận trong họ hơn cả trời xanh. Triều Thi Thi đã yêu Nguyên Thiên Phục, và bị Thiên Phục phụ tình tất phải hận gã chứ. Chính vì thế khi nàng chết rồi vẫn đội mồ sống lại để trả hận tình.
− Ma Ma nói như một người đang nằm mộng mà Thế Kiệt có muốn tin cũng không sao tin được.
− Công tử không phải người trong cuộc thì làm sao tin được. Nhưng ta đã từng nhìn thấy Thi Thi khóc như thế nào khi Thiên Phục ra đi không quay trở lại, và ta đã thấy cả Thi Thi rời Dạ Nguyệt Lâu như thế nào để đi tìm Thiên Phục.
Buông một tiếng thở dài, Lý Ma Ma nói tiếp:
− Một trang giai nhân tuyệt sắc mà bao nhiêu hảo hán đều không thể ngoảnh mặt đi thế mà chỉ một chữ tình mà trở nên héo úa. Tội lắm, tội lắm!
− Tại hạ có bổn phận lấy lại sự công bằng mà Triều sư mẫu đã phải chịu.
Lý Ma Ma lắc đầu:
− Thi Thi đã trở về thì chính Thi Thi chứ không ai khác. Nhưng sao ta cảm thấy có gì đó rất hồi hộp.
− Tại Ma Ma quá hoang tưởng mà thôi.
− Không, Thi Thi đã đến lấy pho tượng kim thân La Hán, tất đã có dụng ý trả thù Nguyên Thiên Phục.
Thế Kiệt nhìn Lý Ma Ma, nhún vai nói:
− Nếu đúng như những gì Ma Ma nói, quả là ngoài sức tưởng tượng của tại hạ. Nhưng tại hạ không tin sự thực như những gì mà Ma Ma vừa nói với tại hạ.
− Nếu ta có ngoa ngôn với công tử thì hoàng thiên hãy tước đi đôi mắt của ta.
Lý Ma Ma vừa dứt lời thì Chữ Hào Thiên từ ngoài cửa hối hả bước vào.
Y dừng bước đối mặt với Lý Ma Ma. Ánh mắt của họ Chữ lộ vẻ bán tín bán nghi. Y nói:
− Chính mắt mụ chứng kiến tất cả mọi việc à?
Lý Ma Ma gật đầu:
− Ta nói tất cả sự thật, chẳng lẽ tổng trại chủ vẫn không tin lời ta?
− Bây giờ thì Chữ mỗ có thể tin.
− Tổng trại chủ tin lời nói của ta?
Chữ Hào Thiên gật đầu.
Y quay lại Lệnh Thế Kiệt, e dè nói:
− Lệnh công tử, có thể Lý Ma Ma nói đúng.
− Chữ huynh cũng tin vào chuyện ma quỷ của Lý Ma Ma?

− Nếu Chữ mỗ không tận mắt thấy tuyệt kỹ chỉ pháp Phi Chỉ Lưu Ngân để lại trên yết hầu của nhị vị trại chủ Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn thì đã không tin vào những lời của mụ ta nói, nhưng giờ thì buộc phải tin.
− Tại hạ thì tin có người giết nhị vị trại chủ, điểm huyệt Lý Ma Ma, đoạt pho kim thân La Hán nhưng không tin trên đời này có chuyện ma quỷ.
Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài, trang trọng nói:
− Chữ mỗ chỉ là một tổng trại chủ lục lâm, so với các vị chưởng môn đại phái thì chẳng đáng chút nào, nhưng kiến văn cũng có biết ít nhiều về tuyệt kỹ Phi Chỉ Lưu Ngân.
− Chữ huynh có thể cho tại hạ biết gì qua tuyệt kỹ đó không?
− Tất nhiên rồi. Tuyệt kỹ Phi Chỉ Lưu Ngân vốn trước đây của một môn phái có tên là U Linh Môn. Tuyệt pháp Phi Chỉ Lưu Ngân chỉ truyền thụ cho những kẻ đã chấp nhận biến thành ma với hành tung không sao đoán được.
Thế Kiệt cướp lời Chữ Hào Thiên:
− Nói như tổng trại chủ thì những con ma đó vẫn là những con người bằng xương bằng thịt thì có gì để sợ chứ.
Chữ Hào Thiên lắc đầu:
− Họ là người nhưng thật ra lại là ma thì đúng hơn, bởi chưa có ai thấy được những người của U Linh.
Thế Kiệt khoát tay:
− Sai rồi, Lý Ma Ma đã thấy họ.
− Một ngoại lệ.
− Chẳng lẽ Lý Ma Ma thấy người của U Linh Môn là do người kia cốt cho Lý Ma Ma thấy chân diện mục?
Lý Ma Ma xen vào, nói với vẻ hối hả:
− Đúng rồi, nhất định Thi Thi muốn cho ta nhận ra nàng.
Thế Kiệt nhìn Lý Ma Ma:
− Tại sao Triều sư mẫu lại chỉ cho mỗi một mình Lý Ma Ma thấy chân diện mục của người?
− Có thể ta với Thi Thi có nhiều ân nghĩa nên mới được đặc ân của nàng.
− Cứ cho là như vậy.
Nhìn lại Chữ Hào Thiên, Thế Kiệt hỏi:
− Tổng trại chủ đã biết trên giang hồ có U Linh Môn, tất biết tổng đàn của U Linh Môn ở đâu?
− Câu hỏi của Lệnh công tử, Chữ mỗ không thể nào trả lời được. Bởi lẽ Chữ mỗ biết có U Linh Môn, nhưng chẳng hề biết tổng đàn của U Linh Môn. Chuyện này không riêng gì Chữ mỗ mà tất cả các môn phái của võ lâm cũng chẳng hề biết.
− Tiếc thật.
Chàng lại nhìn Lý Ma Ma:

− Ma Ma có thể cho tại hạ một cao kiến gì để tìm được những người của U Linh Môn không?
Lý Ma Ma nhìn chàng với ánh mắt e dè, một lúc sau mới nói:
− Lệnh công tử tìm Triều Thi Thi để đoạt lại pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục?
Thế Kiệt khẳng khái gật đầu:
− Không sai, đó là mục đích của tại hạ.
Chàng bước đến bên Lý Ma Ma, trang trọng nói:
− Không phải tại hạ cố tâm thu hồi mười hai pho kim thân La Hán để mưu đồ chiếm ngự võ lâm, mà đây là di huấn của sư phụ buộc tại hạ phải thực hiện sứ mạng này. Chính vì vậy tại hạ mong Ma Ma giúp cho một cao kiến để đến được tổng đàn U Linh.
− Ta chỉ lo cho công tử.
− Đa tạ tấm lòng của Ma Ma.
Chàng mỉm cười nói tiếp:
− Vãn bối nghĩ Ma Ma có thể đưa vãn bối đến gặp Triều sư mẫu. Nếu may mắn gặp được Triều sư mẫu, vãn bối tin rằng người sẽ trao pho kim thân La Hán đó cho vãn bối.
Lý Ma ma thở ra rồi ngập ngừng nói:
− Ta quả là chẳng biết U Linh Môn ở đâu nhưng Lệnh công tử vẫn có thể tìm được tổng đàn U Linh Môn.
− Bằng cách nào?
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục sẽ dẫn công tử đến U Linh Môn.
Thế Kiệt nheo mày:
− Nguyên Thiên Phục?
Lý Ma Ma gật đầu:
− Nói ra thì dài dòng, nhưng ta có thể khẳng định lại lần nữa, Triều Thi Thi đội mồ sống lại để trả hận tình thì chỉ có Nguyên Thiên Phục mới có thể dẫn Lệnh công tử đến gặp nàng.
Thế Kiệt nheo mày suy nghĩ:
− "Lý Ma Ma nói đúng, Nguyên Thiên Phục sẽ đưa mình đến U Linh Môn để tận tường thấy chân diện mục của Triều sư mẫu.".
Nghĩ như vậy, Thế Kiệt ôm quyền xá Lý Ma Ma:
− Đa tạ Ma Ma đã chỉ giáo!
− Lệnh công tử đừng khách sáo. Mụ nghĩ sao thì nói vậy thôi, nhưng thật tâm trong lòng lại tự dưng thấy rất cảm mến Lệnh công tử. Nói ra công tử đừng trách, ta thấy công tử có chân diện mục và cả tính hao hao giống...
Lý Ma Ma cắt ngang câu nói đó.
Thế Kiệt mỉm cười khoát tay:
− Ma Ma đừng nói tại hạ giống Nguyên Thiên Phục nhé. Tại hạ chỉ là một

đứa trẻ bị bỏ rơi và may mắn được sư phụ đem về nuôi dưỡng.
− Ơ... công tử miễn thứ cho ta.
Thế Kiệt mỉm cười ôm quyền xá Lý Ma Ma:
− Tại hạ xin mạn phép được cáo từ Lý Ma Ma.
− Lệnh công tử bảo trọng. Khi nào có dịp cứ ghé đến Dạ Nguyệt Lâu. Hồi đó, Giang Kỳ thường ghé đến đây lắm và xem Dạ Nguyệt Lâu như một chỗ dừng chân sau những ngày phiêu liêu trên giang hồ.
− Sư phụ thường ghé đến đây bởi vì trong Dạ Nguyệt Lâu có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Triều Thi Thi. Còn bây giờ Triều sư mẫu đang ở cạnh sư phụ nên người chẳng bao giờ quá vãng đến đây nữa đâu.
− Điểm đó ta có thể nghĩ ra.
Thế Kiệt quay lại Chữ Hào Thiên:
− Tổng trại chủ, bảo trọng!
Chữ Hào Thiên hối hả nói:
− Lệnh công tử đi ngay à?
− Tại hạ có một số việc cần phải làm. Trước nhất là phải tìm ra Nguyên Thiên Phục.
− Nói ra chỉ sợ hổ thẹn và Lệnh công tử cười ta.
− Có điều gì khiến Chữ huynh áy náy?
Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt:
− Chữ mỗ chỉ là một lục lâm, chẳng thể nào so sánh với Lệnh công tử được. Vừa rồi, nếu không có Lệnh công tử ra tay thì Chữ Hào Thiên vĩnh viễn là nô dịch của Ma Cung chủ nhân Tiêu Thái Ngọc.
Thế Kiệt khoát tay cướp lời họ Chữ:
− Huynh đừng nghĩ đến chuyện đó. Tại hạ chẳng qua thấy trong tâm huynh là một trang hảo hán trượng tình, trượng nghĩa nên không muốn huynh trở thành kẻ nô dịch thôi, nên buộc phải hành động.
− Chính vì thế Chữ Hào Thiên này muốn trở thành nô bộc của Lệnh công tử đến suốt đời.
Thế Kiệt tròn mắt:
− Không được. Tại hạ không bao giờ nhận Chữ huynh làm nô bộc. Huynh đừng nghĩ đến chuyện ân nghĩa để buộc phải suy nghĩ như vậy với tại hạ.
− Ta biết nghĩ như vậy thật không phải, nhưng Chữ Hào Thiên đã nhận ơn của người thì không thể không tả. Ta không làm nô bộc cho chủ nhân Ma Cung đã là tốt lắm rồi.
Chữ Hào Thiên bước đến bên Thế Kiệt:
− Có Chữ Hào Thiên này bên cạnh, tất công tử sẽ nhẹ gánh đi một phần.
Y dứt lời toan quỳ xuống trước mũi giày Thế Kiệt hành lễ, nhưng chàng đã kịp cản lại:
− Chữ huynh!

Chữ Hào Thiên nhìn chàng.
Thế Kiệt nghiêm giọng nói:
− Hào khí nam tử của Chữ huynh, tại hạ rất ngưỡng mộ. Nhưng trong tâm của tại hạ quả là chẳng muốn huynh làm nô bộc đâu. Nếu huynh không chê tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ, tại hạ mong được kết nghĩa thủ túc huynh đệ với Chữ huynh.
Lời gợi ý của Thế Kiệt khiến Chữ Hào Thiên sững sờ đến đờ cả người. Y ngỡ như mình nghe lầm nên buột miệng hỏi lại:
− Lệnh công tử muốn kết nghĩa với một gã lục lâm như ta sao?
− Tại hạ không đáng kết nghĩa với huynh à?
− Không, không, ta sợ mình nghe nhầm. Ta... ta chỉ đáng làm nô bộc cho người mà thôi.
− Huynh sao lại khách sáo như vậy?
Chàng vừa dứt lời thì Chữ Hào Thiên đã ôm lấy vai Thế Kiệt. Y hối hả nói:
− Ta chỉ sợ mình không xứng đứng ngang với truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn nên mới thốt ra những lời như vậy.
Y nhìn lên trần nhà:
− Hoàng thiên quả là có mắt mới cho Chữ Hào Thiên được kết tình huynh đệ thủ túc với Lệnh Thế Kiệt.
Y nhìn lại Thế Kiệt:
− Lệnh huynh!
Thế Kiệt lắc đầu:
− Tại hạ là đệ mới đúng.
Chữ Hào Thiên ngượng ngùng.
Thế Kiệt mỉm cười:
− Một lời đã thốt ra thì xem như huynh đệ. Sao huynh còn e dè?
− Lệnh đệ.
− Chữ huynh!
Hai tiếng Chữ huynh lọt vào tai Chữ Hào Thiên khiến gã vô cùng hứng khởi và xúc động. Gã buột miệng nói:
− Hôm nay đúng là ngày tốt nhất của ta rồi.
Chữ Hào Thiên bất chợt ngửa mặt cất tràng cười sang sảng. Tiếng cười của họ Chữ nghe thật sảng khoái và hào hùng, bộc lộ một sự hứng khởi tột cùng.
Chữ Hào Thiên cắt tràng cười tiếu ngạo đó, nhìn Thế Kiệt nói:
− Lệnh đệ, hôm nay chúng ta sẽ quên hết mọi phiền lụy để uống một bữa thật say đặng mãi mãi ghi nhớ cái ngày này, có như thế dù Chữ Hào Thiên có chết cũng không quên.
Được chứ Lệnh đệ?
− Chư huynh đã cao hứng thì đệ sao dám từ chối.
Chữ Hào Thiên lại ngửa mặt cười sang sảng. Y vừa cười vừa nói:

− Đệ khách sáo rồi... đệ khách sáo rồi.
Gã chẳng thèm nhìn lại Lý Ma Ma mà kéo tay Thế Kiệt đi luôn ra ngoài.
Tiếng cười sang sảng của Chữ Hào Thiên vẫn còn vọng lại thư phòng của Lý Ma Ma nghe rõ mồn một.

Hồi 21
Sắc Đẹp Sát Nhân

Ngồi trước tấm gương đồng, nhìn hình của mình trong gương như một gã nam nhân đang soi mói từng đường nét kiều diễm hoàn mỹ của mỹ nhân, đó là cá tính cố cựu của Tiêu Thái Ngọc mỗi khi cảm thấy phiền muộn.
Kể từ lúc ở Dạ Nguyệt Lâu về đến Ma Cung, Tiêu Thái Ngọc giam mình trong thư phòng, và ngồi trước tấm gương đồng này để tìm sự khuây khỏa qua những đường nét của tấm thân nàng. Đã từ lâu lắm rồi, việc chiêm ngưỡng đã trở thành một thói quen, hay đúng ra là một lối sống mà nàng không thể nào quên được.
Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt bồ câu với hai hạt nhãn đen láy, đôi chân mày lá liễu vòng nguyệt, sóng mũi thanh tú cùng với hai cánh môi mọng đỏ như quả đào gợi tình, tất cả những nét khắc họa của tạo hóa tạo ra một con người mà chính nàng si mê, hay thật ra nàng đam mê chính bản thân nàng. Và cái nỗi đam mê đó chỉ có mỗi mình nàng có, nhưng hôm nay nàng đang nhìn cái con người trong gương kia để so sánh với một gã nam nhân vừa mới gặp. Gã đó chẳng ai khác hơn chính là Lệnh Thế Kiệt.
Đã từ lâu lắm rồi, Tiêu Thái Ngọc chưa bao giờ có được cái cảm giác ghen tỵ đó, nàng cảm thấy mình quá đủ, đã có quá nhiều từ sắc đẹp cho đến uy quyền của một chủ nhân Ma Cung, nhưng từ lúc diện ngộ với Lệnh Thế Kiệt thì chợt trong tâm tưởng của nàng có một ý niệm mơ hồ. Một ý niệm mà nàng không sao lý giải được, và cũng chẳng thể xua đuổi nó ra khỏi tâm tưởng. Bộ mặt anh tú, khôi ngô cùng phong thái nho nhã thư sinh như ẩn tàng trong đó là một khí chất cương cường và lạnh lùng của gã Quỷ Kiếm Khách khiến cho nàng mơ hồ trong từng ngóc ngách nội tâm của nàng có sự hiện diện của Lệnh Thế Kiệt.
Tiêu Thái Ngọc nhìn bóng mình trong gương, buột miệng nói:
− Ta vẫn còn quá đẹp. Đáng là một chân dung hoàn thiện hoàn mỹ mà trên cõi đời này chẳng một ai sánh bằng. Ta vẫn còn đẹp như thuở nào.
Nàng nhoẻn miệng tạo một nụ hoa hàm tiếu tự mãn với ý nghĩ vừa mới thốt ra thành lời.
Nàng lại say sưa ngắm khuôn mặt mình rồi lại mỉm cười với chính cái hình của nàng trong tấm gương đồng.
Bất chợt trong ý niệm của nàng lại xuất hiện chân dung gã Quỷ Kiếm Khách khiến cho nụ cười vừa hé nở lại vụt tắt lịm trên môi nàng. Thái Ngọc nói:

− Ngươi đang cười với ta hay cười với Quỷ Kiếm Khách? Ngươi có còn yêu ta hay không, hay đã để tình cho tên Quỷ Kiếm đó?
Đôi chân mày vòng nguyệt mỏng như lá liễu của Tiêu Thái Ngọc từ từ chau lại với nhau.
Nàng nói với cái hình trong gương:
− Rồi ngươi sẽ bỏ ta mà tìm đến tên Quỷ Kiếm kia hay sao? Ngươi sẽ không bỏ ta được đâu, vĩnh viễn ngươi sẽ ở mãi bên ta, và gã Quỷ Kiếm kia sẽ không có cơ hội chiếm đoạt ngươi, bởi vì ngươi đã là của ta, của Tiêu Thái Ngọc.
Nói xong câu nói như người đang mộng du, Tiêu Thái Ngọc chẳng khác nào một con người mắc bệnh vô cảm, từ từ gác chéo tay kéo trì xiêm y qua khỏi bờ vai mình.
Cái bóng trong chiếc gương đồng cũng đồng một động tác với nàng. Chuyện không thể nào tin được với một chủ nhân Ma Cung, với một trang giai nhân tuyệt sắc như Tiêu Thái Ngọc. Không một ai ngờ được giai nhân tuyệt diễm kia đang si mê cái thân của chính nàng.
Ánh mắt của nàng như vụt sáng với một nỗi háo hức khôn tả khi đôi bờ vai từ từ hiện ra trong chiếc gương đồng. Nàng tự ngắm mình, tự thích thú với bản thân mình để tự tìm cho mình một vùng đam mê của riêng nàng.
Bờ vai thật thánh thoát, thanh trí và gợi cảm với một làn da trắng mịn mà bất cứ kẻ nào có được may mắn nhìn được nó cũng không dám chạm tới, bởi lẽ sợ làn da kia sẽ hoen ố bởi sự va chạm thô tục.
Lớp xiêm y mỏng tanh vẫn tiếp tục từ từ trút dần xuống, và ánh mắt của Tiêu Thái Ngọc lại càng tỏ lộ sự đam mê cứ như đang chiêm ngưỡng một con người khác chứ không phải là nàng. Lớp tơ mỏng đã tụt quá bờ vai và chỉ thêm một chút xíu nữa thôi thì cái hình trong tấm gương đồng sẽ phô trương tới vùng bồng đảo mà bất cứ một nữ nhân nào cũng muốn che đậy.
Có lẽ chính cái điều đó mà Tiêu Thái Ngọc thoáng một chút lưỡng lự. Nàng chiêm ngưỡng chính thể xác của mình mà lại ngượng ngùng sao, hay vùng bồng đảo của nàng chính là điểm yếu của một thân thể hoàn mỹ buộc nàng không dám nhìn đến?
Những ngón tay bút măng mơn man ve vuốt lớp da trắng mịn. Chúng như muốn tìm kẽ hở để chui qua lớp da trắng nõn mịn màng để tìm thứ báu vật dấu sau lớp da đó. Chúng buộc cho người ta có cảm tưởng Thái Ngọc đang tự tìm cái bí mật ở sâu trong tận huyết quản nàng hay đang tự tạo một cảm giác mơn trớn cho chính mình.
Những ngón tay dừng lại, rồi nàng nói:
− Ta yêu ngươi quá.
Đúng. Nàng quá yêu mình, yêu đến độ quên hẳn nàng là cái con người trong chiếc gương đồng chỉ là một.

Cạch...
Thái Ngọc không quay mặt lại mà nói:
− Vào đi!
Tiểu Ngọc từ ngoài bước vào thư phòng nàng. Bờ vai trắng nõn thanh tú, mềm mại của Thái Ngọc đập vào mắt Tiểu Ngọc. Chính bờ vai của vị chủ nhân Ma Cung khiến Tiểu Ngọc cũng thoáng một chút sững sờ bởi vẻ thanh thoát của nó.
Thái Ngọc nói:
− Nàng hãy đến đây.
Tiểu Ngọc di dời gót sen, tấm thân liễu của nàng đong đưa gợi cho người ta liên tưởng đến một nhành liễu đang lẳng lơ trước làn gió xuân gợi tình.
Tiểu Ngọc bước đến sau lưng Thái Ngọc. Nàng nhìn qua vai chủ nhân Ma Cung để thấy được hình người trong gương. Tiểu Ngọc bất giác đỏ mặt vì thẹn. Nàng không hiểu vì sao mình thẹn, hay vì dung nhan diễm trần của người trong gương khiến nàng phải rụt rè và hổ thẹn cho nhan sắc mình.
Tiểu Ngọc lí nhí nói:
− Tiểu nữ theo lệnh của chủ nhân đến phục dịch người. Xin chủ nhân chỉ bảo.
Thái Ngọc nhìn Tiểu Ngọc qua tấm gương đồng, trang trọng nói:
− Ngươi thấy ta thế nào, có đẹp không?
− Dạ, chủ nhân rất đẹp. Trên thế gian này không một nữ nhân nào có thể sánh với chủ nhân.
− Nói hay lắm.
Thái Ngọc từ từ đứng lên. Toàn thân nàng in rõ trong tấm gương đồng. Bất thình lình nàng nắm tay Tiểu Ngọc đặt lên bờ vai mình, ôn nhu nói:
− Ta muốn nhìn thấy mình đẹp như thế nào. Nàng biết phải làm gì để ta được tự thấy chân tướng kiều diễm bất phàm của ta chứ?
Tiểu Ngọc thoáng một chút sững sờ bởi câu nói của chủ nhân. Vốn xuất thân trong Dạ Nguyệt Lâu, Tiểu Ngọc không nói ra nhưng đã hiểu chủ nhân Ma Cung đang muốn nàng phải làm gì.
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tiểu Ngọc vẫn lưỡng lự. Nàng sao không lưỡng lự được khi trước mắt nàng là một trang giai nhân tuyệt sắc hoa nhường nguyệt thẹn, một chủ nhân Ma Cung quyền uy mà bất cứ ai nghe danh cũng đều kiêng dè không dám nhìn thẳng, thế mà lại có một cách sống biến thái như vậy.
Trong khi Tiểu Ngọc suy nghĩ thì Thái Ngọc buông thõng hai tay. Nàng như đọc được những ý niệm đang ở trong tâm tưởng Tiểu Ngọc liền từ tốn nói:
− Ở Dạ Nguyệt Lâu, nàng chẳng biết làm gì với một người khách tìm hoa à?
Tiểu Ngọc giật mình:
− Dạ, nô nữ biết.

− Thế sao lại đứng như trời trồng vậy? Ta hơi thất vọng về nàng đấy.
− Nô nữ biết tội.
− Nàng làm ta mất cả hứng thú khi triệu hồi nàng đến đây.
− Nô nữ chỉ sợ mạo phạm đến chủ nhân.
Thái Ngọc buông một tiếng thở dài, rồi từ từ quay lại. Đối mặt với đôi mắt trong vắt đen láy của Thái Ngọc, Tiểu Ngọc gần như mất cả hồn lẫn vía, tứ chi như bủn rủn hẳn ra.
Thái Ngọc mỉm cười:
− Nàng không thích chiêm ngưỡng ta sao?
− Da... dạ, nô nữ chỉ sợ mạo phạm với chủ nhân.
− Thôi được. Nàng đã không dám chiêm ngưỡng ta thì ta sẽ chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng. Như thế sẽ không mạo phạm chứ?
Tiểu Ngọc cúi gục đầu xuống:
− Dạ, chủ nhân định sao nô nữ nghe vậy.
Thái Ngọc mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc mai của Tiểu Ngọc. Nàng vừa ve vuốt vừa nói:
− Nàng cũng đáng là một trang giai nhân khiến cho thiên hạ phải chúc tụng.
− Nô nữ không thể so bì với chủ nhân.
− Ta còn thích nàng thì sao thiên hạ không thích chứ. Tất cả những nam nhân trên cõi đời này ai cũng đều thích chiêm ngưỡng tấm thân kiều diễm của nữ nhân. Ngoài chiêm ngưỡng ra họ còn muốn tấm thân đó thuộc về họ. Có đúng không?
− Dạ, chủ nhân nói rất đúng.
− Nhưng với ta thì ta lại muốn làm chủ những giai nhân trên cõi đời này.
Nàng vuốt tóc Tiểu Ngọc:
− Ta muốn làm chủ những tấm thân kiều diễm để rồi ta là người duy nhất đại diện cho cái đẹp hoàn mỹ hoàn thiện của tạo vật.
− Chủ nhân đã dạy bảo, nô nữ nguyện nghe theo người.
− Nàng nói vậy nhưng có hiểu thiện ý của ta không?
Tiểu Ngọc khẽ gật đầu:
− Dạ, tiểu nữ hiểu.
− Nếu nàng làm cho ta vừa ý thì sẽ được theo hầu ta mãi mãi.
− Nô nữ sẽ không phụ lòng chủ nhân.
− Tốt lắm.
Tiêu Thái Ngọc quay mặt lại tấm gương đồng. Đến lúc này thì Tiểu Ngọc đã biết mình phải làm gì với vị chủ nhân Ma Cung. Nàng từ từ đặt ngọc thủ lên bờ vai Tiêu Thái Ngọc rồi tuột dần lớp tơ xiêm y mỏng tanh. Thái Ngọc chẳng khác nào một con nhộng trắng nõn mịn màng chui ra khỏi lớp kén là bộ trang y cung chủ. Trong chiếc gương đồng in lồ lộ một tấm thân thon mảnh, cân đối với những đường nét mà tạo hóa đã sắp xếp một cách vô cùng

tỉ mỉ để không có một chút sai sót nào.
Tận mắt nhìn thấy thân thể của chủ nhân Ma Cung, đến ngay cả Tiểu Ngọc cũng là một nữ nhân như Thái Ngọc thế mà vẫn còn ngẩn ngơ với vẻ đẹp siêu phàm xuất chúng đó. Tiểu Ngọc cảm nhận tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực chẳng khác nào một gã nam nhân đang sùng bái cái đẹp siêu hóa của nữ nhân. Vô hình trung vẻ đẹp của Tiêu Thái Ngọc như kích thích Tiểu Ngọc mạnh dạn hơn với nó. Ngọc thủ của nàng nhanh chóng lướt nhẹ qua lớp da trắng mịn như bông bưởi và cuối cùng Tiểu Ngọc quỳ mọp xuống chân Thái Ngọc như một con chó trung thanh khuất phục vị nữ chủ nhân đầy quyền uy.
Cái gì đến thì phải đến, dù họ là nữ nhân với nhau. Cả hai quấn chặt làm một. Trong cái hoạt cảnh kia thì Tiểu Ngọc phải làm tròn thân phận của một nô nữ phục vụ tận tụy cho Thái Ngọc. Nghiễm nhiên Tiểu Ngọc trở thành một giống gia súc theo sự phán truyền của Thái Ngọc. Nàng đã khuất phục, sùng bái vị chủ nhân Ma Cung có tấm thân tuyệt mỹ, tuyệt luân. Trong sự phục vụ tận tụy đó, Tiểu Ngọc cảm thấy mình được hưởng hơn là bị hành hạ.
Nàng cảm thấy mình chơi vơi trong vùng biển khoái lạc mà từ trước đến nay, mặc dù trú thân trong Dạ Nguyệt Lâu cũng chưa bao giờ được hưởng. Cái cảm giác đó khiến cơ thể nàng căng cứng tưởng chừng nó sẽ nổ tung ra bất cứ lúc nào.
Khi khoái cảm đang dâng đến tột đỉnh thì hữu thủ của Thái Ngọc nhẹ nhàng đặt lên gáy Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thoáng rùng mình bởi cảm giác được mơn trớn, chính cái cảm nhận đó khiến tim nàng đập rộn ràng hơn để huyết lưu luân chuyển dồn dập. Tiểu Ngọc buột miệng rên khẽ một tiếng.
Tiếng rên khoái lạc của nàng còn đọng trên hai cánh môi thì cái gáy của nàng đã vỡ toang bởi trảo công Ngũ Âm Bạch Cốt Trảo của chủ nhân Ma Cung. Cùng với tiếng rên khẽ, Tiểu Ngọc nẩy người một cái để biến thành một xác chết vô tri vô giác. Nàng đã chết rồi nhưng vẻ mặt vẫn còn đờ đẫn bởi cảm giác khoái lạc tột cùng mà Tiêu Thái Ngọc đã mang đến cho nàng.
Thái Ngọc nhìn cái xác chết của Tiểu Ngọc buông một câu thật lạnh nhạt và vô tình:
− Nàng đã được hưởng những gì mà người khác chẳng bao giờ có được cơ hội may mắn như nàng.
Nói xong Thái Ngọc nhìn lại tấm gương đồng. Có cảm giác như sức sống trong cơ thể nàng được vun đắp thêm cho sự sung mãn sau khi hạ thủ giết chết Tiểu Ngọc.
Nàng mỉm cười thỏa mãn trước vẻ đẹp bất phàm của cơ thể mình

Hồi 22
Danh Kiếm Phân Tranh

Đối ẩm với nhau được một tuần rượu, Thế Kiệt đã bắt đầu chếnh choáng trong khi Chữ Hào Thiên tưởng như chưa hề có chút rượu nào, mặc dù trong người gã đã không dưới mười cân rượu.
Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt cất tràng cười sang sảng. Y vuốt hàm râu hùm, cất giọng như hổ gầm:
− Võ công của huynh thì không sánh bằng Lệnh đệ, nhưng tửu lượng của đệ thì không thể bì với huynh được rồi.
Thế Kiệt mỉm cười bởi câu nói của họ Chữ. Chàng ôn tồn đáp lời:
− Đệ thì không thể nào bì với huynh được. Một người là tổng trại chủ lục lâm còn một người chỉ là một tiểu tử vô danh tiểu tốt thôi mà.
Chữ Hào Thiên khoát tay:
− Hê... sao đệ lại nói vậy. Đúng lý thì huynh mới không thể bì với Lệnh đệ. Đệ dù sao cũng là chân truyền của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, còn huynh chỉ là một gã lục lâm ăn nói hồ đồ.
− Trong mắt đệ, huynh lại khác. Huynh đáng là một trang hảo hán trong võ lâm đó.
− Đệ nói khiến lỗ mũi của huynh muốn phình to như lỗ mũi của những gã đạo sĩ Võ Đang.
Đắc ý với câu nói của mình, Chữ Hào Thiên ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo sang sảng. Y cười với sự hứng khởi tột cùng. Chữ Hào Thiên với tay cầm cả vò rượu ba cân rồi nói với Thế Kiệt:
− Huynh sẽ uống cạn vò rượu ba cân này, còn đệ chỉ uống một chén kia thôi may ra tửu lượng trong người đệ và huynh mới có thể sánh ngang với nhau.
Gã nói xong không một chút khách sáo mà dốc cả vò rượu uống ừng ực.
Thấy Chữ Hào Thiên uống rượu mà Thế Kiệt muốn chếch choáng.
Chữ Hào Thiên lắc vò rượu:
− Huynh đã uống hết rồi, trong khi chén của đệ vẫn còn đầy. Nào, bưng chén đi chứ.
Thế Kiệt mỉm cười, bưng chén rượu của mình:
− Uống cạn chén rượu này chắc đệ không còn đủ sức để đối ẩm với huynh.
− Ha... ha... ha... Đệ không còn đủ sức uống với huynh thì huynh uống một mình. Uống đến khi trời đất lăn quay để mãi mãi không bao giờ quên cái ngày đại hỷ có được một nghĩa đệ như Lệnh Thế Kiệt.

Chữ Hào Thiên vừa dứt lời toan với tay cầm tiếp vò rượu nữa thì nghe sau lưng mình một giọng nói như tiếng quạ kêu:
− Lão phu e nghĩa đệ của ngươi chưa kịp hưởng trọn ngày đại hỷ thì đã về chầu diêm chúa rồi.
Chữ Hào Thiên sa sầm mặt đứng bật dậy, quay ngoắt lại:
− Ai dám nói câu đó chứ?
− Một gã tổng trại chủ lục lâm dám sỗ sàng với lão phu bằng câu hỏi đó ư?
Chữ Hào Thiên như nhận ra người đang nói với mình. Người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Khoái Kiếm Giang Mão. Lần xuất hiện này, Giang Mão vận một bộ trường y màu đen từ trên xuống dưới, nên trông lão như một con quạ đen thì đúng hơn.
Chữ Hào Thiên và Lệnh Thế Kiệt vốn ngồi đối ẩm trên lầu còn phía dưới là bọn trại chủ, thế mà Giang Mão đến chỗ hai người mà bọn trại chủ chẳng có chút động tĩnh gì để hai người biết.
Chữ Hào Thiên nhìn Khoái Kiếm Giang Mão chằm chằm. Y e dè nói:
− Tại sao lão kiếm gia lại nói nghĩa đệ của Chữ mỗ không sống trọn ngày đại hỷ này?
Giang Mão hất đầu nhìn Thế Kiệt:
− Tên tiểu tử kia muốn sống lâu trăm tuổi thì ngoan ngoãn trao lại cho lão phu những pho kim thân La Hán cùng với bức di cảo của Nguyên Thiên Phục.
− Lão nhân gia là người bề trên lại đi bức hiếp một người nhỏ tuổi như nghĩa đệ của Chữ mỗ, thiên hạ đâu coi trọng lão nhân gia.
Thế Kiệt đứng lên nói với Chữ Hào Thiên:
− Chữ huynh không biết chuyện này, giữa đệ và vị tiền bối đây có giao ước trước rồi.
Chữ Hào Thiên tròn mắt nhìn chàng:
− Lệnh đệ không biết vị lão nhân gia đây chính là Khoái Kiếm Giang Mão, một kiếm thủ vô song chưa một ai địch lại à?
Giang Mão mỉm cười gật đầu nói:
− Kiến văn của một tên tổng trại chủ lục lâm cũng khá lắm đó. Kiến văn của ngươi khiến lão phu bất ngờ đó. Lão phu ngỡ đâu một lục lâm sống nơi thâm sơn cùng cốc thì chẳng bao giờ mở mắt thấy được thái dương trên đầu mình.
Lão khoanh tay trước ngực:
− Ngươi đã biết như vậy rồi sao chưa khuyên gã tiểu tử nghĩa đệ của ngươi nhanh tay trao lại những pho tượng kim thân La Hán cùng bức di cảo của Nguyên Thiên Phục cho lão phu?
Thế Kiệt nhìn Giang Mão nói:
− Vãn bối đã chịu di huấn của sư tôn đâu thể làm mất uy danh của thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Trao những pho kim thân La Hán cùng với di cảo mà

sư tôn để lại, thà vãn bối trao cho tiền bối sinh mạng của vãn bối.
− Thế thì ngươi sẽ được toại nguyện với sự trung thành đó.
Chữ Hào Thiên gầm lên:
− Lão không được quyền đụng đến nghĩa đệ của Chữ mỗ.
Chữ Hào Thiên vừa nói vừa vỗ tay ba tiếng ra mật hiệu cho bọn trại chủ lục lâm.
Thấy Chữ Hào Thiên vỗ tay, Khoái Kiếm Giang Mão mỉm cười. Lão nhìn Chữ Hào Thiên nói:
− Ngươi làm trò hề gì thế? A... Lão phu biết rồi, ngươi đang ra mật hiệu triệu hồi bọn lâu la bên dưới phải không?
Giang Mão chắc lưỡi:
− Lão phu rất tiếc... rất tiếc, phải nói cho ngươi biết, bọn lâu la của ngươi đã được lão phu tế độ hết rồi. Lão phu tế độ cho chúng bởi vì chúng đã ngạo mạn không nhận ra lão phu.
Riêng ngươi, lão phu cho ngươi một sinh lộ, mau cút khỏi nơi đây, bởi vì ngươi đã nhận ra Khoái Kiếm Giang Mão.
Lão nhìn lại Thế Kiệt:
− Còn tiểu tử kia, muốn cùng đi với ngươi thì hãy để lại những báu vật võ lâm mà y đang giữ.
Nghe những lời của Giang Mão, Chữ Hào Thiên biến hẳn sắc diện, y rít lên:
− Lão quỷ đã sát tử các huynh đệ của Chữ mỗ?
− Lão phu không phủ nhận.
Chữ Hào Thiên gầm lên:
− Lão đã vay nợ máu thì phải trả nợ máu.
Trong người Chữ Hào Thiên đã có trên mười cân rượu, nên đã giận càng giận hơn khi biết Khoái Kiếm Giang Mão ra tay sát thủ bọn trại chủ của y nên đỉnh đầu y bốc một luồng khói thẳng tắp.
Chữ Hào Thiên vận dụng công lực dồn vào đôi thoi quyền thần lực. Các khớp xương của gã phát ra những tiếng canh cách chỉ nghe thôi đã rợn người.
Chữ Hào Thiên phẫn nộ như vậy nhưng Khoái Kiếm Giang Mão vẫn dửng dưng. Trong mắt lão đâu coi gã tổng trại chủ lục lâm ra gì nên thậm chí chẳng thèm để mắt tới họ Chữ nữa.
Chữ Hào Thiên vừa toan động thân xông tới thì Thế Kiệt đã kịp thộp lấy hổ khẩu họ Chữ kéo lại:
− Chữ huynh.
− Lệnh đệ.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Đây là giao ước giữa đệ và lão kiếm gia, không can hệ đến Chữ huynh. Mục đích của lão kiếm gia là tìm đệ để đoạt những pho kim thân La Hán.

Hãy để cho đệ phân xử với lão kiếm gia.
Khoái Kiếm Giang Mão nhìn Thế Kiệt gật đầu:
− Tiểu tử, ngươi đã phán xử rất đúng lúc đó, nếu không thì gã tổng trại chủ Chữ Hào Thiên e chẳng còn cơ hội được thấy vầng nhật quang.
Chữ Hào Thiên gầm lên:
− Nếu Chữ Hào Thiên này không trả được hận cho sư đệ lục lâm thề chẳng thèm sống làm gì nữa.
Khoái Kiếm Giang Mão gật đầu:
− Khá lắm... đợi đến lúc lão phu thu hồi mấy thứ báu vật thì đến lượt ngươi cũng không muộn mà.
Lão nhìn lại Lệnh Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, ngươi chọn ở đây hay xuống dưới kia?
− Kiếm của tiền bối vô song nên phải cho mọi người cùng thưởng lãm trước khi vãn bối nằm xuống chứ.
− Ngươi nói rất hay đó. Tiểu tử được chết bởi kiếm chiêu của lão phu đã là sự vinh hạnh của ngươi rồi.
Lão nói xong thối bộ bước trở ra khỏi thư phòng, rảo chân đi thẳng ra bên ngoài tửu điếm.
Trong thư phòng, Chữ Hào Thiên lo lắng nói:
− Lệnh đệ hãy đi đi, để huynh đối phó với lão quỷ.
Thế Kiệt mỉm cười với Chữ Hào Thiên, rồi nghiêm giọng nói:
− Chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đâu thể chui rúc chạy trốn được. Đó là tôn chỉ của đệ và cũng là di huấn của sư tôn.
− Nhưng đối thủ của đệ là Khoái Kiếm Giang Mão, một kiếm thủ một thời hoành bá võ lâm.
− Có như thế mới đáng là đối thủ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Nói dứt lời Thế Kiệt rảo bước bỏ đi thẳng xuống tửu điếm. Bên dưới, bọn lục lâm nằm la liệt ngổn ngang. Tất cả đều bị đúng một chiêu kiếm chém ngang yết hầu mà không kịp thốt lời nào, chứng tỏ kiếm chiêu của Giang Mão quá nhanh và tàn độc.
Trước cảnh tượng thảm sát đó, Thế Kiệt chỉ buông một tiếng thở dài nào ruột. Chàng nghĩ thầm:
− "Một kiếm thủ vô song như Giang Mão mà ra tay hạ tử không một chút nương tình với những người kém cỏi hơn thì lão chẳng còn nhân tính rồi.".
Cùng với ý niệm đó, máu hận trong chàng bất giác sôi sục. Thế Kiệt rảo bộ tiến ra cửa.
Chàng vừa đến ngang cửa thì chạm mặt với một người mà chàng cũng không ngờ. Kẻ đó chính là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Thế Kiệt vừa nhận ra Thiên Phục buột miệng nói:
− Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:
− Ngươi lạ lắm khi thấy ta xuất hiện ở đây à?
− Các hạ cũng đi tìm Thế Kiệt này để đoạt lại những pho tượng kim thân La Hán và bức di cảo?
Thiên Phục lắc đầu:
− Không. Mục đích của ta đến đây để coi xem truyền nhân của Giang Kỳ Giang Kỳ đối phó như thế nào với một kiếm thủ vô song như Khoái Kiếm Giang Mão.
Hai cánh môi Thiên Phục nhếch lên một chút, lạnh nhạt nói:
− Nếu ngươi cảm thấy mình không phải là đối thủ của Giang Mão thì có thể mở miệng nhờ ta một tiếng. Ngươi làm như vậy có lẽ Giang Kỳ sẽ rất phẫn nộ, nhưng cơ hội để ngươi trở thành Kiếm Vương thì rất lớn đó.
Thế Kiệt nhìn Thiên Phục, chầm chậm lắc đầu:
− Đa tạ hảo ý của các hạ, nhưng rất tiếc Thế Kiệt không thể mở miệng nói được vì sư tôn sẽ phẫn nộ và uy lực của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không còn nữa.
Nguyên Thiên Phục nhìn chàng, ôn nhu nói:
− Trước đây Giang Kỳ còn kiêng dè Khoái Kiếm Giang Mão đó.
− Đa tạ các hạ đã giáo huấn, nhưng tại hạ còn có dịp ấn chứng với đao pháp vô tình của các hạ nữa mà.
− Đó là di huấn của Giang Kỳ?
− Không sai.
− Nếu hôm nay ngươi chết bởi kiếm chiêu của Khoái Kiếm Giang Mão thì đâu còn cơ hội thực hiện di huấn của sư tôn ngươi.
− Nếu tại hạ bất tài thì có chết cũng đáng bởi vì không giữ được uy danh của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.
Chàng dứt lời đảo bộ tiến thẳng đến phía trước, đối mặt với Khoái Kiếm Giang Mão.
Nguyên Thiên Phục nhìn vào cuộc đấu, buông tiếng thở dài. Khi Khoái Kiếm Giang Mão rút thanh nhuyễn kiếm thì vô hình trung thủ pháp của Nguyên Thiên Phục cũng đặt vào đốc cây Tàn Hồn Ma Đao.
Bộ mặt của y vốn bình thời thật vô cảm lạnh lùng, nhưng trước cuộc giao thủ giữa Lệnh Thế Kiệt và Khoái Kiếm Giang Mão bất giác lại tỏ lộ sự căng thẳng cực độ. Một lần nữa Nguyên Thiên Phục lại buông một tiếng thở ra như trút bỏ nỗi căng thẳng đang dâng tràn trong tâm tưởng gã.
Trong cuộc giao đấu, Khoái Kiếm Giang Mão từ từ hướng kiếm điểm chỉ vào đúng tam tinh Lệnh Thế Kiệt. Lão trang trọng nói:
− Tiểu tử... một lần nữa lão phu cho ngươi một cơ hội trước khi ngươi chưa rút kiếm.
Thế Kiệt nhìn thẳng vào mặt Khoái Kiếm Giang Mão:

− Một vùng trời không thể tồn tại hai ngôi sao Bắc đẩu và sư tôn cũng chưa di huấn cho vãn bối lời khuất phục.
− Thế thì ngươi đã tới số thật rồi.
Khi vừa thốt xong câu nói đó thì vô hình trung tinh nhãn của Khoái Kiếm Giang Mão chạm thẳng với tinh nhãn của Thế Kiệt. Chính là lúc hai đối thủ chạm nhãn với nhau bất giác Khoái Kiếm Giang Mão thoạt cảm nhận xương sống của mình có một luồng khí băng hàn chạy dọc. Chính cái cảm giác đó khiến lão phải cau mày và bỏ luôn ý niệm đối phương chỉ là hậu nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Bỏ ý niệm đó thì trong tâm tưởng thầm kín của lão lại nảy sinh ý niệm khác. Kẻ đang đối mặt với gã không phải là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạt Hồn Giang Kỳ mà chính là phiên bản của Giang Kỳ sau khi lột xác bởi một kỳ duyên mà bất cứ kiếm thủ nào cũng đều ao ước.
Hai đối thủ chỉ mới nhìn nhau nhưng khoảng không giữa hai người như cô đặc hẳn lại.
Chân diện mục của Khoái Kiếm Giang Mão không còn những nét thư thái khinh thị khi từ trong tửu điếm bước ra mà thay vào đó là sự căng thẳng tột cùng. Lão đâu có thể ngờ được Lệnh Thế Kiệt mặc dù là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ nhưng chàng là kiếm thủ duy nhất bước vào Kiếm Cung mà trở ra. Mặc dù chưa hội đủ cái thần của Kiếm Vương, nhưng Thế Kiệt vẫn thu nạp được cái uy lực mà Kiếm Vương muốn gởi lại, chính vì thế tinh nhãn của chàng gián tiếp bộc lộ cái uy vũ Kiếm Vương mới khiến cho Giang Mão mất đi cái khí thế của kiếm thủ vô song.
Đối nhãn với Thế Kiệt, Khoái Kiếm Giang Mão ngỡ như mình đối mặt với một quyền uy tối thượng khiến cho lão nhụt khí, nhưng chẳng lẽ Khoái Kiếm đã rút ra khỏi vỏ giờ lại tra vào. Điều đó chẳng khác nào lão tự sát trước mặt quần hào võ lâm. Một Khoái Kiếm Giang Mão mà khắp võ lâm Trung Nguyên bất cứ ai nghe đến cũng phải kiêng dè, giờ đây lại tự rút khỏi cuộc giao đấu với một tiểu tử vô danh tiểu tốt ngoài mỗi cái tên là truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Trong khi Giang Mão suy nghĩ thì bên này Thế Kiệt cũng thầm tự nhủ với mình:
− "Lão là một sát kiếm ma nhân thì mình cũng là một Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Quỷ Kiếm của mình sẽ giết lão.".
Ý niệm đó vừa trôi qua trong tâm niệm của Lệnh Thế Kiệt thì Khoái Kiếm Giang Mão hú lên lồng lộng. Tiếng hú của lão giống như tiếng tru của loài quạ ăn đêm, tiềm ẩn trong tiếng hú là một thứ công lực quái dị công phá thẳng vào tâm định của đối phương.
Khoái Kiếm Giang Mão bất thần cất tiếng hú quỷ dị cốt để lấy lại cái thần đã bị tinh nhãn đối phương cướp đi, và nhằm mục đích khác nữa. Tiếng hú của

lão có công năng tập kích vào tâm định Thế Kiệt, một khi tâm đã bị tiếng hú quái gở kia làm lung lay thì kiếm của lão sẽ là lưỡi hái tử thần tước đi cái mạng của chàng.
Tiếng hú của Khoái Kiếm Giang Mão khiến cho Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thoạt giật mình. Bởi hơn ai hết, y là kẻ thấu hiểu mục đích của Giang Mão, một khi lão dụng đến Quỷ Vực Thanh. Thiên Phục không ngờ Giang Mão đối phó với Lệnh Thế Kiệt, một kiếm thủ chỉ mới bước ra ngoài giang hồ chưa bao lâu, mà phải dụng đến Quỷ Vực Thanh.
Lão hành sự như thế thì cuộc đấu đâu còn sự công bằng nữa.
Tiếng hú của Khoái Kiếm Giang Mão buộc Nguyên Thiên Phục không thể bàng quang tọa thị đứng nhìn. Y vừa toan động thân để hỗ trợ cho Lệnh Thế Kiệt thì cảm thấy một vùng không gian trên bốn trượng là một màn tinh sa kiếm ảnh dầy đặc chụp xuống Lệnh Thế Kiệt.
Chữ Hào Thiên rúng động tận đáy lòng khi thấy màn tinh sa kiếm ảnh phủ chụp xuống thân pháp Lệnh Thế Kiệt. Tâm của gã như có lửa đốt bởi sự lo lắng tột cùng.
Màn tinh sa kiếm ảnh vụt tắt và Khoái Kiếm Giang Mão đã thối lui về chỗ cũ. Tất cả cặp mắt đều đổ dồn vào Lệnh Thế Kiệt. Ai cũng tưởng rằng thân pháp của chàng giờ đây đã bị chia thành nhiều mảnh bởi loạn kiếm tàn khốc của Giang Mão.
Đến khi Giang Mão cất tiếng mọi người mới vỡ lẽ:
− Tiểu tử khá lắm. Ngươi đỡ được Mãn Kiếm của lão phu thì đã đáng là một đại kiếm thủ trong thiên hạ. Ngươi đáng là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.
Nghe câu nói đó thốt ra từ cửa miệng của Khoái Kiếm Giang Mão, Chữ Hào Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. Vô hình trung y cảm thấy tự đắc mà chú nhãn quan sát Lệnh Thế Kiệt.
Phong thái của chàng vẫn không một chút thay đổi. Chiêu Mãn Kiếm vừa rồi của Giang Mão thi triển tập kích Thế Kiệt như chẳng hề tạo ra cho chàng một chút bấn loạn nào. Thậm chí đến ngay cả trang phục cũng chẳng có dấu vết của kiếm chiêu chạm vào.
Nói về Giang Mão, khi dụng đến Mãn Kiếm phối hợp với Quỷ Vực Thanh để công kích đối phương, đoán chắc mười mươi Thế Kiệt không thể nào đối phó được, dù cho chàng có tuyệt kỹ kiếm chiêu nhưng đâu có kinh nghiệm từng trải như lão. Đến khi kiếm ảnh chụp xuống thân pháp Thế Kiệt rồi, lão mới thấy ý nghĩ của mình hoàn toàn sai. Lão có cảm tưởng mọi ý niệm của mình đều đã bị đối thủ đoán trước, nên khi mũi kiếm đâm tới yết hầu Thế Kiệt thì đã có thanh Quỷ Kiếm ngán đỡ. Lão biến hóa chiêu pháp nhưng tuyệt nhiên cũng không làm sao xuyên được thanh nhuyễn kiếm vào trong huyệt của đối phương, do đó bắt buộc phải thâu hồi kiếm pháp thối về chỗ

cũ.
Khoái Kiếm Giang Mão từ trước đến giờ chưa từng đối mặt với tình thế này, nên không khỏi chột lòng. Lão buông một tiếng thở ra rồi nói:
− Tiểu tử... nếu ngươi thắng được lão phu, ngươi đúng là thần kiếm vô địch. Nhưng lần này lão phu không cho ngươi có cơ hội nữa đâu.
Trở lại với Lệnh Thế Kiệt. Vừa rồi tiếp một chiêu Mãn Kiếm của Giang Mão mới nghiệm ra vì sao sư phụ trước khi luyện kiếm cho chàng, đã buộc chàng phải tĩnh thần ngồi dưới dòng thác. Nhờ ngồi dưới dòng thác cuồng nộ mà tịnh tâm của chàng chẳng hề bị Quỷ Vực Thanh chi phối và Mãn Kiếm cũng chẳng thể nào tập kích được vào trọng huyệt. Với Thế Kiệt, Mãn Kiếm của Giang Mão chẳng khác nào dòng thác nước trút lên người, mà trước đây ở Ác Nhân cốc dòng thác nước đó chẳng thể nào chạm đến y phục của chàng được.
Thần thái của Thế Kiệt khiến Khoái Kiếm Giang Mão phải e dè. Lão lưỡng lự một lúc rồi nói:
− Tiểu tử, lão phu đã bồi tiếp ngươi một chiêu. Giờ đến lượt ngươi đó.
− Kiếm của tại hạ rất tàn nhẫn.
− Lão phu cũng luyện kiếm tàn nhẫn như ngươi. Hãy xuất thủ đi!
− Tại hạ chẳng khách sáo.
Những lời nói của Thế Kiệt buộc Khoái Kiếm Giang Mão ngưng thần trang trọng, tinh nhãn như đóng đinh vào từng cử động của đối phương, trong khi thanh nhuyễn kiếm đã được huynh động nội lực dồn vào để biến thành cương kiếm sáng ngời ánh thép. Đối thủ phải nắm cứng đốc kiếm chờ đợi. Lão ngờ ngợ, một khi tiểu tử kia xuất thủ thì kiếm chiêu là cả một sự kỳ biến không thể nào lường được. Chính vì lẽ đó mà lão cẩn trọng tột cùng.
Giang Mão nghiêm giọng nói:
− Tiểu tử còn chờ gì nữa?
Lời của lão còn đọng trong cửa miệng thì Thế Kiệt chuyển dịch thân pháp. Cước bộ của Thế Kiệt như trượt trên mặt đất, Quỷ Kiếm hướng thẳng về phía đối thủ. Rồi một đạo chớp quang bắn xẹt đi tạo ra một tia chớp chụp nhanh tới Khoái Kiếm của Giang Mão.
Chát...
Sự biến diễn ra trong chớp mắt, chỉ kịp thấy Khoái Kiếm Giang Mão thối lui một bộ, cùng lúc một ánh chớp quang xanh rờn tợ lưỡi tầm sét từ trên cao lia xéo qua thân ảnh của lão.
Mọi sự biến chỉ diễn ra chưa đầy một cái chớp mắt thì cuộc đấu đã kết thúc rồi.
Thế Kiệt lừng lững đứng nhìn Khoái Kiếm Giang Mão, một kiếm thủ đã từ lâu được xếp vào năm đại kỳ thủ của võ lâm Trung Nguyên.
Trên tay Khoái Kiếm Giang Mão, thanh nhuyễn kiếm đã bị vỏ Quỷ Kiếm

bọc lại, hữu thủ thì nắm đoạn trủy thủ đã được dấu bí mật trong chuôi kiếm, nhưng vừa rút ra thì đã bị Quỷ Kiếm Đoạt Hồn tước đi thần hồn trong cái xác của lão.
Tước lại vỏ bọc thanh Quỷ Kiếm, Thế Kiệt tra lưỡi kiếm vào vỏ thì xác của Giang Mão cũng tự trách ra làm hai phần bằng nhau trông tợ một khúc cây bị chẻ đôi.
Chứng kiến cái chết thảm khốc của Khoái Kiếm Giang Mão, đến ngay cả Chữ Hào Thiên vốn căm hận lão như thế nào cũng phải rùng mình bởi đường kiếm quá khốc liệt của người nghĩa đệ. Gã như trời trồng đứng chôn chân, chõ mắt nhìn.
Thế Kiệt như sực nhớ đến Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Vừa tra kiếm vào vỏ, chàng quay ngoắt lại định tìm Nguyên Thiên Phục nhưng y đã bỏ đi từ lúc nào rồi.
Thế Kiệt nhanh bước đến bên Chữ Hào Thiên:
− Chữ huynh thấy Nguyên Thiên Phục đâu không?
Chữ Hào Thiên ngơ ngác nói:
− Y vừa mới đây mà.
− Y đã đi rồi.
− Huynh không thấy y đi từ lúc nào.
Thế Kiệt buông tiếng thở ra.
Chữ Hào Thiên nói:
− Chắc chắn y chưa đi xa đâu.
Chữ Hào Thiên nheo mày suy nghĩ, rồi quay sang Thế Kiệt nói:
− Nguyên Thiên Phục đến đây thì nhất định y không thể không đến chỗ này, có thể y đã đến đó đó. Lệnh đệ muốn tìm y?
Thế Kiệt gật đầu:
− Đệ phải tìm Nguyên Thiên Phục.
− Hy vọng y sẽ ở đó.
− Huynh sẽ đưa đệ đến đó.
Chữ Hào Thiên gật đầu.
Hai người cùng trổ khinh thuật băng mình đi. Hai người vừa thoát đi thì từ sau ngách tửu quán một người có dáng vẻ nhỏ bé bước ra. Người đó nhìn theo hướng Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên bỏ đi, buông một tiếng thở dài, lẩm nhẩm nói:
− Giang Kỳ, ngươi đào luyện một truyền nhân lấy sát kiếm để hành sự thì đại họa sắp xảy đến cho giang hồ rồi.
Buông tiếp một tiếng thở ra nghe như một lời oán trách rồi y cũng băng mình theo hướng Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên.

Hồi 23
Đối Ẩm Hoài Nhân

Ngôi nhà mồ vắng vẻ, tĩnh mịch, không gian chốn này như để dành cho những sự hư ảo và ma quái. Nếu bình thời thì chẳng ai chịu đặt chân đến chốn cô tịch này.
Trong cảnh cô tịch đó, phảng phất chút huyền bí rờn rợn. Nhưng thật là bất ngờ khi từ trong ngôi nhà mồ mùi gà nướng bốc ra thơm lừng. Ai lại có thể vào chốn u tịch này để nấu nướng ăn uống được chứ, khi bên ngoài không thiếu những tửu điếm sẵn sàng phục vụ khách tha hương.
Nguyên Thiên Phục dừng chân trước những bậc tam cấp dẫn lên cửa nhà mỗ. Hai cánh môi của y thoáng nhếch lên có vẻ như đã biết ai đang ở trong gian nhà mồ đóng cửa im ỉm kia. Phủi hai ống tay áo lam y thư sinh, Thiên Phục rảo bước qua những bậc tam cấp để rồi đẩy cánh cửa im ỉm đóng gian nhà mồ.
Y đứng ngay ngưỡng cửa nói vọng vào:
− Lão thâu nhi có cần người đối ẩm không?
− Một mình uống rượu thì gọi là độc ẩm, mà độc ẩm thì chẳng ai muốn bao giờ. Người xưa nói rượu uống phải có tri kỷ, uống mới ngon chứ. Lão ăn mày này chỉ sợ khách lãng du chê rượu của lão không ngon bằng hảo tửu ở chốn kỷ lâu gác tía.
− Chốn kỷ lâu có rượu của kỷ lâu gác. Chốn giang hồ có rượu của giang hồ. Mà rượu nào cũng có cái ngon riêng của nó.
− Rượu ngon tất phải có người thưởng lãm chứ. Lão ăn mày đang chờ người đó đây.
Thiên Phục lại nhếch mép rồi thả bước vào nhà mồ. Trên tràng kỷ một lão già với trang phục Cái Bang đang ngồi chễm chệ đưa mắt nhìn y. Trước mặt lão, trên bàn là một đĩa gà nướng còn nghi ngút bốc mùi thơm. Bên cạnh đĩa gà đó là bốn bầu rượu, mỗi bầu chí ít cũng năm cân ngoài.
Thiên Phục và lão ăn mày như đã từng quen nhau, nên y chẳng có gì gọi là khách sáo, mà thản nhiên bước đến tràng kỷ ngồi đối mặt với lão ăn mày. Hai người nhìn nhau.
Thiên Phục nói:
− Bao nhiêu năm nay lão thâu nhi đã tìm ra người đồng tửu của mình chưa?
Lão thâu nhi vuốt chòm râu lưa thưa mọc lởm chởm. Lão nhún vai từ tốn nói:

− Trên cõi đời này chỉ có hai người đồng tửu với lão ăn mày này mà thôi. Một là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, hai là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Một người thì chết rồi, còn người kia thì sắp chết.
Lão nhìn Thiên Phục:
− Nếu lão thật sự mất hai người đó thì cõi đời này u ám và cô tịch lắm. Chắc lúc đó lão thâu nhi đành phải đến chùa Thiếu Lâm khấu đầu xin xuất gia đầu phật thôi.
Lão nói xong với tay lấy một vò rượu đặt qua bên Nguyên Thiên Phục, rồi bưng tiếp vò rượu thứ hai để trước mặt mình. Thiên Phục mở nắp vò rượu. Mùi hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng từ trong đầu bốc lên khỏa lấp vào không gian căn nhà mồ tạo ra thứ mùi thơm thoang thoảng mà không một thứ rượu nào có được.
Lão thâu nhi mỉm cười:
− Ngửi rượu, ắt bằng hữu biết rượu gì chứ?
− Đây là Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng. Chắc chắn lão thâu nhi đã vào cấm thành trộm bốn vò rượu của đức kim thượng rồi.
− Ậy... để có được bốn vò hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng, lão ăn mày này phải nằm co ro mất ba ngày ba đêm trên nóc cấm thành chờ đến lúc hoàng thượng mở đại yến vui tết trung ngươn mới lẻn vào lấy được đó.
− Lão thâu nhi cực nhọc như vậy mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng, chỉ để lấy bốn vò hảo tửu này đãi tại hạ thôi đấy à?
− Một người đã chết, một người sắp chết thì ta đâu nệ hà đến sự cực nhọc chứ. Lão chỉ sợ lấy được bốn vò hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng rồi chỉ mỗi mình lão thưởng thức mà thôi. Lúc đó dù có hảo tửu cũng vô vị lắm.
− Thế thì Thiên Phục phải uống để đáp lại sự cực nhọc của lão thâu nhi.
Lão ăn mày bưng cả vò rượu dõng dạc nói:
− Mời.
− Mời.
Hai người cùng ngửa cổ uống ừng ực. Cả hai cùng đặt vò rượu xuống bàn.
Thiên Phục nhìn lão ăn mày hỏi:
− Sao lão thâu nhi lại biết Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ đã chết? Ai có thể giết được Giang Kỳ?
Lão ăn mày nhún vai, và thuận tay vê lên cằm nhổ một cọng râu. Lão nhìn cọng râu nói:
− Tự Giang Kỳ đi tìm cho mình một cái chết thì đúng hơn. Chứ chẳng một ai có thể giết được gã. Nói đúng ra y chết vì tình. Bởi y sống bằng chữ tình thì phải chết vì chữ tình.
Thiên Phục nheo mày nhìn lão thâu nhi:

− Lão thâu nhi khẳng định Giang Kỳ chết rồi ư? Và hắn tự tìm cho hắn một cái chết?
− Chắc chắn như vậy.
Thiên Phục lại bưng vò rượu tu một hơi dài.
Lão ăn mày cũng theo gã uống bồi ẩm.
Đặt vò rượu xuống bàn, Thiên Phục hỏi:
− Giang Kỳ đã chết nhưng Quỷ Kiếm vẫn tồn tại?
Lão ăn mày gật đầu:
− Chính sự xuất hiện của gã lịnh đồ của Giang Kỳ với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn mà lão ăn mày này biết Giang Kỳ đã chết, y chết do chính y tìm đến cái chết.
Thiên Phục buông một tiếng thở ra.
Lão thâu nhi tròn mắt nhìn gã:
− Sao bằng hữu lại thở ra? Bằng hữu và Giang Kỳ há chẳng phải là mặt trăng và mặt trời? Giang Kỳ ra đi, bằng hữu không thích à? Có lão mới là kẻ thất vọng bởi mất một đồng tửu chứ.
− Ba người đối ẩm vẫn vui vẻ hơn hai người.
Thiên Phục bưng vò rượu:
− Mời!
− Mời!
Hai người lại tu tiếp ngụm rượu thứ ba dài hơn hai ngụm rượu đầu. Trông hai người uống rượu mà ngỡ như họ uống nước thì đúng hơn. Dĩa gà nướng bốc mùi thơm lừng chẳng một ai để tâm đến.
Đặt vò rượu xuống bàn, lão thâu nhi nhìn Thiên Phục hỏi:
− Lão ăn mày bấy lâu nay không tìm được người đồng tửu còn bằng hữu có tìm được vị hồng nhan tri kỷ nào chưa?
Hai cánh môi mỏng của Thiên Phục nhếch lên rồi nhanh chóng khép lại. Chân diện anh tuấn khôi ngô của y thoáng lộ nét bất nhẫn. Y hỏi ngược lại lão thâu nhi:
− Tại hạ tìm hồng nhan tri kỷ để làm gì?
Lão thâu nhi nhún vai trả lời y:
− Chim bay cũng có lúc mỏi cánh, ngựa chạy cũng có lúc phải dừng chân.
Thiên Phục nhìn lão ăn mày, mỉm cười nói:
− Nếu đến lúc chim mỏi cánh, ngựa dừng chân thì tại hạ sẽ chọn cho mình một chỗ dừng chân như Giang Kỳ.
Lão thâu nhi nhún vai, và lại thuận tay nhổ một cọng râu trên cằm:
− Ôi cha... lão chỉ sợ bằng hữu chẳng có cơ hội như Giang Kỳ. Lão nói bởi có cái lý của nó.
− Cái lý đó như thế nào?
− Giang Kỳ có một chữ tình, mặc dù kiếm của gã đoạn hồn, còn bằng hữu

lại là kẻ vô tâm, đao tàn nhẫn. Lão sợ bằng hữu khó nhận được một cái chết như Giang Kỳ.
− Cái chết nào cũng là cái chết kia mà. Tại hạ chỉ sợ một cái chết duy nhất.
Cặp chân mày của lão thâu nhi rít lại với nhau. Lão tò mò hỏi:
− Bằng hữu nói cái chết nào cũng là chết, thế thì tại sao lại có nỗi sợ hãi một cái chết?
Thế cái chết đó là cái chết gì?
Thiên Phục bưng vò rượu. Y tỏ vẻ nghĩ ngợi mông lung.
Lão thâu nhi tỏ ra háo hức hơn, hỏi dồn:
− Sao... bằng hữu không thể nói với lão à?
Thiên Phục nhìn lão, trang trọng nói:
− Tại hạ không ngại phải chết nhưng chỉ sợ chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của lịnh đồ Giang Kỳ.
Lão thâu nhi sững sờ:
− Sao? Gã lịnh đồ Giang Kỳ có thể giết được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục à?
Lão nói xong liền lắc đầu:
− Lão phu không tin, nhất định không tin. Thà bằng hữu nói lão phu xuống biển mò kim còn có thể tin được nhưng chuyện gã lịnh đồ của Giang Kỳ mà lấy được cái mạng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì chẳng khác nào nói trời sắp sập xuống cõi võ lâm này.
Thiên Phục nhìn lão thâu nhi.
Lão nhìn lại gã:
− Lão ăn mày này nói sai à?
− Hoàn toàn sai.
Lão thâu nhi tròn mắt.
Thiên Phục nói tiếp:
− Giang Kỳ thì không thể lấy được cái mạng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, nhưng lịnh đồ Lệnh Thế Kiệt thì có thể.
− Chẳng lẽ trò lại giỏi hơn cả thầy? Hay bằng hữu muốn nói gã lịnh đồ của Giang Kỳ gặp được kỳ duyên, kỳ tích mà từ trước đến nay chưa một người nào trong võ lâm có được cái may mắn như gã?
Thiên Phục khẽ lắc đầu:
− Bất cứ ai đã là người của võ lâm đều có thể gặp được kỳ tích bất ngờ để trở thành đại cao thủ đỉnh thiên lập địa, nhưng có người cho dù gặp được kỳ tích thì cũng chẳng thể nào trở thành đại cao thủ. Với lịnh đồ của Giang Kỳ thì hoàn toàn khác.
Lão ăn mày háo hức hỏi luôn:
− Khác như thế nào? Chẳng lẽ tự y có thể lột xác mà trở thành một đại kiếm thủ hơn cả thầy mình?

Lão nhún vai nói tiếp:
− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ còn phải nhường Nguyên Thiên Phục nửa chiêu thì gã lịnh đồ kia sao có thể lấy được mạng Tàn Hồn Ma Đao chứ. Lão ăn mày không tin y có đủ bản lĩnh đó.
− Lệnh đồ của Giang Kỳ có đủ bản lĩnh, y có bản lĩnh đó bởi vì y đã kế thừa được cái thần của Giang Kỳ. Giang Kỳ đã để lại cho Lệnh Thế Kiệt cái thần của một kiếm thủ vô tình. Cái sát na của một gã sát thủ lấy mạng người bằng sự lạnh lùng của kiếm đao. Cái lẽ sống mà Giang Kỳ đã vì nó mà tự biến mình thành con thiêu thân trong kiếm pháp kỳ chiêu.
Thiên Phục buông một tiếng thở ra, nói tiếp:
− Lệnh đồ của Giang Kỳ không gặp được kỳ tích, nhưng y đã được hấp thụ những cái thần của một kiếm thủ sống vì kiếm, chết cũng vì kiếm. Giang Kỳ đã đào luyện ra một thanh kiếm sống để thực hiện sứ mạng của y.
Lão ăn mày lộ vẻ căng thẳng sau khi nghe những lời của Thiên Phục:
− Bằng hữu biết sứ mạng của y là gì không?
Thiên Phục bưng vò rượu, lắc nhẹ.
Lão ăn mày với tay lấy vò rượu thứ hai để xuống trước mặt Thiên Phục:
− Lão đã chuẩn bị rượu cho bằng hữu đây.
Thiên Phục mở nắp vò rượu thứ hai. Y chưa vội uống mà lại ngửi mùi hảo tửu.
Lão thâu nhi hối thúc Thiên Phục:
− Lão ăn mày muốn nghe tiếp.
Thiên Phục dốc vò rượu tu ừng ực. Y đặt vò rượu xuống bàn, thờ ơ nói:
− Sự xuất hiện trở lại của Kiếm Vương.
Lão thâu nhi há hốc miệng:
− Kiếm Vương ư?
− Hiện thân của Kiếm Vương sẽ là lịnh đồ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.
Câu nói đó của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục khiến cho chân diện của lão thâu nhi lộ rõ những nét căng thẳng. Lão nheo mày suy nghĩ một lúc rồi mở miệng hỏi:
− Nguyên cớ nào mà bằng hữu cho rằng lịnh đồ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ là hiện thân của Kiếm Vương?
Thiên Phục nhìn lão thâu nhi:
− Lão hãy cho ta biết, kiếm thuật của Giang Kỳ và Giang Mão ai hơn ai?
− Tại sao bằng hữu lại hỏi lão điều đó? Nếu so sánh kiếm thuật giữa hai người đó thì có thể nói bên tám lạng bên nửa cân, mặc dù xét trong chừng mực nào đó thì Giang Kỳ có phần nhỉnh hơn, nhưng không dễ gì khuất phục được một kiếm thủ vô song như Giang Mão.
Thiên Phục khẽ gật đầu:

− Lão thâu nhi nhận định rất đúng. Thế lão có tin chỉ một chiêu kiếm mà lịnh đồ của Giang Kỳ đã xóa tên Khoái Kiếm Giang Mão khỏi võ lâm Trung Nguyên.
Vừa nghe xong câu nói đó, lão thâu nhi bật đứng lên. Lão như vẫn không tin vào thính nhĩ của mình, buột miệng hỏi lại Thiên Phục:
− Có thật như vậy không?
− Ngay ngày mai lão sẽ được nghe thiên hạ kháo với nhau về điều đó.
− Sự thật như vậy, quả là chuyện hi hữu không thể nào tin được.
− Nhưng sự thật vẫn là sự thật.
− Chính vì thế mà bằng hữu không muốn chết bởi tay kiếm của lịnh đồ Giang Kỳ? À, lão phu quên hỏi bằng hữu, y tên là gì?
− Lệnh Thế Kiệt.
− Lệnh Thế Kiệt?
Lão thâu nhi chống tay lên bàn, mình chồm tới trước:
− Lão mạn phép hỏi bằng hữu một câu.
Mặt Thiên Phục thoáng lộ vẻ căng thẳng nhìn lão. Y trầm giọng hỏi:
− Lão thâu nhi muốn hỏi gì?
− Đao và kiếm giao thủ với nhau, phần thắng sẽ thuộc về ai?
Thiên Phục từ từ đứng lên. Y khẽ lắc đầu:
− Tại hạ hy vọng vĩnh viễn không có cuộc giao thủ đó.
Y với tay bưng vò rượu:
− Không biết lão thâu nhi còn giữ chữ tín như ngày xưa nữa hay không?
− Đó là tôn chỉ của lão. Nếu đánh mất chữ tín thà lão mất mạng cho rồi.
Thiên Phục nhìn lão, hai cánh môi khẽ nhếch lên một chút:
− Tại hạ vẫn tin lão thâu nhi là người thủ tín mà. Không biết lão thâu nhi còn nhớ món nợ với tại hạ không?
− Làm sao lão phu quên được. Bằng hữu tính đòi lại món nợ đó?
− Gặp lão thâu nhi hôm nay, tại hạ quả có ý đó.
− Bằng hữu đòi nợ thì lão trả.
− Tất nhiên lão thâu nhi phải trả cho Thiên Phục.
− Trả như thế nào?
Thiên Phục lưỡng lự một lúc rồi trang trọng nói:
− Lão thâu nhi không được rời mắt khỏi lịnh đồ của Giang Kỳ và tuyệt nhiên không được để y biến thành một thanh kiếm sống.
Lão thâu nhi chỉ tay vào ngực mình:
− Lão làm điều đó ư?
− Tại hạ nghĩ lão làm được.
Lão nhìn thẳng vào mắt Thiên Phục và khẳng khái gật đầu:
− Lão hứa.
− Có lẽ cuộc đối ẩm của tại hạ và lão thâu nhi đã đến lúc tàn. Tại hạ cáo từ.

Lão thâu nhi khoát tay:
− Rượu còn chưa cạn mà.
− Lão thâu nhi giữ lại một bầu để uống với Giang Kỳ, và Thiên Phục cũng vậy.
− Bằng hữu định uống với người đã chết ư?
Thiên Phục ôm quyền xá lão thâu nhi.
Lão thâu nhi buộc phải đáp lễ mà trong lòng quả không muốn cuộc đối ẩm mau chóng kết thúc như vậy.
− Thiên Phục, lão chưa say mà. Và lão còn một việc phải làm.
Thiên Phục nhếch môi rồi nói:
− Việc lão thâu nhi phải làm tại hạ biết.
Lão thâu nhi tròn mắt:
− Bằng hữu sao biết được?
− Tại hạ đã gặp Lý Ma Ma trước khi nhận được lời mời đối ẩm của lão thâu nhi. Cuộc hẹn tại nhà mồ này để đối ẩm cũng là để cho lão thâu nhi giữ chữ tín với U Linh Môn.
− Bằng hữu biết tất cả à?
− Những kẻ đã là ma thì thường lớn vởn trong nhà mồ. Tại hạ nói không sai chứ?
Lão thâu nhi gật đầu:
− Không sai. Bằng hữu đã biết tất cả thì lão thâu nhi chẳng còn việc gì ở đây nữa. Lão nhường gian nhà mồ này lại cho bằng hữu đặng gặp một người.
Thiên Phục im lặng không đáp lời lão thâu nhi.
Lão với tay bưng vò rượu ôm khư khư rồi rảo bước đi nhanh ra ngoài cửa.
Lão vừa đi vừa nói như thể nói với những oan hồn đang lớn vởn trong nhà mồ:
− Lão phu đã thực hiện lời giao kết đưa Nguyên Thiên Phục đến cho các người rồi đấy nhé. Xem như giữa lão và các người chẳng còn nợ nần gì với nhau nữa đó.
Lão vừa nói dứt câu thì cũng đã mất dạng ngoài cửa nhà mồ.
Khi lão thâu nhi đã đi hẳn ra bên ngoài rồi, Thiên Phục mới lấy trong ống tay áo ra hai chiếc chén. Y trang trọng đặt chén xuống bàn rồi rót rượu.
Y cầm một chén rượu rưới xuống sàn nhà mồ:
− Giang Kỳ... ta kính ngươi một chén.
Rưới xong chén rượu, y lại bưng chén thứ hai uống cạn.
Đặt chén rượu vừa uống xuống bàn, y nhìn chén rượu của Giang Kỳ, trang trọng nói:
− Giang hồ đối với ta hôm nay thật vô nghĩa, bởi Thiên Phục đang là kẻ cô độc. Ngươi ra đi rồi ta mới cảm nhận được sự lạc lõng của chính mình.
Y nói xong bưng lấy chén rượu của Giang Kỳ chầm chậm rưới lên sàn nhà

mồ. Khi Thiên Phục vừa rưới xong chén rượu đó thì bỗng nhiên những tấm rèm trắng như có những bàn tay vô hình thả xuống. Những tấm rèm trắng phủ xuống khiến cho không gian trong nhà mồ càng ma quái và ảm đạm. Mặc dù sự biến kỳ quặc xảy ra như vậy, nhưng Thiên Phục vẫn bàng quan chẳng màng để mắt đến. Y rưới xong chén rượu, bình thản đặt chén xuống bàn, bưng lấy chén rượu của mình uống cạn.
Sau lưng Thiên Phục một giọng nói u hồn cất lên:
− Ngươi cũng có thể kính một chén rượu cho ta chứ?

Hồi 24
Cõi U Linh

Nếu không phải là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục mà một ai khác khi nghe giọng nói kia khó có thể giữ được tịnh tâm bình thản. Bởi chất giọng của người kia phát ra chỉ có thể có ở chốn u linh a tỳ.
Thiên Phục từ từ quay lưng lại nhìn. Trước mặt y, bóng người thì đúng hơn, bởi người đó vận bạch y của những người đã chết, tóc xõa che chân diện mục. Mặc dù mái tóc người đó thật bóng mượt nhưng vẫn không thiếu vẻ ma quái rờn rợn.
− Cô nương cũng đã chết như Giang Kỳ Quỷ Kiếm?
− Ta là người của cõi U Linh thì cứ xem như người đã chết.
Thiên Phục nhếch môi, trầm giọng nói:
− Người chết thì không thể nói chuyện với người sống được, và người chết cũng không cần đến pho kim thân La Hán để làm gì. Bởi báu vật đó thuộc về cõi dương thế.
− Tôn giá nói đúng, rất đúng là khác, nhưng với những người sống trong cõi U Linh như ta thì khác.
− Khác như thế nào?
− Những người chết còn ôm mối hận cao ngút trời xanh thì khó bề siêu thoát. Chỉ khi nào trả được mối hận đó mới có thể siêu thoát được mà thôi.
Thiên Phục quay lại rót rượu vào chiếc chén cúng cho Giang Kỳ, rồi rót tiếp rượu vào chén mình. Y bưng chén của Giang Kỳ và chén của mình, từ tốn nói:
− Cô nương nói như vậy thì đã tự nhận mình là cái hồn của thiên hạ đệ nhất kỳ nữ Triều Thi Thi.
− Thế tôn giá nghĩ ta là ai?
− Cô nương không thể là Triều Thi Thi.
− Có thể khi ở chốn dương gian, ta vì một chữ tình nên mới chịu chấp nhận cảnh sống ở cõi U Linh. Trong cảnh sống U Linh ta đã không còn nhận ra kẻ vị tình ngày xưa nữa.
Thiên Phục đứng lên:
− Nếu cô nương là Triều Thi Thi thì tại hạ mạn pháp được thay Giang Kỳ mời chén rượu này.
Thiên Phục vừa nói vừa chìa chén rượu của Giang Kỳ đến trước.
Nữ nhân bình thản bước đến đón lấy chén rượu trên tay Thiên Phục. Ngọc

thủ của nàng thò ra khỏi lớp lục trắng liệm xác chết để lộ một làn da nhợt nhạt, đúng là lớp da của người chết, duy chỉ lớp da đó không có nếp nhăn nào chứng tỏ của người chết lâu ngày.
Đã có chủ ý từ trước, khi ngọc thủ của nàng vừa chạm đến chén rượu thì bất thình lình Thiên Phục buông chén, lật tay thi triển trảo công thộp lấy hổ khẩu. Hành động của Thiên Phục vừa bất ngờ vừa nhanh ngoài một cái chớp mắt. Với sự chủ động từ trước thì dù cho là một đại cao thủ cũng khó mà tránh được cái thộp của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Nhưng tất cả không như dự định của Thiên Phục. Mặc dù y ra tay thật bất ngờ và cực kỳ chính xác, nhưng trảo công của y như thộp vào không khí, còn ngọc thủ của nữ nhân thì vẫn hứng lấy chén rượu rồi lùi bộ thối về chỗ cũ.
Không thực hiện được mục đích của mình, Thiên Phục nghệch mặt. Quả vừa rồi trảo công của y đã không hề chạm được đến ngọc thủ của đối phương dù nó chỉ cách y không quá một đốt tay.
Nữ nhân buông một câu thật lạnh nhạt:
− Giờ tôn giá đã tin ta là người của cõi U Linh rồi chứ?
Thiên Phục cau mày, trố mắt sáng ngời như muốn nhìn xuyên qua mái tóc xõa để nhận diện chân dung của nữ nhân. Y từ tốn nói:
− Tại hạ tạm tin cô nương là người của chốn U Linh hư ảo. Nếu không hư ảo thì tại hạ đã bắt được hổ khẩu của cô nương rồi.
− Tôn giá làm vậy để được gì?
− Tại hạ muốn chứng nghiệm người của U Linh có bằng xương bằng thịt như kẻ chốn dương trần hay không thôi.
− Người của U Linh khác kẻ dương trần bởi họ không có thân pháp bằng xương bằng thịt như tôn giá.
− Không bằng xương bằng thịt thì đao kiếm chưởng pháp chẳng làm gì được cô nương.
− Đã là người chết thì đâu còn sợ đao kiếm nữa. Những thứ đó cũng chỉ đưa kẻ sống đến cõi chết mà thôi.
− Lần đầu tiên tại hạ thấy chuyện lạ lùng.
− Không gì lạ cả.
− Tự mắt mình trông thấy một hồn ma như cô nương, nói chuyện với hồn ma đó sao lại không lạ. Ngoài sự lạ lùng ra tại hạ còn cao hứng nữa.
Nữ nhân thờ ơ đáp lời Thiên Phục:
− Chẳng có gì lạ, cũng chẳng có gì để cao hứng cả. Nếu khi tôn giá chết mà chưa trả hết những món nợ trên cõi dương trần thì cũng như tôi, không thể siêu thoát mà phải sống trong cõi U Linh đặng trả hết những món nợ đó.
− Ta nợ nàng ư?
Nữ nhân gật đầu:

− Nợ rất nhiều. Và hôm nay Thi Thi sẽ đòi lại món nợ đó đặng siêu thoát nơi cảnh giới khác.
Thiên Phục nhún vai:
− Cứ cho là như vậy.
Y nhếch môi nói tiếp:
− Ta nợ nàng thế nàng có mắc nợ ai không?
Nữ nhân lắc đầu:
− Không.
− Nàng nói sai rồi.
− Ta nghĩ mình chẳng nợ ai cả.
− Nàng đang nợ người đồng tửu của ta. Đang nợ chén rượu trên tay nàng.
− Tôn giá muốn nói đến Giang Kỳ?
− Đúng như vậy. Ta nợ tình với nàng thì nàng lại mắc nợ tình với Giang Kỳ.
− Tôi chẳng bao giờ nghĩ đến Giang Kỳ.
Nàng nói xong buông chén rượu. Chén rượu từ trên tay nàng rơi xuống sàn nhà vỡ toang, rượu bắn văng tung tóe, và tinh nhãn của Thiên Phục kịp nhận thấy một giọt rượu điểm vào chéo xiêm y trắng toát của nàng.
Buông chén rượu, nữ nhân mới trang trọng nói:
− Mời tôn giá theo tôi, rồi người sẽ biết vì sao tôi buông chén rượu của Giang Kỳ mà không nhận nó.
Nàng không chờ Thiên Phục có đồng ý theo mình hay không mà thản nhiên quay lưng tiến thẳng về phía vách đá nhà mồ như biết chắc Thiên Phục không thể không theo mình.
Chính sự quả quyết của nữ nhân buộc Thiên Phục phải rảo bước đi ngay theo sau lưng nàng. Nàng đứng trước bức vách nhà mồ, chẳng hề động tay khởi động cơ quan nào nhưng tự nhiên vách đá nhà mồ chợt chuyển động từ từ tách ra một khe hở vừa đủ một người len vào. Nàng như bước qua ngách cửa đó bằng một bóng hình hư ảo trong khi Thiên Phục phải lách mình mới len qua được. Vách nhà mồ cũng tự đóng lại khi Thiên Phục đã len vào.
Những chiếc giá bạch lạp gắn trên vách hắt thứ ánh sáng nhợt nhạt rọi xuống những bậc tam cấp bóng lộn rồi phản chiếu trở lại tạo cho người ta cảm giác đây là con đường dẫn xuống a tỳ ma quái.
Nàng đi trước, Thiên Phục theo sau bước xuống những bậc tam cấp đó. Để tâm quan sát những bước chân của nữ nhân, Thiên Phục cảm tưởng như nàng lướt đi thì đúng hơn, nên bất giác nghĩ thầm:
− "Nàng là người sống bằng xương bằng thịt như ta hay đúng là một vong hồn phiêu diêu vất vưởng cõi dương trần?".
Cuối những bậc thang là gian mật thất đóng cửa im ỉm. Trên cửa khắc ba chữ U Linh Cung. Cánh cửa cũng từ từ mở ra mà không cần nàng phải khởi động cơ quán bí mật.

Nàng đứng ngay ngưỡng cửa mật thất cất giọng lạnh lẽo.
− Mời tôn giá!
Nàng vừa nói vừa quay lưng bước thẳng vào mật thất. Thiên Phục bước ngay theo sau lưng nàng.
Y vừa qua khỏi cửa thì nó lại tự khép vào. Thiên Phục nghĩ thầm:
− "Nếu như ta bị nhốt trong mật thất này thì cầm chắc cái chết trong cõi U Linh của nàng.".
Ý nghĩ ấy vừa lướt qua trong đầu Thiên Phục thì nữ nhân đã rút sợi dây rèm. Tấm rèm trắng toát ngăn giữa gian mật thất được kéo lên trần.
Phía sau tấm rèm, đập vào mắt Thiên Phục là ba cỗ áo quan. Ngay chính diện phía sau ba cỗ áo quan là bàn thờ bài vị. Trên bệ thờ có ba chiếc bài vị. Đập vào mắt Thiên Phục là chiếc bài vị đặt bên phải. Đó chính là chiếc bài vị của chính y, với những dòng chữ thảo dược khắc thật tinh xảo:
"Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.".
Kế bên bài vị của Thiên Phục là tấm bài vị của Triều Thi Thi. Còn bên trái là bài vị của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.
Nhìn qua những tấm bài vị đó rồi vô hình trung Thiên Phục nhìn lại ba cỗ áo quan. Y nghĩ thầm:
− "Chẳng lẽ những cỗ áo quan này là của ta, Thi Thi và Giang Kỳ?".
Với ý nghĩ, Thiên Phục không dằn được liền bước nhanh đến cỗ quan thứ nhất. Đặt tay lên nắp áo quan, y đẩy bật. Trong cỗ quan có pho tượng kim thân La Hán mà chính tay ý đã trao cho Lý Ma Ma.
Thiên Phục nhìn lại nữ nhân.
Nàng đứng bên cạnh bệ thờ, tóc vẫn buông xõa để che chân diện mục. Đến lúc này thì Thiên Phục đã có thể ngờ ngợ mình đang ở trong cõi U Linh thật sự, và tất cả những gì có trong gian mật thất này đều là hư ảo thuộc về những kẻ đã chết.
Thiên Phục buông một tiếng thở dài rồi mở nắp áo quan thứ hai. Đôi chân mày của y chợt nheo lại và buộc phải thối một bộ. Trong cỗ áo quan là thi thể của Triều Thi Thi. Sắc diện của nàng không hề thay đổi theo năm tháng, thậm chí lớp xiêm y trắng toát liệm nàng vẫn thẳng nếp, nhìn mà ngỡ nàng đang ngủ thì đúng hơn.
Thiên Phục buột miệng nói:
− Triều Thi Thi.
Y thốt xong câu nói đó liếc mắt nhìn trộm nữ nhân thần bí. Nàng vẫn đứng bất động bên bệ thờ.
Thiên Phục buột miệng hỏi:
− Giang Kỳ nằm trong cỗ áo quan này?
Nàng không đáp lời Thiên Phục.
Thiên Phục bặm môi đẩy tiếp nắp áo quan thứ ba. Quả đúng như gã nghĩ,

trong cỗ áo quan thứ ba là thi thể của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ. Khuôn mặt của Giang Kỳ vẫn còn những nét hằn cau có bởi chữ tình.
Thiên Phục nhìn Giang Kỳ một lúc rồi từ từ quay lại nhìn nữ nhân thần bí, ôn tồn nói:
− Cỗ áo quan trong mật thất này để dành cho tại hạ?
Nữ nhân khẽ gật đầu.
Thiên Phục hỏi tiếp:
− Khi ta đã vào trong áo quan này rồi, nàng sẽ siêu thoát?
− Đúng như vậy.
− Nếu ta không chấp nhận thì sao?
− Hai người đã đi chẳng lẽ tôn giá không muốn theo họ sao?
Giọng nói của nữ nhân bây giờ nghe thật là ôn nhu từ tốn nhưng tiềm ẩn trong giọng nói đó là sự khủng bố buộc Thiên Phục phải tự chấp nhận sự sắp đặt của nàng.
Thiên Phục hỏi tiếp:
− Nàng sắp đặt cho ta cùng yên phần bên Triều Thi Thi và Giang Kỳ?
− Tôi trước khi chết đã tâm nguyện được chết cạnh Nguyên Thiên Phục, còn Giang Kỳ thì lại muốn làm người giữ xác Thi Thi trong kiếp này và trọn cả kiếp sau. Cả ba người không thể rời nhau.
Thiên Phục đảo mắt nhìn lướt qua một lượt rồi nhếch môi nhìn lại nữ nhân:
− Được yên phần trong phần mộ như thế này đối với tại hạ cũng tốt lắm rồi. Nhưng trước khi tìm đến với Giang Kỳ và nàng ở cõi hư ảo thì tại hạ cũng muốn nhìn qua chân diện mục của nàng như thế nào.
− Nếu chàng muốn.
Sự đổi cách xưng hô của nàng khiến cho Thiên Phục thoạt sửng sốt. Cùng với cảm giác sững sờ đó thì một luồng khí băng hàn xuất hiện trong cột sống của y.
Nữ nhân từ từ đưa ngọc thủ lên mái tóc xõa.
Động tác của nàng thật mềm mại và trang trọng nhưng chính sự mềm mại trang trọng đó khiến cho Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục lại căng thẳng chú nhãn. Đôi tinh nhãn của Thiên Phục như đóng đinh vào từng động tác của nàng.
Mái tóc đen tuyền bóng mượt được đôi ngọc thủ nhợt nhạt của nàng từ từ vén ra hai bên rồi cuối cùng để lộ chân diện mục trước mắt Nguyên Thiên Phục.
Một khuôn mặt giai nhân đượm vẻ u buồn vời vợi, khuôn mặt của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Nếu không có lớp da nhờn nhợt của những oan hồn vất vưởng thì nàng đúng là Triều Thi Thi. Người mà trước đây đã một thời là hồng nhan tri kỷ của Nguyên Thiên Phục.
Thiên Phục nhìn nàng không chớp mắt. Qua ánh mắt chăm chăm ngỡ như

Thiên Phục đã thoạt biến thành một kẻ mộng tưởng chẳng còn chút thần thức vốn có của một kẻ đang sống.
Y mấp máy hai cánh môi, mãi một lúc mới thốt được thành lời:
− Nàng đó ư? Nàng là tiểu thư đó ư?
− Chàng đã nhận ra thiếp rồi à?
Thiên Phục dấn đến một bộ:
− Triều Thi Thi.
− Thiếp bây giờ là oan hồn cõi U Linh, đâu thể là hồng nhan tri kỷ của chàng được nữa.
Thiên Phục lắc đầu:
− Không... ta không tin.
− Thi thể của thiếp vẫn còn trong cỗ áo quan kia.
Thiên Phục đờ người bởi câu nói của nàng.
Thi Thi xõa lại mái tóc bóng mượt để che lại chân diện mục của mình. Nàng từ tốn nói:
− Cuộc đời này là một oan tình đối với thiếp. Sống không đặng tình, chết chẳng siêu thoát.
Thiên Phục bồi hồi xúc động bởi những lời than vãn của Triều Thi Thi.
Y không dám nhìn nàng nữa mà cúi mặt như kẻ tội đồ, mặc cảm với những gì mình đã làm.
Mãi một lúc sau, Thiên Phục mới ngập ngừng nói:
− Ta phải làm gì để yên phần chứ?
− Chàng đã nói được câu đó, thiếp mãn nguyện lắm rồi, nhưng chàng có biết thiếp đã nhận cái chết như thế nào không?
Thiên Phục ngẩng lên nhìn Triều Thi Thi:
− Ai đã giết nàng?
− Giang Kỳ.
Thiên Phục tròn mắt như không tin vào tai của mình nữa, y lập lại lời nói của Triều Thi Thi:
− Giang Kỳ?
Triều Thi Thi gật đầu:
− Chính y đã giết thiếp và giết luôn giọt máu của chàng vừa mới tụ thành.
Thiên Phục thối lùi ba bộ:
− Sao? Giang Kỳ có thể làm được điều đó sao?
− Tất cả cũng chỉ vì mỗi chữ tình hận?
− Nàng hận ta và Giang Kỳ hận nàng, không ngoài một chữ tình.
Thiên Phục lắc đầu:
− Giang Kỳ đã chết rồi, chẳng lẽ giờ đây ta phải bằm cái xác của gã?
− Không, Giang Kỳ chỉ chết phần xác, còn thần thức của gã vẫn tồn tại qua thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

− Ý nàng muốn nói gì?
− Thiếp chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, thiếp chỉ siêu thoát khi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn vĩnh viễn không còn có trên cõi dương trần này nữa.
− Ta sẽ hủy thanh kiếm đó.
Triều Thi Thi lắc đầu:
− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chỉ là một thanh kiếm vô tri vô giác. Cái chàng cần hủy đi chính là gã lệnh đồ giữ thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ.
Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:
− Cỗ áo quan kia sẽ dành cho chính gã lịnh đồ của Giang Kỳ, Lệnh Thế Kiệt. Nguyên Thiên Phục, tất cả những gì thiếp muốn, đều đã nói hết và mong mỏi chàng đưa cái xác của Lệnh Thế Kiệt về đặt trong cỗ áo quan kia cùng với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Giang Kỳ. Kiếp sau có duyên nợ, thiếp và chàng sẽ tái duyên.
− Thi Thi...
− Thiếp chết đã đành, nhưng giọt máu của chàng trong thiếp mới là chữ hận khiến cho thiếp không thể siêu thoát được. Chỉ có cái chết của Lệnh Thế Kiệt mới giải tỏa được chữ hận trong lòng thiếp.
Thi Thi dứt lời thì cùng lúc sàn thạch thất dưới chân nàng như tách ra để nàng chìm dần xuống. Thiên Phục chỉ biết đứng nhìn mà không còn tin vào mắt của mình nữa. Khi Thi Thi đã mất dạng dưới sàn thạch thất thì cửa phòng lại tự động mở ra.
Thiên Phục dù có bản lĩnh siêu quần cũng ngớ ngẩn với những gì gã đã thấy và đã nghe.
Y buông một tiếng thở dài rồi trở bộ quay ra cửa. Trong tâm của Thiên Phục vẫn còn lởn vởn những lời nói của Triều Thi Thi.
Trở lên nhà mồ, Thiên Phục nhìn chén rượu kính Giang Kỳ bị Triều Thi Thi đập bể mà vẫn còn cảm giác ngờ ngợ mình đang trong một cõi mộng mị không có thật nào đó.
Y bước đến bàn bưng vò rượu tu ừng ực. Những lời của Triều Thi Thi chẳng khác nào sấm nổ bên tai Thiên Phục.
Y lẩm nhẩm nói:
− Giang Kỳ, có phải ngươi đã làm điều đó không?
Thiên Phục cúi mặt lầm lũi bước nhanh ra khỏi nhà mồ. Khi dáng của gã khuất hẳn vào bóng đêm thì từ một cái ngách khác nữ nhân thần bí lách ra. Nàng bước đến cầm chén rượu mà Thiên Phục đã để lại, đập nó xuống sàn nhà mồ vỡ tan. Nàng nhìn những mảnh vỡ khẽ nói:
− Cái gì ngươi đã tạo ra thì ngươi phải tự hủy diệt nó. Có như vậy mới đúng là quả báo của một kẻ vô tâm vô tình như ngươi. Quả báo đó buộc ngươi phải sống những ngày đau khổ nhất trên cõi dương trần này.

Hồi 25
Đối Tửu

Chữ Hào Thiên đưa Lệnh Thế Kiệt đến một ngôi cổ miếu hoang vắng mà chỉ lướt mắt nhìn qua vẻ bề ngoài của nó cũng có thể đoán biết đây đúng là một cổ miếu hoang, ít người lui tới. Thế Kiệt buộc phải hỏi Chữ Hào Thiên:
− Chữ huynh đưa đệ đến cổ miếu này làm gì?
Chữ Hào Thiên nhìn lại Thế Kiệt:
− Huynh muốn Lệnh đệ gặp một người.
− Người đó là ai?
− Lão có ngoại danh là Thần Hành Di Cái lão thâu nhi. Huynh muốn gặp lão vì lão có thể ví như một quyển kinh thư viết về tất cả mọi kỳ tích trong võ lâm, thứ hai lão là bằng hữu đồng tửu với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Chắc chắn lão biết U Linh Môn và Nguyên Thiên Phục đang ở đâu.
Chữ Hào Thiên lưỡng lự một chút:
− Huynh chỉ sợ lão biết mà không nói thôi.
Chữ Hào Thiên nói xong sải bước lên bậc tam cấp tiến thẳng đến cửa gian cổ miếu hoang.
Thế Kiệt theo chân họ Chữ. Chàng hỏi gã:
− Thần Hành Di Cái lão thâu nhi sao lại chọn ngôi cổ miếu này để trú thân?
Chữ Hào Thiên quay lại nhìn chàng mỉm cười:
− Lão chọn cổ miếu để qua đêm và trú chân không phải vì lão không có kim lượng, mà bởi vì lão là tiền bối của đám ăn mày Cái Bang. Đã là tiền bối thì phải giữ giới qui của Cái Bang chứ. Chọn kiếp ăn mày thì sao vào được trong các khách điếm, kỷ lâu, bởi vào đó rồi thì chẳng khác nào bỏ nghề, còn ai mà cho thực phẩm nữa.
Thế Kiệt lắc đầu.
Chữ Hào Thiên đẩy cửa cổ miếu. Y vừa đẩy cửa vừa nói lớn:
− Lão thâu nhi.
Bên trong vắng lặng như tờ.
Chữ Hào Thiên đảo mắt nhìn qua khắp lượt gian cổ miếu, y quay lại nói với Thế Kiệt:
− Có mùi hảo tửu, vậy là lão thâu nhi có ở đây. Hoặc là lão vừa mới ở đây ra.
Chữ Hào Thiên vừa nói dứt câu thì giọng của lão thâu nhi Thần Hành Di Cái từ phía sau bệ thờ cất lên ồn ồn:

− Gã lục lâm bị thịt kia, lão phu đã trốn ở đây rồi, thế mà ngươi vẫn mò đến được. Xem chừng bây giờ nghề của ngươi đã khác hơn lúc trước rồi đó.
Từ phía sau bệ thờ thần hoàng, lão thâu nhi khệnh khạng bước ra. Lão chỉ nhìn lướt qua Chữ Hào Thiên rồi dừng mắt đóng đinh vào mặt Lệnh Thế Kiệt.
Chữ Hào Thiên ôm quyền xá lão nói:
− Lục lâm Chữ Hào Thiên bái kiến Thần Hành lão thâu nhi.
Lão hừ nhạt một tiếng rồi nhổ một cọng râu, xe trên hai ngón tay, thờ ơ nói:
− Lão phu không muốn gặp ngươi chút nào. Lão phu không muốn gặp ngươi bởi vì ngươi chưa thể là bằng hữu đồng tửu với lão phu được, cho dù ngươi có luyện cho hai cánh mũi phình to để ngửi rượu biết được thứ nào là hảo tửu, thứ nào là nước lả.
Lão nhìn lại Thế Kiệt:
− Hê... lão phu đoán không lầm thì tiểu tử chính là lịnh đồ của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Có đúng vậy không?
Thế Kiệt ôm quyền xá lão:
− Tiền bối đoán không sai. Vãn bối đích thị là truyền nhân của sư tôn Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, tục danh là Lệnh Thế Kiệt.
Lão khoát tay:
− Lão phu biết rồi.
Lão bước tới hai bộ đến bên Thế Kiệt. Lão ngắm chàng, trang trọng nói:
− Nghe nói tiểu tử chỉ một chiêu kiếm đã lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão. Không biết chuyện đó có thật hay không?
− Vãn bối không thể dừng kiếm được với tiền bối kiếm thủ Giang Mão. Với lại lão đã sát tử những bằng hữu lục lâm của Chữ đại ca.
Lão thâu nhi nhún vai:
− Kiếm của lão thấm quá nhiều máu rồi, kết cục lão chết bởi kiếm chiêu của tiểu tử cũng đúng thôi Lão lại nhổ một cọng râu xe trên hai ngón tay, nhìn lại Thế Kiệt nói:
− Phàm kẻ nào dùng kiếm quá lạm sát thì cũng có lúc chết bởi kiếm của người khác.
Thế mới có câu cao nhân tất hữu cao nhân trị.
Lão cười khẩy, nhún vai nói với Thế Kiệt:
− Tiểu tử nên học nằm lòng câu tục ngữ đó nhé, kẻo sau này hối chẳng kịp đấy.
− Vãn bối ghi nhận lời khuyến dụ của tiền bối.
Lão thâu nhi lườm Thế Kiệt rồi quay lại Chữ Hào Thiên. Lão hóm hỉnh giễu cợt, nói:
− Gã lục lâm bị thịt tìm ta để đối ẩm đặng được lão phu nhận làm đồng tửu hay sao?

Nếu ngươi có ý đó thì ngươi đã tìm nhầm chỗ rồi đó. Một gã lục lâm như ngươi thì chẳng thể làm đồng tửu với lão phu được.
Chữ Hào Thiên cau mày bất nhẫn:
− Hê... bộ Thần Hành Di Cái lão thâu nhi tưởng Chữ mỗ thích làm đồng tửu của lão lắm sao? Trước đây quả là Chữ mỗ có ao ước được làm đồng tửu với lão nhưng bây giờ thì khác rồi.
− Thế nào là khác, thế nào là không khác chứ?
− Lão không hiểu à? Bên cạnh Chữ mỗ giờ đã có Lệnh đệ. Lệnh đệ đối ẩm với Chữ mỗ còn thú vị hơn cả lão nữa.
Lão thâu nhi trợn mắt:
− Gã lục lâm nói tên tiểu tử này uống rượu còn thú vị hơn lão nữa à? Nếu vậy thì ngươi và gã tìm lão để làm gì chứ? Hai ngươi có thể dẫn nhau ra tửu điếm chén thù chén tạc đặng thú vị với nhau.
Lão thâu nhi hừ nhạt một tiếng toan quay bước thì Thế Kiệt đã lên tiếng cản lão lại:
− Lão tiền bối.
Lão thâu nhi nhìn lại chàng:
− Tiểu tử muốn gì?
− Vãn bối có chuyện muốn thỉnh giáo lão tiền bối.
Lão thâu nhi cau mày:
− Hê... lão phu chẳng có gì để tiểu tử thỉnh giáo đâu.
− Vãn bối quả là có chuyện muốn thỉnh giáo tiền bối. Và vãn bối mong được sự chỉ bảo của lão tiền bối.
Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu. Chính thói quen đó khiến cho cằm của lão trông thật ngợm nghĩnh bởi chòm râu lưa thưa mọc nham nhở, kỳ quặc.
Lão nhìn Thế Kiệt, tỏ vẻ suy tư nghĩ ngợi. Mãi một lúc sau lão mới nói:
− Được rồi... lão phu sẽ chỉ giáo cho ngươi, nhưng không có sự chỉ giáo nào cho không đâu.
− Nếu tiền bối cần kim lượng thì vãn bối sẵn sàng trao cho người.
Lão trợn mắt nạt ngang:
− Lão phu chẳng bao giờ dùng tới kim lượng thì cần gì mấy nén vàng mấy nén bạc của ngươi để cho bọn lục lâm như gã họ Chữ này làm phiền chứ.
Lão lại thuận tay nhổ một cọng râu, nhướng mày nói với Thế Kiệt:
− Lão phu sẽ chỉ giáo cho tiểu tử, ngược lại tiểu tử phải uống rượu thắng lão phu. Nếu như ngươi thua thì ngươi phải thực hiện mấy điều lão phu nói đây. Còn như ngược lại thì lão sẵn sàng trả lời những điều thắc mắc của ngươi.
Lão quay lại Chữ Hào Thiên:
− Gã lục lâm thấy lão phu công bằng đấy chứ?
Chữ Hào Thiên cau mày nói:
− Lệnh đệ của Chữ mỗ tửu lượng rất kém, sao có thể bì với Thần Hành Di

Cái lão thâu nhi.
− Ê... vậy sao khi nãy gã lục lâm nói Lệnh công tử đây đối ẩm thú vị, thú vị hơn cả ta nữa mà.
Lão hừ nhạt, quay lại Lệnh Thế Kiệt, trang trọng nói:
− Giang Kỳ đã từng là đồng tửu với lão phu, nay y đã chết để lại một truyền nhân, nếu tiểu tử không nhận lời thách của lão phu thì ngươi không đáng mặt là truyền nhân của Giang Kỳ.
Lão thâu nhi nheo mắt giễu cợt nói:
− Chỉ một lời thách thức của lão thôi mà tiểu tử đứng lặng người ra rồi, sao có thể giữ được cái thần uy của thanh Quỷ Kiếm Đoạt Hồn?
Lão hất mặt, cười khảy xua tay:
− Thôi, hai ngươi mau rời khỏi cổ miếu này đi để lão phu thưởng thức hảo tửu một mình.
Có mặt hai ngươi lão chẳng còn cao hứng để thưởng thức Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng nữa.
Chữ Hào Thiên thở hắt ra, nạt ngang lão thâu nhi:
− Lão thâu nhi khích bác Lệnh đệ của mỗ để làm gì chứ?
− Ê... muốn người cho không ư? Lão phu muốn người ta cho thực phẩm sống hàng ngày cũng phải xòe mỏi cả tay, gật đến gãy cổ mà chẳng bao giờ dám bén mảng đến kỷ lâu kỷ viện như các ngươi. Giờ muốn lão phu chỉ giáo thì tiểu tử đây cũng phải đổi chác cái gì chứ.
Trọn đời chẳng có gì để cho không cả đâu.
Lão lại xua tay:
− Hai ngươi đi đi, đừng làm phiền lão ăn mày già này nữa.
Thế Kiệt sa sầm mặt, bất nhẫn nói:
− Nếu văn bối thắng thì lão tiền bối thỏa mãn tất cả những câu hỏi của văn bối?
Lão thâu nhi khẳng khái gật đầu:
− Lão phu thừa biết tiểu tử tìm lão phu cốt để hỏi về Nguyên Thiên Phục và U Linh Môn.
Phải vậy không?
− Không sai.
Lão thâu nhi nhổ tiếp một cọng râu mọc bên rìa chiếc cằm của lão. Lão xe cọng râu đó, từ tốn nói với Thế Kiệt.
− Nếu như ngươi thua thì ngươi có đồng ý thực hiện những giao ước của lão phu không?
− Văn bối sẽ giữ giao ước với lão tiền bối.
− Tốt lắm. Nếu ngươi thua trong cuộc thách đấu này thì ngươi vĩnh viễn không được tìm Nguyên Thiên Phục giao đấu với y. Nói thẳng ra khi đối mặt với Nguyên Thiên Phục thì ngươi phải co chân mà bỏ chạy. Thứ hai,

ngươi tự bẻ gãy thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, vĩnh viễn từ bỏ kiếm thuật mà không bao giờ nghĩ đến bổn phận sư phụ ngươi di huấn lại cho ngươi.
− Những giao ước của tiền bối chẳng khác nào buộc vãn bối phải tự kết liễu cuộc sống mình.
− Lão đâu muốn ngươi tự sát.
Lão thâu nhi chắc lưỡi:
− Nếu ngươi cảm thấy những lời giao ước của lão quá khó với ngươi, hay ngươi chưa đấu với lão phu đã cảm thấy mình là kẻ thua thì cứ tự nhiên mà rời khỏi cổ miếu này.
Lão nhún vai, thờ ơ nói:
− Quỷ Kiếm Giang Kỳ ngày xưa không như ngươi đâu. Tiểu tử không thụ huấn được cái thần của sư tôn rồi. Ngươi quả chẳng đáng giữ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, thanh kiếm khét tiếng mà mỗi khi thoát ra khỏi vỏ thì chẳng có kiếm thủ nào có bản lĩnh cản nó lại.
Lão xua tay:
− Tiểu tử và gã lục lâm bị thịt này đi đi. Đừng tìm lão thâu nhi, kẻo lão lại thất vọng cho Giang Kỳ.
Thế Kiệt nghiêm mặt nhìn lão thâu nhi:
− Ngày xưa sư tôn đối ẩm với tiền bối, ai thắng ai bại?
Lão thâu nhi nhún vai:
− Bất phân thắng bại. Mà tiểu tử hỏi lão phu câu đó để làm gì? Chẳng lẽ ngươi lại dám nhận lời thách đấu tửu lượng với lão phu? Lão nói cho tiểu tử biết, trong giang hồ lão phu có thể khẳng định mình là thiên hạ đệ nhất tửu, và chỉ có hai người đáng mặt đồng tửu với lão là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Lão quay lại chỉ tay vào mặt Chữ Hào Thiên:
− Còn gã lục lâm bị thịt này chỉ đáng đứng hầu rượu cho lão uống mà thôi, mặc dù tửu lượng của gã đã ngoài hai mươi cân đó.
Lão thâu nhi hất mặt:
− Tiểu tử nghe lão phu nói chứ? Tiểu tử nên rời cổ miếu được rồi đó.
Thế Kiệt nhìn thẳng vào mặt lão thâu nhi:
− Vãn bối nhận lời thách đấu tửu lượng với tiền bối. Nếu sư tôn đáng mặt là đồng tửu với lão tiền bối thì vãn bối cũng phải xứng đáng như sư tôn lúc sinh thời.
− Tiểu tử nói thật lòng mình đó à? Hay ngươi vì tự ái mà lỡ thốt ra những lời kiêu ngạo đó?
− Vãn bối đã được sư tôn nuôi nấng thành người, truyền thụ kiếm pháp thì không thể làm mất thần uy của sư tôn trong bất cứ chuyện gì.
Lão thâu nhi cau mày bởi câu nói đầy chất khẳng khái của Lệnh Thế Kiệt.
Lão hỏi lại lần nữa:

− Tiểu tử nhận lời thách đấu với lão phu?
Thế Kiệt gật đầu:
− Vãn bối nhận lời.
Lão quay lại Chữ Hào Thiên:
− Chữ Hào Thiên, ngươi làm chứng cho cuộc đấu này chứ?
Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt:
− Lệnh đệ.
Thế Kiệt nhìn họ Chữ.
Chữ Hào Thiên nói:
− Thần Hành Di Cái lão thâu nhi có thể nói là thiên hạ đệ nhất tửu. Tửu lượng của huynh được những hai mươi cân nhưng còn chẳng đáng đối ẩm với lão. Đệ...
Thế Kiệt khoát tay ngắt lời Chữ Hào Thiên, chàng nghiêm giọng, trang trọng nói:
− Đệ nhờ có sư tôn mới có ngày đứng trong trời đất võ lâm. Hôm nay đệ là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, mỗi chuyện đối ẩm tửu lượng mà chẳng làm được thì sao có thể thực thi sứ mạng trọng trách người đã di huấn. Chữ huynh hãy làm chứng cho cuộc thách đấu này.
Chữ Hào Thiên lắc đầu:
− Đệ sao có thể thắng được Thần Hành Di Cái lão thâu nhi.
Lệnh Thế Kiệt buông một câu thật lạnh lùng:
− Đệ sẽ thắng.
Lão thâu nhi thoạt cau mày nhìn Thế Kiệt. Lão cảm nhận ý chí quật khởi trong Thế Kiệt thật là mãnh liệt cương cường. Chính cảm nhận đó buộc lão phải suy nghĩ:
− "Thiên Phục đã nói đúng. Giang Kỳ đã đào luyện ra một thanh kiếm sống chứ không phải là một kiếm thủ bình thường. Thiên Phục lo lắng là phải rồi.".
Lão nghĩ xong nhìn Thế Kiệt nói:
− Tiểu tử chấp nhận lời thách đấu của lão phu chứ?
− Vãn bối đã sẵn sàng. Mời lão tiền bối.
Lão thâu nhi nhìn lại Chữ Hào Thiên:
− Gã lục lâm bị thịt, Lệnh đệ của ngươi đã nhận lời thách đấu đối ẩm với lão phu, ngươi là kẻ làm chứng, nếu như một trong hai chúng ta có kẻ bội tín, hủy giao ước ngày hôm nay, thì chính ngươi phải hành xử người đó.
Chữ Hào Thiên nhìn lại Lệnh Thế Kiệt.
Thế Kiệt khe khắt nhìn đáp trả lại ánh mắt của họ Chữ.
− Chữ huynh hãy nhận lời lão tiền bối Thần Hành Di Cái.
Chàng nói xong khẽ gật đầu.
Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở ra nhìn lại lão thâu nhi:

− Lão ăn mày, Chữ mỗ nhận lời.
Lời của Chữ Hào Thiên còn đọng trên miệng thì lão thâu nhi ngửa mặt cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:
− Lão phu chắc thắng tiểu tử rồi.
Lão chỉ tay về phía bệ thờ:
− Gã bị thịt hãy bưng rượu trong bệ thờ ra đây cho lão phu.
Chữ Hào Thiên lườm lão thâu nhi, nhưng rồi cũng nhẫn nhục đến bệ thờ bưng ra vò rượu to cỡ một giang tay của y. Y khệ nệ đặt vò rượu xuống giữa hai đối thủ.
Y nhìn Lệnh Thế Kiệt:
− Lệnh đệ.
Thế Kiệt khoát tay:
− Huynh là nhân chứng không nên thiên vị một ai để giữ sự công bằng vô tư.
− Hê... Tiểu tử, những gì ngươi nói ra khiến lão ăn mày này khâm phục ngươi đó. Khí khái của ngươi khiến cho lão phải kính ngươi trước hai cân rượu để gọi là bậc trưởng lão không hiếp đáp kẻ hậu sinh.
Thần Hành Di Cái nói dứt lời thò tay ra sau lưng lấy ra một cái chén tượng có thể chứa đúng một cân rượu. Lão thọc chén tượng vào trong vò rượu múc rượu ra rồi dốc cả chén vào miệng mình. Lão uống xong dốc ngược chén rượu, chắc lưỡi nói:
− Ái cha... rượu ngon quá. Thứ rượu này của lão phu có tên là Thổ Phồn Tửu, trên giang hồ không dễ gì có đâu. Thổ Phồn Tửu không bình thường như những thứ rượu mà gã lục lâm bị thịt đã uống với tiểu tử đâu, nó có thể đốt cháy gan cháy ruột những ai mới tập tành uống đó.
Lão chắc lưỡi nói tiếp:
− Lão phu cảnh báo ngươi trước vì sợ tiểu tử quá cương cường mà chết oan mạng.
Lão nhổ một cọng râu rồi thọc chén vào vò múc tiếp chén thứ hai. Lão lại dốc ngược chén rượu đổ vào miệng uống ừng ực. Thấy lão thâu nhi uống rượu mà Chữ Hào Thiên phải cau mày.
Lão đặt chén xuống bên cạnh vò rượu, nheo mắt hóm hỉnh nhìn Thế Kiệt nói:
− Sao? Tiểu tử thấy lão phu uống rượu như thế nào? Ngươi có thể thắng lão phu được không?
− Vãn bối sẽ thắng lão tiền bối. Nếu không thắng được thì cũng như sư phụ, phải là đồng tửu với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi.
− Nói rất cương cường, nhưng uống rượu không phải như một cuộc đấu kiếm đâu. Ở đây cần đến ý chí và sức chịu đựng bền bỉ đó...
− Vãn bối có ý chí và sự chịu đựng.
Lão thâu nhi gật đầu:

− Lão phu đã nhường tiểu tử trước hai chén đúng hai cân, giờ chúng ta chính thức vào cuộc đấu.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Nếu bình thời vãn bối nhận hai cân rượu kính không của tiền bối nhưng đây là một cuộc đấu, vãn bối không để phần thiệt cho đối phương.
Thế Kiệt lấy chén thọc vào vò múc rượu. Chàng chìa chén rượu đến trước mặt lão thâu nhi:
− Vãn bối mạn phép trả lại tiền bối hai cân rượu.
Không chờ lão thâu nhi mở miệng ngăn, Thế Kiệt đổ rượu vào miệng mình. Đúng như lão thâu nhi đã cảnh báo trước, Thế Kiệt ngỡ như có dòng nham thạch cháy bỏng chạy từ yết hầu xuống đến vùng lục phủ ngũ tạng. Cùng với cảm giác đó, chàng thấy mắt mình tối sầm, trong đầu có những tiếng ì ầm như sấm động.
Đặt chén rượu xuống sàn cổ miếu, Thế Kiệt phải rít một luồng chân khí mới có thể xua đuổi cảm giác đó đi. Tất nhiên lão thâu nhi không bỏ qua những nét hiện trên mặt chàng.
Lão nhíu mày, mỉm cười nói:
− Hê... xem chừng tiểu tử uống được một cân rượu mà thôi. Bây giờ trong người ngươi huyết mạch chạy rần rần như thác nước.
Lão lắc đầu:
− Tiểu tử nên chịu thua lão phu đi, kẻo lại mất mạng bởi rượu Thổ Phồn đấy. Sinh mạng con người ta quý lắm, đừng vì sự cương cường mà phí hoài cái mạng trời đã cho.
Thế Kiệt nhìn lão, trang trọng nói:
− Tại sao cuộc đấu chưa tàn mà lão tiền bối lại buộc vãn bối phải là kẻ thua trận?
Chàng nói xong thọc chén vào vò múc chén thứ hai, ngửa cổ đổ rượu vào họng. Vừa đặt chén xuống sàn, Thế Kiệt rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc. Trong cột sống như có luồng hàn khí chạy dọc tạo một cảm giác rờn rợn không sao diễn tả được.
Lão thâu nhi ngửa mặt cất tiếng cười khành khạch:
− Ha... Ha... Ha...
Lão cắt tràng tiếu ngạo, dí dỏm nói:
− Tiểu tử ơi, chỉ một chén rượu nữa thôi thì ngươi sẽ lăn đùng ra mà bất tỉnh đấy. Cho dù bây giờ Giang Kỳ có sống lại cũng không giúp gì được cho tiểu tử. Xem như ngươi thua lão đây là chắc rồi.
Thế Kiệt nhìn thẳng vào mắt lão thâu nhi. Hai con ngươi của chàng giờ sáng ngời như đang nhìn vào đôi tinh nhãn trong Kiếm Cung. Lão thâu nhi chạm nhãn với Thế Kiệt, bất giác toàn thân nổi đầy gai ốc.
Lão buộc phải nghĩ thầm:

− “Tên tiểu tử này đã luyện được Nhiếp Thần Đại Pháp ư? Chẳng lẽ tuổi như gã mà đã luyện thành Nhiếp Thần Đại Pháp thì quả là khó tin.”.
Nghĩ như vậy lão thâu nhi dụng tới thần nhãn đối mặt với Thế Kiệt. Ánh mắt của hai người chạm thẳng vào nhau, và lão thâu nhi kịp nhận ra đôi mắt sáng ngời của Thế Kiệt không phải là huyền công Nhiếp Thần Đại Pháp, mà nó còn hơn thế nữa. Lão ngờ ngợ trong ánh mắt của Thế Kiệt ẩn tàng một thứ quyền uy của một kiếm thủ với sát thần khủng bố mà không một đại cao thủ nào trong võ lâm có đặng.
Lão chợt rùng mình, cố lắm mới ngoảnh mặt chỗ khác. Lão lí nhí nói:
− Lão phu và tiểu tử thách đấu đối ẩm với nhau chứ không phải là đấu nhãn. Tiểu tử không nên nhìn lão bằng ánh mắt như vậy.
Chàng nhạt nhẽo nói:
− Đến lượt lão tiền bối.
Lão thâu nhi cầm chén rượu, múc luôn một lúc ba chén uống ừng ực. Lão vừa uống vừa nghĩ thầm:
− “Với gã tiểu tử này thì mình không thể dây dưa được, phải kết thúc cuộc đối ẩm này càng sớm càng tốt.”.
Lão thâu nhi vừa đặt chén xuống bàn, Chữ Hào Thiên lên tiếng:
− Hê... Lão ăn mày xử như vậy là không công bằng. Lão uống một chén, Lệnh đệ của Chữ mỗ uống một chén, cớ gì mà lão uống một lúc ba chén? Vậy thì rõ ràng lão đã có ý ép Lệnh đệ của Chữ mỗ rồi.
Lão thâu nhi lườm Chữ Hào Thiên, cáu gắt nói:
− Kiếm thì có kiếm chiêu, chưởng thì có nội lực, đao thì có đao pháp, tửu thì phải có tửu lượng. Lão ăn mày và Lệnh đệ của ngươi đang đấu ẩm tất phải dùng tửu lượng chứ, cớ gì mà ngươi thắc mắc này thắc mắc nọ? Nếu Lệnh đệ của ngươi không uống nổi thì chịu thua và tuyên thệ thực hiện những giao ước cho rồi.
Lời lý giải của lão thâu nhi khiến Chữ Hào Thiên chẳng còn lý gì để nói. Y giận nhưng chẳng biết làm sao hơn, chỉ nhìn Thần Hành Di Cái bằng ánh mắt hằn học.
Lão thâu nhi đọc được ý niệm đang xảy ra trong đầu Chữ Hào Thiên, mỉm cười nhổ một cọng râu xe trên hai ngón tay:
− Hê... Ngươi là nhân chứng thì phải giữ sự công bằng chứ đâu mà nhìn lão ăn mày hằn học như vậy, ngay từ đầu lão đã cảnh báo Lệnh đệ của ngươi trước rồi.
− Chữ mỗ biết ý định của lão mà.
− Cho dù ngươi có biết thì cũng đã quá muộn rồi. Cuộc đấu ẩm giữa lão phu và Lệnh đệ của ngươi đã bắt đầu. Không sớm thì muộn, Lệnh đệ của ngươi cũng là kẻ thua cuộc hôm nay.
Chữ Hào Thiên thở dài một tiếng, trách thầm mình:

− “Mình quả thật có cái đầu đất. Nguyên cớ gì mà lại đưa Lệnh đệ đến gặp lão quỷ để chịu cảnh o ép này chứ?”.
Ý niệm đó khiến Chữ Hào Thiên phải nhìn Thế Kiệt, dung diện của gã lộ sự lo lắng tột cùng.
Thế Kiệt cầm chén rượu:
− Lão tiền bối nói rất đúng, đã đấu thì phải có người thắng kẻ thua. Vãn bối sẽ bồi tiếp lão tiền bối.
Chàng vừa nói vừa múc luôn rượu trong vò ra ngửa cổ uống ừng ực.
Trong khi Thế Kiệt uống rượu thì lão thâu nhi nhìn chàng nghĩ thầm:
− “Tiểu tử, ngươi sắp lăn quay ra sàn miếu rồi.”.
Uống cạn chén rượu thứ nhất, Thế Kiệt cảm thấy toàn thân mình như bị nung cháy trong hỏa diệm sơn. Hai mắt đỏ au và rùng mình liên tục.
Lão thâu nhi mỉm cười, thuận tay nhổ tiếp một cọng râu xe trên hai ngón tay.
Lão nhìn cọng râu:
− “Gã tiểu tử này đúng là có ý chí và nghị lực phi thường. Nếu như ai khác thì có lẽ đã lăn đùng ra từ chén rượu đầu tiên chứ không phải đợi đến chén rượu thứ ba, thứ tư. Giang Kỳ chọn một truyền nhân để truyền lại Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, nghĩ cũng đáng mặt lắm chứ.”.
Thế Kiệt bưng chén rượu thứ hai. Chàng vừa ngửi mùi rượu bốc lên từ trong chén đã tối sầm mắt. Mặc dù vậy, ý chí của chàng vẫn cương liệt để có thể làm chủ thân trí của mình.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thế Kiệt dốc trọn chén rượu vào miệng mình.
Chữ Hào Thiên nghiến răng tỏ vẻ lo lắng tột cùng. Y đoán chắc Thế Kiệt không thể nào chịu đựng quá ba chén rượu này. Xem chừng cuộc thách đấu hôm nay phần thua đã nghiêng hẳn về Lệnh đệ của gã.
Vừa đặt chén xuống bàn, Thế Kiệt ngỡ như cả thân ảnh của mình bị nhấc bổng lên và dập dềnh trôi trên những con sóng ba đào, không sao giữ được thăng bằng. Hai hàm răng chàng nghiến chặt, thậm chí phát ra những tiếng ken két để chịu đựng sự mất thăng bằng đó, nếu không có thể bật ngửa ra sau.
Lão thâu nhi cười mỉm, chắc lưỡi nói:
− Ái cha, Thổ Phồn Tửu hôm nay vừa đúng ngày nên uống quả thật là ngon không thể chê vào đâu được. Chỉ có những kẻ tửu lượng quá kém mới có thể bỏ qua những chén rượu quý giá này.
Lão vừa nói vừa nhìn Thế Kiệt nghĩ:
− “Tiểu tử, sao ngươi không ngã đùng ra đi chứ?”.
Trong khi lão thâu nhi nghĩ như vậy thì Thế Kiệt bưng chén rượu lên. Chàng từ từ đặt chén rượu lên miệng mình tu ừng ực. Lần này trong đầu chàng như có sấm động, toàn thân xuất hạn, mồ hôi dầm dề, ướt đầy cả trang y nho

sinh.
Chàng ngỡ như mình sắp sửa nổ tung hoặc có thể biến thành một ngọn đuốc bởi Thổ Phồn Tửu thì thần trí chợt liên tưởng đến bức lụa trắng toát trên chỉ có ba chữ "Vô Ảnh Kiếm" trong Kiếm Cung. Chẳng biết sự liên tưởng đó có tác dụng gì nhưng chỉ trong khoảng khắc cảm giác bềnh bồng chao đảo thoạt biến mất trong tâm trí chàng.
Lão thâu nhi chú nhãn quan sát thần sắc trên mặt Thế Kiệt. Lão tưởng đâu chỉ khoảng khắc ngắn ngủi nữa thôi, chân diện Thế Kiệt sẽ biến đổi xám ngoét rồi lăn đùng ra đất.
Nhưng không như lão tưởng, diện dung của chàng có sự biến đổi thật, nhưng sự biến đổi đó hoàn toàn khác với ý tưởng của lão thâu nhi. Nó không xám ngoét hay đỏ gấc biểu hiện trạng thái say túy lúy mà lại thoạt như Thế Kiệt đang lần hồi hóa thân trong cảnh giới tịnh thân để nhập vào cõi thiền định của các nhà sư Thiếu Lâm đã đạt đến cảnh giới kim thân bất hoại, hay đúng ra đó là thần sắc của một vị La Hán đã thoát khỏi trần tục ô uế.
Lão tròn mắt ngạc nhiên.
Trong khi lão thâu nhi ngớ ngẩn với sự thay đổi trên mặt Thế Kiệt thì chàng lại rơi vào một cảnh giới vô thức, vô căn, nhưng trong cảnh giới đó Thế Kiệt ngỡ như mình có thể khiển được tất cả mọi sự chuyển hóa của cơ thể.
Chàng không còn cảm giác u u trong đầu nữa, và cái cảm giác bềnh bồng của người say rượu cũng biến mất, thậm chí Thế Kiệt có thể thấy được số rượu mình đã uống vào cơ thể đang vận hành trong huyết mạch như thế nào.
Bất giác chàng đụng đến thần thức dẫn lưu Thổ Phồn Tửu đang lưu chuyển trong huyết mạch đi qua khắp mọi đại huyệt. Rượu Thổ Phồn di chuyển đến đâu chàng cảm nhận đến đó, cho đến khi chúng dồn lại ở hai đại huyệt Nhâm Đốc, Sinh Tử Huyền Quan. Hai đại huyệt Nhâm Đốc như một con đê kiên cố ngăn cản dòng Thổ Phồn Tửu lưu chuyển.
Thế Kiệt thoạt cau mày.
Cái cau mày của chàng khiến lão thâu nhi hiểu lầm, hí hửng nói:
− Tiểu tử, ngươi sắp không chịu nổi rồi phải không? Thế thì lão phu đâu bỏ qua cơ hội này.
Lão múc và uống một lúc năm chén rượu, tính ra khoảng chừng năm cân. Số rượu lão thâu nhi uống có thể khiến một con voi cũng phải lăn kềnh ra đất vì say túy lúy.
Lão vừa uống xong năm chén rượu toan mở miệng nói thì bất thình lình từ ngoài cửa cổ miếu rầm rập những bước chân người. Liền sau những bước chân đó, độ hai mươi cao thủ cầm võ khí xuất hiện. Tất cả những người đó đều là cao thủ thuộc đội Câu Hồn Sứ Giả. bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả dàn thành hình cánh cung. Liền sau sự xuất hiện của bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả là bang chủ Câu Hồn Bang Tạ Ưng Long xuất hiện.

Thấy Tạ Ưng Long xuất hiện, Chữ Hào Thiên phấn khích nói:
− Lão thâu nhi, cuộc đấu hôm nay xem như tạm ngừng ở đây, bởi vì có sự xuất hiện của những người ngoài cuộc, Chữ mỗ xử như vậy được chứ?
Lão thâu nhi nhướng mày nhìn Chữ Hào Thiên:
− Đã đấu thì có người thua kẻ thắng, sao có thể dừng được. Những người kia thì ngươi tự lo liệu, khi nào lão phu thắng xong tên tiểu tử này mới tính sổ với bọn chúng.
− Nhưng họ phá quấy thì làm sao hai người đấu được chứ?
− Hê... lão phu đã uống năm chén nữa rồi, đến lượt Lệnh đệ của ngươi. Thôi đừng nhiều lời làm gì. Nếu không uống được thì cứ chịu thua đi. Còn không thể nào ngưng cuộc thách đấu này được.
Trong cảnh giới vô căn, vô thức nhưng Lệnh Thế Kiệt vẫn nghe được mồn một từng lời nói của lão thâu nhi. Đôi tinh nhãn của chàng dù đã nhắm hờ như kẻ nhập định nhưng vẫn có thể nhận biết chuyện gì đang xảy ra chung quanh mình. Chàng bình thản cầm lấy chén rượu múc uống một cách từ tốn như người đang thưởng lãm hảo tửu trong chốn an nhàn và vô cùng thanh nhã.
Lão thâu nhi chú ý từng động tác của Thế Kiệt. Lão thoáng ngờ ngợ Thế Kiệt đã giải tỏa tất cả những số rượu đang có trong huyết mạch chàng.
Uống cạn chén rượu thứ năm thì vùng đại huyệt Nhâm Đốc Sinh Tử Huyền Quan vỡ tung bởi số rượu Thổ Phồn do chàng dụng thần lực lưu dẫn chuyển đến đó.
Toàn thân Lệnh Thế Kiệt như có sự thay đổi bất ngờ, trên đỉnh đầu chàng xuất hiện một làn khói trắng. Mà từ trong làn khói trắng đó tỏa ra mùi hảo tửu Thổ Phồn.
Chàng từ từ mở mắt nhìn lão thâu nhi.
Thần nhãn của Lệnh Thế Kiệt giờ đây như hai viên ngọc lưu ly sáng ngời, phát ra những tia thần nhãn uy nghi tiềm ẩn một quyền lực buộc kẻ đối nhãn phải khuất phục.
Chạm mắt với thần nhãn của Thế Kiệt, lão thâu nhi tưởng như mình chạm nhãn với đôi mắt của một con mãnh thú chúa sơn lâm lúc về đêm, khiến trong người lão nổi lên một luồng hàn khí chạy dọc theo cột sống.
Thế Kiệt bình thản, thờ ơ với sự xuất hiện của bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả mà nhìn lão thâu nhi, ôn nhu nói:
− Vãn bối có thể đối ẩm với lão tiền bối cho đến khi tàn cuộc đấu này.
Chàng vừa nói xong thì nghe tiếng Tạ Ưng Long nói:
− Tiểu tử Lệnh Thế Kiệt, nếu ngươi biết ngoan ngoãn giữ mạng mình thì hãy trao tất cả những pho tượng kim thân La Hán và bức di cảo của Nguyên Thiên Phục cho lão phu, nếu không muốn sớm chầu diêm chúa.
Lão thâu nhi nhìn Thế Kiệt:

− Tiểu tử đừng quan tâm đến lũ câu hồn quỷ đói đó, cứ tiếp tục cuộc giao đấu hảo tửu với lão ăn mày ta.
Thế Kiệt khẽ gật đầu:
− Vãn bối thích đấu với lão tiền bối hơn.
− Tốt lắm, đến lượt tiểu tử uống đó.
Tạ Ưng Long không nghe Thế Kiệt đáp lời mình, liền nghĩ chàng xem thường lão. Ưng Long liền khoát tay nói:
− Rượu mời không uống mà đòi uống rượu a tỳ.
Cùng với lời khách khí của Tạ bang chủ thì hai mươi gã Câu Hồn Sứ Giả cùng những chiếc câu liêm nhảy bổ tới. Y như những gã cao thủ Câu Hồn Sứ Giả này một khi lâm trận thì như bầy sói lang, chẳng hề nghĩ đến mạng sống của mình, chính vì thế mà ít có ai muốn đối kháng với bọn họ, kể cả những vị chưởng môn nhân.
Một gã Câu Hồn Sứ Giả lướt đến, Chữ Hào Thiên gầm lên:
− Ngươi thật là hồ đồ.
Cùng với lời nói đó, tổng trại chủ Chữ Hào Thiên dụng đến tuyệt công Thiết Bố Sam, thộp tay gạt phắt chiếc câu liêm dạt qua một bên còn hữu thủ thì tung thẳng một thoi quyền thần lực vô song vào ngay chính diện gã cao thủ Câu Hồn Bang.
Rầm...
Hứng trọng thoi quyền thần lực của Chữ Hào Thiên, gã Câu Hồn Sứ Giả bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất bởi một cơn lốc dữ quắng về sau. Thủ cấp của y đã nát bét trông chẳng còn ra hình thù gì nữa.
Mười chín chiếc câu liêm từ những gã Câu Hồn Bang còn lại đồng loạt bủa tới lão thâu nhi và Lệnh Thế Kiệt. Trước sự tập kích hỗn loạn của bọn cao thủ Câu Hồn Bang, Lệnh Thế Kiệt vẫn bình nhiên bưng chén rượu uống thật thong dong tự tại.
Khi mười chín chiếc câu liêm chỉ còn cách chàng và lão thâu nhi vừa đúng một giang tay thì lão thâu nhi mới xuất thủ. Thủ pháp của lão ăn mày quả là siêu phàm, xuất chúng lại quái dị vô ngần. Có thể nói chỉ trong chớp mắt mà mười chín chiếc câu liêm kia đều nằm gọn trong đôi bản thủ của lão thâu nhi mà tuyệt nhiên tưởng như lão chẳng hề có chút nhọc công gì.
Lão trừng mắt nhìn bọn cao thủ Câu Hồn Bang:
− Bọn ngươi coi chừng lão phu đó.
Lão xua tay:
− Đi ngay lập tức, đừng khiến lão phu mất hứng trong cuộc đấu với lịnh đồ của Giang Kỳ.
Tạ Ưng Long vừa nhác thấy lão thâu nhi xuất thủ siêu phàm xuất chúng thì đã kịp nhận ra lão ăn mày có hàm râu lởm chởm kia là ai.
Y ngờ ngợ hỏi:

− Lão chính là Thần Hành Di Cái lão thâu nhi?
Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu lạnh nhạt nói:
− Ờ... Ngươi đã biết lão ăn mày rồi còn dền dàng ở đó làm gì, có mau kéo bầy kéo lũ đi không, hay đợi lão phu đuổi như đuổi chó hoang.
Tạ Ưng Long nghe lão thâu nhi nói mà sượng chín cả mặt. Nhưng đối phó với Thần Hành Di Cái thì Tạ Ưng Long thừa biết mình chẳng phải là đối thủ của lão ăn mày rồi.
Y điềm đạm từ tốn nói:
− Bổn bang chủ đã nghe tiếng tăm lừng lẫy của lão thâu nhi, trong lòng rất kính nể.
Hôm nay được diện kiến quả là vinh hạnh cho Câu Hồn Bang. Mong lão thần thâu đừng chấp nhất bọn thuộc hạ vô lễ.
Lão thâu nhi gật đầu:
− Nói vậy nghe được.
Lão khoát tay:
− Ngươi kéo bầy đi đi.
Tạ Ưng Long lưỡng lự một chút.
Lão thâu nhi tròn mắt:
− Sao? Ngươi chưa chịu đi à?
Tạ Ưng Long nhìn lão thâu nhi từ tốn nói:
− Tạ mỗ nghe thiên hạ kháo về tuyệt kỷ kiếm pháp của gã truyền nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, nên mới có ý khảo chứng kiếm chiêu của y xem có đúng như thiên hạ kháo hay không rồi sẽ đi ngay.
Lão thâu nhi lỏ mắt nhìn Tạ Ưng Long:
− Ngươi có điên không?
Thế Kiệt uống xong chén rượu, đặt xuống sàn cỏ miếu. Chàng từ từ ngẩng nhìn Tạ Ưng Long, trầm giọng nói:
− Tạ bang chủ muốn thấy kiếm chiêu của tại hạ?
Tạ Ưng Long gật đầu:
− Tạ mỗ quả là không tin ngươi có thể lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão chỉ với một chiêu thần kỳ. Nếu đúng như vậy thì ngươi quả là Kiếm Vương rồi.
Lệnh Thế Kiệt nhếch mép. Vô hình cái nhếch môi của chàng đập vào mắt lão thâu nhi khiến đôi chân mày của lão nhíu lại. Lão thâu nhi ngập ngừng nói:
− Tiểu tử, ngươi giống.... Lão chưa nói hết câu thì Thế Kiệt đã khoát tay ngăn lại và nói với Tạ Ưng Long:
− Câu Hồn Bang là bang phái của những gã Câu Hồn Sứ Giả. Mà những gã Câu Hồn Sứ Giả thì phải sống dưới a tỳ để chịu sự sai khiến của diêm chúa. Bang chủ có cảm thấy lời tại hạ nói đúng không?
Tạ Ưng Long nhếch cằm nói:

− Tiểu tử nói vậy là có ý gì?
− Tại hạ sẽ thay diêm chúa đưa Câu Hồn Bang về đúng cảnh giới của họ.
Lão thâu nhi sững sờ bởi câu nói của Thế Kiệt. Lão hốt hoảng nói:
− Tiểu tử... Ngươi định...
Thế Kiệt nhìn lại lão thâu nhi:
− Câu Hồn Bang đã từng truy sát sư phụ trong lúc người trúng kịch độc Hủy Cốt Tán.
Lão thâu nhi cảm nhận sát khí khủng bố trong từng lời nói của Thế Kiệt. Lão toan cảnh báo với Tạ Ưng Long thì Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đã thoát ra khỏi vỏ rồi.
Cả không gian tòa cổ miếu như nhuộm ánh sáng xanh lè, và khi ánh sáng đó vụt tắt, lão thâu nhi mới định thân được. Giọng của Thế Kiệt cất lên bên tai lão:
− Vãn bối đã uống năm chén rượu, đến lượt lão tiền bối.
Lão thâu nhi ngớ ngẩn, và nghĩ thầm:
− "Chẳng lẽ y vừa xuất thủ sát chiêu vừa uống rượu ư?".
Lão ngờ ngợ liếc mắt nhìn qua những gã Câu Hồn Sứ Giả và cả Tạ bang chủ.

Hồi 26
Vô Ảnh Chi Độc

Mười chín gã cao thủ thuộc đội Câu Hồn Sứ Giả chẳng khác những cây chuối bị phạt ngang, đồng loạt đổ sầm sập xuống sàn cổ miếu. Tất cả những gã đó đều bị ảnh kiếm đoạn hồn của Lệnh Thế Kiệt tước đi sinh mạng bằng một chiêu kiếm mà đến ngay cả Thần Hành Di Cái lão thâu nhi cũng không thể nào ngờ được.

Lão nhìn Thế Kiệt không chớp mắt:

− Ngươi... đúng là một sát kiếm ma nhân.

Thế Kiệt nhìn lão đáp lời:

− Trong tay vãn bối lã Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của sư tôn.

Chàng lạnh nhạt chỉ vò rượu:

− Mời lão tiền bối.

Lão thâu nhi sa sầm mặt Thế Kiệt chẳng màng đến những nét thay đổi bất nhẫn trên chân diện mục của lão thâu nhi mà quay lại nhìn Tạ Ưng Long, bang chủ của Câu Hồn Bang:

− Tạ bang chủ đã thấy kiếm của tại hạ rồi chứ?

Giọng nói của chàng rất ôn nhu từ tốn, nhưng khi Tạ Ưng Long vừa nghe lọt vào thính nhĩ thì lại giật mình, ngơ ngơ ngác ngác. Lão bất giác thối lui ba bộ, mắt đóng đinh vào Lệnh Thế Kiệt. Tạ Ưng Long ngớ ngẩn hỏi lại chàng:

− Phải vừa rồi là kiệt tác kiếm chiêu của Giang Kỳ truyền lại cho ngươi?

Lão vừa nói vừa lắc đầu:

− Không thể nào tin được... không thể nào tin được.

Miệng thì nói như vậy nhưng chân thì lại lùi tiếp bốn bộ nữa, mắt không rời Thế Kiệt, ngỡ chừng Tạ Ưng Long đang hãi hùng trước bóng ma thần chết trước mặt gã.

Thế Kiệt nghiêm mặt nói:

− Tại hạ sẽ đến tổng đàn Câu Hồn Bang. Bang chủ cứ về trước chuẩn bị tiếp tại hạ.

Tạ Ưng Long bối rối vô cùng. Y nhìn Thế Kiệt cố giữ vẻ bình thản nhưng cất tiếng bằng giọng nhát gừng:

− Ngươi chắc đến chứ?

− Tại hạ sẽ đến để xóa sổ Câu Hồn Bang khỏi chốn giang hồ.

Chữ Hào Thiên hất mặt dè bỉu nói với Tạ Ưng Long:

− Tạ bang chủ nên trở về tổng đàn đặng lo hậu sự cho mình được rồi đó. Đi

đi, kẻo Lệnh đệ của Chữ mỗ đổi ý.
Tạ Ưng Long vừa toan quay lưng thì Chữ Hào Thiên gọi giật lại:
− Hê...
Ngay cả tiếng gọi của họ Chữ cũng khiến Tạ Ưng Long giật mình thót ruột. Lão cố giữ tịnh tâm nhìn lại Chữ Hào Thiên nhưng mắt không quên liếc trộm Lệnh Thế Kiệt:
− Tổng trại chủ muốn chỉ giáo Tạ mỗ điều chi.
Chữ Hào Thiên chỉ những cái xác của bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả:
− Tạ bang chủ đã đưa họ đến thì cũng nên đưa họ đi, chẳng lẽ để họ nằm ở đây à?
Lần này thì quả là Tạ Ưng Long lúng túng vô cùng. Một mình Tạ bang chủ thì sao có thể chuyển đi một lúc hai mươi xác chết. Chính vì vậy lão trố mắt nhìn, trán xuất hạn mồ hôi mà chẳng biết nên làm cách gì.
Chính vào lúc Tạ Ưng Long đang bối rối thì Thần Hành Di Cái lão thâu nhi xua tay:
− Tạ bang chủ đi được rồi, để lão phu giúp cho lão.
Được lão thâu nhi giải tỏa, Tạ Ưng Long mừng còn hơn lấy được toàn bộ những pho kim thân La Hán. Lão vội ôm quyền xá Thần Hành Di Cái rồi trở bộ phi thân lướt luôn ra ngoài cửa gian cổ miếu.
Lão thâu nhi chờ cho Tạ Ưng Long đi rồi mới buông một tiếng thở dài.
Nghe tiếng thở dài, Thế Kiệt hỏi lão thâu nhi:
− Lão tiền bối không còn cao hứng đấu tửu với vãn bối nữa à?
Nhổ một cọng râu, lão nhìn Thế Kiệt trang trọng nói:
− Tiểu tử chỉ học được ở Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ cách giết người thôi. Nếu chỉ học được có cái thần đó thôi thì lão phu đây rất thất vọng đó.
Lão dứt lời, buông luôn một tiếng thở ra nữa.
Thế Kiệt nhìn lão đáp lời:
− Cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chính là sát kiếm mà sư tôn đã gởi gắm cho vãn bối.
Nếu trước đây Quỷ Kiếm Đoạn Hồn là nỗi ám ảnh thì bây giờ nó là sự khủng bố.
Lão thâu nhi lắc đầu, trầm giọng nói:
− Hy vọng cuộc đấu tửu lượng hôm nay lão phu sẽ thắng tiểu tử.
Lão nói xong, ôm lấy vò rượu khổng lồ lướt luôn ra ngoài cổ miếu hoang.
Thế Kiệt cũng nhấc mình theo sau Thần Hành Di Cái lão thâu nhi. Lão thâu nhi đặt vò rượu xuống phía bên ngoài tòa cổ miếu rồi nói với Thế Kiệt:
− Lão phu giải quyết mấy cái xác trong tòa cổ miếu rồi chúng ta sẽ tiếp tục cuộc đấu.
Thế Kiệt gật đầu.
Chữ Hào Thiên không biết lão thâu nhi sẽ làm gì với hai mươi cái xác của

bọn cao thủ Câu Hồn Bang. Y toan mở miệng hỏi thì đã thấy lão thâu nhi xé những chiếc túi ăn mày minh chứng cho thân phận trưởng tôn của lão, rồi vo chúng lại thành những cụm mồi, đổ rượu lên.
Chữ Hào Thiên đoán ngay lão thâu nhi định làm gì, liền hỏi:
− Lão ăn mày định phóng hỏa cả tòa cổ miếu hoang này ư?
Lão thâu nhi nhún vai gật đầu:
− Làm như thế vừa nhanh vừa tiện.
Lão vừa đáp lời Chữ Hào Thiên vừa đánh đá lửa đốt những nắm mồ. Đốt những nắm mồ đó xong, Thần Hành Di Cái lão thâu nhi tống luôn một đạo phách không chưởng.
Chưởng kình của lão từ tâm trung bản thủ thoát ra chẳng khác nào một đạo cuồng phong vũ liệt cuốn phăng những nắm mồi lướt thẳng về phía tòa cổ miếu. Những cục mồi được quấn bằng vải trang y Cái Bang của lão thâu nhi thể mà được chưởng phong thổi đi như những mũi phi tiễn ghim luôn vào những bức vách của gian cổ miếu hoang. Lửa nhanh chóng bén ra và chẳng mấy chốc tòa cổ miếu kia đã biến thành một ngọn đuốc khổng lồ.
Đốt xong gian cổ miếu, Thần Hành Di Cái lão thâu nhi quay lại Thế Kiệt:
− Đến lượt lão phu phải không?
− Không sai, mời lão tiền bối.
Lão nhìn Thế Kiệt, suy nghĩ một lúc rồi trang trọng nói:
− Uống bằng chén lâu lắm, không biết đến lúc nào mới kết thúc cuộc đấu ẩm với tiểu tử.
Lão phu có một đề nghị thế này.
− Lão tiền bối cứ nói.
Lão quan sát tinh nhãn của Lệnh Thế Kiệt. Trong tâm tưởng của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi, Thế Kiệt đã lột xác biến thành một con người khác để đối phó với lão.
Chính ý tưởng đó khiến lão có một chút lưỡng lự lúng túng. Nhưng rồi lão cũng trang trọng nói:
− Tửu lượng của lão phu cũng thuộc hàng thiên hạ đệ nhất tửu. Tửu lượng của tiểu tử xem ra cũng đáng mặt là đối thủ với lão phu. Nếu uống bằng chén thì chẳng biết đến bao giờ mới phân thắng bại và vò rượu này cũng không đủ cho hai chúng ta đối ẩm với nhau.
Lão phu và tiểu tử tìm đến một tửu điếm nào đó trong thành Hàng Châu, mỗi người một bầu, ai uống hết trước thì người đó thắng.
Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt, y truyền âm nhập mật nói:
− Lệnh đệ coi chừng mắc mưu Thần Hành Di Cái.
Chữ Hào Thiên ngỡ đâu những lời truyền âm nhập mật của y không lọt vào tai lão thâu nhi, nhưng ngược lại, tất cả những gì Chữ Hào Thiên vừa nói với Thế Kiệt, Thần Hành Di Cái nghe rõ mồn một.

Lão trừng mắt nhìn Chữ Hào Thiên:
− Cái gã lục lâm bị thịt này, ngươi đã tự nhận làm người minh chứng cho lão phu và tiểu tử Lệnh Thế Kiệt đối ẩm với nhau, nhưng xem ra ngươi chẳng công bằng chút nào. Lão phu không thể nào chấp nhận ngươi làm kẻ minh chứng nữa.
Nghe lão thâu nhi nói, Chữ Hào Thiên thẹn mặt.
Không màng đến Chữ Hào Thiên, lão thâu nhi nhìn Thế Kiệt:
− Tiểu tử, lão phu nói đúng chứ? Nếu ngươi cùng một ý niệm với lão phu thì hãy để gã lục lâm ở lại đây mà đi cùng với lão đặng quyết một lần uống phân kẻ thắng người bại. Lão phu tin vào khí khái của ngươi.
Thần Hành Di Cái nói như thế nhưng trong tâm thì nghĩ Lệnh Thế Kiệt sẽ phản bác lại lời lão.
Lão có ngờ đâu, khi vừa dứt lời thì Lệnh Thế Kiệt lại gật đầu. Chàng từ tốn nói:
− Chữ huynh vì quá lo lắng cho vãn bối nên thiếu sự công bằng. Nếu lão tiền bối đã quyết định như vậy thì vãn bối xin hầu tiếp lão tiền bối.
Lão thâu nhi tròn mắt ngạc nhiên với sự khẳng khái của Thế Kiệt. Lão hỏi lại chàng:
− Tiểu tử chìu theo ý của lão à?
− Vãn bối không nhận sự thiên vị từ Chữ huynh. Mời lão tiền bối.
− Tốt lắm. Chúng ta cùng đi.
Lão lườm Chữ Hào Thiên rồi thoạt lắc vai dụng tới thân pháp Di Hình Cước nhắc mình bỏ đi. Vốn Thần Hành Di Cái muốn kiểm chứng nội lực của Thế Kiệt để tìm cách đối phó nên đâu ngần ngại trổ đến tuyệt kỹ Di Hình Cước Pháp là tuyệt kỹ lão tâm đắc nhất.
Thế Kiệt thấy lão thâu nhi trổ khinh thuật thường thừa, hai chân như đạp trên mặt đất vùn vụt thoát đi cũng trổ khinh thân lướt theo lão.
Chữ Hào Thiên không kịp nói lời nào thì bóng hai người đã mất hút rồi.
Một già một trẻ cùng trổ khinh thuật siêu tuyệt lướt đi về hướng thành Hàn Châu nhanh hơn cả những kẻ cưỡi thiên lý long câu. Thấy Thế Kiệt bám sát sau lưng mình, Thần Hành Di Cái lão thâu nhi không khỏi ngạc nhiên vì cước pháp của chàng không hề sút kém lão.
Lão buộc phải nghĩ thầm:
− "Gã tiểu tử này đúng là có căn cơ của một đóa kỳ hoa trong võ lâm Trung Nguyên.
Gã Giang Kỳ sao có thể tìm được một đệ tử như thế chứ. Phải chi Cái Bang cũng có một đóa kỳ hoa như vậy.".
Ý tưởng đó khiến Thần Hành Di Cái hứng khởi, gia tăng thêm cước pháp. Giờ đây trên tiểu lộ chỉ có thể thấy bóng của lão mà thôi.
Thế Kiệt theo sau Thần Hành Di Cái, mặc dù đã dụng hết nội công thi triển

khinh thuật nhưng khi lão thâu nhi gia tăng cước phát thì chàng mới biết mình khó lòng mà theo kịp lão.
Chàng buộc phải nghĩ thầm trong đầu:
− "Nếu lão ăn mày Thần Hành khích mình thi đấu khinh thuật thì mình không thể nào là đối thủ của lão.".
Trong đầu thì thầm nghĩ như vậy nhưng Thế Kiệt vẫn không hề lên tiếng mà cố gắng vận dụng tất cả nội lực để bám theo lão thâu nhi. Chàng nghe được cả tiếng trái tim mình đập thình thịch bởi vì đã vận dụng quá sức nhưng khoảng cách giữa hai người càng lúc càng giãn dần ra.
Thần Hành Di Cái lão thâu nhi liếc nhìn lại phía sau. Lão khẽ điểm một nụ cười thầm nghĩ:
− "Cuối cùng thì tiểu tử cũng phải biết sự lợi hại của lão phu chứ.".
Lão bất chợt dừng cước bộ.
Lão thân nhi dừng chân đột ngột, Thế Kiệt vừa lướt đến thì lão cản chàng lại:
− Tiểu tử nhọc mệt như vậy thì sao còn đủ sức đấu ẩm với lão phu nữa.
Thế Kiệt quệt mồ hôi rịn ra trên trán mình:
− Khinh công của vãn bối không thể sánh với lão tiền bối, nhưng may mắn tiền bối chỉ thách thức vãn bối đối ẩm.
Chàng nhếch mép, nói tiếp:
− Đấu ẩm tửu lượng thì chưa biết ai là kẻ thắng người bại.
Lão thâu nhi xoa tay:
− Sao lão phu ngu quá không thách thức ngươi thi đấu khinh thuật? Nhưng cũng không muộn đâu.
Lão nhướng mày hóm hỉnh nói:
− Tiểu tử cũng không thể thắng lão phu trong cuộc đấu ẩm tửu lượng này, bởi vì lão phu là thiên hạ đệ nhất tửu mà.
Lão cười khẩy rồi ung dung trở bộ thong dong bước đi. Lão vừa đi vừa nghĩ thầm:
− "Nội lực của tiểu tử thì sao có thể thắng được lão thâu nhi trong cuộc đấu ẩm này?".
oo Suốt ba ngày ba đêm, tòa tửu điếm Vạn Huê Tửu chỉ để dành rượu cho hai người khác, một già một trẻ đối ẩm với nhau tại gian thượng khách. Bao nhiêu cân rượu Mai Quế Lộ mà tửu điếm lưu trữ đề cạn sạch bởi hai người đó. Ngay cả gã điếm chủ cũng không tin được trên đời có hai kẻ uống rượu với tửu lượng khủng khiếp như vậy. Đến khi gã biết được hai người khách một già một trẻ đang thách đấu tửu lượng với nhau mới vỡ lẽ. Và cái tin đó chẳng mấy chốc lan khắp Hàn Châu.
Những người hiếu kỳ kéo đến tửu điếm để xem ai là người thắng cuộc đấu kỳ quái này.

Tất nhiên Chữ Hào Thiên cũng có mặt trong những người hiếu kỳ đó nhưng giờ đây y không còn được bước vào để giữ vai trò người minh chứng, mà chỉ biết đứng nhìn cánh cửa đóng im ỉm chờ đợi với nỗi lo âu lộ trên mặt.
Sang ngày thứ tư thì vò rượu cuối cùng của Vạn Huê Tửu cũng chẳng còn giọt nào. Gã điếm chủ đâm ra bối rối vô cùng. Gã mon men đến cửa gian thượng khách phòng lí nhí nói:
− Nhị vị khách nhân...
Lão thâu nhi nói vọng ra, nhưng giọng của lão có phần lè nhè, không còn sự sang sảng như lúc đầu nữa:
− Ngươi muốn gì?
− Da... rượu của tiểu nhân trong tửu điếm đã hết sạch rồi.
Cánh cửa hé mở và tay lão thâu nhi thò ra. Trên tay lão là một viên Dạ Minh Châu sáng ngời:
− Rượu hết thì đi tìm rượu. Chẳng lẽ cả thành Hàn Châu lại không đủ để lão ăn mày và Lệnh đệ uống với nhau à?
Đến lúc này thì quả là thần trí của lão thâu nhi đã có phần bấn loạn, không còn phân biệt được nên mới nhìn Thế Kiệt như huynh đệ của lão.
Gã điếm chủ nhận hạt Dạ Minh Châu, gãi đầu, gượng nói:
− Sợ những thứ rượu khác không ngon bằng rượu của tiểu nhân khiến nhị vị khách nhân phiền lòng.
Lão thâu nhi cao giọng nạt ngang:
− Hê, rượu gì cũng được, miễn là rượu chứ đừng là thuốc độc được rồi.
− Dạ dạ, tiểu nhân xin được phục vụ nhị vị.
Gã điếm chủ lui bước, lẩn nhanh ra cửa tửu điếm. Bên ngoài tửu điếm những nhân vật võ lâm đã bắt đầu xuất hiện. Sự xuất hiện của những nhân vật đó khiến Chữ Hào Thiên không khỏi lo lắng bồn chồn. Bởi gã biết giờ đây Lệnh Thế Kiệt chẳng khác nào cái đích nhắm của tất cả mọi cao thủ trên giang hồ, bởi vì chàng đang giữ những năm pho tượng kim thân La Hán và cả bức di cảo của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Những thứ báu vật đó sẽ khiến bọn hắc đạo không cầm lòng tham được.
Ngoài sự lo lắng đó ra, Chữ Hào Thiên cũng hy vọng giờ đây bọn hắc đạo không dám làm càn vì tiếng tăm sát kiếm của Lệnh Thế Kiệt đã lan khắp giang hồ với lại bên cạnh chàng còn có Thần Hành Di Cái lão thâu nhi, một nhân vật khét tiếng có thể sánh ngang với những bật kỳ tài của võ lâm.
Gã điếm chủ từ ngoài khệ nệ Ôm vào một vò rượu niêm kín. Y bước đến bên cửa gian thượng khách, khẽ nói:
− Nhị vị khách nhân... rượu đã đến đây à.
Cửa bật ra, lão thâu nhi ngất ngưỡng xuất hiện. Lão hất mặt, lè nhè nói:
− Rượu gì vậy?
Gã điếm chủ rụt rè:

− Dạ hảo tửu.
Lão thâu nhi đón lấy vò rượu lẩn nhanh vào trong gian thượng khách. Cánh cửa vừa khép lại thì gã điếm chủ hối hả trở bộ bước nhanh. Thấy vẻ hối hả của gã điếm chủ, Chữ Hào Thiên sinh nghi liền cản đường gã lại.
Chữ Hào Thiên gằn giọng hỏi:
− Điếm chủ.
Gã điếm chủ bị Chữ Hào Thiên chặn đường, giật mình, biến sắc. Thái độ của gã khiến cho vị tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm nghi ngờ hơn.
Chữ Hào Thiên nhìn thẳng vào mắt gã điếm chủ, buông từng tiếng:
− Trong vò rượu mà điếm chủ vừa mới bưng vào cho lão thâu nhi có độc phải không?
Gã điếm chủ nghe Chữ Hào Thiên hỏi càng biến sắc tái nhợt. Chữ Hào Thiên ghịt vai gã điếm chủ:
− Có đúng trong rượu có độc không? Mau nói cho Chữ mỗ biết.
− Da... rượu đó không phải của tiểu nhân.
− Chứ rượu của ai?
− Tiểu... tiểu nhân được người ta nhờ đem đến cho nhị vị khách nhân trong gian thượng khách kia.
− Ai nhờ ngươi?
− Tiểu nhân không biết à... nhưng tiểu nhân sợ rắn lắm.
Vừa nghe gã tiểu nhị nói dứt lời, Chữ Hào Thiên cau mày, mặt sa sầm lại. Y vừa toan bước đến đập vào cánh cửa gian thượng khách thì bỗng dưng thấy đầu óc xây xẩm.
Chữ Hào Thiên cau mày.
Đúng lúc đó thì gã điếm chủ ôm bụng té khụy xuống đất giẫy đành đạch như con cá bị mắc cạn và chẳng bao lâu thì da thịt tím tái, hồn lìa khỏi xác.
Gã điếm chủ vừa chết thì trong đám quần hào hiếu kỳ cũng có ba bốn người ngã vật xuống đất, tình trạng chẳng khác gì gã điếm chủ tửu điếm Vạn Huê Tửu.
Ai có thể hạ độc thần kỳ như vậy?
Chữ Hào Thiên cảm nhận càng lúc càng bị xây xẩm, và như đứng trên sóng ba đào.
Trong đan điền thì như có lửa đốt âm ỉ. Là một kẻ từng trải, Chữ Hào Thiên biết ngay mình đã trúng độc, mà chất độc đó không có mùi, không có vị và cũng chẳng có hình.
Y rùng mình, bổ chạy đến cửa gian thượng khách đập rầm rầm, miệng thì thét toáng lên:
− Lệnh đê... Lệnh đê... Vổ Ảnh Chi Độc... Vô Ảnh Chi...
Chữ Hào Thiên chỉ nói được bấy nhiêu thì buột ngồi bệt xuống trước cửa gian thượng khách. Gã phải vận công để áp chế chất độc trong đan điền

mình.
Mặt của Chữ Hào Thiên đỏ gấc như người đang bị nung trong lò bát quái của thái thượng lão ông.
Nhưng lời nói thảng thốt của Chữ Hào Thiên vô tình lọt vào tai quần hào đang có mặt trong tửu điếm Vạn Huê Tửu, bất giác ai nấy đều biến sắc. Và tất nhiên không ai bảo ai, tất cả đều ngồi bệt xuống sàn để vận công khống chế chất độc. Mặc dù vậy, vẫn có người do nội lực kém cỏi vẫn bị Vô Ảnh Chi Độc công phá, hú lên lồng lộng rồi ôm bụng ngã nhào, lăn lộn, chỉ trong khoảng khắc thì theo gã điếm chủ xuống chốn a tỳ.
Cánh cửa gian thượng khách vẫn đóng im ỉm, tưởng chừng như lão thâu nhi và Lệnh Thế Kiệt bên trong cũng đang bị tình trạng như Chữ Hào Thiên. Chữ Hào Thiên cố gắng trục chất độc trong nội đan điền của mình bằng nội lực bản thân đến độ mặt toát mồ hôi, nhưng xem chừng y có vẻ bất lực bởi chất độc Vô Ảnh.
Từ ngoài cửa Vạn Huê Tửu, một lão nhân cao nhỏng như cây tre miễu, cặp mắt ti hí, toát ra thứ ánh sáng diều hâu, mặt thì lỗ chỗ chẳng khác gì tổ ong trông như người mắc bịnh đậu mùa vừa mới hết. Nước da của lão cũng xanh tái nhờn nhợt, trông đúng là một người bịnh hoạn nếu không có thứ ánh mắt diều hâu toát ra cái nhìn khủng bố sát nhân.
Đi phía sau lão nhân cao nhỏng dị tướng là Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc. Mặc dù mang thân phận là giáo chủ Thần Long giáo nhưng xem ra Tiêu Khắc rất nể trọng lão nhân đi phía trước mình. Không ai khác, chính Tiêu Khắc phải bắc ghế cho lão nhân dị tướng ngồi.
Còn năm gã vận trường y năm màu khác nhau đứng thành hình vòng cung như những gã người hầu mà tất cả quần hào có mặt trong Vạn Huê Tửu đều biết. Năm người đó chính là năm vị Ngũ Long Sứ Giả, võ công siêu phàm, dụng độc như thần. Người vận đồ đen là Hắc Long Sứ Giả Mã Thừa, người vận trường y màu vàng là Huỳnh Long Sứ Giả Phồ Lân, còn ba người còn lại là Bạch Long Sứ Giả Dung Gia Thình, Thanh Long Sứ Giả Giãn Hạo, Xích Long Sứ Giả Viên Ứng. Cả năm người đều là những độc nhân khét tiếng trong giang hồ mà võ công của họ có thể sánh ngang với các vị chưởng môn đại phái như Thiếu Lâm, Côn Luân và Võ Đang Hư Trúc trưởng lão. Chỉ năm người đó thôi cũng đủ khiến tất cả quần hào có mặt tại Vạn Huê Tửu hồn siêu phách lạc, nhưng xem ra Ngũ Long Sứ Giả cũng chỉ mang thân phận đầy tớ cho lão nhân dị tướng. Mà lão nhân thì lại rất xa lạ với mọi người.
Lão nhân đó là ai?

Hồi 27
Đông Độc Âu Dương Thừa

Lão nhân dị tướng lướt mắt nhìn qua một lượt đám quần hào đang ngồi vận công điều tức để khống chế Vô Ảnh Chi Độc. Lão bất ngờ chỉ một gã đại hán lực lưỡng ngồi vận công nhưng có vẻ như đã đến lúc không thể chịu đựng được nữa. Y liên tục rùng mình và bắt đầu có các triệu chứng của người đuối sức. Gã đại hán thở gấp từng hơi một.
Lão nhân dị tướng nhìn gã đại hán một lúc rồi khẽ gật đầu.
Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc liền bước thẳng đến chỗ gã đại hán, xốc nách y kéo đến phía trước.
Lão nhân dị tướng lia ánh mắt diều hâu nhìn gã đại hán. Trông cách nhìn của lão nhân dị tướng ngỡ như y nhìn một con mồi thì đúng hơn.
Gã đại hán sợ đến khiếp hồn khi ánh mắt của lão nhân dị tướng chiếu vào y. Gã cố lắm mới thốt ra lời:
− Xin cứu tiểu nhân.
− Ngươi chẳng sống được bao lâu thì chết hữu ích hơn.
Lão lại khẽ khoát tay.
Gã Bạch Long Sứ Giả liền cởi dây treo cái thùng đeo sau lưng, rồi đặt chiếc thùng đó đến trước mặt gã đại hán đang run rẩy bởi Vô Ảnh Chi Độc.
Bạch Long Sứ Giả Dung Gia Thình kéo nắp cái thùng sắt. Y vừa kéo ra thì từ trong chiếc thùng sắt một vật sáng vàng lóe lên cắm phập vào đỉnh đầu gã đại hán. Trong thùng là thứ gì thì chẳng ai kịp nhìn thấy, bởi tất cả mọi người đang phải chịu sự hành hạ của chất độc Vô Ảnh.
Gã đại hán ngồi bất động, miệng thì há hốc, méo xệch, còn thủ cấp của gã như quả bóng bùng nhùng, méo mó. Nó phình to lên rồi nhanh chóng xẹp hẳn xuống. Thủ cấp của gã đại hán vừa xẹp lép lại thì vật sáng vàng từ bên trong cũng vụt thoát ra lao vút vào trong chiếc thùng sắt.
Đến bây giờ mới có thể nhìn kỹ lại thì thủ cấp của gã đại hán đã không còn óc, còn sọ mà chỉ còn lại mỗi lớp da đầu và da mặt. Cảnh tượng đó khiến quần hào đang có mặt tại Vạn Huê Tửu phải rùng mình, hồn siêu phách lạc. Quần hào sợ đến điếng hồn, nên tất cả thoáng như bị trời trồng biến thành những pho tượng ngồi bất động. Trước cái chết của gã đại hán, ai nấy gần như tán cản hồn lẫn vía.
Gã Bạch Long Sứ Giả Dung Gia Trình nhanh chóng đậy lại nắp thùng sắt.
Lão nhân dị tướng lại đảo mắt nhìn quanh đám quần hào như nhìn một bầy

cừu non đang co rúm người lại bởi hunh nhãn của chúa sơn lâm. Ánh mắt của lão nhân dị tướng dời đến đâu thì tưởng chừng người bị lão nhìn đã tan hồn, bỏ xác lại để tránh một cái chết tương tợ gã đại hán. Vô hình trung tất cả mọi người đều dồn tất cả công lực vốn có để khống chết chất độc trong đan điền đặng khỏi phải nhận một cái chết thảm thê do thứ quái vật trong thùng sắt kia.
Có người quá sợ hãi đến độ dồn nội lực quá mức để khống chế Vô Ảnh Chi Độc nên vô tình khiến cho đan điền biến thành một quả bóng căng cứng rồi phá nổ. Toàn bộ lục phủ ngũ tạng của người đó tuôn ra ngoài và chỉ kịp rống to rồi giẫy chết.
Lão nhân dị tướng nhìn gã đại hán vận công quá mức đến độ vỡ đan điền giẫy chết, khẽ nhún vai dè bỉu. Bao nhiêu con người đang hiện diện tại Vạn Huê Tửu càng nát mật hơn bởi cái chết rùng rợn kia. Mặc dù vậy, tất cả đều không dám lộ vẻ gì đang bị chất độc phát tán ra mặt để nhận cái chết khủng khiếp hơn.
Lão nhân dị tướng thoạt mỉm cười với tình trạng thê thảm của quần hào rồi từ từ dời lần ánh mắt diều hâu về phía cửa gian thượng khách phòng mà phía trước đang có vị tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm đang vận công khống chết độc Vô Ảnh.
Chạm vào ánh mắt của lão nhân dị tướng, Chữ Hào Thiên bủn rủn cả người. Y tưởng như mình sắp biến thành con chim non sắp bị móng vuốt tử thần vồ quắp lấy sinh mạng mình.
Lão nhân dị tướng ngắm Chữ Hào Thiên. Lão quay lại hỏi Tiêu Khắc Thần Long giáo chủ:
− Y là ai?
Tiêu Khắc khúm núm thưa:
− Dạ, khởi bẩm tổ sư. Y là Chữ Hào Thiên, tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm.
Huynh đệ kết nghĩa với gã Quỷ Kiếm Khách, truyền nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Lão nhân khẽ gật đầu, ôn nhu nói:
− Khí cốt của gã xem được lắm. Bầy con yêu của bổn nhân rất thích những món ăn như gã đó.
Nghe lão nhân dị tướng nói, bụng dạ Chữ Hào Thiên rối bời, lo lắng. Mặc dù vậy, họ Chữ vẫn nghiến răng nghĩ thầm:
− "Lũ quỷ nhân đê tiện. Nếu các ngươi không giở thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi dùng Vô Ảnh Chi Độc thì Chữ Hào Thiên này đâu có chịu ngồi yên để lũ các ngươi khinh khỉnh ra mặt như vậy.".
Lão nhân dị tướng như đọc được ý niệm của họ Chữ qua ánh mắt xét nét của y mà lạnh nhạt buông một câu:

− Gã đang chửi bổn nhân đó. Mau sớm đưa gã đến cho bầy con yêu của ta.
Tiêu Khắc khẽ gật đầu:
− Tuân lệnh tổ sư.
Tiêu Khắc trở bộ quay lưng tiến thẳng đến Chữ Hào Thiên.
Thấy Tiêu Khắc Thần Long giáo chủ tiến về phía mình, Chữ Hào Thiên dù đang vận công áp chết Vô Ảnh Chi Độc cũng bật đứng dậy. Chỉ tay vào mặt Tiêu Khắc, Chữ Hào Thiên gầm lên:
− Lũ quỷ nhân muốn bắt Chữ mỗ dễ lắm sao?
Tiêu Khắc cau mày:
− Ngươi dám hỗn láo vọng ngôn gọi sư tổ là lũ quỷ. Ta sẽ cắt lưỡi ngươi trước khi ngươi được đem làm mồi cho lũ con yêu của sư tổ.
Tiêu Khắc vừa nói vừa toan lắc vai, nhảy bổ tới điểm chỉ phong tỏa những kỳ huyệt của họ Chữ. Chữ Hào Thiên đâu thể đứng yên mặc nhiên cho đối phương muốn làm gì thì làm.
Gã giải tỏa toàn bộ nội lực khống chế Vô Ảnh Chi Độc mà dồn vào đôi thần thủ để quyết một đòn trí mạng với lão Thần Long giáo chủ.
Chữ Hào Thiên gầm lên lồng lộng như con mãnh thú đã bị dồn vào tử lộ:
− A... A... A... A...
Cùng lúc với tiếng gầm thét của Chữ Hào Thiên thì Tiêu Khắc đã áp thẳng vào đối thủ của lão. Năm ngón tay cong lại vỗ tới yết hầu họ Chữ năm đạo chỉ phong bén ngót.
Chống trả với năm đạo chỉ phong của Tiêu Khắc, Chữ Hào Thiên vận dụng tuyệt kỹ Thiết Bố Sam bảo vệ vùng bị tập kích rồi bung ra thoi thôi sơn thần quyền công trực diện với vùng thượng đẳng của Tiêu Khắc.
Tiêu Khắc quả không ngờ Chữ Hào Thiên lại có cách phản ứng như vậy nên nhất thời không khỏi lúng túng. Chỉ phong của lão vừa trúng vào yết hầu họ Chữ như trúng phải một tấm khiên cứng như bàn thạch.
Chát... Chát... Chát...
Chỉ phong của Thần Long giáo chủ bắn dội trở lại, trong khi thoi thần quyền thôi sơn đã nện tới. Tiêu Khắc chỉ kịp lắc vai, nhưng vẫn không tránh hết thoi quyền của họ Chữ.
Thoi thần quyền thôi sơn của họ Chữ đánh sạt qua bả vai của Tiêu Khắc. Mặc dù không trúng trực diện nhưng thần lực cũng khiến bả vai của lão Thần Long giáo chủ rát buốt.
Lão thối lùi ba bộ.
Đánh thẳng đỡ thẳng với Thần Long giáo chủ một hiệp đầu, Chữ Hào Thiên đã chiếm ngay thế thượng phong, buộc đối phương của mình phải tháo lùi ba bộ, khí phách bỗng bốc cao ngùn ngụt. Y toan lợi dụng luôn cơ hội này để thừa thắng tập kích những thôi thần quyền thôi sơn liên hoàn để kết thúc cuộc đấu chớp nhoáng.

Ý niệm đó chỉ mới lóe qua trong tâm niệm Chữ Hào Thiên thì bỗng nhiên trong đan điền như có một luồng hỏa khí nhanh chóng lan khắp kinh mạch gã. Luồng hỏa khí đó như đốt cháy nội lực của họ Chữ, khiến tứ chi gã bủn rủn, và đan điền thì quặn đau một cái.
Chữ Hào Thiên xuất hạn mồ hôi. Cái quặn đau từ đan điền buộc họ Chữ dù muốn dù không cũng phải ngồi bệt xuống sàn Vạn Huê Tửu để chuyển vận nội công khống chế Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ trong chớp mắt mà cuộc đấu đã lại hoàn toàn bất lợi cho họ Chữ.
Tiêu Khắc cười khảy một tiếng rồi chấp tay sau lưng nhìn Chữ Hào Thiên nói:
− Tổng trại chủ lục lâm cũng có chút bản lĩnh. Suýt tí nữa thì Tiêu mỗ thân bại danh liệt bởi thần quyền thôi sơn của ngươi rồi.
Tiêu Khắc vừa nói vừa lộ vẻ giận dữ ra mặt. Lần này thì Thần Long giáo chủ quyết không để cho họ Chữ có cơ hội như vừa rồi. Nên vận dụng mười hai thành công lực từ từ hướng ống tay áo trường y về phía Chữ Hào Thiên.
Chữ Hào Thiên nhìn Tiêu Khắc, bất ngờ ngửa mặt cười khành khạch. Gã vừa cười vừa nói:
− Chữ mỗ có chết cũng không phục lũ quỷ nhân các người. Không phục... không phục...
Giọng nói lồng lộng, căm phẫn của Chữ Hào Thiên không biết có tác dụng gì đến lão thâu nhi và Lệnh Thế Kiệt trong gian thượng khách, mà khi Tiêu Khắc vừa định nhả kình thì cánh cửa thượng khách phòng bật tung ra.
Lão thâu nhi hằm hằm bước ra.
Lão lè nhè quát:
− Lũ các ngươi làm gì ồn ào quá vậy?
Tiêu Khắc vừa toan phát kình thì chạm mắt với lão thâu nhi buộc phải thu hồi kình khí.
Lúc đó lão nhân dị tướng cũng thoạt cau mày, từ từ đứng lên. Lão nhìn Thần Hành Di Cái lão thâu nhi nói:
− Lão trộm đạo ăn mày già đó ư?
Thần Hành Di Cái nghe lão nhân dị tướng nói, bất giác quay mặt đối nhãn. Đôi chân mày của Thần Hành Di Cái vừa chau lại rồi giãn ra, và thói quen nhổ một cọng râu của lão lại được thực hiện. Xe sợi râu trên hai ngón tay, lão thâu nhi lép nhép, mãi một lúc mới thốt ra lời:
− Lão là Đông Độc Âu Dung Thừa?
− Đích thị là lão phu.
Âu Dung Thừa vừa dứt lời thì Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thối lui nửa bộ. Lão quay mặt vào trong gian thượng khách:
− Tiểu tử, lần khác lão thâu nhi này sẽ thách đấu lại với ngươi. Lần này xem như không có kẻ bại người thắng, bởi vì chúng ta không có rượu ngon để

uống nữa, còn Vô Ảnh Chi Độc thì mạnh ai nấy lo nhé.
Thần Hành Di Cái lão thâu nhi quay lại nói với Đông Độc Âu Dung Thừa:
− Lão ăn mày không muốn gặp Đông Độc Âu Dung Thừa chút nào. Trừ khi nào lũ kim trùng chết toi của lão không còn thì lão ăn mày sẽ trịnh trọng cúng cho lão ba mươi cân Thổ Phồn Tửu của hoàng thượng. Lão đi đây.
Thần Hành Di Cái lão thâu nhi dứt lời liền thi triển thuật khinh công tuyệt kỷ Di Hình Cước Pháp. Thoạt cái đã lướt qua đầu nhóm quần hào và Tiêu Khắc. Ngũ Long Sứ Giả đâu thể để cho lão thâu nhi đi dễ dàng khi chưa có lịnh của Đông Độ Âu Dung Thừa. Năm gã đồng loạt lắc vai phi thân lên không cản bước tiến của lão thâu nhi. Mặc dù thân pháp vẫn còn phiêu bồng, chân không có điểm tựa nhưng lão thâu nhi với bộ pháp ngả nghiêng kỳ cục của một người say rượu lòn lách qua Ngũ Long Sứ Giả chẳng chút khó khăn gì.
Đông Độc Âu Dung Thừa nhìn theo sau lưng lão thâu nhi, cao giọng nói:
− Lão ăn mày, rồi chúng ta sẽ gặp lại chứ?
Lão thâu nhi khoát tay ra phía sau, nói:
− Lão phu sẽ gặp lại lão khi nào lũ kim trùng yêu quái hắc ám của lão chết hết kìa.
Lời của lão thâu nhi vừa dứt thì thân pháp của lão cũng đã thoát đi được mươi trượng rồi.
Đông Độc Âu Dung Thừa nhún vai, nhếch mép tỏ vẻ khinh thị. Lão buông một câu thật nhạt nhẽo:
− Lão ăn mày kỳ nhân chỉ được mỗi cái hay là chạy lẹ thôi.
Cục diện xảy ra như thế, đến ngay cả Thần Hành Di Cái lão thâu nhi mà còn e dè Đông Độc Âu Dung Thừa, lão tổ của Thần Long giáo thì đủ biết võ công của Âu Dung Thừa như thế nào rồi? Ngoài lão ra còn có Ngũ Long Sứ Giả, Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc, đó là những kỳ thủ của võ lâm.
Tất nhiên quần hào tại Vạn Huê Tửu cảm nhận ra điều đó, và mặc nhiên ví mình như lũ cá nằm trên thớt chờ sự tế độ của lão nhân Đông Độc Âu Dung Thừa.
Riêng về Chữ Hào Thiên, vừa thấy lão thâu nhi xuất đầu lộ diện, trong lòng mừng khấp khởi, nhưng khi Thần Hành Di Cái vừa nhác thấy Đông Độc Âu Dung Thừa đã vội bỏ đi thì lại thất vọng tràn trề.
Chữ Hào Thiên nghĩ thầm:
− "Có lẽ cái số mình đến đây đã cùng rồi.".
Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Chữ Hào Thiên thì Lệnh Thế Kiệt từ trong gian thượng khách bước ra. Chàng vừa lộ diện thì chạm ngay vào ánh mắt diều hâu của Đông Độc Âu Dung Thừa.
Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt gượng nói:
− Lệnh đê... lão thâu nhi vừa thấy Đông Độc lão quỷ đã bỏ chạy rồi. Lệnh đệ

cũng nên đi đi và cố giải tỏa Vô Ảnh Chi Độc, không nên ở lại đây làm gì.
Thế Kiệt nhìn họ Chữ:
− Chữ huynh cũng trúng Vô Ảnh Chi Độc?
Chữ Hào Thiên gật đầu:
− Huynh đã trúng độc. Còn đệ?
Thế Kiệt nhếch mép rồi thản nhiên nói như không hề biết Đông Độc Âu Dung Thừa, Ngũ Long Sứ Giả và Tiêu Khắc đang đứng trước mặt mình:
− Đệ cũng trúng Vô Ảnh Chi Độc như Chữ huynh nhưng chất độc đó chẳng làm gì được truyền nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Chàng nói xong nhìn lại Đông Độc Âu Dung Thừa, ôn tồn nói:
− Lão trượng là Đông Độc Âu Dung Thừa?
Âu Dung Thừa gật đầu:
− Tiểu tử biết bổn nhân?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Tại hạ không biết lão trượng nhưng được sư tôn di huấn lại về lão trượng, người đang giữ một pho tượng kim thân La Hán.
Đông Độc cau mày:
− Tiểu tử nói như vậy là có ý gì?
− Tại hạ cần phải nói thẳng với lão trượng là tại hạ phải thu hồi lại pho thượng kim thân La Hán mà lão đang giữ.
Đông Độc Âu Dung Thừa nhíu mày, mặt sa sầm.
Mãi một lúc lâu sau, lão mới cất tiếng bằng chất giọng đầy sự khủng bố:
− Bổn nhân nghe nói tiểu tử đã từng lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão chỉ bằng một chiêu kiếm thần kỳ. Chuyện đó không biết có đúng không?
− Đúng hay không, tại hạ chẳng màng đến. Điều tại hạ cần bây giờ là phải thu hồi lại pho tượng kim thân La Hán mà lão trượng đang giữ. Bởi pho tượng đó là di vật của Kiếm Cung chứ không thuộc về Thần Long giáo.
Đông Độc nhún vai, dè bỉu nói:
− Bổn nhân sợ tiểu tử không giữ nổi cái mạng của mình thì sao có thể thu hồi được kim thân La Hán.
Đông Độc vừa dứt lời thì bất giác Thế Kiệt cũng rùng mình. Cái rùng mình của chàng buộc Chữ Hào Thiên lo lắng không dằn được lời nói:
− Lệnh đệ, sao vậy?
Thế Kiệt nhìn Chữ Hào Thiên:
− Thì đệ cũng trúng Vô Ảnh Chi Độc như Chữ huynh.
Chữ Hào Thiên lo lắng nói:
− Đệ mau rời khỏi đây mà đi tìm giải dược, huynh cản hậu cho.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Đệ đâu thể bỏ rơi huynh được.
Đông Độc Âu Dung Thừa chen vào:

− Dù tiểu tử có muốn đi thì bổn nhân cũng đâu cho ngươi đi được. Cốt cách và thần khí của ngươi đáng được bổn nhân lấy để làm quà tặng cho lũ con yêu.
− Có lẽ như vậy, nếu lão có đủ bản lĩnh tước được thanh Quỷ Kiếm của tại hạ.
Thế Kiệt vừa nói vừa từ từ ngồi xuống bên cạnh Chữ Hào Thiên. Ngay cả chàng cũng phải ngồi bệt xuống để vận công áp chế Vô Ảnh Chi Độc thì cục diện hôm nay đâu còn ai có thể lật ngược tình thế lại được.
Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài não nuột.
Mặc dù ngồi kiết đà nhưng thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn vẫn được Thế Kiệt đặt ngang trước mặt mình, tinh nhãn thì chiếu thẳng vào Đông Độc Âu Dung Thừa, lóe ra ánh mắt thách thức.
Chàng bình thản nói:
− Kiếm đang ở trong tay tại hạ và những pho tượng kim thân La Hán cũng đang ở bên cạnh tại hạ, lão trượng có dám đến lấy không?
Đông Độc Âu Dung Thừa mặc dù tự đắc, tự cao với võ công của lão nhưng đã nghe tiếng Thế Kiệt chỉ một chiêu tước đi sinh mạng Giang Mão nên không khỏi ngấm ngầm e dè.
Lão lưỡng lự nói:
− Tiểu tử đã bị trúng Vô Ảnh Chi Độc rồi thì sao bổn nhân lại bỏ qua cơ hội này được chứ. Ngươi có thể dụng một chiêu kiếm lấy mạng Giang Mão nhưng với bổn nhân thì không có chuyện đó xảy ra đâu.
− Dám nói thì dám làm. Mời lão trượng đến trước kiếm tại hạ.
Tiêu Khắc quay lại Đông Độc Âu Dung Thừa nói:
− Sư tổ khỏi bận tâm với tiểu tử đó. Y đã bị trúng Vô Ảnh Chi Độc thì đệ tử đến lấy cũng được.
Nghe Tiêu Khắc nói, Thế Kiệt nhún vai nhếch mép, rồi lên tiếng:
− Thần Long giáo chủ chưa đáng là đối thủ của tại hạ. Lão thí mạng vô ích mà thôi.
Chàng nhìn lại Âu Dung Thừa:
− Tại hạ nói không biết có đúng như ý lão trượng đang nghĩ không. Đến ngay cả lão trượng còn phải lưỡng lự trước Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì Thần Long giáo chủ đâu đáng được chết bởi thanh kiếm của Giang Kỳ.
Đông Độc bực bội nói:
− Tiểu tử tự cao tự đại và tôn sùng sư tôn của ngươi quá đó. Ngay cả sư tôn của ngươi mà thấy bổn nhân cũng phải nhường nửa bước chứ đừng nói đến ngươi.
− Thế thì tại hạ thỉnh lão trượng đến lấy thanh Quỷ Kiếm.
− Tiểu tử thách thức bổn nhân đấy à?
− Tại hạ thách thức lão trượng đó.

− Tiểu tử đã dám nói ra những lời ngạo mạn đó thì tự tay lão phu sẽ biến ngươi thành miếng mồi ngon cho lũ con yêu của lão phu.
Chữ Hào Thiên lo lắng ra mặt:
− Lệnh đê...
Không màng đến lời nói của Chữ Hào Thiên, Thế Kiệt vẫn đóng đinh thần nhãn khủng bố của chàng vào mắt Đông Độc Âu Dung Thừa.
Chạm vào ánh mắt của chàng, Đông Độc Âu Dung Thừa ngờ ngợ như đã chạm vào ánh mắt của một tử vong thần vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn.
Chính ánh mắt kia buộc lão phải e dè, bởi nó có cái thần của một gã sát nhân kiếm mà bất cứ ai đối mặt cũng trở thành con cừu non run rẩy vì nỗi hãi hùng do chính cặp mắt đó toát ra.
Đông Độc Âu Dung Thừa lưỡng lự, rồi gác chéo song thủ từ từ bước đến Thế Kiệt.
Đối phó với một kiếm thủ thì Đông Độc có thừa kinh nghiệm nên lão chăm chú nhìn vào thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Dù sao chăng nữa thì cái chết của Giang Mão cũng là một lời cảnh báo cho lão biết gã tiểu tử truyền nhân của Giang Kỳ là một đại kiếm thủ vô song.
Lão rít một luồng chân khí thật sâu để vận dụng công lực. Vòng ngực của Đông Độc Âu Dung Thừa căng phồng lên thì cũng là lúc tinh nhãn sát nhân của Thế Kiệt cũng chiếu vào nó.
Một khi thu nạp chân khí để vận động nội lực thì có một khoảng khắc toàn thân như giãn ra. Khoảng khắc đó chính là điểm yếu nhất của người vận công phát chưởng. Mặc dù khoảng khắc đó chỉ xảy ra trong một thời gian chưa đủ chớp mắt nhưng với một kiếm thủ thì đó là chỗ sát tử mà đối phương phải chấp nhận.
Đông Độc vừa mới rít xong luồng chân khí thì một ánh chớp quang xanh rờn nhoáng lên.
Ánh chớp quang xanh rờn kia khiến cho ánh mắt Đông Độc Âu Dung Thừa phải bị chói. Lão thừa biết ánh chớp quang đó chính là thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn nhưng không ngờ nó lại thoát ra khỏi vỏ đúng vào thời khắc sinh tử của lão.
Đông Độc giật thót ruột, mồ hôi xuất hạn trên trán. Lão toan lắc vai để thối bộ tránh kiếm ảnh của đối phương, nhưng khốn nỗi ngay cả ý niệm đó cũng không thực hiện được bởi lão chẳng biết kiếm ảnh của Thế Kiệt công kích vào tử huyệt nào trên cơ thể lão.
Trong một thời khắc tồn vong, Đông Độc buột miệng thét:
− Quỷ Kiếm...
Đông Độc Âu Dung Thừa chỉ nói được bấy nhiêu thì nghẹn lời bởi cảm nhận yết hầu của lão mát lạnh.
Toàn thân lão tưởng chừng như mất hẳn nội lực, tứ chi bủn rủn và trong ý

niệm chỉ còn một tâm tưởng:
− "Gã không phải là truyền nhân của Giang Kỳ mà là một Kiếm Vương vô địch.".
Ánh sáng xanh nhờn nhợt của lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn vẫn hắt lên mặt Đông Độc Âu Dung Thừa cùng với cảm giác lành lạnh nơi vùng yết hầu. Cục diện chỉ xảy ra không ngoài nửa cái chớp mắt, đến ngay cả Đông Độc Âu Dung Thừa cũng không thể nào ngờ đến sự biến xảy ra nhanh cực kỳ như vậy. Lão đứng như trời trồng, còn mũi Quỷ Kiếm thì điểm đúng vào tử huyệt yết hầu vừa đủ lấy một giọt máu của vị kỳ nhân sử độc như thần. Thần nhãn lạnh lẽo của Lệnh Thế Kiệt vẫn điểm vào đúng tâm nhãn của Âu Dung Thừa. Nhưng lần đối nhãn này Đông Độc không thể nào chịu đựng được bởi đang bị đối phương nắm chặt lấy cửa sinh tử. Sinh mạng của lão giờ đây như cá nằm trên thớt, hay đúng ra là do sự định đoạt của Thế Kiệt. Lão muốn thốt ra một câu gì đó, nhưng cổ họng cứ bị cái gì chẹn cứng không thể thốt ra lời.
Cả hai đều im lặng, nhưng cái thần uy dũng của Đông Độc Âu Dung Thừa như đã mất hẳn rồi. Những giọt mồ hôi rịn ra trán lão bởi sự im lặng rờn rợn đó.
Cuối cùng Thế Kiệt cũng lên tiếng:
− Kiếm quỷ rất vô tình.
− Ngươi muốn xử lão phu như thế nào?
− Mạng người quý hay báu vật quý?
Câu hỏi của chàng buộc Đông Độc Âu Dung Thừa phải cau mày. Lão tỏ vẻ lưỡng lự suy nghĩ rồi đáp lời chàng:
− Không có thứ báu vật nào quý hơn sinh mạng một con người.
− Lão trượng nói đúng. Mạng người quý hơn bất cứ thứ báu vật nào có trên cõi đời này.
− Bổn nhân đã hiểu ý ngươi.
Thế Kiệt nhếch môi, lạnh nhạt nói:
− Lão trượng đã hiểu?
Đông Độc chớp mắt:
− Kim thân La Hán mà lão đang giữ.
− Nó có thể đổi được cái mạng của lão trượng, nếu được kèm với giải dược Vô Ảnh Chi Độc.
− Đổi như vậy có công bằng không?
− Tạm gọi là công bằng. Bởi tại hạ chỉ cần những thứ mình cần chứ không màng đến những thứ mình không cần.
− Cái mạng của bổn nhân ngươi chẳng màng đến?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Không cần.

− Ngươi có tin một lúc nào đó lão phu sẽ đòi lại món nợ hôm nay?
− Tại hạ không có sự chuẩn bị và chờ đợi cái lúc bị lão trượng hành xử biến thành miếng mồi ngon cho lũ kim trùng.
Đông Độc Âu Dung Thừa thở ra:
− Ngươi đối đáp khá lắm. Xem như bổn nhân chịu ngươi một lần này và nhất định sẽ có lần sau.
− Cái gì đến tất nó sẽ đến. Nếu lão trượng hy vọng có lần sau thì tại hạ lại chẳng màng đến niềm hy vọng của lão trượng...
Thế Kiệt vừa nói vừa nhích mũi kiếm đến vừa đúng một hạt gạo. Giọt máu thứ hai của Đông Độc Âu Dung Thừa lại rịn ra. Lão thoạt rùng mình bởi luồng khí kiếm băng hàn từ đầu mũi kiếm truyền qua tử huyệt yết hầu.
Lão cố gắng lắm mới giữ được tịnh tâm mà đối mặt với Thế Kiệt.
Thế Kiệt nhìn lão.
Chạm vào thần nhãn giá băng của chàng, Đông Độc Âu Dung Thừa không khỏi bối rối.
Lão nói:
− Ngươi không muốn lấy kim thân La Hán và giải dược Vô Ảnh Chi Độc à?
− Tại hạ rất muốn có hai thứ đó, nhưng không muốn mất quá nhiều thời gian để nói chuyện với lão trượng. Tại hạ còn rất nhiều chuyện phải làm.
− Lão phu chấp nhận lời đề nghị của ngươi. Hãy rút kiếm trở về đi.
Âu Dung Thừa dứt lời, có thể nói lời của lão còn đọng trên hai cánh môi thì lưỡi Quỷ Kiếm Đoạt Hồn đã tra trở vào trong vỏ bọc.
Đông Độc Âu Dung Thừa buông một tiếng thở ra rồi nói:
− Ngươi đã thắng lão phu.
− Đa tạ lão trượng đã có lời khen tặng.
Đông Độc hừ nhạt rồi nói:
− Bỏ qua cơ hội lấy mạng lão phu hôm nay, ngươi sẽ hối về sau.
− Tại hạ không cần cái mạng của lão trượng.
− Ngươi tin lão phu giữ chữ tín với ngươi chứ?
Thế Kiệt gật đầu.
Âu Dung Thừa khẽ buông một tiếng thở dài:
− Ngươi đã thắng lão phu và thắng cả bản thân ngươi. Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ khéo tìm một truyền nhân trao kiếm. Lão phu phục ngươi đó.
Đông Độc nói xong lần tay vào ngực lấy ra pho tượng kim thân La Hán trao cho Thế Kiệt.
Nhận pho tượng kim thân La Hán của Đông Độc Âu Dung Thừa, Thế Kiệt ôn nhu nói:
− Vật của Kiếm Môn phải trở về với Kiếm Môn. Đa tạ lão trượng đã giao trả nó lại.
− Ngươi đừng khách sáo, những pho tượng kim thân La Hán kia cũng sẽ trở

về với lão phu mà thôi.
Lão nói xong quay lại ra lịnh cho Thần Long giáo chủ và bọn Ngũ Long Sứ Giả:
− Các ngươi giải độc Vô Ảnh cho những người này.
Tiêu Khắc nghe mệnh lệnh của Âu Dung Thừa phán truyền không dám chậm trễ. Lão bước đến trước mặt quần hào, trang trọng nói:
− Các ngươi uống nước là tự giải được Vô Ảnh Chi Độc.
Cách thức giải độc Vô Ảnh quá đơn giản như vậy, nhưng đâu ai nghĩ tới được. Khi nghe được phương thức giải độc nói ra từ cửa miệng của vị giáo chủ Thần Long, quần hào đồng nhao nhao hẳn lên, và không ai bảo ai, mọi người lũ lượt kéo ra khỏi Vạn Huê Tửu để đi tìm nước uống.
Chẳng mấy chốc trong gian Vạn Huê Tửu chỉ còn lại Lệnh Thế Kiệt, Chữ Hào Thiên và bảy người Thần Long giáo.
Thế Kiệt nhìn Đông Độc nói:
− Tại hạ mạn phép cáo từ lão trượng. Có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại.
Chàng nhìn lại Chữ Hào Thiên. Gã thần lực tổng trại chủ khẽ gật đầu rồi cùng với Thế Kiệt rời Vạn Huê Tửu. Khi Thế Kiệt và họ Chữ bước ngang qua chiếc thùng sắt, Thần Long giáo chủ thoạt lắc vai, toan mở nắp đậy, nhưng hành động của Tiêu Khắc không qua khỏi ánh mắt khe khắt của Âu Dung Thừa.
Lão thét lớn:
− Tiêu Khắc!
Tiêu Khắc giật mình đứng sững trở lại.
Đông Động nói tiếp:
− Hãy để Lệnh công tử ra đi. Hôm nay bổn nhân đã là người thua.
− Tuân lệnh sư tổ.
Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên thong dong bước ra cửa gian tửu điếm Vạn Huê Tửu. Khi hai người đã đi mất rồi, Âu Dung Thừa mới lẩm nhẩm nói:
− Y đáng được các ngươi để mắt tới.

Hồi 28
Thiếu Lâm Tao Ngộ

Sau hai lần xuất thủ khắc chế những vị kỳ thủ tiếng tăm lừng lẫy của võ lâm, tiếng tăm của Lệnh Thế Kiệt bỗng chốc trở thành đề tài trên đầu môi chót lưỡi của mọi người. Trên giang hồ cả hắc đạo lẫn bạch đạo đều nhắc đến Thế Kiệt như một Kiếm Vương đã tái sinh trở lại. Và tất nhiên, chuyện họ kháo với nhau nhiều nhất chính là cuộc truy tầm những pho tượng kim thân La Hán của chàng. Vô hình trung cái danh Quỷ Kiếm Khách được thiên hạ gắn cho Thế Kiệt không biết từ lúc nào mà giờ đây nó đã trở thành một cái tên vang dội khắp võ lâm Trung Nguyên.

Bóng trăng lưỡi liềm chênh chếch, hất vầng sáng vàng nhàn nhạt xuống đỉnh Tung Sơn, phủ lên tòa cổ tự Thiếu Lâm một không gian tĩnh mịch êm ả. Trong không gian đó, tòa cổ tự Thiếu Lâm quả là chốn thâm nghiêm, vừa cổ kính vừa uy nghi và hoang vắng. Bất chợt sự im lặng uy nghi đó bỗng chốc bị phá vỡ bởi những tiếng khánh chuông thúc giục rộn rã vì một sự biến nào đó vừa mới xảy ra trong khuôn viên Thiếu Lâm cổ tự.

Như đã có sự chuẩn bị từ trước, năm mươi vị hộ tăng với võ phục gọn gàng, tay cầm trường côn từ trong Đại Hồng Bảo Điện ào ào lướt ra.

Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đứng trước thềm Bảo Hồng Đại Điện. Dung diện của y rất trang trọng và khẩn trương. Những vị võ tăng hộ đường đứng thành hình cánh cung án ngữ trước mặt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Từ trong Đại Hồng Bảo Điện, Huệ Giác đại sư cùng bốn vị thiền sư bước ra. Huệ Giác đi trước, bốn người kia đi phía sau, nhưng chỉ lướt mặt nhìn qua phong thái của họ có thể đoán đó là những cao thủ hộ đường của cổ tự Thiếu Lâm.

Huệ Giác đại sư dừng bộ trước hàng cao thủ hộ tăng rồi ôm quyền xá Nguyên Thiên Phục:

− Thí chủ quá vãng Thiếu Lâm cổ tự trong đêm hôm khuya như thế này chắc có chuyện hệ trọng?

Nguyên Thiên Phục chìa ngọn Tàn Hồn Ma Đao có quấn vải lụa đỏ đến trước:

− Đại sư nhận ra vật gì trên tay tại hạ chứ?

Huệ Giác đại sư nhìn cây ma đao. Đôi chân mày bạc phếch của vị cao tăng thoạt nhíu hẳn lại. Lão tăng nghĩ ngợi một lúc rồi ngập ngừng nói:

− Tàn Hồn Ma Đao.
Lão ngẩng lên nhìn Thiên Phục:
− Chẳng lẽ thí chủ là Nguyên Thiên Phục?
− Đã lâu rồi tại hạ không quá vãng cổ tự Thiếu Lâm.
Huệ Giác đại sư như nhận ra kẻ đứng trước mặt mình là ai, liền ôm quyền xá:
− Nguyên Thiên Phục thí chủ.
Lão tăng Thiếu Lâm hứng khởi hẳn lên, quay lại nói với năm mươi vị cao thủ hộ tăng:
− Chư tăng có thể lui được rồi.
Năm mươi vị cao thủ hộ tăng đồng loạt rút vào Đại Hồng Bảo Điện, chẳng mấy chốc trả lại cho không gian Thiếu Lâm sự trang nhã uy nghi lúc ban đầu.
Huệ Giác đại sư mời Nguyên Thiên Phục vào trong gian cốc liêu dựng sau tòa Đại Hồng Bảo Điện. Hai người vừa yên vị thì một vị sãi nhỏ bưng trà đến hầu.
Phương trượng đại sư rót trà vào hai cái chén:
− Lão nạp mời thí chủ!
− Đa tạ đại sư.
Y nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống.
Huệ Giác đại sư nhìn Thiên Phục hỏi:
− Nguyên thí chủ đến Thiếu Lâm là vì hai pho kim thân La Hán?
Nguyên Thiên Phục gật đầu:
− Thiếu Lâm cũng vì hai pho kim thân La Hán đó mà canh giới nghiêm mật như vậy chăng?
− A di đà phật! Không giấu gì thí chủ. Trên giang hồ vừa mới xuất hiện Quỷ Kiếm Khách và người này đang tiến hành truy nguyên mười hai pho kim thân La Hán. Nhất định y sẽ đến tòa cổ tự để lấy hai pho tượng của Thiếu Lâm.
Huệ Giác đại sư lắc đầu:
− Lão nạp nghe đâu kiếm thuật của người này đã đạt đến cảnh giới siêu hóa, giết người trong chớp mắt và vô cùng tàn nhẫn. Y đã khắc chế Khoái Kiếm Giang Mão và cả Đông Độc Âu Dung Thừa, nên buộc phải cảnh giới nghiêm mật như vậy.
− Nếu y đến Thiếu Lâm, đại sư sẽ đối phó ra sao?
Huệ Giác đại sư lưỡng lự:
− A di đà phật! Lão nạp cũng chưa biết đối phó như thế nào. Nhưng để bảo vệ hai pho tượng kim thân La Hán thì Thiếu Lâm không nệ gian khổ, nguy hiểm.
Thiên Phục bưng chén trà.

Y nhìn chăm chăm vào chén trà như ngỡ đâu trong chén trà có thứ gì đó.
Huệ Giác đại sư hỏi:
− Thí chủ đến Thiếu Lâm lần này để hỗ trợ lão nạp?
Thiên Phục nhấp một ngụm trà rồi ngẩng mặt lên nhìn:
− Tại hạ chẳng giúp gì được cho đại sư.
− Thế thí chủ từ phương xa đến Thiếu Lâm chỉ để viếng cảnh cổ tự thôi à?
Thiên Phục lắc đầu:
− Không biết đại sư còn nhớ chuyện cũ không?
Huệ Giác đại sư buông một tiếng thở dài rồi gật đầu:
− A di đà phật! Lão không thể nào quên chuyện ngày đó. Ngày đó nếu không có thí chủ ra tay thì lão nạp đã không thể minh oan được với các chư tăng Thiếu Lâm, để bây giờ đảm trách chức vị phương trượng trụ trì.
Thiên Phục đặt chén trà xuống bàn:
− Vì sao đại sư lại bị Oan?
− A di đà phật! ...
Huệ Giác thở dài nói:
− Chỉ vì háo danh mà sư đệ đánh cắp Ngọc Trượng, rồi đổ tội lên đầu lão nạp. Khốn khổ lúc bấy giờ lão nạp quá nặng tình sư môn, nghĩ nghĩa đồng liêu nên suýt bị các chư tăng hiểu lầm.
Thiên Phục nhếch môi.
Huệ Giác nhìn Thiên Phục nói tiếp:
− Nếu không có thí chủ ra tay thì giờ đây gã sư đệ của lão nạp đã đường đường là phương trượng Thiếu Lâm, còn lão nạp thì sớm về chầu phật tổ bên Thiên Trúc.
Thiên Phục nhếch môi nhìn Huệ Giác đại sư:
− Qua chuyện đó, đại sư có suy nghĩ gì không?
− Thiền trượng là báu vật cũng là uy quyền của Thiếu Lâm, những thứ đó rất dễ khiến lòng tham của con người trỗi dậy mà quên bẵng nhân nghĩa.
− Đa tạ đại sư đã chỉ giáo. Nếu như bây giờ tại hạ nói hai pho kim thân La Hán kia cũng là thứ báu vật lụy phiền thì đại sư sẽ tính như thế nào?
Huệ Giác đại sư cau mày:
− Thiên Phục thí chủ hỏi lão nạp câu đó có dụng ý gì không?
Thiên Phục gật đầu:
− Có.
− A di đà phật! ... Lão nạp mong được thí chủ chỉ giáo cho cách xử thế đối với hai pho kim thân La Hán.
Thiên Phục bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn. Y nhìn Huệ Giác nói:
− Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt sẽ đến đây để thu hồi hai pho tượng kim thân La Hán, nếu như lão đại sư vì báu vật hơn vì tòa cổ tự uy nghi này thì

nhất định máu sẽ loang đỏ Đại Hồng Bảo Điện và cả Tung Sơn. Tại hạ quả là không muốn máu nhuộm Tung Sơn Thiếu Lâm Tự.
− A di đà phật! Thiện tai... thiện tai. Lão nạp vô cùng cảm kích tâm ý thiện tâm của thí chủ. Thiếu Lâm đã nợ thí chủ quá nhiều, biết lấy gì để đền đáp.
Thiên Phục khoát tay:
− Xin lão đại sư đừng khách sáo.
Y thở ra nói tiếp:
− Đại sư xem trọng Thiếu Lâm tự hơn hai pho kim thân La Hán chứ?
− A di đà phật! Thí chủ không nói ra, lão nạp khó có thể suy xét xem cái nào trọng hơn.
Nhưng bây giờ đã được thí chủ gợi ý tất nhiên lão nạp phải đặt Thiếu Lâm lên trên hai pho kim thân La Hán rồi.
Thiên Phục mỉm cười. Lần đầu tiên dung diện Nguyên Thiên Phục mất đi cái vẻ lạnh nhạt, băng giá của một người vô tâm vô tình. Y bưng chén trà uống cạn rồi từ tốn đứng lên.
Huệ Giác đại sư thấy Thiên Phục đứng lên, liền hỏi:
− Nguyên thí chủ định đi ngay à?
− Những gì tại hạ muốn nói đã nói hết với đại sư rồi. Giờ thì phải cáo biệt đại sư.
Thiên Phục ôm quyền:
− Tại hạ mong có cơ hội sẽ quay trở lại tòa Thiếu Lâm cổ tự để cùng được đại sư đàm đạo và chỉ giáo.
− A di đà phật! Thí chủ khách sáo quá. Lão nạp được thí chủ chỉ giáo thì đúng hơn.
− Hy vọng Thiếu Lâm Tung Sơn vẫn mãi mãi là chốn bình yên của võ lâm.
Xá Giác Huệ đại sư, Thiên Phục nói:
− Cáo từ.
− A di đà phật! Lão nạp sẽ tiễn thí chủ.
− Đa tạ đại sư. Tại hạ tự dấn thân đến thì tự dấn thân đi, không dám làm phiền đến bậc cao tăng.
− A di đà phật! Nếu có cơ hội lão nạp thỉnh mời thí chủ đến Thiếu Lâm tọa đàm một vài hôm.
− Thế nào tại hạ cũng sẽ quay trở lại Thiếu Lâm để tọa đàm với bậc cao tăng hiền sĩ.
Thiên Phục nói xong trở bộ bước ra ngoài tiểu xá. Y nhìn lên vầng trăng khuyết buông một tiếng thở ra rồi mới dụng khinh thuật thượng thừa thoát đi.
Huệ Giác đại sư nhìn theo Thiên Phục. Một lúc sau lão tăng Thiếu Lâm ngẩng mặt nhìn tòa Đại Hồng Bảo Điện. Những gì Thiên Phục nói giờ đây lão mới nghiệm ra cái lẽ của một người biết xử thế.

Huệ Giác đại sư chắp tay sau lưng thả bước lên tòa Đại Hồng Bảo Điện. Một lúc sau tiếng đại hồng chung nổi lên ba hồi, vang xa lồng lộng trong không gian tĩnh lặng của tòa Tung Sơn.
Huệ Giác đại sư ngồi trên bồ đoàn ngay chính diện Đại Hồng Bảo Điện. Hai bên lão tăng là bốn vị bồ tát hộ đường tam bảo là Chánh Tịnh đại sư, Chánh Giác đại sư, Chánh Ngã đại sư và Chánh Tâm đại sư. Dọc theo hai bên Đại Hồng Bảo Điện là hai hàng tăng nhân với vẻ mặt thâm trầm đang chờ nghe chỉ huấn của phương trượng Huệ Giác.
Huệ Giác đại sư trang trọng nói:
− Phật tổ có dạy tất cả mọi sự vật trên thế gian này đều vô thường, chỉ đưa con người lẩn quẩn trong vòng luân hồi. Chính sự vô thường đó làm ra sự Oan trái mà muốn giải thoát thì phải biết nghiệm ra cái đạo mà Phật tổ đã dạy để có thể siêu thoát đến cõi niết bàn tránh được vòng luân hồi khổ lụy.
Huệ Giác ngưng lời.
Tất cả chư tăng đồng loạt xướng lên:
− A di đà phật!
Chờ cho tiếng xướng của các chư tăng hoàn toàn im lặng, Huệ Giác mới trang trọng nói tiếp:
− Chính vì lẽ đạo mà Phật tổ đã dạy, hôm nay lão nạp cho vời tất cả các chư tăng đến đây để trịnh trọng nói với các người. Kể từ hôm nay chúng ta là những tăng nhân thoát vòng tục lụy, nên tất cả những vật báu trên đời này đều là vô thường. Ai cần thì cứ cho, kể cả cái mạng của lão nạp.
− A di đà phật!
Huệ Giác nhìn lướt qua một lượt tất cả những tăng nhân đang có mặt tại Đại Hồng Bảo Điện:
− A di đà phật! Các vị huynh đệ không cần thiết phải ngày đêm cực nhọc canh gác, mà bây giờ hãy chuyên tâm vào giới hạnh của một tu sĩ tìm lẽ đạo nơi chốn niết bàn. Những lời lão nạp nói ra là tâm huyết, mong các vị theo đó mà hành xử.
Huệ Giác vừa dứt lời thì tất cả những chư tăng hộ đường đồng loạt xướng lên:
− A di đà phật...
Tiếng xướng của các vị tăng nhân còn đọng lại trong tòa Đại Hồng Bảo Điện thì một giọng nói trong trẻo cất lên. Giọng nói thật trong của nữ nhân nhưng âm vực lại có uy lực lấn áp tiếng xướng âm của các vị hộ tăng Thiếu Lâm. Ai lại có nội lực thâm hậu kỳ tuyệt như vậy? Người đó chẳng ai khác mà chính là chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc. Vẫn với dáng vẻ của một kiều nữ giai nhân trong bộ xiêm y bằng lụa mỏng tanh, có thể thấy được tất cả những đường nét mà tạo hóa đã ban tặng riêng cho nàng.
Tiêu Thái Ngọc từ ngoài cửa Đại Hồng Bảo Điện bước vào, cũng với những

bước đi uyển chuyển như vũ công đang biểu diễn khúc Nghê Thường. Nàng vừa xuất hiện vừa nói:
− Đại sư nói rất hay, rất đúng. Đã là những bậc thiền tu, để thoát vòng tục lụy thì đâu cần tranh danh đoạt lợi như lũ người phàm tục chốn giang hồ.
Thấy Tiêu Thái Ngọc thong dong bước vào, tứ vị hộ tăng Bồ Tát toan đứng lên nhưng Huệ Giác đại sư đã kịp ngăn họ lại. Lão tăng tay lần xâu bồ đề, mắt hướng về phía Tiêu Thái Ngọc, nhưng rồi ánh mắt của vị cao tăng nhanh chóng cụp xuống bởi nhận ra trang phục của vị chủ nhân Ma Cung quá mỏng.
Huệ Giác đại sư buột miệng niệm phật hiệu:
− A di đà phật!
Tiêu Thái Ngọc thả những gót sen bước đến đối mặt với vị cao tăng Thiếu Lâm. Nàng trịnh trọng ôm quyền xá Huệ Giác đại sư và tứ vị Bồ Tát rồi ôn nhu nói:
− Nghe những lời tâm huyết của đại sư, tôi vô cùng cảm kích và khâm phục. Nếu đúng như những gì mà đại sư đã phán truyền thì Thiếu Lâm đúng là vì sao Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên.
Đại sư Huệ Giác không nhìn lên mà đáp lời nàng:
− A di đà phật! Nữ thí chủ đừng quá khách sáo như vậy. Nữ thí chủ cứ nói ra mục đích đến Thiếu Lâm tự lần này.
− Đại sư đã thẳng thắn thì Thái Ngọc này cũng chẳng nên giấu mục đích đến Thiếu Lâm lần này nữa.
Nàng chấp tay sau lưng. Tư thế của nàng đúng thật là khêu gợi, buộc đại sư Huệ Giác phải cau mày.
Thái Ngọc như đọc được ý niệm trong tâm tưởng vị cao tăng Thiếu Lâm, miệng khẽ điểm một nụ cười mỉm rồi nói:
− Tôi đến Thiếu Lâm lần này để thỉnh nhờ các vị cao tăng tạm cho mượn hai pho kim thân La Hán.
− Thí chủ không nói ra nhưng bần tăng cũng có thể đoán được.
− Đại sư đã đoán được ý của Thái Ngọc này, vậy mạn phép hỏi đại sư có thể cho mượn được hay không? Hay những lời nói vừa rồi của bậc cao tăng Thiếu Lâm ví như gió thoảng mây bay?
− A di đà phật! Nữ thí chủ sao lại nghĩ như vậy chứ? Những gì lão nạp đã nói thì phải giữ đại ngôn, đó là giáo điều của nhà Phật.
Thái Ngọc nghe xong lời nói của Huệ Giác đại sư, liền ôm quyền xá một cái:
− Thái Ngọc này thật hồ đồ, lời nói tùy tiện, mong đại sư miễn thứ.
− A di đà phật! Phật môn không nệ trách những tiểu tiết của chúng sinh.
− Thái Ngọc này cũng nghĩ như đại sư.
Huệ Giác đại sư buông một tiếng thở dài:
− A di đà phật! Lão nạp không hề khách sáo với nữ thí chủ. Trong Thiếu

Lâm tự nữ thí chủ có thể mượn bất cứ thứ gì, kể cả pho bí thư Phật gia là Dịch Cân Kinh, nhưng riêng hai pho kim thân La Hán thì khó cho lão nạp.
Thái Ngọc cau mày:
− Tại sao lại khó cho đại sư?
− Hai pho kim thân La Hán kia, lão nạp đã có dụng ý trao nó lại cho Quỷ Kiếm Khách, truyền nhân của Giang Kỳ, chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Nguyên nhân nào buộc đại sư phải trao hai pho tượng kim thân La Hán cho Lệnh Thế Kiệt?
− A di đà phật! Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt có cùng mục đích như nữ thí chủ, mà lão nạp thì lại không muốn cả đỉnh Tung Sơn Thiếu Lâm nhuộm máu tanh giang hồ.
Thái Ngọc mỉm cười rồi nói:
− Thì ra là vậy. Tôi đã hiểu ý cao tăng. Tôi lần này cũng không ngoài mục đích như Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt, nhưng lại có khác một chút.
− A di đà phật! Nữ thí chủ chỉ giáo cho lão tăng.
Thái Ngọc từ tốn nhìn Huệ Giác đại sư, ôn nhu nói:
− Nếu Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt vì mục đích tư lợi truy tầm hai pho tượng kim thân La Hán nên có thể rưới máu Tung Sơn Thiếu Lâm nhưng Thái Ngọc này thì khác y.
Đến Thiếu Lâm lần này để mượn hai pho tượng kim thân La Hán của các vị cao tăng, là có ý muốn dụng chúng để tống tiễn Quỷ Kiếm Khách khỏi giang hồ, đặng võ lâm tránh một cái họa sát nhân tử kiếm.
Nàng liếc trộm Huệ Giác đại sư để quan sát dung diện của vị cao tăng có thay đổi gì không sau câu giải bày của mình. Thái Ngọc nói tiếp:
− Đại sư và các vị cao tăng Thiếu Lâm hẳn lấy chữ từ bi hỷ xả là phương châm tu học để giải thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi, thì ắt cũng phải thương lấy những sinh linh đang trầm kha trong bể khổ tục lụy. Một người sống thì có thể có một người được giải thoát theo con đường tu đạo của đại sư, chính vì lẽ đó mà Thái Ngọc này mới nói ra dụng ý của mình.
Huệ Giác đại sư thoạt sa sầm mặt, rồi từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Thái Ngọc:
− Ma Cung vốn lấy chữ ác làm phương cách hành sự, sao hôm nay nữ thí chủ lại nói như một vị bồ tát cứu độ thế nhân. Lão nạp nghe quả là lạ tai vô cùng.
− Đại sư chỉ giáo rất đúng, nhưng thử hỏi đại sư cái gì là thiện, cái gì là ác? Cái lẽ chính và tà cũng khó phân minh lắm đó. Nếu đại sư cho Ma Cung của tôi là ác thì đã có bao giờ cao tăng nghe Ma Cung mở sát giới chưa? Hay sự bí hiểm, thoát ly trần thế của Ma Cung khiến cho thiên hạ gắn cho Thái Ngọc này là ma đầu?

Những lời của Thái Ngọc thốt ra khiến vị cao tăng Thiếu Lâm phải băn khoăn, bối rối, cặp chân mày của Huệ Giác thoạt nhíu lại và cái nhíu mày của vị tăng không qua được cặp mắt tinh tường của Tiêu Thái Ngọc.
Nàng mỉm cười nghĩ thầm:
− "Lão sư già còn nghĩ ngợi gì nữa mà chưa chịu trao hai pho kim thân La Hán cho bổn nương?
Huệ Giác đại sư suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại Thái Ngọc:
− Lão nạp trao hai pho tượng kim thân La Hán đó cho nữ thí chủ, đến khi Quỷ Kiếm Khách đến đây lão biết lấy gì để trao cho y?
− Lão tăng cứ nói với y là y đã đến chậm hơn Thái Ngọc này một bước rồi.
Nàng vừa nói vừa tháo miếng tín phù đeo bên mình chìa đến trước:
− Đây là tấm tín phù của Ma Cung, đại sư cứ giữ lấy, và có thể dùng nó để minh chứng với Lệnh Thế Kiệt.
Huệ Giác đại sư buông một tiếng thở dài thườn thượt. Trong tâm vị cao tăng Thiếu Lâm quả là khó xử vô cùng. Lão tăng không ngờ Tiêu Thái Ngọc lại xuất hiện đúng lúc ngay sau lời phát ngôn đại nguyện của lão.
Huệ Giác đại sư lần xâu bồ đề liên tục rồi từ từ ngẩng mặt lên trần Đại Hồng Bảo Điện:
− Đây có lẽ là ý trời.
Đại sư Huệ Giác nhìn lại Thái Ngọc:
− Nữ thí chủ đã vì chúng sinh thì lão nạp cũng sẽ vì thí chủ lần hội kiến này.
Nói dứt lời, Huệ Giác đại sư nhìn vị sãi nhỏ đứng hầu bên cạnh, ôn tồn nói:
− Giác Giới, đi lấy hai pho kim thân La Hán cho sư phụ.
− A di đà phật! Đệ tử tuân lệnh sư phụ.
Giác Giới vừa nói vừa sụp lạy Huệ Giác đại sư rồi đứng lên bước thẳng ra cửa Đại Hồng Bảo Điện. Huệ Giác đại sư vốn rất cẩn thận, nên cất kỹ hai pho kim thân La Hán, chỉ có mỗi mình người và đệ tử Giác Giới biết chỗ.
Cho Giác Giới biết chỗ cất giấu hai pho kim thân La Hán, Huệ Giác đã có dụng ý. Nếu như có cuộc huyết sát Thiếu Lâm thì cũng chẳng ai có thể ngờ được Giác Giới biết chỗ cất giấu hai pho kim thân La Hán, và cũng chẳng một ai nỡ xuống tay hành xử một chú sãi nhỏ không hề biết võ công.
Giác Giới đi rồi, Huệ Giác đại sư mới nhìn lại Tiêu Thái Ngọc:
− Lão nạp mạn phép hỏi nữ thí chủ.
Thái Ngọc từ tốn nói:
− Xin đại sư chỉ giáo.
− Nữ thí chủ sẽ dùng phương cách chi để đối phó Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt?
− Đại sư đã hỏi thì Tiêu Thái Ngọc này không dám giấu diếm. Lệnh Thế Kiệt vì những pho kim thân La Hán, nên nhất định sẽ phải đến Ma Cung. Ma Cung sẽ đón gã bằng trận đồ thiên la địa võng.

Huệ Giác đại sư thở dài một tiếng:
− Chúng sinh quả là trầm kha trong vòng lợi danh.
Thái Ngọc khẽ điểm một nụ cười mỉm sau câu nói của đại sư Huệ Giác.
Đại sư Huệ Giác nhìn qua nàng ôn tồn nói:
− Thí chủ đã nhọc công đến Thiếu Lâm, lão nạp không có đại yến tiếp đón, chỉ mời nữ thí chủ chung trà mọn của Phật gia.
Thái Ngọc ôm quyền xá Huệ Giác:
− Đa tạ cao tăng. Thái Ngọc này được dùng chung trà của Phật môn chẳng khác nào được uống ngọc bôi của hoàng đế.
− A di đà phật! Nữ thí chủ quá khách sáo.
Huệ Giác ra dấu cho Chánh Tịnh ngồi phía sau:
− Sư đệ hãy rót trà mời thí chủ giúp sư huynh.
− A di đà phật!
Chánh Tịnh quay lại hành đại lễ trước kim thân Phật tổ rồi bưng bình trà thủy thần.
Chánh Tịnh áp đôi bản thủ to bè quanh bình trà thủy thần bằng đất nung đỏ au. Bình trà thủy thần từ từ nóng dần lên cho đến khi trà trong bình sôi ùng ục, bốc khói tỏa mùi thơm dìu dịu.
Chánh Tịnh rót trà ra chén, trịnh trọng đặt xuống phía trước mặt Tiêu Thái Ngọc.
Thái Ngọc đâu bỏ qua những hành động của lão tăng Chánh Tịnh, nàng bưng chén trà nhìn Chánh Tịnh, từ tốn nói:
− Thái Ngọc này có nghe nói về tuyệt công Hỏa Diệm Chưởng của Phật gia, hôm nay chính mắt thấy vừa khâm phục vừa kính trọng. Mong rằng một ngày nào đó được thụ huấn tuyệt công Hỏa Diệm Chưởng của cao tăng.
Chánh Tịnh chấp tay trước ngực nói:
− Nữ thí chủ quá khách sáo đấy thôi, Hỏa Diệm Chưởng của bần tăng sao có thể gọi là tuyệt công. Nó chỉ hữu dụng để nung nóng trà đặng thỉnh khách thập phương.
Chánh Tịnh nói xong lui về chỗ cũ.
Thái Ngọc nhấp một ngụm trà rồi đặt xuống trước mặt mình. Nàng khẽ gật đầu nói:
− Trà của Phật môn quả là khác hẳn với những thứ trà ngoài chốn phàm trần. Đại sư đừng nói Thái Ngọc khách sáo, nói lời ngọc lời hoa chỉ để tâng bốc, mà đúng là trà của Phật gia không đâu có được. Ngay cả Trảm Mã Trà của hoàng thượng dùng để tiễn tướng quân xông trận cũng không thể sánh bằng.
Những lời khen tặng của Thái Ngọc khiến cho các vị cao tăng Thiếu Lâm vô cùng hứng khởi, nhưng sự hứng khởi đó chưa được bao lâu thì Lệnh Thế Kiệt xuất hiện. Trên tay ẩm xác chú sãi Giác Giới, còn bộ lam y thư sinh thì nhuộm đỏ máu.

Sự xuất hiện của Lệnh Thế Kiệt khiến cho không gian trong Đại Hồng Bảo Điện căng thẳng cực độc. Tiêu Thái Ngọc nhìn chàng như muốn đóng đinh vào mặt Thế Kiệt.
Huệ Giác đại sư bật đứng lên khi thấy cái xác Giác Giới trên tay Thế Kiệt. Lão đại sư rít lên:
− Quỷ Kiếm Khách...

Hồi 29
Vị Nhân Lụy Nhân

Vãn bối chậm chân không thể cứu người của Phật môn.
Thế Kiệt vừa nói vừa đặt xác Giác Giới xuống trước bồ đoàn bệ thờ kim thân Phật tổ Như Lai.
Đại sư Huệ Giác nhìn xác Giác Giới không chớp mắt. Thần phách lão tăng như siêu lạc chốn nào, nên dung diện có vẻ thất thần, u uất. Tay lão tăng không ngừng lần xâu bồ đề, mãi một lúc sau, Huệ Giác mới thốt được lời phật hiệu:
− A di đà phật!
Lão tăng rươm rướm nước mắt rồi ngồi xuống cạnh bên xác Giác Giới:
− A di đà phật! Giác Giới đã đi rồi à?
Thế Kiệt nhìn lão tăng ôn nhu nói:
− Y đã chết.
Huệ Giác nhìn mặt Giác Giới rồi đưa tay run run vuốt nhẹ khuôn mặt còn hơi ấm.
Tiêu Thái Ngọc lia mắt nhìn qua xác Giác Giới. Nàng thở dài nói:
− Đại sư, Giác Giới đã chết rồi. Nhưng ai đã nhẫn tâm giết một người như Giác Giới?
Huệ Giác nhìn lại Thế Kiệt:
− Thí chủ đã hạ thủ Giác Giới?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Không phải vãn bối. Khi vãn bối đến Thiếu Lâm thì thấy ba người võ công thần kỳ bức tử Giác Giới. Một người có võ công kỳ tuyệt siêu phàm đã lấy thứ gì đó rồi bỏ đi. Còn hai người kia thì đã bị vãn bối hạ tử. Xác của hai người đó còn nằm ngoài sân chùa Thiếu Lâm.
Thái Ngọc nhíu mày.
Nàng chỉ tay vào vùng ngực Giác Giới:
− Đại sư xem kìa.
Huệ Giác đại sư giờ mới chú ý đến tăng y của Giác Giới bị chém dọc một đường nhỏ như sợi chỉ. Nếu để mắt lắm mới thấy được.
Thái Ngọc nói:
− Giác Giới tiểu tăng chết bởi một đường kiếm sắc bén vô cùng. Kẻ xuất thủ hạ tử Giác Giới phải là một kiếm thủ kỳ tài.
Huệ Giác nghe nàng nói như vậy buột nhìn lại Thế Kiệt.

Lão tăng cáu gắt hỏi:
− Thí chủ đến Thiếu Lâm lần này với dụng ý truy tầm hai pho tượng kim thân La Hán?
Thế Kiệt gật đầu:
− Vãn bối đến Thiếu Lâm lần này không ngoài mục đích đó.
Mặt của Huệ Giác đại sư sa sầm hẳn lại. Đại sư Huệ Giác nuốt nước bọt như nuốt một cục than hồng bởi sự uất giận. Lão tăng nói:
− Giác Giới đã theo lịnh của lão nạp đi lấy hai pho kim thân La Hán đặng dụng ý trao cho những ai cần đến để Thiếu Lâm tránh cái họa máu loang đỏ Tung Sơn bởi kiếm thuật của thí chủ. Lão nạp không ngờ Giác Giới lại chết bởi kiếm của thí chủ.
Thế Kiệt cau mày:
− Đại sư đã hiểu lầm vãn bối.
− Trong giang hồ thì có ai sử kiếm qua thí chủ chứ?
Thế Kiệt nhìn thẳng vào mặt đại sư:
− Trên giang hồ có rất nhiều người sử kiếm chứ không riêng mỗi một mình vãn bối.
Thái Ngọc xen vào:
− Đại sư, nếu bây giờ chỉ dựa vào một vết kiếm trên cơ thể Giác Giới mà đổ cho Lệnh công tử thì quả là có phần oan cho Lệnh công tử.
Huệ Giác đại sư nhìn lại nàng:
− Thế nữ thí chủ có cao kiến không?
Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt rồi quay lại Huệ Giác, trang trọng nói:
− Lệnh công tử nói đã hạ tử hai tên hung thủ giết Giác Giới, thế sao chúng ta không ra ngoài xem những người đó là những người nào.
− A di đà phật! Nữ thí chủ đã cho một cao kiến hay.
Lão tăng nhìn lại Thế Kiệt:
− Bần tăng thỉnh thí chủ cũng theo kiểm chứng.
− Vãn bối sẽ cùng kiểm chứng với đại sư.
Huệ Giác đại sư cùng Thế Kiệt và Tiêu Thái Ngọc trở bộ trổ khinh công vút nhanh ra bên ngoài. Ba người theo một con đường mòn tiến về một cửa động bên ngoài tòa cổ tự Thiếu Lâm.
Thế Kiệt nheo mày khi đến trước cửa động. Chàng nói:
− Giác Giới đã chết ở đây.
Chàng đảo mắt nhìn quanh. Chung quanh thật là vắng lặng, chẳng có một cái xác nào cả. Thậm chí chứng tích máu cũng không còn.
Thế Kiệt cố tìm một dấu giày cũng không có. Chàng không khỏi ngỡ ngàng bởi hiện tượng quá đỗi thần kỳ này nên buột miệng thốt:
− Lạ thật!
Nghe chàng thốt ra lời nói đó, Huệ Giác đại sư quay ngoắt lại nhìn Thế Kiệt.

Tay lão tăng lần chuỗi bồ đề:
− A di đà phật! Thí chủ giải thích sao về hiện trường này? Không một dấu vết gì chứng tỏ có người thứ ba chứ đừng nói đến hai cái xác mà thí chủ đã hạ tử.
Thế Kiệt ôn nhu đáp lời Huệ Giác đại sư:
− Vãn bối quá là khó có thể giải thích được.
− A di đà phật! Thí chủ sao có thể giải thích được khi chính thí chủ là hung thủ hạ sát Giác Giới, một tiểu sãi chẳng hề biết võ công.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Đại sư đã hiểu lầm vãn bối.
− Lão nạp không bao giờ đổ oan cho ai. Nếu có oan thì chính Giác Giới là kẻ chịu oan.
Thiếu Lâm cổ tự đã phát đại ngôn trao tất cả báu vật cho những ai muốn chúng để tránh vòng tục lụy tranh danh đoạt lợi, nhưng thí chủ đã nhẫn tâm vấy máu Tung Sơn Thiếu Lâm rồi. Oan có oan, oán có oán, nợ thì phải trả.
Thế Kiệt nghe những lời đại sư Huệ Giác nói mà sắc mặt biến đổi. Chàng thở ra, trang trọng nói:
− Đại sư đã nghĩ sai cho vãn bối, Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của sư tôn chẳng bao giờ hạ tử một người chỉ biết tu mà chẳng màng đến danh lợi tranh đoạt phàm tục.
− A di đà phật! Nói thì như thế nhưng thanh Quỷ Kiếm kia đã giết bao nhiêu người rồi?
− Vãn bối hạ tử những kẻ đáng chết.
− Giác Giới đáng chết lắm ư?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Vãn bỗi chẳng hề nhúng tay vào cái chết của Giác Giới tiểu tăng.
− Nếu không phải thí chủ thì ai? Chẳng lẽ Khoái Kiếm Giang Mão đội mồ sống lại để tranh đoạt hai pho tượng kim thân La Hán với thí chủ sao?
Huệ Giác nói xong thì tứ vị Bồ Tát hộ đường bước đến ngang với đại sư Huệ Giác.
Chánh Tịnh đại sư trầm giọng nói:
− Thí chủ không giải thích được thì buộc chúng tăng Thiếu Lâm bắt thí chủ phải trả lại món nợ máu đã vay của Giác Giới.
Chánh Tịnh đại sư vừa nói vừa áp đôi bản thủ to bè vào với nhau. Một làn khói trắng bốc lên từ đôi bản thủ của lão tăng và chẳng bao lâu sau có ngọn lửa xanh biết bốc lên.
Thái Ngọc nhìn bản thủ của lão tăng không chớp mắt. Nàng lẩm nhẩm nói:
− Hỏa Diệm Chưởng.
Trong khi Thái Ngọc nhìn Chánh Tịnh đại sư thì Thế Kiệt đã nghiêm mặt, tỏ lộ sự bực dọc bởi những lời của các vị cao tăng. Chàng thở ra nói:

− Xem ra các vị cao tăng Thiếu Lâm cũng đóng kịch khá lắm đó!
Huệ Giác đại sư cau mày sau câu nói của Thế Kiệt:
− Thí chủ nói như vậy muốn ám chỉ điều gì?
− Thiếu Lâm làm gì thì tự khắc Thiếu Lâm hiểu. Nếu Thiếu Lâm khăng khăng cho tại hạ là hung thủ hạ tử tiểu tăng của Thiếu Lâm cũng được. Phàm đã là kẻ xuất gia thì không nên ngậm máu phun người.
Chánh Tịnh đại sư rít lên:
− Thật là quá đáng, tiểu tử dám cho chúng ta là những người vọng ngã vọng ngôn.
Thiếu Lâm từ xưa đến nay đường đường là cửu đỉnh võ lâm, đâu chỉ vì một chút hư danh Quỷ Kiếm Khách mà ngươi muốn nói gì cũng được.
Chánh Tịnh nói xong quát lớn:
− Tiểu tử... đỡ chưởng.
Đôi bản thủ đã vận đúng mười hai thành công lực của Chánh Tịnh đại sư đẩy về phía Thế Kiệt một đạo Hỏa Diệm Chưởng. Chưởng khí vừa thoát ra từ tâm trung bản thủ của Chánh Tịnh đại sư đã hóa sức nóng hầm hập làm cho cỏ phải héo vàng.
Đối phó với Hỏa Diệm Chưởng, Thế Kiệt lắc vai thoát lên cao ba trượng, luồng hỏa chưởng lướt qua dưới đế giày của chàng. Cùng với lần tránh né chưởng kình đó thì ngọn Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đã thoát ra khỏi vỏ, và nhanh hơn cả sự tưởng tượng của Huệ Giác đại sư và tứ vị Bồ Tát hộ tăng.
Huệ Giác đại sư chỉ kịp nói:
− Sư đệ cẩn thận...
Lời của Huệ Giác còn đọng trên miệng, thậm chí nó chưa kịp dứt câu thì mũi kiếm quỷ đã đặt đúng yết hầu Chánh Tịnh đại sư.
Huệ Giác xuất hạn mồ hồi khi thấy mũi kiếm của Thế Kiệt đã đặt đúng vào tử huyệt sinh tử của vị cao tăng hộ đường. Mặt của Huệ Giác đại sư biến sắc, buột miệng thốt lên:
− Thí chủ...
Không màng đến lời nói của Huệ Giác đại sư, mắt Thế Kiệt như đóng đinh vào yết hầu Chánh Tịnh. Chàng cất tiếng bằng thật lạnh nhạt:
− Kiếm của tại hạ rất vô tình.
Đến bây giờ Chánh Tịnh vẫn còn ngơ ngơ ngác ngác bởi sự biến diễn ra cực nhanh ngoài sự xét đoán của lão tăng.
Huệ Giác niệm phật hiệu rồi nói:
− A di đà phật! Thí chủ hãy thu hồi Quỷ Kiếm...
Huệ Giác nhìn vào mặt Thế Kiệt, từ tốn nói tiếp:
− Lão nạp vốn đã có ngụ ý trao hai pho kim thân La Hán cho thí chủ, nên mới sai khiến tiểu tăng Giác Giới đi đến Vô Danh động để lấy chúng về. Việc làm của lão nạp cốt để Thiếu Lâm tránh một cuộc vấy máu.

Đại sư thở ra:
− Không ngờ Giác Giới đến Vô Danh Động thì lại bị ám hại, cho nên sư đệ Chánh Tịnh của lão nạp nóng giận. Nếu bây giờ thí chủ có muốn hạ tử Chánh Tịnh thì xin để lão nạp thay thế.
Huệ Giác đại sư chờ đợi câu trả lời của Thế Kiệt, vẻ mặt lộ rõ những nét lo lắng bất an.
Tiêu Thái Ngọc liếc qua nhìn Thế Kiệt, rồi tằng hắng lên tiếng bằng chấu giọng thật trang trọng:
− Cho dù bây giờ các vị đại sư có giết được Lệnh công tử thì Giác Giới tiểu tăng cũng không sống lại được. Mà Lệnh công tử có phẫn nộ sát hại các vị cao tăng Thiếu Lâm thì cũng không thể giải bày được ai là kẻ hạ tử Giác Giới tiểu tăng. Tôi có ý như thế này.
Nàng ngưng lời đảo cặp thu nhãn long lanh đen nháy nhìn qua một lượt tất cả mọi người đang có mặt tại hiện trường.
Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc:
− Cô nương có cao kiến gì?
Thái Ngọc tằng hắng, lấy giọng rồi nói:
− Kẻ giết Giác Giới hòa thượng không ngoài mục đích chiếm đoạt hai pho tượng kim thân La Hán của Thiếu Lâm. Nếu như Lệnh công tử tìm ra hai pho tượng đó thì tất giải oan được cho mình.
− Tại hạ nhất định sẽ tìm ra hai pho tượng của Thiếu Lâm tự.
Chàng vừa nói vừa thu hồi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tra vào vỏ.
Thái Ngọc nhìn Huệ Giác đại sư:
− Đại sư, Lệnh công tử đã nói như vậy rồi, mong đại sư hãy tin vào những lời của Lệnh công tử. Tôi mạo muội nói, với ai thì có thể ngoa ngôn nhưng với Quỷ Kiếm Khách thì không phải là người bội tín. Thái Ngọc này cũng có ý sẽ đi cùng với Lệnh công tử để tìm ra hung thủ sát tử Giác Giới.
− A di đà phật! Thiện tai, thiện tai. Lão nạp cũng chỉ muốn mỗi điều đó mà thôi.
Huệ Giác nhìn lại Thế Kiệt:
− Thiếu Lâm không có duyên đặng được tiếp đón Lệnh công tử, hiện tại xác Giác Giới còn trong Đại Hồng Bảo Điện, chư tăng Thiếu Lâm phải quay về lo hậu sự, hy vọng Lệnh công tử không quên lời nói của mình.
Thế Kiệt đáp lời Huệ Giác đại sư:
− Tại hạ có bổn phận phải hợp nhất những pho tượng kim thân La Hán theo di huấn của sư tôn, nên dù muốn hay không cũng phải tìm ra kẻ đã sát tử Giác Giới tiểu tăng.
Huệ Giác đại sư chấp tay, lần xâu bồ đề:
− A di đà phật! Lão nạp và chư tăng Thiếu Lâm không tiện tiễn Lệnh thí chủ. Mong người miễn chấp.

− Tại hạ đến Thiếu Lâm lần này làm phiền cho các vị chư tăng, trong lòng áy náy vô cùng. Mong các vị miễn chấp.
Chàng ôm quyền xá Huệ Giác và tứ vị Bồ Tát rồi nói:
− Cáo từ... hẹn ngày tái kiến.
Huệ Giác nhìn qua Tiêu Thái Ngọc:
− Nữ thí chủ cũng miễn chấp Thiếu Lâm cổ tự.
Thái Ngọc xá lão tăng Thiếu Lâm:
− Thái Ngọc này nào dám mạo phạm đến Bắc Đẩu Thiếu Lâm tự.
Nàng nhìn lại Thế Kiệt:
− Lệnh công tử cho tôi cùng đi chứ?
− Tại hạ không ép cô nương.
Thái Ngọc mỉm cười quay lại ôm quyền xá các vị cao tăng:
− Thái Ngọc kiếu từ.
Huệ Giác khẽ gật đầu:
− A di đà phật! Nữ thí chủ nên cẩn thận.
Thế Kiệt và Thái Ngọc cùng trở bộ quay xuống Tung Sơn Thiếu Lâm tự.
Đi bên cạnh Thái Ngọc, Thế Kiệt chẳng hề thốt lời nào. Chàng có vẻ trầm tư, suy tưởng, thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài ảo não.
Thái Ngọc nhìn qua chàng hỏi:
− Lệnh công tử đang nghĩ gì mà lại não nề như vậy?
− Tại hạ đang nghĩ vè kẻ sát tử tiểu tăng Giác Giới. Thế cô nương nghĩ gì về chuyện này?
Thái Ngọc mỉm cười dừng cước pháp. Thế Kiệt cũng phải dừng chân theo nàng.
Chàng hỏi lại Thái Ngọc lần nữa:
− Những chuyện đã xảy ra trên Thiếu Lâm khiến cho tại hạ không thể nào giải thích được.
Thái Ngọc nhún vai nhìn chàng:
− Nếu tôi đoán không lầm thì Lệnh công tử đang hoài nghi các vị cao tăng Thiếu Lâm?
Thế Kiệt gật đầu:
− Quả thật, tại hạ đang hoài nghi những vị cao tăng của Thiếu Lâm cổ tự. Có thể họ đã biết tại hạ sẽ đến Thiếu Lâm tự đặng thu hồi hai pho tượng kim thân La Hán, nên bày ra sự việc này rồi gán cho tại hạ.
− Nếu Lệnh công tử hoài nghi Thiếu Lâm thì chính tà đúng là bất minh. Tôi cũng như Lệnh công tử, nhưng chẳng lẽ quay về Thiếu Lâm tự tra hỏi những cao tăng đó sao?
Nàng bước đến bên cạnh Thế Kiệt. Mùi thơm nhè nhẹ thoát ra từ cơ thể nàng khiến chàng thoáng đỏ mặt.
Thái Ngọc mỉm cười như đoán biết cái gì khiến cho Thế Kiệt thay đổi chân

diện mục.
Nàng từ tốn nói:
− Không hiểu tái kiến lần này, Lệnh công tử có còn nhìn tôi như một ma nữ của Ma Cung không?
− Tại hạ chẳng cần biết đâu là chính đâu là tà. Ngay cả Thiếu Lâm bây giờ cũng không còn cửu đỉnh võ lâm trong mắt tại hạ.
− Thái Ngọc muốn hỏi công tử riêng về Thái Ngọc mà thôi.
− Nếu cô nương đã tốt với tại hạ thì tại hạ sẽ đối xử tốt với cô nương.
− Thái Ngọc chẳng bao giờ xấu với Lệnh công tử.
Nàng mỉm cười liếc chàng:
− Lệnh công tử đừng thốt lời đa tạ khách sáo đấy nhé.
Thế Kiệt nhìn lại hướng hoa dung lộ:
− Sự việc đã xảy ra như thế này, chẳng lẽ tại hạ đi mông lung như kẻ mò trăng dưới nước đặng tìm hai pho tượng kim thân La Hán của Thiếu Lâm tự? Giang hồ mênh mông quá, biết đâu mà tìm.
− Thái Ngọc đã hiểu tâm trạng của Lệnh công tử rồi. Phải công tử sợ không hoàn thành sứ mạng mà sư tôn giao phó?
− Tại hạ đã hứa với sư tôn.
Thế Kiệt quay mặt nhìn lại đỉnh Tung Sơn Thiếu Lâm cổ tự. Chàng buông một tiếng thở ra.
Thái Ngọc khẽ lắc vai chàng.
Những ngón tay búp măng thanh mảnh của nàng chạm nhẹ vào bờ vai Thế Kiệt, nhưng chỉ một lần chạm đó thôi mà cũng đủ khơi dậy một cảm giác kỳ lạ bên trong nàng.
Thế Kiệt nhìn lại Thái Ngọc:
− Cô nương muốn nói gì?
Thái Ngọc thoạt cau mày:
− Nếu như Thái Ngọc giúp được cho công tử.
Thế Kiệt tưởng như mình nghe lầm, nhanh miệng hỏi lại nàng:
− Cô nương muốn nói giúp điều gì chứ?
− Nếu công tử bỏ hai tiếng cô nương thì Thái Ngọc sẽ nói.
Thế Kiệt nhìn nàng:
− Tại hạ sẽ gọi cô nương bằng gì?
Thái Ngọc lắc đầu:
− Bỏ cả hai tiếng tại hạ, Thái Ngọc sẽ nói.
Thế Kiệt đỏ mặt.
Thái Ngọc mỉm cười bởi khuôn mặt đang ngượng ngùng vì thẹn đỏ của Thế Kiệt. Trong mắt Thái Ngọc giờ đây Thế Kiệt đúng là một gã nam nhân ngây ngô hơn là một Quỷ Kiếm Khách mà bất cứ ai nghe đến cũng phải hồn siêu phách lạc.

Nàng mỉm cười với chàng rồi thật ôn nhu từ tốn nói:
− Hãy gọi Thái Ngọc bằng hai tiếng tỷ tỷ, và ngược lại Thái Ngọc sẽ gọi Thế Kiệt bằng hai tiếng đệ đệ. Được chứ?
Thế Kiệt ngượng ngùng lưỡng lự.
Thái Ngọc nắm lấy tay chàng:
− Sao? Chẳng lẽ Tiêu Thái Ngọc chẳng đáng kết thân với Lệnh Thế Kiệt ư? Hay Lệnh Thế Kiệt nghĩ Tiêu Thái Ngọc chỉ là một ma nữ không thể sánh vai chung bước với người?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Không... Thế Kiệt chẳng bao giờ nghĩ như vậy.
− Không nghĩ sao còn lưỡng lự? Hay đệ đệ nghĩ tỷ tỷ chỉ biết nói suông, còn phận nhi nữ chẳng làm được gì, mà chỉ mang đến sự phiền toái cho đệ đệ?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Đệ không nghĩ như vậy đâu.
Thái Ngọc nắm lấy tay Thế Kiệt:
− Vậy là đã nhận lời kết thân rồi nhé.
Nàng lắc khẽ tay chàng:
− Sao đệ nhìn đi đâu vậy? Nhìn vào mắt tỷ tỷ xem đệ có nói thật tâm mình hay không?
Nàng lắc mạnh tay Thế Kiệt.
Chàng ngượng nghịu nhìn lại Thái Ngọc.
Thái Ngọc nguýt Thế Kiệt, ôn nhu nói:
− Đệ đệ.
Thế Kiệt càng đỏ mặt vì thẹn.
Nàng mỉm cười:
− Tỷ muốn nghe hai tiếng tỷ tỷ thốt ra từ miệng đệ đệ.
− Tỷ Tỷ.
Thái Ngọc bật ra tràng cười thánh thót nghe như ngọc lưu ly va vào nhau.
Nàng vừa cười vừa kéo Thế Kiệt đi.
Thế Kiệt vô hình trung không cưỡng lại Thái Ngọc mà bước theo nàng.
Chàng hỏi:
− Tỷ tỷ dẫn đệ đi đâu vậy?
− Cứ đi rồi khắc sẽ biết mà.
Khi Thế Kiệt nghe được tiếng suối chảy róc rách thì Thái Ngọc mới dừng bộ chỉ tay về phía trước:
− Tỷ muốn cho đệ thấy cảnh hùng vĩ của chốn hoang sơn này.
Nàng lại nắm tay Thế Kiệt rảo bộ tiến thẳng đến bờ suối. Thái Ngọc chỉ xuống dòng suối:
− Đệ đệ hãy nhìn xuống xem.
Thế Kiệt răm rắp tuân phục theo lời nàng. Chàng nhìn xuống dòng suối

trong phẳng như một tấm gương. Khuôn mặt của Thái Ngọc và của chàng cặp kè bên nhau.
Thái Ngọc lại tạo một nụ hoa hàm tiếu trên hai cánh môi mọng đỏ, gợi tình. Nàng ghé miệng lại tai Thế Kiệt, nhỏ giọng nói:
− Tỷ muốn đệ lặp lại hai tiếng tỷ tỷ.
Một lần nữa dung diện của Thế Kiệt lại sượng sùng đỏ thẹn. Thái Ngọc nheo mắt, dí dỏm nói:
− Đệ đã không còn là một Quỷ Kiếm Khách nữa rồi.
Nàng lại thì thầm vào tai Thế Kiệt:
− Đệ không dám nói à?
Thế Kiệt bặm môi, mãi một lúc mới thốt:
− Tỷ tỷ.
Dung diện của chàng in trên mặt nước trông thật là kỳ ảo và lung linh bên cạnh dung diện của một giai nhân tuyệt sắc. Lần đầu tiên Thế Kiệt cảm nhận trong tận cùng sâu thẳm trái tim mình có một cái gì đó thật là khó tả. Trái tim chàng như đập rộn ràng hơn, và loáng thoáng một thứ cảm giác dìu dịu, mơn man.
Thái Ngọc mỉm cười nói:
− Đệ đệ đúng là một mỹ nam tử có một không hai trong võ lâm Trung Nguyên.
Thế Kiệt quay lại nhìn Thái Ngọc. Với vẻ trang trọng khẩn thiết, chàng hỏi nàng:
− Tỷ tỷ, hãy cho đệ biết phương cách gì để có thể lấy hai pho tượng kim thân La Hán?
Thái Ngọc nguýt chàng:
− Sao đệ lại nôn nóng quá vậy?
− Đệ chỉ sợ mình không hoàn thành được di huấn của sư tôn.
− Đệ đối với sư tôn Giang Kỳ...
Thế Kiệt cướp lời nàng:
− Sư tôn trong tâm đệ cũng như bậc sinh thành. Kể từ lúc đệ lọt lòng mẹ, cho đến khi biết đứng, biết đi, và cả ngày hôm nay đều một công nuôi dưỡng của người.
− Thảo nào đệ đệ nhất nhất đều nghĩ đến sư tôn. Tỷ tỷ vô cùng khâm phục đệ.
− Tỷ tỷ đừng khách sáo mà.
Nàng kéo tay Thế Kiệt ngồi xuống phiến đá bên cạnh bờ suối:
− Cách của tỷ như thế này...
Thế Kiệt quay sang nhìn nàng với vẻ trang trọng lắng nghe.
Thái Ngọc nhìn chàng mỉm cười rồi ôn tồn nói:
− Phàm những kẻ muốn có kim thân La Hán thì cũng đều cùng một mục

đích hợp nhất những pho tượng đó.
Thế Kiệt gật đầu.
Thái Ngọc nói tiếp:
− Chúng ta sẽ lấy mồi nhử mồi. Nếu như những lão sãi già Thiếu Lâm đúng như đệ đệ nghĩ thì tất nhiên họ cũng sẽ theo đệ thôi. Nếu không phải những lão sãi Thiếu Lâm thì hung thủ hạ tử Giác Giới cũng sẽ xuất đầu lộ diện để truy tìm những pho tượng kim thân La Hán của đệ.
− Đệ hiểu ý của tỷ rồi. Lấy mồi nhử mồi.
Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt mỉm cười gật đầu:
− Hiện tại đệ đệ đã có được mấy pho tượng kim thân La Hán rồi?
− Chỉ còn thiếu hai pho tượng của Thiếu Lâm, một của U Linh Môn, một của Nam Quân Gia Hầu, một của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân là đủ.
− Nghĩa là đệ đệ chỉ còn thiếu bốn pho tượng nữa là hợp nhất trọn bộ La Hán?
Thế Kiệt gật đầu.
Thái Ngọc lơ đễnh nhìn bầu trời:
− Nhất thời tỷ tỷ sẽ cùng với đệ thu hồi trước hai pho tượng kim thân La Hán của Nam Quân Gia Hầu và Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Còn hai pho tượng Thiếu Lâm, nhất định kẻ kia sẽ đến tìm đệ một khi y biết trong tay đệ có đủ tất cả những pho tượng mà y đang cần.
Nàng đứng lên.
Thế Kiệt cũng đứng lên theo Thái Ngọc.
Thái Ngọc nói:
− Tỷ tỷ biết chỗ của lão Nam Quân Gia Hầu. Chúng ta đến tìm lão trước thôi.
Thế Kiệt răm rắp gật đầu. Thái độ ngoan ngoãn của chàng ngỡ như Thế Kiệt đã biến thành nô dịch của Thái Ngọc rồi.

Hồi 30
Quán Tử Thành Dương Châu

Tiếng rống như bò cất lên trên lan can tòa kỷ lâu Nguyệt Tình:
− Buông ta ra... buông ta ra, để cho ta chết đi mà. Ta không muốn sống nữa.
Bên dưới tòa kỷ lầu Nguyệt Tình, một đám người lố nhố ngẩng mặt nhìn gã công tử Vương Sắc Toàn đang chồm người qua lan can để nhảy xuống tự sát. Bốn ả kỹ nữ cố níu kéo gã lại.

Mặc dù được bốn ả kỹ nữ can ngăn nhưng xem ra Vương Sắc Toàn rất cương quyết để nhảy xuống lầu tự vẫn.
Trong đám người lô nhô đứng dưới đất có một lão thương nhân dáng người đẫy đà. Mặc dù đã nịt bụng bằng một sợi dây đai bằng lụa may năm sáu lớp nhưng cứ tưởng chừng mảnh lụa kia sắp bung ra bởi vòng bụng quá khổ của lão. Lão là một nhân vật nổi tiếng khắp thành Dương Châu với cái danh Kim Tài Đại Phú Vương Sâm.
Đứng bên cạnh Kim Tài Đại Phú Vương Sâm là một người đàn bà cũng có dáng vẻ chẳng thua kém gì lão. Hai má của người này nung núc chứng tỏ sự nhàn hạ. Người đàn bà này chính thực là Vĩ Nhạn, vợ của Kim Tài Đại Phú Vương Sâm. Tất cả thành Dương Châu, bất cứ cửa hiệu nào cũng đều biết mụ Vĩ Nhạn bởi lẽ mụ ta nổi tiếng về tính bủn xỉn và cho vay nặng lãi.
Mỗi khi Vương Sắc Toàn vùng vẫy thì y như rằng Vĩ Nhạn cứ muốn ngã ra sau, tay không ngừng khoát, miệng thì tru tréo:
− Qúy tử, con đừng làm vậy... con mà chết chắc mẹ chết theo con.
Trong khi Vĩ Nhạn gào thét như vậy thì lão Vương Sâm cứ chấp tay sau lưng đứng nhìn Vương Sắc Toàn chẳng nói tiếng nào.
Vương Sắc Toàn xô bốn ả kỹ nữ ra hai bên, miệng thì gào lên:
− Các ngươi tránh ra, để cho ta tự sát đặng mẫu thân và phụ thân không còn đứa nào nối dõi tông đường nữa.
Y chồm người qua lan can.
Mụ Vĩ Nhạn thất sắc thét lớn:
− Qúy tử, đừng con mà. Có gì cứ nói, mẹ sẵn sàng chìu con. Đừng có tự sát. Cả dòng tộc chỉ có mỗi một mình con thôi đó.
Vương Sâm cau mày nhìn Vương Sắc Toàn.
Vương Sắc Toàn lia cặp mắt liếc trộm Vương Sâm rồi tru tréo như đang bị chọc tiết:
− Mẫu thân! Phụ thân không thương đứa con quý tử độc nhất vô nhị này thì con sống làm chi nữa. Người ta nói cây độc không con. Phụ thân để con chết đặng trở thành cây độc mà. Con tự vẫn chết cho phụ thân vừa lòng.
Vương Sắc Toàn vừa nói vừa chồm người qua lan can.
Thấy Vương Sắc Toàn có vẻ như muốn nhảy xuống lầu Nguyệt Tình để tự vẫn thật, Vĩ Nhạn cuống quít hẳn lên. Mụ quay ngoắt lại, dằn tay Kim Tài Đại Phú Vương Sâm, miệng thì tru tréo:
− Ông nói cái gì đi chứ. Bộ Ông không thấy, không nghe quý tử nói gì ư? Cả cơ ngơi đồ sộ của ông, của tôi nhưng chỉ có mỗi một mình quý tử, nó có mệnh hệ nào thì ai sẽ nối dõi tông đường? Ai sẽ hưởng cơ ngơi của nhà Kim Tài Đại Phú này chứ?
Mụ vừa nói vừa giật tay lão Kim Tài Đại Phú.
Mụ Vĩ Nhạn nói tiếp:

− Nếu quý tử mà tự vẫn chết, tôi không tha cho ông đâu.
Vương Sâm cau mày, rồi ngẩng mặt nhìn Vương Sắc Toàn:
− Qúy tử muốn nói gì thì cứ nói ra, cần gì phải tự vẫn để mẫu thân ngươi lo lắng. Cha biết con cần gì rồi, nhà ta đâu có thiếu kim lượng. Con cần bao nhiêu thì cứ nói ra, cha mẹ sẽ cho con.
Vương Sắc Toàn chẩu hai cánh môi rồi liếm mép. Y nhìn Vương Sâm bằng ánh mắt hoài nghi:
− Cha nói thật với quý tử đấy chứ?
Vương Sâm cau mày:
− Không lẽ đến ngay cả lời nói của cha mà quý tử cũng không tin ư?
Mụ Vĩ Nhạn xen vào, hối hả nói cốt cho Vương Sắc Toàn nghe:
− Qúy tử cứ xuống đây đi. Con muốn gì sẽ được đó mà. Mẹ bảo chứng cho lời nói của thân phụ quý tử.
Vương Sắc Toàn chớp mắt, lưỡi của y lại thè ra liếm hai vành môi dầy thâm xì:
− Qúy tử hổng dám xin nhiều. Chỉ cần thân phụ và thân mẫu cho con số kim lượng khoảng...
Vương Sắc Toàn lưỡng lự.
Vĩ Nhạn hối hả nói:
− Qúy tử đừng ngại, cứ nói ra đi, miễn quý tử đừng có nhảy xuống lầu mà chết là quý lắm rồi. Qúy tử cứ nói ra đi, đừng ngại... đừng ngại.
Vương Sắc Toàn nhìn Vương Sâm rồi buông một câu bằng chất giọng nhão nhè, nhão nhẹt:
− Thân phụ và thân mẫu cho quý tử một vạn lạng là quý tử sẽ bỏ ngay ý định nhảy lầu tự tử.
Vương Sâm nghe xong câu nói của Vương Sắc Toàn, hai mắt trợn ngược, tưởng đâu lão vừa bị trời trồng. Hai cánh môi dầy của lão mấp ma mấp máy mãi một lúc mới thốt được ra lời.
− Một vạn... một vạn lạng ư?
Vĩ Nhạn cũng chẳng khác gì Vương Sâm. Mụ ngây người nhìn Vương Sắc Toàn, lắp bắp nói:
− Những một vạn lượng sao quý tử?
Vương Sắc Toàn nhìn Kim Tài Đại Phú Vương Sâm khẽ gật đầu nói:
− Dạ, một vạn lượng mới đủ à.
Vương Sâm sa sầm mặt.
Vĩ Nhạn tru lên:
− Qúy tử cần chi, làm gì mà cần tới những một vạn lạng? Qúy tử biết số kim lượng đó lớn lắm không? Mới đây quý tử đã lấy một trăm lạng rồi mà.
Vương Sắc Toàn cau mày hừ nhạt rồi rít lên:
− Thì ra thân phụ và thân mẫu quý kim lượng hơn sinh mạng của quý tử.

Thôi thì con sống làm gì nữa. Để quý tử chết đi rồi xem cơ ngơi Kim Tài Đại Phú của thân phụ và thân mẫu có còn ý nghĩa gì hay không.
Vương Sắc Toàn vừa nói vừa chồm ra ngoài lan can.
Mụ Vĩ Nhạn rối rít, khoát tay thét lớn:
− Qúy tử, khoan khoan nhảy xuống.
Mụ quay lại Vương Sâm:
− Ông tính thế nào?
Vương Sâm nhìn Vĩ Nhạn:
− Bà không nghe quý tử nói à? Nó đòi tới những một vạn lạng, số kim lượng đó đâu phải nhỏ. Nó có thể mua được cả gian Nguyệt Tình này đó.
− Nhưng nếu không cho quý tử thì nó tự vẫn chết. Ông biết không? Cả nhà chỉ có mỗi một mình quý tử thôi, ông muốn tôi và ông chết không có người để tang, săn sóc vong linh à?
Vương Sâm thở dài một tiếng rồi nghiêm giọng nói:
− Với ai thì còn hy vọng lòng hiếu đáp chứ với quý tử thì tôi không tin đâu. Nếu tôi đoán không lầm, quý tử còn muốn cho tôi và bà mau sớm về chầu diêm chúa để rảnh tay phung phí cơ ngơi mà tôi đã phải tận lực đổ bao nhiêu là mồ hôi nước mắt.
Mụ Vĩ Nhạn gào lên:
− Ông nói vậy mà có thể nghe được ư? Tôi không cần biết phải tốn bao nhiêu, nhưng nhất định không thể để quý tử chết được.
Mụ giật ống tay áo Vương Sâm:
− Ông có nghe tôi nói hay không?
Vương Sâm thở ra:
− Thôi được, để tôi bàn lại với quý tử.
Kim Tài Đại Phú nhìn lên Vương Sắc Toàn, trầm giọng thật ôn nhu nói:
− Qúy tử hãy nghe thân phụ nói đây nè.
Lão Kim Tài Đại Phú tằng hắng như để lấy hơi tạo cho thanh âm lão nghe thật là êm tai:
− Một vạn lạng là số tiền mà thân phụ và thân mẫu không phải không có để cho quý tử, nhưng số kim lượng đó quá lớn, thôi thì quý tử lấy tạm mười lạng vậy để tiêu xài có được không? Với mười lạng thì quý tử đã có thể vui vẻ ở Nguyệt Tình lầu đúng một tuần trăng rồi đó.
Vương Sắc Toàn cau mày chỉ tay vào mặt mình:
− Qúy tử của nhà Kim Tài Đại Phú mà chỉ được cho có mười lạng thôi ư? Mười lạng của thân phụ thì quý tử làm được cái gì? Để quý tử chết đi cho rồi.
Mụ Vĩ Nhạn gào lên:
− Khoan khoan... một trăm lạng vậy nhé.
Vương Sắc Toàn lắc đầu:

− Một trăm lạng đối với quý tử thì có đáng là bao.
Kim Tài Đại Phú Vương Sâm nhìn mụ Vĩ Nhạn, nhỏ giọng nói:
− Một trăm lạng, quý tử cũng chê ít.
Lão nhìn lên:
− Một trăm lạng đã là nhiều lắm rồi. Vậy quý tử lấy thêm mười lạng nữa.
Tổng cộng là một trăm mười lạng, số kim lượng đó đủ cho quý tử thuê đứt tòa Nguyệt Tình trong một năm rồi đó.
Vương Sắc Toàn lắc đầu:
− Chỉ một trăm mười lạng thôi ư? Số tiền đó chưa đủ để thân phụ và thân mẫu làm hậu sự cho quý tử kia mà. Cả thành Dương Châu này ai mà không biết cơ ngơi của nhà họ Vương.
Vương Sắc Toàn lưỡng lự một lúc rồi nói:
− Nếu thân phụ và thân mẫu quý kim lượng hơn sinh mạng quý tử thì quý tử cũng chỉ bớt chút đỉnh thôi. Quỷ tử bớt cho thân phụ năm mươi lạng, còn lại chín trăm năm mươi lạng.
Nếu thân phụ và thân mẫu không cho đủ số kim lượng đó thì quý tử sẽ tự vẫn ngay lập tức.
Vương Sâm nhìn mụ Vĩ Nhạn lí nhí nói:
− Qúy tử đã chịu bớt năm mươi lạng, tất gã sẽ còn bớt thêm. Bà để cho tôi nói thêm một lời nữa.
Mụ Vĩ Nhạn nguýt Vương Sâm:
− Ông muốn nói gì thì nói, nhưng nếu quý tử chết thì tôi sẽ không tha cho ông đâu.
Vương Sâm khẽ gật đầu, rồi nhìn lại Vương Sắc Toàn:
− Qúy tử đã thố lộ chữ hiếu với thân phụ và thân mẫu rồi, sao không bớt thêm nữa cho thân phụ và thân mẫu vui vẻ? Tất cả mọi người đều vui vẻ có hay hơn không?
Vương Sắc Toàn chìa mặt tới:
− Bớt nữa à?
Vương Sâm gật đầu.
Vương Sắc Toàn chau mày:
− Không bớt thêm được nữa đâu.
− Thế cho phụ thân nói một tiếng vậy.
Vương Sắc Toàn lắc đầu:
− Không nói thêm bớt gì nữa. Cái tính của thân phụ quý tử sao lại không biết. Nếu hạ giảm được thì hạ giảm mãi không bao giờ ngừng. Thôi, nếu thân phụ đã quyết không cho quý tử thì cứ quay về mà chuẩn bị lo hậu sự.
Mụ Vĩ Nhạn rít lên:
− Ông nghe quý tử nói rồi chứ?
Mụ ngẩng lên nhìn Vương Sắc Toàn:

− Qúy tử, mẫu thân sẵn sàng cho quý tử số kim lượng đó. Qúy tử đừng có tự vẫn là được rồi.
Vương Sắc Toàn nhìn Vương Sâm:
− Thân phụ nghe thân mẫu nói rồi chứ?
Vương Sâm thở ra, rồi gật đầu nhưng cáu gắt nói:
− Ta không có điếc mà không nghe.
Vĩ Nhạn nhìn Vương Sâm rồi quay lại Vương Sắc Toàn:
− Thân phụ của quý tử đã bằng lòng rồi đó.
Vương Sắc Toàn quệt hai cánh mũi đang phồng to:
− Qúy tử cần có số kim lượng đó trước.
Mụ Vĩ Nhạn sững người:
− Với số kim lượng lớn như vậy thì mẫu thân đâu đem sẵn ở đây, quý tử cứ xuống đây rồi mẫu thân sẽ cho người về đại phủ lấy mà.
Vương Sắc Toàn lắc đầu.
Vương Sâm cáu giận nhìn Vương Sắc Toàn gằn từng tiếng:
− Đúng là hậu sinh khả ố mà. Ta đâu có dạy ngươi đi buôn, mà buôn cả tình nghĩa, đạo hiếu chứ.
Vương Sắc Toàn rít lên:
− Mẫu thân có nghe thân phụ nói gì không? Thân phụ không hiểu đạo nên mới nghĩ như vậy. Đáng lẽ ra thân phụ và thân mẫu phải vui vẻ khi biết quý tử học được những gì là tuyệt kỹ của nhà họ Vương. Con hơn cha là nhà có phước đấy chứ.
Vĩ Nhạn gật đầu, quay lại Vương Sâm:
− Qúy tử nói đúng, ông có nghe không? Con hơn cha là nhà có phước. Sau này quý tử kế tục sự nghiệp của ông còn khuếch trương cơ ngơi họ Vương to lớn gấp trăm lần nữa.
Được một quý tử như vậy thì ông tiếc chi số kim lượng kia chứ.
Mụ nhìn trả lại Vương Sắc Toàn:
− Qúy tử nói rất đúng.
Mụ giật tay áo Vương Sâm:
− Lão mau chìa số ngân phiếu đã thủ sẵn trong người ra cho tôi.
Vương Sâm thở dài cởi ruột tượng quấn quanh chiếc bụng to quá khổ. Lão nhìn chiếc ruột tượng, lắc đầu nói:
− Bà muốn làm gì thì làm, nhưng sẽ có ngày tôi và bà chưa mãn phần mà đã vội chống gậy đi ăn mày vì quý tử đó.
Vĩ Nhạn hừ nhạt với Vương Sâm:
− Ông chỉ khéo nói chuyện viễn vông. Cả cơ ngơi họ Vương có ngồi không ăn đến suốt đời cũng không hết được một phần mười thì sao có chuyện đi ăn mày.
− Chỉ ăn thôi thì không hết, chứ vung tay như quý tử thì núi cũng không còn.

Vĩ Nhạn nghe Vương Sâm nói, mặt thoáng lộ vẻ tư lự:
− Ông nói cũng đúng. Nhưng chẳng lẽ chúng ta chỉ biết nhìn quý tử chết hay sao? Tôi cho quý tử lần này thôi, rồi sẽ nói chuyện phải trái với quý tử đặng quý tử không còn vung tay nữa. Dù sao sinh mạng của quý tử cũng quý hơn kim lượng, mà chúng ta chỉ có mỗi mình Vương Sắc Toàn là người nối dõi tông đường.
Vương Sâm thở ra rồi nói:
− Bà muốn làm gì thì cứ làm.
Kim Tài Đại Phú vừa nói vừa trở bộ quay bước. Lão vừa đi vừa lắc đầu, thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài như tiếc nuối số ngân phiếu đã buộc phải trao cho Vĩ Nhạn.
Vương Sâm đi rồi, Vĩ Nhạn mới ngẩng đầu nhìn lên, chìa túi ruột tượng đến trước:
− Qúy tử, số kim lượng mà con cần đây này, cứ xuống mà lấy.
Vương Sắc Toàn liếm mép:
− Được rồi, quý tử vô cùng biết ơn mẫu thân.
Gã vừa nói vừa lấn nhanh vào trong lầu Nguyệt Tình rồi xuất hiện ngay thềm hiên. Y nhanh chân bước đến trước mặt mụ Vĩ Nhạn, đoạt lấy chiếc túi ngân phiếu mở ra, liếc mắt nhìn.
Đôi mắt hau háu của gã quý tử Vương Sắc Toàn ánh lên cái nhìn háo hức.
Gã cột chiếc túi ngân vào bụng rồi toe toét cười nói với mụ Vĩ Nhạn:
− Qúy tử đã làm phiền mẫu thân. Tội thật đáng trách. Nếu sau này mẫu thân có chết thì quý tử sẽ lập riêng một nhà từ đường để thờ cúng mẫu thân.
Vĩ Nhạn gật đầu:
− Mẫu thân cũng chỉ mong như vậy.
Mụ tính nói câu khuyên răn Vương Sắc Toàn, nhưng gã đã khoát tay:
− Mẫu thân đã mệt lắm rồi. Thỉnh người về Kim Tài đại phủ, quý tử có việc phải làm, rồi sẽ quay về hầu hạ mẫu thân sau.
Vương Sắc Toàn vừa nói vừa thối bộ, rồi lẩn nhanh vào trong gian Nguyệt Tình lầu.
Mụ Vĩ Nhạn đứng như bị trời trồng ngay trước cửa tòa lầu Nguyệt Tình. Mụ sao có thể bước vào trong đó được chứ, nhưng chẳng lẽ cứ đứng ngây mãi hay sao?
Buông một tiếng thở ra, Vĩ Nhạn khẽ lắc đầu rồi lẳng lặng bỏ đi.
Tất cả những gì diễn ra trước cửa lầu Nguyệt Tình đều đập vào mắt Cáp Nhật Hồng và sư gia lão bà Kha Giã Na.
Khi mụ Vĩ Nhạn và Vương Sâm bỏ đi rồi, Nhật Hồng mới quay sang nói với lão bà sư gia Kha Giã Na:
− Bà bà nghĩ sao về gã công tử họ Vương đó?
− Cơ ngơi Kim Tài của họ Vương chẳng bao lâu sẽ bị gã quý tử này đốt sạch

trong mấy cái kỷ lâu này.
− Sao mỗi lần thấy gã công tử đó, ta thấy tưng tức thế nào đó.
− Chuyện của người Trung Nguyên, quận chúa nghĩ tới làm gì. Quận chúa cứ xem như chẳng thấy gã công tử họ Vương nọ. Hôm nay nhất định lão Nam Quân sẽ mò đến đây mà.
− Sư gia chắc như vậy chứ?
− Ai cũng có cái tật sống tật chết. Lão Nam Quân Gia Hầu cứ đúng ngày trăng tròn thì nhất định phải tìm đến lầu Nguyệt Tình để hái hoa. Chính cái cố tật bất di bất dịch đó mà ngoài cái danh Nam Quân ra, lão còn ngoại danh khác.
− Danh gì nữa?
Kha Giã Na lưỡng lự nhìn Cáp Nhật Hồng:
− Nói ra sơ ngại miệng với quận chúa.
Cáp Nhật Hồng mỉm cười:
− Sao bà bà lại ngại chứ. Một cái ngoại danh mà cũng ngại nói với ta ư? Bà bà cứ nói cho ta nghe xem.
− Ơ... Nam Quân Gia Hầu còn một ngoại danh thứ hai. Ngoại danh đó do bọn kỹ nữ đặt cho lão.
− Bọn kỹ nữ đặt ngoại danh cho Nam Quân Gia Hầu à? Lão là người võ lâm mà lại chịu để bọn kỹ nữ gắn danh xưng cho mình ư? Chuyện cũng lạ thật đó. Lão không có phản ứng gì sao?
− Đã không có phản ứng, lão quỷ Nam Quân còn thích thú với cái ngoại hiệu mà bọn kỹ nữ đã gán cho lão.
− Bà bà nói cho ta nghe coi.
Kha Giã Na nhìn Cáp Nhật Hồng:
− Bọn kỹ nữ gán cho Nam Quân Gia Hầu cái ngoại danh Dâm Thần.
Nghe hai tiếng Dâm Thần, mặt hoa của Cáp Nhật Hồng đỏ gấc vì thẹn. Nàng quay mặt chỗ khác để tránh ánh mắt của Kha Giã Na.
Nàng lẩm nhẩm nói:
− Thế mà Nam Quân có thể chịu được. Lão có đúng là Dâm Thần không?
Kha Giã Na đáp lời nàng:
− Nếu không đúng thì lão quỷ Nam Quân Gia Hầu đã chẳng nhận cái ngoại danh nhơ nhuốc đó làm gì. Nếu Nam Quân Gia Hầu không giữ pho tượng kim thân La Hán thì Kha bà bà này chẳng tìm lão làm gì.
Kha Giã Na nhìn Nhật Hồng nói tiếp:
− Quận chúa gặp lão quỷ Nam Quân Gia Hầu phải cẩn trọng.
Cáp Nhật Hồng nhún vai:
− Không bắt được cọp thì sao có thể lấy được da cọp chứ. Huống chi ta đã cải dạng nam trang thì còn ngại gì lão Dâm Thần đó nữa.
Kha Giã Na buông một tiếng thở dài:

− Quận chúa nên biết Nam Quân Gia Hầu cũng là một trong năm vị kỳ thủ của võ lâm Trung Nguyên, sánh ngang với Khoái Kiếm Giang Mão, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Tây Kỳ Thạch Khởi và Đông Độc Âu Dung Thừa. Hành tung của lão quỷ lại vô định, không một ai đoán được, ngoại trừ cái cố tật đúng ngày trăng tròn thì mới xuất hiện ở Nguyệt Tình lầu tìm hoa đưa đi. Nếu không may quận chúa lọt vào tay lão quỷ đó thì lão bà này không biết nói sao với nữ vương.
− Lão sư gia đừng quá lo lắng như vậy. Chúng ta còn những bốn người, không lẽ để xổng lão quỷ đó được ư?
− Mụ đây nói điều đó chỉ vì lo cho quận chúa mà thôi. Mụ mạn phép nói ra điều này.
− Lão sư gia cứ nói.
− Quận chúa không nên vào Nguyệt Tình lầu. Tòa lầu này không phải chỗ cho quận chúa quá vãng. Với lại hôm nay chúng ta phải đối phó với lão quỷ có ngoại danh Dâm Thần.
Quận chúa cứ ở lại đây mà chờ mụ cùng với hai vị Lạt Ma là được rồi.
Lão bà Kha Giã Na vừa dứt lời thì bất ngờ Cáp Nhật Hồng bật đứng dậy nhòm người qua cửa sổ nhìn qua tòa lầu Nguyệt Tình. Thấy hành động khác thường của Nhật Hồng, Kha Giã Na tò mò nhìn theo hướng mắt của nàng. Đôi chân mày bạc của Kha Giã Na cau hẳn lại khi thấy Lệnh Thế Kiệt đi cùng với một mỹ nữ bước vào Nguyệt Tình lầu. Mỹ nữ đó chẳng phải ai khác mà chính là chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc.
Kha Giã Na liếc trộm Cáp Nhật Hồng.
Hai cánh môi của nàng mím lại, sắc diện đã biến qua màu nhợt nhạt như đang tức giận điều gì đó.
Cáp Nhật Hồng lẩm nhẩm nói:
− Chính y phải không?
Kha Giã Na hỏi nàng:
− Quận chúa thấy Lệnh công tử?
− Sư gia cũng thấy Lệnh Thế Kiệt?
Nàng quay lại nhìn Kha Giã Na:
− Có đúng là Lệnh Thế Kiệt không?
− Đích thị là Lệnh công tử. Có lẽ Thế Kiệt xuất hiện tại Nguyệt Tình lầu nhằm một mục đích như chúng ta.
Kha Giã Na buông một tiếng thở dài:
− Xem chừng đêm nay chúng ta không được lợi lắm nếu Lệnh công tử xuất hiện ở đây.
Cáp Nhật Hồng như không nghe lời Kha Giã Na vừa nói mà lơ là hỏi ngược lại lão bà sư gia:
− Lệnh công tử đi cùng với một nữ nhân. Lão sư gia biết người đó không?

Kha Giã Na lắc đầu:
− Lão bà này sao biết được. Có thể ả kia là một kỹ nữ trong Nguyệt Tình lầu.
Cáp Nhật Hồng khẩn trương hẳn lên:
− Kỹ nữ trong Nguyệt Tình lầu? Sao Lệnh công tử lại có thể đi cùng với một kỹ nữ được chứ.
− Đó là chuyện của nam nhân, sao quận chúa có thể biết được.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Ta không tin một người như Lệnh công tử lại có cái tâm giống như Nam Quân Gia Hầu Dâm Thần. Lão sư gia nhìn sao lại cho rằng ả kia là một kỹ nữ của Nguyệt Tình lầu?
− Trang phục của ả nói ra điều đó. Nếu một nữ nhân đoan trang thì không bao giờ vận trang y bằng lụa mỏng và lại bước chân vào lầu Nguyệt Tình với một nam nhân.
Cáp Nhật Hồng trợn tròn hai mắt:
− Vậy là Thế Kiệt cũng đi tìm hoa như lão Nam Quân Gia Hầu?
− Lệnh công tử đã vào Nguyệt Tình lầu với một ả kỹ nữ thì đích thị là đi tìm hoa rồi.
− Ta phải gặp Lệnh công tử.
Kha Giã Na cau mày:
− Quận chúa cũng vào Nguyệt Tình lầu ư?
Nhật Hồng gật đầu:
− Ta muốn biết Lệnh công tử có giống như lão Dâm Thần Nam Quân hay không?
− Điều đó chẳng giúp ích được gì cho chúng ta. Quận chúa đừng quên chúng ta đến Dương Châu lần này cốt để đoạt pho tượng kim thân La Hán của lão Dâm Thần Nam Quân.
− Ta biết rồi, nhưng cũng muốn biết con người thật của Lệnh Thế Kiệt. Nếu đúng như lão sư gia nói, y đến Nguyệt Tình lầu để tìm hoa thì ta sẽ giết y ngay.
Kha Giã Na cau mày:
− Quận chúa đừng quên những gì mà người võ lâm đã truyền tụng. Lệnh công tử giờ đây không phải như xưa nữa, mà là Quỷ Kiếm Khách.
Nhật Hồng sa sầm mặt, nhưng lạnh lùng nói:
− Mặc... dù Lệnh Thế Kiệt có là Quỷ Kiếm Khách thì ta cũng phải biết chân tướng của y ra sao.
Kha Giã Na lắc đầu:
− Quận chúa thân phận cành vàng lá ngọc của đất Tây Hạ, không nên vì một gã nam nhân mà dấn bước vào chốn ô uế.
− Kha Giã Na sư gia đừng cản ta nữa. Ta đã quyết định rồi thì không lùi

bước đâu.
Cáp Nhật Hồng dời bộ bước ra cửa.
Kha Giã Na bối rối gọi:
− Quận chúa...
Cáp Nhật Hồng quay lại:
− Sư gia đừng cản ta. Nếu như ta có mệnh hệ nào thì sư gia cứ quay về Tây Hạ bẩm báo với mẫu thân. Ta bị hại là do lỗi của ta.
− Quận chúa.
Nhật Hồng quay ngoắt lại, mở cửa bước ra ngoài gian thượng khách trong tòa khách điếm đối diện tòa Nguyệt Tình lầu.
Kha Giã Na bước nhanh chân theo Cáp Nhật Hồng, nhưng nàng đã dừng bộ cản lão bà lại:
− Lão sư gia chưa cải trang mà đi cùng với ta thì Thế Kiệt nhất định sẽ nhận ra ngay.
Hãy để một mình ta vào trong Nguyệt Tình lầu. Còn sư gia thì cứ ở đây chờ đến khi lão Nam Quân Gia Hầu xuất hiện mới xuất đầu lộ diện.
− Lão bà này không yên tâm.
− Sư gia xuất hiện chẳng khác nào nói cho bọn cao thủ võ lâm Trung Nguyên biết mục đích của người Tây Hạ.
Kha Giã Na bối rối thở dài:
− Thân phận của quận chúa không thể...
Cáp Nhật Hồng cau mày tỏ vẻ bất nhẫn:
− Sư gia hãy quên thân phận của ta đi. Lúc này ta đang là nam nhân với nước da vàng bệnh như bị bệnh gan mà, sao có thể là quận chúa Tây Hạ được. Trong Nguyệt Tình lầu còn có nhị Lạt Ma, nên không ai có thể hại được ta. Và võ công của ta lại được đích truyền từ sư gia. Chẳng lẽ sư gia hãi sợ võ công của cao thủ Trung Nguyên nên không tin vào những gì đã truyền thụ cho ta?
− Lão bà đây chỉ lo cho quận chúa.
− Ta biết lão sư gia lo cho ta rồi, nhưng chẳng lẽ vì sự lo lắng đó mà ta mãi mãi phải chịu sự bảo bọc của sư gia à? Ta đã cạn lời, sư gia đừng cản nữa.
Nàng nhìn Kha Giã Na với ánh mắt khe khắt của một vị quận chúa. Chạm vào ánh mắt quyền uy của nàng, Kha Giã Na chỉ biết thở dài.
Nhật Hồng mỉm cười nói:
− Lão sư gia yên tâm, ta chẳng sao đâu.
− Nếu có chuyện gì xảy ra thì quận chúa cứ thoát ra ngoài Nguyệt Tình lầu.
Cáp Nhật Hồng gật đầu:
− Sư gia ở lại đây cũng phải chú nhãn để xem chừng lão Nam Quân Dâm Thần có xuất hiện không đó.
Kha Giã Na gật đầu nhưng buông một tiếng thở ra. Mụ nghiêm giọng thật

trang trọng nói:
− Quận chúa phải hết sức cẩn thận.
− Sư gia yên tâm, ta tự khắc lo liệu được cho mình.

Hồi 31
Nam Quân Gia Hầu

Ngồi trên tràng kỷ, vây quanh Vương Sắc Toàn là một đám kỹ nữ tạo thành một không gian nhốn nháo ồn ào. Vương Sắc Toàn gần như chẳng hề động tay động chân. Hai tay thì gác qua hai bờ vai của hai nàng kỹ nữ, chân cũng được sự quan tâm săn sóc tận tình của hai ả ngồi phía dưới. Còn sau lưng y thì đã có một nàng khác tận tụy nắn bờ vai.
Hai cánh mũi của Vương Sắc Toàn cứ hỉnh hỉnh, phồng lên rồi xẹp xuống cứ như lỗ mũi con trâu đang ngái ngủ. Mắt khép hờ, thỉnh thoảng lại nhướng lên. Cứ lâu lâu y lại nhúc nhích như để nói các nàng kỹ nữ rằng mình vẫn còn thức, chưa thật sự hài lòng lắm với sự săn sóc của các nàng.
Vương Sắc Toàn há miệng:
− Rượu.
Nàng kỹ nữ ngồi bên liền bưng chén rượu đổ vào cái miệng rộng toang hoác của chàng công tử họ Vương. Cách đổ rượu của nàng thật là điệu nghệ, không để gã quý tử sặc, cũng không hề cho giọt rượu nào rớt ra ngoài.
Vương Sắc Toàn chép miệng khẽ gật đầu:
− Khá lắm.
Nàng liếc mắt tình tứ với gã và cố ý nép sát thân liễu vào người Vương Sắc Toàn.
Gã công tử họ Vương hứng khởi, tỏ vẻ hài lòng rồi thuận tay chọc chọc ngón tay vào nách nàng.
Ả vẹo người, nhưng cái vẹo người đó không phải để tránh ngón trỏ táy máy của gã quý tử mà như cố tình phô trương đôi gò bồng đào lẳng lơ thì đúng hơn. Nàng cất tràng cười nghe như tiếng ngọc chạm khua rồi õng ẹo nói:
− Vương công tử làm thiếp nhột quá hà.
Vương Sắc Toàn ngửa mặt cười khành khạch. Tiếng cười của gã nghe thật là khả ố...
Cắt tràng cười đó, Vương Sắc Toàn nhìn qua nàng kỹ nữ ngồi bên trái:
− Ăn...
Ả kỹ nữ nguýt Sắc Toàn rồi nhón tay bưng lấy chén canh tứ bửu, bón từng

muỗng cho gã khách hào phóng nhất thành Dương Châu.
Dùng hết bát canh tứ bửu, Sắc Toàn lại ngửa người dựa lưng vào tràng kỷ, và cũng không quên chọc một ngón trỏ vào nách nàng kỹ nữ vừa đút cho gã ăn.
Cũng như ả kỹ nữ ngồi bên phải, nàng cũng vặn người cũng đúng như động tác của người bạn đồng liêu, miệng thốt ra tràng cười khúc khích, rồi nói:
− Vương công tử làm thiếp nhột quá à.
Sắc Toàn mở mắt nhìn qua nàng:
− Nàng nhột nhưng có thích không?
Ả nũng nịu nói:
− Được hầu tiếp Vương công tử là thiếp thích lắm rồi.
− Ha... Ha... Ha...
Sắc Toàn choàng tay ghịt nàng kéo sát vào người rồi chẩu hai vành môi dầy thừ lừ hôn lên trán, má nàng. Gã vừa hôn vừa vừa nói:
− Nàng nói hay lắm, rất đúng với ý của ta. Ta tặng riêng cho nàng tấm ngân phiếu năm mươi lạng.
Ả kỹ nữ thừ người bởi số kim lượng mà Vương Sắc Toàn tặng cho nhưng sự thẩn thờ chỉ thoáng qua rồi nàng nhanh tay nhón lấy một tấm ngân lượng nhét vội vào thắt lưng xiêm y.
Nàng vừa cất tấm ngân lượng vừa bám cứng lấy Vương Sắc Toàn nói:
− Chàng tốt với thiếp quá!
Ả kỹ nữ bên phải chồm lên:
− Chàng thương hổng đồng đều, còn thiếp nữa.
Ả vừa nói vừa nguýt Vương Sắc Toàn.
Gã quý tử họ Vương cười giả lả. Y vừa cười vừa nói:
− Ta không quên nàng đâu. Làm sao Vương Sắc Toàn này lại có thể quên nàng được.
Nàng cứ lấy một tấm ngân lượng như Chính Chính.
Như sợ gã quý tử họ Vương đổi ý, ả nhanh tay nhón lấy một tấm ngân lượng trong ruột tượng để trên bàn nhét vội vào thắt lưng xiêm y.
Những ả khác thấy hai nàng kia có được ngân lượng liền nhao nhao hẳn lên.
− Công tử, còn thiếp nữa.
− Công tử đừng quên thiếp nhe.
Miệng thì nói nhưng tay của những ả kỹ nữ đã nhanh nhẩu nhón lấy những tấm ngân lượng.
Chính Chính dí hai cánh môi tô đỏ vào má Vương Sắc Toàn:
− Với công tử thì số kim lượng trên bàn này đâu đáng gì.
Sắc Toàn quay sang nhìn Chính Chính:
− Nàng nói rất đúng. Khắp thành Dương Châu ai mà không biết đại quý tử Vương Sắc Toàn chứ. Với ta thì số kim lượng kia chỉ là số nhỏ thôi.

Y hất mặt:
− Chính Chính có tin ta không?
− Tất nhiên thiếp phải tin chàng rồi.
Nàng vừa nói vừa áp ngực vào vai Vương Sắc Toàn. Động tác gợi mời đó của Chính Chính khiến Vương Sắc Toàn thích thú. Y nẩy người lên bật ra tràng tiếu ngạo khành khạch.
Y vừa cười vừa lòn tay xuống vòng qua vùng tiểu yêu của hai nàng kỹ nữ lầu Nguyệt Tình, lơ đễnh nhìn bâng quơ nói:
− Mai này ta sẽ là Kim Tài Đại Phú Vương Sắc Toàn.
Chính Chính hỏi:
− Mai này là khi nào?
Sắc Toàn mỉm cười. Đôi mắt của gã như chìm vào một cõi mơ hồ mộng mỵ nào đó:
− Chỉ cần hai lão nhân gia chết là ta sẽ hưởng tất cả cơ ngơi của nhà họ Vương.
Ả kỹ nữ ngồi bên phải tủm tỉm cười, nũng nịu hỏi:
− Chàng nói hai lão nhân gia đó là ai vậy?
− Thì còn ai nữa? Nếu Vương Sâm chết và Vĩ Nhạn cũng chu du cõi a tỳ thì có phải là Vương thiếu gia của các ngươi là kẻ được lợi không nào?
− Sợ lúc đó chàng quên hết bọn thiếp.
Sắc Toàn ghịt lấy tiểu yêu của hai nàng:
− Ậy... ta làm sao quên được các nàng. Trong Kim Tài đại phủ ta sẽ cho lập một khu vườn Nguyệt Tình. Biến khu vườn đó thành chốn bồng lai dành riêng cho các nàng và ta.
Y quay sang Chính Chính:
− Nàng thích chứ?
Chính Chính mỉm cười:
− Thiếp thích lắm đó. Nhưng bấy giờ chàng phải luôn ở bên cạnh thiếp nha.
Ả ngồi bên phải chồm lên, như cố ý phô cả vùng ngực áp vào mặt Vương Sắc Toàn:
− Chính Chính tham lam quá hà... còn Xảo Xảo này nữa chi?
Vương Sắc Toàn thích thú với những lời đối đáp của Chính Chính và Xảo Xảo, liền ngửa mặt cười sang sảng. Giọng cười của gã tỏ lộ một sự đắc ý tột cùng.
Những nàng kỹ nữ ngồi quanh cũng cười theo gã. Không gian trong gian thượng khách của tòa Nguyệt Tình bỗng chốc trở nên náo nhiệt tột cùng.
Vương Sắc Toàn thét lên:
− Rượu...
Các ả kỹ nữ thi nhau chuốc rượu cho Sắc Toàn đến khi gã bắt đầu ngất ngưởng, đầu lắc qua lắc lại, lè nhè nói:

− Hê... ta muốn thấy tất cả các nàng, có được không?
Những ả kỹ nữ tủm tỉm cười, Chính Chính nói:
− Sao lại không được chứ... Vương công tử muốn gì thiếp cũng chìu hết. Tất cả bọn thiếp đều là của chàng mà.
− Ha... Ha... Ha... Tốt lắm... Tốt lắm... Ta muốn chiêm ngưỡng một bầy tiên nữ đang lột xác.
Không chờ Vương Sắc Toàn nói thêm lời nào, những ả kỹ nữ cũng chẳng một chút ngần ngại lột thoát xiêm y trên người. Họ chỉ chừa lại mỗi chiếc yếm nhỏ vận hờ để tôn tạo phần nhục thể lộ ra ngoài.
Đôi mắt lờ đờ của Vương Sắc Toàn láo liên nhìn qua một lượt các tấm thân đang phô diễn trước mắt gã. Gã nuốt vội nước bọt, lè nhè nói:
− Tất cả đẹp lắm... đẹp lắm... ta tặng thêm cho mỗi người một tấm ngân lượng nữa đó.
Những cánh tay trần của các ả kỹ nữ nhanh nhẩu nhón lấy những tấm ngân lượng trong ruột tượng.
Vương Sắc Toàn chỉ chiếc ruột tượng:
− Các thê thiếp của ta có thích số kim lượng này không?
Đôi mắt của những ả kỹ nữ sáng rực lên, long lanh nhìn chiếc ruột tượng. Tất cả đều như chăm bẩm vào những tấm ngân lượng mà sợ kẻ khác ra tay trước mình.
Xảo Xảo nói:
− Chàng muốn thế nào bọn thiếp sẽ chìu thế đó.
Vương Sắc Toàn gật đầu:
− Nói nghe rất được lỗ tai Vương thiếu gia.
Y dí miệng vào sát tai Xảo Xảo, lè nhè nói:
− Thế thì sao không phô diễn một chút tài nghệ của nàng để ta thưởng thức rồi tặng ngân lượng cho nàng.
Xảo Xảo nũng nịu:
− Chàng đã thích thì thiếp xin được chìu chàng à.
Xảo Xảo nhìn qua Chính Chính, mắt nàng thoạt nheo lại. Chính Chính mỉm cười như hiểu cái nheo mắt của người bạn đồng liêu. Nàng nắm vai Vương Sắc Toàn khẽ kéo nhẹ xuống tràng kỷ, trong khi Xảo Xảo dùng đôi ngọc thủ với những ngón tay của một ả kỹ nữ sành nghệ nhẹ lướt qua trang phục nho sinh của Vương Sắc Toàn. Tay của Xảo Xảo lướt đến đâu thì lớp trang phục trên người Vương Sắc Toàn tuột ra đến đó.
Gã quý tử họ Vương lim dim mắt để tận hưởng những cảm giác kỳ lạ mà Xảo Xảo đem đến cho gã. Thỉnh thoảng y lại thốt ra tràng tiếu ngạo khành khạch nghe thật khả ố.
Chỉ trong một khoảng khắc uống cạn một chén trà thế mà Vương Sắc Toàn lại biến thành một con nhộng lõa lồ trước mắt các nàng kỹ nữ. Mặc dù cơ thể

gã họ Vương chẳng còn chút vải, phơi ra cả những nốt ruồi sần sùi, thế mà các nàng kỹ nữ vẫn mặc nhiên không thèm để mắt đến.
Chính Chính ghé miệng vào tai Vương Sắc Toàn thủ thỉ:
− Chàng có thích bọn thiếp không?
− Thích lắm. Cứ như vậy, ta sẽ không tiếc ngân lượng với các nàng.
Gã nói nhưng hai mắt vẫn nhắm tít để tận hưởng những cảm giác lạ kỳ. Vương Sắc Toàn vốn cũng chẳng xa lạ gì với những cuộc trác táng như thế này, nhưng hôm nay gã lại hứng khởi tột cùng. Gã vừa tận hưởng những cảm giác do Xảo Xảo và Chính Chính mang lại vừa tơ tưởng đến cái ngày mình sẽ là chủ nhân đích thực của Kim Tài đại phủ.
Gã mỉm cười, lẩm nhẩm nói:
− Cả một cơ ngơi đồ sộ của nhà họ Vương sẽ là của ta. Ngày mai Vương Sâm và Vĩ Nhạn sẽ trúng phong hàn mà chết.
Vương Sắc Toàn vừa dứt lời thì nghe một giọng nói ồn ồn ngay trên đỉnh đầu mình:
− Đồ súc sinh.
Giọng nói kia như có uy lực khiến cho Vương Sắc Toàn đang lim dim mắt phải mở to hai con ngươi, giật mình nhỏm dậy. Ngay cả những ả kỹ nữ ngồi quanh Vương Sắc Toàn cũng giật mình vì giọng nói đó.
Vương Sắc Toàn trợn to hai con ngươi, ngớ ngẩn nói:
− Lão là ai?
Trước mặt Vương Sắc Toàn và các kỹ nữ là một trung nhân với thân hình vạm vỡ. Y chỉ có một điểm dị dạng là cái đầu trọc láng bóng, dung diện chẳng có lông mày và cũng không có một sợi râu. Dung diện của người này trông thật là ngồ ngộ, khiến cho bất cứ ai đối diện cũng khó mà giữ được tiếng cười trong bụng.
Vương Sắc Toàn hỏi vừa dứt câu thì ngươi đó thoạt nhếch môi. Cái nhếch mép của gã càng khiến cho bộ mặt thêm phần kỳ dị ngộ nghĩnh, chính sự ngộ nghĩnh khác thường đó khiến các ả kỹ nữ bật ra tràng cười khanh khách.
Vương Sắc Toàn cũng toét miệng cười theo các nàng kỹ nữ. Y vừa cười vừa nói:
− Ngươi trông ngộ quá. Ngươi ở đâu chui ra vậy?
Gã dị nhân buông một câu trọc lốc:
− Đồ súc sinh.
Nghe tiếng chửi của gã dị nhân, Vương Sắc Toàn sa sầm mặt, trợn mắt chỉ tay vào mặt người đó rủa:
− Ngươi đúng là cuồng tâm loạn trí mà. Ở đâu ngươi chui vào đây phá bỉnh cuộc vui của bổn quý gia, còn mở miệng chửi ta là đồ súc sinh nữa. Bộ ngươi không biết bổn quý gia là Vương Sắc Toàn, quý tử duy nhất của Kim Tài Đại Phú à?

Gã dị nhân không cho Vương Sắc Toàn nói hết ý mà cộc lốc chửi tiếp:
− Đồ súc sinh.
Vương Sắc Toàn không màng đến sự lõa thể của mình mà chồm đến:
− Ngươi mới là đồ súc sinh.
Gã dị nhân hừ nhạt một tiếng:
− Lão phu chửi ngươi là đồ súc sinh, bởi vì ngươi đúng là súc sinh.
Gã gằn giọng nói tiếp:
− Cái chỗ của ngươi đáng lẽ là chỗ của ta, nhưng ngươi dám hỗn xược thụ hưởng trước thì đúng là súc sinh rồi.
− Hê... Ngươi nói nghe lạ quá. Cả tòa lầu Nguyệt Tình này bổn quý tử đã mua đứt rồi.
Ngươi đi chỗ khác mà vui vẻ đi.
Những thớ thịt trên mặt gã dị nhân giật giật.
Bộ mặt của gã càng khiến cho Vương Sắc Toàn không dằn được tiếng cười.
Y bật ra tràng cười khành khạch rồi chỉ gã dị nhân:
− Ngươi tức cười quá... Ngươi có thể làm hề cho bổn quý tử vui vẻ được rồi đó.
− Tên súc sinh kia biết lão phu là ai không?
− Bổn quý tử biết ngươi làm gì. Nếu ngươi có cần kim lượng thì cứ chạy đến Kim Tài đại phủ mà chờ bổn quý tử về bố thí, chứ đâu sầm sầm vào đây phá bỉnh bổn quý tử chứ.
− Súc sinh dám nói càn với lão Gia Hầu này à. Xem chừng hôm nay đúng là cái ngày của gã quý tử thật.
− Ngươi nói gì bổn quý tử không hiểu.
− Ngươi sẽ hiểu mà.
Cùng với lời nói đó, hữu thủ của Nam Quân Gia Hầu bất thình lình như dài ra chộp đến vùng hạ bộ của Vương Sắc Toàn. Sắc Toàn đâu thể nào ngờ được kẻ dị dung trước mặt mình là một đại cao thủ của chốn võ lâm, nên cứ ngớ người khi thấy thủ pháp của người kia quá lạ lùng, có thể kéo dài ra được cho đến khi nhận được cái đau thấu đến tận óc mới tru lên:
− A...
Trảo công của Nam Quân nắm cứng hai trái ngọc hoàn của Vương Sắc Toàn, gằn giọng nói:
− Bây giờ thì súc sinh đã biết lão phu là ai rồi chứ?
Sắc Toàn gật đầu như tế sao:
− Biết biết.
Gia Hầu nhướng mắt, mặt của lão trông tệ hại hơn:
− Biết như thế nào?
− Lão nhân gia tha mạng.
− Tất nhiên lão phu sẽ tha mạng cho ngươi rồi.

Gia Hầu vừa nói vừa bóp mạnh hữu thủ nắm cứng hai trái ngọc hoàn của Vương Sắc Toàn.
Y lại cất tiếng tru lồng lộng:
− A... a... a...
Toàn thân Vương Sắc Toàn xuất hạn mồ hôi dầm dề vì cảm giác đau buốt óc. Y như tỉnh hẳn rượu, lí nhí gượng nói:
− Lão nhân gia đừng hành hạ con nữa.
Thấy Vương Sắc Toàn bị hành hạ đau đớn như vậy, năm ả kỹ nữ đứng như trời trồng vì sợ hãi. Cả năm như thu mình lại nép vào nhau đưa mắt nhìn Nam Quân Gia Hầu.
Lão Gia Hầu gằn giọng nói:
− Súc sinh tội rất lớn. Đáng ra khi lão phu xuất hiện thì ngươi phải biết ngoan ngoãn nhường chỗ của ngươi lại cho lão, ngược lại ngươi còn sàm ngôn với lão phu nữa.
Vương Sắc Toàn rùng mình, van xin:
− Lão nhân gia ơi, con biết tội của con rồi.
Lão Gia Hầu chề hai cánh môi mỏng:
− Biết tội rồi ư?
− Da... con biết tội rồi.
Lão Gia Hầu làm bộ mặt khốn khổ, hít mũi một cái rồi nhún vai nói:
− Biết tội thì đã muộn lắm rồi.
Sắc Toàn vừa nghe hết câu nói của lão Nam Quân Gia Hầu thì một cái đau thấu đến tận óc buộc gã phải nhảy đỏng lên mà tru tréo:
− A... A... A... A...
Vương Sắc Toàn ôm vùng hạ bộ lăn lộn dưới sàn thượng khách phòng mà tru tréo.
Nam Quân Gia Hầu dửng dưng nhìn Vương Sắc Toàn, tay phải của lão đã bứt đứt hạ bộ của Vương Sắc Toàn ra khỏi cơ thể.
Lão mỉm cười nói:
− Trả lại cho ngươi đó!
Gia Hầu vừa nói vừa quẳng hai trái ngọc hoàn lên người Vương Sắc Toàn.
Sắc Toàn giẫy dụa một lúc thì bất tỉnh. Máu tuôn ra xối xả lan khắp gian thượng khách.
Năm ả kỹ nữ thấy Vương Sắc Toàn rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy chỉ biết gục mặt vào nhau mà không dám thốt tiếng nào.
Nam Quân Gia Hầu bước đến bên các nàng kỹ nữ. Lão đặt tay lên bờ vai Chinh Chính, kéo nàng quay mặt lại. Ánh mắt của Gia Hầu như đóng đinh vào mặt nàng rồi từ từ dời lần xuống vùng ngực cho đến khi nó dừng lại đúng vùng hạ đẳng của Chính Chính.
Chính Chính run rẩy nói:

− Chính Chính không có tội.
Gia Hầu nheo mắt:
− Nàng cũng được lắm. Lão phu thích nàng lắm, hãy gọi lão phu là Dâm Thần.
Lão vừa nói vừa vuốt ve vùng bồng đảo của Chính Chính rồi đẩy nàng qua một bên.
Đến lượt Xảo Xảo. Vừa chạm vào ánh mắt của Gia Hầu, Xảo Xảo muốn ngất lịm.
Nàng đờ người khi hai bàn tay thô tục của Gia Hầu nắn nót vùng nhũ hoa của mình. Lão lại nheo mắt gật đầu:
− Nàng cũng được. Hãy gọi ta bằng Hầu gia Dâm Thần.
− Da... Hầu gia Dâm Thần.
Gia Hầu cười mỉm đẩy Xảo Xảo về phía Chính Chính.
Lão lại nắm vai ả kỹ nữ thứ ba. Khi đối mặt với thân thể của ả này, Nam Quân Gia Hầu chợt nhíu trán.
Ả mỹ nữ bặm môi một lúc rồi nói:
− Hầu gia Dâm Thần.
Nam Quân càng nhíu mày hơn sau câu nói của ả. Lão lắc đầu:
− Nàng thì không được rồi. Lão rất ghét cái nốt ruồi sát phu của nàng.
Lão vừa nói vừa nắm tay ả kỹ nữ. Và chỉ một cái xoay người ả kỹ nữ đã bị Gia Hầu quẳng đi. Đầu của ả nện thẳng vào vách thượng khách phòng vỡ toang.
Cái chết của ả kỹ nữ khiến Chính Chính lẫn Xảo Xảo khuỵu hẳn người xuống, còn hai ả kia thì ôm ghịt lấy nhau mà bật khóc.
Gia Hầu nhìn hai nàng đó:
− Hãy đứng lên!
Cả hai riu ríu đứng lên, nhưng mặt thì đã biến sắc tái nhợt, tái nhạt vì sợ hãi.
Nam Quân Gia Hầu nhìn hai ả kỹ nữ không chớp mắt. Lão chỉ ả đứng bên phải:
− Nàng tên gì?
− Da... tiện nữ tên Tỉnh Tỉnh.
Gia Hầu gật đầu:
− Cũng được mắt lão phu.
Gia Hầu vừa nói vừa giật tấm yếm che vùng bồng đảo của Tỉnh Tỉnh. Trán của y đột ngột nhíu lại:
− Ái chà!
Tỉnh Tỉnh co rúm người.
Gia Hầu lắc đầu:
− Nàng không được như ý của lão phu.
− Lão Dâm Thần tha mạng.

Tỉnh Tỉnh vừa nói vừa thối bộ:
− Lão phu không chọn nàng, nhưng cũng không giết nàng. Lo thu dọn mấy cái xác này đi!
Được lời của Gia Hầu, Tỉnh Tỉnh như người chết đuối với được bờ, quỳ thọp xuống xá lão như tế thần sống.
Gia Hầu mỉm cười nhìn lại ả kỹ nữ thứ năm. Lão khoát tay:
− Thôi được rồi. Ta để nàng lại lần sau.
Gia Hầu nói dứt lời quay lại Chính Chính và Xảo Xảo, kéo hai nàng đến bên tràng kỷ.
Chính Chính và Xảo Xảo riu ríu như hai ả nô tỳ ngồi hai bên hầu hạ vị chủ nhân ông cực kỳ khó tính.

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 32
Hoạt Náo Kỷ Lâu

Trở lại với quận chúa Tây Hạ Cáp Nhật Hồng.
Vừa bước qua cửa gian chính sảnh lầu Nguyệt Tình, không hiểu sao tim nàng đập thình thịch như tiếng trống trận. Vốn thân phận là một quận chúa cành vàng lá ngọc, Nhật Hồng không khỏi có sự ngại ngùng khi đặt chân vào chốn buôn hương bán phấn này.
Ngay cả chân khí trong lâu Nguyệt Tình nồng nặc mùi phấn son, hòa với mùi đủ loại hảo tửu cũng khiến nàng nhíu mày, tỏ vẻ khó chịu.
Vừa nhác thấy nàng, một ả kỹ nữ mặt tô son trét phấn trông thật lòe loẹt, ẻo lả bước đến. Dáng đi của ả cố làm ra vẻ tiểu thư khuê các, hoặc là một trang tài sắc mình hạc sương mai. Ả bước đến trước mặt Nhật Hồng, miệng tủm tỉm cố tạo một nụ cười giả lả, nhưng nếu tinh mắt mới thấy nụ cười của ả thật gượng gạo và không có gì gọi là đóa hàm tiếu trên hai cánh môi mỹ nữ.
Ả liếc mắt đưa tình với Nhật Hồng.
Vốn đã cải dạng nam trang, chân diện dung của Nhật Hồng giờ đây đáng được gọi là một nam tử khôi ngô tuấn tú tuyệt mỹ, với những nét thư sinh nhu mỹ mà bất cứ một nữ nhân nào khi diện ngộ cũng khó mà nén được sự vơ vẩn tơ tưởng, huống chi là những ả kỹ nữ trong kỷ lâu.
Ả kỷ nữ nũng nịu nói:
− Công tử vui cùng với Mẫn Mẫn nhé?
Ả vừa nói vừa nắm lấy tay Nhật Hồng. Nhật Hồng cau mày rụt tay lại:
− Ta không thích.

Ả kỹ nữ ngớ người:
− Ơ... công tử không thích Mẫn Mẫn à?
Nhật Hồng toan gật đầu nhưng sực nhớ mình đã cải dạng nam trang và đây là chốn kỷ lâu dành cho khách tìm hoa. Nàng gượng nói:
− Ồ... không không... ta thích lắm chứ.
Mẫn Mẫn reo lên như một đứa bé vừa được thưởng:
− Thiếp biết mà.
Nàng nguýt Nhật Hồng bằng ánh mắt lẳng lơ:
− Thiếp chưa bao giờ được gặp một người nào có phong thái tuyệt mỹ như chàng.
Nghe ả Mẫn Mẫn nói, Cáp Nhật Hồng không khỏi sượng sùng. Hai gò má thoáng nhuộm nét hây hây e thẹn. Ánh mắt của Mẫn Mẫn thoạt lướt qua. Nàng tủm tỉm cười nói:
− Chàng mới lần đầu ghé đến kỷ lâu phải không?
Nhật Hồng gật đầu:
− Đây là lần đầu tiên ta bước chân vào chốn này.
− Chỉ cần liếc mắt nhìn qua là thiếp biết ngay mà. Chàng vào đây lần đầu tiên mà chọn thiếp là chọn đúng người rồi đó.
Ả bá lấy cổ Nhật Hồng nũng nịu:
− Đến với thiếp rồi chàng sẽ không thể nào bỏ nơi đây mà đi được.
Nhật Hồng rùng vai bởi câu nói của ả. Nàng bất giác liên tưởng đến Lệnh Thế Kiệt mà trong lòng như có lửa bừng cháy vì tức giận.
Gỡ tay ả kỹ nữ Mẫn Mẫn, Nhật Hồng nói:
− Ta... ta mới vào kỷ lâu lần đầu, nên có phần e dè, nàng đừng làm ta phải ngại ngùng.
− Thiếp sẽ không làm chàng thất vọng đâu.
Ả nắm tay Nhật Hồng:
− Tự nãy giờ chàng chưa cho thiếp biết ngoại danh.
Nhật Hồng rút tay lại:
− Nàng cứ gọi ta là Bảo Kha.
Ả chớp mắt với vẻ nũng nịu làm duyên, nhưng càng nũng nịu thì ả càng lộ vẻ lẳng lơ của một ả kỹ nữ ở chốn lầu xanh buôn hương bán phấn.
− Bảo Kha... tên chàng đẹp quá. Bảo Kha, Mẫn Mẫn.
Ả nhìn Nhật Hồng:
− Chàng đi cùng với thiếp lên gian thượng lầu nhé?
Ả dí miệng vào tai Bảo Kha:
− Thiếp không giấu chàng đâu, cả tòa lầu Nguyệt Tình này là của thiếp đó.
Nhật Hồng cau mày:
− Nàng là chủ nhân của tòa lầu Nguyệt Tình?
Mẫn Mẫn ỏng ẹo gật đầu:

− Chàng không tin à?
− Ta hơi ngạc nhiên đó.
− Vì sao?
− Chẳng lẽ một chủ nhân lại tự thân tiếp khách tìm hoa à?
Mẫn Mẫn lắc đầu:
− Không... không, chàng đừng hiểu lầm. Thiếp chỉ tiếp chàng thôi, chỉ vì chàng có nét phong lưu tuấn mỹ.
− Vậy sao?
Mẫn Mẫn gật đầu:
− Thiếp nói thật lòng đó. Vừa mới diện ngộ với chàng thiếp bỗng cảm thấy tâm hồn mình xao xuyến vô cùng. Có lẽ chàng và thiếp đã có duyên phần thề non hẹn biển nên vừa mới gặp thiếp đã để mắt tới chàng.
Mẫn Mẫn lại ỏng ẹo:
− Ở đây có bao nhiêu vị vương tôn công tử, thế gia vọng tộc như gã Vương Sắc Toàn nức tiếng thành Dương Châu mà thiếp chẳng bao giờ màng tới.
Nàng liếc mắt đưa tình, nhỏ giọng nói:
− Nếu như chàng thật lòng với thiếp thì tòa lầu Nguyệt Tình này sẽ là của chàng.
Nhật Hồng thở ra, nghĩ thầm:
− "Ui cha ơi... nếu mình làm chủ nhân lầu Nguyệt Tình, vương mẫu mà biết được không biết nghĩ sao. Một quận chúa Tây Hạ mà lại làm chủ kỹ lâu.".
Mẫn Mẫn lắc vai Nhật Hồng:
− Chàng đang nghĩ ngợi gì thế?
Nhật Hồng quay lại nhìn Mẫn Mẫn, nàng khoát tay nói:
− À... ta đâu có nghĩ gì.
Mẫn Mẫn nguýt Nhật Hồng:
− Thiếp biết chàng nghĩ gì rồi. Phải chàng đang tơ tưởng đến những giây phút loan phòng không?
Hai má Nhật Hồng lại ửng đỏ bởi câu nói của Mẫn Mẫn. Đối với Nhật Hồng, những lời nói của Mẫn Mẫn sao quá trơ trẽn đến độ nàng nghe thật là chói tai.
Mẫn Mẫn mỉm cười kéo tay Nhật Hồng:
− Chàng đi với thiếp lên gian thượng lầu. Gian lầu đó chỉ giành riêng cho mỗi một mình thiếp mà thôi.
Nhật Hồng lưỡng lự rồi nói:
− Trước khi lên gian thượng lầu, ta có chuyện muốn nhờ nàng.
− Sao? Chàng có chuyện muốn nhờ đến thiếp à?
Nhật Hồng gật đầu:
− Nếu nàng không phải là chủ nhân tòa lầu Nguyệt Tình này thì ta cũng chẳng biết làm sao. Không biết nàng có giúp ta không?

− Chàng đừng khách sáo, trong lầu Nguyệt Tình thiếp có quyền tất cả. Bất cứ chuyện gì của chàng cứ coi như chuyện của thiếp mà.
− Nàng tốt với ta quá.
− Hê... thiếp có cảm tình với chàng mà. Chàng muốn nhờ thiếp chuyện gì?
Nhật Hồng nhìn thẳng vào mắt Mẫn Mẫn:
− Khi nãy có hai người vừa bước vào đây. Một nam nhân, một nữ nhân, ta nhờ nàng dẫn ta đến phòng của họ.
Mẫn Mẫn cau mày:
− Ơ... chàng vào lầu Nguyệt Tình vì hai người đó à?
Nhật Hồng toan gật đầu. Nhưng thoáng nhìn vẻ cau có của Mẫn Mẫn liền mỉm cười nói:
− Nàng hiểu lầm ta rồi.
− Chàng giải bày cho thiếp nghe xem.
Nhật Hồng cố nặn một nụ cười gượng:
− Ta và Lệnh huynh là anh em với nhau. Nên ta muốn biết Lệnh huynh vào đây làm gì.
Mẫn Mẫn nguýt mắt liếc Nhật Hồng:
− Chàng tò mò quá. Thì gã nam nhân đó cũng như chàng. Đến Nguyệt Tình lầu để tìm hoa. Rất tiếc y đi cùng với một ả kỹ nữ khác, nếu không có ả đó thì thiếp đã chọn y rồi, không đến lượt chàng đâu.
Hai má Nhật Hồng đỏ ngây vì câu nói quá trơ trẽn của Mẫn Mẫn.
Nhật Hồng gượng nói:
− Ả đi cùng Lệnh huynh của ta là một kỹ nữ à?
Mẫn Mẫn gật đầu:
− Đích thị là như vậy.
− Sao nàng lại có thể khẳng định ả là kỹ nữ?
− Sao có thể qua được mắt thiếp. Chỉ cần nhìn qua trang phục của ả, thiếp đã có thể đoán ả là kỹ nữ rồi. Nếu không là kỹ nữ thì cũng là một dâm nữ. Nhưng ả quả là xinh đẹp tuyệt trần. Nếu như ả chịu ở lại Nguyệt Tình lầu, thiếp sẵn sàng nhận ả vào ngay.
Nhật Hồng mỉm cười:
− Nàng nhận xét rất tinh tường. Ả xinh đẹp như vậy, ta chỉ sợ Lệnh huynh khó cầm lòng bởi nhan sắc tuyệt phàm của ả.
Mẫn Mẫn sa sầm mặt:
− Sao chàng lại lo lắng quá như vậy? Có nam nhân nào lại có thể cầm lòng được với nữ nhân, huống chi ả kia lại có nhan sắc tuyệt phàm không một chỗ nào chê được.
Mẫn Mẫn ghịt tay Nhật Hồng:
− Chàng lo cho Lệnh huynh làm gì, bởi y cũng như chàng mà thôi.
Nhật Hồng thở dài:

− Ta muốn tỏ bày một vài điều với Lệnh huynh rồi sẽ cùng nàng lên gian thượng lầu.
Mẫn Mẫn thoáng lưỡng lự.
Nhật Hồng liền hỏi:
− Sao? Nàng không giúp ta được à?
− Ơ... thiếp vốn đã có quy lệ cho lầu Nguyệt Tình là không bao giờ làm phiền đến khách tìm hoa khi họ đã bước vào đây. Dẫn chàng lên phòng Lệnh huynh và ả kỹ nữ kia thì thiếp đã phá bỏ quy lệ của mình đặt ra. Lệnh huynh sẽ trách thiếp, thiếp biết nói sao đây với Lệnh huynh?
− Nàng quá lo xa rồi. Lệnh huynh của ta không hẹp hòi như nàng tưởng đâu. Huống chi người tìm Lệnh huynh lại là ta mà. Hay nàng không phải là chủ nhân tòa Nguyệt Tình này?
Mẫn Mẫn sa sầm mặt:
− Hê... được rồi... thiếp sẽ dẫn chàng lên thượng khách phòng của Lệnh huynh. Đây là một ngoại lệ duy nhất thiếp dành riêng cho mỗi một mình chàng thôi đó.
− Nếu nàng giúp được ta, ta sẽ không phụ lòng nàng.
− Chàng đã nói vậy rồi, thiếp sao lại không giúp cho chàng chứ.
Mẫn Mẫn nguýt Nhật Hồng lần nữa rồi kéo tay đi về phía cầu thang. Nhật Hồng bước theo sau Mẫn Mẫn. Nàng có cảm tưởng cô ả vừa đi vừa nhún nhảy đôi mông để phô với nàng. Dáng đi của Mẫn Mẫn buộc Nhật Hồng phải nén lắm mới không bật ra tràng cười khinh miệt.
Mặc dù đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng mỗi lần đi ngang một gian phòng, bên trong phát ra những tiếng cười khả ố, hòa cùng những tiếng rên thầm thì Nhật Hồng không khỏi ngượng chín mặt vì thẹn.
Nàng bất giác liên tưởng đến Lệnh Thế Kiệt mà tự dưng cảm nhận trong tâm tưởng có gì đó ấm ức.
Nhật Hồng nhủ thầm:
− "Mình cần gì phải quan tâm đến con người đó chứ. Hắn chỉ có cái vẻ bề ngoài mà thôi.
Gã vào Nguyệt Tình lầu với một ả kỹ nữ thì gã cũng đâu phải là một chính nhân quân tử.
Mẫn Mẫn dừng chân trước một gian phòng xinh xắn. Nàng quay lại nhỏ giọng nói với Nhật Hồng:
− Lệnh huynh của chàng cùng với ả kia thuê gian biệt phòng này.
Nhật Hồng cũng nhỏ giọng nói với Mẫn Mẫn:
− Nàng hãy lên thượng khách phòng chờ ta.
Mẫn Mẫn gật đầu:
− Thiếp chờ chàng đó.
Chờ cho Mẫn Mẫn mất dạng cuối hành lang, Nhật Hồng mới ghé tai áp sát

gian biệt phòng lắng nghe. Bên trong im lặng như tờ, không như những gian phòng khác của lầu Nguyệt Tình. Nhưng chính sự im lặng đó khiến cho Nhật Hồng càng tưởng tượng ra những hoạt cảnh giữa Thế Kiệt và ả kỹ nữ kia.
Chờ một lúc khá lâu cũng không có gì khác lạ ngoài sự im lặng, Nhật Hồng bắt đầu bồn chồn. Chợt một tiếng động khẽ, chỉ mỗi một tiếng động nhỏ đó thôi nhưng tim Nhật Hồng như bị co thắt lại. Nàng không hiểu sao mình lại có cảm giác kỳ lạ như vậy.
Tim nàng còn chưa kịp trở lại bình thường thì một giọng nói thanh tao, trang nhã như ngọc lưu ly, nghe thật là ôn nhu từ trong gian biệt phòng thốt ra:
− Đệ đệ, gã đã đến rồi. Chắc chắn hôm nay sẽ có người làm phiền chúng ta đó. Đệ đệ phải hết sức với tỷ tỷ.
Lời nói của nữ nhân trong gian biệt phòng như lửa đổ vào lòng Nhật Hồng. Tiếng của Thế Kiệt cất lên:
− Dù có chuyện gì xảy ra, đệ cũng không bỏ qua cơ hội này đâu.
Nhật Hồng vừa nghe hết câu nói của Thế Kiệt, trong tâm tưởng như xuất hiện một ngọn hỏa diệm sơn bất thần nổi giận. Nàng nghiến răng, nghĩ thầm:
− "Phải rồi, làm sao ngươi bỏ qua cơ hội với một giai nhân chứ. Ngươi cũng chỉ là một gã tiểu nhân đê tiện như tên Dâm Thần Gia Hầu.".
Ý niệm đó khiến Nhật Hồng không còn kềm chế được nữa. Nàng vận công vào đôi ngọc thủ vỗ thẳng vào cánh cửa gian biệt phòng.
Ầm...
Cánh cửa mở toang, và nàng phi thân vào luôn, miệng thì thét:
− Lệnh Thế Kiệt, ta không cho ngươi có cơ hội đó đâu.
Sự xuất hiện bất thình lình của Nhật Hồng trong bộ lốt nam nhân buộc Thế Kiệt và Tiêu Thái Ngọc đang đứng bên cửa sổ quay ngoắt lại.
Không cần đến Thế Kiệt, Tiêu Thái Ngọc lắc vai cản đầu Nhật Hồng. Đôi thu nhãn của Thái Ngọc khắt khe nhìn Nhật Hồng:
− Ngươi là ai?
Nhật Hồng cáu gắt quát:
− Ả không cần biết ta là ai. Với một kỹ nữ như ả thì không đáng hỏi tên ta.
Nghe Nhật Hồng gán cho mình là kỹ nữ, bất giác lửa giận bừng cháy trong tâm tưởng của Thái Ngọc:
− Tiện nhân, ngươi dám cho ta là kỹ nữ à? Đáng chết thật.
Cùng với lời nói đó, Thái Ngọc tung hữu thủ vỗ luôn một trảo Ngũ Âm Bạch Cốt Trảo công kích thẳng vào vùng thượng đặng của Cáp Nhật Hồng.
Nhật Hồng không ngờ đối phương của mình là chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc.
Trong tâm tưởng của nàng chỉ nhìn Thái Ngọc là một kỹ nữ tầm thường, như những ả kỹ nữ trong Nguyệt Tình lầu. Khi trảo công Bạch Cốt của Thái

Ngọc vỗ tới, Nhật Hồng mới giật mình vì sự khinh suất của nàng.
Trước thế công vô cùng tàn bạo và dũng mãnh của Thái Ngọc, Nhật Hồng đâm ra lúng túng và bối rối. Khi trảo công Bạch Cốt của Thái Ngọc vỗ tới, Cáp Nhật Hồng chỉ kịp trượt mình ngã về sau. Mặc dù nàng phản xạ cực nhanh như vậy nhưng trảo công của Thái Ngọc vẫn kịp tước đi chiếc mũ thư sinh đội đầu của Nhật Hồng.
Mái tóc dài xổ ra, nàng lộ chân diện mục là nữ nhân cải dạng nam trang.
Lệnh Thế Kiệt cũng kịp nhận ra Cáp Nhật Hồng.
Thái Ngọc thoáng một chút sững sờ bởi Nhật Hồng là nữ nhân chứ không phải nam nhân.
Nàng thoáng chùng thế công, chỉ mỗi khoảng thời gian ngắn ngủi đó thôi, Nhật Hồng đã kịp bật người trụ tấn.
Nàng nhìn Tiêu Thái Ngọc, cáu gắt nói:
− Thì ra ả cũng biết võ công.
Thái Ngọc hừ nhạt:
− Võ công của ta có thể lấy mạng ngươi được đó.
− Chưa chắc đâu.
Nhật Hồng vừa nói vừa lòn tay ra sau rút đôi đoản kiếm.
Thế Kiệt đâu thể đứng yên mặc nhiên cho Thái Ngọc và Nhật Hồng giao thủ với nhau, chàng bước ra đứng bên cạnh Thái Ngọc. Thấy vậy Nhật Hồng càng tức uất thơn.
Nàng gằn giọng nói:
− Lệnh huynh định theo về với ả à?
Thái Ngọc cau mày, nhưng nghe Nhật Hồng gọi Lệnh Thế Kiệt bằng vẻ ôn nhu liền quay qua chàng:
− Đệ đệ quen với ả?
Thế Kiệt gật đầu:
− Đệ không chỉ quen mà còn thọ Ơn của nàng.
Nhật Hồng nạt ngang:
− Lệnh công tử còn nhớ đến Nhật Hồng này sao?
Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng:
− Tại hạ lúc nào cũng nhớ đến cái ơn huệ mà quận chúa đã ban. Nhưng tại hạ cũng không quên sứ mạng của mình.
Nhật Hồng sa sầm mặt:
− Lệnh công tử nhớ ta bởi vì trong tay ta có pho kim thân La Hán của sư tôn Giang Kỳ của công tử.
Thế Kiệt gật đầu:
− Tại hạ phải thu hồi lại pho tượng đó.
Thái Ngọc nghe hai người đối đáp về pho tượng La Hán, ánh mắt nàng ánh lên cái nhìn sắc xảo hướng vào mặt Cáp Nhật Hồng.

Nàng ôn nhu nói:
− Cô nương cũng có giữ một pho tượng?
Nhật Hồng khẳng khái gật đầu:
− Đúng như vậy. Và hôm nay ta cũng có ý thu hồi pho kim thân La Hán của Nam Quân Gia Hầu.
Thái Ngọc nhún vai mỉm cười:
− E rằng cô nương không có cơ may đó đâu.
− Tại sao lại không có cơ may chứ?
− Ta nói cô nương không có cơ may bởi vì hôm nay có mặt ta và Lệnh đệ đệ.
Thái Ngọc dấn đến nửa bộ:
− Cô nương đã giữ pho kim thân La Hán của Lệnh đệ đệ thì mau trả lại cho người. Điều đó sẽ giúp cô bảo toàn được mạng sống.
Nhật Hồng nạt ngang:
− Tại sao Nhật Hồng phải trao cho Thế Kiệt chứ? Y đâu có nghĩ đến Cáp Nhật Hồng này.
Nghe nàng nói, Thế Kiệt thoáng cau mày.
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt giận hờn. Nàng nói tiếp:
− Nếu y nghĩ đến ta thì đã đi tìm ta rồi.
Thái Ngọc mỉm cười:
− Ta đã hiểu cô nương rồi.
Nàng nhìn lại Thế Kiệt:
− Đệ đệ, vị tiểu thư này muốn đệ đệ đi tìm nàng đó.
Nàng ghé miệng vào tai Thế Kiệt thì thầm truyền âm nhập mật:
− Cô ta đã yêu đệ đệ.
Thế Kiệt nheo mày. Lời nói vừa rồi của Thái Ngọc khiến chàng không khỏi bối rối nên nhìn Nhật Hồng chằm chằm.
Nhật Hồng thấy ánh mắt Thế Kiệt nhìn mình với vẻ lạ lùng liền hỏi chàng:
− Ta lạ lắm hay sao mà Lệnh công tử nhìn ta như vậy?
Nghe nàng hỏi, Thế Kiệt càng lúng túng hơn. Chàng còn chưa biết dùng ngôn từ nào để nói với Cáp Nhật Hồng thì bất thình lình gian thượng khách phía trên có tiếng rú lồng lộng phát ra. Tiếng rú thảm đó không nói thì cũng biết đó là tiếng rú của gã quý tử họ Vương bị Nam Quân Gia Hầu bứt đứt đôi ngọc hoàn.
Thế Kiệt khẩn trương nhìn sang Thái Ngọc:
− Tỷ tỷ.
Thái Ngọc khẽ gật đầu.
Thế Kiệt và Thái Ngọc liền bỏ mặc Cáp Nhật Hồng phi thân băng cửa sổ hướng thẳng đến gian thượng khách phòng của Vương Sắc Toàn.
Cáp Nhật Hồng cũng thoạt trổ khinh thân thần kỳ bám theo hai người.

Hồi 33
Sự Biến Bất Ngờ

Nam Quân Gia Hầu kéo trễ chiếc yếm của Chính Chính xuống. Lão chắc lưỡi khi đôi gò bồng đảo trắng nõn của nàng đập vào mắt. Nam Quân Gia Hầu nuốt nước bọt như một kẻ đang thèm khát đến cực độ.
Lão lấy hơi lên giọng nói:
− Nàng hãy gọi ta bằng lão Dâm Thần đi nào!
Chính Chính riu ríu chìu theo ý lão:
− Lão Dâm Thần.
Lão đắc ý cất tràng cười khằng khặc. Giọng cười của lão nghe thật là dâm đãng và biểu hiện một trạng thái nhục dục kích động. Đôi mắt cú vọ của lão sáng rực lên, rồi đôi bàn tay thô tục chộp luôn vào đôi gò bồng đảo của Chính Chính.
Nàng thốt lên:
− Ui cha!
Tiếng thốt đau đớn của Chính Chính như dầu đổ vào ngọn lửa dục đang bừng cháy trong tâm can lão Nam Quân Gia Hầu. Đôi mắt lão đỏ au, lộ sự kích động tột cùng.
Lão quay sang Xảo Xảo:
− Còn nàng nữa, sao không gọi ta chứ.
Xảo Xảo đối mặt với Gia Hầu muốn co rúm người lại nhưng lại không dám. Nàng hồi hộp nói:
− Lão Dâm Thần.
Lời còn đọng trên hai cánh môi Xảo Xảo thì trảo công của Gia Hầu đã thộp vào chiếc yếm che hờ vùng bồng đảo của nàng xé toạc ra.
Xảo Xảo rúm người lại trước ánh mắt sắc như lưỡi dao của Nam Quân.
Cũng với hành động thô tục, lão thộp đôi tay thô bỉ vào hai gò nhũ hoa của Xảo Xảo:
− Ui...
Nghe tiếng thốt của Xảo Xảo, Nam Quân Gia Hầu lại cất tràng tiếu ngạo tràn ngập nhục cảm.
Lão đang thỏa thuê với sự kích động do hai nàng kỹ nữ lầu Nguyệt Tình đem lại thì bất thình lình cánh cửa gian biệt phòng bật tung ra.
Tiêu Thái Ngọc và Lệnh Thế Kiệt lướt vào.
Sự xuất hiện của hai người khiến cho Nam Quân Gia Hầu sững sờ. Mặt của

lão sa sầm lại tỏ vẻ bất nhẫn.
Lão nhìn Thế Kiệt gằn giọng nói từng tiếng:
− Nha đầu và tiểu tử muốn chết hay sao mà dám phá bĩnh cuộc vui của Nam Quân Gia Hầu?
Thái Ngọc thấy Chính Chính và Xảo Xảo lõa thể phơi vùng bồng đảo ra trước mặt mọi người, nhưng vẫn không lộ chút gì e thẹn vốn có của nữ nhân.
Nàng nhìn Gia Hầu:
− Chưa đến lúc lão quỷ được thỏa cơn khát tình đâu.
Gia Hầu tròn mắt nhìn nàng:
− A... nha đầu này chắc muốn vui vẻ cùng lão phu nên mới phá bĩnh cuộc vui của lão ở chốn kỹ lâu.
Lệnh Thế Kiệt nghiêm giọng nói:
− Tại hạ và Tiêu tỷ tỷ sẽ rời khỏi đây ngay mà không làm phiền đến lão, chỉ cần lão giao lại pho tượng kim thân La Hán mà thôi.
Nghe Thế Kiệt nói nét mặt lão Dâm Thần đỏ bừng lên vì tức giận. Lão đẩy Chính Chính và Xảo Xảo ra hai bên rồi bật đứng dậy, chỉ Thế Kiệt rít lên từng tiếng:
− Tiểu tử, ngươi là ai mà dám đòi lão phu giao pho tượng kim thân La Hán chứ?
− Tại hạ là Lệnh Thế Kiệt, truyền nhân của sư tôn Giang Kỳ, chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Trán của lão Dâm Thần nhăn nhíu lại sau lời nói của Thế Kiệt. Lão nhìn chàng không chớp mắt rồi ngập ngừng nói:
− Ngươi là Quỷ Kiếm Khách, kẻ đã lấy mạng Giang Mão bằng một chiêu kiếm, áp chế Tây Kỳ Thạch Khởi và cả Đông Độc Âu Dung Thừa?
Thái Ngọc mỉm cười:
− Tai lão quá thính nên sớm nghe được những kỳ tích của đệ đệ ta.
Mặt Gia Hầu đanh hẳn lại.
Cáp Nhật Hồng từ ngoài lướt vào. Cảnh tượng trước mặt khiến nàng thẹn đến đỏ mặt sượng sùng.
Nàng vội nhắm mắt lại, buột miệng thốt:
− Eo ôi...
Nam Quân Gia Hầu còn chưa hết phân vân bởi sự xuất hiện của Thế Kiệt, người mà thiên hạ đang đồn đãi, thì bất thình lình từ phía cửa sổ, Kha Giã Na cùng với hai vị Lạt Ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố băng vào.
Kha Giã Na sư gia của Nhật Hồng thét lên:
− Lão quỷ mau giao pho kim thân La Hán cho ta, nếu không đừng trách mụ này nặng tay.
Thấy có quá đông cao thủ xuất hiện khăng khang quyết đoạt bằng được pho kim thân La Hán, Nam Quân Gia Hầu không khỏi chột dạ. Lão nghĩ thầm:

− “Bọn người này truy tìm mình để đoạt pho tượng kim thân La Hán, chứng tỏ võ công của bọn chúng không phải hạng tầm thường. Nhất là gã tiểu tử Quỷ Kiếm Khách kia. Nếu đúng như lời thiên hạ đồn đãi thì hôm nay đúng là mình gặp rủi rồi.”.
Lệnh Thế Kiệt nhìn Nam Quân Gia Hầu:
− Tại hạ hy vọng thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không phải tuốt ra khỏi vỏ.
Nghe giọng nói của Thế Kiệt, bất giác Gia Hầu nhìn thẳng vào mắt chàng. Những thớ thịt trên mặt lão giần giật. Ánh mắt này lão đã từng gặp ở đâu đó? Nó tiềm ẩn một thứ quyền uy của một Kiếm Vương. Thứ quyền uy của sát kiếm mà kẻ đối mặt phải khuất phục.
Chính ánh mắt quá lạnh lùng hòa quyện với thứ quyền uy của sát kiếm buộc Gia Hầu phải nghĩ thầm trong đầu:
− “Lời của thiên hạ nói đúng rồi.”.
Với ý niệm thầm kín như vậy, Nam Quân Gia Hầu nhìn Thế Kiệt ôn nhu nói:
− Lão phu quả là không muốn thí mạng với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của ngươi rồi.
Thái Ngọc mỉm cười:
− Lão không muốn thí mạng thì mau trao pho tượng kim thân La Hán cho Lệnh công tử.
Kha Giã Na rít lên:
− Lão phải trao cho ta mới đúng.
Cùng với lời nói đó, Kha Giã Na tung người lên cao ba trượng, đồng thời xuất thủ vỗ thẳng xuống đầu Nam Quân Gia Hầu một đạo Băng Hàn Chưởng. Chưởng khí vừa thoát ra khỏi tâm trung bản thủ của Kha Giã Na thì cả gian biệt phòng đã bị khí lạnh khỏa lấp.
Chính Chính và Xảo Xảo run cầm cập.
Nam Quân Gia Hầu bị Kha Giã Na bất ngờ tập kích, không kịp tránh né nên vận dụng huyền công Mật Tông hộ thân. Trường y của lão Dâm Thần phồng to lên như một quả bóng hứng lấy đạo Bằng Hàn Chưởng của Kha Giã Na. Bình...
Y trang của lão như đóng băng cứng ngắc, buộc lão phải thối hai bộ.
Tiêu Thái Ngọc đâu thể để cho Kha Giã Na cướp tay trên mình. Nàng vận dụng nguyên âm, vung tay. Từ trong ống tay áo xiêm y của nàng thoát ra bảy miếng lụa xanh, đỏ, vàng, tím, trắng, đen và hồng tập kích từ phía sau Kha Giã Na.
Hai vị Lạt Ma đồng loạt lên tiếng:
− Lão sư gia cẩn thận phía sau.
Nghe tiếng cảnh báo của hai vị Lạt Ma, Kha Giã Na toan công tiếp một chưởng vào Nam Quân Gia Hầu thì buộc phải thu hồi công lực. Mặc dùng

chân không có điểm tựa, nhưng Kha Giã Na vẫn có thể xoay người một cách thần kỳ rồi tống ra hai đạo Băng Hàn Chưởng đỡ thẳng bảy miếng vải lụa của Tiêu Thái Ngọc.
Ầm...
Hai người đánh thẳng đỡ thẳng không một chút nương tay. Đến lúc này Cáp Nhật Hồng mới nhận biết hết sự lợi hại của Thất Sắc Mu Nữ Tiêu Thái Ngọc.
Đỡ bảy mảnh lụa thất sắc của Tiêu Thái Ngọc, Kha Giã Na thoạt biến sắc bởi uy lực của bảy mảnh lụa đó. Bản thủ Băng Hàn Chưởng của mụ sư gia như có bảy mũi kim chích vào, chứng tỏ công phu của đối phương chuyên công phá nội lực.
Kha Giã Na lộn người bằng một bộ pháp Hoài Long Qúa Bộ, thối về chỗ cũ.
Cuộc đấu của hai chỉ diễn ra chớp mắt, nhưng lão Dâm Thần Nam Quân cũng kịp nhận biết cả hai đều là những cao thủ thượng thừa. Tình thế này xem ra lão Dâm Thần Nam Quân, hoàn toàn bất lợi nếu như muốn mặt đối mặt với tất cả những cao thủ ở đây.
Lợi dụng thời cơ Kha Giã Na và Tiêu Thái Ngọc đang giao thủ, lão Dâm Thần vươn đôi thủ pháp bất ngờ dài ra như hai cái vòi voi thộp gáy Chính Chính và Xảo Xảo. Lão dùng hai ả kỹ nữ như tấm mộc lướt đến Lệnh Thế Kiệt đang án ngữ cửa gian biệt phòng.
Nam Quân Gia Hầu quật Chính Chính và Xảo Xảo vào người Thế Kiệt như quẳng hai chiếc bị thịt chứ không phải hai con người mà mới đây đã cận kề bên cạnh lão.
Trong khi lão Dâm Thần Gia Hầu dụng Chính Chính và Xảo Xảo như hai chiếc mộc thì ngược lại hai người đó lại bất động bởi sự sợ hãi và khí chưởng Băng Hàn của Kha Giã Na.
Nếu Thế Kiệt tránh né thì Chính Chính lẫn Xảo Xảo nhất định sẽ bị biến thành hai thây ma nát nhừ. Mặc dù biết hai ả kia chỉ là những nàng kỹ nữ lầu xanh, nhưng Thế Kiệt nào muốn họ chết oan một cách thảm thương như vậy. Chính ý niệm đó buộc chàng buông luôn ý tưởng dụng đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn mà xoạc chân dùng tay đỡ lấy hai người. Trong khi Thế Kiệt còn vướng bận đỡ Chính Chính và Xảo Xảo thì vô hình trung lão Dâm Thần có được cơ hội rảnh tay rảnh chân.
Bất ngờ lão quay ngang, hữu thủ quái dị của lão nhanh hơn một cái chớp mắt điểm vào huyệt Kiên Tĩnh của Cáp Nhật Hồng. Cáp Nhật Hồng vốn vì cảnh tượng ô uế trong gian biệt phòng này mà chỉ biết nhắm nghiền đôi mắt nên dễ dàng hứng trọn đạo Phách Không Chỉ của lão Dâm Thần.
Khi huyệt Kiên Tĩnh tê rần tứ chi bủn rủn thì nàng mới thốt lên:
− Lệnh huynh cứu ta!
Hai chữ Lệnh huynh từ cửa miệng Cáp Nhật Hồng thốt ra đập vào thính nhĩ

của lão Dâm Thần Gia Hầu. Không một chút đắn đo, lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu điểm mũi giày băng luôn ra bên ngoài gian biệt phòng.
Sự biến diễn ra ngoài mọi dự tính của mọi người.
Kha Giã Na cuống quít thét lớn:
− Lão quỷ không được hại đến quận chúa.
Nghe Nhật Hồng khẩn thiết kêu đến mình, Lệnh Thế Kiệt biết đã có sự biến đến nàng.
Khi chàng chộp được Chính Chính và Xảo Xảo, không để đầu họ va vào vách tường mà vỡ óc, thì lão Dâm Thần đã cắp Cáp Nhật Hồng thoát ra bên ngoài gian biệt phòng rồi.
Thế Kiệt vốn đã được Thái Ngọc cho biết về cá tính của Nam Quân Gia Hầu và hành tung xuất thần nhập quỷ của lão nên không khỏi chột dạ lo âu cho Cáp Nhật Hồng. Chàng thét lớn:
− Lão quỷ có lên trời hay xuống đất, Lệnh Thế Kiệt này cũng theo lão. Mau thả quận chúa Tây Hạ xuống.
Chàng vừa nói vừa cất mình băng theo lão quỷ Dâm Thần Gia Hầu. Nhưng Lệnh Thế Kiệt giờ mới biết khinh thuật của lão Gia Hầu quá đỗi siêu phàm. Mặc dù chàng đã vận dụng cước pháp đến cực độ nhưng khoảng cách giữa chàng và lão Dâm Thần Gia Hầu càng lúc càng giãn xa nhau ra.
Mồ hôi xuất hạn trên trán Thế Kiệt, bởi nghĩ chẳng bao lâu nữa lão Dâm Thtần Nam Quân sẽ bỏ rơi chàng lại phía sau mà cắp Cáp Nhật Hồng đi.
Lão Dâm Thần Nam Quân vừa trổ khinh thuật vừa cất tràng tiếu ngạo ngập ngụa nhục dục. Lão cắt tràng tiếu ngạo đó, vừa chạy vừa nói lớn cốt ý cho Thế Kiệt nghe:
− Tiểu tử phá bĩnh cuộc vui của lão phu ở Nguyệt Tình lầu thì buộc lão phải mượn tạm vị cô nương xinh đẹp này của ngươi đặng tiếp tục cuộc vui vẻ của lão chứ.
Lão nói xong cất tràng tiếu ngạo thật lớn rồi gia tăng cước pháp siêu đẳng thoát chạy...
Trong tay lão Dâm Thần Nam Quân, quận chúa Tây Hạ sẽ ra sao?
Thế Kiệt có đuổi theo kịp lão quỷ đó hay không?

Hồi 34
Dị Hình Cước Pháp

Bóng của Nam Quân Gia Hầu cắp theo Cáp Nhật Hồng càng lúc càng xa dần, mặc dù Thế Kiệt đã vận dụng hết cước pháp của bản thân. Nếu để cho lão Gia Hầu mang Cáp Nhật Hồng đi thì chàng không biết hậu quả rồi sẽ ra sao. Vốn đã biết Nam Quân Gia Hầu là một lão Dâm Thần, Cáp Nhật Hồng lại là quận chúa Tây Hạ, thân lá ngọc cành vàng thì chàng đâu thể yên tâm khi nàng rơi vào tay lão quỷ Dâm Thần Nam Quân.
Bụng dạ rối bời bởi ý niệm lo lắng cho Cáp Nhật Hồng, nhưng lực bất tòng tâm, dù Thế Kiệt đã ráng hết sức nhưng dáng lão Dâm Thần Nam Quân cứ càng lúc càng xa dần, cho đến khi lão mất hút ngoài tầm mắt của Thế Kiệt.
Sự phẫn nộ dâng tràn tâm tưởng, Thế Kiệt muốn gào lên một tiếng thật lớn. Thế Kiệt chưa thực hiện ý định đó thì bất thình lình giọng của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi cất lên sau lưng chàng:
− Tiểu tử, dù ngươi có chạy đến vỡ tim đoạn mạch mà chết cũng không bắt kịp lão quỷ Nam Quân đó đâu.
Thế Kiệt nghe tiếng lão thâu nhi liền quay ngoắt lại. Thần Hành Di Cái đã đứng phía sau lưng chàng tự lúc nào mà Thế Kiệt chẳng hề phát hiện được.
Thở hắt ra một tiếng, Thế Kiệt hỏi Thần Hành Di Cái lão thâu nhi:
− Lão tiền bối, vãn bối phải làm gì để cứu Cáp Nhật Hồng?
Cũng với thói quen cố cựu, Thần Hành Di Cái nhổ một cọng râu se trên hai ngón tay.
Lão nhìn Thế Kiệt, nhún vai nói:
− Tiểu tử thì chẳng có cách chi để giải thoát cho ả nha đầu kia thoát khỏi bàn tay dâm đãng của lão quỷ Nam Quân Gia Hầu. Lão ăn mày này thừa biết tiểu tử đã biết tỏng hành tung của lão Dâm Thần vô cùng quỷ dị, khác người.
Lão thả sợi râu vừa mới nhổ rồi thuận tay nhổ một cọng khác. Thế Kiệt nhìn lão mà trong lòng như có lửa đốt.
Lão thâu nhi se cọng râu vừa mới nhổ. Nhìn hành động của lão Thần Hành Di Cái lão thâu nhi, Thế Kiệt tức uất bởi vẻ dềnh dàng của lão.
Thần Hành Di Cái nói:
− Nếu tiểu tử muốn gặp Nam Quân thì phải đợi đến con trăng sau mà phục sẵn ở lầu Loan Tình. Lão phu biết chắc lão tặc kia sẽ đến đó.
Nghe Thần Hành Di Cái nói hết lời, mặt Thế Kiệt sa sầm lại tỏ lộ sự bất nhẫn cùng tột:

− Tại hạ phải chờ lão đến con trăng sau ư?
Lão thâu nhi gật đầu.
Thế Kiệt cau mày gằn từng tiếng:
− Thế thì Cáp Nhật Hồng sẽ như thế nào?
− Tất nhiên chuyện gì xảy ra thì ngươi thừa biết rồi. Chẳng lẽ phải đợi lão phu giải bày nữa à?
Lão thâu nhi xuống giọng thật là ai oán:
− Tội nghiệp cho ả nha đầu đó.
Thế Kiệt rít lên:
− Tại hạ không muốn mất thời gian với lão tiền bối. Kiếu từ.
Thế Kiệt vừa toan quay lưng thì lão thâu nhi gọi giật lại:
− Hê... Tiểu tử định đi đâu?
− Đi tìm lão Nam Quân Gia Hầu.
− Thế tiểu tử tìm lão ở đâu nào?
Thế Kiệt sững sờ rồi buông một tiếng thở dài. Câu hỏi vừa rồi của lão thâu nhi khiến chàng ngớ ngẩn.
Thế Kiệt nghĩ thầm:
− "Mình tìm lão tặc đó ở đâu bây giờ?".
Ý niệm đó khiến Thế Kiệt càng rối bời hơn.
Lão thâu nhi chờ cho Thế Kiệt hoàn toàn biểu lộ sự thất vọng ra ngoài mới lên tiếng:
− Lão ăn mày này có thể giúp được cho tiểu tử đó.
Thế Kiệt nhìn lão hỏi luôn:
− Tiền bối có thể giúp được vãn bối tìm ra Nam Quân Gia Hầu?
Lão thâu nhi gật đầu.
Thế Kiệt hỏi tiếp luôn:
− Tiền bối... Mong tiền bối mau chỉ giáo.
Lão thâu nhi thả cọng râu rồi nhổ một cọng khác.
Lão từ tốn nói:
− Một khi lão phu đã hứa thì không bao giờ nuốt lời. Chắc tiểu tử thừa biết tính khí của lão phu.
− Vãn bối biết.
− Thế thì tốt rồi. Ngoài chữ tín ra, lão phu còn một quy ước đối với bản thân lão.
Thế Kiệt lo lắng hỏi:
− Lão tiền bối muốn vãn bối phải làm điều gì à?
Lão ăn mày nhún vai:
− Tất nhiên rồi. Trên đời này đâu có cái gì cho không. Phải không nào?
− Vãn bối hiểu.
− Điều kiện lão phu đặt ra cho tiểu tử cũng không khó lắm đâu và cũng

không ngoài khả năng của ngươi nữa.
− Nếu tiền bối đã khẳng định như vậy, vãn bối mong được người chỉ giúp.
Thần Hành Di Cái nói thật chậm rãi:
− Chỉ cần tiểu tử uống rượu với lão phu mà thôi. Ngươi có đồng ý không nào?
Thế Kiệt lưỡng lự rồi nói:
− Trong bụng vãn bối như có lửa đốt bởi vì Cáp Nhật Hồng hiện ở trong tay Nam Quân Gia Hầu, mà lão đó lại là một Dâm Thần có tiếng thì sao có thể còn bụng với dạ mà đối ẩm với lão tiền bối được chứ.
− Xem ra tiểu tử cũng quá lo lắng cho ả nha đầu Cáp Nhật Hồng kia, nhưng lão phu nói cho ngươi biết một điều.
− Vãn bối đang lắng nghe.
Lão thân nhi nghiêm giọng:
− Dục tốc bất đạt. Nếu như bây giờ lão phu có chỉ cho ngươi tìm đến chỗ Nam Quân Gia Hầu thì ngươi cũng chẳng thể làm gì được lão, mặc dù ngươi có là Quỷ Kiếm Khách, hay Kiếm Vương đi nữa.
Thế Kiệt cau mày.
Thấy vẻ mặt chàng, lão thâu nhi nhún vai nói tiếp:
− Ngươi không tin lời của lão phu à?
− Vãn bối tin, nhưng không thể để mặc Cáp Nhật Hồng bị vùi hoa dập liễu bởi lão quỷ đó.
− Tiểu tử có lo như thế nào cũng vô ích thôi. Bây giờ ngươi có tìm đến gặp lão tặc Gia Hầu thì chỉ một cái lắc vai nhún nhẩy của lão quỷ đó thì lão đã mất dạng rồi. Đến lúc đó thì xem như tiểu tử hại ả nha đầu thì đúng hơn. Tiểu tử chẳng còn cơ may nào khả dĩ tìm được Nam Quân Gia Hầu và ả nha đầu Cáp Nhật Hồng. Hãy tin vào những gì lão phu đã thốt ra đi.
− Thế vãn bối phải làm sao bây giờ?
− Cùng đối ẩm với lão phu.
Thế Kiệt thở dài một tiếng.
Lão thâu nhi nghiêm giọng nói gằn từng tiếng:
− Chỉ có cách đối ẩm với lão phu may ra tiểu tử mới có đặng cơ may giải thoát cho ả nha đầu Cáp Nhật Hồng.
− Vãn bối kỳ vọng vào lão tiền bối.
− Thế thì tiểu tử còn đứng đó làm gì nữa để mất thời gian? Ngươi theo lão phu.
Thần Hành Di Cái quay lưng thoát bộ đi trước, Thế Kiệt nối bước theo sau. Lần này lão không trổ thuật khinh công Di Hành Cước nên Thế Kiệt bám theo sau chẳng khó khăn gì.
Thần Hành Di Cái đưa Thế Kiệt đến một gian cổ miếu hoang. Lão thản nhiên đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt Thế Kiệt là một vò rượu mười cân. Lão thâu nhi chỉ vò rượu:
− Chỉ cần tiểu tử uống với lão phu hết vò rượu kia thì lão phu sẽ giúp tiểu tử.
Thế Kiệt gật đầu. Chàng thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Dù sao chàng cũng đã biết tửu lượng của mình và của lão thâu nhi rồi. Với vò rượu mười cân kia thì hai người chỉ uống trong một khoảng khắc ngắn là hết.
Thế Kiệt hối hả nói:
− Vãn bối thỉnh tiền bối.
Tất nhiên lão thâu nhi thừa thông minh đọc được ý niệm trong tâm tưởng của Thế Kiệt.
Lão nhìn Thế Kiệt nói:
− Hê... Tiểu tử đừng nghĩ chỉ uống rượu suông đâu đó, mà phải uống theo cách của lão phu.
− Uống theo cách của lão tiền bối là như thế nào?
− Tiểu tử đừng quá hấp tấp, rồi ngươi sẽ thấy mà. Lão phu uống như thế nào tiểu tử uống như thế nấy.
Thế Kiệt lo lắng.
Lão thâu nhi nhổ một cọng râu, mỉm cười nói:
− Uống theo cách của lão phu thì mười cân rượu này đủ làm ngươi ngất ngưỡng túy lúy đó.
Thế Kiệt khảng khái nói:
− Dù có say đến túy lúy, vãn bối cũng xin tiền bối chỉ giáo.
− Lão phu khá khen cho ngươi đó.
Lão ăn mày thong dong bước lại bên vò rượu. Lão ôm cả vò rượu đội trên đầu mình rồi quay lại nhìn Thế Kiệt:
− Ngươi nhớ nhìn cho kỹ rồi bắt chước lão phu đấy nhé.
− Vãn bối sẽ cố gắng hết sức mình.
− Không dễ như tiểu tử tưởng đâu.
Thần Hành Di Cái nói xong, bất ngờ đi ngả nghiêng. Dáng đi của lão trông thật nực cười, cứ như kẻ quá chén không còn đủ sức trụ vững hai chân. Có lúc tưởng chừng như lão thâu nhi sắp đổ kềnh ra sàn cổ miếu, nhưng có một sự lạ lùng là vò rượu mười cân đội lên đầu không hề chao đảo mà sau mỗi bước đi thì vò rượu lại tưng lên xộc ra ngoài đúng một ngụm rượu rớt thỏm xuống đúng một cái miệng đang há của lão ăn mày.
Lão đi đúng một vòng quanh gian cổ miếu rồi dừng lại nhìn Thế Kiệt hỏi:
− Tiểu tử, ngươi đã quan sát kỹ rồi chứ?
Lão thâu nhi vừa nói vừa nhấc vò rượu trên trán mình đặt xuống chỗ cũ.
Lão nhìn Thế Kiệt:
− Đến lượt tiểu tử đó.
Chàng bước đến bên vò rượu.
Lão nhìn Thế Kiệt nói:

− Ngươi đừng có căng thẳng quá mức như vậy.
Thế Kiệt thở ra, cẩn thận bưng vò rượu đặt lên trán mình.
Lão thâu nhi nói:
− Ngươi nên nhớ lão phu vừa đi vừa uống rượu đấy nhé. Nếu ngươi quá chú tâm đến vò rượu trên trán ngươi thì không thể uống được ngụm nào đâu. Lão phu uống đúng một cân thì tiểu tử phải uống đúng một cân.
Đến bây giờ Thế Kiệt mới biết đây là một thách thức quá khó khăn đối với chàng. Nếu như Thần Hành Di Cái lão thâu nhi ung dung, tự tại, khoan thai bao nhiêu, thì ngược lại Thế Kiệt khó khăn bấy nhiêu.
Mặc dù chàng đã cố gắng rất nhiều, nhưng mỗi bước đi thì cứ tưởng như vò rượu sẽ rơi thẳng xuống sàn cổ miếu, chứ đừng nói đến chuyện uống rượu.
Thế Kiệt càng lúc càng thấy tuyệt vọng với sự thử thách này của lão thâu nhi.
Thần Hành Di Cái nhổ một cọng râu se trên hai đầu ngón tay. Lão nhìn Thế Kiệt, khinh khỉnh nói:
− Ngươi cứ như thế này thì có đi đến mòn sàn cổ miếu cũng không thể uống được một ngụm rượu chứ đừng nói đến một cân. Ngươi đã quan sát lão phu đi như thế nào rồi, nhưng tại ngươi không tập trung thôi.
Lão thả cọng râu vừa mới nhổ, thuận tay nhổ một cọng khác rồi trang trọng nói:
− Cái hay của lão phu là biết đi trên đầu mũi giày. Mũi chân của tiểu tử sẽ uyển chuyển hơn cả bàn chân. Cái món nay lão học được ở những nàng vũ công trong cung đình của hoàng thượng đó.
Lão nhướng mày, hóm hỉnh nói:
− Tiểu tử cứ theo lời lão phu thử coi. Nếu nhỡ như vò rượu có rời cái trán của ngươi thì ngươi cũng bắt kịp nó lại kia mà, đâu cần phải chú tâm vào nó nhiều như vậy.
Những lời gợi ý của lão thâu nhi khiến Thế Kiệt ngờ ngợ hiểu ra nguyên lý trong lối di thân của lão.
Chàng nhìn Thần Hành Di Cái:
− Đa tạ lão tiền bối chỉ giáo.
− Lão chỉ sợ ngươi không đủ kiên trì mà bỏ cuộc thôi. Nào, uống rượu đi.
Thế Kiệt rít một luồng chân khí thật sâu rồi di chuyển những bước chân theo sự hướng dẫn của lão thâu nhi. Mặc dù đã được Thần Hành Di Cái gợi ý nhưng mới di chuyển được năm bộ thì vò rượu trên trán chàng đã lật nghiêng. Thế Kiệt phản xạ cực kỳ nhanh mới có thể giữ nó lại được.
Lão thâu nhi nhìn chàng mỉm cười:
− Khá lắm. Bước đầu năm bộ đã là khá lắm rồi đó. Lúc lão phu mới tập thì chưa đi quá ba bộ trong nửa năm. Nếu tiểu tử chú tâm thì ngươi còn kịp thời gian đi tìm lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu.

Lời động viên của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi khiến Thế Kiệt phấn chấn hẳn lên.
Mặc dù mồ hôi đã tuôn ra ướt đầm trường y nho sinh, nhưng Thế Kiệt vẫn không ngừng bước.
Chàng đi theo tư thế hướng dẫn của lão thâu nhi mà di thân, chẳng mấy chốc đã đi được một trăm vòng quanh cổ miếu. Càng đi chuyển theo cách thức di thân của Thần Hành Di Cái, bất giác chàng càng thích thú, và có cảm tưởng như chân ngươn từ vùng đan điền tự động theo những chu trình tiểu chu thiên và đại chu thiên dồn xuống đôi cước pháp để nhấc bổng mình lên.
Trong khi Thế Kiệt tập di thân thế cách hướng dẫn của Thần Hành Di Cái thì lão lại nằm khèo ra sàn cổ miếu cất tiếng ngáy ngon lành. Nói như thế, nhưng lúc này Thế Kiệt cũng mới chỉ giữ được vò rượu trên trán mình, mà chưa thể khiến nó nhả ra từng ngụm như lão ăn mày.
Thế Kiệt bất giác nhón người, khẽ tưng vò rượu. Động tác của chàng khiến rượu trong bình trào ra một chén đầy trút luôn xuống miệng.
Qúa hứng khởi với sự thành công bất ngờ, Thế Kiệt thốt lên:
− Lão tiền bối, vãn bối đã uống được rượu rồi.
Thần Hành Di Cái uể oải ngồi lên, lão nhìn Thế Kiệt:
− Ngươi nói cái gì?
− Vãn bối đã uống được rượu trong vò rồi.
Thế Kiệt vừa nói vừa thực hành lại động tác mình vừa mới nghiệm ra.
Lão thâu nhi vỗ tay:
− Tiểu tử khá lắm. Nếu lão phụ không chứng kiến tận mắt thì quả là không tin chỉ trong một thời gian ngắn mà ngươi đã có thể tiếp thụ sự ảo diệu thần kỳ của tuyệt kỹ Di Hình Cước Pháp.
Nghe lão thâu nhi nói, Thế Kiệt giờ vỡ lẽ Thần Hành Di Cái đang truyền thụ bí thuật khinh công Di Hình Cước Pháp cho chàng.
Nghe lão thâu nhi nói, Thế Kiệt càng hứng khởi hơn. Trong lòng tràn trề hy vọng mình sẽ có cơ hội trả lại cái ơn hôm nào cho Cáp Nhật Hồng. Với sự tràn trề hy vọng đó, Thế Kiệt không đợi Thần Hành Di Cái hối thúc mà tiếp tục khổ luyện bí thuật Di Hình Cước Pháp. Loáng một cái, chàng đã di chuyển được trăm vòng nữa, những bước sau này tư thế của chàng thật ung dung, khoan thai tự tại và càng lúc càng nhuần nhuyễn, cho đến vòng cuối cùng thì vò rượu cũng tượng tự như lúc Thần Hành Di Cái trổ bí thuật Dị Hình Cước Pháp, tung ra từng ngụm rượu rơi thỏm vào miệng Thế Kiệt.
Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thích thú vỗ tay:
− Tiểu tử... khá lắm... khá lắm. Thần Hành Di Cái lão thâu nhi này khâm phục ngươi đó.
Thế Kiệt đi trọn một vòng đã uống hết đúng một cân rượu như lão thâu nhi. Chàng đặt vò rượu xuống chỗ cũ, rồi bước đến đối mặt với lão ăn mày, kính

cẩn nói:
− Nếu không có lão tiền bối chỉ giáo thì vãn bối không thể nhanh chóng tựu thành bí thuật Di Hình Cước Pháp.
Thần Hành Di Cái khoát tay:
− Khách sáo... Tiểu tử khách sáo với lão ăn mày này làm gì. Ngươi sớm tựu thành bí thuật Di Hình Cước Pháp vốn là do tư chất thông minh và căn cơ của ngươi thôi.
Lão chớp mắt và không quên nhổ một cọng râu theo thói quen, rồi nhìn Thế Kiệt nói:
− Với lại lão phu biết trong tâm ngươi đang mong muốn giải thoát cho ả nha đầu Cáp quận chúa khỏi bàn tay dâm đãng của lão Dâm Thần Nam Quân, có đúng không nào?
Lão chỉ Thế Kiệt:
− Xem chừng tiểu tử cũng rất nặng tình với ả nha đầu đó.
Thế Kiệt thở dài:
− Vãn bối và sư tôn Giang Kỳ có thọ Ơn nàng, và nhân dịp này muốn trả lại cái ơn đó.
− Nếu ngươi nói như vậy thì lão phu thất vọng quá. Thọ Ơn thì thiếu gì cơ hội để đáp ơn.
Đâu phải bây giờ mới là cơ hội cho tiểu tử đáp lại ơn nghĩa với Cáp Nhật Hồng. Nếu như ngươi cứ khăng khăng vì chữ ơn, chữ nghĩa thì sao không đợi đến lúc ả nha đầu kia bì vùi hoa dập liễu bởi lão Dâm Thần Nam Quân rồi mang sính lễ đến cưới ả làm nương tử? Thế cũng là một cách trả ơn vậy. Đâu cần gì phải cực nhọc khổ luyện bí thuật Di Hình Cước Pháp của lão phu.
Lão chấp tay sau lưng:
− Lão phu nói có đúng không nào?
Thế Kiệt chần chừ, chưa đáp lời Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thì lão ăn mày đã ngoe nguẩy:
− Hê... Nếu tiểu tử nhất nhất chỉ vì chữ ơn thì lão phu thôi không để ngươi mất thời gian nữa. Ngươi cứ đi tìm lão Dâm Thần mà đáp ơn đáp nghĩa cho Cáp Nhật Hồng.
Lão vừa dứt lời thì quay lưng toan trở bước bỏ đi.
Thế Kiệt bối rối gọi giật lại:
− Lão tiền bối.
Thần Hành Di Cái quay lại, nhún vai hờ hững nói:
− Ậy... có lẽ lão chẳng có gì để nói với tiểu tử.
− Nhưng vãn bối đã luyện thành Di Hình Cước Pháp rồi mà.
Thần Hành Di Cái trợn mắt:
− Chỉ bấy nhiêu đó mà ngươi nói ngươi đã tựu thành bí thuật Di Hình Cước

Pháp mà lão phu đã khổ luyện cả một đời ư?
Lão lắc đầu:
− Còn lâu lắm.
− Vãn bối đã uống hết một cân rượu theo đúng cách lão tiền bối đã uống.
− Nhưng uống như vậy chưa phải là tuyệt đỉnh của bí thuật Di Hình Cước Pháp.
Thần Hành Di Cái lão thâu nhi dứt lời, lạng bộ lướt đến bên bệ thờ. Lão với tay thộp bó hương trên bệ thờ rồi khẽ xoay mình nhìn Thế Kiệt nói:
− Khi nào ngươi khiến được thân mình theo ý thì lúc đó mới có thể gọi là đã tựu thành bí thuật Di Hình Cước Pháp.
Thần Hành Di Cái vừa nói vừa đánh đá lửa đốt năm nén hương, rồi vung tay. Bó hương đang cháy thoát ra khỏi tay lão thâu nhi bắn đi như những mũi phi tiễn ghăm luôn xuống sàn cổ miếu. Những cây nhang mỏng mảnh thế mà vẫm ghim xuống sàn cổ miếu như người ta dùng tăm xiên bánh bao.
Bó hương ghim xuống sàn cổ miếu kết lại tạo thành một đồ hình bát quái.
Thần Hành Di Cái lững thững bước đến bưng vò rượu. Lão nhìn Thế Kiệt:
− Bây giờ mới đúng là tuyệt kỳ Di Hình Cước Pháp của lão phu đây. Tiểu tử ráng mà học nhé. Nếu không thì ngươi phải chấp nhận một điều kiện của lão thì lão mới chỉ giáo cho ngươi.
− Vãn bối sẵn sàng nhận sự thách thức của lão tiền bối.
Lão ăn mày khẽ gật đầu, rồi điểm giày. Thân pháp của lão phiêu bồng ngoài sự tưởng tượng của Thế Kiệt. Chàng ngỡ như Thần Hành Di Cái lão thâu nhi đang cưỡi không khí, nhẹ êm như một sợi tơ hồng là đà đáp trên đỉnh một cây hương. Cây hương từ từ quằn xuống, khi nó gần như chạm đất thì lão đã tu xong một hơi rượu dài rồi chuyển bộ phiêu bồng qua cây hương khác. Cứ như thế lão di chuyển thân pháp mà không hề làm cho một cây nhang nào gãy đôi. Thần Hành Di Cái càng lúc càng di chuyển thật nhanh, cho đến khi Thế Kiệt chỉ còn nhận thấy bóng của lão.
Thế Kiệt chỉ còn biết trố mắt nhìn. Chàng không sao ngờ được bí thuật Di Hình Cước Pháp lại thần kỳ như vậy, nên chỉ đứng ngớ người không chớp mắt.
Thần Hành Di Cái thoạt đã trở về vị trí cũ mà Thế Kiệt vẫn còn ngẩn ngơ. Lão nhìn chàng nói:
− Đó mới là tuyệt kỹ Di Hình Cước Pháp của lão phu. Tiểu tử có thể thi triển được như vậy không?
Thế Kiệt lưỡng lự rồi buông một tiếng thở dài:
− Vãn bối...
Thần Hành Di Cái nhổ một cọng râu:
− Ngươi không tự tin vào chính mình nữa chứ gì?
Những gì chàng đã chứng kiến lão ăn mày thi thố Di Hình Cước Pháp khiến

chàng buộc phải gật đầu:
− Thấy tiền bối thi thố bí thuật Di Hình Cước Pháp, vãn bối quả là mất tự tin. Có lẽ vãn bối không thể nào làm được như lão tiền bối.
Lão thả sợi râu vừa mới nhổ rồi lại nhổ một cọng khác:
− Lão phu biết ngay mà. Tiểu tử không thực hiện được Di Hình Cước Pháp của lão phu thì xem như lão không thể giúp ngươi tìm đến chỗ lão Dâm Thần Nam Quân.
Lão nói dứt lời liền lắc vai, thoắt cái đã lướt qua ngoài cửa cổ miếu, ngoài tầm mắt của Thế Kiệt.
Thế Kiệt hoảng hốt gọi:
− Lão tiền bối.
Lời còn đọng trên miệng chàng thì Thần Hành Di Cái đã mất dạng rồi.
Thế Kiệt lúng túng vô cùng. Chàng nhìn lại những nén hương đang bốc khói mà cảm thấy mình bất lực.
Thế Kiệt thở dài, lắc đầu.
Chàng lẩm nhẩm nói:
− Thế Kiệt, giờ ngươi phải làm sao đây? Giang hồ mênh mông quá, ta biết lão Dâm Thần ở đâu mà tìm?
Lời than thân còn đọng trên miệng thì sau lưng chàng Thần Hành Di Cái lên tiếng:
− Hê... Quỷ Kiếm Khách lẫy lừng trong thiên hạ mà cũng sầu bi ảo não như vậy ư?
Thế Kiệt quay ngoắt lại:
− Lão tiền bối. Vãn bối xin được người chỉ giáo.
Thần Hành Di Cái nhìn sâu vào mắt chàng:
− Lão phu sẽ chỉ giáo chi ngươi nhưng với một điều kiện.
− Vãn bối sẵn sàng chấp nhận.
− Ngươi hứa với lão phu chứ?
− Vãn bối hứa.
− Những điệu kiện lão phu buộc ngươi như thế này...
Thần Hành Di Cái lưỡng lự một chút liền nói:
− Thứ nhất, ngươi không được giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Thế Kiệt sa sầm mặt:
− Tiền bối, tại sao vãn bối lại không được giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?
Lão ăn mày hất mặt:
− Tiểu tử chỉ biết nghe mà không được quyền hỏi.
− Vãn bối đã nhận di huấn của sư tôn. Nếu không giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì sao thực hiện trọn di huấn với người chứ?

− Đó là chuyện của ngươi, còn đây là giao ước của ta.
Thế Kiệt thở dài rồi trang trọng:
− Vãn bối chỉ có thể không sát tử Tàn Hồn Ma Đao mà thôi. Mong lão tiền bối cho vãn bối một cơ hội.
Thần Hành Di Cái nhìn Thế Kiệt:
− Giang Kỳ buộc tiểu tử phải giao thủ với Nguyên Thiên Phục?
Thế Kiệt gật đầu.
Thần Hành Di Cái thở dài:
− Chỉ giao thủ thôi ư?
− Sư tôn đã từng giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục và đã thắng y nửa chiêu kiếm.
− Giang Kỳ cũng đã từng thua Nguyên Thiên Phục nửa chiêu đao. Kẻ luyện đao, người luyện kiếm, đao kiếm quả là oan nghiệt.
Lão lại buông một tiếng thở ra rồi nói:
− Được, lão phu đồng ý với tiểu tử, nhưng tuyệt nhiên ngươi không được sát tử Nguyên Thiên Phục.
Thế Kiệt gật đầu:
− Chưa chắc vãn bối đã là đối thủ của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
− Lão phu không cần biết điều đó.
Lão nghiêm mặt nói tiếp:
− Điều thứ hai lão buộc ngươi không được giao tình với Tiêu Thái Ngọc.
Thế Kiệt cau mày:
− Đây là chuyện riêng của vãn bối.
− Hê... Thế nào, ngươi có đồng ý không thì nói?
Thế Kiệt gượng gật đầu:
− Vãn bối đồng ý.
Lão thâu nhi chắc lưỡi, nhổ một cọng râu:
− Có thế chứ. Nói cho tiểu tử biết, lão chẳng bức ép gì ngươi đâu, chẳng qua cũng chỉ vì thấy ả Cáp Nhật Hồng xứng với ngươi hơn ả Tiêu Thái Ngọc.
Thế Kiệt cúi mặt.
Thần Hành Di Cái dốc vò rượu tu luôn một hơi dài:
− Sao? Tiểu tử đồng ý chứ?
− Dù muốn hay không tiền bối cũng đã buộc vãn bối.
− Ta buộc tiểu tử nhưng không biết ngươi có giữ lời giao ước với lão phu không?
− Nam tử đỉnh thiên lập địa, xuất ngôn như phá thạch. Lời giao ước còn không giữ được thì sao có thể đứng trong trời đất.
− Khí khái... rất khí khái. Lão phu tin tưởng vào những gì tiểu tử đã thốt ra với lão phu.

Kẻ bội tín thì không bao giờ được cửu thiên phò trợ đâu.
− Vãn bối đã nói thì không bao giờ nuốt lời. Đây cũng là sự giáo huấn của sư tôn.
− Hai tiếng sư tôn lúc nào cũng trên đầu môi của ngươi ư?
− Không có sư tôn thì bây giờ vãn bối đã không đứng trước mặt lão tiền bối.
− Tiểu tử quả là kẻ chí thành. Phải chi Cái Bang của lão có được một đóa kỳ hoa như ngươi thì đã có thể phát dương quang đại như lời lão tổ Hồng Thất Công.
− Vãn bối chuyện nhỏ còn không làm được sao có thể bì với bậc trưởng tôn như Hồng lão tổ.
Thần Hành Di Cái khoát tay:
− Thôi thôi... lão phu vốn rất ghét những lời khách sáo nói nhăng nói cuội. Đừng mất thời gian nữa, lão phu sẽ chỉ giáo cho ngươi luyện thành Di Hình Cước Pháp rồi đưa ngươi đến Động Phong Nha của lão Dâm Thần Gia Hầu.

Hồi 35
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân

Chiếc lâu thuyền với tiếng nhạc sáo du dương hòa cùng tiếng đàn tỳ bà tấu một điệu khúc nghe lai láng lòng người. Bất cứ ai nghe tiếng nhạc kia đều không khỏi có cảm giác vấn vương mơ mộng. Chủ nhân chiếc lâu thuyền đó phải là một đại gia, đại phú, có tâm hồn lãng mạn thi cảm mới ngao du trên chốn sông nước dòng Dương Tử.
Chiếc lâu thuyền đi đến đâu đều được sự chú ý của những khách đứng trên bờ. Sự chú ý đó không ngoài vẻ nguy nga của con thuyền, hay chính bởi tiếng nhạc mê ly phát ra trên khoang thuyền, khiến người ta có thể tưởng tượng trên khoang thuyền đang có một cuộc đại yến trịnh trọng của một vị vương gia nào đó chốn cung đình.
Trên khoang thuyền, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân ngồi chễm chệ trên chiếc tràng kỷ, lưng tựa khắc hai đầu hổ đang nhe nanh múa vuốt. Cặp tinh nhãn như đóng đinh vào hàng vũ nữ đang uốn éo thân mình biểu diễn theo tiếng nhạc du dương.
Tám tấm thân kiều nữ với những bộ xiêm y bó chẽn, được may bằng thứ lụa Hàng Châu mỏng tang, phô ra những đường cong nữ nhân, và những đường cong đó càng tôn tạo hơn dưới ánh sáng từ những chiếc giá bạch lạp gắn trên vách khoang lâu thuyền.
Chiếc lâu thuyền của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân từ từ cặp mạn vào bến thành Dương Châu.
Như đã được chuẩn bị từ trước, đám phu thuyền trên bờ nhanh nhảu bắc cầu lên mạn thuyền.
Đích thân Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh, trong trường y lễ phục tiến lên khoang thuyền.
Liễu Trịnh đã bước lên khoang thuyền, nhưng Bắc Thần Thôi Kỳ Lân vẫn dửng dưng ngồi trên tràng kỷ xem tám nàng kiều nữ thi thố những bước chân và đôi tay uyển chuyển như bầy tiên nữ múa khúc nhạc Nghê Thường.
Liễu Trịnh đứng bên mạn thuyền chờ đợi. Bang chủ Kim Tiền bang mà còn đứng hầu đủ chứng tỏ quyền uy của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân đối với Kim Tiền bang.
Tiếng nhạc du dương ngưng bặt, tám ả kiều nữ nghiêng mình uyển chuyển xá Thôi Kỳ Lân, rồi lần lượt thối lui vào trong khoang thuyền. Đến bây giờ Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh mới bước đến trước mặt Bắc Thần Thôi Kỳ

Lân ôm quyền kính cẩn xá. Gã xá xong, ngẩng mặt từ tốn nói:
− Đệ đã chuẩn bị đón tiếp lão huynh.
Thôi Kỳ Lân gật đầu khệnh khạng đứng lên. Lão bước đến bên Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh:
− Lão huynh nghe nói bấy lâu nay lão đệ rất phát tài. Hôm nay muốn đến để biết qua sự phát tài của lão đệ.
Liễu Trịnh lấy giọng khách sáo đáp lời Bắc Thần:
− Kim Tiền Bang có được ngày hôm nay là do sự đỡ đần của lão huynh. Đệ sao dám quên cái ơn mưa móc mà lão huynh đã ban tặng.
− Hê... Công của lão đệ rất là nhiều chứ có phải một mình Thôi lão huynh đâu.
Thôi Kỳ Lân giũ hai ống tay áo trường bào.
Liễu Trịnh kính cẩn nói:
− Đệ cung thỉnh lão huynh về tổng đàn Kim Tiền bang. Lão huynh đến Dương Châu lần này, Kim Tiền bang thật là nở mặt nở mày.
Thôi Kỳ Lân khẽ gật đầu. Vẻ mặt của lão toát lên sự hứng khởi, và cao hứng.
− Lão huynh sẽ giúp cho đệ phát tài nhiều hơn đó.
Một lần nữa, Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh lại ôm quyền xá dài lão Bắc Thần:
− Đa tạ lão huynh... Đa tạ lão huynh.
Đúng như Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh nói, tổng đàn Kim Tiền bang kết hoa đăng sáng rực để đón tiếp Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Tất cả khắp mọi nơi trong Kim Tiền bang đều kết hoa, kết đèn để cung nghinh tiếp đón lão Bắc Thần, vốn nổi tiếng là một trong ngũ vị kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên.
Đại yến đã được bày, bữa yến tiệc có thể dành cho hơn năm trăm nhân mạng ăn uống suốt ba ngày ba đêm vẫn không hết. Tất nhiên Kim Tiền bang chủ phải dành chỗ cao quý nhất cho vị lão huynh họ Thôi trong bữa đại yến.
Trong gian tổng đàn Kim Tiền bang, tất cả mọi vật dụng đều được dát vàng cứ như vị bang chủ muốn khoe khoang gia sản của mình, nhưng thật ra bang chủ Kim Tiền bang làm như vậy để tỏ lòng tôn kính với Bắc Thần mà thôi.
Ngồi trên tràng kỷ, Bắc Thần vô cùng mãn nguyện với sự chu đáo của Kim Tiền bang chủ:
− Lão đệ chu tất như vậy khiến lão huynh đây áy náy lắm đó.
Liễu Trịnh ôm quyền xá Bắc Thần:
− Đệ chỉ sợ lão huynh không vừa lòng thôi.
− Ậy... Như thế này là tốt lắm rồi.
Bắc Thần bưng chén rượu:
− Lão huynh mời lão đệ.
Kim Tiền bang chủ rối rít hẳn lên:

− Đệ thật là thất lễ... thật là thất lễ.
Liễu Trịnh vừa nói vừa bưng chén rượu:
− Mời lão huynh... mời lão huynh.
Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén rồi đặt xuống bàn. Liễu Trịnh đứng lên vỗ tay ba tiếng.
Một nhóm vũ công, gồm tám nàng kiều nữ từ phía sau với những bước chân uyển chuyển bước ra, cùng lúc tiếng nhạc cất lên du dương.
Trên tay tám nàng vũ công đều có đôi chân đèn lập lòe. Họ bắt đầu múa. Đôi cánh tay trần mềm mại, như những nhành liễu tha thướt phối hợp cùng những bước chân tạo thành một khung cảnh thật huyền thoại và sống động. Những đôi đèn trên những bàn tay điêu luyện buộc người ta liên tưởng đến nhưng vì sao của dải Ngân Hà đang di chuyển theo một điệu khúc Nghê Thường.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cứ ngây mắt nhìn tám nàng kỹ nữ biểu diễn múa đèn, thỉnh thoảng lão lại chắc lưỡi buột miệng thốt:
− Hay lắm... hay lắm!
− Lão huynh quá khen.
Thôi Kỳ Lân nhìn lại Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh:
− Lão đệ đã tuyển mộ những nàng này ở đâu vậy?
Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh vuốt chòm râu đen nhánh. Lão lộ vẻ đắc ý với lời khen của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
Liễu Trịnh ôn nhu nói:
− Nếu lão huynh thích, đệ xin mạn phép được cống nạp nhóm vũ công này cho lão huynh.
− Thật vậy sao?
− Đệ chỉ sợ lão huynh chê mà thôi.
− Ậy... Đệ khách sáo quá đó. Nếu đệ đã tặng lão huynh nhóm vũ công này thì sao huynh lại từ chối đệ được.
Bắc Thần mỉm cười, vuốt chòm râu bạc:
− Đệ đã có ý tặng thì lão huynh cũng phải có gì đáp lại lão đệ chứ.
− Đệ không dám đòi hỏi.
− Đệ khách khí với lão huynh làm gì.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân vuốt râu nhìn Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh nói:
− Đất Dương Châu theo lão huynh biết, ngoài Kim Tiền bang nổi tiếng về kim lượng ra còn có Kim Tài Đại Phú. Có đúng như vậy không?
Liễu Trịnh khẽ gật đầu.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân nhướng mày:
− Lão đệ đã xác định đúng như thế à?
− Lão huynh mới đến Dương Châu mà đã biết rành những chuyện ở đây như chính những đường chỉ tay của lão huynh.

Bắc Thần ngửa mặt cười sằng sặc. Lão cắt tràng tiếu ngạo đó, ôn tồn nói với Liễu Trịnh:
− Tất cả những đại gia thế phiệt trong giang hồ Thôi Kỳ Lân này đều biết.
Lão vuốt râu nhìn Liễu Trịnh nói tiếp:
− Kim Tài Đại Phú có gia sản còn nhiều hơn cả Kim Tiền bang?
Liễu Trịnh bặm môi gật đầu:
− Đệ thật là xấu hổ.
Đôi chân mày của Thôi Kỳ Lân chợt nhíu lại:
− Biết Kim Tài Đại Phú có số ngân lượng nhiều hơn cả Kim Tiền bang thì lão đệ đã có kế sách gì chưa?
Nhóm vũ công đã múa xong khúc tiết tấu, lẳng lặng lui bước. Trong khi Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh và lão Bắc Thần vẫm mải mê đối đáp.
Liễu Trịnh nói:
− Một đất thì không thể có hai vì sao Bắc Đẩu. Mặc dù biết như vậy nhưng đệ vẫn chưa nghĩ ra kế sách gì.
Thôi Kỳ Lân nhún vai mỉm cười nói:
− Nếu như lão huynh thu tóm tất cả gia sản của Kim Tài Đại Phú về Kim Tiền bang thì đệ có chịu không?
Liễu Trịnh quay ngoắt lại Thôi Kỳ Lân. Lão trịnh trọng ôm quyền kính cẩn nói:
− Lão huynh ra ân đối với Kim Tiền bang như thế thì tất cả bang chúng đều phải tạc kim thân lão huynh mà thờ phượng mới đáng với sự thi ơn của lão huynh.
− Thế ư? Đó chỉ là chuyện nhỏ, không cần làm như thế đâu. Lão huynh chỉ cần lão đệ mãi mãi tôn kính ta mà thôi.
Liễu Trịnh háo hức hành đại lễ rồi nói:
− Trên có trời, dưới có đất, Liễu Trịnh này thề mãi một lòng với lão huynh. Nếu sau này đệ có sai lời, hay trong tâm niệm có hai lòng thì trời không dung đất không tha.
Bắc Thần nheo mắt:
− Được lắm, lão đệ đã thốt ra những lời tâm huyết như vậy, để sau khi Thôi Kỳ Lân này thu tóm gia sản của Kim Tài Đại Phú sẽ minh chứng lời thề của lão đệ.
Thôi Kỳ Lân cười mỉm, nhưng nụ cười của lão có quá nhiều ẩn ý.
Ả nô nữ đứng hầu rót rượu vào chén Bắc Thần và Liễu Trịnh.
Liễu Trịnh trịnh trọng nói:
− Đệ thỉnh lão huynh.
Thôi Kỳ Lân buông một câu cụt lủn:
− Mời.
Hai người cùng uống và cùng đặt chén xuống bàn.

Thôi Kỳ Lân giả lả nói:
− Lão huynh muốn lấy gia sản của Kim Tài Đại Phú ngay bây giờ. Lão đệ hãy cho mời Kim Tài Đại Phú Vương Sâm đến đây.
Liễu Trịnh thoáng một chút ngần người rồi nói:
− Lão huynh đã có kế sách từ trước?
− Mục đích lão huynh quá vãng Dương Châu lần này cũng vì lão đệ mà.
− Đệ không biết lấy gì để đền đáp sự khó nhọc của huynh.
− Ta đã nói rồi. Chỉ cần lão đệ mãi mãi tôn kính là được.
− Mãi mãi Liễu Trịnh này không bao giờ dám coi thường lão huynh.
− Tốt lắm.
Liễu Trịnh đứng lên:
− Người đâu?
Hai gã đại hán vận võ phục có thêu đồng kim bảng trước ngực bước ra.
Cả hai hướng mắt nhìn Kim Tiền bang chủ, dõng dạc nói:
− Bang chủ chỉ giáo.
Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh lần tay vào thắt lưng lấy tấm kim bài được đúc bằng vàng ròng:
− Hai ngươi mang tấm kim bài này đến thỉnh Kim Tài Đại Phú Vương Sâm đến đây.
Hai gã đại hán kính cẩn nhận tấm kim bài Kim Tiền từ tay Liễu Trịnh.
Hai gã đại hán toan trở bộ thì Bắc Thần Thôi Kỳ Lân gọi giật lại:
− Khoan đi đã.
Liễu Trịnh hỏi Thôi Kỳ Lân:
− Lão huynh còn có điều chi chỉ giáo?
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân trịnh trọng nói:
− Hai ngươi nhắn với lão Vương Sâm đại phú, lão phu đã đến Dương Châu. Truyền đạt ý của lão phu nhất định lão họ Vương kia sẽ đến đây, nếu chỉ mỗi một tấm kim bài thì ta e Kim Tài Đại Phú sẽ không thèm đặt chân đến Kim Tiền bang.
Lão quay sang Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh:
− Ta nói như thế chắc lão đệ hiểu rồi, không cần giải thích nhiều.
Liễu Trịnh khẽ gật đầu.
Hai gã đại hán của Kim Tiền bang trở bộ quay bước thoát ra cửa tổng đàn Kim Tiền bang rồi Bắc Thần Thôi Kỳ Lân mới nói với Liễu Trịnh:
− Lão đệ hãy chuẩn bị một bàn đại yến đặc biệt để ta tiếp lão Vương.
− Đệ sẽ chuẩn bị ngay.
Liễu Trịnh ra lịnh cho thuộc hạ chuẩn bị bàn đại yến dành riêng cho Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thết đãi lão Vương Sâm đại phú.
Liễu Trịnh nói với Thôi Kỳ Lân:
− Theo lẽ đệ đã có thể thâu tóm gia sản của lão Vương từ lâu rồi, nếu như

lão không có kỳ nhân đứng sau lưng.
Thôi Kỳ Lân vuốt chòm râu bạc:
− Lão đệ đã biết vị kỳ nhân đứng sau lưng lão họ Vương chứ?
Liễu Trịnh thở dài:
− Nếu đệ biết thì đã nói với lão huynh, nhưng hành tung của người này vô cùng thần bí, không sao có thể đoán được.
− Đệ không nhận ra chân diện mục của gã đó à?
Liễu Trịnh lắc đầu:
− Đã một lần chính đệ thống lĩnh thuộc hạ Kim Tiền bang đến Kim Tài đại phủ để bức ép lão Vương phải nhận sự phò trợ của Kim Tiền bang.
Liễu Trịnh buông một tiếng thở dài:
− Hai mươi nhân mạng Kim Tiền bang, họ đều là những cao thủ quán tuyệt đã bỏ mạng, chỉ một lần xuất thủ của gã kỳ nhân đó. Nhưng khi xuất đầu lộ diện hỗ trợ cho lão họ Vương thì gã lại che mặt. Chính vì lẽ đó mà sau này Kim Tài Đại Phú không coi Kim Tiền bang trong mắt nữa.
− Có ta ở đây, thử xem Kim Tài Đại Phú còn lớn gan xem thường lão đệ nữa hay không.
− Đệ cũng hy vọng như vậy. Nếu như thôn tính được Kim Tài Đại Phú thì đất Dương Châu chỉ còn mỗi một Kim Tiền bang độc bá thiên hạ.
Thôi Kỳ Lân mỉm cười:
− Lão huynh sẽ giúp lão đệ.
Liễu Trịnh lần nữa ôm quyền hành đại lễ:
− Đệ không bao giờ quên được thâm tình tri kỷ của lão huynh.
− Chuyện chưa thành đã khách sáo rồi.
− Đệ có ngậm cỏ kết vành cũng không quên được cái ơn của huynh.
Thôi Kỳ Lân khoát tay:
− Ây... Ta đã nói rồi, đến Dương Châu lần này ta vì lão đệ mà.
Liễu Trịnh trịnh trọng nói:
− Lão huynh có tính đến chuyện gã kỳ nhân kia xuất hiện để hỗ trợ lão Vương không?
− Có ta ở đây thì chẳng sợ ai cả. Nếu như gã kỳ nhân phò trợ cho lão họ Vương là Quỷ Kiếm Khách thì cũng chỉ nhọc sức một tí thôi.
− Lão huynh nhắc đến Quỷ Kiếm Khách, đệ cũng đã nghe thiên hạ kháo về y. Nếu đệ tính không lầm thì hiện tại trong tay y đã có bảy pho tượng kim thân La Hán.
− Lão đệ cũng có chú tâm đến gã Quỷ Kiếm Khách đó à?
Liễu Trịnh gật đầu:
− Đệ không giấu lão huynh, Quỷ Kiếm Khách là một chuyện từ cổ chí kim đệ mới biết lần đầu. Nghe đâu y là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, nhưng kiếm thuật của gã so với Giang Kỳ lại cao minh hơn. Một

chiêu lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão, thì đúng là gã đã luyện đến tầng tối thượng Lư Hỏa Thuần Thanh của kiếm đạo.
− Ta cũng nghĩ như đệ.
Hai người đối đáp tới đây thì hai gã đại hán được sai đi thỉnh Kim Tài Đại Phú đã quay về. Theo sau hai đại hán đó là một chiếc kiệu hoa sơn son thếp vàng.
Chiếc kiệu do bốn gã đại lực khiêng. Họ đặt chiếc kiệu trước cửa tổng đàn Kim Tiền bang.
Liễu Trịnh nhìn qua Bắc Thần Thôi Kỳ Lân nhỏ giọng nói:
− Lão Vương đã đến.
− Đệ hãy thỉnh lão vào đây.
Liễu Trịnh thoáng cau mày, nhưng đây là lời thốt ra từ cửa miệng của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thì họ Liễu sao có thể phản bác được. Lão rít một luồng dương khí rồi rời chỗ ngồi tiến thẳng ra cửa.
Bên ngoài Vương Sâm cũng bước xuống kiệu hoa. Bằng một vẻ mặt giả lả, lão Vương ôm quyền xá Kim Tiền bang chủ rồi ôn nhu từ tốn nói:
− Nghe Bắc Thần Thôi lão huynh quá vãng Kim Tiền bang, và cho người đến đại phủ thỉnh lão phu. Lão phu không thể không qua vấn an Bắc Thần kỳ hiệp.
Liễu Trịnh mỉm cười đáp lời lão Vương:
− Có bao giờ Vương đại phú đến tổng đàn Kim Tiền bang, hôm nay có sự hiện diện của lão huynh Bắc Thần, Liễu mỗ mới được vinh hạnh tiếp đón vị thế gia đại phiệt như Vương đại phú.
− Liễu bang chủ tiếng tăm lừng lẫy, lão Vương đây đâu dám bì. Chẳng qua nghĩ mình chỉ là phận thương nhân thấp hèn, đâu dám đặt chân đến nơi kỳ hiệp của giang hồ.
− Vương đại phú quá khách sáo. Lần tiếp đón này chẳng qua Kim Tiền bang muốn nhờ lão huynh Bắc Thần hòa giải chuyện hôm nào giữa Kim Tiền bang và Kim Tài Đại Phú.
Hai người đối đáp bằng những lời khách sáo, rồi cùng nhau song hành bước vào tổng đàn. Kim Tài Đại Phú Vương Sâm tiến thẳng đến trước mặt Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, ôm quyền trịnh trọng xá:
− Nghe danh tiếng lão huynh đã lâu, hôm nay mới được diện kiến, lão phu vô cùng mãn nguyện.
− Vương lão huynh quá khách sáo rồi đó. Phải nói kẻ vinh hạnh phải là lão phu. Võ lâm giang hồ thì có bảy đại môn phái, và các vị bang chủ trong thương trường thì đâu ai sánh bằng lão huynh chứ.
− Lão phu đâu dám nhận lời khen tặng của Bắc Thần lão huynh. Tâm của Vương mỗ lúc nào cũng tự ví mình như con đom đóm so với vầng nhật quang Bắc Thần.

Bắc Thần bật cười sang sảng rồi nói:
− Lão huynh đúng là có cái miệng giảo hoạt đó.
Liễu Trịnh nghe hai người đối đáp với nhau mà ngỡ như họ đã từng quen biết nhau. Bất giác y ngấm ngầm quan sát khuôn mặt của Vương Sâm và Bắc Thần.
Bất thình lình, Bắc Thần nhìn lại Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh. Vô hình trung lúc Liễu Trịnh đang quan sát vẻ mặt của Bắc Thần nên hai người đối nhãn với nhau.
Chạm vào ánh mắt sáng ngời của Bắc Thần, bất giác Liễu Trịnh cảm nhận trong cột sống của mình như có một luồng khí băng hàn giá buốt.
Thôi Kỳ Lân mỉm cười với Liễu Trịnh rồi nói:
− Lão đệ đã chuẩn bị đại yến để lão huynh thết đãi Vương đại phú rồi chứ?
Liễu Trịnh háo hức nói:
− Đệ đã chuẩn bị sẵn sàng.
Bắc Thần quay lại Vương Sâm:
− Mời Vương đại phú.
Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh, vuốt chòm râu đen nhánh, từ tốn nói:
− Bữa đại yến nhất định phải có Kim Tiền bang chủ chứ.
− Liễu mỗ phải hầu tiếp Vương đại phú và lão huynh rồi.
Ba người rời tổng đàn tiến vào cửa hậu để đến một gian thư phòng có một bàn đại yến thịnh soạn với tất cả những sơn hào hải vị.
Sau khi chủ khách đã yên vị, tất nhiên Liễu Trịnh đã xếp đặt cho Bắc Thần ngồi ghế chủ tọa thay mình, ba ả nô nữ nhan sắc tuyệt trần rót rượu ra ba chiếc chén.
Bắc Thần bưng chén rượu đưa đến phía trước mặt Vương Sâm:
− Lão phu thỉnh Vương đại phú một chén.
− Đa tạ lão huynh.
Bắc Thần không mời Liễu Trịnh mà cùng với Vương Sâm uống cạn chén rượu.
Liễu Trịnh sa sầm mặt vì thẹn, nhưng cũng cố nhẫn nại. Lão nói:
− Lão huynh thấy rượu của lão đệ như thế nào?
Thôi Kỳ Lân mỉm cười:
− Rất ngon. Đây mới đúng là hảo tửu mà lão huynh ưa thích.
Vương Sâm xen vào:
− Lão hiệp đã thích thì lão Vương đây thỉnh lão hiệp một chén giao tình.
Thôi Kỳ Lân gật đầu bưng chén lên. Tất nhiên chén của lão đã đầy ắp rượu vì đã được ả nô nữ phục vụ chu đáo.
Hai người lại uống cạn chén rượu thứ hai. Đến lúc này thì Liễu Trịnh có cảm nhận mình lã kẻ thứ ba thừa thải trong bàn đại yến này. Y nhủ thầm:
− "Có lẽ Bắc Thần Thôi Kỳ Lân đã có kế sách nên mới xử thế như vậy với

mình?”.
Sau hai tuần rượu mà Liễu Trịnh vẫn chưa được Thôi Kỳ Lân lẫn Vương Sâm mời chén rượu nào, nhưng y vẫn nhẫn nại chờ đến kết cuộc của bàn đại yến.
Y tự nhủ với mình:
− “Kẻ trượng phu thì không màng đến tiểu tiết.”.
Bắc Thần vừa đặt chén xuống bàn, bất chợt nhìn qua Liễu Trịnh:
− Uống như thế này với Vương đại phú đây không cao hứng lắm. Ta muốn cùng với lão huynh chơi một vài ván đổ bác. Lão đệ có thể cho ta mượn những hột xúc xắc được chứ?
Bắc Thần vừa nói vừa chớp mắt.
Liễu Trịnh hiểu ngay cái chớp mắt ngụ ý của Thôi Kỳ Lân, liền háo hức đứng lên:
− Lão huynh quả là cao kiến. Có như thế buổi đại yến hôm nay mới thật là cao hứng.
Liễu Trịnh vỗ tay ba tiếng.
Sau những tiếng vỗ tay của gã thì một ả kỹ nữ bưng vào một chiếc tô bằng ngọc lưu ly, trong chứa ba hạt xúc xắc. Nàng nô nữ trịnh trọng đặt chén lưu ly xuống giữa bàn đại yến.
Bắc Thần nhìn lão Kim Tài Đại Phú:
− Lão phu nghe nói Vương đại phú là một tay đổ bác thiện nghệ. Hôm nay muốn thỉnh giáo tài nghệ của lão huynh.
Liễu Trịnh nghĩ rằng Vương Sâm sẽ từ chối nhưng ngược lại ý nghĩ của gã, Kim Tài Đại Phú lại gật đầu.
Vương Sâm cười mỉm nói:
− Lão Vương đây dù tài hèn sức mọn, nhưng nghề đổ bác thì có thể nói chưa một ai qua được lão phu. Đã đổ bác thì phải có ăn có thua, thế mới thú vị. Có đánh cuộc thì mới đúng là cờ bạc. Không biết ý lão phu nói ra có đúng với Thôi lão huynh và Kim Tiền bang chủ hay không?
Thôi Kỳ Lân nhìn lại Liễu Trịnh:
− Lão đệ thấy thế nào?
Liễu Trịnh lộ vẻ khẩn trương, rồi nói:
− Vương đại phú đã nói như vậy mà Kim Tiền bang không hầu tiếp thì Vương đại phú đâu xem Kim Tiền bang trong mắt của người nữa.
Vương Sâm khách sáo đáp lời:
− Lão phu không có ý đó đâu, nhưng đã đánh thì phải đánh lớn đấy.
Thôi Kỳ Lân mỉm cười nói với Liễu Trịnh:
− Lão đệ tin vào ta chứ?
Liễu Trịnh khẽ gật đầu.
Thôi Kỳ Lân nói tiếp:

− Hôm nay Thôi Kỳ Lân ta mới gặp một đối thủ đổ bác như Vương đại phú, ta rất cao hứng đó.
Lão nhìn lại Vương Sâm:
− Vương đại phú muốn cá cược như thế nào?
Vương Sâm vuốt râu, từ từ nhìn qua Liễu Trịnh:
− Lão Vương chỉ đổ có một ván thôi, một ván quyết định tất cả.
Liễu Trịnh nghiêm mặt:
− Vương đại phú muốn cá cược như thế nào thì cứ nói ra. Kim Tiền bang sẽ hầu tiếp Vương đại phú.
− Lão phu không hề khách sáo đâu.
Lão nhìn lại Thôi Kỳ Lân:
− Lão cá cược bằng cả cơ ngơi sản nghiệp của Kim Tài Đại Phú. Nếu như lão thua thì Kim Tài Đại Phú sẽ thuộc về Kim Tiền bang, bằng như ngược lại thì Kim Tiền bang sẽ là của lão phu.
Liễu Trịnh nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Lão huynh...
Thôi Kỳ Lân mỉm cười:
− Đệ tin vào ta chứ?
− Đệ mãi mãi tin vào huynh.
− Thế thì sao không đặt cược với Vương đại phú? Nếu đem so Kim Tiền bang với Kim Tài Đại Phú thì phần thiệt nghiêng về Vương đại phú.
Vương Sâm khoát tay:
− Ê... Không cần thiết phải nhọc nhằn chuyện nhỏ đó. Đã từ lâu lão Vương đây đã từng tơ tưởng có ngày mình sẽ là bang chủ Kim Tiền rồi.
Lão hứng khởi nói:
− Đánh cược như thế mới là đánh cược.
Liễu Trịnh thở hắt ra một tiếng:
− Được... Kim Tiền bang sẵn sàng hầu tiếp Vương đại phú.
Liễu Trịnh quay lại ả nô nữ đứng sau:
− Mau đem văn phòng tứ bửu vào đây.
Ả nô nữ lui trở ra và một lúc sau quay trở vào. Trên tay ả là xấp văn phòng tứ bửu.
Vương Sâm trải tờ giấy hồng điều hý hoáy viết. Nét chữ của gã không đẹp cũng không xấu. Viết xong bản giao ước, lão lớn tiếng đọc cho mọi người cùng nghe rồi ấn chỉ, ký tên.
Vương Sâm nhìn lại Liễu Trịnh:
− Đến lượt bang chủ.
Liễu Trịnh nhìn lại Thôi Kỳ Lân một lần nữa.
Thôi Kỳ Lân khẽ gật đầu nói:
− Lão Vương đây đã có ý muốn đoạt ngai vị bang chủ của lão đệ. Quả là

người có hào khí tâm huyết. Còn đệ thì sao?
Liễu Trịnh gằn giọng nói:
− Liễu đệ cũng có ý muốn làm chủ Kim Tài Đại Phú từ lâu rồi.
− Có thế chứ.
Liễu Trịnh rút một tờ giấy hồng điều trải lên bàn hý hoáy viết. Bút tích của gã xấu không còn chỗ nào tả hết. Liễu Trịnh trang trọng đọc tờ giao ước của mình rồi ấn chỉ ký tên.
Gã vừa điểm chỉ xong thì Vương Sâm nhón lấy tờ giao ước của họ Liễu. Lão liếc mắt nhìn qua, chân mày khẽ cau lại.
Liễu Trịnh sa sầm mặt hỏi:
− Vương đại phú thấy trong bản giao ước kia có điều gì không vừa ý không?
Vương Sâm nhìn lại Liễu Trịnh:
− Ý tứ rất minh bạch, nhưng nét chữ thì quá xấu. Điều đó chứng tỏ bang chủ đã đến lúc mạt vận rồi.
− Chưa chắc ai là kẻ mạt vận.
− Bang chủ hãy tin vào lão phu đi.
Vương Sâm nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Thôi lão huynh sẽ thế Liễu bang chủ thi thố với lão thương nhân này chứ?
− Nếu Vương đại phú không cho Thôi mỗ là kẻ bất tài.
Vương Sâm khoát tay:
− Lão phu nào dám nghĩ như vậy.
Lão nhìn lại Liễu Trịnh:
− Bang chủ đồng ý chứ?
− Bổn bang chủ không biết xúc xắc nên nhường lão huynh thay cho bổn bang chủ.
Vương Sâm trang trọng nói:
− Kim Tiền bang có thuộc về Kim Tài Đại Phú, bang chủ cũng không ân hận?
Liễu Trịnh tỏ vẻ lo lắng, nhưng đã trót chỉ bút giao ước rồi đành khẳng khái nói:
− Bổn bang chủ chưa từng biết ân hận là gì.
− Nhất ngôn như phá đỉnh. Lão phu không khách sáo.
Vương Sâm dứt lời thọc tay vào chiếc chén ngọc lưu ly. Tiếng xúc xắc khua leng keng tạo ra một thứ âm thanh mà Liễu Trịnh tưởng tượng đó là tiếng cồng đưa ma. Gã bất giác tuôn mồ hôi, trang trọng chờ đợi.
Vương Sâm mỉm cười nói:
− Không giấu gì bang chủ, tài đổ xúc xắc của lão phu chỉ có một không hai trong thiên hạ.
Lão dứt lời buông những con xúc xắc.
Ba hột xúc xắc quay tít trong chiếc chén ngọc lưu ly.

Trong khi ba hột xúc xắc còn chưa dừng thì Liễu Trịnh liếc trộm Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
Vẻ mặt của Thôi Kỳ Lân dửng dưng tự tại như đã biết chắc mình là người thắng cuộc. Chính cái vẻ mặt đó khiến cho Liễu Trịnh cảm thấy an tâm phần nào.
Ba hột xúc xắc ngừng quay.
Liễu Trịnh nhìn vào chén, bật đứng dậy, reo lên:
− Hai con nhất, một con nhị.
Liễu Trịnh bật cười khành khạch:
− Chỉ có bốn điểm.
Liễu Trịnh chỉ Vương Sâm:
− Vương đại phú nghĩ sao?
− Hôm nay vận của lão phu đến, nhưng không biết vận của bang chủ như thế nào.
− Lão đổ xúc xắc chỉ được bốn điểm mà dám tự mãn cho mình là thiên hạ đệ nhất cờ bạc.
Vương Sâm thở ra:
− Sự nghiệp và cơ ngơi của Kim Tài Đại Phú từ đổ bác mà có, hôm nay cũng vì đổ bác mà mất, lão phu không ân hận đâu.
Vương Sâm nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Vương lão phu thỉnh lão hiệp.
− Lão huynh chỉ có bốn điểm mà Thôi mỗ cũng cần phải đổ nữa à?
− Vậy mới công bằng.
− Được.
Thôi Kỳ Lân thò tay vào chén ngọc xào ba hột xúc xắc. Lão nhìn Vương Sâm nói:
− Để Vương đại phú tâm phục khẩu phục, lão phu sẽ đổ bác ra năm điểm đủ thắng Vương đại phú một điểm.
− Hôm nay đúng là ý trời.
Thôi Kỳ Lân bình thản nhấc tay lên hơi cao một chút rồi buông những hột xúc xắc. Quả đúng như lão nói, ba hột xúc xắc khi dừng lại vừa đúng năm điểm, hơn Vương Sâm một điểm.
Liễu Trịnh tròn mắt vỗ tay reo lên:
− Năm điểm, đúng như lão huynh nói. Kim Tài Đại Phú đã thuộc về Kim Tiền bang.
Liễu Trịnh ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của gã vô cùng sảng khoái và hào hứng.
Lão cắt tràng tiếu ngạo, ôm quyền hành đại lễ xá Thôi Kỳ Lân:
− Đa tạ lão huynh... Đa tạ lão huynh.
− Một chút tài mọn của lão huynh, lão đệ lại hành đại lễ, ta áy náy lắm đó.

Liễu Trịnh nhìn lại Vương Sâm:
− Vương đại phú còn nói gì nữa không? À quên, bâygiờ thì lão chẳng còn là Vương đại phú rồi. Sao? Lão còn gì để đánh cược nữa không?
Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh buông một câu cụt lủn:
− Còn.
Liễu Trịnh cau mày:
− Lão còn gì?
Vương Sâm chỉ vào ngực mình:
− Cái mạng của Vương mỗ.
Liễu Trịnh sa sầm mặt:
− Cái mạng của lão giờ có đáng gì.
− Bang chủ nói vậy sao được. Vậy bàn đổ bác vừa rồi, lão phu há chẳng màng đến chuyện nhỏ so sánh cơ ngơi của Kim Tiền bang với Kim Tài Đại Phú kia mà.
Thôi Kỳ Lân nhìn Liễu Trịnh:
− Vương đại phú nói rất đúng. Lão đệ nên cho Vương đại phú một cơi hội được chết trong sự thanh thản vậy mà.
Liễu Trịnh nhìn Vương Sâm:
− Được, lão đã muốn chết thì được chết.
Thôi Kỳ Lân lần tay vào thắt lưng moi ra một hoàn dược đen nhánh tỏa mùi thơm dìu dịu. Y nói:
− Đây là hoàn dược Hủy Thân. Nếu ai uống nó thì sẽ nhận một cái chết êm ái không đau đớn chi cả. Một khi uống nó rồi thì cho dù Hoa Đà, Biển Thước tái sinh cũng không cứu được. Vậy ai thua thì kẻ đó phải uống.
Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh:
− Liễu bang chủ đồng ý chứ?
− Được, Liễu mỗ đồng ý.
Liễu Trịnh nhìn lại Bắc Thần:
− Lão huynh, đệ nhờ lão huynh tống tiễn Vương đại phú bằng hoàn dược Hủy Thân.
Thôi Kỳ Lân khẽ gật đầu.
Lão nhìn lại Vương Sâm:
− Vương đại phú đồng ý cho lão phu thay Liễu bang chủ đổ bác với người chứ?
− Lão phu thử thời vận lần nữa. Hy vọng lần này lão phu sẽ thắng.
Vương Sâm vuốt râu nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Lão phu nhường cho Bắc Thần lão hiệp đi trước.
− Thôi mỗ không khách sáo với Vương đại phú.
Thôi Kỳ Lân thò tay vào chén ngọc. Vẻ mặt của lão không biểu lộ cảm xúc gì ra ngoài.

Nó thật là dửng dưng với cuộc đánh cược sinh tử của Liễu Trịnh.
Trong khi Thôi Kỳ Lân dửng dưng bao nhiêu thì Liễu Trịnh căng thẳng bấy nhiêu.
Bản thủ của Thôi Kỳ Lân từ từ giơ lên khỏi miệng chén, và những hạt xúc xắc được thả xuống. Ba hột xúc xắc quay tít một lúc thật lâu rồi hiện lên ba mặt ngũ.
Hai mắt Liễu Trịnh sáng ngời:
− Ba mặt ngũ.
Gã nhìn lại Vương Sâm:
− Mạng của lão đã được định đoạt rồi. Hãy tự tay uống hoàn Hủy Thân của lão huynh ta đi.
Vương Sâm thở dài:
− Hôm nay đúng là ngày mạt vận của lão phu. Nhưng còn một cửa lục. Không biết lão có còn giữ được cái mạng này trong cửa lục không?
Liễu Trịnh nhún vai dè bỉu:
− Không có cơ hội cho lão đâu.
Liễu Trịnh bưng chén rượu của mình chìa đến trước mặt Vương Sâm:
− Bổn bang chủ tống tiễn lão một chén rượu về với diêm chúa đây.
Vương Sâm từ tốn bưng chén rượu của lão:
− Bang chủ đã có lòng thì lão phu không từ chối.
Lão nói xong uống cạn chén rượu đầy.
Liễu Trịnh thích thú cũng uống cạn số rượu trong chén của mình. Đến bây giờ thì tất cả những gì gã âu lo đều biến mất, thay vào đó là sự hoan hỷ tột cùng.
Vương Sâm uống xong đặt chén xuống bàn từ từ thò tay vào chén ngọc lưu ly. Lão nhìn Thôi Kỳ Lân, thoạt điểm nụ cười mỉm rồi thản nhiên thả những hạt xúc xắc đó xuống chén ngọc.
Ba hột xúc xắc quay tít.
Liễu Trịnh thờ ơ rót rượu ra chén, chờ đợi ba hột xúc xắc kia dừng lại để buộc lão Vương phải tự sát bằng hoàn Hủy Thân.
Một mặt lục hiện lên.
Liễu Trịnh thoạt cau mày.
Lại thêm một mặt lục nữa.
Liễu Trịnh đã không thể ngồi yên, mà đứng bật dậy.
Hột xúc xắc thứ ba vẫn còn quay, nhưng trái tim Liễu Trịnh đập như trống trận. Trong tâm tưởng họ Liễu ngỡ như đã phảng phất đâu đó cái bóng dáng của gã thần chết gớm ghiếc.
Bất giác Liễu Trịnh đưa mắt nhìn trộm lão huynh kết nghĩa Thôi Kỳ Lân. Vẻ mặt của Thôi Kỳ Lân vẫn dửng dưng thờ ơ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thậm chí hai mắt còn thờ ơ nhìn hoàn dược Hủy Thân.

Cặp tinh nhãn của Liễu Trịnh dán vào hột xúc xắc thứ ba đang quay tít. Gã nghĩ thầm:
− "Chẳng lẽ lại thêm một mặt lục?".
Ý nghĩ ấy còn đọng trong tâm tưởng thì hột xúc xắc cũng dừng lại và đập vào mắt Liễu Trịnh đúng là mặt lục. Mắt gã họ Liễu nhòe đi khi hột xúc xắc thứ ba hiện mặt lục.
Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm mặt Liễu Trịnh Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh:
− Đến lượt bang chủ mạt vận.
Liễu Trịnh bặm môi, bất thình lình vung chưởng vỗ thẳng vào thiên đỉnh Vương Sâm.
Gã vừa vỗ vừa quát:
− Lão mới là người mạt vận.
Chưởng ảnh của Liễu Trịnh chỉ còn cách thiên đỉnh của Vương Sâm vừa đúng một đốt tay thì trảo pháp của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân nhanh hơn một cái chớp mắt, thộp lấy hổ khẩu của họ Liễu.
Liễu Trịnh sững sờ nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Bắc Thần lão huynh.
Thôi Kỳ Lân nhìn Liễu Trịnh lạnh nhạt nói:
− Thắng thì thắng, thua thì thua. Nhưng kẻ trượng phu, nhất là những người có chức vị trong võ lâm thì không được bội tín.
Liễu Trịnh tròn mắt:
− Bắc Thần lão huynh.
Liễu Trịnh còn chưa kịp nói hết ý thì hổ khẩu của gã phát ra một tiếng kêu. Cắc...
Liễu Trịnh rú lên một tiếng lồng lộng vì cảm giác đau đớn. Cái miệng của họ Liễu há to toang hoác. Y chưa kịp ngậm miệng lại thì Bắc Thần Thôi Kỳ Lân đã tọng hoàn Hủy Thân vào miệng gã. Không kịp phản ứng Liễu Trịnh đành phải nuốt hoàn Hủy Thân vào bụng.
Bắc Thần khẽ đẩy gã một chưởng với hai thành công lực buộc Liễu Trịnh phải thối lui về sau hai bộ.
Liễu Trịnh đờ người nhìn về Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Mãi một lúc sau gã mới thốt được nên lời:
− Bắc Thần lão huynh sao lại hại đệ?
Thôi Kỳ Lân dửng dưng nói:
− Hê... Đây là cuộc cá cược, tất phải có người thua và kẻ thắng. Nếu như Vương đại phú đây không đổ ra ba con lục thì lão cũng phải chấp nhận uống hoàn Hủy Thân mà thôi.
Đệ đường đường là một bang chủ thì phải giữ chữ tín chứ, không Vương đại phú sẽ cười chê Kim Tiền bang sao.
Liễu Trịnh toát mồ hôi ướt đẫm bộ trang phục bang chủ. Gã ngập ngừng nói:

− Nhưng... Nhưng lão huynh đã có ý giúp lão đệ mà?
− Ý của ta thì muốn giúp ngươi, nhưng sao tránh khỏi ý trời.
Liễu Trịnh lắc đầu:
− Thật ra chuyện này như thế nào?
− Ngươi muốn biết lắm à?
Bắc Thần mỉm cười.
Vương Sâm xen vào:
− Ngươi u mê, tối tăm như vậy không đáng mặt làm bang chủ Kim Tiền bang. Ngươi tự suy nghĩ xem, lão phu chỉ là một thương nhân mà vẫn ngang nhiên tự tại đến tổng đàn của ngươi, mặc dù thừa biết ngươi đã có dự tính thâu tóm Kim Tài Đại Phú của lão phu.
Vương Sâm vuốt râu:
− Vỏ quýt dầy thì có móng tay nhọn. Trước khi ngươi về chầu diêm chúa lão phu cũng chẳng thèm dấu ngươi làm gì.
Lão nhìn lại Thôi Kỳ Lân:
− Thôi lão huynh đây chính là vị kỳ nhân phò trợ cho lão phu đó.
Nghe Vương Sâm nói ra sự thật, Liễu Trịnh biến sắc nhợt nhạt. Gã nhìn Bắc Thần không chớp mắt:
− Có phải đúng như lời lão Vương đại phú nói không?
− Lão phu phải làm theo ý trời. Dù sao ngươi cũng nhận được cái chết thanh thản bằng hoàn dược Hủy Thân.
Liễu Trịnh ôm đầu:
− Trời ơi, sao ta ngu ngốc không sớm nhận biết tâm địa vô nhân của lão ác tặc này chứ.
Ta hận lão và ta hận cả ta nữa.
− Ngươi có hận thì cũng muộn rồi. Ngươi trách lão phu vô nhân nhưng hãy nhìn lại mà trách ngươi trước đã.
Liễu Trịnh buông một tiếng thở dài ảo não:
− Có lẽ lão tặc nói đúng, Liễu mồ nhận hậu quả hôm nay bởi vì không nhận ra được chân diện dung của lão.
Liễu Trịnh nói đến đây thì bắt đầu có cảm giác đầu nặng trĩu, hai mí mắt cứ muốn cụp xuống. Gã cố nhướng mày để chống lại cái cảm giác kỳ lạ đó, nhưng càng cố chống chọi bao nhiêu thì càng nhận ra sự bất lực của mình bất nhiêu. Liễu Trịnh thấy Bắc Thần nhoẻn miệng cười. Nụ cười trên miệng Bắc Thần còn chưa tắt thì Liễu Trịnh đã khuỵu xuống sàn thư phòng.
Y cố gắng nhìn lại một lần nữa, nhưng hai mắt cứ dúm lại cho đến khi chẳng còn nhận biết sự vật chung quanh mình. Gã đã ra đi bằng một cái chết thật êm ái.
Vương Sâm phủi tay nhìn xác Liễu Trịnh:
− Y chết như thế này cũng được lắm.

Lão vừa nói vừa với tay toan lấy bản giao ước thì Thôi Kỳ Lân đã gạt tay lão ra.
Vương Sâm nhìn Thôi Kỳ Lân bằng ánh mắt ngạc nhiên.
Thôi Kỳ Lân nhướng mày nhìn Vương Sâm lạnh nhạt nói:
− Liễu lão đệ của ta thua lão một cái mạng. Y đã giữ chữ tín để về chầu diêm chúa.
Còn lão đã thua lại Kim Tiền bang toàn bộ gia sản của Kim Tài Đại Phú chẳng lẽ lão lại muốn hủy giao ước đặng không thực hiện giao ước của lão à?
Vương Sâm trợn to hai mắt hết cỡ. Nhưng thớ thịt nọng trên mặt lão giần giật như người bị động kinh:
− Ơ... Ơ... lão phu và Thôi lão đệ đã thỏa hiệp với nhau trước mà.
− Đó chỉ là lời nói. Lão còn may mắn giữ được cái mạng để đi ăn mày là quý lắm rồi.
Thôi Kỳ Lân chấp tay sau lưng quay mặt nhìn ra cửa sổ:
− Ta không muốn nhìn mặt lão nữa. Đi đi!
Vương Sâm biến sắc:
− Thôi lão đệ! Lão Vương này trở về Kim Tài đại phủ.
Thôi Kỳ Lân lắc đầu:
− Kim Tài đại phủ không thuộc về lão nữa rồi, sao lão có thể về đó được. Lão hãy tìm một ngôi cổ mộ nào đó mà tá túc sống hết tuổi già của mình. Đừng để cho Thôi mỗ thấy mặt.
Thôi Kỳ Lân xua tay:
− Đi đi!
Vương Sâm đứng ngây người:
− Ta tán gia bại sản rồi ư?
− Cứ cho là như vậy.
Vương Sâm biến sắc:
− Một Kim Tài Đại Phú giờ trắng tay, lão còn sống làm gì nữa?
Thôi Kỳ Lân nhún vai quay lại lạnh nhạt nói:
− Lão không muốn sống nữa thì cứ tìm cho mình một cái chết.
Lão Kim Tài Đại Phú không dằn được sự tức tưởi dâng trào. Lão rùng mình, ói luôn một bụm máu rồi bật khóc tức tưởi. Lão nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Lão đệ không để lại cho ta chút gì để sống hết quãng thời gian còn lại ư?
Thôi Kỳ Lân lắc đầu:
− Không! Lão tự mà kiếm kế sinh nhai đi nếu không muốn cái mạng của lão sống vất va vất vưởng trên cõi dương trần này.
Hai cánh môi dầy thừ lừ của lão Vương mấp ma mấp máy nhưng không sao thốt được ra lời.
− Lão thua canh bạc này rồi ư? Thôi Kỳ Lân gật đầu:

− Canh bạc giữa lão và Liễu Trịnh chỉ có người thua chứ không có kẻ thắng.
Vương Sâm chỉ Thôi Kỳ Lân:
− Ngươi là người thắng cuộc?
− Đi buôn cũng có lúc phải chịu lỗ chứ. Đã lỗ thì phải trắng tay.
Da mặt lão Vương xanh tái, nhợt nhạt. Cái lưng lão thoáng chốc ngỡ như đã còng hẳn xuống một cách tội nghiệp.
Lão nhìn lại Thôi Kỳ Lân một lần nữa rồi thất thểu rảo bước bỏ ra ngoài.
Lão vừa đi vừa rủa:
− Vương Sâm, ngươi đáng chết lắm... đáng chết lắm.

Hồi 36
Vỏ Quít Dày Có Móng Tay Nhọn

Tổng đàn Kim Tiền bang kết hoa kết đèn rực rỡ để chuẩn bị cho ngày Bắc Thần Thôi Kỳ Lân chính thức đảm trách chức vị bang chủ. Khung cảnh thật là rộn rịp, kẻ ra người vào tấp nập. Giờ đây tại Dương Châu thành, Kim Tiền bang là một thế lực mà bất cứ ai cũng phải kiêng dè vì nó có đủ hai thứ uy quyền, đó là kim ngân và nhân lực. Uy danh của Bắc Thần gắn liền với ngoại danh Kim Tiền bang chủ mà bất cứ ai bôn ba trên chốn giang hồ cũng đều mộng tưởng.

Để xứng đáng với những lời thiên hạ đồn đại. Thôi Kỳ Lân tổ chức ngày đăng đàn chiếm ngự chức vị bang chủ thật là long trọng, tưởng chừng như có đó là một ngày hội Long Hoa của võ lâm. Vốn là một trong ngũ kiệt của võ lâm, giờ lại chễm chệ trên chức vị bang chủ, thiếp mời của Thôi Kỳ Lân ắt phải có giá trị với võ lâm Trung Nguyên, nên đến gần ngày Bắc Thần đăng đàn, cả thành Dương Châu chẳng mấy chốc trở thành chốn tụ hội của hào kiệt tựu về.

Trong gian biệt phòng tại Kim Tài đại phủ, Thôi Kỳ Lân vừa uống rượu vừa ngắm nhìn nhóm vũ công múa hát. Thỉnh thoảng lão lại chắc lưỡi khi một trong tám nàng vũ công uốn người phô diễm nhưng đường cong của cơ thể chỉ được che đậy hờ bằng lớp lụa mỏng Hàng Châu. Có lẽ quá cao hứng, Thôi Kỳ Lân buột miệng hát theo tấu khúc đang cất lên làm nên cho các ả vũ công trình diễn những động tác gợi tình.

Đang lúc cao hứng thì bất thình lình cánh cửa gian biệt phòng mở toang ra. Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cau mày, mặt sa sầm vì bực bội. Lão rít lên:

− Chốn hậu cung của bổn bang chủ, các ngươi muốn ra vào lúc nào cũng được ư?

Không có tiếng đáp lại.

Lão lại rít lên:

− Ai đó?

Liền sau tiếng thét của lão, Nguyên Thiên Phục từ bên ngoài bước vào. Thái độ của gã thật là ung dung, tự tại, tất nhiên dung diện tuấn tú trung niên, vẫn khoác cái vẻ lạnh băng vô hồn, vô cảm.

Bắc Thần cau mày, buột miệng nói:

− Nguyên Thiên Phục. Đáng ra ngươi không nên đến đây mới phải. Sự xuất hiện của ngươi khiến bổn bang chủ mất cả hứng thú uống rượu và thưởng

thức điệu khúc Nghê Thường huyền hoặc.
Nguyên Thiên Phục nhìn Bắc Thần bằng ánh mắt lạnh giá:
− Tại hạ biết tân bang chủ sẽ phiền lòng, nhưng quả là tại hạ không thể chờ lâu hơn được.
− Ngươi thích uống rượu ngày bổn bang chủ đăng cơ nên không đợi được nữa à?
Nguyên Thiên Phục lạnh nhạt gật đầu:
− Tân bang chủ nói rất đúng, nhưng hôm nay tại hạ mạo phạm đến đây còn một việc khác nữa.
Thôi Kỳ Lân khoát tay:
− Bổn bang chủ chẳng có việc gì với ngươi ở đây cả.
− Có đấy.
Thôi Kỳ Lân cau mày:
− Nguyên Thiên Phục. Cho dù ngươi có là Tàn Hồn Ma Đao thì bổn bang chủ cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm đó.
− Tại hạ đã biết điều đó. Năm vị ngũ kiệt của võ lâm là Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Đông Độc Âu Dung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi.
Giang Mão đã đi trước rồi, nên ngũ kiệt giờ chỉ còn tứ kiệt mà thôi.
− Lão phu nghe nói Quỷ Kiếm Khách đã lấy mạng Giang Mão.
− Chính mắt tại hạ chứng kiến cuộc giao thủ chớp nhoáng đó.
− Ngươi thấy ư?
− Nếu không thấy thì chắc không tin.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân từ từ đứng lên:
− Thế ngươi đến đây với mục đích gì?
− Đánh cược.
Bắc Thần thoáng sửng sốt lập lại câu nói của Thiên Phục.
− Ngươi muốn đánh cược với bổn bang chủ?
Thiên Phục thờ ơ gật đầu.
Bắc Thần nheo mày.
Thiên Phục từ tốn nói:
− Nếu có hai kẻ đánh cược chỉ có người thua thì ngược lại tại hạ đánh cược sẽ có người thua và kẻ thắng.
Bắc Thần sa sầm mặt:
− Ngươi muốn ám chỉ lão Vương Sâm hám tiền, và tên họ Liễu ngu đần?
− Thôi tiền bối đọc được ý trong đầu tại hạ?
− Cứ cho là như vậy. Nhưng ngươi lấy gì để đánh cược với lão phu? Ngươi làm gì có được gia sản khổng lồ như lão.
Thiên Phục bước đến chiếc bàn đại yến đặt trước mặt Thôi Kỳ Lân, rồi lặng lẽ đặt chén ngọc lưu ly lên bàn. Trong chén ngọc đã có sẵn ba hột xúc xắc.

Thôi Kỳ Lân vừa liếc nhìn qua ba hột xúc xắc đó đã sa sầm mặt. Lão nhìn Thiên Phục nói:
− Những hạt xúc xắc này của lão quỷ Vương Sâm. Ở đâu ngươi có?
− Tại hạ đã gặp Kim Tài Đại Phú Vương Sâm trước khi lão trầm mình xuống dòng Dương Tử.
− Lão tiếc của nên đi tìm cái chết?
Thiên Phục nhìn ba hạt xúc xắc hỏi:
− Một đời lão Vương thu tóm kim lượng nhờ ba hột xúc xắc này, ngày cuối đời cũng vì ba hột xúc xắc mà lão phải tự kết liễu đời mình trong dòng nước Dương Tử oan nghiệt.
Trước khi chết, lão trối lại nhờ tại hạ đánh một canh bạc với Kim Tiền bang chủ Thôi Kỳ Lân.
− Cho lão quỷ đó có trăn trối với ngươi đi, nhưng ngươi lấy gì để đánh cược với lão phu?
− Lão Vương để lại cho tại hạ cái này, mà nếu bang chủ thấy chắc chắn không thể bỏ qua được.
Ánh mắt của Bắc Thần háo hức hẳn lên:
− Lão để lại vật gì cho ngươi?
Thiên Phục đặt lên bàn chiếc tráp vừa vặn trong lòng bàn tay.
Y nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Mời bang chủ.
Bắc Thần lưỡng lự một chút rồi cẩn trọng mở nắp hộp. Hai mắt của Thôi Kỳ Lân sáng ngời đóng đinh vào chiếc tráp.
Thiên Phục thoạt đưa mắt nhìn qua Bắc Thần:
− Bang chủ nhận ra báu vật trong chiếc tráp này chứ?
− Pho kim thân La Hán.
− Pho kim thân La Hán của tại hạ đủ để đánh cược với bang chủ chứ?
Bắc Thần nhìn Thiên Phục. Hai cánh môi lão bặm lại, mãi một lúc sau mới thốt ra lời:
− Nó có thể đánh cược với lão phu.
Lão nhìn Thiên Phục, cẩn trọng nói:
− Ngươi muốn đánh cược cái gì với lão phu?
− Mạng của tại hạ cùng với pho kim thân La Hán đổi cái mạng của bang chủ.
Thôi Kỳ Lân bặm môi suy nghĩ một lúc rồi nói:
− Lão phu sợ ngươi không thể ra khỏi đại phủ Kim Tài.
− Đã đánh cược thì có người thắng kẻ thua, nếu tại hạ thua thì đâu còn cái mạng để rời khỏi chốn này.
− Ngươi biết như thế sao vẫn đòi đánh cược với ta?
− Tại hạ đã hứa với lão Vương.

− Ngươi vì một tên ăn mày mà thí cái mạng của ngươi à?
− Tại hạ chẳng muốn làm kẻ bội tín.
Thôi Kỳ Lân lơ đễnh nói:
− Đã lâu lắm rồi, chưa có một hảo thủ nào buộc lão dụng đến đôi Ma Hoàn Đoạt Mệnh đó.
Nhìn Thiên Phục, hai gò má của Thôi Kỳ Lân giần giật:
− Ta không muốn dụng đến nó, nhưng lại phải dụng đến trong lần tái kiến với Tàn Hồn Ma Đao đó.
Thiên Phục nhếch môi. Cái nhếch môi của y không biểu cảm thái độ gì mà ngược lại càng khiến cho vẻ anh tuấn thêm phần giá băng, lạnh nhạt.
Y nhìn Thôi Kỳ Lân:
− Bang chủ đồng ý đánh cược với tại hạ chứ?
− Trong Kim Tài đại phủ thì ta đâu thể bỏ qua cơ hội có được thêm một pho kim thân La Hán.
Lão ghim mắt nhìn thẳng vào mặt Thiên Phục:
− Ngươi đổ trước hay ta đổ trước?
− Tiền chủ, hậu khách. Mời bang chủ.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thò tay vào chén, nhưng mắt thì lại đóng đinh vào mặt Nguyên Thiên Phục.
Lão cười mỉm nói:
− Bổn bang chủ sẽ đổ ra đúng ba mặt lục để xem ngươi còn cửa nào thắng được lão phu.
Lão vừa nói vừa buông tay thả ba hột xúc xắc vào chén ngọc. Ba hột xúc xắc quay tít sau khi rời khỏi bàn tay thiện nghệ của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
Một mặt lục, hai mặt lục. Hột xúc xắc thứ ba chưa kịp hiện mặt lục cuối cùng thì ngón tay của Thiên Phục khẽ chạm nhẹ vào chân bàn.
Chỉ một cái chạm khẽ đó thôi, cùng với cái nhếch môi thoáng hiện trên cánh môi của gã thì đột biến xảy ra. Hột xúc xắc thứ ba chưa kịp ngừng để hiện mặt lục thì khẽ tưng lên một cái.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân giật mình. Nhưng lão chưa kịp phản ứng thì hột xúc xắc thứ ba đã lật nghiêng hiện mặt nhất đỏ ối như một giọt máu.
Bắc Thần buột miệng nói:
− Sao lạ kỳ vậy?
Nguyên Thiên Phục vuốt theo lời Bắc Thần:
− Trong Kim Tài đại phủ, oan hồn của lão Vương vẫn còn vất vưởng đâu đây.
Thiên Phục vừa nói vừa thò tay vào chén. Y thản nhiên thả ba hột xúc xắc xuống chén ngọc. Ba hột xúc xắc như nhảy múa trong chén mà chẳng chịu dừng lại.
Chúng cứ quay tít, rồi tưng lên tưng xuống. Hiện tượng đó xảy ra bởi vì Bắc

Thần Thôi Kỳ Lân đang vận công truyền qua mặt bàn để khiển ba hột xúc xắc. Ngược lại Thiên Phục cũng vận dụng công lực bản thân để chọi lại chân ngươn của Bắc Thần. Vô hình trung hai người biến cuộc đổ xúc xắc thành cuộc tỷ thí nội lực.
Chính vào lúc căng thẳng nhất, bất giác Bắc Thần sững người bởi vừa thấy thấp thoáng một bóng hư hư ảo ảo lướt qua sát bên mình.
Cái bóng người hư ảo đó buộc lão liên tưởng đến oan hồn của lão Vương nên không khỏi giật mình. Chỉ mỗi một lần giật mình đó thôi cũng đủ để cho Nguyên Thiên Phục khiến ba hột xúc xắc hiện lên ba mặt lục nằm gọn dưới đáy chén.
Thiên Phục nhếch môi, rồi nóii:
− Tại hạ đã thắng bang chủ.
Bắc Thần không màng đến lời của Thiên Phục mà hỏi ngược lại y:
− Vừa rồi ngươi có thấy gì không?
− Bang chủ vừa thấy oan hồn vất vưởng của lão Vương?
Thôi Kỳ Lân gật đầu.
Thiên Phục nói:
− Lão Vương đang chờ bang chủ dưới cổng tử thành.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân rít lên the thé:
− Lão phu đâu thể chết dễ dàng như thế được. Lão vừa nói vừa sàn bộ với tay toan lấy đôi Ma Hoàn Đoạt Mệnh, binh khí khét tiếng đã giúp lão được liệt vào hàng ngũ kiệt của võ lâm.
Một lần nữa, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân sững người, vì đôi ma hoàn chẳng biết mất từ lúc nào. Lão buột miệng thốt lên:
− Ơ... Lão Vương ư?
Lời còn đọng trên hai vành môi dầy thù lù của Bắc Thần thì ảnh đao đã thoát ra khỏi lớp vải lụa đỏ, mũi đao đặt ngay vào đúng tâm huyệt.
Khí đao lạnh lẽo thoát ra khiến Bắc Thần phải rùng mình. Cái mạng của lão giờ đây đã đặt vào lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên Thiên Phục.
Bắc Thần thở hắt ra một tiếng rồi nói:
− Chưa đến ngày lão phu đăng đàn đảm trách chức vị bang chủ Kim Tiền bang mà lại chết ư?
Lão lắc đầu:
− Lão phu chưa muốn chết.
Thiên Phục lạnh nhạt nói:
− Đã đánh cược thì phải có kẻ thắng người thua. Bang chủ thua tại hạ một cái mạng.
Thôi Kỳ Lân biến sắc khi chạm mắt với ánh mắt lạnh lẽo của Nguyên Thiên Phục. Lão lí nhí nói:
− Ngươi giết lão phu thì có được ích gì? Với lại lão phu và ngươi cũng

chẳng có oán thù.
Thiên Phục nhìn sâu vào đáy mắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân:
− Lão muốn trao cái mạng cho tại hạ bây giờ hay muốn giữ nó lại để xúc tiến việc đăng đàn đảm trách chức vị Bang chủ Kim Tiền bang?
− Tất nhiên lão phu đâu muốn trao cái mạng nhỏ cho lưỡi đao Tàn Hồn.
− Vậy lão sẽ lấy gì để đổi cái mạng?
− Ta biết Nguyên các hạ cần gì. Phải các hạ muốn đổi cái mạng của lão với pho kim thân La Hán ta đang giữ?
− Tại hạ không nói ra ý của mình nhưng Thôi bang chủ đã hiểu. Thế Thôi bang chủ có đồng ý trao pho kim thân La Hán kia cho tại hạ không?
− Mất pho kim thân La Hán, lão phu có thể tìm lại được, nhưng nếu mất mạng bởi lưỡi đao Tàn Hồn...
Thôi Kỳ Lân buông một tiếng thở dài, lắc đầu:
− Xem như lão phu chẳng còn cơ hội đứng trong trời đất Trung Nguyên này nữa.
− Thôi bang chủ có cái nhìn của một đại trượng phu.
− Các hạ quá khen. Nhưng kết cục lão vẫn là kẻ thua trong ván đổ xúc xắc này.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thở hắt ra một tiếng, rồi lần tay vào ngực lấy ra pho kim thân La Hán được gói cẩn thận bằng vuông lụa hồng điều. Lão nhìn Thiên Phục rồi từ từ đặt pho kim thân La Hán cạnh chiếc tráp. Ánh mắt của lão ánh lên cái nhìn đầy ẩn ý. Bắc Thần chỉ chờ đợi một sự lơ là của đối phương là bất kỳ xuất thủ, nhưng sự chờ đợi đó chỉ được đáp lại bằng sự thất vọng của chính lão.
Đôi tinh nhãn sáng ngời, toát sát khí lạnh lẽo của Tàn Hồn Ma Đao, chẳng khác nào lời cảnh báo đối với lão, một khi lão có ẩn ý vọng động. Mũi đao Tàn Hồn không hề nhếch khỏi tử huyệt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân buộc lão phải từ bỏ ý niệm vừa lóe lên trong đầu mình.
Chính vào lúc đó thì một luồng gió hiu hiu từ sau lưng thổi nhẹ qua mang tai. Luồng gió nhẹ kia chẳng có dư lực của một nội kình như Bắc Thần vẫn rùng mình. Lão chưa kịp định thần để nhận ra sự biến đặc dị đó thì một chiếc bóng hư ảo như oan hồn vất vưởng lướt qua trên mặt bàn.
Bắc Thần buột miệng thốt:
− Ý... Ma chăng?
Chiếc tráp lẫn pho kim thân La Hán của Bắc Thần đã bị chiếc bóng hư ảo kia lấy đi, thoát luôn ra cửa.
Thôi Kỳ Lân nhìn trở lại mặt bàn:
− Mất rồi.
Lão nhìn lại Nguyên Thiên Phục:
− Lão Vương đã lấy đi rồi.

Thiên Phục nhếch mép, buông một câu cụt lủn không rõ ý:
− Cái gì của U Linh thì trả lại cho U Linh.
Thiên Phục vừa nói vừa thu hồi Tàn Hồn Ma Đao, rồi trở bộ quay bước ra ngoài. Y ung dung rời khỏi gian biệt phòng của Bắc ThầnThôi Kỳ Lân. Vừa đi Thiên Phục vừa nói:
− Không có đôi ma hoàn trong tay thì Thôi bang chủ không phải là đối thủ của lưỡi đao Tàn Hồn.
Y nói xong thì mất dạng ngoài cửa biệt phòng. Mặc nhiên với sự sững sờ của lão Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
Rời Kim Tài đại phủ, Thiên Phục trổ khinh thuật thượng thừa đi luôn đến khu mộ địa Dương Châu thành. Vào trong mộ địa, Thiên Phục thẳng tiến đến nhà mồ. Bên trong nhà mồ âm u lạnh lẽo, ai đó đã thắp sáng những giá bạch lạp đính trên vách cứ như biết Nguyên Thiên Phục sẽ tìm đến đây.
Đẩy cửa nhà mồ, đập vào mắt Thiên Phục là cỗ áo quan hôm nào y đã gặp dưới mật thất U Linh. Thản nhiên tiến đến cỗ áo quan rồi mở nắp. Bên trong áo quan là chiếc tráp cùng với pho kim thân La Hán của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, nằm cạnh hai báu vật đó là một tấm giấy hồng điều với nét chữ thảo xinh đẹp như rồng bay phượng múa.
Thiên Phục thở dài một tiếng, cầm tấm giấy hồng điều lướt mắt xem qua những dòng bút tích để lại cho y.
“Tình buồn nào có thấy vui đâu Duyên phận nào ai dễ gặp nhau Gió lạnh ru hồn êm giấc lạnh Hoa thu ghen mặt thuộc hơi thu Tuyết đà để lạnh thân ngoài lứa Bóng ác treo nghiêng bóng trước lâu Tình cảnh dường này phong cảnh ấy Còn bao nhiêu nữa lại càng đau Thua oán vò võ nhẫn thâu đêm Gầy guộc mình ve lộng bức thềm Cảnh rụng lá vàng trời bạc bẽo Sương say thức ngọc liễu lem nhem Sen tàn một đóa gầy hình bướm Nguyệt đãi năm canh tỏ bóng thiềm.
Một sắc nước liễu trời thấp thoáng Khóc sương cái nhẹn rủ bên rèm.”.
Khúc tấu buồn này làm sao Thiên Phục lại không nhận ra đó chính là khúc tấu của Triều Thi Thi. Thiên Phục lật mặt sau tấm giấy hồng điều:
“Tướng công nhã giám.
Thiếp biết tướng công muốn giúp Lệnh Thế Kiệt thực hiện di ngôn của Giang Kỳ hợp nhất Thập Nhị La Hán trước lúc đao kiếm vô tình. Nếu có gặp lại Giang Kỳ dưới tử thành thì y cũng không thể trách tướng công được.
Thiếp hiểu tướng công hơn cả hiểu bản thân mình. Dù là sống trong cõi U Linh nhưng thiếp lúc nào cũng ở bên cạnh tướng công.”.
Thiên Phục châm mảnh giấy hồng điều có bút tích của Triều Thi Thi và ngọc bấc bạch lạp. Chờ cho mảnh giấy hồng điều chỉ còn là một nhúm tro rơi rải khắp sàn nhà mộ, Thiên Phục mới rảo bước ra ngoài.
Bài thơ phú mà Thi Thi để lại khiến đầu óc Thiên Phục nặng trĩu. Y có cảm

tưởng trong oan hồn của Thi Thi ngập tràn một chữ hận với Lệnh Thế Kiệt. Dừng bước trước một nấm mộ phủ đầy cỏ dại, chứng tỏ không có ai chăm sóc, Thiên Phục buông một tiếng tthở dài. Y lẩm nhẩm nói:
− Nàng hận ta hay hận Thế Kiệt?

Hồi 37
Trong Động Phong Nha

Động Phong Nha.
Có thể ví đây là một cái hang chuột khổng lồ được khoét sâu thẳng vào vách đá của ngọn Hành Sơn. Trong động là những hành lang chằng chịt đan chéo với nhau, tạo ra một mê cung mà lạc bước vào chẳng khác nào lọt vào trận đồ bát quái biến hóa, khó lòng tìm được lối ra.
Trại trung tâm Động Phong Nha, là một gian mật thất, khác hẳn những mật đạo bên ngoài. Nếu như những mật đạo ẩm ướt bốc mùi rêu mốc thì gian mật thất này lại vô cùng sạch sẽ và như được xông bằng mùi xạ hương của loài hồ ly trong thời kỳ tìm bạn tình.
Cáp Nhật Hồng ngồi bó gối trên chiếc tràng kỷ nhìn Nam Quân Gia Hầu bằng ánh mắt lấm lét.
Nam Quân Gia Hầu uống cạn chén rượu, gắp miếng thịt thỏ nhai ngồm ngoàm. Nhìn lão Dâm Thần ăn uống, Cáp Nhật Hồng cảm thấy tởm lợm, mặc dù bụng nàng đang đói meo.
Đặt chén rượu xuống bàn, lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu nhìn Cáp Nhật Hồng, từ tốn nói:
− Thiếp có đói không?
Nghe lão quỷ gọi mình bằng tiếng thiếp, Cáp Nhật Hồng thẹn đến đỏ mặt. Nàng lườm Nam Quân Gia Hầu. Chân diện mục của Nam Quân Gia Hầu trông tợ con cá ngáo khiến cho nàng ngỡ y là một thứ yêu tinh đội lốt người.
Nam Quân Gia Hầu cười nửa miệng. Ngay cả cách cười của gã cũng khiến Nhật Hồng muốn nôn ọe.
Khi lão Dâm Thần Nam Quân đứng lên, bưng chén rượu toan bước lại bên nàng thì Cáp Nhật Hồng đã thét lớn:
− Đứng lại.
Nam Quân Gia Hầu sa sầm mặt:
− Ta muốn mời nàng một chén rượu.
− Bổn cô nương không thèm uống rượu của lão.
Nam Quân Gia Hầu cau mày nhìn Nhật Hồng nhưng vẫn giữ chất giọng ôn nhu từ tốn nói:
− Thiên hạ thường chê rượu mời, đến rượu phạt thì buộc phải uống đó.
Lão vừa nói vừa toan dấn bước đến bên Nhật Hồng. Nàng lại trừng mắt thét lên:

− Đứng lại!
Tiếng quát lanh lảnh của Nhật Hồng buộc Nam Quân Gia Hầu phải dừng bộ. Lão cáu gắt nói:
− Nàng đừng làm cho ta phật ý kẻo phải hối hận đó.
− Nếu lão mạo phạm đến ta thì ta sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức. Lão nên nhớ, Cáp Nhật Hồng này đường đường là đương kim quận chúa Tây Hạ.
Nam Quân Gia Hầu tròn mắt:
− Nàng là đương kim quận chúa Tây Hạ ư? Thế mà ta không biết.
Lão chắc lưỡi nói tiếp:
− Ta nghĩ nàng chỉ là hạng nữ lưu bình thường trong thiên hạ thôi, giờ thì biết nàng còn là đương kim quận chúa Tây Hạ.
Lão chắc lưỡi.
Nhật Hồng lườm Nam Quân Gia Hầu rồi nói:
− Lão đã biết Cáp Nhật Hồng là đương kim quận chúa Tây Hạ rồi. Nếu lão không tin, ta cho lão thấy vật này.
Nhật Hồng vừa nói vừa lấy miếng ngọc bội đeo bên hông chìa đến trước:
− Đây là tín phù của bổn quận chúa.
Nam Quân Gia Hầu khoát tay:
− Ậy... không cần nàng phải minh chứng thân phận của mình bằng miếng ngọc bội tín phù đó. Chỉ cần nàng nói ra là ta tin nàng rồi.
Lão chép miệng rồi nói tiếp:
− Chỉ cần nhìn lướt qua, ta cũng có thể đoán biết thân phận cành vàng lá ngọc của nàng.
− Lão đã biết sao còn chưa đưa ta ra khỏi chỗ nhơ nhuốc này? Hay lão muốn một tay vá trời, chống với mẫu thân ta hả?
Nghe Cáp Nhật Hồng hăm dọa, Nam Quân Gia Hầu đã không phẫn nộ còn lộ vẻ hoan hỷ. Lão nhìn nàng bằng ánh mắt dâm dật, nói chậm rãi từng tiếng:
− Nếu nàng là hạng nữ lưu bình thường trên giang hồ thì ta đối xử khác. Còn nàng là đương kim quận chúa ta đây có cách ứng xử khác.
− Lão nói thật ý của lão ra đi.
− Nàng có vẻ háo hức muốn biết?
Nhật Hồng gật đầu:
− Ta muốn biết đó.
Lão Dâm Thần thè lưỡi liếm hai vành môi mỏng. Cách liếm mép của lão quỷ khiến toàn thân Cáp Nhật Hồng nổi đầy gai ốc bởi cảm giác tởm lợm muốn nôn ọe.
Nàng không dằn được cơn thịnh nộ trước bộ mặt quái gở và dị dạng của lão Dâm Thần, buột miệng quát:
− Lão muốn nói gì?

Lão Dâm Thần ngửa cổ uống cạn số rượu trong chén rồi nhìn Nhật Hồng nói:
− Nàng đang muốn biết ý của ta? Ta nói ngay thôi.
Lão bóp chén rượu, trang trọng nói:
− Ta muốn thành thân với nàng để nghiễm nhiên chính thức làm phò mã xứ Tây Hạ.
Chờ đến một ngày nào đó mẫu thân nàng băng hà thì tất nhiên kẻ kế vị sẽ là ta.
Lão lại thè lưỡi liếm mép:
− Phu nhân thấy ta nói đúng ý của nàng không?
Những lời sàm sỡ của Nam Quân Gia Hầu khiến cho mặt hoa của Nhật Hồng đỏ gay.
Nàng rít lên:
− Lão đừng mộng tưởng.
− Sao lại mộng tưởng? Đây há chẳng là cơ hội ngàn năm có một để ta đương nhiên trở thành phò mã xứ Tây Hạ ư? Phàm nữ lưu chưa động phòng thì nói nhăng nói cuội, khi gạo đã nấu thành cơm rồi thì phải theo ý tướng công.
Lão đưa tay chùi mép rồi nói tiếp:
− Ta không thể bỏ qua cơ hội trời ban này đâu.
Lão chắc lưỡi vẻ thèm thuồng. Tất cả mọi hành động của lão Dâm Thần đập vào mắt Nhật Hồng khiến nàng vừa lo lắng vừa sợ hãi.
Lão liếm mép nói tiếp:
− Tấm thân cành vàng lá ngọc cùng với chức vị đương kim quận chúa Tây Hạ thì sao ta có thể bỏ qua được. Ông trời đã muốn gá duyên cho ta với nàng mà.
Nhật Hồng rít lên:
− Lão còn nói tiếng nữa ta không tha cho lão đâu.
Nam Quân Gia Hầu ngửa mặt cất tràng cười khanh khách.
Tràng tiếu ngạo của lão dội vào tai Nhật Hồng buột nàng phải nhăn mặt bởi sự khả ố tiềm ẩn trong tràng tiếu ngạo đó.
Nhật Hồng thở gấp, cố nén sự phẫn nộ vào trong lòng. Nàng gắt gỏng nói gằn từng tiếng:
− Lão quỷ... Lệnh Thế Kiệt sẽ không tha cho lão một khi lão xâm phạm bổn quận chúa.
Nam Quân Gia Hầu cau mày:
− Sao? Nàng nhắc đến gã tiểu tử Quỷ Kiếm Khách à?
Lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:
− À... Mà nàng nói cũng có lý. Kiếm thuật của Lệnh tiểu tử đã đạt tới cảnh giới tối thượng, nên một chiêu kiếm mà hạ tử được một đại kiếm thủ như Giang Mão. Ta rất khâm phục Lệnh tiểu tử.

− Lão biết như thế thì ngoan ngoãn đưa bổn quận chúa ra ngoài.
− Hê... Ta khâm phục Lệnh tiểu tử nhưng chẳng lẽ Lệnh tiểu tử lại nhẫn tâm hạ tử hôn phu của muội muội mình, đặng nàng thành nữ nhân góa bụa ư?
Lão lắc đầu chắc lưỡi:
− Ta đoán chắc một khi Lệnh Thế Kiệt biết ta đã thành hôn với nàng rồi thì không nỡ xuống tay như đã từng xuống tay với Giang Mão. Biết đâu chừng Lệnh Thế Kiệt còn cao hứng tặng cho ta số pho tượng kim thân La Hán để mừng ngày hoan lạc của ta và nàng.
Nghe lão Dâm Thần nói mà trong lòng Cáp Nhật Hồng như có ngọn hỏa diệm sơn bất thình lình nổi cơn thịnh nộ.
Nàng rít lên:
− Lão quỷ im đi!
Lời còn chưa dứt trên hai cánh môi gợi cảm của Cáp Nhật Hồng thì bất ngờ lão Dâm Thần với thủ pháp đặc dị. Hữu thủ của lão như được chắp thêm ba sải tay điểm với Tĩnh huyệt của Nhật Hồng nhanh ngoài một cái chớp mắt.
Nhật Hồng vốn đã bị lão quỷ điểm vào đại huyệt Kiên Tĩnh không thể vận dụng được chân âm nguyên khí nên giờ sao có thể phản xạ tránh né hữu thủ của lão được.
Chỉ pháp của lão Dâm Thần chạm đến Tĩnh huyệt của nàng thì tứ chi Nhật Hồng nhũn ra.
Nàng biến sắc:
− Lão quỷ không được mạo phạm đến bổn quận chúa.
− Ta nào dám mạo phạm đến phu nhân, mà chỉ muốn phu nhân chìu theo ý ta mà thôi.
Trái tim Nhật Hồng đập như trống trận vì nỗi sợ hãi. Nàng cố lắm mới thét gào lên được:
− Lão muốn gì?
− Nàng sẽ được biết ngay thôi mà.
− Nếu lão mạo phạm đến thân thể bổn quận chúa thì ta sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức.
− Sợ lúc đó nàng sẽ không kịp cắn lưỡi nữa đâu.
Nam Quân Gia Hầu quay trở lại bàn đại yến rót rượu uống từng chén một. Khuôn mặt dị dạng, dị tướng của lão được rượu tô điểm thêm vẻ dâm dật vốn đã biểu lộ trên từng thớ thịt. Lão uống liền một lúc mười chén rồi từ từ nhìn lại Cáp Nhật Hồng, trang trọng nói:
− Hình như nàng để tâm để tình cho gã tiểu tử Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt?
− Đúng như vậy đó. Trong tâm chí ta chỉ có mỗi mình Lệnh huynh mà thôi.
Nam Quân Gia Hầu hừ nhạt một tiếng:
− Thế phu nhân có tin chỉ vì tâm tình nàng gửi cho gã tiểu tử Quỷ Kiếm

Khách mà ta buộc gã phải chết không?
− Lão đừng mơ tưởng hão huyền. Nếu lão có bản lĩnh đủ đối phó với Lệnh huynh thì đã không vắt giò lên cổ mà chạy. Bổn quận chúa nghĩ mà nực cười. Lão đường đường là một trong ngũ kiệt của võ lâm Trung Nguyên, thế mà chỉ biết chạy thôi.
Nam Quân Gia Hầu sa sầm mặt, biến sắc vì giận dữ rồi gằn từng tiếng:
− Nàng nghĩ Lệnh Thế Kiệt có thể đối phó được với lão phu hả? Nếu tại Nguyệt Tình lầu không có Tiêu Thái Ngọc và lão bà Kha Giã Na thì Lệnh Thế Kiệt chưa chắc đã giữ nổi cái mạng của gã đâu.
− Nói thì hay nhưng bổn quận chúa chỉ thấy lão chạy giỏi mà thôi.
Gia Hầu hừ nhạt rồi nói:
− Phải chi gã tiểu tử họ Lệnh kia đến đây để ta minh chứng những gì ta nói với nàng.
− Bổn quận chúa biết Lệnh huynh sẽ đến.
− Ta e hắn khó mà tìm ra chỗ này đó. Cho dù hắn có mò đến đây cũng chỉ làm cái việc vô nghĩa là dâng mạng cho ta mà thôi. Túc Cốt Thần Công của ta có thể nói là vô địch thiên hạ.
Nhật Hồng dè bỉu nói:
− Lão quỷ khua môi múa mỏ quá rồi đó.
Nam Quân Gia Hầu vừa nghe hết lời dè bỉu của Nhật Hồng, phẫn nộ bật đứng lên:
− Nàng nói như thế là muốn ta hạ tử nàng ư?
− Bổn quận chúa đâu có sợ chết. Chỉ sợ lão không dám sát tử Cáp Nhật Hồng mà thôi.
Lão giết ta thì khó mà giữ nổi cái mạng bởi thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Nhật Hồng ngỡ đâu sau câu nói khích bác của mình thì Nam Quân Gia Hầu càng phẫn nộ và sẽ tặng cho nàng một chưởng sát tử. Đó cũng là cái ý của nàng vì không muốn thân mình bị Ô uế bởi lão quỷ nổi danh là lão Dâm Thần.
Nàng vừa dứt lời thì từ từ khép mắt lại chờ đợi tử chiêu của Nam Quân Gia Hầu, nhưng không như Cáp Nhật Hồng tưởng tượng, lão bật cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:
− Ta biết ý của nàng rồi.
Nhật Hồng hé hai bờ mi nhìn lão Dâm Thần. Chân diện dung không một sợi tóc, sợi râu, lẫn lông mày khiến cho nàng phải rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.
Nam Quân Gia Hầu nói:
− Nàng tính nói khích ta để ta phẫn nộ đặng tặng nàng một chưởng chứ gì. Ý của nàng hay lắm, nhưng sao qua được mắt của ta. Nàng muốn chết cũng được thôi, nhưng trước khi nàng chết ta không bỏ qua vưu vật lá ngọc cành

vàng của nàng đâu.
Nhật Hồng mở to hai mắt hết cỡ vì sự uất ức bởi câu nói nham nhở của lão quỷ Nam Quân.
Nàng thét lên:
− Lão quỷ dám.
− Sao lại không dám chứ.
Nam Quân Gia Hầu bất thình lình đổi giọng thật ôn nhu hòa nhã:
− Thật ra ta cũng không có ý xấu với nàng. Và ta cũng không muốn cưỡng bức một mỹ nữ cành vàng lá ngọc. Với nàng ta chỉ muốn có dâng hiến và trao tặng, nhưng có lẽ cái phần của ta không được ông tạo ban cho vẻ khôi ngô lịch lãm như Lệnh Thế Kiệt, nên nàng không màng tới.
Lão thở dài một tiếng.
Nhật Hồng cướp lời lão Dâm Thần:
− Cái tốt không phải là ở vẻ bên ngoài, mà tấm lòng mới là nền tảng cho cái tốt. Một ngày nào đó lão sẽ có đặng ý trung nhân đến với lão bằng cả tấm lòng.
Lão Gia Hầu gật đầu:
− Nàng nói rất đúng. Ta muốn mời nàng một chén rượu gọi là giao kiến tri ân. Nàng chắc không nỡ từ chối một chén rượu của ta.
− Ta sẽ tiếp lão một chén rượu nếu những lời nói vừa rồi xuất ra từ đáy lòng của lão.
Nam Quân Gia Hầu nhìn nàng:
− Sao ta lại có thể nói dối nàng được chứ.
Nhật Hồng nhìn lão Gia Hầu:
− Ta có thể mời lão một chuyến đến Tây Hạ đối ẩm.
− Ta chỉ cần nàng uống chén rượu giao kiến tri âm ngày hôm nay.
− Được, nếu lão mời bằng tấm lòng thành.
− Tất nhiên bằng lòng thành.
Nam Quân Gia Hầu bưng chén rượu rồi thi triển Túc Cốt Thần Công. Hữu thủ của lão đột biến dài hẳn ra chìa chén rượu đến trước mặp Cáp Nhật Hồng, còn tả thủ thì giải khai Tĩnh huyệt cho nàng.
Thấy Nam Quân Gia Hầu thi thổ quái thuật Túc Cốt Thần Công, Nhật Hồng cũng phải ngớ người kinh ngạc vì tuyệt công tà dị đó.
Nàng lưỡng lự nhìn Nam Quân.
Lão Gia Hầu mỉm cười:
− Ta mời nàng.
Nhật Hồng bặm môi đón lấy chén rượu trên cánh tay quái dị của lão Dâm Thần. Nàng nhìn chén rượu mà tự cảm nhận một sự tởm lợm nào đó trong chén rượu. Trong tâm tưởng Nhật Hồng nghĩ thầm:
− "Chén rượu này, lão quỷ đã đặt môi vào, giờ mình lại dùng nó để uống.".

Chính tạp niệm đó buộc nàng phải rùng mình, nhưng cũng cố nén cơn buồn nôn vào trong mà tự nhủ:
− "Mình không nên to vẻ kinh tởm lão quỷ mà có thể vấy họa vào thân.".
Tự khuyến khích xong, Nhật Hồng ngửa mặt, dốc số rượu trong chén vào miệng mà cố nuốt. Rượu chảy đến đâu, như có một luồng khí lưu âm ấm lan nhanh xuống Đan Điền nàng.
Nhật Hồng thở hắt ra một tiếng chẳng khác nào một kẻ quá nhọc nhằn với công việc nặng nhọc. Nàng đặt chén rượu vào bàn tay Túc Cốt của lão Dâm Thần rồi nói:
− Chén rượu giao kiến tri âm, Cáp Nhật Hồng đã tiếp lão. Bây giờ ta chỉ muốn rời khỏi đây mà trở về Tây Hạ thôi.
Nam Quân Gia Hầu thu hồi song thủ, mỉm cười. Nụ cười của lão có ẩn ý gì đó khiến Nhật Hồng chột dạ. Nàng còn đang vẩn vơ nhận định nụ cười của lão quỷ thì chợt trong đan điền có một sự đột biến kỳ lạ.
Trái tim nàng như đập rộn ràng bởi cái cảm giác khó tả vừa mới xuất hiện trong đan điền. Cái cảm giác đó nhanh chóng biến thành một luồng dương khí hầm hập lan tỏa khắp châu thân Nhật Hồng. Hai má nàng ửng hồng vì cái cảm giác lạ lùng nọ.
Nhật Hồng lắc đầu, cố xua đi những ý tưởng mơ hồ mà từ trước đến nay chưa từng có trong tâm niệm nàng. Nhưng nàng cố kềm chế thì ngược lại cơ thể nàng như có sự thay đổi chẳng khác nào sự dồn nén mà nàng hình dung rõ mồn một.
Mặt hoa của Nhật Hồng càng lúc càng đỏ gay như đang ngồi trước bếp lửa lò rèn.
Nàng nhìn lão Nam Quân, ngượng nghịu nói:
− Trong chén rượu vừa rồi của lão có gì?
Nam Quân Gia Hầu không trả lời mà hỏi ngược lại nàng:
− Nàng thấy trong người thế nào?
Câu hỏi của lão khiến Nhật Hồng càng e thẹn hơn. Nàng quay mặt nhìn chỗ khác như kẻ phạm tội xấu xa muốn giấu dung diện trước kẻ bề trên.
Lão Dâm Thần mỉm cười, từ từ đứng lên.
Nhật Hồng nhăn mặt, nhưng nàng như kẻ bất lực bởi thứ cảm giác kỳ lạ vừa nảy sinh trong cơ thể mình. Nàng bấu ngọc thủ xuống tràng kỷ để tìm cảm giác đau đớn đặng có thể xua đi thứ tà ý quái gở đang trỗi dậy trong tận cùng tâm tưởng mình, nhưng cảm giác đau đớn cũng chẳng đến với nàng.
Và chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, Nhật Hồng ngỡ như mình đang trôi bềnh bồng trong một dòng sông thác loạn êm ái, mà càng cố thoát ra thì lại chìm lấp trong dòng chảy thác loạn vô định.
Đôi thu nhãn của Nhật Hồng từ từ khép lại, hai bờ môi như mọng đỏ trái cấm, và vùng thượng đẳng như đôi gò trái lê phập phồng gợi mời người

thưởng thức vị ngọt của mỹ nữ. Cơ thể nàng hâm hấp nóng, phả ra mùi xạ hương của loài hồ ly đang đến thời kỳ tìm bạn tình đặng giao hoan.
Nhật Hồng nghe được tiếng bước chân của Nam Quân Gia Hầu đang tiến về phía mình.
Nàng muốn thét lên ngăn lão dừng bước, nhưng cổ như có vật gì chẹn ngang rát bỏng khiến nàng không thốt được ra lời.
Nhật Hồng cố cưỡng lại những ý tưởng đang gợi lên trong óc nàng một khoái cảm mơ hồ, nhưng càng cưỡng lại thì càng cảm thấy mình bất lực mà thay vào đó là một sự đòi hỏi tạp dục do chính cơ thể nàng tạo ra.
Hai cánh môi của Nhật Hồng mấp máy mãi một chữ:
− Không không... Không... Không...

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 38
Duyên Nợ

Lão Dâm Thần Nam Quân không vội vã tận hưởng thân xác mỹ nữ đang gợi mời trước mặt lão. Mỉm một nụ cười vẻ đắc ý, lão ghé miệng vào tai Nhật Hồng khẽ nói:
− Bây giờ thì nàng chẳng thể nào phản kháng lại ta, đúng không nào?
Nhật Hồng cứ nhắm nghiền hai mắt mà không đáp lời lão quỷ.
Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:
− Nếu nàng muốn biết trong chén rượu giao kiến tri âm vừa rồi có gì thì ta cũng không giấu nàng. Trong chén rượu giao kiến có chút Dược Hồ Tình do chính tay ta luyện thành từ linh khí của loài hồ ly Tây Vực.
Lão thối về sau một bộ, nghiêng đầu quan sát dung diện của Cáp Nhật Hồng. Hai gò má hây hây đỏ, cánh môi như quả táo mọng chín gợi mời.
Lão bước tới bên Nhật Hồng, vuốt nhẹ mái tóc dài óng ả đen mượt của nàng. Hai cánh mũi của lão Dâm Thần Nam Quân phập phồng chẳng khác nào hai lỗ mũi trâu nước phì phò cố hít thật nhiều mùi xạ hương thoang thoảng phả ra từ cơ thể Cáp quận chúa.
Ánh mắt lão ngây dại mơ màng trước những thời khắc tấm thân mỹ nữ kia dâng tặng cho lão.
Lão càng ngắm Nhật Hồng càng rạo rực ham muốn đến nỗi những thớ thịt trên khuôn mặt quái dị giần giật. Nam Quân Gia Hầu rít một hơi chân khí thật sâu đến độ ngực lão bỗng dưng căng phồng rồi tự cởi bỏ trường y khoác hờ bên ngoài của lão.

Thè chiếc lưỡi nóng hổi liếm hai vành môi dầy, hai mắt như muốn đóng đinh vào dung diện hoa nhưỡng nguyệt thẹn của Nhật Hồng, lão nuốt nước bọt đang chực trào ra ngoài rồi từ từ vươn tay tới toan lột bỏ xiêm y của nàng.
Cạch...
Một tiếng động khẽ buộc lão Dâm Thần nhăn mặt. Với nội lực và chân ngươn đã tụ thành, thính nhĩ của lão Dâm Thần có thể nghe được những tiếng động cách xa mười trượng, nhưng với tiếng động này lão cảm thấy rất gần nên mới nhăn mặt.
Lão vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt hoa của Nhật Hồng, nhưng trên mặt đã có những nét trang trọng.
Lão buông một tiếng thở ra rồi lạnh nhạt nói:
− Lão phu chưa kịp thưởng thức món ăn ngon thì ngươi đã tìm đến.
Lão vừa nói vừa quay người nhìn lại sau lưng mình.
Lệnh Thế Kiệt đối nhãn với Nam Quân Gia Hầu.
Lão Nam Quân sa sầm mặt nói:
− Tiểu tử đến không phải lúc.
Thế Kiệt thờ ơ buông một câu nhạt nhẽo:
− Khi nào mới đúng thời khắc tại hạ xuất hiện?
Lão Dâm Thần trừng mắt gắt gỏng nói:
− Đáng ra thì tiểu tử không nên đến đây.
− Tại hạ không thể không đến.
− Tiểu tử vào động Phong Nha chỉ phí mạng ngươi mà thôi.
− Động Phong Nha lợi hại như thế ư?
− Nó lợi hại hơn tiểu tử tưởng tượng đó.
− Không vào Động Phong Nha sao có thể bắt được chồn tinh.
− Lão phu sẽ nuốt chửng tiểu tử trong gian mật thất này. Nhưng trước khi nuốt chửng tiểu tử, lão phu cũng có mấy lời khen ngươi đã tìm ra được chỗ của lão phu.
Với vẻ thờ ơ chàng đáp lời lão:
− Đa tạ lời khen của lão. Nhưng cái tại hạ cần không phải là một lời khen.
Nam Quân Gia Hầu rít lên:
− Tiểu tử cần ả nha đầu quận chúa Tây Hạ phải không? Lão phu không làm công không cho tiểu tử đâu.
Lão rít lên:
− Chẳng lẽ lão phu khó nhọc luyện Dược Hồ Tình đặng dâng hiến cho tiểu tử à? Ngươi đừng nằm mơ.
Lão hừ nhạt một tiếng.
Lệnh Thế Kiệt đáp lời lão quỷ Gia Hầu:
− Cáp Nhật Hồng là bổn phận và trách nhiệm của tại hạ phải trả ơn. Thứ tại hạ cần là pho tượng kim thân La Hán của lão.

Nam Quân Gia Hầu rít lên the thé sau câu nói của Thế Kiệt:
− Tiểu tử, ngươi đòi cả pho tượng kim thân La Hán của lão phu à?
− Không sai.
Những thớ thịt trên mặt Gia Hầu giật liên tục bởi sự phẫn nộ. Lão rít lên bằng giọng căm phẫn:
− Tiểu tử, ngươi thị vào một chút kiếm thuật của Giang Kỳ để lại mà cao ngạo với lão phu à?
− Quỷ Kiếm Đoạn hồn của tại hạ không phải là thanh kiếm bình thường.
− Nói hay lắm, để lão phu thử xem sự lợi hại của Quỷ Kiếm Đoạn Hồ như thế nào mà tiểu tử đòi đoạt kim thân La Hán của lão.
Lão trở bộ bước thẳng đến vách mật thất đẩy bức vách lộ ra một ô cửa tò vò. Pho tượng kim thân La Hán tỏa hào quang đập vào mắt Thế Kiệt.
Nam Quân Gia Hầu nhìn lại Thế Kiệt:
− Tiểu tử, báu vật kim thân La Hán của lão phu ở đây nè, cứ đến mà lấy.
Miệng thì nói như thế nhưng Nam Quân Gia Hầu bất ngờ động thủ. Lão vốn e dè Thế Kiệt bởi biết kiếm thuật của chàng qua lời đồn đãi của thiên hạ kể từ sau cái chết của Khoái Kiếm Giang Mão, nên chủ động xuất thủ, lấy cái bất ngờ để triệt hạ đối phương.
Túc Cốt Thần Công của Nam Quân Gia Hầu nếu tầm thường thì lão há được xếp vào ngũ kiệt của võ lâm Trung Nguyên. Thoáng một cái chỉ trong chớp mắt, đôi cánh tay quái dị của Nam Quân Gia Hầu vươn tới vỗ thẳng vào đỉnh đầu chàng một Ưng Trảo Công mà khoảng cách giữa hai người không dưới ba trượng.
Sự biến hóa thần kỳ của đôi tay Nam Quân khiến Thế Kiệt thoáng sững sờ, ngỡ ngàng, nhưng trước khi thế Ưng Trảo Công bóp được vào đỉnh đầu chàng thì thanh kiếm Đoạn Hồn cũng kịp thoát ra khỏi vỏ, cắt ngang một đường kiếm xanh rờn, xả thẳng vào đôi tay quái dị của lão Dâm Thần.
Chát...
Kiếm và đôi cánh tay thịt chạm thẳng vào nhau phát ra một âm thanh khô khốc. Thế Kiệt có cảm tưởng lưỡi Quỷ Kiếm vừa chém vào một vách đá kiên cố không có thứ vũ khí nào cắt được. Chính điều đó khiến chàng không khỏi ngỡ ngàng.
Thanh Quỷ Kiếm sắc bén không làm cho đôi tay của Gia Hầu suy xuyển nhưng cũng kịp đánh bật chúng qua một bên, trước khi nó vỗ xuống đầu Thế Kiệt.
Đôi Ưng Trảo công hụt chàng vỗ luôn xuống sàn đá gian mật thất.
Bộp!
Đôi bản thủ để lại ấn thủ trên sàn mật thất.
Nam Quân Gia Hầu công hụt đối phương, liền đảo đôi quỷ thủ công tiếp Thế Kiệt. Lão vừa công kích vừa nói:

− Lão phu hôm nay quyết chí tống tiễn tiểu tử xuống a tỳ chầu diêm chúa bằng Túc Cốt Thần Công.
Trước những thế công dồn dập của Nam Quân Gia Hầu, Thế Kiệt không khỏi lúng túng.
Chàng nhanh chóng bị lão quỷ dồn ép, bằng đôi tay quỷ mà không sao tiếp cận được tới gần lão.
Thế Kiệt tháo lui ba bộ trước sức công phá mãnh liệt của Nam Quân Gia Hầu. Nam Quân Gia Hầu vô cùng đắc ý khi dồn ép được Lệnh Thế Kiệt, liền bật tràng cười:
− Năm sau đúng ngày này sẽ là ngày kỵ cơm của ngươi đó.
Lão vừa nói vừa gia tăng sự biến hóa của đôi song thủ quái gở bằng những thế trảo công chộp thẳng vào đỉnh đầu, hoặc yết hầu của đối phương.
Chỉ trong khoảng thời khắc độ ba lần chớp mắt mà Nam Quân Gia Hầu đã thi thố được mười chiêu sát tử, ép Thế Kiệt lùi liên tục cho đến khi lưng chàng đã dựa vào vách mật thất.
Nam Quân Gia Hầu thét lớn lồng lộng:
− Tiểu tử nằm xuống.
Tả thủ của lão bất ngờ biến trảo thành chỉ, phóng thẳng tới tam tinh tử huyệt của Thế Kiệt, còn hữu thủ thì chém ngang bằng một thế cương đao.
Cả hai thế công đều tiềm ẩn sát khí hừng hực, mà chỉ cần một thế trúng đích cũng đủ tước đi cái mạng của đối thủ, kết thúc cuộc giao đấu sinh tử.
Trong một tình huống sinh mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Thế Kiệt bất giác dụng đến bí thuật Di Hình Cước Pháp. Thân ảnh của chàng nhoáng lên với những bước đi phiêu bồng nhanh ngoài tầm mắt của lão quỷ Nam Quân Gia Hầu.
Lão Dâm Thần giật mình khi phát hiện ra sự biến đột ngột đó. Lão có cảm tưởng thân ảnh của Thế Kiệt bất ngờ nhòa đi trong tầm quan sát của lão.
Vốn là một ngũ kiệt có kinh nghiệm từng trải, Nam Quân Gia Hầu biết sắp có sự biến đến với mình. Không một chút đắn đo suy nghĩ lão nhanh chóng thu hồi đôi tay quỷ dị về phòng thủ. Nhưng sự từng trải lẫn ý niệm vừa khởi phát trong đầu lão chỉ kịp giúp lão thoát khỏi một cái chết mà thôi, còn ẩn tích Quỷ Kiếm đã để lại trên thịt da của lão rồi.
Kết cục chỉ xảy ra trong một tích tắc mà Nam Quân Gia Hầu có nằm mơ cũng không thấy. Đôi song thủ của lão vừa rút về thì mắt chói lòa ánh sáng xanh biếc của Quỷ Kiếm.
Lão thất kinh, đề khí nhảy vội về sau ba bộ.
Chính cái phản xạ đó đã giúp lão thoát khỏi lưỡi hái tử thần trong đường tơ kẽ tóc. Cảm giác rát bỏng từ trán kéo dài xuống vùng đan điền, buộc lão quỷ Dâm Thần phải nhìn lại thân pháp của mình. Một đường chỉ đỏ thẳng tắp kéo dài từ trán lão đến vùng đan điền tạo cho lão thứ cảm giác rát bỏng.

Nam Quân Gia Hầu biến sắc. Lão vừa thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc nên ý niệm giao thủ với Lệnh Thế Kiệt cũng tản mác trong tâm tưởng của lão mà thay vào đó là nỗi sợ hãi tột cùng.
Những thớ thịt trên mặt Nam Quân Gia Hầu run bần bật. Da mặt cũng biến sắc qua màu xám ngoét trông thật là khổ não. Trong tình huống đối mặt với một đại kiếm thủ như Lệnh Thế Kiệt, Nam Quân Gia Hầu thừa biết phải ứng xử như thế nào.
Lão không cần đắn đo nghĩ ngợi hay chần chừ mà đề khí phi thân thoát qua một cánh cửa gian mật thất. Nam Quân Gia Hầu thoát đi bất ngờ, bỏ lại cả pho kim thân La Hán.
Mục đích của Lệnh Thế Kiệt xâm nhập vào động Phong Nha nhằm cứu Cáp Nhật Hồng và đoạt pho tượng kim thân La Hán, nay cả hai đề có trong mật thất, nên chàng chẳng màng đến chuyện truy sát Nam Quân Gia Hầu. Khi lão thoát chạy bỏ lại cả pho tượng kim thân La Hán, chàng thở phào một tiếng nhẹ nhõm.
Chàng nghĩ thầm:
− "Nếu như mình không thụ giáo Di Hình Cước Pháp của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thì đã khốn khó bởi Túc Cốt Thần Công của lão Dâm Thần.".
Ý niệm đó khiến Thế Kiệt bất giác ngưỡng mộ lão thâu nhi, và trong lòng nảy sinh thiện ý nếu có dịp sẽ đáp tạ tấm lòng của lão ăn mày già.
Thế Kiệt quay lại bên Cáp Nhật Hồng. Thấy trạng thái nàng có vẻ kỳ lạ, chàng khẽ gọi:
− Cáp quận chúa... Cáp quận chúa...
Mặc cho chàng gọi, Cáp Nhật Hồng cứ như người mộng du mơ mơ màng màng.
Thế Kiệt khẽ lay vai Nhật Hồng:
− Cáp cô nương... Cáp cô nương... Cô bị sao vậy?
Hai bờ mi của nàng vẫn nhắm hờ, miệng phả ra mùi xạ hương gợi tình cùng với hơi nóng hầm hập.
Thế Kiệt nheo mày nghĩ thầm:
− "Chẳng lẽ lão quỷ Dâm Thần đã chuốc độc dược vào cơ thể Nhật Hồng rồi ư?".
Ý niệm đó khiến chàng đâm ra lo lắng cho nàng. Chàng nghĩ tiếp:
− "Nếu đúng như mình nghĩ thì phải sớm đưa nàng rời khỏi đây tìm đến đại phu.".
Không chần chừ, Thế Kiệt vòng tay qua tiểu yêu của Nhật Hồng toan cắp nàng lên thì bất ngờ hai cánh tay mềm mại của nàng bá chặt lấy cổ Thế Kiệt.
Thế Kiệt ngượng ngùng nói:
− Cáp quận chúa... Cáp quận chúa.
Thế Kiệt sao biết được Nhật Hồng vốn đã bị Nam Quân Gia Hầu cho uống

Dược Hồ Tinh nên mới có trạng thái như vậy. Cơ thể nàng giờ đây ví như dòng thác cuồng chảy bởi sự kích thích của những cơn động tình mãnh liệt. Nàng ghì chặt lấy Thế Kiệt như một ả dâm nữ cuồng tình khiến chàng không khỏi e ngại. Thế Kiệt gượng gỡ hai cánh tay của Nhật Hồng, nhưng không làm sao có thể gỡ ra được. Trong lúc Thế Kiệt còn đang loay hoay thì chợt có những âm thanh rít lên nghe chói cả thính nhĩ. Cùng với âm thanh đó, chàng ngỡ như gian mật phòng chuyển động xoay tròn, và khi những âm thanh chói tai kia ngưng bặt thì tất cả tám cánh cửa như bị bít kín lại.
Giọng nói của lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu rít lên the thé:
− Tiểu tử ơi... Thạch thất này sẽ là mồ chôn của ngươi.
Nghe lão nói, Thế Kiệt giật mình. Trong lòng chàng thầm lo lắng trong khi Nhật Hồng vẫn bá chặt lấy cổ Thế Kiệt, miệng phả ra mùi xạ hương cùng những làn khí nóng bỏng.
Nam Quân Gia Hầu cất tràng tiếu ngạo đắc ý.
Thế Kiệt nghe lão Dâm Thần ngạo mạn cười mà tức giận. Chàng thở hắt ra một tiếng, gằn giọng nói:
− Lão quỷ có thể nhốt ta ở đây được ư?
Cùng với lời nói đó chàng khá mạnh tay gỡ đôi bàn tay mềm mại của Nhật Hồng, ép nàng ngồi xuống tràng kỷ. Chàng đảo mắt nhìn qua một lượt tất cả tám ngách thạch môn rồi trầm giọng nghiêm khắc nói:
− Nam Quân lão quỷ... Lão đang ở đâu?
− Tiểu tử sao có thể thấy được lão phu. Ngươi bây giờ chẳng khác con cá nhỏ bị nhốt trong rọ chờ chết mà thôi.
Đúng như Nam Quân Gia Hầu nói. Tất cả tám cánh cửa đá đều đã bị bịt lại bằng những vách đá kiên cố, chàng chẳng khác gì cá nằm trong rọ chờ chết thật.
Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:
− Nếu không có ả Cáp quận chúa thì lão phu đã xông độc dược lấy cái mạng thúi của tiểu tử rồi.
Thế Kiệt nghe lão Nam Quân nói, lửa giận bốc cao hừng hực. Chàng thét lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng thét đó thanh Quỷ Kiếm thoát ra khỏi vỏ, cắt một đường thẳng tắp xanh lè chém xả vào một cánh cửa.
Chát...
Lưỡi Quỷ Kiếm chém xả vào vách thạch môn tóe ra những tia lửa li ti. Khi Thế Kiệt thu hồi thanh Quỷ Kiếm về thì trên vách thạch môn đã có dấu ấn kiếm sâu độ một đốt ngón tay.
Thế Kiệt nghiến răng ken két vì tức giận.
Nam Quân Gia Hầu bật cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:
− Tiểu tử ơi, ngươi chỉ nhọc công vô ích mà thôi. Ngươi nên ngoan ngoãn mà ngồi chờ chết chứ đừng phí sức uổng công.

− Lão quỷ có thể nhốt Lệnh Thế Kiệt được ư?
− Thế ngươi làm gì thoát ra khỏi tử địa của lão phu?
Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng nghĩ thầm:
− "Lão nói đúng. Nếu mình chỉ biết bực tức thì khó có thể thoát ra khỏi tử địa của lão.".
Trong khi Thế Kiệt suy nghĩ, Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:
− Tội nghiệp cho tiểu tử quá. Nếu như ngươi không tìm đến lão phu thì đâu đến nỗi bị biến thành con cá nhốt trong rọ. Lão phu tức ngươi lắm đó. Tiểu tử xuất hiện khiến lão phu vừa bị thương vừa không thụ hưởng được vưu vật xinh đẹp của ả Cáp quận chúa.
Lão hừ nhạt nói tiếp:
− Đối với lão phu, nói thật cho tiểu tử biết, lão rất ghét những gã tục nhân phá bĩnh như ngươi. Lão phu đợi đến khi ngươi ngấp ngoái vì đói vì khát rồi mới vào mật phòng lóc từng miếng thịt của ngươi mà nhắm rượu. Tiểu tử nghe lão nói chứ?
Thế Kiệt thở dài.
Chàng ngấm ngầm đoán tâm ý của Nam Quân Gia Hầu. Hình như lão đang cố khích bác để chàng nóng giận mà tâm định trở nên mụ mẫm u mê để không tìm ra được lối thoát khỏi mật thất.
Thế Kiệt mím môi nhìn lại Cáp Nhật Hồng.
Thế Kiệt giật mình khi Nhật Hồng như người mộng du đang từ từ trút bỏ xiêm y của mình.
Thế Kiệt bước nhanh lại bên nàng:
− Cáp quận chúa... đừng làm vậy.
Nhật Hồng như không nghe tiếng của Thế Kiệt mà lẩm nhẩm nói:
− Lệnh huynh... Muội yêu Lệnh huynh nhiều lắm. Sao huynh không chú tâm đến chữ tình của muội?
Nàng như người mơ màng nói những điều thầm kín che giấu trong tâm tưởng Nhật Hồng vừa nói vừa trút bỏ xiêm y. Thế Kiệt lắc đầu toan cản nàng lại thì hai cánh tay nóng hổi của nàng đã bá chặt lấy cổ chàng.
Nhật Hồng nói thủ thỉ, miệng phả ra từng luồng khí lưu nóng hầm hập hòa quyện với mùi xạ hương hồ ly:
− Lệnh huynh đối xử tốt với muội nghe.
Thế Kiệt đỏ mặt vì thẹn.
Một lần nữa chàng phải ép Nhật Hồng ngồi dựa lưng vào tràng kỷ rồi quay lại nhìn lên nóc thạch thất, cao giọng nói lớn:
− Lão Dâm Thần... Lão còn đó chứ?
− Tất nhiên lão phu đang túc trực bên ngoài để chờ đợi thời khắc vào trong thạch thất lấy mạng tiểu tử mà.
− Lão quỷ thấy ta chứ?

− Lão phu không thấy tiểu tử, nhưng có thể nghe được mọi cử động của ngươi.
Chàng tằng hắng nói:
− Lão quỷ đã cho Cáp quận chúa uống độc dược gì vậy?
Lão Nam Quân Gia Hầu ý lên một tiếng rồi im lặng.
Thế Kiệt chờ một lúc mới lên giọng nói tiếp:
− Sao lão quỷ lại im lặng?
Một lúc sau, lão Nam Quân Gia Hầu mới đáp lời Thế Kiệt:
− Tiểu tử thấy ả Cáp quận chúa thế nào?
− Lão đã cho nàng uống dược độc, tự khắc biết nàng như thế nào rồi.
Nam Quân Gia Hầu hừ nhạt rồi nói:
− Đáng lý ra Cáp quận chúa đã là của lão phu. Tiểu tử thật là hồ đồ phá bĩnh ta.
Thế Kiệt im lặng. Chàng cố tránh nhìn về phía Nhật Hồng. Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:
− Tiểu tử... Lão phu nghĩ ngươi chẳng có duyên với ả Cáp quận chúa đó đâu. Ngươi xứng đôi với chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc hơn.
Thế Kiệt cau mày:
− Lão quỷ đừng nói càn.
− Hê... lão phu thật tâm nói với tiểu tử đó.
Thế Kiệt cao giọng, khe khắt cướp lời Nam Quân Gia Hầu:
− Lão đã đầu độc Cáp quận chúa bằng dược độc gì?
Thế Kiệt quay lại nhìn Nhật Hồng. Nàng đã thoát y biến thành một con nhộng với làn da trắng nõn. Tất cả mọi đường nét của cơ thể Nhật Hồng đều lọt vào mắt Thế Kiệt. Nàng mơ màng với những động tác ve vuốt gợi tình, gợi dục, buộc Thế Kiệt phải quay mặt chỗ khác.
Chàng có cảm tưởng trước mặt mình không phải là một Cáp quận chúa cành vàng lá ngọc nữa, mà là một ả kiều nữ đang gợi tâm dục của khách tìm hoa. Nhật Hồng chỉ khác những ả kiều nữ kia qua sự mơ màng như kẻ mộng du mà thôi.
Thế Kiệt thở dài, lí nhí nói:
− Cáp quận chúa đừng làm như vậy.
Lão Nam Quân Gia Hầu như nghe được câu nói buột miệng của Thế Kiệt, háo hức lên tiếng:
− Tiểu tử, ả quận chúa đang làm gì ngươi vậy? Phải ả đã đến cơn động tình và muốn dâng hiến cho ngươi phải không?
Lão chắc lưỡi tỏ thái độ tiếc rẻ. Vừa chắc lưỡi Nam Quân Gia Hầu vừa nói:
− Ái cha... Đáng lý ra ả Cáp quận chúa đó phải là của lão phu... của lão phu mới đúng.
Lão phu khổ công luyện Dược Hồ Tình, cuối cùng ngươi lại hưởng. Lão tức

chết đi được.
Nghe lão quỷ nói, Thế Kiệt mới biết Nhật Hồng đang bị Dược Hồ Tình hành hạ nên mới có trạng thái như thế này. Chàng bất giác lo lắng cho nàng.
Thế Kiệt ngẩng mặt nhìn lên trần thạch thất, cao giọng nói:
− Lão quỷ, Cáp quận chúa bị tình trạng như thế này cũng bởi Dược Hồ Tình của lão, chứ có phải nàng muốn dâng hiến cho ta đâu. Lệnh Thế Kiệt này cũng đâu muốn lợi dụng sự trúng độc của Cáp quận chúa mà cướp mất sự trong trắng của nàng. Vậy lão có cách chi chỉ giáo để ta giải được Dược Hồ Tình trong nội thể Cáp quận chúa?
Lão Nam Quân rít lên the thé:
− Tiểu tử, ngươi ngu quá vậy. Nếu ngươi không thích thì cứ xuống kiếm giết ả Cáp quận chúa đi, chứ đâu có cách gì ngoài...
Lão Dâm Thần bỏ lửng câu nói ở đó.
Thế Kiệt sa sầm mặt hỏi:
− Ngoài cách gì giúp Cáp quận chúa định tâm?
− Lão phu nói cho ngươi biết à? Đừng có nằm mơ. Đằng nào thì tiểu tử cũng chết, thôi thì ngươi đã không nhận phần của ngươi thì cứ ra tay giết ả để giữ sự trong trắng của ả có hơn không.
Trong khi chàng và lão Dâm Thần đối đáp với nhau thì Nhật Hồng hé hai cánh môi cất tiếng rên khẽ. Tiếng rên của nàng lọt vào tai Thế Kiệt khiến chàng lo lắng hơn.
Nghe tiếng nàng rên khẽ, Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng, lắc đầu như xua đuổi những ý tưởng lẽ tiết trong tâm niệm mình mà rảo bước đến bên Nhật Hồng.
Chàng gượng nói:
− Cáp quận chúa... Cáp quận chúa...
Nhật Hồng chẳng nghe được tiếng của Thế Kiệt mà khẽ ưỡn người phơi luôn đôi gò bồng đảo căng cứng trước mặt chàng.
Thế Kiệt lắc đầu thở ra:
− Cáp quận chúa.
Chàng đặt tay vào bờ vai nàng lay khẽ. Thế Kiệt giật mình khi bản thủ của chàng chạm vào làn da nóng hổi của Nhật Hồng.
Chàng có cảm tưởng chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi nữa thôi Nhật Hồng sẽ bốc thành ngọn lửa bùng cháy. Hiện trạng đó khiến cho Thế Kiệt càng lo lắng hơn.
Chàng lo lắng nhìn vào mặt Nhật Hồng, khẽ nói:
− Cáp quận chúa... Quận chúa cảm thấy thế nào?
Nhật Hồng mơ hồ như một người mộng du sống trong cõi vô thực. Nàng nhỏ giọng như nói với một kẻ vô hình vô tướng nào đó:
− Thiếp yêu chàng... Thế Kiệt... Lệnh huynh.
Nàng vừa nói vừa bấu mười ngón tay thanh mảnh vào hai bờ vai Thế Kiệt.

Nhật Hồng phả ra từng luồng hơi thở nóng hổi như gió hỏa diệm sơn cùng mùi xạ hương thơm ngát.
Hai bờ mi vẫn nhắm nghiền, trái tim đập như trống trận khiến Thế Kiệt có cảm tưởng tất cả mọi mạch đạo trong nội thể nàng sắp vỡ nát.
Chàng lo lắng nói:
− Cáp quận chúa.
Tiếng của Nam Quân Gia Hầu cất lên lồng lộng:
− Tiểu tử ơi, ngươi mau xuống tay kiếm kết liễu ả quận chúa đó đi, chứ đừng để thị hành hạ bởi Dược Hồ tình. Bị hành hạ bởi Dược Hồ Tình thị chẳng khác nào đang bị nung đỏ bởi hỏa dục. Ngươi càng chần chừ lâu chừng nào ả quận chúa càng khổ sở chừng nấy. Thôi thì hãy giúp thị sớm siêu thoát bằng thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của ngươi đi.
Nghe lão quỷ nói, Thế Kiệt càng lo lắng cho Nhật Hồng hơn. Chàng khẽ lay vai nàng:
− Quận chúa, tỉnh lại đi.
Nhật Hồng chẳng màng đến lời Thế Kiệt mà vẫn cứ bấu mười ngón tay thanh mảnh vào vai chàng. Mười ngón tay của nàng lún sâu vào da thịt tạo ra cảm giác buốt nhói.
Thế Kiệt lắc đầu buông một tiếng thở dài ảo não. Chàng suy nghĩ tìm phương kế xem có cách giải tỏa Dược Hồ Tình cho Nhật Hồng.
Thế Kiệt rít lên:
− Lão quỷ... ta buộc phải giết Cáp quận chúa, nhưng cái hận này nếu ta không chết sẽ tìm lão đòi lại đó.
Thế Kiệt dứt lời chém xả Quỷ Kiếm vào tràng kỷ.
Chát...
Cùng với nhát kiếm đó, chàng bấu trảo công vào vai Cáp Nhật Hồng. Vô hình trung cái bấu của Thế Kiệt buộc Nhật Hồng rú lên một tiếng lanh lảnh. Tiếng rú kia lọt vào tai lão Dâm Thần. Sau tiếng rú của Nhật Hồng thì Nam Quân Gia Hầu bật cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:
− Tiểu tử ơi... Ngươi đúng là một kẻ ngu dốt nhất trên đời này. Chỉ vì một chút tiểu tiết lễ nghi gia giáo mà ngươi nỡ xả kiếm lấy mạng một mỹ nữ muốn trao tặng sự trong trắng cho ngươi. Thay vì ngươi tạm gác lễ gia, giáo điều mà nhận sự trao thân của ả quận chúa thì ả đã không phải chết uổng mạng, và còn được hưởng cái tinh có một không hai của loài hồ ly Tây Vực mà tất cả nữ nhân đều ao ước. Ả quận chúa của tiểu tử ngang nhiên trở thành một hương phi thứ hai trên đời này.
Lão lại cất tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt.
Thế Kiệt nghe Nam Quân nói mà không khỏi đờ người. Chàng nhìn Nhật Hồng nghĩ thầm:
− "Mình phải làm như lão nói sao?".

Ý niệm đó còn đọng trong tâm tưởng Thế Kiệt thì một luồng hơi thở nóng bỏng từ chiếc miệng mọng đỏ gợi mời của Nhật Hồng phà vào mặt chàng. Nhật Hồng khẽ rên một tiếng.
Tiếng rên khẽ của nàng vô tình lại lọt vào tai Nam Quân Gia Hầu. Lão thét lớn:
− Tiểu tử, ngươi chưa sát tử ả quận chúa Tây Hạ?
− Tại hạ đâu nỡ xuống tay giết một người như Cáp quận chúa.
− Hừ, tiểu tử muốn ả bị Dược Hồ Tình hành hạ đau khổ mãi ư?
− Không... tại hạ cũng không nỡ để nàng bị khổ sở bởi độc công bỉ ổi của lão quỷ đâu.
Nam Quân rít lên:
− Ngươi... Ngươi định thành thân với ả... Ngươi...
Lão cắt ngang lời rồi hú lên lồng lộng. Tiếng hú của lão như tiếng gào nuối tiếc vừa căm phẫn vừa oán trách.

Hồi 39
Kỳ Nữ Dị Nhân

Như người vừa chợt tỉnh giấc mộng sâu, Nhật Hồng bật nhỏm ngồi lên. Cảm giác đầu tiên trong cõi thực tại là sự ê ẩm toàn thân, tứ chi bủn rủn.
Nàng buột miệng nói:
− Ta sao thế này?
Cơ thể nàng vẫn phảng phất mùi xạ hương thoang thoảng, mùi hương tình của loài hồ ly trong thời kỳ giao hoan.
Nhật Hồng biến sắc khi ngờ ngợ biết sự mất mát của mình. Nàng bặm môi thét lên:
− Lão quỷ Dâm Thần... Lão ở đâu?
Nàng bật đứng lên. Đến bây giờ Nhật Hồng mới thấy Lệnh Thế Kiệt đang ngồi kiết đà nhìn nàng. Vẻ anh tuấn khôi ngô của chàng đượm nét buồn vời vợi.
Nhật Hồng co rúm người lại:
− Lệnh huynh.
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài.
Nhật Hồng ngỡ tiếng thở dài của chàng chẳng khác nào tiếng sét đánh thẳng vào tai và tâm não nàng.
Nhật Hồng bật khóc:
− Lệnh huynh... muội không đáng sống nữa... muội bây giờ ô uế lắm.
Nàng vừa nói vừa khóc thổn thức, rồi bất thình lình lao đầu vào vách mật thất. Nhưng Thế Kiệt đâu thể để nàng tự kết liễu đời mình, bằng bí thuật Di Hình Cước Pháp, chàng đã cắp ngang tiểu yêu Nhật Hồng kéo lại:
− Cáp muội muội.
Nhật Hồng cúi gằm mặt, khóc nức nở. Nàng vừa khóc vừa nói:
− Huynh hãy để cho muội thoát khỏi sự Ô uế của lão quỷ Dâm Thần Nam Quân. Nếu huynh nghĩ đến muội thì hãy trả thù cho muội. Lấy thủ cấp của lão mà tế muội đúng vào ngày này năm sau.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Muội đã lầm lẫn rồi.
Nhật Hồng nấc khẽ nói:
− Muội biết mà... Huynh đừng an ủi muội. Sự trong trắng của muội không còn nữa.
Muội chỉ muốn chết thôi.

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài, ôn nhu nói:
− Muội hãy ngẩng lên nhìn vào mắt huynh.
Giọng nói của chàng đượm buồn.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Muội không dám nhìn huynh đâu.
− Kẻ đáng chết để trả lại sự trong trắng không phải là lão quỷ Nam Quân.
Những lời của Thế Kiệt khiến Nhật Hồng rùng mình. Nàng vẫn cúi gằm mặt.
Thế Kiệt từ tốn nói tiếp:
− Nếu muội muốn giết kẻ đã tước đoạt sự trong trắng của muội thì người đó chính là Lệnh Thế Kiệt.
Chàng vừa dứt lời, Cáp Nhật Hồng quay lại ngẩng mặt nhìn chàng không chớp. Hai cánh môi của nàng mấp máy một lúc mới thốt ra thành lời:
− Lệnh... Lệnh huynh ư... Phải vậy không?
Chàng nhìn nàng, khẽ gật đầu:
− Chính huynh chứ không phải lão quỷ Nam Quân.
Nhật Hồng chớp mắt. Hai hàng lệ chảy dài xuống bờ môi mọng chín:
− Huynh nói thật chứ? Hay huynh chỉ giả vờ nói như thế thôi?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Đó là sự thật. Mặc dù tâm của huynh không muốn làm như vậy.
Nhật Hồng bặm môi:
− Sao lại là huynh?
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài, rồi từ tốn thuật lại tất cả những gì đã xảy ra trong gian mật thất. Trong khi chàng kể lại mọi việc thì Nhật Hồng e thẹn đến đỏ mặt.
Chàng nắm tay Nhật Hồng:
− Huynh phải thực hiện cái việc mà mình không muốn.
Nhật Hồng ngẩng lên nhìn chàng:
− Muội... Muội không trách huynh...
Nàng chùi vội hai hàng lệ trên má mình, lí nhí nói:
− Có lẽ đây là ý trời. Dù sao muội cũng không phải chịu sự Ô uế của lão quỷ Dâm Thần.
Chỉ mong sao huynh đừng đối xử tệ với muội.
Thế Kiệt nhìn nàng:
− Huynh sẽ không tệ bạc với muội (thiếu trang , cuốn) Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt nói:
− Sao huynh lại thở ra ảo não? Huynh không muốn về đất Tây Hạ à?
− Huynh rất muốn đến Tây Hạ quê hương của muội, nhưng chỉ sợ không còn dịp nữa thôi.
Tiếng của Nam Quân Gia Hầu cất lên khàn khàn:
− Tiểu tử nói đúng đó. Gã và nha đầu không có cơ hội ra mắt Vương quốc

mẫu được đâu. Hai ngươi sẽ được chết chung một mộ phần, thế thì còn gì bằng nữa.
Nghe Nam Quân Gia Hầu nói, Cáp Nhật Hồng mới để mắt đến gian mật thất. Đến lúc này nàng mới hiểu được vì sao Thế Kiệt buông một tiếng thở dài ảo não.
Nàng nhìn chàng nói:
− Lệnh huynh. Lão quỷ đã nhốt muội và huynh ở đây?
Chàng gật đầu:
− Lão căm phẫn muốn chôn sống huynh và muội trong mật thất này.
− Chúng ta sẽ tìm phương cách thoát ra khỏi đây.
Thế Kiệt nhìn nàng:
− Huynh đã nghĩ nhiều rồi. Gian mật thất này rất kiên cố mà Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của huynh không sao phá vỡ được.
Chàng lắc đầu:
− Nếu không có người trợ giúp e rằng huynh và muội khó có thể thoát ra khỏi gian ngục đá này.
− Chẳng lẽ chúng ta lại khoanh tay ngồi chờ chết sao?
Nàng nhỏ giọng truyền âm nhập mật nói với Thế Kiệt:
− Lão quỷ muốn nhốt huynh và muội thì chính lão phải mở đường cho muội và huynh ra.
Nàng kéo tay Thế Kiệt dẫn đến tràng kỷ. Nhật Hồng suy nghĩ mông lung rồi truyền âm nhập mật nói vào tai Thế Kiệt. Nghe nàng nói dung diện Thế Kiệt thỉnh thoảng lại lộ những nét hóm hỉnh, đôi khi không dằn được phải điểm một nụ cười.
Chàng nhìn Nhật Hồng:
− Huynh chỉ sợ lão quỷ sẽ chẳng chịu tin.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Nhất định lão phải tin. Bản chất của lão quỷ Nam Quân phóng đãng vô độ, tất lão phải tin vào sự phóng đãng của những người sắp chết tự cứu lấy thân mình.
Thế Kiệt nhìn nàng:
− Huynh cũng hy vọng như vậy.
Nhật Hồng mỉm cười khẽ gật đầu.
Thế Kiệt nhìn lên trần mặt thất, cao giọng nói lớn:
− Lão quỷ... Hãy nghe ta nói đây. Dù cho Lệnh Thế Kiệt và Cáp Nhật Hồng có chết thật trong mật thất này thì lão cũng chẳng được cái gì.
Nam Quân Gia Hầu đáp lời chàng:
− Chỉ cần tiểu tử chết là lão phu đã được rồi.
− Lão nghĩ khi tại hạ chết thì những pho tượng kim thân La Hán sẽ thuộc về lão phải không?

− Đợi đến lúc hồn ngươi lìa khỏi xác thì lão vào mật thất lấy những pho tượng đó. Đâu một ai cản tay lão phu được.
Thế Kiệt ngửa mặt cười sang sảng.
Nghe chàng cười, lão Dâm Thần không dằn được trí tò mò, buộc phải lên tiếng hỏi:
− Tiểu tử, bộ ngươi cuồng trí hay sao mà cười chứ? Trước cái chết ngươi mất đởm lược để rồi bị bấn loạn tâm thần à?
Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng mỉm cười, rồi ngẩng lên trần mật thất cất tiếng nói lớn, cốt cho lão Nam Quân nghe:
− Lão quỷ, ta đâu để cho lão được toại nguyện có đặng những pho tượng kim thân La Hán. Trước khi hồn lìa khỏi xác ta có đủ thời gian để hủy những pho tượng kim thân La Hán kia mà.
− Tiểu tử, ngươi hồ đồ như thế ư?
Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng nhướng mày.
Nhật Hồng lên tiếng:
− Đại ca tính hủy những pho tượng báu vật cửu đỉnh của võ lâm Trung Nguyên ư?
Thế Kiệt nói:
− Trước khi huynh và muội chết phải hủy tất cả những pho tượng đó đi, chứ để lại làm gì?
Huynh không muốn những pho tượng kim thân La Hán rơi vào tay lão tặc Nam Quân Gia Hầu.
Nhật Hồng cướp lời chàng:
− Không... Huynh đừng hủy những pho tượng đó.
Thế Kiệt thét lên với giọng giận dữ:
− Ta hủy thì sao nào? Hay nàng muốn trao những pho tượng kim thân La Hán cho lão quỷ để đổi lại cái mạng của nàng ư?
Thế Kiệt rít lên lồng lộng:
− Không... Dù ta có bị lão quỷ chôn sống trong mật thất này thì cũng không trao những pho tượng kim thân La Hán cho lão đâu.
Chàng thoáng điểm một nụ cười mỉm với Nhật Hồng rồi cao giọng nói tiếp:
− Nam Quân Gia Hầu... Lão đừng có nằm mơ mà hy vọng có đặng những pho tượng kim thân La Hán.
Nam Quân Gia Hầu đáp lời Thế Kiệt:
− Tiểu tử, ngươi tức giận làm gì. Ngươi có tức giận cũng vô ích mà thôi.
Nhật Hồng lên tiếng nói với Nam Quân Gia Hầu:
− Hầu gia, nếu như ta đổi những pho tượng kim thân La Hán để Hầu gia phóng thích khỏi gian mật thất, chắc được chứ?
Nàng vừa dứt lời thì Thế Kiệt đã gào lên:
− Không, di huấn của sư tôn buộc ta phải hợp nhất Thập Nhị La Hán. Nếu

không thực hiện được di huấn thì ta sẽ hủy tất cả những pho tượng đó.
Nhật Hồng nói:
− Sư tôn Giang Kỳ đã chết rồi, chúng ta cần giữ cái mạng của mình chứ.
Thế Kiệt mỉm cười với Nhật Hồng, gằn giọng nói:
− Đúng, sư tôn đã viên tịch, nhưng những gì người di huấn lại, ta không bao giờ quên.
Thế Kiệt thét lên:
− Nàng hãy tránh ra đi.
− Thế Kiệt, tại sao chàng cứ khăng khăng đòi hủy những pho tượng kim thân La Hán?
Thế Kiệt gào lên:
− Bởi vì ta không muốn chúng lọt vào tay lão quỷ Dâm Thần. Nàng không cho ta hủy chúng đi vì cớ gì? Hay nàng đã bị lão quỷ mê hoặc, hay nàng quý cái mạng quận chúa của mình?
Thế Kiệt vừa nói vừa cố nén cười.
Nhật Hồng nguýt chàng rồi thét lớn:
− Ngươi... nói như vậy được ư? Đúng... Cáp Nhật Hồng này vì cái mạng quận chúa đó.
Ta đâu muốn chết trong mật thất này, đâu muốn chết cùng với ngươi. Ta muốn trở về Tây Ha... Ngươi nghe rõ rồi chứ. Ta muốn trở về Tây Hạ.
Thế Kiệt bặm môi.
Nhật Hồng lườm chàng rồi thoạt liếc mắt quan sát gian mật thất.
Hai người im lặng chờ đợi.
Một lúc sau Nam Quân Gia Hầu lên tiếng:
− Cáp quận chúa cần gì phải nói với gã tiểu tử cuồng tâm cuồng trí đó. Gã đang hãi hùng trước viễn cảnh về a tỳ chầu diêm chúa nên đâu còn đủ minh mẫn phân định việc gì đúng việc gì sai.
Nhật Hồng chớp mắt với Thế Kiệt rồi nói lớn cố cho Nam Quân nghe:
− Hầu gia... ta không muốn chết trong mật thất này.
− Ta hiểu nàng.
Thế Kiệt mỉm cười nói:
− Nàng không muốn chết trong mật thất này cũng không được. Gian mật thất này chẳng khác nào cỗ áo quan chôn sống ta và nàng. Chưa chắc nàng đã được chết một cách nguyên vẹn.
− Ngươi nói vậy có ý gì?
Nam Quân Gia Hầu lên tiếng phân giải câu hỏi của Nhật Hồng:
− Cáp quận chúa còn không hiểu câu nói của gã tiểu tử đó ư?
Lão cười khảy nói tiếp:
− Trong mật thất của ta chỉ có hảo tửu thôi. Số rượu đó tạm có thể giải khát cho nàng và gã trong một thời gian ngắn. Nhưng lương thực thì chẳng có.

Đến một lúc nào đó, tiểu tử kia cũng sẽ lóc thịt nàng mà ăn đặng chống lại cái đói.
Lão gằn giọng nói:
− Lệnh Thế Kiệt, lão phu phân giải như thế có đúng ý của ngươi không?
Nhật Hồng thét lớn:
− Thế Kiệt, có đúng như vậy không?
Thế Kiệt nhìn nàng mỉm cười, hóm hình gật đầu nhưng im lặng không thốt nửa lời.
Nhật Hồng thét lên:
− Sao ngươi không nói?
Nàng vừa quát vừa nheo mắt với chàng.
Thế Kiệt vẫn giữ sự im lặng.
Nam Quân Gia Hầu lên tiếng:
− Tiểu tử đó làm sao trả lời nàng được, bởi những gì ta phân giải đúng với ý niệm bất nhân của gã.
Nhật Hồng ráng bật ra tiếng khóc tức tưởi. Nàng cố khóc để Nam Quân Gia Hầu có thể nghe được.
Nhật Hồng vừa khóc vừa nói:
− Thế Kiệt, ngươi đến đây làm gì rồi đặt ta vào tử lộ. Ngươi đã vùi hoa dập liễu còn đòi ăn thịt ta nữa. Thế Kiệt, ta không muốn làm thực phẩm cho ngươi đâu. Ta hận ngươi.
Nhật Hồng vừa nói vừa vung tay vỗ vào ngực Thế Kiệt:
− Ta hận ngươi... Ta hận ngươi, đồ ác nhân.
Miệng thì nói như vậy, nhưng Nhật Hồng lại ngả đầu dựa vào vai chàng. Nàng mỉm cười với Thế Kiệt.
Nam Quân Gia Hầu lên tiếng:
− Gã đó là tên ác nhân đê tiện, giờ nàng mới nhận ra tâm địa của gã à?
Nhật Hồng thét lên:
− Hầu gia, giờ tôi phải làm sao đây?
Thế Kiệt cướp lời nàng:
− Lão không giúp gì được cho nàng đâu.
Nhật Hồng bước lại tràng kỷ, cố nặn tiếng khóc tức tưởi. Nàng vừa khóc vừa nói:
− Thế Kiệt, ngươi đừng ăn thịt ta... Làm như thế tàn nhẫn lắm.
Thế Kiệt im lặng.
Còn Nhật Hồng thì cố tạo ra những tiếng khóc ai oán hơn.
Nam Quân Gia Hầu chờ một lúc lâu mới lên tiếng:
− Nàng van xin gã tiểu tử đó làm gì. Y cũng chỉ có mỗi một cái mạng duy nhất thôi nên phải giữ cái mạng của gã chứ.
Lão thở hắt ra một tiếng nghe rõ mồn một.

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt mỉm cười, rồi tạo tiếng nói ai oán:
− Thế Kiệt, ngươi đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Ta sợ lắm. Ngươi nên uống rượu để bình tâm lại đi. Ta phục rượu cho ngươi nhé.
Thế Kiệt nói gằn từng tiếng:
− Được, ta muốn uống rượu.
Nhật Hồng mỉm cười. Nàng bước đến bàn, giơ cao vò rượu rót vào chén. Nàng cố giơ cao vò rượu để Nam Quân Gia Hầu có thể nghe được tiếng rượu đổ vào chén ngọc.
Nàng nheo mắt với Thế Kiệt, rồi bước đến bên chàng.
Thế Kiệt khẽ gật đầu ra dấu.
Nhật Hồng đáp lại bằng cái gật đầu. Nàng bất ngờ buông chén rượu rơi xuống sàn thạch thất vỡ toang.
Xoảng!
Cùng với hành động của Nhật Hồng thì Thế Kiệt rú lên một tiếng lồng lộng như người bị trọng thương:
− A... a... a...
Chàng cố gượng dậy thốt tiếng thều thào:
− Tiện tỳ... ngươi...
Thế Kiệt chỉ nói bấy nhiêu đó rồi đổ sập xuống đất. Chàng ngã xuống như một thân cây chuối bị phạt ngang.
Huỵch!
Cái ngã của chàng khiến Nhật Hồng đau lòng, nhưng cố nén lòng để ngăn tiếng thốt chực thoát ra ngoài miệng.
Nhật Hồng chờ một chút mới gọi khẽ:
− Hầu gia... Hầu gia...
Không tiếng lão Nam Quân đáp lời nàng. Chờ một lúc nữa, Nhật Hồng mới gọi tiếp:
− Hầu gia... người còn ở bên ngoài không?
Nhật Hồng thừa biết lão quỷ Nam Quân đang áp tai vào vách thạch thất nghe ngóng chuyện gì vừa xảy ra. Nàng vỗ tay vào vách thạch thất, vừa vỗ vừa nói như van xin:
− Hầu gia... mở cửa cho Nhật Hồng ra ngoài đi.
Nàng bật khóc nghe thật là tức tưởi:
− Ta không muốn ở trong thạch thất này với cái xác của gã Quỷ Kiếm Khách đâu.
Nàng vừa nói vừa khóc vỗ tay vào vách thạch thất bồm bộp. Ánh mắt nàng lộ vẻ lo lắng khi không có tiếng Nam Quân đáp lời.
− Hầu gia... Hầu gia phóng thích ta ra, ta nguyện mãi mãi hầu hạ cho Hầu gia. Thả ta ra ngoài đi Hầu gia.
Chờ một lúc nữa vẫn không có tiếng đáp của lão, trong lòng nàng như có lửa

đốt. Nàng nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt lo lắng bởi sự bất động của chàng.
Nhật Hồng đã bắt đầu lộ vẻ thất vọng, toan cất tiếng thóa mạ Nam Quân Gia Hầu thì lão lại lên tiếng:
− Cáp quận chúa... Chuyện gì vừa xảy ra trong đó vậy?
Mặt hoa của nàng lóe lên tia hy vọng sau câu hỏi của lão Dâm Thần.
Nhật Hồng cố lấy giọng thật ai oán nói:
− Hầu gia ơi, ta đã giết gã Quỷ Kiếm Khách rồi.
Nàng nghe Nam Quân Gia Hầu hừ nhạt một tiếng rồi nói:
− Nàng tính lừa ta đó à?
Bụng Nhật Hồng giật thót, nhưng cố giữ sự bình thản nói:
− Ta đâu dám qua mặt Hầu gia. Sự thật ta đã giết gã Quỷ Kiếm Khách rồi.
− Lão phu không tin.
− Ta nói thật mà. Hầu gia không tin sao.
− Nàng làm gì có đủ bản lĩnh mà hạ tử được chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Ta có nói ra, Hầu gia cũng không tin. Còn sự thật Hầu gia lại không minh chứng được đúng hay sai. Ta không lừa Hầu gia đâu.
Nam Quân Gia Hầu cao giọng nói:
− Tiểu tử thối tha bỉ ổi kia ơi, ngươi định giở quỷ kế lừa lão phu à? Lão không dễ bị mắc hỡm ngươi đâu.
Nằm bất động dưới đất, nghe rõ từng câu từng chữ của lão quỷ Nam Quân, Thế Kiệt thừa biết lão đang khích bác để kiểm chứng những lời của Nhật Hồng, nên tuyệt nhiên không dám cử động để lão có thể nghe được. Bởi lúc này, chàng là một xác chết trong dự mưu của Nhật Hồng.
Nhật Hồng vỗ tay vào vách đá, van vỉ nói với Nam Quân Gia Hầu:
− Hầu gia... Lệnh Thế Kiệt đã là một xác chết rồi sao có thể nghe được những gì Hầu gia nói.
− Lão muốn nghe gã nói.
− Xác chết mà nói được ư? Nếu vậy y... đã biến thành quỷ sống mất rồi.
Nam Quân Gia Hầu tằng hắng, trang trọng hỏi Nhật Hồng:
− Nàng đã làm gì để có thể lấy mạng Lệnh Thế Kiệt?
Nhật Hồng mím môi một lúc rồi nói:
− Ta giấu ngọn trủy thủ, trong lúc Thế Kiệt lơ đễnh uống rượu thì đâm vào tim y. Y chỉ kịp nói ba tiếng rồi ngã ra chết. Hầu gia... ta nói bằng tất cả sự thật... Hầu gia không tin sao?
Tất cả những gì Hầu gia muốn đều ở trong gian mật thất này. Ta chỉ muốn trở về Tây Hạ thôi.
Nam Quân Gia Hầu im lặng không đáp lời nàng. Lão chờ khoảng tàn một tuần trà để nghe động tịnh trong thạch thất. Nhật Hồng thừa biết lão quỷ đang áp tai nghe ngóng động tĩnh trọng thạch phòng, nên vỗ tay bồm bộp vào vách đá mạnh hơn, nhanh hơn.

Nam Quân Gia Hầu bực dọc quát:
− Nàng có dừng tay vỗ vào vách đá không?
Nhật Hồng lưỡng lự rồi dừng tay lại hướng mắt nhìn về phía Thế Kiệt, cố tạo những tiếng khóc ai oán.
Lão tặc Gia Hầu lại thét to:
− Nàng đừng khóc nữa để lão phu nghe xem gã tiểu tử kia chết thật hay chết giả.
Nhật Hồng lo lắng nhìn Thế Kiệt. Nàng nghĩ thầm:
− "Nếu lão quỷ Gia Hầu biết được quỷ kế của mình thì xem như không còn cơ hội thoát ra khỏi gian thạch thất này nữa. Mình và Thế Kiệt xem như bị lão tặc chôn sống rồi.".
Tất nhiên những lời đối đáp giữa Nhật Hồng và Nam Quân Gia Hầu đều lọt vào tai Thế Kiệt. Chàng ngẫm nghĩ:
− "Đây là thời khắc cực kỳ hệ trọng. Chỉ một chút sơ xuất khiến cho lão quỷ nghi ngờ thì sẽ chẳng còn cơ may rời khỏi gian thạch thất kiên cố này.".
Ý niệm đó buộc Thế Kiệt thêm định ý, nằm như một pho tượng, kể cả hơi thở cũng nén vào trong.
Nam Quân Gia Hầu lại lên tiếng:
− Tiểu tử... ngươi chết thật rồi à?
Nhật Hồng đáp lời lão:
− Gã chết thật rồi, Hầu gia không tin thì cứ mở thạch môn vào kiểm chứng. Y đang nằm sõng xoài trước mặt ta nè.
Lão Nam Quân tằng hắng rồi nói:
− Ta bắt đầu tin nàng rồi đó. Nhưng còn một điều kiện nữa ta mới mở thạch môn.
Nhật Hồng lo lắng hỏi:
− Hầu gia muốn gì?
− Nàng hãy hứa với ta là đưa ta về Tây Hạ ra mắt Vương mẫu. Được chứ?
Nghe lời nói sàm sỡ của lão Nam Quân, Nhật Hồng đỏ mặt vì uất ức, hai cánh môi của nàng bặm chặt mới nén sự bực tức vào trong mà không thốt ra câu thoá mạ lão quỷ.
Nam Quân Gia Hầu chờ đợi một hồi không nghe Nhật Hồng đáp lời liền cao giọng gằn từng tiếng:
− Sao... Nàng không đồng ý à? Nếu không đồng ý thì ở lại đó mà chăm chút cho cái thây thối của gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt.
− Hầu gia... Hầu gia muốn sao ta cũng chịu, ta chỉ mong được thoát khỏi thạch thất này mà trở về Tây Hạ thôi.
Nam Quân Gia Hầu bật cười khành khạch, rồi nói:
− Được, ta sẽ mở thạch môn, vào ân ái với nàng rồi cùng nàng về Tây Hạ ra mắt Vương mẫu. Với những pho tượng kim thân La Hán của tiểu tử kia, ta

chỉ nhọc công thêm một thời gian nữa là có thể hợp nhất Thập Nhị La Hán và có thể độc bá võ lâm, xứng với quận chúa Tây Hạ lắm chứ.
Lão nói xong thì im bặt.
Nhật Hồng lo lắng với sự im lặng đó.
Nàng rủa thầm:
− "Lão quỷ đúng là con cáo già đa nghi.".
Ý niệm còn đọng trong tâm niệm của Nhật Hồng thì gian thạch thất bất ngờ chuyển động xoay tròn một cách chậm chạp. Tám ô cửa tò vò từ từ lộ dần ra. Nhật Hồng không khỏi mừng thầm vì quỷ kế của mình sắp thành tựu nhưng tuyệt nhiên không để lộ ra ngoài. Gian thạch phòng ngừng chuyển động thì Nam Quân Gia Hầu nhú đầu qua ô cửa vừa đủ lách người nhìn vào.
Tinh nhãn của lão chớp liên tục nhìn về phía Lệnh Thế Kiệt.
Lão nói:
− Nàng hãy đến lấy thanh Quỷ Kiếm trong tay gã tiểu tử dùm ta đi.
Nhật Hồng nhìn lão quỷ:
− Gã chết rồi, sao Hầu gia còn sợ?
Những thớ thịt trên mặt Nam Quân Gia Hầu giần giật. Lão thoáng lộ nét ngượng nghịu sau câu nói của Nhật Hồng. Lão chép lưỡi rồi nói:
− Ta chỉ sợ thanh Quỷ Kiếm nằm trong tay của gã mà thôi.
Nam Quân Gia Hầu vừa dứt lời hay đúng ra lời của lão còn động trên hai cánh môi thì Thế Kiệt từ dưới đất, trong tư thế nằm sóng xoài, bất thình lình lướt đi như một bóng ma dị thường.
Chàng cất tiếng nói với một sát khí nghe rợn người:
− Lão sợ kiếm thì kiếm đến với lão.
Vốn Thế Kiệt đã chuẩn bị vận dụng bí thuật Di Hình Cước Pháp mà Thần Hành Di Cái đã truyền thụ cho chàng, nên lão Dâm Thần vừa nghe được giọng nói của chàng thì Quỷ Kiếm đã đến rồi.
Sự biến quá bất ngờ khiến Nam Quân Gia Hầu lúng túng. Nhưng mặc dù lúng túng và ngỡ ngàng như vậy, nhưng lão cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm, nên phản xạ cực kỳ nhanh nhẹn.
Lão huỳnh đôi bản thủ Túc Cốt Thần Công che chắn vùng thượng đẳng đồng thời thụt đầu vào sau ngạch cửa. Lão Dâm Thần ngỡ rằng lưỡi Quỷ Kiếm phải chạm vào đôi bản thủ cứng như đá của lão, nhưng không, Quỷ Kiếm đã chuyển hướng cắt chéo một đường để tước thủ cấp trọc lóc của Nam Quân Gia Hầu.
Sự biến hóa cực kỳ nhanh và chuẩn xác của thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn khiến Nam Quân Gia Hầu chới với, xuất hạn mồ hồi. Lão rú lên một tiếng, buông người ngã ngửa về sau. Cái ngã người đó may mắn đã giữ lại cho lão một cái mạng nhơ nhớp, nhưng một thớ thịt trên gò má đã bị thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn lóc mất rồi.

Hồn vía lão Dâm Thần gần tản mác sau chiêu kiếm khốc liệt của Lệnh Thế Kiệt. Thoát khỏi cửa tử trong đường tơ kẽ tóc, Nam Quân Gia Hầu giờ chỉ còn một ý niệm là thoát chạy để bảo tồn mạng sống, nên lưng vừa chạm xuống đất, lão đã chuồi chân để thoát ngược về sau, lấn nhanh vào một cái ngách khác mất dạng.
Nhật Hồng từ trong thạch thất len người qua khe cửa.
Thế Kiệt nhìn nàng:
− Huynh đã để cho lão tặc chạy thoát rồi.
− Lão quỷ đó có lúc phải đền tội thôi.
Nàng nắm tay Thế Kiệt:
− Đại ca... Chúng ta không nên ở đây nữa.
Thế Kiệt gật đầu. Hai người lần theo một hành lang trở ra bên ngoài Động Phong Nha.
Ra đến bên ngoài Nhật Hồng mới thở phào nhẹ nhõm như người vừa trút khỏi vai một gánh nặng ngàn cân.
Nàng hoan hỷ nói với Thế Kiệt:
− Lệnh huynh. Nếu không có Lệnh huynh không biết bây giờ muội đã như thế nào.
Nàng nắm tay Thế Kiệt:
− Muội sẽ cùng với đại ca quay về Tây Hạ ra mắt Vương mẫu.
Chân diện anh tuấn của Thế Kiệt đượm buồn. Chàng thở ra rồi nói:
− Huynh không thể đi cùng với muội được. Sứ mạng của huynh còn quá nhiều. Khi nào thực thi xong di huấn của sư tôn huynh sẽ tìm đến muội.
Thế Kiệt bùi ngùi nói:
− Huynh sẽ đưa muội đi gặp Kha Giã Na sư gia.
Nhật Hồng ủ dột, lắc đầu:
− Huynh định chia tay với muội à?
Thế Kiệt thở ra:
− Huynh hiện tại là cái đích của tất cả hai đạo hắc bạch trong võ lâm Trung Nguyên.
Muội đi cùng với huynh, họa nhiều lành ít mà thôi. Muội nên trở về Tây Hạ, rồi huynh sẽ tìm đến sau khi làm tròn bổn phận với sư tôn.
Nhật Hồng bóp chặt tay chàng:
− Tướng công!
Thế Kiệt mỉm cười an ủi nàng:
− Huynh sẽ không bao giờ quên muội đâu.
− Nếu muội có trở về Tây Hạ thì huynh cũng phải bảo trọng. Muội lo cho huynh lắm.
− Muội đừng quên huynh là chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Nhật Hồng nói:

− Nhưng sao muội vẫn cảm thấy lo lắng một điều gì đó. Nếu...
Thế Kiệt nheo mày lắc đầu:
− Huynh không thể chết trước khi hoàn thành sứ mạng của sư tôn giao phó.
Muội đừng nghĩ vẩn vơ mà lo lắng.
Chàng nhẹ bóp bàn tay búp măng thanh mảnh của Nhật Hồng:
− Huynh đưa muôi về gặp lão sư gia Kha Giã Na.
Nhật Hồng gật đầu:
− Muội cũng muốn trả lại huynh pho tượng kim thân La Hán trước đây đã nhận của sư tôn Giang Kỳ.
− Đa tạ muội!
Nàng lườm Thế Kiệt:
− Tướng công, chúng ta đã thành thân với nhau rồi kia mà.
Nàng vừa nói vừa e thẹn tránh mắt Thế Kiệt:
− Huynh đưa muội trở lại Dương Châu thành.
Hai người vừa dợm bước rời khỏi khu vực Phong Nha Động thì bất thình lình trên nóc Động Phong Nha có một bóng người nhàn nhạt như bóng ma lướt qua bên cạnh Thế Kiệt.
Nhật Hồng buột miệng thốt lên:
− Tướng công... Ma...
Bóng người nhợt nhạt kia đứng dưới một tán cây, vẫy tay ngoắc Thế Kiệt.
Chàng nói với Nhật Hồng:
− U Linh Môn.

Hồi 40
U Linh Nhân

Thế Kiệt và Nhật Hồng cùng trổ khinh thuật lướt về phía tàng cây mà U Linh Nhân đang vẫy tay ngoắc chàng. Hai người còn cách U Linh Nhân độ mươi trượng thì y đã lẩn ra phía sau tàng cây mất dạng.
Đến bên tàng cây cổ thụ, Thế Kiệt và Nhật Hồng không thấy bóng U Linh Nhân đâu cả.
Thậm chí một dấu tích cũng không để lại.
− Lạ thật... Chẳng lẽ huynh và muội đều bị hoa mắt sau khi ra khỏi Phong Nha Động?
Chàng vừa dứt lời thì có tiếng truyền âm nhập mật với giọng nữ nhân nghe thật tao nhã, ôn nhu từ tốn:
− Nếu ngươi cần lấy lại pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục và cả pho tượng của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thì hãy đến U Linh cổ mộ, ngươi chỉ được đi một mình, không được mang theo ả nha đầu quận chúa xứ Tây Hạ.
Nghe những lời của U Linh Nhân nói, vẻ mặt Thế Kiệt bỗng trở nên trang trọng vô cùng.
Nhật Hồng nhìn chàng hỏi:
− Huynh vừa phát hiện được điều gì vậy?
Thế Kiệt lắc đầu, từ tốn nói với Nhật Hồng:
− Chúng ta trở lại Dương Châu thành.
Nhật Hồng nheo mày:
− Huynh đang giấu muội điều gì? Phải vừa rồi U Linh Nhân đã truyền âm nhập mật nói chuyện với huynh?
− Không sai.
Nét buồn vời vợi hiện lên trong mắt Nhật Hồng:
− U Linh Nhân không muốn muội đi cùng với huynh?
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài:
− Huynh cần thu hồi pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục và của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
− Hai pho tượng đó có liên quan đến U Linh Môn à?
− Huynh nghĩ chắc phải có nên U Linh Môn mới muốn gặp huynh.
− U Linh Nhân không muốn muội cùng đi với huynh?
Thế Kiệt thở ra:

− Ở Trung Nguyên, tất cả các môn phái đều có quy ước riêng, U Linh Môn chắc cũng có quy lệ riêng.
Chàng nắm tay Nhật Hồng nói:
− Có lẽ muội là người Tây Hạ nên U Linh Môn không muốn muội biết tổng đàn của họ.
Nhưng trước khi huynh tìm gặp U Linh Nhân thì cũng phải đưa muội về Dương Châu gặp lại sư gia Kha Giã Na.
Nàng nhìn Thế Kiệt:
− Nhưng bất cứ chuyện gì huynh cũng phải bảo trọng, không được khinh xuất đó.
Thế Kiệt gật đầu:
− Huynh hứa.
Hai người quay trở lại thành Dương Châu thì trời cũng vừa sẩm tối.
Nhật Hồng e dè nói với Thế Kiệt:
− Trời tối rồi, hay chúng ta tìm khách điếm ngủ qua đêm, ngày mai muội sẽ tự đi tìm sư gia Kha Giã Na.
Nàng vừa dứt lời thì chợt chỉ tay về phía trước:
− Huynh xem kìa.
Thế Kiệt nhìn theo hướng chỉ tay của Nhật Hồng, U Linh Nhân đang đứng xa xa ngoắc chàng.
Thế Kiệt cau mày nói:
− Hình như U Linh Nhân theo huynh và muội như bóng với hình?
− Họ cần nên mới theo.
Thế Kiệt và Nhật Hồng rảo bộ tiến về phía U Linh Nhân.
Chờ cho chàng và Nhật Hồng còn cách mươi trượng thì cũng như lần trước, U Linh Nhân chỉ thoạt đảo bộ là mất dạng.
Thế Kiệt nhìn thấy khinh thuật của U Linh Nhân mà ngờ người đó tự tan biến trong không khí thì đúng hơn. Nếu không như ý của chàng thì khinh thuật siêu quần của U Linh Môn thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng. Đến ngay cả bí thuật Di Hình Cước Pháp cũng không thể sánh bằng.
Thế Kiệt đảo mắt nhìn lướt qua quang cảnh chung quanh. Ngay chỗ đứng của U Linh Nhân còn lưu lại dòng chữ thảo với nét chỉ lực sắc bén mỏng manh, nhìn mà tưởng nét bút thiết viết trên mặt đất.
"Tây lầu".
Thế Kiệt nheo mày suy nghĩ. Chàng không hiểu hai chữ Tây Lầu là có ý gì.
Thế Kiệt buộc phải Nhật Hồng:
− Muội nghĩ gì về hai chữ Tây Lầu?
Nhật Hồng nhún vai:
− Muội cũng không hiểu. Nhưng muốn hiểu cũng đâu có khó. Chúng ta cứ đến Tây Lầu ắt biết dụng ý của U Linh Nhân.

Thế Kiệt gật đầu.
Chàng và Cáp Nhật Hồng liền thi triển khinh công hướng về Tây Lầu.
Tòa lầu nguy nga tráng lệ, tọa lạc về hướng tây thành Dương Châu nên mới có tên gọi là Tây Lầu.
Thế Kiệt và Nhật Hồng vô cùng ngạc nhiên khi thấy sư gia Kha Giã Na liền thoắt đến đón Nhật Hồng.
Lão rối rít hỏi:
− Quận chúa... Quận chúa có sao không? Mụ già này lo cho quận chúa quá.
Kha Giã Na vừa nói vừa ngắm Cáp Nhật Hồng.
Nhật Hồng nhìn lão sư gia, trang trọng nói:
− Nếu không có Lệnh đại ca thì ta không biết như thế nào.
Kha Giã Na quay sang Lệnh Thế Kiệt:
− Mụ đa tạ Lệnh công tử đã giúp quận chúa thoát nạn. Mụ sẽ về bẩm báo với Vương mẫu để người tưởng thưởng cho người.
Thế Kiệt mỉm cười lắc đầu:
− Lão sư gia đừng quá nặng chữ ơn mà. Vãn bối và sư tôn trước đây đã từng thọ Ơn sâu của lão sư gia và quận chúa.
Nhật Hồng lườm chàng:
− Lão sư gia không biết chứ bây giờ Lệnh đại ca còn có bổn phận bảo vệ cho ta nữa.
Nàng quay lại nhìn Thế Kiệt:
− Muội nói như thế có đúng không?
Thế Kiệt gật đầu.
Kha Giã Na nói:
− Quận chúa được an toàn là mụ mừng lắm rồi.
Lão quay lại nhìn Thế Kiệt:
− Nếu Lệnh công tử không có chuyện gì gấp thì Kha Giã Na này thỉnh công tử đến Tây Hạ một chuyến.
Thế Kiệt khách sáo ôm quyền xá Kha Giã Na:
− Vãn bối đa tạ thịnh tâm của sư gia. Nhưng lúc này quả vãn bối chưa thể đến Tây Hạ được.
Nhật Hồng xen vào:
− Lệnh đại ca đưa Nhật Hồng đến gặp sư gia rồi người cáo biệt.
Nước mắt rưng rưng, nàng nghẹn lời nói:
− Không biết bao giờ muội mới có thể gặp lại Lệnh huynh?
− Huynh sẽ tìm đến muội.
− Muội trông huynh lắm đó.
Nàng nhìn lại Kha Giã Na:
− Lão sư gia, pho tượng kim thân La Hán của sư tôn Giang Kỳ người vẫn còn giữ bên mình chứ?

Kha Giã Na gật đầu.
− Lệnh đại ca cần pho tượng đó. Sư gia hãy trao cho người.
Kha Giã Na không chờ Nhật Hồng nói thêm mà lần tay vào ống tay áo thùng thình lấy ra chiếc tráp trong đó có chứa pho tượng kim thân La Hán của Giang Kỳ trước đây trao cho Nhật Hồng.
Kha Giã Na kính cẩn trao pho tượng bằng hai tay:
− Pho tượng kim thân La Hán này trước đây vốn là của sư tôn công tử. Công tử hãy nhận lại...
Đón lấy pho tượng kim thân La Hán, chàng ôm quyền xá Kha Giã Na:
− Đa tạ sư gia.
Nhật Hồng bất ngờ lên tiếng hỏi Kha Giã Na:
− Hình như lão sư gia biết ta và Lệnh đại ca đến Tây Lầu nên ở đây đón sẵn?
Kha Giã Na gật đầu, nhưng lưỡng lự e dè nói:
− Thật ra chuyện này quả là khó tin. Có nói ra sợ quận chúa cũng không tin.
Thế Kiệt nhìn Kha Giã Na:
− Lão sư gia đã thấy ma?
Kha Giã Na sửng sốt nhìn chàng:
− Sao công tử biết?
Thế Kiệt nhìn lại Nhật Hồng:
− Bây giờ huynh đã hiểu hai chữ Tây Lầu.
Nhật Hồng buông một tiếng thở ra rồi nói:
− U Linh Nhân không muốn mất nhiều thời gian nên muốn sắp xếp để muội sớm gặp lão sư gia Kha Giã Na.
Kha Giã Na nghe Thế Kiệt và Nhật Hồng đối đáp, buột miệng hỏi:
− U Linh Nhân là ai?
− Ta sẽ giải thích cho lão sư gia sau.
Nàng nhìn lại Thế Kiệt:
− Lệnh huynh! Muội đã gặp lại lão sư gia rồi, và có lẽ U Linh Nhân đang chờ huynh.
Thế Kiệt bồi hồi nói:
− Muội bảo trọng trên đường về Tây Hạ.
Nhật Hồng gật đầu:
− Huynh giữ lời hứa với muội đó. Không được khinh xuất.
− Huynh hứa.
Kha Giã Na bất ngờ thốt lên:
− Xem kìa... xem kìa...
Thế Kiệt lẫn Nhật Hồng nhìn theo hướng chỉ tay của lão sư gia. Cách chỗ mọi người đang đứng, U Linh Nhân lại xuất hiện trong bộ bạch y liệm người chết. Thân pháp của U Linh Nhân như phập phều đung đưa theo những cơn gió thoảng.

Nhật Hồng nói:
− Lệnh huynh. U Linh Nhân đang chờ huynh.
Chàng nắm lấy bàn tay thanh mảnh nhỏ nhắn của Cáp Nhật Hồng, ôn nhu từ tốn nói:
− Muội bảo trọng. Huynh nghĩ U Linh Nhân cố ý muốn giúp huynh.
− Đại ca bảo trọng đó.
Chàng khẽ gật đầu rồi ôm quyền xá Kha Giã Na, lẫn hai vị Lạt Ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:
− Các vị sớm quay về Tây Hạ. Lệnh Thế Kiệt chúc các vị thượng lộ bình an.
Nói xong Thế Kiệt nhìn lại Nhật Hồng lần nữa rồi trở bộ dụng khinh thuật thượng thừa băng mình hướng về phía U Linh Nhân.
Lần này U Linh Nhân không lẩn mình mất dạng như hai lần trước mà chờ Thế Kiệt đến gần mới phiêu bồng như trôi trên không khí dẫn đường cho chàng.
Nhìn theo bóng Thế Kiệt, Nhật Hồng không khỏi lo lắng. Nàng cảm thấy bất an cho Thế Kiệt bởi vơ vẩn nghĩ U Linh Nhân đang dẫn độ người nàng yêu về chốn a tỳ, tử thành.
Nhật Hồng quay lại hai vị Lạt ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:
− Hai vị hãy đi theo Lệnh đại ca, phải hỗ trợ cho Lệnh đại ca, dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được để Lệnh đại ca gặp nạn.
Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố ôm quyền xá Nhật Hồng và Kha Giã Na:
− Tuân lệnh quận chúa.
Cả hai cùng đồng loạt trổ khinh thuật thượng thặng rượt theo Thế Kiệt.
Còn lại Nhật Hồng và Kha Giã Na, nàng quay lại hỏi sư gia:
− Sư gia nghĩ sao về U Linh Nhân?
− Lần đầu tiên mụ thấy hiện tượng này nên cũng chẳng biết giải thích sao với quận chúa.
− Sao ta cảm thấy lo sợ cho Lệnh huynh.
− Đi với ma thì chỉ có họa chứ chẳng có lành.
Câu nói vô tình của Kha Giã Na khiến Nhật Hồng càng lo lắng và khẩn trương:
− Sư gia... Chúng ta làm sao bây giờ?
Kha Giã Na tất đã nhìn thấy sự lo lắng bồn chồn trong ánh mắt và lời nói của Nhật Hồng.
Lão bặm môi suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Nhật Hồng, mỉm cười nói:
− Quận chúa đừng quá lo lắng như vậy. Nếu như quận chúa đi với U Linh Nhân thì đúng là đáng lo thật, nhưng đằng này người đi với U Linh Nhân lại là Lệnh công tử, một đại kiếm thủ của võ lâm Trung Nguyên. Biết đâu U Linh Nhân lại có ý tốt với người nữa.
Kha Giã Na vừa nói xong những lời khích lệ đó thì thấy hai vị Lạt Ma hộ

pháp Vương Cung Tây Hạ đang băng mình quay trở lại. Nhưng xem ra dáng thi triển khinh thuật có gì đó bất ổn.
Cả hai như đang phải dựa vào nhau mà chạy.
Kha Giã Na buột miệng nói:
− E rằng có chuyện chẳng lành rồi.

Hồi 41
Dưới Tuyệt Địa

Ngôi nhà mồ khi màn đêm phủ xuống kết ra chung quanh nó một không gian vắng vẻ, âm u, rờn rợn. Sự vắng vẻ và âm u đó buộc những ai bước chân vào nhà mồ đều nảy sinh ý niệm mình đang đi vào cõi u linh của chốn địa ngục.

Thế Kiệt vốn đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng khi đặt bước lên những bậc tam cấp cũng không khỏi có cảm giác rờn rợn, lạ lùng. Chàng có cảm giác chung quanh mình là lớp không khi lạnh lẽo thuộc về những oan hồn vất vưởng. Thậm chí khi chàng rít một luồng chân ngươn để lấy đởm lược thì luồng chân ngươn kia như hàn khí nhanh chóng khỏa lấp vùng thượng đẳng của Thế Kiệt khiến toàn thân phải sởn gai ốc.

Chần chừ trước cánh cửa đóng im ỉm, chàng cảm thấy tâm định của mình có sự bấn loạn khó kềm chế được.

Cánh cửa gian nhà mồ bỗng dưng từ từ mở ra. Có lẽ từ lâu ngôi nhà mồ này chưa ai mở cửa, nên khi nó chuyển động liền phát ra âm thanh như tiếng nghiến răng ken két. Âm thanh đó càng làm cho gian nhà mồ thêm rùng rợn và âm u.

Cửa đã mở, chứng tỏ U Linh Môn đang muốn mời Thế Kiệt bước vào. Mặc dù đang bị cảm giác ghê rợn của không gian âm u chi phối tâm định nhưng chẳng lẽ đã đến rồi lại quay về, huống chi Thế Kiệt còn có mục đích đến U Linh Môn để lấy lại hai pho tượng kim thân La Hán.

Chàng rảo bộ, cẩn trọng tiến lần đến cửa nhà mồ. Nhìn vào trong nhà mồ, qua ánh sáng những ngọn bạch lạp chập chờn, càng khiến cho chàng có cảm giác mình đang đứng trước cửa tử thành thì đúng hơn. Dưới ánh sáng những ngọn bạch lạp chập chờn, bên trong nhà mồ càng có vẻ lạnh lẽo và rùng rợn.

Thế Kiệt nhủ thầm:

– "Dù có xuống a tỳ thì mình cũng phải đi. Sư phụ... hiển linh phù trợ cho con.".

Khấn thầm xong, Thế Kiệt rảo bộ bước nhanh qua cửa nhà mồ để vào bên trong.

Đập vào thần nhãn sáng ngời của Thế Kiệt là cỗ áo quan đỏ loét trông tợ một khối máu khổng lồ. Trên nắp áo quan là một hàng bạch lạp chập chờn.

Chàng nhìn cỗ áo quan mà nghĩ thầm:

– "U Linh Môn chuẩn bị sẵn cỗ áo quan cho mình chăng?".

Âm thanh ken két lại rộn lên sau lưng Thế Kiệt khi hai cánh cửa nhà mồ từ từ đóng lại.
Thế Kiệt chợt liên tưởng đến gian mật thất ở Động Phong Nha và lời nói khẩn thiết của Cáp Nhật Hồng.
Thế Kiệt bặm môi nghĩ:
− "Mình không được khinh xuất.".
Đảo mắt nhìn qua một lượt khắp gian nhà mồ rộng lớn, chàng chỉ nhận được cảm giác rờn rợn, âm u chốn a tỳ địa ngục. Và khi tinh nhãn của Thế Kiệt dừng lại soi vào cỗ áo quan thì mới ngấm ngầm nhận ra dụng ý của U Linh Nhân. Chàng rảo bước đến bên cỗ áo quan.
Đặt ngay dưới chân ngọn bạch lạp là một mảnh giấy hồng điều. Thế Kiệt chẳng chút chần chừ nhặt lấy mảnh giấy hồng điều mở ra xem.
"Lệnh công tử nhã giám.".
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thế Kiệt thoạt cau lại với ý nghĩ U Linh Môn đã chuẩn bị rất chu đáo để chờ đón chàng.
Thế Kiệt đọc tiếp:
"Cây có cội, sông có nguồn, và tất nhiên bất cứ ai sinh ra trên đời này cũng đều muốn biết về thân phận và lai lịch của mình. Đọc dòng thảo bút này, chắc chắn Lệnh công tử sẽ vô cùng ngạc nhiên.".
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài.
Chàng tự vấn mình:
− "U Linh Nhân muốn nói gì với mình đây? Y đang thực hiện ý đồ gì?".
Chàng nhìn vào mảnh giấy hồng điều:
"Lệnh công tử ngạc nhiên cũng đúng thôi. Bởi lẽ ngay công tử cũng chưa từng được biết lai lịch của mình. Nên ắt lúc nào cũng tự hỏi:
mình là ai, thân phụ, thân mẫu là ai? Đặt ra vấn đề này, công tử sẽ nghĩ lại thời thơ ấu. Có lẽ chỉ có mỗi một người gần gũi với công tử. Người đó là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ. Người đã truyền tất cả kiếm thuật cho công tử. Nhưng tôi đoán chắc Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ chẳng bao giờ nói với công tử ai là thân mẫu và thân phụ. Đọc đến đây thì Lệnh công tử có thể dự đoán U Linh Môn muốn nói gì với người. Tất nhiên công tử cũng tự vấn tại sao sư tôn Giang Kỳ không nói với công tử về lai lịch xuất thân, thế mà U Linh Môn vẫn biết. U Linh Môn có dụng ý gì hay không?
U Linh Môn tốt hay xấu là do Lệnh công tử quyết định. Còn nếu như công tử thật sự muốn biết thân thế và lai lịch của công tử thì hãy tự bước vào cỗ áo quan thì sẽ biết.
U Linh Môn nhã bút.".
Đọc xong những dòng chữ thảo với nét như rồng bay phụng múa, mà vấn đề U Linh Môn đặt ra khiến Lệnh Thế Kiệt không khỏi nôn nao, bồi hồi. Chàng có cảm giác đó cũng đúng thôi, bởi ai sinh ra mà chẳng muốn biết về lai lịch

xuất tthân của mình. Cái ước muốn đó trước đây chàng đã từng ấp ủ, và mong mỏi sư tôn sẽ nói lại với mình, nhưng tuyệt nhiên Giang Kỳ không bao giờ nhắc đến.
Đôi lúc, Thế Kiệt ngỡ cội nguồn của mình chính là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
Nhưng Giang Kỳ đã khẳng khái nói với chàng người chỉ là sư tôn nhận trách nhiệm nuôi Thế Kiệt đến tuổi trưởng thành rồi muốn giết thì giết, muốn tha thì tha.
Uẩn khúc trong tâm niệm của Giang Kỳ, Thế Kiệt không sao biết được, nhưng sự khắt khe của người đã tạo ra khoảng cách mênh mông giữa chàng và người. Chàng nhận được ở Giang Kỳ sự chở che, đùm bọc và nuôi dưỡng nhưng đổi lại thì chưa một lần được sự âu yếm yêu thương như những đứa trẻ có cha mẹ.
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài. Vô hình trung chàng muốn biết cái uẩn khúc của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.
Nhìn lại cỗ áo quan đỏ au như khối máu khổng lồ, Thế Kiệt tự vấn với mình:
− "U Linh Môn nói thật chứ? Nếu U Linh Môn biết thân phận và lai lịch của mình thì tất có quan hệ với sư tôn Giang Kỳ và thân phụ, thân mẫu.".
Thế Kiệt bặm môi nghĩ tiếp:
− "Cây có cội, sông có nguồn. Mình cũng vậy, phải biết lai lịch từ đâu. Mình vào đây chẳng lẽ chỉ biết đứng nhìn cỗ áo quan này để tự vấn mà không tìm ra được lời phân giải về mình hay sao?".
Nghĩ đến đây Thế Kiệt mở nắp áo quan chui vào, rồi đậy nắp lại, mặc dù thừa biết nếu trong lúc này U Linh Môn giở thủ đoạn lấy mạng chàng thì chẳng khác lấy đồ trong túi họ.
Nằm trong áo quan, Thế Kiệt chờ đợi với tâm trạng vừa bồi hồi vừa căng thẳng cực độ.
Cạch!
Âm thanh khô khốc kia chàng nghe rõ mồn một. Sau âm thanh đó Thế Kiệt có cảm giác chàng đang trượt dần xuống lòng đất, buộc phải nghĩ đến chuyện U Linh Môn đang làm công việc hạ huyệt, công việc sau cùng của những gã đạo tỳ.
Cạch!
Tiếng cạch khô khốc lại phát ra, chàng có cảm giác cỗ áo quan đã dừng lại. Liền với cảm nhận đó, Thế Kiệt có cảm giác mình đã xuống tới chốn tận cùng của cõi u linh a tỳ.
Thế Kiệt nằm trong áo quan mà tâm định căng ra với sự chờ đợi.
Một giọng nói mơ hồ, ai oán đập vào thính nhĩ chàng:
− Mời Lệnh công tử rời khỏi áo quan.
Thế Kiệt thở phào một tiếng. Chàng chưa kịp đẩy nắp áo quan thì tự nó đã

được mở ra.
Thế Kiệt bật ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh. Đập vào mắt chàng là một không gian thật âm u ghê rợn, buộc phải liên tưởng đây là chốn của những oan hồn không siêu thoát.
Chung quanh Thế Kiệt là những tấm vải liệm trắng toát, từ những tấm vải liệm đó chàng cảm nhận rõ mồn một khí của những xác chết tỏa ra tạo cho không gian ở đây một thứ chân khí thật lạ lẫm với cõi dương trần.
Thế Kiệt buột miệng hỏi:
− Ta đang ở chốn u linh a tỳ ư?
− Công tử đang ở cõi u linh.
Tiếng nói kia buộc Thế Kiệt định thần nhãn về nơi phát ra tiếng nói.
Giật thót ruột bởi đập vào mắt chàng là bóng hình nhợt nhạt của U Linh Nhân trong bộ y trang liệm người chết.
Thế Kiệt toan dấn bước đến thì U Linh Nhân khoát tay cản chàng lại. U Linh Nhân cất tiếng thánh thót nói:
− Lệnh công tử không được đến gần tôi. Bởi người dương trần có ranh giới với người cõi u linh.
Thế Kiệt cau mày, nhưng mắt cố nhìn cho rõ chân diện mục của U Linh Nhân, nhưng chàng chỉ nhận được sự thất vọng bởi mái tóc dài xõa che kín.
Thế Kiệt buột miệng hỏi:
− Người là ma hay quỷ?
U Linh Nhân đáp lời chàng:
− Ta sống giữa cảnh giới ma và người. Ma không ra ma, người không ra người.
Thế Kiệt quan sát U Linh Nhân. Chàng có cảm tưởng U Linh Nhân đang lắc lư thân mình đưa qua đưa lại chứ không chạm chân xuống đất.
Chính điều đó buộc chàng phải có ý niệm mình đang đối mặt với một oan hồn thì đúng hơn.
Rít một luồng chân ngươn giá lạnh, khiến chàng có cảm giác lồng ngực mình buốt giá rồi nói:
− Tại hạ đã đọc bức di bút của U Linh Môn.
− Đã đọc và công tử quyết định vào áo quan bất kể lành dữ đặng xuống đây?
Thế Kiệt gật đầu:
− Tại hạ thừa biết một khi chui vào áo quan thì chấp nhận bất cứ điều gì. Lành hay dữ cũng được.
Chàng thở hắt ra một tiếng nói tiếp:
− Bất cứ ai cũng đều muốn biết thân phận và lai lịch của mình. Trước đây tại hạ chỉ biết mình là một đứa trẻ mồ côi được sư tôn mang về nuôi dưỡng đến lúc trưởng thành. Thân phụ và thân mẫu là ai, tại hạ quả là không biết. Chỉ biết mỗi sư tôn Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ từ lúc còn ấu thơ cho đến

khi chập chững và đến lúc trưởng thành biết suy nghĩ.
U Linh Nhân hỏi chàng:
− Trong đầu công tử chỉ có mỗi một mình Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ? Cho đến ngày hôm nay công tử chỉ vì một Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?
Thế Kiệt gật đầu:
− Tại hạ chỉ có mỗi một sư tôn Giang Kỳ và phải báo đáp lại những gì người đã ban cho tại hạ.
U Linh Nhân gật đầu:
− Hay lắm. Thế nếu như Lệnh công tử biết được thân phụ và thân mẫu thì có còn coi Giang Kỳ như lúc này không?
Thế Kiệt khẳng khái trả lời:
− Công sinh thành rất lớn, nhưng sao có thể sánh được công dưỡng nuôi của sư tôn. Nếu không có sư tôn thì bây giờ Lệnh Thế Kiệt này chẳng biết ra sao nữa.
− Lệnh công tử nhận xét rất đúng. Nếu không có Giang Kỳ có lẽ bây giờ công tử chỉ còn là một nắm xương tàn, hoặc cũng đã là miếng mồi ngon cho lũ sói rừng, cáo hoang.
Thân pháp U Linh Nhân bất thình lình không còn lắc lư nữa, và đôi tinh nhãn như hai vì sao đêm át cả ánh sáng những ngọn bạch lạp lập lòe chiếu thẳng vào mắt Thế Kiệt. U Linh Nhân trang trọng nói:
− Nói như thế, nhưng có một sự thật Lệnh công tử phải biết.
Thế Kiệt háo hức hỏi:
− Tại hạ rất mong được nghe sự chỉ giáo của U Linh.
U Linh Nhân ngưng lời như suy nghĩ rồi trang trọng nói:
− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ buộc phải nuôi dưỡng công tử chứ đó không phải là thiện ý của y.
Thế Kiệt sa sầm mặt:
− Sư tôn buộc phải nuôi dưỡng tại hạ?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Tại hạ không tin. Tại hạ đã từng sống bao nhiêu năm với sư tôn Giang Kỳ. Có thể nói biết từng cá tính của người nữa. Nếu nói người buộc lòng phải nuôi dưỡng tại hạ thì cái gì bắt buộc người? Trên giang hồ chẳng một ai khả dĩ bắt buộc được Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.
U Linh Nhân khẽ lắc đầu:
− Nếu nói như công tử thì tại sao khi người trưởng thành Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ lại không nói rõ thân thế và lai lịch cho công tử chứ? Công tử giải thích được hay không?
Câu hỏi này của U Linh Nhân khiến Thế Kiệt nghẹn lời. Quả là chàng cũng đã từng tự vấn mình, nhưng với sự khe khắt của Giang Kỳ, Thế Kiệt chẳng dám mở lời.

Chàng nhìn U Linh Nhân hỏi:
− Thế ai đã buộc sư tôn nuôi tại hạ? Phải chăng người đó chính là thân phụ của tại hạ?
U Linh Nhân lắc đầu:
− Thân phụ của công tử ư? Y làm gì khiến đường Giang Kỳ. Ngược lại, thân phụ của công tử chỉ là cái gai trong mắt Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, và y chỉ ao ước được cắt cái thủ cấp của thân phụ công tử.
Thế Kiệt cau mày:
− Vậy thân phụ của tại hạ là ai?
− Công tử muốn biết.
Thế Kiệt gật đầu.
− Ta sẽ cho công tử biết một chút ít về y. Đến khi nào cơ hội đến thì ta sẽ cho công tử biết thêm.
− Thân phụ của tại hạ vẫn còn sống?
− Sống hay chết là do ý niệm của công tử. Y có thể chỉ là một xác chết biết thở.
Thế Kiệt cau mày:
− Tại hạ không hiểu ý của U Linh Nhân.
− Khi nào có cơ hội, công tử sẽ hiểu. Bây giờ ta chỉ có thể cho công tử biết dấu tích trên người của y mà thôi.
Thế Kiệt háo hức hỏi:
− Dấu tích đó là gì?
− Trên ngực y có một nốt ruồi. Nốt ruồi đó đã được chỉ báo là điểm chết bởi một đại kiếm thủ vô địch.
− Một nốt ruồi ngay giữa ngực?
U Linh Nhân gật đầu.
Thế Kiệt cau mày:
− U Linh Nhân biết được nốt ruồi trên ngực thân phụ tại hạ tất người có quan hệ rất mật thiết với người. U Linh Nhân là ai?
Cùng với lời nói đó, ý niệm của chàng nảy sinh tư tưởng khống chế U Linh Nhân để buộc y phải nói ra sự thật mối quan hệ uẩn khúc giữa y và Giang Kỳ lẫn thân phụ chàng.
Nhưng Thế Kiệt vừa dứt lời toan nhích động thì U Linh Nhân đã lạnh lùng nói gằn từng tiếng, giọng nói của U Linh Nhân như giọng phán truyền của một vị phán quan khắt khe và khó tính:
− Đừng vọng động. Nếu công tử không muốn biết thêm về thân thế của mình thì có thể trở vào áo quan, chứ đừng dùng võ học kiếm thuật mà thực hiện ý niệm càn rỡ của công tử.
Đây là cõi u linh thần bí, kiếm của công tử chẳng làm gì được ta đâu.
Lời nói của U Linh Nhân khiến Lệnh Thế Kiệt vừa toan xuất thủ bất ngờ áp

chế phải bỏ ngay ý tưởng đó. Chàng ngỡ như ý niệm mới nảy sinh trong tâm mình thì U Linh Nhân đã đọc được rồi.
Thế Kiệt thở dài một tiếng:
− Tại hạ quả là có ý tưởng đó.
− Nếu công tử không kịp từ bỏ ý tưởng đó thì đã sớm trở thành một oan hồn U Linh như ta.
Để chứng minh cho lời nói của mình, U Linh Nhân chỉ khẽ khoát tay. Ngay lập tức những vải liệm xác chết treo khắp gian địa phòng bất ngờ chuyển động và chụp thẳng xuống thân ảnh Thế Kiệt.
Thanh Quỷ Kiếm trong tay chàng nhanh chóng toát ra khỏi vỏ, nhưng Quỷ Kiếm bỗng trở nên vô dụng, bởi Thế Kiệt có cảm tưởng cả trần gian địa thất đổ chụp xuống thân pháp chàng nhanh hơn một cái chớp mắt.
Tất cả chỉ diễn ra trong khoảng khắc ngắn ngủi, rồi tất cả nhanh chóng trở lại vị trí ban đầu trong khi Thế Kiệt vẫn còn ngơ ngác, chưa định tâm mình phải đối phó như thế nào với kỳ biến này.
U Linh Nhân nói:
− Nếu ta muốn hại công tử, thì đã có thể lấy mạng công tử lúc người còn nằm trong áo quan kia. Tại sao công tử lại muốn dùng võ công hại ta? Ta đã có lỗi với công tử ư?
Thế Kiệt nghe lời nói đó chẳng khác nào dầu sôi đổ lên đầu mình khiến cho mặt phải thẹn vì ngượng.
Chàng bặm môi một lúc rồi mới lên tiếng:
− Tại hạ suýt nữa đã làm chuyện hồ đồ.
− Ít nhất công tử cũng đã kịp ngừng ý niệm hồ đồ. Trong cõi U Linh công tử không phải là đối thủ của một oan hồn.
− Tại hạ biết lỗi của mình.
− Ta không trách công tử. Ta muốn người vào đây để cho người biết một phần sự thật về lai lịch của người.
− Tại sao U Linh Môn không nói tất cả cho tại hạ biết?
− Đâu phải bất kỳ việc gì cũng phải nói hết ra khi nó chưa có thời cơ. Lệnh công tử đã có sự nhẫn nhục sống với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ thì tất phải có sự nhẫn nhục chờ đợi thời cơ đến với mình chứ.
Thế Kiệt thở ra rồi trang trọng hỏi U Linh Nhân:
− Khi nãy U Linh Nhân nói, sư tôn Giang Kỳ buộc phải nuôi dưỡng tại hạ. Thế ai là người buộc sư tôn nhọc thân như vậy?
U Linh Nhân im lặng.
Thế Kiệt cau mày khi có cảm tưởng U Linh Nhân đang suy nghĩ, hoặc đang trôi dần tâm định vào cõi hoài niệm xa xâm.
Thế Kiệt nao nức hỏi luôn:
− Tại hạ mong được U Linh Nhân chỉ giáo.

U Linh Nhân thoạt nhìn lại Thế Kiệt rồi bất ngờ giở tấm vải liệm bên cạnh để lộ ra một bệ thờ bài vị. Thế Kiệt quan sát bệ thờ, nhưng chẳng có tấm bài vị nào cả.
U Linh Nhân lấy một túi phấn hương trên bệ thờ:
− Chủ nhân túi phấn hương này đã buộc Giang Kỳ phải nuôi dưỡng công tử.
− Chỉ một túi phấn hương thôi sao?
U Linh Nhân gật đầu.
Thế Kiệt lắc đầu thở dài rồi hỏi:
− Trên đời này có biết bao nhiêu nữ nhân dùng phấn hương, với túi phấn hương đó, làm sao tại hạ có thể biết được người đó?
− Trên đời này có rất nhiều nữ nhân dùng phấn hương, nhưng có bao nhiêu nữ nhân lệnh được cho Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ? Ta e chỉ có một mà thôi. Nếu công tử không tin thì cứ đến hỏi Lý Ma Ma chủ nhân Dạ Nguyệt Lầu ở đất Hàm Thành. Ta nghĩ mụ đó có thể biết đó.
− U Linh Nhân không biết chủ nhân túi phấn hương này?
− Ta chỉ có thể cho công tử biết bao nhiêu đó thôi. Còn muốn biết thêm công tử phải tự đi tìm, đó mới là giá trị thật của một nam nhi đỉnh thiên lập địa.
− Tại hạ sẽ đến Hàm Thành.
− Chúc công tử sớm tìm được thân thế và lai lịch của mình. Những gì ta muốn nói đã hết.
Muốn trở ra khỏi đây, công tử phải quay trở lại con đường cũ.
Thế Kiệt nhìn lại cỗ áo quan.
Chàng buông một tiếng thở dài, lắc đầu ôm quyền xá U Linh Nhân:
− Đa tạ những gì mà U Linh Môn đã chỉ giáo. Nếu như Thế Kiệt này nhận được ra thân thế lai lịch của mình sẽ đến đây báo đáp.
U Linh Nhân khoát tay:
− Ta không cần.
Thế Kiệt nghe giọng của U Linh Nhân rất nhạt nhẽo và lạnh lùng, biết chẳng còn gì để có thể tìm hiểu thêm được nữa. Chàng nhìn U Linh Nhân lần cuối rồi trở bộ quay lại bên cỗ áo quan. Thế Kiệt toan chui vào áo quan thì U Linh Nhân nghiêm giọng khe khắt nói:
− Sao công tử không hỏi ta về hai pho tượng kim thân La Hán mà công tử đang cần?
Từ lúc xuống địa phòng, câu chuyện của chàng và U Linh Nhân chỉ đề cập đến thân thế của chàng khiến cho Thế Kiệt quên hẳn sứ mạng hợp nhất Thập Nhi La Hán theo di ngôn của Giang Kỳ. Giờ được U Linh Nhân nhắc lại, khiến chàng không khỏi sửng sốt.
Chàng nhìn lại U Linh Nhân:
− Tại hạ biết pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục đang ở trong tay U Linh Môn. Nhưng đây là cõi u linh, tại hạ nào dám vọng động,

huống chi lần diện kiến này, U Linh Môn đã cho tại hạ quá nhiều. Chẳng lẽ Thế Kiệt này lại biến thịnh tình của U Linh Môn thành một việc làm vô nghĩa của mình?
− Nói hay lắm. Nguyên Thiên Phục sẽ tìm Lệnh công tử mà tặng cho người hai pho tượng kim thân La Hán. Một của y và một ca Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
Thế Kiệt ngớ người, lẩm nhẩm nói:
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục tặng cho tại hạ?
− Y tặng rồi y đòi.
Thế Kiệt còn chưa hiểu ý nghĩa câu nói đó thì U Linh Nhân quay lưng lại phía chàng ngầm tỏ thái độ tiễn khách.
Thế Kiệt chui vào cỗ áo quan. Nắp quan tài từ từ đậy lại, nhưng trước khi nắp áo quan khít với thân áo quan thì túi phấn hương đã nằm gọn trên ngực chàng.
Khi cỗ áo quan từ từ được bốn sợi dây thừng kéo nâng lên khỏi hầm mộ thì U Linh Nhân quay lại bệ thờ. Mái tóc buông xõa đen mượt được cánh tay nhợt nhạt vén lên lộ ra một khuôn mặt giai nhân tuyệt sắc, khuôn mặt của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.
Nàng kéo một chiếc hộc dưới gầm bệ thờ lấy ra bài vị khắc ba chữ tiểu thư đặt lên bệ thờ. Thân ảnh sương mai mình hạc của nàng đứng bất động trước bài vị đó, chỉ thỉnh thoảng đôi vai mới khẽ nhích động chứng tỏ nàng đang khóc.
Nàng đứng một lúc thật lâu trước bài vị rồi khẽ nói:
− Đây là ý trời, hay nghiệp chướng? Cái gì y đã gieo thì phải nhận lại. Cái gì y đã có thì tự nó phải mất. Đó mới là điều nhân quả mà Nguyên Thiên Phục phải chịu.

Hồi 42
Di Tình Bạc Phận

Từ lúc chia tay với Nguyên Thiên Phục trong sự hờ hững của gã, tâm tư Mộc Kiến Bình vô cùng bứt rứt và bực dọc. Nàng tức vì sự hờ hững của Tàn Hồn Ma Đao, và cũng tức cho mình sao lại để tình cho con người vô tâm vô tình như gã. Nhưng càng tức Thiên Phục bao nhiêu thì lại càng nhớ đến gã bấy nhiêu. Có đôi lần Mộc Kiến Bình độc ẩm một mình đặng cố dùng men say để quên con người vô tâm vô tình đó, nhưng càng muốn quên thì lại càng nhớ.

Kiến Bình ngồi trên một ghềnh đá, nhìn bóng mình in trên làn nước trong vắt như một tấm gương. Nàng nhìn mình mà tự rủa mình:

− Kiến Bình, sao ngươi ngu quá vậy? Tại sao ngươi lại yêu con người vô tâm vô tình đó?

Đáng ra ngươi phải căm ghét gã mới đúng chứ.

Nàng ném một hòn đá xuống cái bóng của mình in trên mặt nước. Chiếc bóng Mộc Kiến Bình tan ra bởi sự xáo trộn của mặt nước rồi nó lại tụ về.

Kiến Bình nhìn bóng mình nói tiếp:

− Ta tức ngươi lắm.

Nàng đập tay xuống mỏm đá:

− Thiên Phục, sao ngươi lại vô tình với Kiến Bình này chứ? Ngươi có biết Mộc Kiến Bình này yêu ngươi như thế nào không? Ngươi chẳng bao giờ nghĩ đến ta mà chỉ ta nghĩ đến ngươi mà thôi.

Nàng ôm đầu rũ rượi nói:

− Ta ghét ngươi lắm. Nhưng ta không sao quên ngươi được. Ta yêu ngươi... nhưng sao ta càng hận lại càng yêu?

Nàng gào lên:

− Trời ơi! Sao như ta muốn phát cuồng vậy nè? Nguyên Thiên Phục... tại sao? Tại sao ngươi lại hờ hững với ta chứ? Biết thế này thì ta thà chết cho rồi. Chứ đâu cần đến sự cưu mang của ngươi.

Nàng đạp chân xuống nước.

Kiến Bình buông một tiếng khóc tức tưởi. Đôi thu nhãn long lanh của nàng nhìn xuống mặt nước như nhìn vào một cõi hư vô nào đó. Nàng thổn thức nói:

− Thiên Phục, ta sẽ chết và sẽ thành ma, đặng ám ngươi suốt cuộc đời này. Nhất định ta sẽ thành ma, thành quỷ ám ngươi suốt cuộc đời này.

Cùng với sự thổn thức đó, tâm tưởng của nàng nảy sinh ý niệm tự vẫn là có thể quên được Nguyên Thiên Phục. Nàng nhìn bóng mình in trong làn nước trong suốt như ngọc lưu ly, nhỏ giọng nói:
− Mình sống trên đời này để làm gì nữa?
Kiến Bình nói xong dợm người toan buông mình rơi xuống Động Đình Hồ. Chính vào lúc khoảng khắc cuối cùng thì hai bờ vai của nàng được người nào đó giữ lại, rồi một tiếng nói thật ôn nhu từ từ cất lên ngay sau lưng nàng:
− Bất cứ chuyện gì trên cõi đơi này đều có thể giải quyết được, sao tiểu thư lại phí hoài tuổi thanh xuân, và tấm thân đáng giá ngàn vàng để đi tìm cái chết?
Giọng nói của nam nhân kia như có một sức thuyết phục buộc Mộc Kiến Bình dù đã có ý định quyên sinh vẫn phải quay đầu nhìn lại.
Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt nho nhã, thư sinh. Hai mắt sâu, chân mày lưỡi kiếm, bờ môi mỏng nhưng thật là cân đối hoàn hảo. Khi chạm mắt vào chân diện dung của nho sinh tuấn tú, Mộc Kiến Bình vô hình trung liên tưởng người này với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Dung diện tuấn tú, anh hào của hai người có thể ví bên tám lạng, bên nửa cân.
Nho sinh công tử mỉm cười với nàng. Nụ cười của y trông thật khả ái và tạo trong nàng một sự khích lệ rất khó diễn tả.
Y nói:
− Những gì tại hạ nói ra đều xuất phát từ cái tâm chân thành, mong tiểu thư nghĩ lại.
Kiến Bình nhìn gã, bất giác hai gò má ửng hồng vì thẹn. Nàng lí nhí nói:
− Sao công tử không để ta được chết đặng trút bỏ tất cả những phiền muội trong cõi nhân thế bội bạc này?
Nho sinh lắc đầu:
− Tiểu thư không quý bản thân mình à?
Y rọi ánh mắt sâu thẳm vào mặt Kiến Bình. Miệng điểm một nụ cười khích lệ rồi nói tiếp:
− Tại hạ đâu thể để cô nương tự hủy tấm thân cành vàng lá ngọc được. Nếu có chuyện gì không thể lý giải được, cô nương cứ nói ra, biết đâu tại hạ lại giúp được cho cô nương.
Kiến Bình bặm môi, lắc đầu:
− Chuyện của ta khó nói lắm.
− Không nói được thì cô nương cứ khóc. Người ta khóc sẽ vơi những điều phiền muộn trong cõi nhân gian này đó. Khóc cũng là cách để khiến tâm hồn mình trở nên khuây khỏa.
− Ta không khóc được nữa, mà chỉ muốn chết thôi.
Nho sinh nhìn nàng lắc đầu:
− Chết chẳng giải quyết được chuyện gì hết. Cô nương hãy tin tại hạ đi. Đã

sinh ra được làm người thì bất cứ ai cũng muốn sống chứ chẳng ai muốn đi tìm cái chết.
− Kiến Bình này khác người ta.
Nho sinh nhún vai:
− Tiểu thư cũng giống như tại hạ. Chỉ khác có một điều, tiểu thư là nữ nhân, còn tại hạ là nam nhân. Nữ nhân thì yếu đuối mềm mại như một nhành liễu, còn nam nhân thì cứng rắn, hào khí hừng hực như đỉnh Thái Sơn.
Nho sinh lại mỉm cười:
− Nếu có chuyện buồn, tại hạ và tiểu thư sẽ cùng đối ẩm với nhau. Chúng ta sẽ uống thật say, khi đã say rồi thì chẳng còn biết những phiền muộn ở trên đời.
− Công tử muốn uống rượu với ta?
Nho sinh gật đầu:
− Nếu cô nương vì sự phiền muộn trong cõi nhân thế này để tìm đến cái chết thì tại hạ ngược lại với tiểu thư.
− Ngược như thế nào?
− Tại hạ cũng có chuyện phiền muộn, nhưng chẳng bao giờ nghĩ đến việc phí hoài sinh mạng mình. Tại hạ sẽ đi tìm men say, uống thật say để quên phiền muộn. Rồi thời gian trôi qua, những điều phiền muộn chẳng còn là gì trong cuộc đời của tại hạ. Nhận ra cái lẽ đó, tại hạ mới không muốn tiểu thư phí hoài cái mạng của mình.
Giọng nói của nho sinh thật ôn nhu và từ tốn, tiềm ẩn trong giọng nói là một sức truyền cảm thuyết phục, buộc người nghe không khỏi vẩn vơ.
Kiến Bình nhìn nho sinh nói:
− Công tử có chuyện phiền muộn?
− Tại hạ có rất nhiều. Đã sống trong cõi nhân thế này thì có biết bao nhiêu điều phiền muộn, nhưng tại hạ đã chôn tất cả sự phiền muộn ưu hoài vào ký ức rồi.
Kiến Bình nhướng mày:
− Thật không?
Nho sinh gật đầu:
− Không có gì khó, ngoại trừ bản thân mình làm khó cho mình mà thôi.
Kiến Bình lấp lửng hỏi:
− Ta muốn quên đi tất cả những điều phiền muộn trong cõi nhân gian này, nhưng không làm sao quên được, công tử có thể chỉ cho tôi cách quên sầu của công tử không?
− Tất nhiên là được, nếu tiểu thư muốn quên phiền toái ưu tư và nỗi niềm sầu muộn.
Kiến Bình gật đầu:
− Ta muốn lắm.

Nàng nhìn xuống mặt nước Động Đình Hồ:
− Chính vì quá ưu tư, sầu muộn mà ta quyết định từ bỏ cõi nhân thế này.
− Tiểu thư thật là đa cảm.
Kiến Bình quay lại nho sinh phong lưu tuấn tú:
− Ta chưa biết ngoại danh của công tử.
Nho sinh cười mỉm:
− Tại hạ chẳng có cái danh hào hùng như Quỷ Kiếm Khách, Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, hay chí ít cũng như tổng trại chủ lục lâm bảy mươi hai trại Chữ Hào Thiên.
Nho sinh buông một tiếng thở dài:
− Nói ra tại hạ chỉ hổ thẹn mà thôi. Nếu không được ông tạo ban phát cho chân diện dung thì có lẽ tại hạ chẳng có cái tên gì trong cõi nhân thế này để đua tranh với thiên hạ.
− Công tử bi quan?
Nho sinh lắc đầu:
− Sao lại bi quan. Nói ra như thế để tiểu thư thấy tại hạ đây cũng có điều phiền muộn ưu tư, nhưng sự phiền muộn đó đã được tại hạ chôn vùi vào ký ức, để chấp nhận cái tên họ ban phát cho tại hạ.
− Thiên hạ đặt cho công tử ngoại danh gì vậy?
− Nói ra tiểu thư đừng cười đấy nhé.
− Ta đâu dám vô lễ với người đã cứu sinh mạng ta.
Nàng nhìn nho sinh.
Nho sinh cũng nhìn nàng.
Vô hình trung ánh mắt của hai người chạm thẳng vào nhau. Thậm chí trong con ngươi đen lay láy của Kiến Bình hiện rõ diện dung của nho sinh. Điều đó khiến hai má nàng nóng bừng vì thẹn.
Nho sinh mỉm cười với Kiến Bình, từ tốn cất giọng thật êm ái truyền cảm:
− Tại hạ họ Hạ, tục danh Hàn Quang. Còn ngoại danh mà thiên hạ gắn cho tại hạ chỉ có bốn chữ Ngọc Diện Thư Sinh.
Hạ Hàn Quang mỉm cười hỏi nàng:
− Không biết thiên hạ gắn cho tại hạ ngoại danh đó là đúng hay sai, nhưng khi nhắc đến nó, tại hạ cảm thấy đó là sự phiền muộn.
Y buông một tiếng thở dài nghe thật là ảo não. Sau tiếng thở dài ảo não, Hạ Hàn Quang lại điểm một nụ cười thật tươi. Y nói:
− Mà thôi, cần gì chúng ta lại phải phiền muộn vì những chuyện vẩn vơ của giang hồ.
Tại hạ và tiểu thư sẽ tìm quên trong men say.
− Men say?
Hạ Hàn Quang gật đầu:
− Khi đã say thật say thì chẳng khác gì một xác chết chỉ biết thở và thần thức

thì đã chết.
Thần thức chết thì phiền muộn cũng chẳng còn.
− Ta cũng đã từng uống rượu để quên.
− Một mình tiểu thư?
Kiến Bình gật đầu:
− Nếu tiểu thư chỉ độc ẩm thôi thì sao có thể say được. Khi độc ẩm, người ta khó say lắm. Uống rượu mà không say thì sự phiền muộn càng phiền muộn hơn, buồn càng buồn hơn.
Y mỉm cười lắc đầu:
− Chỉ vì độc ẩm mà tiểu thư mới quyết phí hoài tấm thân quy như ngọc như vàng dưới Động Đình Hồ?
Hạ Hàn Quang lại thở dài:
− Tại hạ cũng có lúc đã từng như tiểu thư.
− Hạ công tử đã từng như ta sao?
Hạ Hàn Quang gật đầu:
− Khi tại hạ bị cuốn vào chuyện thị phi trên giang hồ thì chỉ biết độc ẩm. Nhưng càng uống thì lại càng buồn hơn bởi những chuyện thị phi đó. May gặp được kỳ nhân Thần Hành Di Cái lão thâu nhi mới nghiệm được phương cách đối ẩm tìm men say để lãng quên.
Kiến Bình nhướng mắt:
− Hạ công tử đã quen với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi?
− Mộc tiểu thư cũng biết lão bằng hữu của tại hạ?
Kiến Bình lắc đầu:
− Ta sao có thể quen được với lão kỳ nhân Thần Hành Di Cái được.
Hạ Hàn Quang nhìn nàng:
− Không quen với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi sao tại hạ nhắc đến ngoại danh Thần Hành Di Cái thì tiểu thư lại sửng sốt?
Kiến Bình ấp úng.
Hạ Hàn Quang nói tiếp:
− Có phải chính Thần Hành Di Cái lão bằng hữu đã khiến tiểu thư phiền muộn?
Kiến Bình vừa khoát tay vừa lắc đầu:
− Không... Không... Hạ công tử nghĩ lầm rồi. Ta chưa một lần diện kiến với lão thâu nhi thì sao có sự phiền lòng đối với lão chứ.
− Nghe tiểu thư nói như vậy, tại hạ thật yên tâm. Nếu đúng lão thâu nhi bằng hữu làm phiền tiểu thư thì nhất định tại hạ phải tìm lão hỏi cho ra lẽ.
Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang:
− Hạ công tử là bằng hữu với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi vậy ắt biết một người?
− Tiểu thư muốn nói đến ai?

− Ta muốn nói đến Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Vẻ mặt khôi ngô anh tuấn của Hạ Hàn Quang sa sầm lại. Y lập lại lời nói của Mộc Kiến Bình:
− Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?
Kiến Bình gật đầu.
Hạ Hàn Quang hỏi tiếp:
− Tiểu thư quen biết với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?
− Y cũng là bằng hữu với lão thâu nhi.
Hạ Hàn Quang gật đầu:
− Đúng đúng! Nguyên Thiên Phục quen với lão thâu nhi, và tất nhiên y cũng là bằng hữu với tại hạ. Nhưng giữa tại hạ và Thiên Phục không có đặng tình tri kỷ bởi sự lãnh cảm của gã.
− Hạ công tử cũng nhận ra sự lãnh cảm của Nguyên Thiên Phục ư?
Hạ Hàn Quang thở dài, rồi nhìn Kiến Bình nói:
− Một Ngọc Diện Thư Sinh vô danh tiểu tốt như tại hạ thì sao có thể bì với một đại đao thủ kỳ tài như Nguyên Thiên Phục. Chính vì lẽ đó mà giữa tại hạ và Thiên Phục là một khoảng cách xa vời vợi.
Y bâng quơ nhìn ra ngoài Động Đình Hồ:
− Tại hạ đoán không lầm, chính Thiên Phục đã khiến cho Mộc tiểu thư tìm cái chết?
Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang, khẽ gật.
Hạ Hàn Quang thở ra:
− Tại hạ cũng đã từng tìm đến cái chết chỉ vì Thiên Phục.
Kiến Bình sửng sốt:
− Vậy sao?
Hạ Hàn Quang gật đầu:
− Có lẽ ý trời nên tại hạ mới gặp được Mộc tiểu thư. Hai kẻ xa lạ có cùng một nỗi ưu tư về người thứ ba Nguyên Thiên Phục.
Hạ Hàn Quang lại mỉm cười. Nụ cười cũng thật tươi và thật quyến rũ, trong đó có sự khích lệ đối với người đối diện.
− Chúng ta sẽ tìm quên trong men rượu. Tại hạ đoán chắc tiểu thư sẽ quên Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
− Ta chỉ sợ không quên được thôi.
− Thiên Phục cũng như bao người khác, khi say tiểu thư sẽ quên y như tại hạ đã từng quên Thiên Phục.
Hạ Hàn Quang bước đến bên Kiến Bình, nhỏ giọng từ tốn nói:
− Một xác chết khi sống lại sẽ bắt đầu cuộc sống khác. Tất cả những ưu tư của kiếp này chỉ còn là dĩ vàng xa xôi mịt mù.
− Ta muốn được như vậy. Khởi đầu một kiếp sống khác trong thân pháp cũ để mãi mãi như một người xa lạ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Hạ Hàn Quang mỉm cười:
− Biết đâu chừng những gì Mộc tiểu thư muốn sẽ trở thành sự thật.
Hạ Hàn Quang thở ra rồi hướng mắt nhìn ra ngoài Động Đình Hồ. Y lẩm nhẩm nói:
− Một Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình mà Thiên Phục còn lạnh nhạt thờ ơ. Quả là vô lý quá.
Nghe Hàn Quang nói Mộc Kiến Bình buột miệng hỏi:
− Hạ công tử biết ta?
− Tại hạ là bằng hữu của Thiên Phục nên phải biết Mộc tiểu thư chứ. Tại hạ đã để tâm đến tiểu thư từ lúc nàng còn ở Hàm Thành.
− Hạ công tử theo dõi ta à?
Hàn Quang lắc đầu:
− Tại hạ không theo dõi tiểu thư, mà chỉ sợ nàng tìm đến một cái chết oan uổng bởi sự nhạt nhẽo cao ngạo của người bằng hữu họ Nguyên.
Hạ Hàn Quang quay lại nhìn thẳng vào đáy mắt Mộc Kiến Bình:
− Chúng ta có cùng một nỗi ưu tư, phiền muộn, hay có cùng một cái tâm của những con người nhỏ bé bị người trong nhân thế bỏ rơi. Chỉ có men say mới đưa hai chúng ta trở về với chính mình mà quên đi con người đã đẩy chúng ta xuống tận cùng nỗi ưu tư, sầu não.
Những gì Hạ Hàn Quang thốt ra cùng với giọng nói từ tốn êm ái khiến cho Kiến Bình cảm thấy tâm hồn mình khuây khỏa phần nào.
Nàng bất giác nghĩ thầm:
− "Tại sao Thiên Phục không có được những lời an ủi với mình như Hạ Hàn Quang?".
Chính ý niệm đó buộc nàng buông một tiếng thở ra rồi nhìn ra ngoài mặt hồ Động Đình mênh mông.
− Có lẽ Hạ công tử nói đúng. Chỉ có men say mới khiến chúng ta chóng quên con người cao ngạo vô tâm vô tình Nguyên Thiên Phục.
− Tại hạ sẽ khoản đãi tiểu thư một bữa thật say.
Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang. Cho đến lúc này, tâm tình của nàng có một cảm giác rộn ràng thật khó tả. Nàng cảm thấy mến mến Hạ Hàn Quang.
Hạ Hàn Quang mỉm cười:
− Tiểu tư, Hồ Động Đình hôm nay thật đẹp.
Kiến Bình gật đầu:
− Nếu không có Hạ công tử thì ta đâu kịp nhận ra vẻ đẹp của Hồ Động Đình.
Một chiếc thuyền nan từ từ chèo đến chỗ hai người. Gã phu thuyền gầy nhom, cao nhóng trông tợ một cây tre miễu biết cử động, hướng mũi thuyền về phía họ.
Hạ Hàn Quang nhìn gã phu thuyền trên miệng điểm một nụ cười thật tươi. Y nói:

− Huynh đài, trên thuyền có sẵn có rượu chứ?
Gã phu thuyền gật đầu:
− Da... Trên thuyền lúc nào cũng có sẵn rượu, khách nhân có uống ba ngày cũng không hết.
− Tốt lắm!
Hạ Hàn Quang nhìn lại Kiến Bình:
− Chúng ta xuống thuyền chứ?
Nàng khẽ gật đầu.
Hai người bước xuống thuyền. Hạ Hàn Quang quay lại gã phu thuyền:
− Huynh đài...
− Khách nhân có điều chi chỉ giáo?
− Tại hạ thuê cả con thuyền của huynh đài để được rong ruổi khắp mọi nơi trên mặt nước Động Đình Hồ.
− Nếu khách nhân có ý như vậy, xin cho tiểu nhân hai nén vàng ròng.
Hạ Hàn Quang gật đầu, lấy trong thắt lưng ra hai nén vàng nhét vào tay gã phu thuyền.
Y từ tốn nói tiếp:
− Nếu có dịp gặp lại tại hạ sẽ tặng thêm cho huynh đài.
Gã phu thuyền ôm quyền xá dài Hạ Hàn Quang rồi bước lên bờ. Y đẩy chiếc thuyền nan tách ra khỏi bờ. Hồ Động Đình có chu vi trên nghìn dặm, nên chiếc thuyền nan trông tợ như một chiếc lá bé xíu dập dờ trôi.
Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang nói:
− Hạ công tử sao lại nhã hứng chuốc cực nhọc vào thân? Không có gã phu thuyền thì công tử phải chèo thuyền đó chú ta không biết chèo đâu.
− Hai người chúng ta trên một chiếc thuyền không thoải mái hơn có người thứ ba à?
Hạ Hàn Quang vừa nói vừa cầm lấy đôi chèo bơi thoăn thoắt đưa chiếc thuyền nan nhỏ bé tiến ra xa bờ hơn. Y vừa chèo vừa nói:
− Nếu tại hạ mãi mãi cầm chèo để được Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình ngao lãm khắp miền sông nước Trung Nguyên, đó là một vinh hạnh và may mắn đối với tại hạ.
Kiến Bình thẹn mặt:
− Ta đâu dám để Hạ công tử phiền lòng.
Con thuyền càng lúc càng xa bờ cho đến khi nó chỉ còn là cái chấm đen trên mặt nước mênh mông vô tận.
Hạ Hàn Quang buông đôi chèo, len vào trong khoang. Y nhìn Kiến Bình:
− Trên con thuyền bập bềnh trên mặt hồ Động Đình, tiểu thư và tại hạ là hai kẻ thoát tục, không bị những điều thị phi chốn nhân gian làm ô uế tâm hồn.
Hạ Hàn Quang vừa nói vừa rót ra hai chiếc chén sành. Y bưng một chén đưa qua Kiến Bình:

− Mời tiểu thư.
Kiến Bình đón lấy chén rượu nhìn Hạ Hàn Quang:
− Mời Hạ công tử.
Hai người uống cạn số rượu trong chén, Hạ Hàn Quang vừa đặt chén xuống sàn thuyền vừa nhìn Kiến Bình ngân nga ngâm một bài phú:
− "Sầu hỡi kìa ai khéo bảo mày Đem mình len lỏi đến song mây Dục người nửa giấc thêm ngao ngán Trêu khách năm canh những tỉnh say Tỏ biết trò kia dà định đấy Nếu đem sầu ấy buộc vào dây Xanh xanh tiếc nhẽ tháng ngày mau Bể ái nguồn ân những ở đâu Mấy tiếng nỉ non ve cách bức Một đôi dìu dắt én bên lầu Nỗi mình trằn trọc một mình hay Biết mượn ai mà dở hận thay Vì biết rằng xưa duyên phận thế Thì chi đến nỗi nước non này Trông hoa lại thẹn không làm dáng Thấy cảnh thêm buồn khó nhẹ khuây.".
Ngâm xong bài phú đó, Hạ Hàn Quang lại chuốc rượu ra chén. Y bưng chén hỏi Kiến Bình:
− Tiểu thư nghĩ như thế nào về bài phú đó?
Kiến Bình nhìn Hàn Quang:
− Bài phú kia là để dành cho những người như Hạ công tử và ta.
Hàn Quang mỉm cười rồi ôn nhu nói:
− Đã lâu lắm rồi tại hạ không bao giờ ngâm bài phú Sầu Nhân, nhưng hôm nay cao hứng ngâm nó để gợi lại nỗi sầu muộn hôm nào. Nếu có ngâm dở quá tiểu thư đừng chê nhé.
Kiến Bình lắc đầu:
− Tại sao Kiến Bình lại chê chứ? Không khen thì thôi, mà quả thật bất cứ ai mà nghe giọng ngâm của Hạ công tử đều phải chạnh lòng, ngao ngán với thế thái nhân tình.
− Tiểu thư đã nói vậy thì tại hạ mời tiểu thư một chén nữa.
Hai người lại uống cạn số rượu trong chén. Qua từng chén rượu, Kiến Bình cảm thấy càng lúc đầu óc mình càng lâng lâng. Dung diện của nàng đã đỏ gấc như một trái mận chính.
Nàng nhìn Hạ Hàn Quang bằng cặp thu nhãn lờ đờ, mệt mỏi rồi lí nhí nói:
− Hạ công tử... ta bắt đầu say rồi đó.
− Biết mình say tất chưa say. Nếu chưa say thì tiểu thư vẫn chưa thể quên những nỗi ưu tư phiền toái trong chốn nhân thế này.
Kiến Bình gật đầu, lí nhí nói:
− Hạ công tử nói đúng... Mình phải uống thật say để quên. Say để chẳng nhớ gì cả. Say để chẳng bao giờ biết nghĩ, biết yêu. Ta sẽ hóa thân thành một xác chết chỉ biết thở mà thôi.
Hạ Hàn Quang rót rượu ra chén của nàng:
− Mời tiểu thư.
Kiến Bình đón lấy chén rượu uống cạn rồi đặt chén xuống bàn. Trong khi Hạ

Hàn Quang chỉ nhấp một ngụm nhỏ, miệng điểm một nụ cười thật tươi.
Kiến Bình ngất ngưỡng lắc lư theo sự chòng chành của chiếc thuyền nan bé bỏng.
Nàng nói:
− Hạ huynh biết vì sao Kiến Bình buồn đến nỗi muốn trầm mình xuống Hồ Động Đình không?
− Nữ nhân có cái buồn lớn nhất, buồn sâu nhất là khi yêu chẳng được người mình yêu đáp tình.
Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang, cố nhướng to đôi thu nhãn:
− Sao Hạ huynh biết rành quá vậy? Hạ huynh... Hạ huynh nói đúng đó. Ta ưu tư phiền não bởi vì yêu mà không được người mình yêu đáp lại tình.
Nàng lắc đầu qua lại:
− Buồn lắm... Buồn không bút mực nào tả xiết được. Có lẽ trên đời này cái buồn nhất chính là bị hất hủi tình yêu.
Nàng gục đầu xuống khoang thuyền, hay đúng hơn, men rượu khiến nàng không giữ thẳng được thế ngồi lúc ban đầu.
Hạ Hàn Quang đặt tay lên bờ vai Kiến Bình, ôn nhu hỏi:
− Mộc Kiến Bình đã yêu ai?
Nàng ngẩng lên nhìn Hạ Hàn Quang, lí nhí nói:
− Ta yêu Nguyên Thiên Phục. Nhưng giờ đây ta hận Thiên Phục lắm. Dù yêu, dù hận, nhưng không biết sao, ta không thể quên y được.
Hạ Hàn Quang mỉm cười nói:
− Khi yêu bằng cả trái tim và thể xác thì làm sao quên được người mình yêu. Huynh chỉ có thể chia sẻ nỗi buồn với nàng mà thôi.
Hai bờ mi của nàng đã bắt đầu nặng trĩu, tai thì lùng bùng chẳng nghe được trọn câu nói của Hạ Hàn Quang.
Nàng lí nhí nói:
− Buồn... buồn lắm...
− Uống thêm một chén nữa, nàng sẽ cảm thấy nỗi buồn vơi dần. Đừng để dung nhan ủ dột phai tàn bởi chữ tình quá nặng, chữ yêu đày đọa.
Kiến Bình mơ hồ đón lấy chén rượu rồi ngửa cổ đổ vào miệng. Nàng nấc khẽ một tiếng, khoát tay:
− Ta uống hết nổi rồi.
Nàng vừa nói vừa cố nhướng mắt nhưng không làm sao nhấc nổi hai bờ mi. Lúc này nàng có cảm giác mi mắt mình như có hai khối chì nặng ngàn cân kéo trịt xuống.
Kiến Bình gắng gượng lại với cơn say, nhưng cuối cùng không sao gượng nổi, đành ngả lưng nằm xuống sàn khoang chiếc thuyền nan. Mơ màng trong một giấc mộng nàng thổn thức nói:
− Thiên Phục... ta yêu chàng mà... Thiên Phục... đừng hắt hủi Kiến Bình để

Kiến Bình phải sầu muộn ưu hoài vì yêu huynh.
Nghe Kiến Bình nói, Hạ Hàn Quang chỉ điểm một nụ cười mỉm. Y nhìn Kiến Bình đang nằm sóng soài trước mặt nhún vai nói:
− Hạ Hàn Quang này chẳng lẽ không đáng để nàng đặt một chữ tình sao? Ta cũng có thể thay Thiên Phục hóa giải nỗi sầu muộn trong tâm tưởng của nàng mà.
Hạ Hàn Quang vừa nói vừa ngồi xuống bên Mộc Kiến Bình. Y vuốt nhẹ gò má nàng:
− Giãn Hoa Tiên Tử, ta thấy nàng đẹp lắm. Một đóa hoa tuyệt sắc, một thân hình dong dỏng, một làn da mịn màng. Hạ Hàn Quang đâu thể nào bỏ qua tấm thân kiều diễm thướt tha này được.
Y vừa nói vừa kéo hai ống tay áo xiêm y của Kiến Bình, mắt chằm chằm nhìn vào cơ thể nàng. Tay Hàn Quang vừa ve vuốt cánh tay trắng nõn nà của Kiến Bình vừa nói:
− Nguyên Thiên Phục không biết tận hưởng tạo vật của tạo hóa, còn ta thì khác. Hạ Hàn Quang biết tận hưởng cái đẹp của nàng.
Trong khi Hạ Hàn Quang nói thì Kiến Bình luôn miệng thốt tên Nguyên Thiên Phục.
Có lẽ trong giấc nồng của men say, nàng cảm thấy rõ chân diện dung của người mình yêu nên mới thốt ra những tiếng gọi yêu thương và hờn dỗi.
Mặc như không nghe những lời thổn thức của Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình, Hạ Hàn Quang bình thản vuốt ve tấm thân mỹ nữ của nàng cho đến khi cơ thể nàng với những đường nét dong dỏng hiện ra trước mắt gã công tử họ Hạ.
Ánh mắt của Hạ Hàn Quang sáng ngời đóng đinh vào tấm thân Kiến Bình. Y nuốt vội miếng nước bọt vừa trào lên miệng rồi gục đầu xuống vùng bồng đảo đang phập phồng gợi mời.
...
Con thuyền nan chao nghiêng một bên. Mặt nước hồ Động Đình phẳng lỳ không một gợn sóng, thế mà chiếc thuyền chao động như đang chịu sự dập dìu của những làn sóng dữ.
Rồi một tiếng rú thốt lên. Tiếng rú của Mộc Kiến Bình, tiếng kêu ai oán và đau đớn.

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 43
Nợ Tình Tợ Thái Sơn

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi vừa bưng chén rượu, nhưng chưa kịp uống thì nghe những tiếng lao xao ồn ào trước cửa khách điếm.
Lão cau mày nói với Nguyên Thiên Phục:
− Thật là bực bội. Mỗi khi lão ăn mày gặp được đồng tửu thì lũ tiểu nhân lại làm rộn làm ràng, chẳng còn hứng thú gì nữa.
Thiên Phục nhếch môi nhìn lão:
− Tại lão huynh cứ chú tâm đến chuyện thiên hạ.
− Uống rượu mà ồn ào như thế này thì uống làm sao được chứ. Để lão ăn mày ra đuổi lũ tiểu nhân ngoài kia đi rồi trở vào uống với ngươi.
− Tùy lão huynh.
Thiên Phục nói xong thờ ơ bưng chén rượu lên nhấp từng ngụm nhỏ, mặc nhiên không màng đến sự Ồn ào của đám người bên ngoài cửa.
Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi đứng lên trở bộ quay lưng ra. Lão bước đến ngưỡng cửa khách điếm thì sững sờ như gặp phải khắc tinh. Lão đứng như thế một lúc lâu rồi quay ngoắt lại Thiên Phục:
− Lão đệ ra đây xem coi ai nè.
Thiên Phục nhún vai lắc đầu.
Thần Hành Dị Cái sa sầm mặt, rồi điểm mũi giày cỏ phi thân ra ngoài mái hiên. Lão không sửng sốt sao được khi nhận ra một đám người hiếu kỳ đang vây quanh Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.
Nàng bây giờ đã không còn là một trang giai nhân tuyệt sắc nữa mà giống như một người loạn trí thì đúng hơn. Mái tóc dài óng ả đen tuyền của hôm nào giờ biến thành một mớ bòng bong, rối bù. Trang y thì rách rưới, bám đầy bụi bẩn, thậm chí có chỗ để lộ cả mảng da trắng ngần.
Đôi mắt ngây dại, nàng dáo dác nhìn như kẻ chẳng còn hồn vía. Miệng thì rít lên những tiếng ỉ i. Bất ngờ nàng ngưng bặt những tiếng rên kỳ quái đó, đảo đôi mắt ngờ nghệch nhìn đám khách nhân đang vây quanh mình:
− Các người sao nhìn ta nhiều quá vậy? Ta đẹp lắm phải không? Ta đẹp lắm phải không?
Mộc Kiến Bình vừa nói vừa uốn éo thân người:
− Ta có đẹp lắm không? Các người có muốn nhìn thân thể của Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình này không?
Nàng lắc lư cái đầu rồi chẩu hai cánh môi xì dài nói tiếp:
− Các người chỉ là một lũ dâm đãng đê tiện thôi.
Nàng vặn người:
− Nhưng ta không chê các người đâu. Ta biết các người đang muốn vùi hoa dập liễu ta mà.
Nàng ngoắc một gã hán nhân đứng ngay trước mặt mình.
Gã bước ra đến trước mặt nàng:

− Nàng thích ta hả?
Mộc Kiến Bình chúm chím hai cánh môi:
− À... Ta thích ngươi đó. Ta yêu ngươi hơn yêu Nguyên Thiên Phục kìa.
Nàng nắm lấy tay gã:
− Nào... chúng ta đến Hồ Động Đình thuê một chiếc thuyền nan rồi bơi ra ngoài giữa hồ nè...
Nàng lại uốn éo một cách rồ dại:
− Thuyền của chúng ta sẽ trôi bồng bềnh trên mặt hồ Động Đình. Ta sẽ uống rượu thật say... rồi sau đó... rồi sau đó ngươi...
Nói đến đây Kiến Bình chợt rú lên lồng lộng:
− A... a... a... a...
Tiếng rú của nàng buộc gã đại hán phải thối lui ba bộ vì ngỡ ngàng và ngạc nhiên.
Y chưa kịp hiểu vì sao Kiến Bình lại rú lên như vậy thì bất thình lình nàng nhảy xổ tới, cong đôi bản thủ quào quào vào mặt gã. Nàng vừa quào vừa rít lên the thé:
− Ta giết ngươi... Ngươi đã hủy hoại đời ta... Hạ Hàn Quang, sao ngươi tàn nhẫn như vậy? Ta giết ngươi.
Bị nàng quào năm vết trên mặt. Gã hán nhân phẫn nộ thét:
− Tiện tỳ cuồng trí, dám hỗn láo với ta ư.
Gã vừa nói vừa giơ cao hữu thủ toan nện một chưởng vào má Kiến Bình.
Kiến Bình mặc nhiên chẳng màng đến chưởng pháp của gã hán nhân mà cứ chồm tới cố quào như muốn lột da gã ra thành từng mảnh.
Chưởng pháp của gã hán nhân vỗ xuống nhưng chưa chạm được vào má Kiến Bình thì đã bị trảo công của Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi thộp lại.
Lão vừa thộp trảo công ngăn không cho gã hán nhân tát chưởng vào má Kiến Bình vừa nói:
− Ậy... ậy... không nên... không nên.
Thần Hành Dị Cái dứt lời, đảo cổ tay hất nhẹ một cái. Chỉ một cái hất nhẹ đó thôi nhưng gã hán nhân đã phải thối lui liên tiếp năm bộ mới trụ lại được.
Lão ăn mày nhìn gã hán nhân nói:
− Ngươi không thấy nha đầu này bị cuồng trí hay sao mà nỡ đánh người ta?
Gã hán nhân sa sầm mặt, gằn giọng nói:
− Lão là ai mà dám lên mặt dạy đời ta chứ?
− Lão ăn mày có ngoại danh là Thần Hành Dị Cái.
Gã hán nhân tròn mắt mở to hết cỡ:
− Thần Hành Dị Cái?
Thần Hành Dị Cái gật đầu:
− Hê... Thần Hành Dị Cái... Nếu ngươi không tin thì cứ về hỏi ông cố tổ của ngươi, chắc chắn y sẽ biết Gã hán nhân lưỡng lự rồi lẩn luôn ra ngoài đám

người hiếu kỳ đang vây quanh.
Gã hán nhân kia lủi đi khiến cho những kẻ hiếu kỳ cũng lần lượt tản ra.
Trong khi Thần Hành Dị Cái đuổi đám người hiếu kỳ thì Mộc Kiến Bình cứ ngơ ngơ ngác ngác đảo mắt nhìn láo liêng. Nàng luôn miệng nói:
− Sao các người lại đi mà không ở lại đây? Bộ các người chán Kiến Bình này rồi à?
Các ngươi không thấy ta đẹp nữa hay sao?
Nàng lắc lư thân mình và dậm chân réo gọi:
− Đứng lại đi mà... Ta cho các người thấy ta đẹp như thế nào nè.
Nàng vừa réo vừa toan xé toạc bộ xiêm y đã rách bươm của mình.
Lão thâu nhi vừa quay lại thấy Kiến Bình toan xé bỏ y trang liền trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp lướt đến bên nàng, vươn trảo thộp vào hổ khẩu khống chế Kiến Bình.
Kiến Bình nheo mày:
− Ý...
Lão thâu nhi trợn mắt:
− Ý cái con khỉ!
Kiến Bình hình như chẳng để tâm đến câu chửi đổng của Thần Hành Dị Cái mà vẹo người rồi lòn tả thủ vuốt chiếc cằm lởm chởm những cọng râu nham nhở, bất thình lình nàng nhổ luôn một lúc hai cọng râu của lão ăn mày.
Thần Hành Dị Cái thốt lên:
− Úi cha... Nha đầu ngươi...
Kiến Bình nhoẻn miệng cười:
− Lão ăn mày già cũng thích ta nữa à?
Lão ăn mày sa sầm mặt cáu gắt hỏi:
− Nha đầu bảo ta thích cái gì?
− Thì lão cũng thích cùng với ta đến Động Đình Hồ, lên chiếc thuyền nan uống rượu rồi lão vùi dập thân xác ta.
Nàng vừa nói vừa nheo mắt tủm tỉm cười:
− Công tử đừng làm bộ nhe... ta biết công tử đang rất thích ái ân với ta đó.
Nàng vừa nói vừa kéo tay lão thâu nhi về phía mình. Nghe Kiến Bình nói, bị Kiến Bình lôi kéo, Thần Hành Dị Cái thẹn đến đỏ mặt.
Lão thét lên:
− Thích cái con khỉ.
Mặc cho lão thét, Kiến Bình vẫn ghịt tay lão:
− Công tử đi đến Động Đình Hồ với thiếp.
− Nha đầu kéo ta đến Động Đình Hồ làm trò cười cho thiên hạ à? Nha đầu đi với lão ăn mày này thì có.
Kiến Bình dậm chân:
− Không... ta không đi với công tử đâu. Nếu công tử thích thì đưa thiếp đến

Hồ Động Đình. Còn không thiếp sẽ đi tìm Nguyên Thiên Phục à.
Nàng nói xong nhón người thét lên lồng lộng:
− Thiên Phục đại ca ơi... Thiên Phục đại ca ơi... Cứu muội với... muội bị lão công tử tính Hạ đưa đến hồ Động Đình vùi hoa dập liễu nè.
Thần Hành Dị Cái nhăn mày:
− Nha đầu... Ngươi có im miệng không?
Kiến Bình giẫy nảy:
− Thiên Phục đại ca ơi... Lão công tử bức hiếp ta nè... Thiên Phục đại ca ơi, cứu muội với.
Lão ăn mày dằn tay nàng, thét lên:
− Im!
Tiếng thét lồng lộng của Thần Hành Dị Cái đập vào thính nhĩ của Kiến Bình. Nàng đang gào thét chợt im bặt nhìn lão bằng hai con mắt mở to ngớ ngẩn.
Nàng dịu giọng nói:
− Lão chưởng hiếp đáp ta.
− Ái dà.
Thần Hành Dị Cái lắc đầu:
− Nha đầu nếu muốn gặp Thiên Phục thì phải ngoan ngoãn, lão sẽ dẫn nha đầu đến gặp y.
Kiến Bình nhướng mày:
− Nguyên Thiên Phục... Nguyên Thiên Phục...
Thần Hành Dị Cái gật đầu:
− Lão phu không nói ngoa với ngươi đâu.
Kiến Bình nghe ba chữ Nguyên Thiên Phục, cứ như một phần thần thức phục hồi. Nàng dịu giọng nói:
− Thiên Phục đang ở đâu?
Nàng chỉ nói được bấy nhiêu thì bật khóc tức tưởi. Hai hàng lệ đua nhau trào ra bên khóe mắt.
Nàng lẩm nhẩm nói:
− Thiên Phục... Thiên Phục... Huynh đang ở đâu?
Thần Hành Dị Cái thở dài một tiếng:
− Theo lão phu.
Lời vừa dứt lão thâu nhi kéo ngay Mộc Kiến Bình về hướng gian khách điếm. Lão dẫn Mộc Kiến Bình đến trước mặt Nguyên Thiên Phục. Lão thâu nhi ngỡ đâu khi Thiên Phục gặp Kiến Bình sẽ rất hoan hỷ nhưng ngược lại với ý niệm của lão Thần Hành Dị Cái, đối diện với lão là một vẻ lạnh lùng, dửng dưng như trét sáp.
Thần Hành Dị Cái bưng chén rượu uống một hơi hết số rượu trong chén, trong khi Mộc Kiến Bình thì nhìn Tàn Hồn Ma Đao không chớp mắt. Chính

sự si tình cuồng nhiệt của nàng khiến cho thần thức thoáng có sự hồi phục khi thu nhãn thu gọn con người mà nàng đang suy tưởng, tương tư.
Thần Hành Dị Cái tằng hắng nói:
− Bằng hữu nhận ra vị cô nương này chứ?
Bình thản rót rượu ra chén, Thiên Phục ngẩng lên nhìn Thần Hành Dị Cái:
− Tại sao lão thâu nhi hỏi ta về vị cô nương này?
− Bằng hữu có thể dửng dưng với một người đã trao trọn chữ tình cho ngươi à?
Thiên Phục nhún vai:
− Có quá nhiều nữ nhân trao trọn chữ tình cho Thiên Phục này, nhưng cùng với chữ tình đó là sự phiền muộn mà ta không muốn có.
Lão thâu nhi nhổ một sợi râu, trợn mày nói:
− Nhưng vị cô nương này yêu bằng hữu đến phát cuồng. Ngươi nên nói gì đó để cho cô ta có thể lấy lại thần chứ.
Thiên Phục bưng chén rượu đứng lên. Y nhìn Thần Hành Dị Cái lạnh nhạt nói:
− Có những kẻ yêu đến phát cuồng. Bởi vì họ chỉ biết yêu mà mất lý trí. Họ đã muốn yêu như thế thì cứ để cho họ được yêu, yêu trong sự hoang tưởng cuồng si.
Nghe Thiên Phục nói, lão thâu nhi nghẹn lời. Lão không biết dùng lời gì để đáp lại câu nói của Thiên Phục, nên hai cánh môi chỉ lép nhép mà không thốt được. Thần Hành Dị Cái bực dọc quá và theo thói quen nhổ râu. Lần này lão không phải nhổ một cọng mà nhổ một lúc hai cọng.
− Ái chà.
Se hai cọng râu rồi quẳng đi, Thần Hành Dị Cái nói:
− Cái gì khiến cho bằng hữu lạnh lùng với tình yêu như vậy chứ? Khi bằng hữu cảm thấy lạnh nhạt với chữ tình thì trái tim ngươi đã biến thành sỏi đá rồi. Bằng hữu biết chứ?
− Ta sống không vì trái tim, mà sống vì thân xác mình.
Những lời nói vô tình của Thiên Phục lọt vào thính nhĩ Mộc Kiến Bình chẳng khác nào tiếng sét trời vỗ vào tai nàng. Sự bình lặng trong tâm tưởng bất giác biến thành cơn thịnh nộ cuồng tâm cuồng trí.
Nàng ôm đầu rú lên lanh lảnh:
Thần Hành Dị Cái hốt hoảng:
− Bằng hữu... Bằng hữu... Ngươi phải làm cái gì chứ để vị cô nương đây có thể bình tâm được.
Trả lời lại lão thâu nhi, Tàn Hồn Ma Đao chỉ biểu lộ mỗi một động tác nhún vai.
Thần Hành Dị Cái trợn mắt, muốn nói gì nhưng cổ cứ nghẹn lại.
Thiên Phục buông một tiếng thở ra rồi nhạt nhẽo nói:

− Lão huynh đã làm bữa tiệc rượu hôm nay mất vui rồi.
− Thấy vị cô nương này như vậy làm sao lão ăn mày này còn hứng thú mà đối ẩm với bằng hữu.
Hai cánh môi mỏng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục lại nhếch lên.
Y chầm chậm lắc đầu:
− Nếu lão bằng hữu đã mất hứng uống rượu thì thôi, tiệc rượu ngưng ở đây.
Y đặt chén rượu chưa uống xuống bàn.
Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi nhìn Thiên Phục chằm chằm:
− Bằng hữu.
Thiên Phục khoát tay ngăn lời lão thâu nhi:
− Ta biết lão định nói gì.
− Bằng hữu không cảm thấy xót xa với một vị cô nương như thế này sao?
− Cũng chẳng giúp ích gì được cho nàng. Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình vì yêu mà đánh mất thần trí. Nàng đã muốn như vậy thì được sống trong cõi cuồng si của nàng.
Giãn Hoa Tiên Tử mở to mắt hết cỡ nhìn Thiên Phục.
Y quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng, ôn nhu nói:
− Nàng tự biến mình thành một kẻ loạn thần thì chỉ có nàng mới biến nàng trở lại sự bình thường ban đầu. Ta chẳng giúp gì được cho nàng đâu.
Thiên Phục vừa dứt lời thì Mộc Kiến Bình chỉ tay vào mặt gã:
− Sao ngươi không để cho ta chết mà lại cưỡng bức ta?
Lão thâu nhi vừa nghe lời nói đó thốt ra từ cửa miệng của Mộc Kiến Bình thì lỏ hai con ngươi như đóng đinh vào mặt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Lão khắt khe nói:
− Bằng hữu nghe cô ta nói gì chứ?
Thiên Phục không đáp lời Thần Hành Dị Cái mà hỏi ngược lại Mộc Kiến Bình:
− Nàng vừa nói ta cưỡng bức nàng?
Kiến Bình ngớ ngẩn một lúc lâu mới lên tiếng:
− Chính ngươi.
Thiên Phục cau mày:
− Sao nàng có thể nói được ra điều đó?
Gã lắc đầu buông một tiếng thở dài rồi nói:
− Ta cảm thấy chán ngán nàng nhiều hơn nữa khi nàng thốt ra một điều mà Nguyên Thiên Phục này chưa từng nghĩ đến chứ đừng nói hành động.
Kiến Bình bật khóc tức tưởi:
− Chính ngươi mà... Ngươi lợi dụng lúc ta cuồng loạn vì yêu Nguyên Thiên Phục đặng cướp đi sự trong trắng của ta. Chính ngươi... Thà ngươi để ta trầm mình xuống đáy hồ Động Đình còn hơn làm nhục ta. Nếu gặp lại

Nguyên đại ca, ta sẽ làm sao đây? Nếu sau này Nguyên đại ca yêu ta thì ta sao đây? Ngươi hãy để ta chết đi.
Thần Hành Dị Cái nhìn Thiên Phục:
− Bằng hữu... Lão ăn mày mang máng hiểu ra vì sao Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình bị cuồng trí rồi.
Lão nhìn lại nàng, nắm tay Kiến Bình vỗ nhè nhẹ, ôn nhu nói:
− Kiến Bình, hãy nói cho lão biết người đó là ai?
Kiến Bình nhìn lão, ngây ngô nặn một nụ cười vô hồn vô cảm:
− Chính ngươi chứ ai.
Lão thâu nhi há hốc miệng chỉ vào ngực mình:
− Lão phu à?
Kiến Bình gật đầu.
Thần Hành Dị Cái đỏ mặt tía tai, thét lên:
− Nha đầu khỉ, lão phu nện ngươi một chưởng chết tốt bây giờ.
Kiến Bình hất mặt:
− Ngọc Diện Thư Sinh, ngươi muốn giết thì cứ giết ta đi. Kiến Bình này đâu muốn sống nữa.
Thần Hành Dị Cái nhíu mày:
− Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang.
Lão quay lại Thiên Phục:
− Hạ Hàn Quang. Đích thị gã súc sinh nhớm nhuốc này rồi. Ông trời cho gã được bộ mặt đẹp như Phan An, Tống Ngọc, cùng với cái miệng giảo hoạt mà bao nhiêu nhi nữ trên đời này bị gã vùi hoa dập liễu, cũng như...
Thần Hành Dị Cái ngưng ngang câu nói ở đó, toét miệng cười nửa miệng:
− Lão ăn mày không có ý nói bằng hữu đâu.
− Lão huynh được quyền nói và Thiên Phục này sẵn sàng nghe. Cuộc đời ta có quá nhiều điều để nghe.
− Chính vì vậy nên ngươi mới mắc bệnh lãnh cảm với chữ tình.
Lão thâu nhi thở dài:
− Bữa đối ẩm với đồng tửu hôm nay quả là hết hứng rồi.
Lão thở ra một lần nữa:
− Lão ăn mày này tiếc lắm, nhưng tạm thời ngưng ở đây để lão đưa Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình đi gặp lão quỷ thần y Kỳ Thần Lộc đặng giúp cô ta lấy lại được thần trí.
Thiên Phục khẽ gật đầu:
− Nếu lão huynh đã có thịnh tâm với Mộc Kiến Bình như vậy thì nếu có cơ hội Thiên Phục này sẽ bồi đáp lại lão huynh những vò rượu Trạng Nguyên Hồng.
Hai mắt lão thâu nhi sáng ngời. Lão lập lại lời nói của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục:

− Trạng Nguyên Hồng.
Lão gật gù:
− Ai cha... Được uống Trạng Nguyên Hồng chắc lão ăn mày này sắp đắc quả thành tửu tiên rồi.
Lão nhìn lại Kiến Bình:
− Nha đầu... Ngươi đi với lão phu.
Kiến Bình vừa dùng dằng vừa nói:
− Không... Kiến Bình không đi đến Hồ Động Đình để ngươi cưỡng bức ta lần thứ hai đâu.
− Đồ khỉ... lão phu đưa nha đầu đến Hồ Động Đình để làm gì chứ? Lão đưa ngươi đi gặp Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thần Lộc.
Lão dí miệng vào tai Kiến Bình:
− Ngươi nghe chưa?
Kiến Bình giật mình:
− Ờ đi... nhưng ngươi phải để cho ta trầm mình xuống Hồ Động Đình.
− Ai cha... nha đầu này hết trị rồi.
Lão quay lại Thiên Phục:
− Bằng hữu, lão ăn mày sẽ tìm ngươi để uống Trạng Nguyên Hồng đó.
Thần Hành Dị Cái nói xong, cắp ngang tiểu yêu của Giãn Hoa Tiên Tử, trổ Di Hành Cước Pháp thoát ra ngoài khách điếm. Vốn đã được thiên hạ tặng cho mỹ danh Thần Hành, nên khinh công của lão thâu nhi quả là quán tuyệt vô song. Chỉ thoáng cái lão đã mất hút chẳng để lại dấu tích gì.
Khi Thần Hành Dị Cái đã mất dạng rồi, Thiên Phục mới buông một tiếng thở dài ảo não.
Y bưng cả vò rượu uống ừng ực rồi cầm thanh Tàn Hồn Ma Đao mà lưỡi đao được quấn cẩn thận trong tấm lụa đỏ rảo bước bỏ đi thẳng ra ngoài khách điếm.
Sương khuya đã phủ giăng khắp nơi, tạo ra một màn trắng mờ mờ chụp lên trấn Hàm Thành. Nhưng có lẽ cái lạnh của sương đêm không bằng cái lạnh từ ánh mắt sát khí ngời ngời của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Hồi 44
Hiểm Họa Trùng Trùng

Dạ Nguyệt Lầu.
Tòa lầu không còn sự rộn rịp tấp nập của cái thời còn thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi, và kể từ sau lần U Linh Nhân xuất hiện, nó bỗng chốc trở nên hoang vắng.
Tòa lầu ngày xưa từng là chốn dừng chân của bao lãng tử nổi tiếng nhất trấn Hàm Thành, nay bỗng chốc trở nên hoang vắng điêu tàn.
Rêu mốc phủ đầy trên mái ngói, tưởng chừng như nó chẳng bao giờ được bàn tay người chăm sóc. Tất cả thời hoàng kim đã chìm vào quá khứ, và còn lại là sự hoang sơ, tiêu điều và ảm đảm.
Thế Kiệt dừng bước trước những bậc tam cấp. Những đốm rêu xanh đập vào mắt chàng khiến chàng buông một tiếng thở dài. Chàng có cảm tưởng như rất xa lạ với Dạ Nguyệt Lầu, mặc dù đã từng đặt chân đến đây. Khung cảnh Dạ Nguyệt Lầu tạo cho chàng một cảm giác bâng khuâng khó tả, một nỗi u hoài mênh mang. Những đóm rêu cho chàng một cảm nhận mơ hồ của một kẻ xa nhà nay quay trở lại nhìn sự hoang phế của dấu tích cội nguồn.
Thế Kiệt rảo bước lên những bậc tam cấp, không biết sao trong tận cùng đáy lòng chàng là một nỗi buồn mênh mông, nặng trĩu, lẫn lộn trong nỗi buồn đó là một cảm giác mơ hồ thật khó diễn tả.
Chàng gõ cánh cửa đóng im ỉm:
− Lý Ma Ma... Lý Ma Ma...
Cánh cửa dịch mở.
Một khuôn mặt nhọn hoắt như mặt ngựa thò ra. Ánh mắt của gã tráng niên chiếu vào Thế Kiệt. Trong ánh mắt đó lóe lên cái nhìn của một giống cáo đang săn mồi.
Y ôn nhu hỏi:
− Công tử tìm ai?
− Tại hạ là Lệnh Thế Kiệt, huynh đài có thể cho tại hạ vào gặp Lý Ma Ma?
Gã tráng niên tròn mắt nhìn chàng:
− Công tử đây là Lệnh công tử mà thiên hạ gắn cho ngoại danh là Quỷ Kiếm Khách?
− Thiên hạ chỉ đồn đại mà thôi, chứ tại hạ là một người bình thường.
Gã tráng niên mở rộng cửa vừa nói:
− Lệnh công tử chỉ khiêm nhường mà thôi, đâu đâu ai cũng nhắc đến Quỷ

Kiếm Khách.
Ngay cả tôi đây vừa gặp công tử đã thấy ngưỡng mộ vì cốt cách và phong thái của công tử rồi.
− Đa tạ huynh đài đã có hảo ý đối với tại hạ.
− Lệnh công tử lại khiêm nhường rồi.
Thế Kiệt cùng gã bước vào Dạ Nguyệt Lầu. Trước mắt chàng tất cả cảnh đổ nát vẫn còn y như cũ, kể từ sau cái lần Chữ Hào Thiên đại náo.
Lệnh Thế Kiệt nhìn gã tráng niên ôn nhu hỏi:
− Lý Ma Ma không tu sửa lại Dạ Nguyệt Lầu à?
Gã lắc đầu:
− Lý Ma Ma lúc này kỳ lắm. Người như bị mất hồn, và lúc nào cũng nhắc đến Lệnh công tử.
− Lý Ma Ma nhắc đến tại hạ?
Gã gật đầu:
− Không lúc nào mà người không nhắc.
− Tại hạ và Lý Ma Ma chẳng có quan hệ gì, sao Lý Ma Ma lại nặng tình với tại hạ như vậy?
− Tôi chỉ là phận nô dịch làm sao biết được. Có lẽ mối quan hệ đó Lý Ma Ma chẳng nói ra thôi.
Thế Kiệt dừng bước:
− Tại hạ muốn gặp Lý Ma Ma Gã tráng niên hồ hởi nói:
− Lý Ma Ma cũng rất muốn gặp Lệnh công tử.
Gã đảo mắt một vòng, rồi hối hả lấy chiếc đôn, mặt chiếc đôn phủ một lớp bụi đầy, y bưng đến mỉm cười nói:
− Kể từ cái ngày công tử cùng với Chữ Hào Thiên ra đi, Lý Ma Ma lệnh không cho chúng tôi quét dọn gì cả nên Dạ Nguyệt Lầu mới như thế này.
Thế Kiệt thở dài:
− Lý Ma Ma chắc không muốn dựng lại tòa lầu như ngày xưa nó đã từng nổi tiếng.
− Không có thiên hạ đệ nhất kỹ nữ thì có tu sửa lại cho tráng lệ nguy nga cũng chẳng có ai tìm đến Dạ Nguyệt Lầu. Càng nghĩ Lý Ma Ma càng nuối tiếc cái thuở đó.
Gã dùng luôn vạt áo lau mặt chiếc đôn:
− Mời Lệnh công tử yên vị.
− Huynh đài cứ để tại hạ tự nhiên. Tại hạ quá vãng lần này chỉ mong được gặp Lý Ma Ma.
Gã tráng niên gật đầu như tế sao:
− Tiểu nhân biết... Tôi sẽ báo ngay với Lý Ma Ma. Lệnh công tử đến bất ngờ quá, tiểu nhân không kịp chuẩn bị hầu tiếp.
− Tại hạ không dám làm phiền Lý Ma Ma và các vị.

− Công tử cứ ngồi chờ ở đây, tôi sẽ lên thư phòng bẩm báo với Lý Ma Ma.
Thế Kiệt ôm quyền xá gã:
− Đa tạ huynh đài.
Gã vừa dợm bước thì Thế Kiệt gọi giật lại:
− Huynh đài.
Gã tráng niên thoáng giật nảy người rồi quay ngoắt lại. Y lộ rõ những nét sợ hãi ra mặt rồi lắp bắp nói:
− Lệnh... Lệnh công tử có điều chi chỉ giáo cho... cho tiểu nhân à?
Thế Kiệt nhếch hai cánh môi. Đúng là cái nhếch môi vô tình của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Chàng từ tốn nói:
− Tại hạ chưa được biết cao danh quý tánh của huynh đài.
Gã tráng niên thay đổi ngay dung diện, nhỏ hơi nói:
− Không ngờ một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi mà cũng được Quỷ Kiếm Khách hỏi đến danh tính. Nhất định là tôi sẽ kháo với mọi người.
Gã liếm mép nói tiếp:
− Tôi họ Lữ tên Thành Côn.
− Lữ huynh thật tốt với tại hạ.
Lữ Thành Côn cười toét miệng:
− Chỉ cần Lệnh huynh nói với Lý Ma Ma một tiếng để nâng đỡ sau này.
Thế Kiệt gật đầu:
− Nếu Lý Ma Ma thật sự có thịnh tâm với tại hạ thì tại hạ sẽ nói dùm Lữ huynh một tiếng.
Lữ Thành Côn lại toét miệng cười, nhưng không ra tiếng. Gã ôm quyền xá Thế Kiệt:
− Đa tạ Lệnh huynh... Đa tạ Lệnh huynh. Có cơ hội, nhất định Thành Côn này sẽ đáp tạ.
− Lữ huynh đừng khách sáo như vậy.
− Thi lễ không bằng vâng mệnh. Lệnh huynh chờ tại hạ một chút.
Thế Kiệt gật đầu.
Lữ Thành Côn đi lên lầu Dạ Nguyệt. Gã khuất dạng cuối hành lang.
Còn lại một mình, Thế Kiệt càng cảm nhận sự đổ nát suy sụp của tòa lầu Dạ Nguyệt.
Chàng đảo mắt nhìn quanh gian chính sảnh, và đâu đó có tiếng mối đục rào rào đập vào thính nhĩ khiến Thế Kiệt không khỏi buông một tiếng thở dài ảo não.
Chàng lẩm nhẩm nói:
− Vạn vật đâu thể nào tồn tại với thời gian. Đâu ai ngờ được Dạ Nguyệt Lầu có cái ngày này Ánh mắt của chàng vô tình đừng lại trước bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Đôi mắt của Thi Thi thật buồn và

như đang nhìn vào một cõi xa xôi thăm thẳm nào đó. Ánh mắt này chàng có cảm nhận đã gặp ở đâu rồi, ánh mắt thật buồn và lột tả tất cả sự hoài cảm trong tâm hồn.
Bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ như cuốn hút lấy mọi tâm tư của chàng. Từ đó toát ra một hấp lực buộc Thế Kiệt phải bước đến gần.
Triều Thi Thi như đang nhìn chàng, nhìn với tất cả sự độ lượng khoan dung, hay đúng hơn Thế Kiệt cảm thấy ấm áp qua bức chân dung của con người xa lạ này. Chàng đã từng nghe tôn sư Giang Kỳ nhắc mãi về Triều Thi Thi. Trong ý niệm của chàng, Triều Thi Thi là sư mẫu nhưng đến hôm nay qua bức chân dung, Thế Kiệt mới có thể biết được chân diện dung của Triều sư mẫu.
Chàng nhìn dòng bút tự ghi dưới bức tranh:
"Thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi".
Thế Kiệt thoáng một chút cau mày. Bất thình lình chàng rút thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cắt hai chữ kỹ nữ rồi xé ra từng mảnh vụn. Dưới bức chân dung giờ chỉ còn dòng chữ:
"Thiên hạ đệ nhất Triều Thi Thi".
Thế Kiệt mỉm cười:
− Triều sư mẫu.
Chàng ngỡ như Triều Thi Thi đang mỉm cười với chàng vì đã xóa được hai chữ kỹ nữ.
Lữ Thành Côn quay trở xuống. Y nhìn Thế Kiệt đang đứng ngắm bức chân dung Triều Thi Thi.
Lữ Thành Côn tằng hắng đánh động Thế Kiệt.
Chàng quay lại.
Lữ Thành Côn bước đến bên chàng:
− Thấy Lệnh huynh đang say sưa ngắm vẻ đẹp của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi, Thành Côn này không dám đánh động.
Nghe gã họ Lữ nói Thế Kiệt sa sầm mặt.
Lữ Thành Côn chột dạ:
− Thành Côn này có điều gì làm trái ý Lệnh huynh?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Không không... tại hạ chỉ không thích hai tiếng kỹ nữ gắn cho Triều sư mẫu.
− Tôi biết lỗi... Lệnh huynh bỏ qua cho... Miễn thứ.
− Tại hạ không dám trách Lữ huynh.
Thành Côn ôm quyền:
− Đa tạ Lệnh huynh.
Gã đổi giọng trang trọng nói:
− Lý Ma Ma cho mời Lệnh huynh lên thư phòng. Nhưng trước khi lên thư

phòng, Lý Ma Ma có dặn tôi nói với Lệnh huynh.
Thế Kiệt hỏi:
− Lý Ma Ma dặn gì với tại hạ?
Thành Côn thở dài một tiếng:
− Lý Ma Ma từ sau Lệnh huynh ra đi, u sầu bất ngờ bị trúng phong hàn, nên không đi đứng và nói năng được nữa. Lý Ma Ma nói ra để Lệnh huynh khi gặp người đừng quá ưu tư lo lắng.
− Tại hạ sẽ vấn an Lý Ma Ma.
− Thế thì tốt lắm. Mời Lệnh huynh theo tôi.
− Tại hạ rất mong muốn được gặp Lý Ma Ma.
Lữ Thành Côn gật đầu rồi trở bộ đi trước. Thế Kiệt theo sau lưng y. Chàng vừa đi vừa quan sát. Tất cả mọi nơi từ góc lầu cho đến những bậc tam cấp đều phủ một lớp bụi dầy, tưởng chừng như chẳng một ai ngó ngàng đến tòa lầu một thời nổi tiếng này để giờ đây nó đang dần dần tàn lụi bởi năm tháng hoang phế.
Lữ Thành Côn dừng bước trước một cánh cửa thư phòng đóng im ỉm. Cánh cửa thư phòng cũng phủ một lớp bụi đầy. Cảnh trí xơ xác đó khiến chàng phải buông một tiếng thở ra ảo não.
Lữ Thành Côn nghe tiếng thở ra của chàng, quay đầu nhìn lại:
− Vì sao Lệnh huynh lại thở ra?
− Tại hạ sẽ xin với Lý Ma Ma tu sửa lại tòa lầu này. Dù sao cũng có thời gian Triều sư mẫu đã ở đây.
Lữ Thành Côn lại tạo một nụ cười toét miệng nhưng không phát thành tiếng.
Gã hồ hởi nói:
− Lòng tốt của huynh nhất định sẽ được trời chứng giám.
Lữ Thành Côn gõ cửa ba tiếng rồi quay lại Thế Kiệt:
− Mời Lệnh huynh. Lý Ma Ma chỉ tiếp một mình huynh, có cần gì thì huynh cứ gọi tôi.
Thế Kiệt gật đầu.
Lữ Thành Côn nói:
− Tôi đợi Lệnh huynh bên dưới.
Y nói xong trở bộ bỏ đi thẳng về phía cầu thang xuống lầu. Thế Kiệt đứng trước cửa thư phòng. Tay chàng vô tình chạm vào túi phấn hương đeo bên hông.
Chàng vuốt ve túi phấn hương rồi mới từ từ đẩy cánh cửa thư phòng của Lý Ma Ma.
Lý Ma Ma ngồi trên tràng kỷ ngay trước mặt Lệnh Thế Kiệt. Hai tay để trên bắp đùi, mắt nhìn chàng không chớp. Chỉ mới một thời gian ngắn mà chàng cảm thấy Lý Ma Ma thay đổi quá nhiều. Hình như dung nhan của bà cũng già nua theo sự hoang tàn xơ xác của tòa lầu Dạ Nguyệt.

Lệnh Thế Kiệt bước đến hai bộ, ôm quyền xá Lý Ma Ma:
− Thế Kiệt vấn an Lý Ma Ma.
Hai mắt Lý Ma Ma khẽ chớp một cái, nhưng chẳng nói tiếng nào.
Thế Kiệt toan nói tiếng an ủi, nhưng vừa mở miệng thì chợt thấy hai giọt lệ rịn ra trên khóe mắt Lý Ma Ma.
Hai giọt lệ kia khiến chàng xúc động và tự hỏi mình và Lý Ma Ma có quan hệ gì, tại sao vừa gặp thì mụ đã khóc rồi? Phải chăng Lý Ma Ma khóc vì thương cảm cho thân phận mình?
Thế Kiệt dấn đến hai bộ.
Chàng nói:
− Lý Ma Ma, sao người lại khóc?
Câu hỏi đó còn chưa tan trên hai cánh môi của chàng thì bất thình lình từ trong ống tay áo của Lý Ma Ma hai vệt sáng vàng thoát ra như hai mũi phi tiễn nhanh cực kỳ, nhắm thẳng yết hầu Thế Kiệt.
Sự biến đó thật bất ngờ, nếu trước đây Thế Kiệt không thụ giáo thuật Di Hình Cước Pháp của Thần Hành Dị Cái thì khó mà tránh được hai vệt sáng vàng kia, nhưng hiện tại thì đã khác rồi. Mặc dù chàng không kịp nhận ra hai vệt sáng vàng kia là thứ gì, nhưng vẫn kịp trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp, với một tư thế ngả nghiêng tránh né.
Hai vệt sáng vàng xượt qua hai bên hông chàng, ghim luôn vào vách thư phòng. Thế Kiệt nhìn lại, thấy hai chiếc đuôi còn ngoe nguẩy.
Cạch...
Đôi kim xà đã tự phá vỡ vách tường, cong mình lại. Chúng chỉ dài độ hai tấc, nhỏ như ngón tay út, nhưng tiềm lực thật là phi thường, không sao ngờ tới được.
Đuôi của chúng búng vào vách tường, vách tường đổ ập xuống còn chúng thì lao đến Thế Kiệt. Trong khi đôi kim xà tập kích chàng thì Lý Ma Ma vẫn ngồi bất động. Nước mắt tiếp tục rịn ra hai bên khóe mắt.
Lần này chàng đâu còn sự bất ngờ nữa mà phải dùng tới bí thuật Di Hình Cước Pháp.
Khi cặp kim xà quay lại tập kích Thế Kiệt cũng là lúc lưỡi kiếm Đoạn Hồn thoát ra khỏi vỏ cắt một đường xanh rờn thẳng tắp đón lấy chúng.
Chát!
Đoạn Hồn Quỷ Kiếm như chạm vào đôi cương đao bằng thép thì đúng hơn. Thế Kiệt cảm nhận hổ khẩu hữu thủ tê rần. Bấy nhiêu đó chàng đủ nhận biết đôi kim xà kia là giống linh vật có lớp vẩy cứng sắt đá.
Bị Đoạn Hồn Quỷ Kiếm chém thẳng vào thân, đôi kim xà bật ngược trở lại. Hai chiếc đuôi một lần nữa búng vào vách tường.
Vách tường thư phòng của Lý Ma Ma đổ sụp xuống sau cái búng đuôi của đôi kim xà.

Chúng lại lao về phía Thế Kiệt. Mắt của cặp kim xà đỏ hoe tựa như bốn hòn huyết ngọc.
Có lẽ chúng quá phẫn nộ sau khi hứng trọn một thế kiếm của Lệnh Thế Kiệt. Lần tập kích này, đôi kim xà như đã có sự chủ định trước. Cả hai nhắm thẳng vào đôi thần nhãn sáng ngời của Thế Kiệt mà lao tới như hai tia điện trời.
Thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn xanh rờn một lần nữa lại đón thẳng vào đôi kim xà.
Chát chát!
Đôi kim xà bị hất tung lên cao ba trượng. Chúng cong mình rồi lao chúc xuống công thẳng vào giữa đỉnh đầu Lệnh Thế Kiệt. Thế công lần này của cặp kim xà như đã được huấn luyện thuần thục để đối phó với những đại cao thủ quán tuyệt trong giang hồ.
Nhưng đối thủ của đôi kim xà không phải là một kiếm thủ tầm thường mà chúng đã từng lấy mạng họ trong chớp mắt. Đối thủ của cặp kim xà lần này là một Quỷ Kiếm Khách mà kiếm thuật đã đạt tới cảnh giới tối thượng, kiếm đi cùng với ý.
Khi cặp kim xà còn cách đỉnh đầu Thế Kiệt độ hai gang tay thì chàng thi triển bí thuật Di Hình Cước Pháp thoát ra khỏi tầm công kích của cặp kim xà.
Cặp kim xà lao luôn xuống sàn thư phòng.
Bụp!
Chúng ghim quá nửa thân xuống sàn thư phòng. Hai chiếc đuôi vàng nghệ còn ngoe nguẩy, chưa kịp rút vào để phá vỡ sàn thư phòng thì một ánh chớp xanh rờn cắt một đường vòng cung lướt qua đuôi của cặp kim xà.
Phụp... phụp...
Thế Kiệt cũng không sao ngờ được khi lưỡi Quỷ Kiếm tiện đứt hai chiếc đuôi một cách dễ dàng như cắt một đoạn chuối non.
Đôi kim xà gồng thân cứng như hai thanh thép vàng, và máu tanh phún ra chẳng khác nào hai cái vòi rồng.
Vừa triệt hạ xong đôi kim xà, Thế Kiệt đã nghe những bước chân dồn dập bên ngoài hành lang. Tất cả mọi sự biến diễn ra đủ cho Thế Kiệt biết Dạ Nguyệt Lầu đã là một cái bẫy dùng để đón chàng.
Thế Kiệt lắc vai bước đến bên Lý Ma Ma:
− Ma Ma...
Lý Ma Ma vẫn ngồi bất động trên tràng kỷ.
Rầm... rầm...
Cánh cửa thư phòng bật ra, cùng lúc với năm gã cao thủ Thần Long giáo lao vào.
Thế Kiệt quay ngoắt lại:

− Các ngươi đi tìm cái chết.
Cùng với tiếng nói đó, ánh kiếm Đoạn Hồn thoát ra, tạo một vùng không gian xanh rờn.
Khi lưỡi kiếm trở về trạng thái tịnh thì năm chiếc thủ cấp của năm gã cao thủ Thần Long giáo đã lìa khỏi cổ.
Lệnh Thế Kiệt quay lưng, cõng lấy Lý Ma Ma. Những giọt nước mắt từ khoé mắt của mụ nhỏ xuống gáy chàng, tạo ra cảm giác âm ấm.
Thế Kiệt nói:
− Ma Ma... Thế Kiệt sẽ đưa Ma Ma đi.
Cõng Lý Ma Ma, chàng bước nhanh ra ngoài thư phòng. Bên dưới gian đại sảnh, hai hàng cao thủ Thần Long giáo, võ phục bó chẽn, binh khí lăm lăm đứng chờ chàng. Ngồi chễm chệ trước hai hàng cao thủ là Đông Độc Âu Dung Thừa. Sau lưng lão là Ngũ Long Sứ Giả và Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc.
Đông Độc Âu Dung Thừa nhìn Thế Kiệt.
Chàng đáp lại cái nhìn của lão cũng bằng một thứ ánh mắt sắc lạnh đã từng thụ huấn ở trong Kiếm Cung. Khi hai người chạm nhãn với nhau, cặp mày xếch ngược của Âu Dung Thừa thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra.
Chờ Thế Kiệt xuống hết cầu thang, Âu Dung Thừa mới lên tiếng bằng chất giọng khe khắt:
− Cái bẫy của lão phu dành cho tiểu tử chưa một ai thoát chết thế mà ngươi vẫn thoát ra được. Tiểu tử đúng là một kỳ tài của võ lâm đời nay...
− Âu tiền bối quá khen. Nếu như đôi kim xà của Âu tiền bối không có chỗ nhược thì có lẽ tại hạ sớm chầu diêm chúa.
− Trên đời này không có cái gì mà không có chỗ nhược cả. Nhưng hạ được cặp kim xà thì không có mấy người trong võ lâm đâu.
− Vậy tại hạ là một trong những người đó?
Âu Dung Thừa khẽ gật đầu:
− Đúng... tiểu tử là một trong những người đó.
− Âu tiền bối đã biết tại hạ là một trong những người đủ bản lĩnh chắc không có ý cản chân tại hạ.
− Bổn nhân sẽ không cản chân tiểu tử nếu như ngươi trao lại bổn nhân tất cả những pho tượng kim thân La Hán mà ngươi đã lấy được.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Âu tiền bối đòi hỏi một điều mà tại hạ không thể nào chấp nhận được.
− Tiểu tử không chấp nhận yêu cầu của lão phu thì phải dụng tới bản lãnh để đưa Lý Ma Ma rời khỏi nơi hoang tàn này.
− Âu tiền bối đã bắt buộc tại hạ. Tại hạ chỉ sợ máu nhuộm đỏ chốn này.
− Giang Kỳ trước kia đã từng nhuộm máu võ lâm bằng thanh Quỷ Kiếm.
Thế Kiệt nhếch môi:

− Nếu sư tôn đã từng nhuộm máu Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì tại hạ cũng thực hiện đúng như sư tôn Giang Kỳ.
− Bổn nhân sợ tiểu tử không làm được như Quỷ Kiếm Giang Kỳ trước đây.
− Âu tiền bối đã lầm. Tại hạ sẽ minh chứng cho tiền bối thấy.
Thế Kiệt đặt Lý Ma Ma xuống bậc cầu thang. Mọi cử chỉ và hành động của chàng thật bình thản và tự nhiên. Đặt Lý Ma Ma yên vị xong, Thế Kiệt lia ánh mắt nhìn qua hàng cao thủ Thần Long giáo. Đôi thần nhãn giá buốt của chàng bất ngờ dừng lại đóng đinh vào mặt Lữ Thành Côn.
Nhác thấy ánh mắt khắc nghiệt của Thế Kiệt, Lữ Thành Côn thoạt rùng mình, cúi đầu để tránh.
Trong khi Lữ Thành Côn cúi đầu thì Đông Độc Âu Dung Thừa suy nghĩ:
− "Tiểu tử này đang tính giở trò quỷ gì đây? Lần này thì ngươi đừng hy vọng khống chế lão phu như lần trước.".
Ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu lão nhân Đông Độc, thì lão chỉ kịp thấy thân pháp của Thế Kiệt vụt nhích động rồi mất hút.
Đông Độc Âu Dung Thừa bật đứng lên như dưới tràng kỷ có bếp than hồng. Lão quắc mắt thét lên:
− Tiểu tử... ngươi...
Lão chưa kịp nói hết ý thì Thế Kiệt đã hiện ra đứng sừng sững ngay vị trí cũ.
Đông Độc Âu Dung Thừa không biết chuyện gì vừa xảy ra cho đến khi thủ cấp của Lữ Thành Côn rời khỏi cổ rơi xuống sàn.
Bộp!
Âm thanh khô khốc đó khiến lão Đông Độc phải quay mặt lại nhìn. Hai con mắt của chiếc thủ cấp Lữ Thành Côn còn chớp liên tục, ngỡ như y chưa biết đầu mình đã rời khỏi cổ.
Đông Độc nhíu mày:
− Vô Ảnh Kiếm.
Thế Kiệt tiếp theo lời nói của lão:
− Quỷ Kiếm rất vô tình.
Thế Kiệt vừa nói vừa xốc Lý Ma Ma lên lưng.
Lão Đông Độc nhìn lại chàng:
− Đúng là Quỷ Kiếm.
Thế Kiệt nhìn lại Đông Độc nói:
− Tại hạ có thể làm được những gì mà trước đây sư tôn đã từng làm chứ?
− Đừng quá tự thị vào kiếm của ngươi. Chẳng lẽ Thần Long giáo và bổn nhân không bắt ngươi quỳ được à?
− Đó chỉ là chuyện trong mơ.
Chàng vừa nói vừa hoành kiếm, cõng Lý Ma Ma rảo bước hướng về cửa gian đại sảnh.
Sự chuyển biến bất ngờ, sắc diện tràn ngập sát khí của chàng khiến Đông

Độc Âu Dung Thừa phải e dè.
Lão rít lên:
− Tiểu tử có thể rời khỏi đây được sao?
Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu lệnh.
Thế Kiệt đã bước qua mặt Đông Độc Âu Dung Thừa, ngay lập tức ba gã cao thủ Thần Long giáo nhất tề xông tới cản đường chàng.
Cả ba gã đó đều sử dụng một thứ binh khí là những thanh quái đao có lưỡi hình răng cưa.
Cả ba tên vừa thoát ra cản đường. Chỉ với một cái lắc vai thần kỳ, với bí thuật Di Hình Cước Pháp, Thế Kiệt đã luồn qua ba gã đó rồi.
Cả ba gã ngớ ngẩn như những kẻ gặp ma, vừa vươn đao nhưng chẳng biết đối phương ở đâu mà tập kích. Khi chúng phát hiện được chàng đã vượt qua thì một ánh chớp xanh rờn đã xuất hiện sau lưng ba gã đó.
Bịp! Bịp! Bịp!
Xoảng! Xoảng! Xoảng!
Ba thanh quái đao cùng với ba chiếc thủ cấp lăn lông lốc chỉ với một chiêu kiếm quỷ do Thế Kiệt thi triển.
Hai hàng cao thủ Thần Long giáo bất giác đều thối lui ba bộ.
Thế Kiệt gằn giọng:
− Kiếm của tại hạ rất vô tình, bởi nó là Quỷ Kiếm của Giang Kỳ.
Tiêu Khắc rít lên:
− Quỷ Kiếm Khách... Ngươi cao ngạo như thế đủ rồi.
Tiêu Khắc vừa nói vừa chỉ Thế Kiệt:
− Thần Long giáo hôm nay sẽ buộc ngươi phải chết thảm thương mới chịu.
Nói mấy lời hằn học đó, Tiêu Khắc rút từ thắt lưng ra một chiếc ống đồng.
Lão đưa chiếc ống đồng lên miệng thổi mạnh một cái. Từ trong ống đồng một chùm kim châm tua tủa bắn ra, chụp tới Lệnh Thế Kiệt.
Có thể nói bọc lấy thân pháp của Thế Kiệt là một màn mưa châm thì đúng hơn. Chỉ cần một mũi châm ghim được vào thịt Thế Kiệt thì cũng có thể lấy mạng chàng, bởi chúng đã được tẩm Hủy Cốt Tán, thứ độc chất danh bất hư truyền của Thần Long giáo.
Nếu không phải vướng bận Lý Ma Ma thì màn châm dày đặc đâu thể làm gì được Thế Kiệt.
Trước kia ngồi dưới chân ngọn tháp luyện kiếm mà nước vẫn không thấm vào trang y chàng được thì mãn vũ hoa của Tiêu Khắc đâu thể xâm nhập vào da thịt Thế Kiệt được.
Nhưng hiện tại, trên lưng đã phải cõng Lý Ma Ma, tất nhiên Thế Kiệt cũng khó xoay trở.
Đối phó với Mãn Vũ Hoa Châm của Tiêu Khắc, Thế Kiệt buộc phải thi thố Di Hình Cước Pháp.

Hai chân chàng trượt dài trên sàn gạch đại sảnh thối về sau hai trượng. Trong khi thanh Quỷ Kiếm thì tạo một màn lưới phía trước che chắn như một bức tường kiên cố.
Tiêu Khắc thoạt điểm một nụ cười mỉm.
Nụ cười của gã đập vào mắt Thế Kiệt khiến cho chàng chột dạ bởi ngầm đoán ra mình đang rơi vào cái bẫy của đối phương.
Đúng như Thế Kiệt dự đoán, hai chân chưa kịp trở lộ lấy tấn thì từ sau lưng chàng bất thình lình chiếc lưới sắt do chính tay Bắc Thần Thôi Kỳ Lân tung ra.
Tấm lưới sắt phủ trọn phạm vi ba trượng ngay trên đầu Thế Kiệt. Sự xuất hiện quá bất ngờ của màng lưới sắt khiến Thế Kiệt không khỏi lúng túng và bối rối.
Chàng muốn thi triển bí thuật Di Hình Cước Pháp thoát ra khỏi phạm vi của chiếc lưới đó nhưng sao có thể kịp được bởi khi phát hiện tấm lưới sắt đó thì tình thế của chàng giống như một con cá nằm gọn trong sự chuẩn bị của lão ngư phủ Bắc Thần.
Bắc Thần đắc ý nói:
− Tiểu tử hết đường rồi.
Trong khoảng khắc cuối cùng, trước khi tấm lưới sắt nhốt gọn Thế Kiệt thì một tiếng thét lanh lảnh cất lên:
− Đệ đệ.
Cùng với tiếng thét của Tiêu Thái Ngọc thì bảy mảnh vải luạ thất sắc đồng loạt phóng ra chụp tới màng lưới sắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
Bảy mảnh vải mảnh mai, uyển chuyển nhưng dưới ngọc thủ thiện nghệ xuất chúng của Tiêu Thái Ngọc, chúng chẳng khác nào bảy cánh tay thần kỳ thâu tóm mành lưới của lão Bắc Thần.
Không bỏ lỡ thời cơ, Thế Kiệt lạng bộ thi triển luôn một chiêu kiếm tàn khốc công thẳng tới yết hầu lão quỷ Bắc Thần.
Đang chiếm thượng phong, không ngờ bị Tiêu Thái Ngọc phá bĩnh, giờ lại đến Quỷ Kiếm của Thế Kiệt tập kích, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân không khỏi lúng túng.
Kiếm chưa đến, nhưng khí kiếm sát nhân đã tới trước, tạo cho lão một cảm giác giá buốt cột sống. Cái cảm giác đó buộc lão phải liên tưởng đến chiếc lưỡi hái của tử thần đang hướng về phía mình.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân dù sao cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm, ắt kinh nghiệm từng trải của lão thừa nhận ra ánh kiếm của Thế Kiệt lần này vô cùng kinh khủng.
Với cái cảm nhận mơ hồ do Bắc Thần Thôi Kỳ Lân buông luôn chiếc lưỡi sắt, điểm mũi giày thoát về sau.
Phản xạ của lão cực nhanh, nhưng ánh kiếm quỷ vẫn rọc một đường cắt

thẳng tắp trên trang phục của lão.
Toàn thân Bắc Thần nổi đầy gai ốc khi thoát khỏi đường kiếm tử vong của Lệnh Thế Kiệt. Bất giác lão nhìn lại y trang của mình mà mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trán.
Tiêu Thái Ngọc nói lớn:
− Đệ đê... Chúng ta đi thôi.
Nàng vừa nói vừa thu hồi bảy mảnh lụa thất sắc, rồi cùng với Thế Kiệt băng ra ngoài cửa gian chính sảnh Dạ Nguyệt Lầu. Tiêu Thái Ngọc đã chuẩn bị từ trước cỗ xa song mã bên ngoài Dạ Nguyệt Lầu. Nàng thoắt phi thân lên ghế xà ích, và ra roi khi Thế Kiệt cõng Lý Ma Ma yên vị phía sau nàng.
Đôi tuấn mã Thiên Lý Long Câu lồng lộng hý vang sau lần Tiêu Thái Ngọc ra roi, rồi rầm rập kéo cỗ xe lao về phía trước, để lại phía sau một đám bụi mù mịt.
Đông Độc Âu Dung Thừa cùng với Tiêu Khắc và Ngũ Long Sứ Giả từ trong gian đại sảnh phi thân ra. Đông Độc nhìn theo cỗ xe song mã, lẩm nhẩm nói:
− Ả tiện thiếp của Tây Kỳ Thạch Khởi.
Đông Độc Âu Dung Thừa nói vừa dứt lời thì trên lan can lầu Dạ Nguyệt một giọng cười hang hắc cất lên.
Tiếng cười như ma tru quỷ khóc đó buộc Đông Độc Âu Dung Thừa, Ngũ Long Sứ Giả, Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc và cả Bắc Thần Thôi Kỳ Lân ngước mắt nhìn lên.
Ngọn đại hắc kỳ đang giũ gió phát ra tiếng kêu phành phạch. Tây Kỳ Thạch Khởi trong bộ trường y, khoác thêm áo choàng bên ngoài, đứng dạng chân chấp tay sau lưng, vừa cười vừa nhìn nhóm người bên dưới bằng ánh mắt giễu cợt.
Lão cất tràng tiếu ngạo chế giễu, dí dỏm nói:
− Tiểu tử kia và những pho tượng kim thân La Hán y đang giữ thuộc về lão phu.
Lão lại cất tràng cười chế giễu lần nữa rồi cầm lấy ngọn đại hắc kỳ băng mình lao đi chẳng mấy chốc đã không còn bóng dạng.

Hồi 45
Tiểu Nhân Xảo Ngôn

Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang tu cạn tịnh rượu, hứng khởi nhìn qua năm gã đại hán đang chú nhãn vào gã:
− Nào... Uống thêm nữa đi... Hôm nay Hạ mỗ khoản đãi các vị một bữa thật no nê.
Gã đại hán mặt thòng, cằm nhọn, cặp mắt ti hí ngồi cạnh Hạ Hàn Quang bưng chén rượu trịnh trọng nói:
− Uống chén rượu này. Dương Kiễm tôi kính Hạ huynh.
Hạ Hàn Quang xoa tay nhìn Dương Kiễm nói:
− Mời... Mời...
Dương Kiễm uống xong chén rượu đặt xuống bàn, nhìn Hạ Hàn Quang:
− Một mỹ nam tử như Hạ huynh đây thì nhất định có ngày cũng sẽ được tấn phong làm phò mã. Bấy giờ Hạ huynh đừng có quên nhóm bằng hữu họ Dương chúng tôi.
Hạ Hàn Quang khoát tay:
− Khi Hạ mỗ chinh phục được trái tim đương kim công chúa thì các vị tha hồ mà hưởng lộc của ta.
Hạ Hàn Quang cầm tịnh rượu rót ra những chiếc chén của năm gã đại hán. Y vừa rót rượu vừa nói:
− Có một chuyện nữa mà Hạ mỗ đây chưa nói với các vị.
Dương Kiễm nhướng mày:
− Phải Hạ huynh đã lọt được vào mắt xanh của đương kim quận chúa?
− Ậy... đó là chuyện của sau này. Nếu như Hạ mỗ muốn thì chẳng khó khăn gì đâu.
Chỉ cần ta uốn ba tấc lưỡi, một chút cực thân là đương kim quận chúa, hay Hằng Nga cũng phải sà vào vòng tay của Hạ mỗ.
Dương Kiễm gật gù:
− Hạ huynh đúng là kỳ tài mỹ nam tử. Dương Kiễm này ao ước chỉ được một phần của Hạ huynh thôi.
Hạ Hàn Quang mỉm cười đắc ý.
Y cầm tịnh rượu của mình:
− Các vị uống hết tịnh rượu này. Hạ mỗ sẽ kể thêm một kỳ tích nữa cho các vị nghe.
Gã nói xong ngửa cổ tu ừng ực. Tất nhiên năm gã đại hán cũng chẳng khách

sáo. Mỗi người bưng lấy một tịnh rượu bắt chước Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang.
Dương Kiễm uống xong đặt tịnh rượu xuống bàn, rồi ôm quyền hướng về phía Hạ Hàn Quang, háo hức hỏi:
− Dương Kiễm đang rửa tai đặng nghe kỳ tích của Hạ huynh.
− Dương huynh khách sáo quá. Chuyện này có lớn gì đâu. Một ngày kia Hạ mỗ là đương kim phò mã thì mới lớn chứ.
Hạ Hàn Quang nói thế nhưng mặt lộ rõ những nét hoan hỷ và cao hứng.
Gã lia ánh mắt đa tình nhìn qua một lượt năm gã đại hán họ Dương có ngoại hiệu Ngũ Thử (năm con chuột) − Các vị có bao giờ nghe đến cái tên Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?
Dương Kiễm nhìn Ngọc Diện Thư Sinh:
− Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình không lẽ Hạ huynh muốn nói đến giai nhân của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?
Hạ Hàn Quang gật đầu:
− Không sai.
Gã đại hán vận huỳnh y bó chẽn, tóc búi củ hành, nheo mày có vẻ hoài nghi:
− Hạ huynh có thể cho Dương Tuần này biết rõ hư thực không?
Hạ Hàn Quang nhìn Dương Thuần:
− Sao gọi là hư được chứ?
Y vừa nói vừa lấy trong thắt lưng ra chiếc túi phấn hương đặt lên bàn:
− Các vị nhìn xem đây có phải là túi phấn hoa của Mộc Kiến Bình hay không? Các vị nhìn kỹ một chút nhé.
Dương Tuần thộp ngay chiếc túi phấn hương mà Hạ Hàn Quang vừa thảy xuống bàn.
Gã dí mắt nhìn vào túi phấn chằm chằm:
− Đúng rồi... Trên túi phấn hoa này có thêu ba chữ Mộc Kiến Bình... và hình như có những đốm máu khô.
Hạ Hàn Quang mỉm cười:
− Hạ mỗ thích những chiếc túi phấn hương như thế này. Chúng tạo cho Hạ mỗ một cảm giác lâng lâng và khoan khoái.
Gã nhìn Dương Tuần:
− Nhìn qua túi phấn hoa của Mộc Kiến Bình, Dương huynh đã nhận biết ta sắp kể kỳ tích gì không?
Dương Kiễm nhếch hai cánh môi rồi nói:
− Hạ huynh chưa kể nhưng Dương Kiễm ta đã có thể đoán được rồi.
Hạ Hàn Quang nhìn lại Dương Kiễm:
− Dương huynh nói nghe thử xem?
Dương Kiễm vuốt cằm cười mỉm rồi nói:
− Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình đã không kềm lòng được trước phong

thái nho nhã, dung diện mỹ nam tử của Hạ huynh?
Hạ Hàn Quang ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Tiếng cười của gã nghe thật chói tai vì ngập ngụa sự kiêu hãnh và tự đắc.
Hạ Hàn Quang chỉ Dương Tuần:
− Hạ mỗ chưa nói ra, Dương huynh đã đoán đúng. Đúng như vậy đó.
Dương Tuần nhìn Hạ Hàn Quang:
− Đúng là dâm nữ giả dạng tiên cô mà. Trước đây Dương Tuần này đã từng nghe đồn về sự trong trắng, đoan trang của Giãn Hoa Tiên Tử, trong lòng rất ngưỡng mộ. Nhưng hôm nay biết được sự thật Giãn Hoa Tiên Tử cũng chỉ là hạng kỹ nữ lầu xanh không hơn không kém.
Hạ Hàn Quang khoát tay:
− Ậy... sao huynh lại ví Giãn Hoa Tiên Tử như hạng kỹ nữ lầu xanh được.
− Không là kỹ nữ sao ả lại giở thói trăng hoa với Hạ huynh?
Dương Kiễm gật đầu:
− Dương tam đệ nói rất có lý. Nếu như ả Mộc Kiến Bình có thói trăng hoa như thế thì có khác gì hạng kỹ nữ chốn lầu xanh.
Hạ Hàn Quang khoát tay:
− Nếu Mộc Kiến Bình chỉ là hạng kỹ nữ lầu xanh thì Hạ Hàn Quang này đâu cho là kỳ tích. Ả trao thân cho Hạ mỗ bởi vì thích vẻ phong lưu của ta. Chính vì thế mà hôm nay Hạ mỗ mới thết đãi Ngũ Thử một bữa tiệc thịnh soạn.
Dương Tuần nhìn qua Dương Kiễm:
− Dương đại ca... Hạ huynh nói cũng có lý.
Dương Kiễm nheo mày:
− Hê...
Dương Tuần cướp lời Dương Kiễm:
− Có lẽ ả Giãn Hoa Tiên Tử không kềm lòng trước diện mạo anh tuấn khôi ngô của Hạ huynh nên mới dâng tặng thân xác cho Hạ huynh. Còn nếu như Dương đại ca và tam đệ chưa chắc ả đã cho không đâu.
Dương Kiễm trừng mắt nhìn Dương Tuần:
− Hê... sao tam đệ lại hạ mình như vậy chứ? Đã là dâm nữ háo sắc thì huynh đệ chúng ta cũng có thể hưởng được ả kia mà.
Dương Kiễm nhìn lại Hạ Hàn Quang:
− Hạ huynh đã thưởng thức hương vị của giai nhân, trong lòng chắc rất hoan hỷ, vậy không biết Hạ huynh có định dành Giãn Hoa Tiên Tử cho riêng mình không?
Hạ Hàn Quang khoát tay:
− Nếu Hạ mỗ có ý dành Mộc Kiến Bình cho riêng mình thì đâu đem nàng ra mà làm trò vui với các vị.
Y ưỡn ngực:

− Với Hạ Hàn Quang thì bọn nữ nhân chỉ là một trò chơi vui vẻ mà thôi.
Dương Kiễm gật đầu.
Gã rót rượu ra chén Hạ Hàn Quang:
− Dương mỗ kính Hạ huynh một chén.
Hạ Hàn Quang đón lấy chén rượu trên tay Dương Kiễm:
− Mời.
Tất cả mọi người cùng uống cạn số rượu đã rót. Đặt chén xuống bàn, Dương Kiễm nhìn Hạ Hàn Quang nói:
− Hạ huynh đã thưởng lãm qua thân thể ngà ngọc của Giãn Hoa Tiên Tử rồi, ắt không tiếc rẻ cái thân đó cho huynh đệ chúng tôi có dịp thưởng lãm qua chứ.
Hạ Hàn Quang cất tràng cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:
− Tất nhiên... Tất nhiên rồi... Hạ mỗ đâu tiếc chi với các vị hảo huynh đây. Chỉ tiếc bây giờ Hạ mỗ chẳng biết Mộc Kiến Bình đang ở đâu... Nếu như gặp được nàng, Hạ mỗ sẽ đưa nàng đến dâng tặng cho các vị.
Dương Kiễm vỗ tay đôm đốp:
− Bằng hữu như Hạ huynh mới là thủ túc chi giao.
− Dương huynh quá khen. Một chút nhọc công có gì mà xứng với câu bằng hữu thủ túc.
Dương Tuần lên tiếng:
− Hạ huynh không sợ Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục à? Một khi y biết huynh đoạt tay trên của y nhất định sẽ tức giận mà đi tìm Hạ huynh.
Hạ Hàn Quang nhún vai:
− Tàn Hồn Ma Đao thì có gì phải sợ chứ.
Hạ Hàn Quang vừa dứt lời thì nghe một giọng nói lạnh lẽo cất lên ngay sau lưng mình:
− Nếu đúng như tất cả những gì các hạ vừa nói thì chẳng có gì phải sợ Nguyên Thiên Phục.
Chỉ nghe cái chất giọng nhạt nhẽo đó thôi mà toàn thân Hạ Hàn Quang nổi đầy gai ốc.
Cùng với cảm giác đó thì trong xương sống gã xuất hiện một luồng khí băng hàn chạy dọc lên tới tận gáy.
Ngũ Thử như gặp phải khắc tinh của mình, đồng loạt đứng bật dậy.
Dương Kiễm buột miệng thốt:
− Nguyên Thiên Phục.
Dương Kiễm vừa dứt lời thì Dương Tuần e dè nói:
− Ngũ Thử chúng tôi không liên can đến Hạ huynh đây. Đây là chuyện của hai người.
Y quay lại Dương Kiễm:
− Dương đại ca... chúng ta không nên ở lại đây.

Dương Kiễm gật đầu, rồi cùng với Dương Tuần và ba gã kia lủi nhanh ra cửa. Họ phải hành xử như vậy bởi đã quá biết về uy lực của ngọn Tàn Hồn Ma Đao đã từng làm những chuyện chấn động giang hồ.
Hạ Hàn Quang thấy Ngũ Thử bỏ đi, càng bối rối và lúng túng hơn. Y réo gọi:
− Các vị hảo huynh... Các vị hảo huynh.
Miệng thì réo, chân Hạ Hàn Quang thì thoát chạy theo Ngũ Thử, nhưng khi vừa dợm bước thì chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Thiên Phục. Y buộc đứng chôn chân lại, nhìn Thiên Phục mà nhủ thầm:
− "Hôm nay có lẽ là ngày tận mạng của ta rồi.".
Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Hạ Hàn Quang cố giữ bình tĩnh, lấy giọng thật ôn nhu từ tốn:
− Nguyên huynh tìm Hạ đệ?
− Tại hạ đi tìm các hạ.
Hạ Hàn Quang chỉ vào ngực mình:
− Tìm... tìm Hạ Hàn Quang.
Thiên Phục gật đầu.
Hạ Hàn Quang rối rít nói:
− Đệ với Nguyên huynh vốn không thù không oán, ngược lại đệ rất ngưỡng mộ huynh.
Vậy... không biết Nguyên huynh tìm đệ vì nguyên cớ gì.
Thiên Phục thờ ơ đáp lời Hạ Hàn Quang:
− Các hạ biết cái nguyên cớ đó.
Hạ Hàn Quang lấp lửng nói:
− Nguyên huynh tìm đệ vì Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?
− Đúng như vậy.
Hàn Quang bặm môi, nheo mày rồi thở dài một tiếng, từ tốn nói:
− Chuyện trên Động Đình Hồ.
− Ta và các hạ sẽ đến Hồ Động Đình.
Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trán Hàn Quang. Y gượng cười nói:
− Huynh muốn lấy mạng đệ?
− Nếu như những gì các hạ nói không đúng sự thật.
Từng lời nói thốt ra từ cửa miệng của Nguyên Thiên Phục nghe thật là nhạt nhẽo lãnh đạm.
Hạ Hàn Quang thối lui một bộ.
Tay của Nguyên Thiên Phục đặt vào đốc đao. Y nhìn Hàn Quang từ tốn nói:
− Đao của tại hạ chắc chắn nhanh hơn đôi cước pháp của các hạ.
Nghe Thiên Phục nói, Hạ Hàn Quang thoạt rùng mình. Y khoát tay:
− Đệ không có ý trốn chạy Nguyên huynh.
Với vẻ mặt khổ não, Hàn Quang nói tiếp:

− Đệ sẽ cùng với huynh đến Hồ Động Đình.
Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Hàn Quang từ tốn nói:
− Đến Hồ Động Đình, nếu Nguyên huynh muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, đệ không một chút oán trách hờn than.
− Ta tin vào lời của các hạ.
Hạ Hàn Quang thở hắt ra một tiếng dài thườn thượt:
− Chúng ta đi chứ?
Thiên Phục gật đầu.
Hai người rời tửu điếm.
Khi vầng nguyệt chênh chếch soi bóng xuống mặt hồ trong vắt thì họ đặt chân đến ghềnh đá mà trước đây Mộc Kiến Bình đã toan trầm mình.
Thiên Phục đứng khoanh tay ôm ngọn Tàn Hồn Ma Đao hướng mắt nhìn ra ngoài mặt hồ Động Đình, y ôn nhu hỏi Hạ Hàn Quang:
− Các hạ biết tội của mình chứ?
Hạ Hàn Quang bất ngờ quỳ mọp dưới chân Thiên Phục:
− Nguyên huynh cứ hạ thủ giết đệ, nhưng quả thật đệ chẳng biết mình đã phạm tội gì.
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiên Phục thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra.
Y nhìn bóng trăng in trên mặt nước hồ:
− Các hạ không biết tội của mình à?
− Đệ chỉ biết mình có ân ái với Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình. Nhưng chẳng lẽ vì chuyện ái ân đó mà đệ phải nhận một cái chết thảm từ Tàn Hồn Ma Đao?
Hạ Hàn Quang ngước mặt nhìn lên, giọng nói của y thật là thống khổ:
− Nếu vì chuyện ái ân giữa đệ và Mộc Kiến Bình khiến cho Nguyên huynh phẫn nộ xuống tay lấy mạng đệ thì cái chết này oan cho đệ quá. Một cái chết mà người chết chẳng làm sao nhắm mắt siêu thoát được.
Thiên Phục quay lại.
Y nhìn sâu vào đôi mắt đang van xin khốn khổ của Hạ Hàn Quang.
Thiên Phục buông một câu cụt lủn:
− Các hạ không làm nhục Kiến Bình à?
Hạ Hàn Quang tròn mắt:
− Làm nhục?
Y lắc đầu:
− Không.
Thiên Phục lại cau mày, nhếch môi:
− Không làm nhục tại sao Kiến Bình lại cuồng tâm loạn trí?
Hắn nhướng to hai mắt mở hết cỡ. Y ôm đầu:
− Nguyên huynh nói sao? Kiến Bình bị cuồng tâm loạn trí à? Sao có thể như

thế được chứ?
Thiên Phục thở ra. Ánh mắt của gã sắc như lưỡi đao Tàn Hồn điểm vào mặt Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang:
− Nếu ngươi không làm nhục thì Kiến Bình đâu đến nỗi cuồng tâm loạn trí.
Hạ Hàn Quang than khẽ:
− Thật là oan cho đệ quá.
Hắn nhìn lên trời:
− Ông trời ơi... Ông xui chi để ta phải chịu cái oan, mà phải chịu chết oan uổng như thế này.
− Các hạ đang cố chạy trốn nghiệt quả do các hạ tạo ra.
Hàn Quang lắc đầu:
− Đệ không chạy trốn cái chết, nếu sự thật đây là nghiệt quả của đệ. Nhưng vì sự ân ái giữa đệ và Mộc Kiến Bình muội muội mà đệ phải chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên huynh ư? Đây mới đúng là nghiệt quả oan uổng của đệ.
Thiên Phục cau mày:
− Tại sao oan uổng?
Hạ Hàn Quang ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Thiên Phục:
− Đệ không làm nhục Mộc Kiến Bình muội muội.
− Các hạ không làm nhục ư?
Hạ Hàn Quang gật đầu:
− Đệ đâu thiếu nữ nhân si tình mà phải làm chi cái chuyện tồi bại đó để phải chịu chết bởi ngọn đao Tàn Hồn của Nguyên huynh chứ.
Hạ Hàn Quang ôm lấy đầu gục xuống chân Thiên Phục:
− Tất cả cũng tại Kiến Bình muội muội mà thôi.
− Tất cả tại Kiến Bình?
Hạ Hàn Quang ngẩng lên nhìn Thiên Phục khẽ gật đầu. Y bặm môi một lúc rồi nghẹn giọng nói:
− Kiến Bình đứng trên ghềnh đá này toan trầm mình tự vẫn.
− Trong cơn cuồng trí, Kiến Bình đã nói ra cái ý của nàng.
− Đệ không dám vọng ngôn trước mặt Nguyên huynh. Nhưng trước khi chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên huynh, đệ phải nói ra sự thật. Có chết đệ mới nhắm mắt được.
− Tại hạ muốn nghe sự thật.
Hạ Hàn Quang nuốt nước bọt. Y cảm nhận cổ họng mình đắng ngắt như có vị mật tiết ra trong nước bọt và có cái gì đó chẹn ngang khiến y cảm thấy khó thở vô cùng. Mặc dù gió từ ngoài Hồ Động Đình thốt ù ù, giật cả chéo y Thiên Phục nhưng mồ hôi cứ tuôn ra ướt đẫm y trang của Ngọc Diện Thư Sinh. Y có cảm nhận như có lửa đốt trong nội thế, ngọn lửa đó chính là nỗi sợ hãi mà y không sao kềm chế được.

Y bất giác thét lên:
− Nguyên huynh... quả là đệ không làm nhục Kiến Bình.
− Ta và các hạ chẳng có buổi kết giao bằng hữu, đừng dùng tiếng huynh và đệ một cách vô nghĩa. Ta sẽ không chùn tay bởi những mỹ từ đó đâu.
Lời nói vô tâm của Nguyên Thiên Phục khiến Hạ Hàn Quang càng bối rối và sợ hãi hơn.
Y gượng nói:
− Hàn Quang này không phải là kẻ tham sanh úy tử, nhưng cái chết này đối với tại hạ sao vô nghĩa quá. Tại hạ đâu phải là con thiêu thân, biết chết mà vẫn cứ lao vào.
− Ta không phải vì hờn ghen, hay vì chữ tình với Mộc Kiến Bình mà lấy mạng các hạ.
− Tại hạ cũng không nghĩ như huynh.
Y rít lên the thé:
− Tại hạ phải nói rồi tùy huynh phân xử, định đoạt.
− Ta đang rửa tai nghe các hạ nói.
Hàn Quang rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực để trấn tĩnh tâm định rồi ôn nhu từ tốn nói:
− Trên có trời, dưới có đất, nếu như tại hạ sai lời vọng ngôn thì chịu sự phán xử của trời của đất mà sống không thấy trời, chết không chốn dung thân.
Y thề xong, ôm đầu nói:
− Khi tại hạ đến ghềnh đá này thì thấy Kiến Bình muội muội vừa réo gọi Nguyên huynh chửi rủa vừa toan trầm mình xuống Hồ Động Đình. Nghĩ chuyện lạ, tại hạ đến khuyên can nàng.
Hàn Quang liếc trộm Thiên Phục.
Đập vào cái nhìn trộm của gã là một khuôn mặt như trét sáp được tô vàng bởi ánh trăng trên cao. Một khuôn mặt mà gã ngỡ ví như là mặt của diêm chúa đang chờ đợi đến thời khắc tước đi cái mạng của gã.
Gã gục mặt xuống mũi giày Thiên Phục, thổn thức nói:
− Tại hạ đã khuyên Kiến Bình muội muội, nhưng không ngờ...
Thiên Phục thở dài.
Hàn Quang ngẩng lên nhìn Thiên Phục. Trong nỗi sợ hãi y tưởng tưởng lưỡi đao Tàn Hồn sẽ tiện đứt thủ cấp trong chớp mắt, nên buột miệng van xin:
− Nguyên huynh hãy tha thứ cho tại hạ.
Thiên Phục thờ ơ hỏi gã:
− Các hạ không ngờ gì?
Hàn Quang bặm môi một lúc rồi nói:
− Kiến Bình có lẽ nhìn thấy ở tại hạ cái gì đó, nên mới mời đệ cùng với nàng xuống thuyền rong ruỗi trên mặt hồ mà đối ẩm.
Thiên Phục cau mày:

− Kiến Bình tự nguyện xuống thuyền với các hạ?
Hàn Quang gật đầu như tế sao:
− Đúng như vậy... Đúng như vậy. Chuyện nàng tự nguyện xuống thuyền với tại hạ, có gã phu chèo thuyền ở đây minh chứng.
Thiên Phục buông một tiếng thở dài.
Hàn Quang lại gục đầu xuống mũi giày Thiên Phục, lí nhí nói:
− Trong khi chén thù chén tạc, men rượu không kềm chế được nhục cảm của Kiến Bình.
Và... và đệ cũng chẳng khác gì nàng, nên... nên... nàng tự trao thân cho tại hạ.
Y ngẩng lên nhìn Thiên Phục:
− Nguyên huynh, đó tất cả là sự thật. Tại hạ có lỗi với Kiến Bình muội muội... Tại hạ sẽ tìm nàng chuộc lại lỗi lầm này. Đây có lẽ cũng là ý trời se duyên Kiến Bình với tại hạ chứ tuyệt nhiên không tại hạ không hề có chủ tâm làm nhục Kiến Bình muội muội khiến nàng cuồng tâm loạn trí.
Hàn Quang vỗ vào đầu mình:
− Ông trời ơi... sao ông nỡ tạo cảnh éo le chứ?
Gã thổn thức nói:
− Nguyên huynh tha cho Hàn Quang. Đệ hứa sẽ chăm sóc cho Kiến Bình muội muội.
Nếu đệ có đối xử tệ với nàng thì nguyện chết trước lưỡi đao của huynh.
Nói đến đây, nước mắt Hàn Quang trào ra tuôn chảy xuống cằm, y liếm những giọt nước mắt, sợ hãi van vỉ tiếp:
− Đệ hứa sẽ chăm sóc cho Kiến Bình đến đầu bạc răng long.
Thiên Phục thở dài:
− Ta tạm tin những gì các hạ nói. Hy vọng các hạ sẽ thực hiện đúng những gì đã nói với ta. Nếu không đúng như những lời các hạ đã nói thì ta sẽ phán xử theo đúng lời thề của các hạ.
Hàn Quang nghe Thiên Phục nói, thở phào một tiếng nhẹ nhõm như người vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Tiếng thở phào còn đọng trên miệng gã thì ánh đao Tàn Hồn vụt lóe trên đầu gã.
Ngọc Diện Thư Sinh rú lên:
− Chết tôi rồi.
Búi tóc của gã lả chả rơi xuống trước mặt rồi bị từng cơn gió thổi lùa bay tứ tán.
Thiên Phục nói:
− Ta để lại chủ cấp của các hạ, nhưng búi tóc thì thay cho lời thề của các hạ.
Thiên Phục nhìn lại Hàn Quang lần nữa. Toàn thân Ngọc Diện Thư Sinh đang run rẩy trước mũi giày của y. Buông một tiếng thở dài, Thiên Phục quấn lại lưỡi kiếm Tàn Hồn rồi băng mình bỏ đi.

Hàn Quang vẫn quỳ mọp dưới đất, cho đến khi biết chắc tử thần đã đi xa mới lồm cồm đứng lên.
Y chớp mắt nhìn những lọn tóc còn rơi vãi trên ghềnh đá, rít giọng nói:
− Thiên Phục, ngươi tước của ta một búi tóc, cái hận này có ngày ta phải đòi lại ngươi cái thủ cấp.

Hồi 46
Dị Sắc Loạn Tình

Tiêu Thái Ngọc sau khi bắt mạch cho Lý Ma Ma, nhìn Lệnh Thế Kiệt nói:
− Đệ đệ....
Thấy Thái Ngọc có vẻ căng thẳng, Thế Kiệt lo lắng nói:
− Tỷ tỷ... Lý Ma Ma ra sao?
Thái Ngọc thở ra:
− Lý Ma Ma đã bị lão quỷ Đông Độc Âu Dung Thừa sử dụng thủ pháp đoạn mạch theo canh giờ. Chỉ không đầy mười hai canh giờ nữa thì mạch của mụ sẽ tự đứt mà chết.
− Làm sao cứu được Lý Ma Ma bây giờ?
− Thủ pháp đoạn mạch của Âu Dung Thừa là bí thuật để lão quỷ hành xử môn đồ Thần Long giáo. Một khi lão đã đoạn mạch ai thì người đó xem như cầm chắc cái chết chứ không thể hóa giải được. Âu Dung Thừa dù sao cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm Trung Nguyên, tất phải có kỳ môn, kỳ công.
Nàng thở dài, nhìn Thế Kiệt ôn nhu nói:
− Nếu đệ có chuyện cần thỉnh giáo mụ Lý thì mau hỏi mụ, chứ tỷ e rằng mụ chẳng còn cơ hội giữ được sinh mạng nữa đâu. Ít ra Lý Ma Ma vẫn còn sống được mười hai canh giờ, đủ thời khắc cho đệ đệ thỉnh giáo mụ những điều muốn biết.
Thế Kiệt nhìn lại Lý Ma Ma:
− Ma Ma.
Ánh mắt Lý Ma Ma chớp khẽ một cái.
Thế Kiệt hỏi tiếp:
− Ma Ma nghe tại hạ nói chứ?
Mắt của Lý Ma Ma lại chớp một cái.
Thái Ngọc xen vào:
− Mụ đã nghe đệ đệ nói.
Lý Ma Ma đảo hai con ngươi nhìn qua Thái Ngọc. Thái Ngọc thoạt cau mày bởi cái liếc mắt của Lý Ma Ma.
Thế Kiệt nhìn Lý Ma Ma rồi lấy túi phấn hương đeo bên hông chìa đến trước:
− Ma Ma... tại hạm muốn biết chủ nhân của túi phấn hương này?
Đôi mắt Lý Ma Ma như đứng tròng không động đậy.

Thế Kiệt dồn giã hỏi:
− Ma Ma biết chủ nhân của chiếc túi phấn hương này chứ?
Ánh mắt của Lý Ma Ma khẽ chớp một cái.
Thế Kiệt hỏi:
− Ma Ma biết?
Ánh mắt của Lý Ma Ma lại chớp khẽ rồi liếc nhìn Tiêu Thái Ngọc.
Thế Kiệt hỏi:
− Túi phấn này là của ai?
Đôi mắt của mụ Lý lại bất động rồi trợn ngược lên.
Tiêu Thái Ngọc nhìn Lý Ma Ma rồi quay lại Thế Kiệt:
− Đệ đệ. Ta biết rồi. Mụ ta không muốn ta ở đây để nghe những gì mụ nói.
− Ma Ma.
Lý Ma Ma lại chớp mắt.
Tiêu Thái Ngọc cau đôi mày lá liễu:
− Mụ không muốn ta nghe những gì mụ nói với đệ đệ của ta à?
Lý Ma Ma lại chớp mắt.
Thái Ngọc thở ra rồi nhìn lại Thế Kiệt:
− Đệ đệ.... Lý Ma Ma đã muốn như vậy, tỷ ở lại đây chỉ làm khó cho đệ đệ thôi. Tỷ tỷ sẽ chờ đệ bên ngoài ngôi miếu thần hoàng này.
Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc:
− Lý Ma Ma chắc có điều gì muốn nói với đệ nên không muốn người thứ ba nghe. Tỷ tỷ đừng trách Lý Ma Ma.
Thái Ngọc mỉm cười nắm tay Thế Kiệt:
− Với một người sắp chết thì tỷ tỷ đâu trách làm gì. Tỷ đi tìm chút gì đó về đây đặng chuẩn bị hậu sự cho mụ Lý.
Nàng nói xong điểm mũi hài trổ khinh thân siêu quần thoát ra ngoài ngôi cổ miếu thần hoàng. Tiêu Thái Ngọc thoát ra khỏi miếu thần hoàng được năm mươi trượng thì gặp ngọn hắc kỳ của Tây Kỳ Thạch Khởi.
Thái Ngọc nhìn ngọn đại hắc kỳ, mặt nàng thoáng lộ vẻ bất nhẫn và ủ dột.
Tây Kỳ Thạch Khởi từ phía sau tán cây cổ thụ bước ra. Lão vuốt râu ngắm Tiêu Thái Ngọc.
Tây Kỳ Thạch Khởi nói:
− Dạo này ta thấy ái thê quá gần gũi với gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt đó.
Thái Ngọc nhíu mày, dửng dưng đáp lời lão:
− Ta thực hiện theo sự sai khiến của lão kia mà.
− Nhưng ta không thích nàng có sự gần gũi quá đáng với gã tiểu tử đó.
− Vậy thì hôm nay xem như phận sự của Tiêu Thái Ngọc đã làm tròn. Tiêu Thái Ngọc sẽ chẳng gặp Lệnh Thế Kiệt nữa.
Vẻ mặt Tây Kỳ thoạt cau có. Lão hằn học nói:
− Những pho tượng kim thân La Hán của gã chưa nằm trong tay ta thì sao

nàng dám nói đã hoàn thành chức phận ta giao cho nàng?
Tây Kỳ Thạch Khởi hừ nhạt rồi nói:
− Thái Ngọc, ta chỉ không muốn nàng quá gần gũi với gã tiểu tử đó mà thôi.
Thái Ngọc nhíu mày. Nàng nhìn thẳng vào mắt Tây Kỳ Thạch Khởi:
− Lão vừa muốn có Thập Nhị La Hán, lại vừa ghen. Trong hai chọn một: một là những pho tượng kim thân La Hán, hai là Tiêu Thái Ngọc.
Tây Kỳ Thạch Khởi vuốt râu, mỉm cười nói:
− Ta muốn cả hai. Vừa những pho tượng kim thân La Hán vừa cả nàng nữa.
Vẻ mặt Thái Ngọc sa sầm lại:
− Như thế thì quá nhiều.
− Nhưng đó là ý của ta.
Thạch Khởi bước đến bên cạnh nàng:
− Hay giờ đây nàng đã có ý chống lại ta?
Tây Kỳ Thạch Khởi nâng cằm Thái Ngọc:
− Một khi nàng có ý chống lại ta thì phải biết xét đoán cái hậu quả mà nàng phải nhận chứ.
Thái Ngọc thoáng biến sắc.
Tây Kỳ Thạch Khởi mỉm cười rồi giả lả nói:
− Ta nuôi dưỡng nàng từ lúc còn lẫm dẫm, bập bẹ, chẳng lẽ giờ đủ lông đủ cánh rồi chống lại ta ư?
Thái Ngọc bặm môi, rồi rít lên với giọng căm phẫn:
− Lão có công nuôi dưỡng, nhưng chẳng đáng làm nghĩa phụ. Lão nghĩ lại đi, lão đã đoạt những gì ở ta?
Dung diện nàng thoáng hiện sát khí hừng hực:
− Lão nuôi dưỡng ta rồi biến ta thành một ả tiện thiếp của lão.
Mặt Tây Kỳ Thạch Khởi cau có hẳn lại:
− Lão phu đã bồi đắp lại cho nàng tòa Ma Cung.
Thái Ngọc lắc đầu:
− Cuộc đời của ta đâu phải chỉ là một tòa Ma Cung.
− Nàng còn muốn gì nữa?
− Ta muốn những thứ mà lão chẳng bao giờ có được.
Tây Kỳ Thạch Khởi gằn giọng nói từng tiếng:
− Nàng nói lại lần nữa cho ta nghe?
Thái Ngọc rít lên bằng sự căm phẫn tột cùng:
− Ta muốn những thứ mà ngươi chẳng bao giờ có.
Tây Kỳ Thạch Khởi hất mặt:
− Đó là thứ gì?
Thái Ngọc liếm hai cánh môi rồi nghiêm khắc nói:
− Tình yêu.
− Nói như vậy xem chừng nàng đã để tình cho gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt?

Thái Ngọc không phủ nhận mà còn khẳng khái gật đầu:
− Không sai. Ta đã yêu Thế Kiệt rồi. Trước đây khi bị lão chiếm đoạt sự trong trắng, ta đã biến thành một xác chết nguyện chẳng bao giờ màng đến chữ tình nữa. Trong tâm tưởng, ta kinh tởm cái thân xác của mình, mà ngỡ rằng đã bị biến thái. Ta kinh tởm ta, nhưng lại yêu ta để khỏa lấp sự Ô uế mà lão đã nhuộm ra Tiêu Thái Ngọc.
Trong khi Thái Ngọc nói thì Tây Kỳ Thạch Khởi như đóng đinh vào mặt nàng. Thỉnh thoảng hai hàm răng của lão lại nghiến ken két.
Thái Ngọc nói tiếp với sự bình thản như đã quyết định cái hậu quả mà mình phải chịu:
− Khi ta nhận sứ mạng mà lão giao là phải kết thân với Thế Kiệt. Đến bây giờ ta mới biết mình vẫn là một nữ nhân có trái tim dạt dào tình cảm. Thế Kiệt đã hun đúc và trả lại những gì ta đã mất bởi sự dâm loàn của lão.
Nàng vừa dứt lời thì Tây Kỳ giở thẳng hữu thủ tát vào má nàng.
Bốp!
Hứng trọn cái tát của Tây Kỳ Thạch Khởi, nhưng Thái Ngọc chẳng thốt ra lời oán trách, mà dửng dưng nhìn lão. Cái nhìn của nàng khiến Tây Kỳ càng bực dọc hơn.
Lão hừ nhạt rồi nói:
− Được lắm, nàng đã có sự lựa chọn thì lão phu cũng chấp nhận sự lựa chọn đó.
Tây Kỳ Thạch Khởi vừa nói vừa bất thần điểm vào tịnh huyệt của Thái Ngọc. Nàng đâu kịp phản xạ né tránh chỉ pháp của Tây Kỳ, nhưng dù cho Thái Ngọc có chuẩn bị đối phó cũng chẳng thể nào chống chọi lại lão, bởi lẽ võ công của nàng do chính Tây Kỳ truyền thụ kia mà.
Thái Ngọc thét lên:
− Lão tính làm gì ta?
− Rồi nàng sẽ biết.
Tây Kỳ cắp ngang vòng tiểu yêu, thắt lưng ong của Thái Ngọc, băng mình về phía tán cây cổ thụ.
Lũ chim di trú đang yên nghỉ trên tán cây hối hả bay vùn vụt lên bầu trời cao vì sự yên tĩnh của chúng đã bị phá vỡ bởi những tiếng thét căm hờn và uất hận của Tiêu Thái Ngọc:
− Lão đê tiện... bỉ ổi... ta căm thù lão... căm thù lão.
Nàng thét lên lồng lộng:
− Ác nhân... Ngươi...
Tiếng thét của nàng nghẹn đi và nhanh chóng chìm vào tràng tiếu ngạo thỏa thê của Tây Kỳ Thạch Khởi.
Một lúc sau, Tây Kỳ từ trong tán cây bước ra. Vẻ mặt của lão thật là đắc ý và hoan hỷ.

Lão nhìn lại tán cây cổ thụ:
− Mãi mãi nàng vẫn là tiện thiếp của Tây Kỳ Thạch Khởi. Nếu nàng không tiếp tục phận sự của ta đã giao cho nàng thì ráng chấp nhận sự hủy hoại của Cương Thi Hủy Dung.
Thử xem khi nàng đã biến thành một xác chết thối rữa biết thở, biết yêu thì gã tiểu tử có còn để mắt tới nàng không?
Lão ngửa mặt cất tràng cười cuồng nhiệt rồi lừng lững bước đến cầm ngọn đại hắc kỳ, trổ khinh thuật siêu quần băng mình bỏ đi.
Khi bóng của Tây Kỳ khuất dạng hẳn từ trong tán cây cổ thụ, Thái Ngọc mới trở ra.
Trang y của nàng giờ không còn phẳng nếp mà đã nhàu nát như một miếng giẻ rách. Hai mắt nàng đẫm lệ, dáng đi thất thểu. Nàng dõi mắt hướng nhìn lên bầu trời.
Bầu trời bao la, những đám mây trôi bồng bềnh, đàn chim di trú đang mất dạng cuối chân trời, nhưng trong tâm tưởng của Thái Ngọc thì chỉ còn đọng mỗi một suy nghĩ:
− "Mình chỉ là con chim hoang bị nhốt trong chiếc lồng quỷ của lão Thạch Khởi. Tại sao mình chẳng được như bầy chim đang sải cánh tự do trên bầu trời?".
Ý tưởng đó khiến nàng nấc nghẹn một tiếng, rồi lệ thảm rịn chảy tuôn dài hai bên khóe mắt.
oo Thái Ngọc quay lại cổ miếu thần hoàng. Nàng chưa bước hết những bậc tam cấp dẫn lên cổ miếu thì Lệnh Thế Kiệt từ trong bước ra. Chàng nhác thấy sự xốc xếch và vẻ mặt u hoài của Thái Ngọc, liền bước nhanh đến bên nàng vồn vã hỏi:
− Tỷ tỷ... Chuyện gì đã xảy ra với tỷ vậy?
Thái Ngọc cố gượng nặn một nụ cười. Nàng nhìn Thế Kiệt, khẽ lắc đầu:
− Chẳng có chuyện gì xảy ra với tỷ đâu. Đệ đừng lo.
− Nhưng...
Nàng mỉm cười nói:
− Tỷ tỷ chỉ nhọc thân một chút thôi.
− Tỷ tỷ đã gặp cường địch?
Thái Ngọc lưỡng lự một chút:
− Đúng như vậy.
Thế Kiệt nhanh miệng hỏi:
− Kẻ đó là ai?
− Một trong ngũ kiệt.
Thế Kiệt cau mày:
− Đông Độc và Bắc Thần rượt theo chúng ta à?
Nàng lắc đầu:

− Không phải. Người đó chính là Tây Kỳ Thạch Khởi.
− Thạch Khởi lão quỷ?
− Đệ đệ đừng lo... Tỷ đã dẫn dụ lão đi nơi khác rồi. Nhưng lúc này đệ là cái đích của tất cả cao thủ trên giang hồ, đệ cần phải cẩn thận.
Nàng buông một tiếng thở dài, nắm tay Thế Kiệt:
− Tỷ tỷ rất lo cho đệ.
Nàng buông một tiếng thở dài nữa rồi nói tiếp:
− Lý Ma Ma ra sao rồi?
Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc, rồi thở dài ảo não:
− Ma Ma đã đi rồi.
Thái Ngọc cau mày:
− Chết rồi ư? Chưa đúng thời khắc mà Lý Ma Ma chết sớm như vậy ư?
− Đáng ra Ma Ma chưa chết. Nhưng Ma Ma đã tự quyết định dùng nguyên âm còn lại để hóa giải bí thuật đoạn mạch của Đông Độc Âu Dung Thừa đặng có thể nói chuyện với đệ trong nửa khắc.
Thái Ngọc nhìn vào trong cỗ miếu:
− Tỷ tỷ đi tìm vật dụng để lo hậu sự cho mụ, nhưng mụ đi sớm còn tỷ thì chẳng có gì.
Nàng xòe hai bàn tay còn đẫm ướt mồi hôi:
− Tỷ trở về bằng hai bàn tay không.
− Lý Ma Ma ra đi rất mãn nguyện. Vì... vì...
Chàng bỏ lửng câu nói ở đó.
Thái Ngọc nói:
− Những gì đệ đệ cần nói thì cứ nói, nhưng nếu thấy không tiện thì đừng nên nói ra.
− Đệ đệ đã hứa với Lý Ma Ma. Nhưng Lý Ma Ma rất hoan hỷ khi gặp lại đệ.
Chàng nhìn vào cỗ miếu:
− Đệ muốn hỏa táng Lý Ma Ma.
− Như thế cũng tiện.
Hai người gom tất cả những cành khô quanh cỗ miếu, xếp thành một giàn hỏa thiêu rồi đặt xác Lý Ma Ma lên giàn hỏa. Mặc dù đã chết nhưng mặt của Lý Ma Ma không có vẻ gì là của người chết, ngược lại trông mặt mụ thật là khoan thai và thư thái như người đang ngủ.
Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt:
− Phàm những người chết bởi bí thuật đoạn mạch thì rất đau khổ, nhưng mụ Lý xem ra chẳng có vẻ gì đau đớn cả. Đây đúng là trường hợp ngoại lệ có một không hai.
− Đệ cũng không biết sao Lý Ma Ma có thể chịu được sự thống khổ của cực hình đoạn mạch chẳng khác nào lột da xẻ thịt mà vẫn điềm đạm đối thoại với đệ.

Thái Ngọc gật đầu:
− Có lẽ sự hoan hỷ đã khiến mụ quên đi nỗi đau đớn xé da xé thịt của thể xác. Xem ra câu chuyện mà mụ Lý nói với đệ rất ly kỳ phải không?
Thế Kiệt thở dài:
− Đệ đã hứa với Lý Ma Ma không được nói với ai... kể cả tỷ tỷ.
Chàng vừa nói vừa đánh đá lửa mồi vào giàn hỏa. Lửa nhanh chóng bén lấy những cành khô, rồi chẳng mấy chốc bùng lên khỏa lên cái xác của Lý Ma Ma.
Thế Kiệt nhìn giàn hỏa mà buông một tiếng thở dài ảo não. Chàng nói:
− Đời người thật là ngắn ngủi và phù du, vô thường.
Thái Ngọc nói theo chàng:
− Nếu sau này tỷ tỷ có chết mà được chính tay đệ tống tiễn ra đi như Lý Ma Ma, đó là điều diễm phúc của tỷ tỷ.
Chàng quay lại nhìn Thái Ngọc:
− Chủ nhân Ma Cung sao có thể chết được?
− Đệ vừa nói đời người là phù du vô thường mà. Tỷ chỉ là chủ nhân Ma Cung thôi chứ không phải là tiên thiên La Hán để mãi mãi tồn tại trên cõi nhân thế này.
Nàng nắm tay Thế Kiệt:
− Tỷ cũng chẳng mong muốn sống lâu. Những kẻ sống lâu chỉ cảm nhận được sự cô độc khi tất cả những người thân yêu ra đi. Tỷ chẳng muốn là kẻ cô độc.
Nàng ngẩng lên nhìn Thế Kiệt:
− Nhỡ mai này đệ ra đi trước, thì có lẽ tỷ cũng sẽ theo với đệ đó.
Lời nói thốt ra từ cửa miệng của Tiêu Thái Ngọc khiến cho Thế Kiệt xúc động.
Chàng bóp nhẹ ngọc thủ của nàng:
− Đệ không bỏ rơi tỷ tỷ mà đi một mình đâu.
− Tỷ sợ rồi đây đệ sẽ bỏ rơi tỷ.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Sư tôn đã dạy cho đệ một chữ tình. Chữ tình đó cao vời vợi như núi Thái Sơn, và nặng như ngọn Ngũ Hành.
Cùng với lời nói đó, vô hình trung Thế Kiệt nâng túi phấn hương như nâng một báu vật có một không hai trên thế gian. Thấy chàng quá trân trọng túi phấn hương, Thái Ngọc buột miệng hỏi:
− Đệ biết chủ nhân chiếc túi phấn này?
Thế Kiệt gật đầu:
− Mẫu thân của đệ.
Chàng nhìn giàn hỏa thiêu xác Lý Ma Ma, cất giọng buồn buồn:
− Đệ còn biết vì sao mình trở thành chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn và phải

thực thi di huấn của sư tôn. Tất cả đều khởi đầu từ một chữ tình.
Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt:
− Tỷ tin đệ sẽ thực hiện được những gì mà sư tôn đã di huấn lại.
− Sư tôn không nói về thân mẫu của đệ, nhưng cuối cùng đệ cũng tìm được ra người đó là ai.
− Còn thân phụ của đệ?
− Lý Ma Ma không biết, nhưng có một người biết.
Thái Ngọc nhíu mày:
− Lý Ma Ma chỉ biết thân mẫu của đệ mà không biết thân phụ?
Thế Kiệt gật đầu:
− Đúng như vậy đó.
Thái Ngọc buột miệng nói:
− Lạ thật đó. Phàm biết nương tử thì phải biết tướng công, chứ sao biết người này lại không biết người kia?
− Khi thân mẫu có mang đệ thì người ra đi mà chẳng nói gì với Lý Ma Ma.
Thái Ngọc nắm tay Thế Kiệt:
− Đệ đệ, tỷ nói quá lời, đệ bỏ qua.
Thế Kiệt cướp lời Tiêu Thái Ngọc:
− Đệ biết tỷ muốn hỏi gì rồi.
Chàng khẽ buông một tiếng thở dài rồi trang trọng nói:
− Chủ nhân túi phấn hương này là thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi, thân mẫu của đệ. Người mà trước đây sư tôn từng yêu say đắm và chính vì yêu mà thành chữ hận trong tâm tưởng của người.
Thế Kiệt nói đến đây thì trong ý niệm của chàng hồi tưởng lại những động tác mà Quỷ Kiếm Giang Kỳ đã khắc tượng mỹ nhân rồi tự hủy pho tượng đó đi.
Buông một tiếng thở dài ảo não, Thế Kiệt nói tiếp:
− Sư tôn rất yêu thân mẫu.
Chàng vừa dứt lời thì sau lưng chàng giọng nói U Linh Nhân cất lên:
− Lệnh công tử đã biết thân mẫu của mình rồi à?
Thế Kiệt và Thái Ngọc quay phắt lại, Thế Kiệt nói:
− U Linh Nhân.
Lắc lư thân pháp như bóng ma trơi dập dờn bởi những ngọn gió đêm hiu hiu, U Linh Nhân cất giọng u buồn:
− Lệnh công tử sẽ thực hiện di ngôn của Giang Kỳ chứ? Ta đã chuẩn bị sẵn cho công tử.
Hãy đến Lâm Thủy Trúc ở hướng tây Côn Luân Sơn, công tử sẽ được biết những gì muốn biết.
U Linh Nhân nói xong, không chờ Thế Kiệt có đồng ý hay không mà khẽ lắc vai. Chiếc bóng u linh xõa tóc, thoạt lấn nhanh vào cổ miếu thần hoàng.

Thế Kiệt vừa nhác thấy chiếc bóng U Linh Nhân lẩn vào cổ miếu liền thi thố bí thuật Di Hình Cước Pháp theo vào. Nhưng vào trong rồi, chàng lại thất vọng, bởi không thấy bóng tích U Linh Nhân đâu nữa, có chăng là đôi bạch lạp lập lòe đập vào mắt chàng.
Thái Ngọc bước vào cổ miếu.
Thế Kiệt nói:
− Hành tung của U Linh Nhân thật là thần kỳ.
− Phải nói là thần bí mới đúng. Nhưng phàm những kẻ có hành tung thần bí thì có dụng ý. Chắc chắn U Linh Nhân cũng có cùng một mục đích như bọn ngũ kiệt.
− U Linh Nhân đã giúp đệ hiểu về thân mẫu. Đệ có cảm giác U Linh Nhân đang trợ giúp đệ thì đúng hơn.
− Đệ chắc như vậy chứ?
Thế Kiệt gật đầu:
− Nếu như U Linh Nhân muốn đoạt những pho tượng kim thân La Hán của đệ và lấy mạng đệ thì y đã có biết bao nhiêu cơ hội.
− Nhưng đệ phải cẩn thận... bởi bất cứ sự thần bí nào cũng gắn liền với một mục đích nào đó.
Thế Kiệt gật đầu:
− Đệ sẽ ghi nhận sự chỉ giáo của tỷ.
− Đệ quyết định đến Lâm Thủy Trúc?
− Có lẽ đệ phải đến đó.
− Tỷ tỷ sẽ cùng đi với đệ.
− Đệ chỉ sợ.
Đến lượt Thái Ngọc cướp lời Thế Kiệt:
− Tỷ không ngại nhọc thân xác đâu, chỉ sợ làm phiền cho đệ mà thôi. Tỷ cũng biết khá rõ về Lâm Thủy Trúc.
− U Linh Nhân không hề ngăn cản tỷ đi theo đệ, vậy chúng ta có thể cùng đến Lâm Thủy Trúc.
Thái Ngọc mỉm cười:
− Hy vọng tỷ có thể giúp đệ được phần nào.
Thế Kiệt nắm ngọc thủ của Thái Ngọc:
− Tỷ tỷ tốt với đệ quá.
Câu nói này của chàng buộc Thái Ngọc phải quay mặt chỗ khác để tránh ánh mắt Thế Kiệt.
Nàng thờ ơ nói:
− Tỷ cũng mong đệ sẽ tốt với tỷ.
Nàng nhìn lại Thế Kiệt.
Hai người nhìn nhau mà không thốt ra lời nào. Hình như họ chỉ trao đổi những ý nghĩ trong đầu mình qua ánh mắt của nhau. Bất giác Thái Ngọc bá

lấy cổ Thế Kiệt. Nàng nhanh miệng nói:
− Tỷ...yêu đệ − Tỷ tỷ...
Thế Kiệt bối rối vô cùng.
Thái Ngọc như cảm nhận được sự bối rối và ngượng ngùng của Thế Kiệt, nên buông tay khỏi cổ chàng.
Nàng cúi đầu bùi ngùi nói:
− Tỷ không dằn được tình cảm của mình. Xét cho cùng cũng đúng thôi, bởi một Tiêu Thái Ngọc, chủ nhân Ma Cung thì sao đáng để một mỹ nam tử kỳ tài Lệnh Thế Kiệt đặt cho một chữ tình.
Nàng ngẩng lên nhìn chàng.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Tỷ tỷ hiểu lầm đệ rồi. Đệ có...
Chàng thở ra...
Thái Ngọc gượng mỉm cười:
− Tỷ biết thân phận của mình mà.
− Không phải như vậy đâu. Nếu xét đệ và tỷ thì đệ mới là người không xứng đáng sánh đôi với tỷ tỷ.
Chàng nắm tay Thái Ngọc:
− Tỷ tỷ đường đường là một chủ nhân Ma Cung, đi đến đâu mọi người phải khấu đầu nể phục. Còn đệ chỉ mới là một Quỷ Kiếm Khách vô danh trong thiên hạ.
Thái Ngọc nguýt Thế Kiệt:
− Đệ nói quá cho tỷ rồi đó. Tỷ có thể đổi cả Ma Cung để được cùng đệ tìm một chốn thanh nhàn ẩn tích mai danh không một chút tiếc nuối.
Nàng dằn tay Thế Kiệt:
− Đệ đê.... chúng ta sẽ ra đi nhé?
Những lời khẩn thiết của Thái Ngọc khiến Lệnh Thế Kiệt càng bối rối lúng túng hơn.
Chàng thở dài rồi nói:
− Đệ còn di huấn của sư tôn.
− Giang Kỳ đã chết rồi.
− Trong tâm niệm của đệ, sư tôn mãi mãi hiện hữu và không bao giờ chết.
Chàng nhìn Thái Ngọc:
− Nếu như đê....
Thái Ngọc thoáng lộ vẻ buồn nhưng khi nghe câu nói lấp lửng của chàng, nàng hỏi luôn:
− Nếu như không có di huấn của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, đệ đã có thể cùng tỷ ẩn tích mai danh?
Chàng nắm tay nàng:
− Có thể như vậy, nhưng đệ đã giao ngôn chỉ hôn với...

Thái Ngọc chưng hửng:
− Giao ngôn chỉ hôn. Thật vậy ư? Người đó là ai?
Nàng dằng tay Thế Kiệt:
− Đệ hãy cho tỷ biết người đó là ai. Ai có diễm phúc như vậy chứ? Chắc cô ta phải đẹp lắm phải không?
Nàng lại dằng tay Thế Kiệt:
− Nói cho tỷ biết đi?
− Đệ đã giao ngôn chỉ hôn với Cáp Nhật Hồng quận chúa Tây Hạ.
− Cáp Nhật Hồng... Cáp Nhật Hồng.
Nàng cúi đầu nhìn xuống:
− Tỷ mừng cho đệ.
− Tỷ tỷ.
Nàng ngẩng lên nhìn Thế Kiệt, gượng cười:
− Đệ đệ đừng suy nghĩ gì hết. Tỷ tỷ sực nhớ lại rồi.
Nàng lắc đầu như cố xua những ý tưởng vừa mới nảy sinh trong tâm niệm mình, rồi nói bằng chất giọng thật tự nhiên nhưng chẳng hề nghe những lời Thế Kiệt vừa thốt ra:
− Tỷ không thể kết duyên tao phùng cùng đệ được. Đó là ý của ông trời. Có lẽ giữa đệ và tỷ là một khoảng cách mênh mông không bao giờ lấp trống được.
− Tỷ tỷ.
Nàng nguýt Thế Kiệt:
− Nói thế nhưng tỷ vẫn ghen với Cáp Nhật Hồng đó.
Nàng nói xong, quay mặt ra cửa ngôi cổ miếu thần hoàng để giấu hai dòng lệ.
Trong ý niệm của nàng văng vẳng tiếng nói của Tây Kỳ Thạch Khởi:
− Mãi mãi nàng vẫn là ả tiện thiếp của ta, nếu không muốn trở thành thây mà thối rửa biết thở, biết yêu.

Hồi 47
U Linh Trận Pháp

Lâm Thủy Trúc.
Đúng là cái tên Lâm Thủy Trúc. Đó là một khu rừng trúc với diện tích độ vài trăm mẫu. Nhưng nó lại lọt thỏm giữa một hồ nước mênh mông, nên xa xa trông tựa một quả đồi xanh nhô lên trên mặt nước hồ trong vắt. Khung cảnh vừa ngoạn mục vừa tĩnh lặng, mà bất cứ ai đặt chân đến trong tâm định sẽ nẩy sinh ý niệm chối bỏ hồng trần tục lụy mà đi tìm sự thanh nhàn êm ả.
Chiếc thuyền nan từ từ nép mạn vào gờ đất khu rừng trúc. Tiêu Thái Ngọc cùng với Lệnh Thế Kiệt bước lên bờ. Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc hỏi:
− Tỷ tỷ... chúng ta đã đến Lâm Thủy Trúc. Đệ không biết sẽ tìm được gì ở đây.
− Tỷ nghĩ U Linh Nhân sẽ cho người đón chúng ta.
Đúng như Thái Ngọc dự đoán, từ trong khu rừng trúc hai gã hán nhân cao nhỏng, vận y trang đạo tỳ trổ khinh thuật thượng thặng lướt ra.
Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt:
− Tỷ tỷ nói đúng đấy chứ?
Hai gã hán nhân bước đến trước mặt Lệnh Thế Kiệt, ôm quyền xá rồi trịnh trọng nói:
− Công tử chính là Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt?
− Tại hạ là Lệnh Thế Kiệt. Nhị vị huynh đài là người của U Linh Môn?
Hai gã hán nhân gật đầu.
Thế Kiệt hỏi tiếp:
− Nhị vị huynh đài đến đón tại hạ?
Một gã đứng bên phải đáp:
− Đúng như thế.
Gã đứng bên trái tiếp lời:
− Lệnh công tử cứ đi thẳng vào rừng trúc sẽ tới Trúc Xá Đào Viên. Có người đang chờ Lệnh công tử.
Thế Kiệt ôm quyền xá hai gã đó rồi trịnh trọng nói:
− Đa tạ nhị vị huynh đài đã chỉ giáo.
Chàng quay lại Tiêu Thái Ngọc:
− Tỷ tỷ, chúng ta đi.
Thế Kiệt vừa quay lưng toan dợm bước thì bất thình lình Thái Ngọc xuất thủ vươn đôi ngọc thủ chộp vào hổ khẩu hai gã hán nhân.

Thủ pháp của nàng cực kỳ nhanh và chính xác, lại ra tay bất ngờ nên hai gã hán nhân không cách chi phản ứng kịp nên nhanh chóng bị Thái Ngọc khống chế mạch môn.
Hai gã hán nhân tròn mắt nhìn nàng:
− Cô nương...
Thái Ngọc khắt khe hỏi:
− Hai ngươi không dẫn đường cho bổn cô nương và Lệnh công tử? Thật ra hai ngươi là ai?
− Cô nương...
Thái Ngọc gằn giọng:
− Hai ngươi là ai?
Hai gã hán nhân ấp úng như ngậm bồ hòn.
Thái Ngọc cau mày trầm giọng nói gằn từng tiếng:
− Bổn cô nương có thể lấy mạng hai ngươi trong chớp mắt đó.
Thế Kiệt bối rối xen vào:
− Tỷ tỷ.
Thái Ngọc nhìn chàng rồi quay lại hai gã hán nhân:
− Ta biết người U Linh Môn chẳng bao giờ xuất hiện một cách bình thường như hai ngươi cả. Hai ngươi không phải là người của U Linh Môn.
Nàng vừa nói vừa vận chân âm xiết đôi ngọc trảo. Hai gã hán nhân nhăn nhó vì đau đớn.
Gã đứng bên trái Thái Ngọc rối rít nói:
− Cô nương tha mạng... nhẹ tay cho huynh đệ chúng tôi.
− Muốn ta tha mạng, hai ngươi phải nói thật. Hai ngươi là ai?
Gã đứng bên phải ngập ngừng một lát rồi nói:
− Không giấu gì cô nương, huynh đệ chúng tôi chỉ được người ta thuê đứng đây đón Lệnh công tử.
Thái Ngọc gằn giọng:
− Hai ngươi cũng là người trong võ lâm?
Hai gã hán nhân lắc đầu:
− Huynh đệ chúng tôi chỉ là những ngư phủ sống ven đây thôi.
Thái Ngọc cau mày:
− Hai ngươi dám qua mặt chủ nhân Ma Cung à? Nếu chỉ là ngư phủ bình thường sao lại biết dụng thuật khinh công mà khinh thuật của hai ngươi cũng chẳng tầm thường chút nào.
Gã hán nhân đứng bên trái thở ra rồi nói:
− Không giấu gì cô nương, huynh đệ chúng tôi khi nhận lời đón Lệnh công tử thì được oan hồn dạy cho cách chạy nhảy. Huynh đệ chúng tôi thấy hay nên học.
− Hai ngươi học bao lâu?

− Oan hồn linh thiêng Lâm Thủy Trúc chỉ dạy chúng tôi có một canh giờ.
Thái Ngọc sửng sốt:
− Một canh giờ?
Hai gã hán nhân gật đầu.
Thái Ngọc nhìn lại Thế Kiệt:
− Đệ có tin họ không?
− Đệ tin những gì họ nói đều là sự thật.
Gã hán nhân đứng bên trái vội vã nói:
− Trong Lâm Thủy Trúc, có rất nhiều oan hồn.
Thái Ngọc buông mạch môn hai gã hán nhân rồi từ tốn nói:
− Bổn cô nương tạm tin hai ngươi.
Thế Kiệt bất chợt ghịt tay Thái Ngọc:
− Tỷ tỷ, hãy xem kìa.
Trong Lâm Thủy Trúc xuất hiện những chiếc bóng nhàn nhạt. Những chiếc bóng đó như thoát hiện rồi thoát mất, cứ như người ta bị hoa mắt, không thể nhận định những chiếc bóng kia đang làm gì.
Thái Ngọc nhíu mày:
− Lạ thật, tỷ có cảm giác đây là một trận pháp kỳ môn.
− Thì tỷ đã biết rồi, U Linh Môn khi xuất hiện thì chẳng tầm thường là gì. Muốn biết hư thực thế nào, chúng ta vào Lâm Thủy Trúc.
Thái Ngọc gật đầu.
Hai người cùng song hành trổ thuật khinh công băng vào rừng trúc bạt ngàn. Bên trong rừng trúc vắng lặng đến rợn người. Lúc bên ngoài phạm vi rừng trúc, Thế Kiệt và Thái Ngọc còn thấy những chiếc bóng nhờn nhợt, nhưng khi vào trong rồi thì họ lại chẳng thấy ai cả.
Thái Ngọc trang trọng nói:
− Đệ đệ, đây đúng là trận pháp kỳ môn. Tỷ và đệ không thể rời nhau nửa bước nếu không muốn thất lạc nhau.
Lời còn đọng trên hai cánh môi xinh xắn của nàng thì bất thình lình từ phía sau lưng Thái Ngọc, hai nhành trúc vút đến tập kích thẳng vào gáy Tiêu Thái Ngọc. Thế công của nhành trúc tợ một nhát đao phạt một cây chuối, nếu trúng tức khắc thủ cấp của Thái Ngọc sẽ lìa khỏi cổ.
Thế Kiệt nhác thấy có tiếng gió lạ sau lưng mình, thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn trong tay chàng vụt thoát ra khỏi vỏ, tạo một màn ảnh quang xanh rờn. Nhành trúc bị lưỡi Quỷ Kiếm cắt thành từng đoạn nhỏ rơi lã chã xuống đất.
Thái Ngọc giật mình. Nàng nhìn Thế Kiệt:
− Đệ đệ.... đây đúng là một cạm bẫy chết người. Chúng ta như đang đứng giữa một rừng cao thủ mà chẳng nhận biết họ Ở đâu. Chúng ta nên trở ra thôi.
Thế Kiệt vừa định gật đầu theo ý của Tiêu Thái Ngọc thì bất giác nghe văng

vẳng tiếng gọi thổn thức của Cáp Nhật Hồng:
− Lệnh đại ca... Lệnh đại ca...
Chàng thoạt biến sắc, bởi không ngờ Cáp Nhật Hồng cũng có mặt trong Lâm Thủy Trúc.
Tiếng gọi của Cáp Nhật Hồng hình như chỉ cách chàng không quá ba trượng và ở phía sau một bụi trúc lớn.
Tiếng gọi của Cáp Nhật Hồng khiến Thế Kiệt không cầm lòng được. Tiếng kêu của Cáp Nhật Hồng còn văng vẳng thì Lệnh Thế Kiệt đã trổ khinh thuật Di Hình Cước Pháp, nhoang nhoáng len lỏi qua những tán trúc lướt về nơi phát ra tiếng gọi của Cáp Nhật Hồng.
Tiêu Thái Ngọc hoảng hốt thét lớn:
− Đệ đệ, cẩn thận!
Tiếng thét của Tiêu Thái Ngọc còn lồng lộng thì sự biến đã xảy ra. Cả khu rừng trúc như chuyển động. Thái Ngọc vừa toan thi triển khinh pháp bám theo Thế Kiệt thì chàng đã mất hút trong sự vây bọc của những tàng trúc khổng lồ.
Không còn thấy bóng dáng Thế Kiệt, Thái Ngọc bèn cất tiếng gọi lớn, hy vọng sẽ có tiếng Thế Kiệt đáp trả:
− Đệ đê.... Lệnh đệ đê.... Hãy trả lời cho tỷ biết đệ đang ở đâu.
Cùng với tiếng gọi lanh lảnh đó, Thái Ngọc xuất thủ, tống ra những đạo Ngũ Âm Bạch Cốt Trảo đánh thẳng vào những tán trúc.
Vốn đang lo lắng cho Thế Kiệt, Thái Ngọc vận dụng tới mười thành chân âm, nên những đạo Ngũ Âm Bạch Cốt của nàng vô cùng cương mãnh, chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi mà mười tán trúc đã bị bật gốc, rào rào ngã xuống, cùng với những tán trúc đổ xuống là những tiếng rú thất thanh.
Thái Ngọc giật mình, vì ngỡ trảo công của nàng đánh nhằm Thế Kiệt, nên vội vã thu hồi chân nguyên lướt đến tán trúc vừa có tiếng rú vọng đến.
Ba lão đạo sĩ vận đạo bào Võ Đang nằm khềnh dưới đất, còn ngồi tĩnh thân kiết đà là Hư Hư đạo trưởng. Bên khóe miệng có một vệt máu tươi đang rỉ ra.
Thái Ngọc cau mày:
− Hư Hư đạo trưởng, sao lão lại có mặt ở đây?
Hư Hư đạo trưởng chưa trả lời nàng thì từ một tán trúc khác bất ngờ có một đạo chưởng phong cực kỳ dũng mãnh bủa tới Tiêu Thái Ngọc.
Thế chưởng này mãnh tợ ba đào, có thể san bằng lấp biển. Trong tình huống bất ngờ, Thái Ngọc liền điểm mũi hài lướt lên cao ba trượng đạp lên trên sóng chưởng, rồi hoành thân với một bộ pháp thần kỳ uyển chuyển, tung luôn bảy mảnh lụa thất sắc tập kích về hướng phát ra đạo kình.
Ầm!
Tán trúc bật gốc, đổ luôn xuống đất.

Thái Ngọc thét lớn:
− U Linh Nhân, đánh lén bổn cô nương thì đâu có tài cán gì.
Nàng cứ ngỡ U Linh Nhân ẩn núp sau những tán lá trúc và trận pháp kỳ môn tập kích mình, nhưng khi tiếng hừ nhạt cất lên thì Tiêu Thái Ngọc còn sững sờ hơn.
Tán trúc vừa bật gốc thì Tây Kỳ Thạch Khởi như từ dưới đất chui lên.
Lão nhìn Thái Ngọc:
− Hừ, nếu không phải là ta thì đã táng mạng bởi Thất Sắc Đoạt Mạng của nàng rồi.
Thái Ngọc nhíu mày:
− Sao lão cũng ở đây?
Tây Kỳ nhìn Hư Hư đạo trưởng.
Lão dời mắt nhìn lại Tiêu Thái Ngọc, cáu gắt nói:
− Trong Lâm Thủy Trúc này không phải có một mình ta đâu, mà còn rất nhiều người.
Nhưng tất cả đều bị che mắt bởi U Linh trận pháp của U Linh Môn. Nếu cứ hành xử như nàng thì mọi người tự tàn sát lẫn nhau mà chết.
Nghe Tây Kỳ Thạch Khởi nói, Thái Ngọc đâm ra bối rối.
Thấy vẻ bối rối của nàng, Thạch Khởi dè bỉu nói:
− Nàng lo lắng cho gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt à?
− Lão không lo cho chàng sao?
− Ta chỉ sợ những pho tượng kim thân La Hán của gã tiểu tử kia rơi vào tay U Linh Môn mà thôi.
− Lão biết như vậy sao không tìm cách hóa giải U Linh trận pháp?
− Hóa giải trận pháp U Linh thì không được hấp tấp như nàng. Cách hóa giải U Linh trận pháp của nàng chỉ có lợi cho Lâm Thủy Trúc mà thôi.
Tây Kỳ nhìn lại Hư Hư đạo trưởng:
− Lão đạo sĩ mũi trâu đã giao thủ một chưởng với ta nên mới bị nội thương trầm trọng.
Lão bị nội thương bởi vì hóa giải U Linh trận pháp cũng như nàng vậy.
Tây Kỳ Thạch Khởi nhún vai:
− Võ Đang bốn người nhập U Linh thì ba người đã chết bởi Thất Sắc Đoạt Mạng của nàng. Còn một thì đang cố giữ cái mạng, xem ra Võ Đang đã đến thời mạt vận rồi.
Tiêu Thái Ngọc bước đến bên Hư Hư đạo trưởng. Nhìn lướt qua ba cái xác của ba vị đạo trưởng nằm khềnh dưới đất, nàng bất giác tự trách mình đã hồ đồ vấy họa cho họ.
Thái Ngọc nhỏ giọng nói:
− Trưởng lão thấy trong nội thể ra sao?
Hư Hư đạo trưởng đang vận công điều tức, nghe tiếng nàng liền nhướng mắt

thở dài một tiếng.
Thái Ngọc không chần chừ liền vận hóa chân âm áp ngọc thủ vào đại huyệt Kiên Tĩnh của Hư Hư đạo trưởng. Lão đạo trưởng rùng mình một cái, thổ luôn một bụm máu bầm. Sau khi thổ được khối máu bầm, sắc mặt của lão nhanh chóng hồi phục.
Thấy Thái Ngọc phí hoài chân âm, Tây Kỳ Thạch Khởi cau mày. Lão tằng hắng nói:
− Nàng nên nhớ bọn đạo sĩ Võ Đang lỗ mũi trâu lúc nào cũng huyênh hoang cho chúng là danh môn chính phái thuộc bạch đạo. Còn nàng chỉ thuộc vào hàng hắc đạo tiện môn thôi, nên chẳng cần thiết phải tốn chân nguyên cho bọn chúng.
Mặc cho Tây Kỳ Thạch Khởi nói, Thái Ngọc vẫn tiếp tục truyền chân âm để thông kinh đả mạch cho Hư Hư đạo trưởng.
Tây Kỳ thở ra một tiếng:
− Từ lúc nàng cận kề gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt thì thay đổi nhiều quá rồi đó.
Khi hơi thở của Hư Hư đại trưởng đã trở lại bình thường, Thái Ngọc mới thu hồi ngọc thủ.
Hư Hư đạo trưởng thở hắt ra một tiếng rồi ôm quyền xá Thái Ngọc:
− Đa tạ Tiêu cô nương đã vì bần đạo mà hao tổn chân nguyên.
− Trưởng lão đừng khách sáo. Lúc này tất cả chúng ta đều bị nạn trong U Linh trận pháp, nên ta không phân biệt hắc đạo hay bạch đạo.
Nghe nàng nói, Tây kỳ hừ nhạt một tiếng:
− Giúp cho mấy lão đạo sĩ mũi trâu này, nàng chẳng có ích lợi gì đâu.
Thái Ngọc đáp lời Tây Kỳ:
− Nhưng lúc này có nhiều người vẫn hơn. Chúng ta cần phải nghĩ cách thoát ra khỏi trận pháp U Linh của U Linh Môn.
− Mấy lão đạo sĩ mũi trâu thì có tài cán gì đâu mà nàng hy vọng vào họ chứ. Có chăng thì ta mới là niềm hy vọng nè.
Tây Kỳ Thạch Khởi vừa dứt lời thì đột nhiên không gian trong chu vi độ mười trượng quanh lão và Tiêu Thái Ngọc bỗng xuất hiện vô số những tờ giấy vàng bạc.
Tây Kỳ cau mày:
− U Linh Môn muốn bỡn cợt Tây Kỳ này à?
Cùng với lời nói đó, Tây Kỳ Thạch Khởi khẽ vũ lộng ngọn đại hắc kỳ. Ngọn đại hắc kỳ đen kịt tạo ra một trận bạo phong ào ào cuốn tới những tờ giấy vàng bạc, thổi chúng bay ngược trở lại những tán trúc.
Khi những tấm giấy vàng mã mất hút vào những tán trúc thì một giọng nói u hồn nhạt nhẽo cất lên:
− Lão quỷ Tây Kỳ cứ ngồi yên ở đó. Nếu cứ vọng động tự thị thì có thể mãi mãi ở trong cõi U Linh mà không còn cơ hội thu nạp những pho tượng kim

thân La Hán đâu.
Tây Kỳ Thạch Khởi sa sầm mặt, hai lỗ tai dỏng cao để định hướng nơi phát ra tiếng truyền âm nhập mật bằng giọng u linh nhạt nhẽo đó.
Tiếng truyền âm nhập mật vừa dứt thì Tây Kỳ Thạch Khởi bất ngờ quay phắt lại, đồng thời vũ lộng ngọn đại hắc kỳ tạo ra một trận cuồng phong công thẳng về phía một tán trúc.
Tiếng cuồng phong do ngọn đại kỳ tạo ra chẳng khác nào cơn cuồng nộ của trời đất xô tới tán trúc.
Ầm!
Tây Kỳ Thạch Khởi thoạt nhíu mày vì có cảm nhận hổ khẩu cầm đại hắc kỳ của mình tê rần bởi lực phản hồi của trận cuồng phong do lão tạo ra vừa bổ vào một vách núi không một chút suy xuyển.
Sự biến đó buộc lão quỷ Tây Kỳ phải lõ mắt, mở to hết cỡ nhìn về phía tán trúc.
Từ trong tán trúc bị bật rễ, Đông Độc Âu Dung Thừa cùng Bắc Thần Thôi Kỳ Lân bước ra.
Đông Độc Âu Dung Thừa nhìn Tây Kỳ Thạch Khởi bằng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa ngẩn ngơ:
− Thì ra là lão quỷ. Không ngờ lão lại là người của U Linh Môn.
− Đông Độc lão quỷ nói thế không đúng rồi. Thạch mỗ này nào phải là người của U Linh Môn. Mà hai ngươi mới chính là người của U Linh Môn.
Bắc Thần trợn mắt chỉ Thạch Khởi:
− Lão lầm rồi. Đông Độc và Bắc Thần sao lại là người của U Linh Môn được.
Thái Ngọc bước đến bên Thạch Khởi.
Nàng nhìn Đông Độc và Bắc Thần nói:
− Tất cả chúng ta đều bị U Linh Nhân vây hãm trong trận pháp U Linh này.
Bắc Thần nhìn lại Đông Độc.
Âu Dung Thừa nhìn trả lại Tây Kỳ:
− Tại sao lão lại đến đây?
Thạch Khởi hất mặt:
− Vậy hai người đến đây làm gì?
Đông Độc cau mày:
− Lão nhận được chỉ ước U Linh?
Tây Kỳ lưỡng lự một lúc rồi khẽ gật đầu:
− Không sai, Thạch mỗ nhận được chỉ ước U Linh.
− Lão sẽ đến Trúc Xá chứ?
Tây Kỳ vuốt râu:
− Thạch lão phu nói rồi. Tiểu tử Lệnh Thế Kiệt là của lão phu. Không đến Trúc Xá thì chẳng khác nào lão trao gã cho U Linh Môn.

Hư Hư đạo trưởng nhìn Tây Kỳ:
− Bần đạo mạn phép hỏi Thạch lão nhân.
Tây Kỳ hất mặt:
− Lão cứ hỏi.
− Trong chỉ ước mà Thạch lão nhân nhận được có khác gì với chỉ ước U Linh của bần đạo không?
Tây Kỳ hừ nhạt:
− Lão phu nghĩ chúng chẳng khác nhau đâu.
Hư Hư đạo trưởng thở dài:
− Bần đạo nghĩ khác. Bởi bần đạo đã xem qua chỉ ước U Linh của Thiếu Lâm, thấy có điểm dị thường.
Nghe Hư Hư đạo trưởng nói, Tây Kỳ Thạch Khởi liền lấy bức chỉ ước U Linh của lão ra xem.
Lão hất mặt, thảy luôn bức chỉ ước U Linh cho Hư Hư đạo trưởng:
− Lão đạo sĩ xem có khác gì của lão không?
Hư Hư đạo trưởng nhìn bức chỉ ước U Linh của Tây Kỳ rồi so với bức chỉ ước U LInh của lão. Hư Hư đạo trưởng nhìn lại Thạch Khởi:
− Có khác nhau.
Đông Độc cau mày lấy sức chỉ ước U Linh của mình. Lão bước đến bên Hư Hư đạo trưởng, ôn nhu nói:
− Âu mỗ thường thán phục Võ Đang phái về trận pháp. Hy vọng lần này đạo trưởng sẽ giúp Âu mỗ thoát khỏi U Linh trận pháp để đến được Trúc Xá.
Âu Dung Thừa vừa nói vừa xòe bức chỉ ước U Linh trao qua tay Hư Hư đạo trưởng.
Quan sát ba bức chỉ ước U Linh một lúc, Hư Hư đạo trưởng thoạt cau mày.
Tây Kỳ quan sát sắc diện của Hư Hư đạo trưởng, buột miệng hỏi:
− Lão đạo sĩ thấy gì trong ba bức chỉ ước U Linh đó?
Hư Hư đạo trưởng vuốt râu, trầm tư nói:
− Ý tưởng của U Linh Nhân rất hay.
Bắc Thần gắt gỏng hỏi:
− Hay thế nào? Lão đạo sĩ làm ra vẻ quan trọng quá.
Hư Hư đạo trưởng chìa ba bức chỉ ước U Linh về phía Đông Độc Âu Dung Thừa, từ tốn nói:
− Đông Độc lão nhân nhìn xem. Tất cả hoa văn trong ba bức chỉ ước U Linh đều khác nhau, nhưng có một điểm chung.
Đông Độc vuốt râu:
− Âu mỗ không nhận ra, mà thấy cái nào cũng giống nhau.
Hư Hư đạo trưởng nói:
− U Linh Nhân gửi chỉ ước U Linh có ẩn ý. Tất cả những hoa văn bao quanh ngọn bạch lạp ví như rừng trúc đang vây bọc ta. Ngọn bạch lạp nằm giữa

hoa văn này.
Hư Hư đạo trưởng nhìn lên trời:
− Lúc này là ba ngày. Làm sao chúng ta thấy được ngọn bạch lạp này chứ? Muốn thấy ngọn bạch lạp thì phải chờ đến đêm. Phải chờ đến đêm.
Tiêu Thái Ngọc cau mày:
− Đạo trưởng, chúng ta phải chờ đến đêm sao?
− Ban đêm mới thấy được ánh sáng của ngọn bạch lạp này.
Hư Hư đạo trưởng vuốt râu:
− Chỉ có ban đêm thôi. Chúng ta đang ở trong trận pháp U Linh, muốn thoát ra khỏi nó phải nhờ tới ánh sáng của ngọn bạch lạp này. Đây cũng là ẩn ý của U Linh Nhân.
Tiêu Thái Ngọc thở dài.
Nàng nhìn Hư Hư đạo trưởng nói:
− Ta hiểu rồi. Hiện tại chúng ta như trong cõi mù mịt mà chỉ có ánh sáng của ngọn bạch lạp mới có thể đưa chúng ta khỏi chốn mù mịt này.
− Thái Ngọc cô nương nói rất đúng. Khi mặt trời sụp, tất cả chúng ta sẽ đến được cái nơi muốn đến. Nơi đó chính là ánh sáng của ngọn bạch lạp này.
Bắc Thần hỏi Hư Hư đạo trưởng:
− Nếu như đêm xuống mà không có ánh sáng của ngọn bạch lạp thì sao?
− Bần đạo tin sẽ có kỳ biến xảy ra trong U Linh trận pháp. U Linh Nhân muốn chúng ta chứng kiến một sự kiện trọng đại có một không hai trong giang hồ.
Thạch Khởi hục hặc nói:
− Thạch lão phu không muốn nghe lão đạo sĩ mũi trâu nói nữa. Nếu chỉ biết chờ đợi thì lão đây cũng biết chờ đợi, đâu cần đến lão.
Tây Kỳ Thạch Khởi quay lại Thái Ngọc:
− Nàng đi với ta.
Thái Ngọc nhíu mày thối lại hai bộ.
Tây Kỳ Thạch Khởi trợn mắt.
Thái Ngọc cúi đầu nhìn xuống. Nàng lí nhí nói:
− Chúng ta hiện ở trong U Linh trận pháp, cứ ở đây chờ đến khi mặt trời sụp xuống xem có kỳ biến gì không. Nếu như không có kỳ biến tôi sẽ đi với lão.
Nàng vừa nói vừa nép mình vào sau lưng Hư Hư đạo trưởng.
Tây Kỳ Thạch Khởi chỉ hừ nhạt lườm Tiêu Thái Ngọc.

Hồi 48
Đoạn Trường

Nói về Lệnh Thế Kiệt.
Khi chàng vừa băng qua tán trúc thì ngỡ như trước mắt mình xuất hiện một màn sương dày đặc. Trong màn sương đó thấp thoáng có bóng U Linh phiêu diêu, bồng bềnh.
Thế Kiệt lớn tiếng nói:
− U Linh Nhân... Cáp Nhật Hồng trong tay ngươi phải không?
Vẫn với mái tóc xõa che kín chân diện mục, thân pháp lập lờ lắc lư phiêu bồng, U Linh Nhân cất tiếng nói thật ôn nhu từ tốn:
− Lệnh công tử đã đến Lâm Thủy Trúc thì quận chúa Tây Hạ nhất định sẽ tìm đến, nhưng không phải lúc này.
− Tại hạ vừa nghe tiếng của nàng réo gọi.
− Lệnh công tử không nghe lầm, nhưng khi mặt trời sụp thì quận chúa Tây Hạ mới đến được với Lệnh công tử. Cái nơi mà Lệnh công tử phải đến là Trúc Xá.
Thế Kiệt dấn tới hai bộ. Chiếc bóng phiêu bồng của U Linh Nhân dập dờ trôi ngược về phía sau để giữ khoảng cách với chàng.
U Linh Nhân nói tiếp:
− Khi mặt trời lặn, tại Trúc Xá sẽ có rất nhiều hoạt náo. Ta hy vọng công tử sẽ vượt qua khỏi cửa ải này để thực hiện di huấn của sư tôn Giang Kỳ. Mười tám năm Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ khổ nhọc vì công tử cũng chỉ chờ đợi cái ngày này. Tại Trúc xá có người đang chờ công tử.
− Làm sao tại hạ đến được Trúc Xá?
− Hãy đi theo những tờ vàng mả, công tử sẽ đến được Trúc Xá.
U Linh Nhân vừa dứt lời, chiếc bóng chỉ thoạt lắc lư đã mất dạng vào rừng trúc, đồng thời để lại những tờ vàng mã ngay chỗ đứng.
Được U Linh Nhân chỉ dẫn, Thế Kiệt cứ theo dấu những tờ vàng mã mà len lỏi trong Lâm Thủy Trúc. Cứ sau mỗi lần rẽ ngoặt qua một tán trúc thì khung cảnh lại thay đổi. Nếu Thế Kiệt không có những tờ vàng mã hướng dẫn thì khó mà tìm được lối đi trong Lâm Thủy Trúc.
Cuối cùng Lệnh Thế Kiệt cũng đặt chân đến trước một tòa lầu xinh xắn, cất bằng những thân cây trúc vàng óng ánh.
Thế Kiệt lưỡng lự một chút rồi rảo bước tiến thẳng đến cửa Trúc Xá.
Thế Kiệt thoáng một chút sững sờ khi nhận ra Nguyên Thiên Phục đang ngồi

ngay bên trong Trúc Xá. Trước mặt y là một vò rượu năm cân, còn sau lưng là một cỗ áo quan đỏ chói.
Trên nắp áo quan có gắn sẵn một đôi bạch lạp dị thường, bởi nó to quá khổ mà thoạt trông ngỡ như cỗ áo quan chỉ là cái chân để giữ thăng bằng cho cây bạch lạp đó.
Thế Kiệt bước vào Trúc Xá và đến ngay chiếc đôn đặt trước mặt Nguyên Thiên Phục.
Chàng nhìn Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục nói:
− Nguyên tiền bối đang chờ vãn bối?
Thiên Phục thờ ơ đáp lời Thế Kiệt:
− Ta chờ Lệnh công tử, chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Vãn bối cũng có ý diện kiến Nguyên tiền bối theo di huấn của sư tôn.
Thiên Phục từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Thế Kiệt.
Hai người đối nhãn với nhau. Chiếc bóng của chàng hiện rõ trong đôi con ngươi sâu hoắm và sáng ngời của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Thiên Phục thờ ơ nói:
− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ đã di huấn lại cho Lệnh công tử những gì.
− Bắt Nguyên tiền bối phải quỳ trước di phần của Triều sư mẫu.
Thiên Phục thở dài:
− Ta chưa bao giờ biết quỳ.
− Vãn bối bắt buộc phải thực hiện di ngôn đó.
− Giang Kỳ buộc Lệnh công tử phải thực hiện điều đó à?
Thế Kiệt gật đầu:
− Vãn bối phải thực hiện di ngôn đó.
− Công tử đừng quên trong tay ta là lưỡi đao Tàn Hồn mà trước đây sư tôn của công tử đã từng bại.
Thế Kiệt đáp lời Nguyên Thiên Phục:
− Hôm nay vãn bối là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Thiên Phục rót rượu ra chén nhấp từng ngụm, lãnh đạm nhìn ra bên ngoài gian Trúc Xá.
Y lạnh nhạt nói:
− Đao và kiếm quả là khó rời xa nhau. Khi Giang Kỳ đã ra đi rồi mà kiếm vẫn bám theo đao.
Y nhìn lại Thế Kiệt:
− Ngoài chuyện bắt tại hạ phải quỳ trước mộ phần Triều Thi Thi thì còn gì nữa không?
− Những chuyện sau này không liên quan đến Nguyên tiền bối.
Thiên Phục lắc đầu:
− Không thể không liên quan.
Thế Kiệt cau mày.

Thiên Phục lấy từ sau lưng ra một chiếc tráp đặt trên bàn. Y mở nắp chiếc tráp. Trong tráp là hai pho tượng kim thân La Hán.
Nhìn Thế Kiệt, Thiên Phục từ tốn nói:
− Chắc chắn Giang Kỳ đã di ngôn lại cho công tử phải hợp nhất Thập Nhị La Hán.
Thế Kiệt nhìn Thiên Phục:
− Đó là bổn phận của vãn bối.
Thiên Phục bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Thế Kiệt nói:
− Lệnh công tử vừa mới tái xuất giang hồ, nhưng ngoại danh vang dội từ Nam chí Bắc, còn hơn cả Quỷ Kiếm Đoạn Hồn khi xưa. Ta rất khâm phục công tử.
Thiên Phục vừa nói vừa đẩy chiếc tráp có chứa hai pho kim thân La Hán về phía Thế Kiệt:
− Một chút lòng ngưỡng mộ tặng cho Lệnh công tử.
− Trên đời này đâu ai cho không bao giờ. Chắc chắn Nguyên tiền bối sẽ đòi lại một thứ gì khác.
Thiên Phục nhìn Thế Kiệt, rồi quay sang bưng vò rượu rót ra chén.
Y vừa rót rượu vừa nói:
− Nếu như ta không đòi hỏi thứ gì khác.
− Vãn bối thật là khó nhận hảo ý của Nguyên tiền bối.
Thiên Phục thở dài:
− Có lẽ sư tôn Giang Kỳ đã truyền thụ kiếm thuật và cả ý tưởng sống cho Lệnh công tử.
− Vãn bối học được nhiều điều ở sư tôn.
− Nếu như ta trao hai pho kim thân La Hán cho Lệnh công tử, đổi lại ta sẽ không thực hiện điều thứ nhất trong di ngôn của sư tôn Giang Kỳ của công tử.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Không được. Điều đó trái với những gì mà sư tôn đã gởi gắm lại cho vãn bối.
− Công tử sùng bái Giang Kỳ, hay Giang Kỳ hiện thân là công tử?
− Công ơn dưỡng dục của sư tôn trở thành lẽ sống trong vãn bối.
− Ta lại nhìn thấy cái bóng của Giang Kỳ trong công tử.
− Nguyên tiền bối đã thấy và nhận ra điều đó. Vãn bối đã là chiếc bóng của sư tôn Giang Kỳ.
Thiên Phục thở dài một tiếng. Y nhìn Thế Kiệt nói:
− Lạ lùng thật...
− Nguyên tiền bối thấy gì mà cho là lạ?
Thiên Phục nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:
− Ta thấy ta trong đáy mắt của công tử.

− Vãn bối cũng đang hiện ra trong đáy mắt của Nguyên tiền bối.
Thiên Phục lại bưng chén rượu uống cạn.
Đặt chén rượu xuống bàn, y lơ đễnh nhìn ra ngoài:
− Ta không hiểu chuyện gì sắp xảy ra đây. Trong lòng ta nao nao một cảm giác rất khó tả.
− Nguyên tiền bối đang hồi tưởng lại dĩ vãng qua vãn bối. Hay đúng ra Nguyên tiền bối đang nhìn vào kẻ đã từng là đối thủ của mình qua vãn bối.
Thiên Phục thoạt nhíu mày:
− Lệnh chưởng đang tái hiện trong tâm tưởng ta một Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Thế Kiệt đặt thanh Quỷ Kiếm lên bàn rồi từ từ ngồi xuống chiếc đôn đối mặt với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.
Chàng khe khắt hỏi:
− Nguyên tiền bối rất hận sư tôn?
− Sư tôn của công tử cũng hận ta.
− Tại sao?
− Lệnh công tử muốn biết à?
Thế Kiệt gật đầu:
− Vãn bối rất muốn biết.
− Tất cả chỉ bởi một chữ tình.
Thiên Phục tự rót rượu ra chén uống rồi mơ hồ nhìn ra ngoài như đang hồi tưởng về một dĩ vãng xa xôi.
− Ta và sư tôn của công tử cùng yêu một người.
− Người đó chính là Triều Thi Thi?
Chàng vừa thốt ra ba tiếng Triều Thi Thi thì một làn gió thoảng đưa một mùi hương phấn dìu dịu nhanh chónh khỏa lấp không gian Trúc Xá.
Nguyên Thiên Phục như quá quen thuộc với mùi hương này, buột miệng nói:
− Triều Thi Thi.
Trong khi Thế Kiệt còn chưa định biết chuyện gì đang xảy ra thì một giọng nói cất lên ngay sau lưng chàng:
− Chỉ có Giang Kỳ mới là người biết yêu mà thôi.
Giọng nói thật ôn nhu, từ tốn và truyền cảm, nhưng tiềm ẩn trong giọng nói đó là sự căm hờn ủ ấp.
Thế Kiệt quay lại.
Đập vào mắt chàng là chân dung của Triều Thi Thi. Chỉ khác với bức chân dung Triều Thi Thi ở Dạ Nguyệt lầu là người này vận tang y trắng toát.
Thi Thi nhìn Thế Kiệt.
Thế Kiệt cũng nhìn nàng, nhưng cổ họng như nghẹn lại mà không thốt nổi một tiếng nào.
Chàng ngập ngừng mãi một lúc mới nói:

− Người chính là thân mẫu của ta?
Triều Thi Thi mỉm cười rồi nói:
− Ta không phải là thân mẫu của con ư?
Thế Kiệt bật đứng lên:
− Me....
Triều Thi Thi lắc đầu:
− Ta không thể là mẹ của con trước khi con lấy mạng người này.
Nàng vừa nói vừa chỉ Nguyên Thiên Phục.
Thế Kiệt nhíu mày.
Thiên Phục từ từ đứng lên:
− Nàng hận ta?
Thi Thi gật đầu:
− Có lẽ người ta hận nhất chính là Nguyên Thiên Phục.
− Nếu nàng hận ta thì nàng không phải là Triều Thi Thi.
Nàng nhìn Thiên Phục:
− Đúng...với ngươi thì ta không phải là Triều Thi Thi, nhưng với Thế Kiệt thì ta chính là Triều Thi Thi.
Thiên Phục trang trọng hỏi:
− Nàng muốn gì?
− Điều ta muốn là Thế Kiệt thay ta giết ngươi.
− Giết ta?
Thi Thi gật đầu. Nàng nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, ta chỉ có thể là thân mẫu của ngươi sau khi người này chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Nàng ôm vùng chấn tâm:
− Và điều đó Giang Kỳ cũng đã di ngôn lại cho ngươi.
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài:
− Me....
Thi Thi nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt khe khắt lạnh lùng:
− Có lẽ ngươi muốn biết vì sao ta đòi hỏi một điều mà ngươi không muốn làm? Trong tâm của ngươi có cái cảm giác mơ hồ, và cảm nhận một cái gì đó rất gần gũi với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục chứ gì?
Thế Kiệt bất giác gật đầu:
− Đôi khi con cảm nhận ra điều đó. Giữa con và Nguyên tiền bối rất gần gũi nhau.
Thi Thi thở dài:
− Thế Kiệt, tại sao ngươi lại cảm nhận ra điều đó chứ?
− Con cũng không biết nữa.
Chàng nhìn lại Thiên Phục:
− Vãn bối nói với tất cả tấm lòng của mình. Nhưng vãn bối không thể không

thực thi lời di huấn của sư tôn đã truyền lại.
Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:
− Nếu Lệnh công tử đã nói ra những gì mình suy nghĩ thì ta cũng không giấu. Trong tâm tưởng của ta, Lệnh công tử cũng rất gần gũi. Ta cảm nhận máu của công tử là máu của ta.
− Nếu tiền bối đã nghĩ như vậy, thì tiền bối đừng buộc Thế Kiệt phải dụng đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Có thân mẫu ở đây, tiền bối hãy quỳ xuống xưng tội dưới chân mẫu thân.
Thiên Phục lắc đầu:
− Ta không thể làm được điều đó.
Thi Thi xen vào:
− Ta không cần sự xưng tôn của y, mà ta cần cái mạng của y. Những gì y đã tạo ra thì giờ đây y phải trả lại. Đó mới chính là lẽ công bằng.
Thiên Phục nhìn Thi Thi:
− Nếu không có Thế Kiệt ở đây, ta đã lấy mạng cô nương.
Thiên Phục vừa nói vừa đặt tay vào đốc đao.
Thế Kiệt nhíu mày.
Tinh nhãn của chàng đóng đinh vào hữu thủ của Thiên Phục:
− Vãn bối không muốn đao kiếm bất minh.
Thiên Phục thở dài một tiếng, từ từ buông đốc ngọn Tàn Hồn Ma Đao.
Thiên Phục từ từ ngồi xuống. Y nhìn ra bên ngoài Trúc Xá:
− Ta đã từng chạy trốn Thi Thi, nhưng sao bây giờ vị cô nương này lại xưng là Thi Thi?
Đúng... nàng giống Triều Thi Thi như tạc nhưng sao trong tâm ta cảm thấy trống vắng và lãnh cảm với nàng. Một sự lãnh cảm mà ta có thể sờ mó được.
− Ngươi nói rất đúng, bởi vì ta đã sống trong cõi U Linh.
Thế Kiệt nhìn lại nàng:
− Me.... Con muốn biết sự thật.
− Nếu con tin vào những gì mẹ sắp nói.
− Con tin.
Triều Thi Thi liếc qua Thiên Phục, rồi bước đến bên Thế Kiệt. Nàng nắm lấy tay chàng:
− Con cũng có nét giống Nguyên tiền bối đó. Giống ở ánh mắt lạnh nhạt và vô tình.
Nhưng trong con còn có chữ tình của mẹ. Chính điều đó là điểm khác biệt không bao giờ con giống Nguyên Thiên Phục.
Nàng buông bàn tay Thế Kiệt:
− Trước đây ta và Thiên Phục đã từng yêu nhau. Nhưng y đã bỏ đi khi thấy túi phấn hương của Giang Kỳ đã tặng cho ta.
Thế Kiệt nhìn Thiên Phục.

Chàng lấy túi phấn hương từ trong túi da dê đặt lên bàn:
− Chẳng lẽ vì túi phấn hương này mà chữ yêu trở thành chữ hận trong trái tim Nguyên tiền bối?
Thi Thi lắc đầu:
− Đó chỉ là cái cớ để y rũ bỏ một chữ tình mà y đã tạo ra.
Thi Thi nhìn lại Thiên Phục:
− Nếu trước đây ngươi không thắng Giang Kỳ nửa chiêu đao thì đâu có sự Oan trái ngày hôm nay. Ngươi bỏ ta ra đi, và để lại cho Giang Kỳ mối hận tình ấp ủ mãi trong tâm tưởng, chỉ khi chết mới trút được nó.
Nàng lắc đầu:
− Nói thật ra ngươi đã gián tiếp giết Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.
Nàng nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, trong tâm tưởng của con có coi Giang Kỳ là cha của con không?
− Sư tôn chẳng khác gì đấng sinh thành của con.
− Nếu vậy thì ta chẳng lấp lửng làm gì nữa. Giang Kỳ đích thị là cha của con đó. Và người này đã gián tiếp giết cha con trong sự uất hận.
Thiên Phục đứng bật dậy:
− Ta không tin. Cô nương đừng buộc ta.
Thiên Phục vừa nói vừa nắm đốc Tàn Hồn Đao.
Thi Thi bình thản nhìn Thiên Phục nói:
− Nếu ngươi đủ can đảm xuất đao giết người diệt khẩu. Ta nói không đúng sao? Ngươi quá vô tình nên mới có ngày hôm nay. Ngày hôm nay ngươi để lại hậu quả cho bao người, còn ngươi thì vẫn dửng dưng rong ruổi theo những nẽo đường giang hồ.
Thi Thi nhìn ra bên ngoài Trúc Xá.
Bóng đêm đang dần buông xuống xóa đi ánh nhật quang tịch mịch. Nàng bước đến cây bạch lạp, đánh đá lửa châm vào ngọn bấc.
Ánh sáng từ ngọn bạch lạp khổng lồ lung linh hắt vào mặt Thế Kiệt và Thiên Phục.
Còn Triều Thi Thi trong bộ trang y trắng tóat nhanh chóng hiện thân là bóng ma U Linh nửa thật nửa giả.
Nàng đốt xong ngọn bạch lạp, quay lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, trước ngọn bạch lạp này ta muốn nhìn thấy cái chết của Nguyên Thiên Phục, hoặc là tấm lòng bội nghĩa của ngươi.
Thế Kiệt buông một tiếng thở dài. Chàng lặng nhìn Nguyên Thiên Phục:
− Nguyên tiền bối đã nghe tất cả rồi chứ?
− Đao kiếm thật vô tình.
Thiên Phục từ từ đứng lên:
− Ta không muốn Lệnh công tử trở thành kẻ bội nghĩa vong ơn.
Y buông một tiếng thở dài, lắc đầu nói tiếp:

− Nhưng đao kiếm thì không thể nào lường được.
− Vãn bối cũng nghĩ như Nguyên tiền bối.
Thế Kiệt nói xong quay lưng trở bộ bước ra ngoài. Thiên Phục nối bước theo sau lưng chàng.
Triều Thi Thi thoạt nhếch môi nặn một nụ cười mỉm. Nét giai nhân lộ vẻ thỏa mãn.
Màn đêm dày đặc buông xuống trùm lên không gian Trúc Xá một màu đen dày đặc, nhưng khoảng không trước Trúc Xá thì lại được ánh sáng chập chờn của ngọn bạch lạp nhuộm vàng. Một vùng sáng nhập nhoạng, nửa hư nửa thực.
Thế Kiệt và Thiên Phục đối mặt với nhau. Trong tâm tưởng của hai người là một mớ tạp niệm rối bời, không định hình được cái nguyên cớ vì sao phải đối đầu trong cửa sinh tử.

Hồi 49
Đao Rơi Kiếm Tàn

Buông một tiếng thở dài, Thiên Phục lắc nhẹ cổ tay. Lưỡi đao Tàn Hồn đã trút lớp lụa đỏ quấn lấy nó. Đao đã xuất tất Quỷ Kiếm cũng không thể nằm yên trong vỏ.
Ánh sáng xanh biếc của ngọn Quỷ Kiếm kẻ dọc khoảng không đen kịt chung quanh nó.
Đã hai lần đao và kiếm giao thủ với nhau, và đây là lần thứ ba. Lần thứ ba để phân định kiếm và đao ai là kẻ thắng, ai là người thua. Một sự lập lại mà cả hai đối thủ đều không biết vì nguyên cớ gì.
Thế Kiệt nói:
− Nguyên tiền bối, kiếm của vãn bối rất vô tình.
− Ta biết... Lệnh công tử đã được Giang Kỳ trui đúc điều đó để luyện kiếm. Hãy giữ sự vô tình đó để kiếm của công tử đạt đến cái thần của kiếm ý.
Thiên Phục từ từ hướng mũi đao về phía Thế Kiệt, rồi trang trọng nói:
− Giang Kỳ chắc đang ở đâu đây để thẩm chứng cho sự phân định này.
− Vãn bối cũng nghĩ như vậy.
Thế Kiệt hú vang một tiếng lồng lộng sau câu nói đó. Chàng muốn dùng tiếng hú để khỏa lấp sự trống rỗng trong tâm tưởng mình.
Cùng với tiếng hú như rồng ngân đó, Thế Kiệt thi triển Vô Ảnh Kiếm chụp tới Nguyên Thiên Phục. Kiếm ảnh của chàng không có sự biến hóa, nhưng toát ra một vùng sát kiếm khủng bố mà Nguyên Thiên Phục có thể cảm nhận được.
Cả vùng không gian trên chu vi mười trượng nhuộm màu xanh biếc mà không thể nhận biết đâu là ảnh kiếm quỷ cùng với thân ảnh của Lệnh Thế Kiệt.
Khi lưỡi Tàn Hồn Ma Đao cắt một đường sáng bạc thẳng tắp, thì cũng là lúc mũi quỷ kiếm xuất hiện. Mũi kiếm trượt trên sóng đao tạo ra muôn ngàn tia lửa li ti.
Xoảng...
Lưỡi đao Tàn Hồn rơi xuống đất, trong khi mũi kiếm đã đặt điểm chết ngay đúng giữa ngực Nguyên Thiên Phục.
Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:
− Công tử đã thắng ta. Nhưng ta sẽ không thực hiện yêu cầu của công tử.
Mặc dù đao của Thiên Phục đã rơi xuống đất, nhưng Thế Kiệt vẫn còn sững

sờ. Chàng nhìn Thiên Phục chằm chằm:
− Đao của tiền bối không thể xoàng như vậy được.
Thiên Phục thở dài:
− Chính ta cũng không biết nữa.
− Một cuộc giao thủ không trung thực.
− Ta không thể giải thích được điều gì khác hơn ngoài hai chữ không biết. Tất nhiên ta biết đao kiếm vô tình, nhưng cuộc giao thủ nào cũng có kẻ thắng người bại. Cuộc giao thủ hôm nay xem như đã kết thúc, để mãi mãi kiếm và đao chẳng bao giờ tái lập lại những gì đã xảy ra trong quá khứ.
Thiên Phục vừa nói hết lời thì Triều Thi Thi đã rít lên bằng giọng căm phẫn:
− Nguyên Thiên Phục, đâu dễ như ngươi tưởng tượng vậy.
Cùng với lời nói đó, bất thình lình Triều Thi Thi thi triển bộ pháp U Linh ma quỷ, chớp nhoáng đã lướt đến bên Thế Kiệt. Hữu thủ của nàng dựng lên vỗ luôn một chưởng vào lưng Thế Kiệt với tám thành công lực.
Thế Kiệt đâu có thể ngờ được thân mẫu mình lại bất thình lình tập kích sau lưng trong khi chàng đang đặt kiếm ngay tử huyệt Nguyên Thiên Phục. Trong tình thế hoàn toàn bất ngờ, Thế Kiệt hứng trọn thế chưởng của Triều Thi Thi vào bên bờ vai phải mà không có gì để phản kháng. Lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đâm luôn vào ngực Nguyên Thiên Phục.
Thiên Phục thối lui luôn ba bộ, trong khi Thế Kiệt buông hẳn đốc kiếm. Chàng quay ngoắt lại nhìn Thi Thi:
− Me....
Thi Thi gằn giọng nói:
− Ngươi phải lấy mạng gã.
Thiên Phục ôm vùng trọng thương nhìn Thi Thi nói:
− Ta nghĩ linh cảm của ta đúng. Nàng không phải là Triều Thi Thi. Với ta, Thi Thi không căm hờn và hận thù như nàng. Thi Thi là hiện thân của sự cam chịu và chấp nhận.
Chính vì thế mà ta chạy trốn nàng. Ta chạy trốn Thi Thi vì ta sợ sự hờn ghen trong ta vấy bẩn tâm hồn mẫn cảm của nàng.
Thiên Phục vừa dứt câu thì Thi Thi ngửa mặt cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:
− Thiên Phục, ngươi nói đúng. Đúng lắm đó, ta đâu phải là Triều tỷ tỷ. Nhưng ta và tỷ tỷ như hai mà một. Ta và tỷ tỷ chẳng khác nào một giọt nước. Có khác chăng là ta không nặng tình, nặng nợ như Triều tỷ tỷ mà thôi.
Nàng nhìn Thiên Phục bằng ánh mắt hằn học, rồi cáu gắt nói:
− Ta muốn Lệnh Thế Kiệt giết ngươi, bởi vì Thế Kiệt chính là đứa hài nhi mà ngươi đã tạo trong dòng máu của tỷ tỷ. Ngươi tạo ra Thế Kiệt rồi rũ áo ra đi, để mặc cho tỷ tỷ của ta mòn mỏi với cái bào thai của ngươi. Tỷ tỷ đã phải nhờ đến người đã yêu mình là Giang Kỳ vì biết khi sinh Thế Kiệt mình sẽ

chết. Tỷ tỷ của ta chết bởi sự vô võ mà ngươi đã đem đến cho người.
Nàng chỉ Thế Kiệt:
− Đúng ra kẻ phải chết chính là Thế Kiệt. Ta muốn chính tay ngươi hủy giọt máu mà ngươi đã tạo ra. Nhưng...
Thế Kiệt nghe những lời của U Linh Nhân nói mà ngỡ như sét nổ bên tai mình. Chàng gào lên:
− Trời ơi...
Chàng vừa gào vừa băng đến bên Thiên Phục.
Thiên Phục nhìn Thế Kiệt. Hai cánh môi biến sắc khẽ nhếch lên nặn một nụ cười.
Thế Kiệt run rẩy khi chạm vào ánh mắt của Thiên Phục.
Thiên Phục nói:
− Con không có lỗi.
− Cha...
− Thế Kiệt, bây giờ thì cha muốn quỳ trước mộ phần của mẫu thân con.
Thế Kiệt bật khóc:
− Cha... con sẽ đưa cha đến Diệu Thủ Thần Y...
− Một kiếm của Giang Kỳ để cha đền lại những gì đã cướp của nghĩa phụ con. Cha không có gì để oán trách cuộc đời này. Có chăng là sự hờn trách bản thân mình sao quá vô tình, lãnh cảm để rồi không nhận biết người hảo thê đã vò võ vì mình.
U Linh Nhân cất tiếng nói bằng giọng thật ai oán:
− Hai người làm ta xúc động. Nhưng ta sợ Thế Kiệt không có cơ hội đưa ngươi đi được đâu.
U Linh Nhân vừa nói vừa quay bộ trở vào trong Trúc Xá. Bóng của nàng vừa khuất thì hàng loạt những cao thủ đồng bộ xuất hiện.
Thấy một loạt những đại kỳ thủ của võ lâm cùng xuất hiện một lúc, Thiên Phục sa sầm mặt. Nhìn sang Thế Kiệt, Thiên Phục trang trọng nói:
− Thế Kiệt, con phải rời khỏi đây.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Không, con không thể để cha ở lại một mình.
Thế Kiệt vừa nói vừa cúi xuống nhặt ngọn Tàn Hồn Ma Đao. Chàng rít lên bằng giọng căm phẫn uất hờn:
− Ta muốn các người rời khỏi chỗ này.
Chàng vừa nói vừa toan vũ lộng Tàn Hồn Ma Đao nhưng bả vai trái chợt đau nhói và hữu thủ tê rần không sao cầm nổi thanh Tàn Hồn Ma Đao.
Cảm giác đó khiến Thế Kiệt biến sắc.
Trước những đại kỳ thủ của võ lâm Trung Nguyên, thế mà chàng lại rơi vào trạng thái này chẳng khác nào biến thành con cừu non yếu đuối trước bầy sói phàm ăn đang lăm le nhìn.

Đông Độc Âu Dung Thừa bước ra:
− Tiểu tử, chẳng lẽ một mình ngươi muốn đối đầu với tất cả những đại cao thủ của võ lâm sao? Ngươi có là Quỷ Kiếm Khách cũng không thể hý lộng quỷ thần mà lấy trứng chọi đá.
Thế Kiệt gằn giọng nói:
− Các ngươi muốn gì?
− Tiểu tử thừa biết mà.
− Những pho tượng kim thân La Hán?
Đông Độc gật đầu:
− Không sai.
− Ta sẽ trao những pho tượng đó cho các ngươi, để đổi lấy sự ra đi của ta và Nguyên Thiên Phục.
Đông Độc nhìn Thế Kiệt:
− Tiểu tử có thể đi được, nhưng Thiên Phục thì không.
− Tại sao?
− Gã là hậu vận không thể nào lường hết được.
− Nếu Tàn Hồn Ma Đao không đi cùng với ta thì các ngươi có nằm mơ cũng không thể có được những pho tượng kim thân La Hán.
Tây Kỳ nhìn Thế Kiệt:
− Nếu ngươi trao những pho tượng kim thân La Hán cho lão phu thì lão sẽ giúp ngươi rời khỏi đây.
Bất ngờ Thiên Phục rút lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn ra khỏi lồng ngực mình. Một vòi máu theo lưỡi kiếm phun ra ngoài rưới đỏ khoảnh đất trước mặt Thiên Phục.
Thiên Phục dùng tả thủ bịt lại vết thương, nói với Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, ta đưa con đi.
− Cha...
Đôi thần nhãn của Thiên Phục ánh lên cái nhìn khe khắt, lạnh lẽo và tàn nhẫn. Y lập lại lần nữa:
− Ta sẽ đưa con rời khỏi đây.
Y vừa nói vừa nhấn vào tay Thế Kiệt lưỡi Quỷ Kiếm và lấy lại lưỡi đao Tàn Hồn.
Sau khi lấy lại lưỡi đao Tàn Hồn, Thiên Phục dời nhãn quang hừng hực chiếu vào Đông Độc Âu Dung Thừa và Tây Kỳ Thạch Khởi:
− Ta sẽ đưa Thế Kiệt đi.
Âu Dung Thừa rít lên:
− Thiên Phục, ngươi đừng nằm mơ. Nếu gã tiểu tử kia không trao lại những pho kim thân La Hán thì đừng hy vọng rời khỏi đây.
Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng rồi nói:
− Nếu các người muốn có những pho tượng kim thân La Hán thì nhường

đường cho ta và Thiên Phục.
Thiên Phục nhìn lại chàng:
− Không, những pho tượng kia của nghĩa phụ Giang Kỳ. Con không có quyền đánh đổi nó để giữ lấy cái mạng nhỏ của ta.
Thiên Phục vừa nói vừa hoành đao lững thừng tiến thẳng về phía trước. Thế Kiệt bối rối vô cùng nhưng không sao nói được. Chàng hối hả bước theo Thiên Phục mà trong lòng bất an vô cùng.
Hai mươi gã cao thủ thuộc đội Câu Hồn của Câu Hồn Bang lướt ra chắn đường Nguyên Thiên Phục. Tất cả những gã đó đều đeo mặt nạ quỷ, binh khí là những chiếc câu liêm, tua tủa bủa tới Tàn Hồn Ma Đao.
Thiên Phục rít lên:
− Các ngươi dám cản bước chân ta.
Cùng với lời nói đó, ánh đao đã nhoáng lên tạo ra một màn ánh sáng bạc xé toạc không gian đen kịt. Chỉ có thể diễn tả đây là màn đao tiềm ẩn sát kiếp võ lâm của một kẻ đang tiến đến cổng tử thành.
Khi màn đao đó biến mất thì hai mươi gã cao thủ Câu Hồn Bang đã biến thành những khối thịt không toàn thây nằm lăn lóc trên mặt đất trong khi Thiên Phục vẫn rảo bộ bước đi.
Vùng ngực của Thiên Phục đỏ thẫm máu.
Cái chết của hai mươi cao thủ thuộc đội Câu Hồn Bang khiến cao thủ hắc đạo phải chùn bước. Đến ngay cả Đông Độc Âu Dung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi và cả Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cũng phải giật nẩy mình.
Thiên Phục đang bước đi bất thình lình sững bộ.
Y nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, hãy đi đi!
Sắc mặt Thiên Phục xám ngoét.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Con không thể đi được.
− Con đi đi. Ta biết mình chẳng còn sống được bao lâu đâu.
Thiên Phục nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt chan chứa tình cảm. Y nhẹ giọng nói:
− Trước đây khi cha học đao ma thì sư phụ có nói ta sẽ chết bởi một chiêu kiếm ngay đúng nốt ruồi giữa ngực. Lời nói của sư phụ vẫn còn vang vọng bên tai cha. Những gì sư phụ nói, cha không tin nhưng chính nốt ruồi đó đã dựng ra cái chết hôm nay của cha. Hình như tất cả đều có sự sắp xếp của ông tạo. Cha chỉ muốn con đừng bao giờ hóa thân thành kiếm sống.
Thiên Phục mỉm cười:
− Hồi đó mẹ con yêu cha cũng chính do nốt ruồi đó. Và đã có bao nhiêu người đi qua trong cuộc đời cha cũng từ nốt ruồi oan nghiệt kia. Đó là cái điềm mà sư phụ đã cảnh báo trước với cha. Một nốt ruồi để sau đó biến chữ

tình thành chữ hận.
Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:
− Cha vô cùng mãn nguyện khi biết Quỷ Kiếm Khách là con của mình.
Thiên Phục bắt đầu thở gấp, nhưng tuyệt nhiên dung diện không hề biểu lộ sự đau đớn thống khổ gì.
Thế Kiệt ôm lấy Thiên Phục:
− Cha...
Trạng thái của Thiên Phục khiến cao thủ hắc đạo vô cùng phấn chấn. Đông Độc Âu Dung Thừa lạng bộ lướt đến.
Lão toan kết liễu Thiên Phục nhưng Thế Kiệt quát lớn:
− Dừng tay, các ngươi không được đụng đến cha của ta.
Đông Độc thu hồi thủ pháp trảo công.
Thiên Phục nhìn lão bằng ánh mắt ngầu đục:
− Ta sẽ đi. Nhưng các ngươi không được đụng đến Thế Kiệt. Hãy để cho Thế Kiệt ra đi.
Tây Kỳ Thạch Khởi nheo nhéo nói:
− Nếu tiểu tử chịu giao những pho tượng kim thân La Hán thì chính lão phu sẽ mở cho y một sinh lộ.
Thế Kiệt nhìn Tây Kỳ nói:
− Ta sẽ giao những pho tượng kim thân đó cho các vị.
Tây Kỳ xòe tay tới trước:
− Đưa cho lão phu.
− Hãy vào trong Trúc Xá mà lấy.
Tây Kỳ Thạch Khởi nhìn Thế Kiệt rồi không nói nửa lời, bất ngờ quay lưng băng mình hướng về phía Trúc Xá. Sự bỏ đi đột ngột của Tây Kỳ Thạch Khởi buộc Đông Độc, Bắc Thần lẫn những người khác phải thoát theo lão.
Cao thủ hắc đạo như bầy sói phàm ăn nhâu nhâu băng về phía gian Trúc xá bởi tất cả đều muốn sở hữu những pho tượng kim thân La Hán, báu vật của võ lâm Trung Nguyên.
Mọi người vừa rời khỏi hiện trượng thì Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang xuất hiện.
Y băng đến trước mặt Thế Kiệt rồi dời mắt qua nhìn Thiên Phục.
Hạ Hàn Quang cau mày:
− Tiểu tử. Ngươi nhận ra ta chứ?
Thế Kiệt nhíu mày:
− Các hạ là ai?
− Ta là người đã tặng cho Quỷ Kiếm Giang Kỳ cỗ xe song mã đó.
Thế Kiệt sa sầm lại:
− Tại sao các hạ lại muốn hại sư tôn của ta?
− Sao tiểu tử lại hỏi ta câu hỏi dư thừa đó?

Hạ Hàn Quang vô tình nhìn thấy thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Gã ngớ ngẩn thốt lên:
− Ý... Tiểu tử giờ chính là Quỷ Kiếm Khách?
Y vừa nói vừa thối lại ba bộ.
Thế Kiệt nhìn Hạ Hàn Quang. Chàng gằn giọng nói:
− Các hạ mau biến nhanh đi, kẻo không kịp thấy bóng nhật quang nữa đó.
Hạ Hàn Quang thối tiếp hai bộ.
Miệng thì nói cứng, nhưng tâm của Thế Kiệt rối bời. Chàng nhìn gã Ngọc Diện Thư Sinh mà sợ y phát giác ra tình trạng của chàng.
Thế Kiệt nhìn chằm chằm gã họ Hàn:
− Các hạ chắc muốn kiểm chứng Quỷ Kiếm của ta chứ?
Hạ Hàn Quang mỉm cười:
− Ậy... Hạ mỗ đã biết kiếm thuật của huynh đài vô song, đâu dám kiểm chứng.
Y kính cẩn chắp tay cúi đầu:
− Tại hạ chỉ biết bái phục huynh đài mà thôi Y vừa nói vừa cúi lưng mọp xuống một cách kính cẩn. Lưng của Hạ Hàn Quang khòm hẳn xuống.
Thiên Phục gượng nói:
− Thế Kiệt coi chừng.
Cùng với lời nói đó, Thiên Phục chống hai tay lăn người qua lấy lưng làm mộc đỡ cho Thế Kiệt. Đúng như Thiên Phục dự đoán, từ chiếc lưng còm của Hạ Hàn Quang, một mũi phi tiễn tẩm độc đen kịt bắn xẹt ra ghim thẳng vào lưng Thiên Phục.
Phập...
Thiên Phục nẩy người.
Thế Kiệt rít lên:
− Ngươi...
Hạ Hàn Quang vừa dụng quỷ kế bắn được mũi phi tiễn ghim vào gáy Thiên Phục, liền trở bộ thoát chạy.
Thế Kiệt gầm lên:
− Ta sẽ tìm ngươi khắp cõi Trung Nguyên này.
Thiên Phục bặm môi, gượng nắm tay Thế Kiệt:
− Cha biết con đã bị Truy Mệnh Trâm của U Linh Môn. Hãy quay lưng lại đây.
− Cha tính làm gì?
− Hãy quay lưng lại đây.
Thế Kiệt đỡ Thiên Phục ngồi lên rồi vén áo quay lưng lại. Thiên Phục nhìn qua bả vai phải của chàng, buông một tiếng thở dài rồi gục đầu vào vai Thế Kiệt, áp miệng hút cây châm mỏng như sợi lông ngựa.
Thân ảnh Thiên Phục giật nảy một cái rồi ngã ngửa ra sau.

Thế Kiệt quay ngoắt lại. Thần nhãn tinh anh của Thiên Phục ngày nào giờ ngầu đục nhìn vào cõi hư vô mịt mù. Mũi Truy Mệnh Trâm xuyên qua yết hầu Thiên Phục.
Thế Kiệt ôm lấy Thiên Phục:
− Cha...
Thiên Phục gượng nói:
− Hãy đưa cha đến yên nghỉ bên mẹ của con.
Thế Kiệt gật đầu.
Hai cánh môi của Thiên Phục lại khẽ nhếch để nặn một nụ cười cuối cùng trước khi hồn chối bỏ xác.
Thế Kiệt ôm ghịt xác Thiên Phục vào lòng. Hơi ấm từ cơ thể Thiên Phục truyền qua chàng cho đến khi cơ thể Tàn Hồn Ma Đao giá lạnh.

Hồi 50
Bôn Tẩu

Lưng mang xác Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, hữu thủ cầm Quỷ Kiếm, tả thủ thì ngọn Tàn Hồn Ma Đao sáng ngời ánh thép, Thế Kiệt lững thững quay lại gian Trúc Xá. Sắc diện của chàng ngập tràn bầu sát khí mà bất cứ ai chạm mặt cũng phải ớn gáy lạnh xương.
Chàng ngạc nhiên khi thấy quanh Trúc Xá lố nhố xác những cao thủ hắc đạo. Còn vây quanh Trúc Xá là mười hai người vận trang y đạo tỳ đứng bất động.
Thế Kiệt cau mày tự hỏi:
− Những gã đạo tỳ này là ai?
Chàng chưa kịp lý giải câu hỏi đó thì từ trong gian Trúc Xá, Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu phi thân ra. Cả hai vung đôi quỷ thủ công tới một gã đạo tỳ đứng án ngay ngưỡng cửa Trúc Xá.
Đôi quỷ trảo của Tằng Mậu vỗ xuống đánh đầu gã đạo tỳ, còn binh khí của Tỉnh Câu móc tới vùng thượng đẳng của đối phương.
Gã đạo tỳ bị công kích vẫn mặc nhiên với những chiêu công của Nhất Ma Hoạt Sát và Nhị Ma Hoạt Sát, thậm chí chẳng thèm có phản ứng tránh né.
Chát... Chát...
Đôi quỷ trảo của Nhất Ma Hoạt Sát vỗ trúng đỉnh đầu gã đạo tỳ, nẩy ngược trở lại. Còn đôi quỷ trảo của Nhị Ma Hoạt Sát cũng chẳng khác gì quỷ trảo của Tằng Mậu.
Cả hai công gã đạo tỳ nhưng không hiệu quả, nên lạng bộ thối về sau chuẩn bị đối phó với đối thủ của mình. Hai gã vừa mới trụ tấn thì mười hai gã đạo tỳ bật người lên như những mũi tên thoát ra từ một cánh cung, ào ào nhảy xổ vào Nhất Ma và Nhị Ma.
Đứng thị trận, Thế Kiệt có cảm tưởng mười hai gã kia đều là những Cương Thi thì đúng hơn. Ý niệm đó còn đọng trong suy tưởng của chàng thì Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu rú lên lồng lộng.
Cùng với tiếng rú thảm thê đó, thân ảnh của họ bị xé thành từng khúc thịt.
Mười hai gã đạo tỳ thoát về chỗ cũ đứng bất động.
Cái chết của Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Tỉnh Câu khiến Thế Kiệt giật mình. Chàng chẳng biết mười hai gã đạo tỳ kia đã sử dụng môn công phu gì mà xem ra chúng chẳng hề sợ hãi binh khí, thậm chí chẳng biết cả sống và chết.

Thế Kiệt toan dấn bộ bước tới thì bất ngờ Kha Giã Na sư gia xuất hiện ngay bên cạnh chàng. Kha Giã Na nắm tay Thế Kiệt:
− Lệnh công tử, đừng nên vào đó. Hãy đi theo lão.
Thế Kiệt mừng rỡ khi gặp Kha Giã Na.
Kha Giã Na gật đầu, ngầm ý bảo chàng mau sớm rời khỏi chỗ này.
Hai người quay bộ thoát trở ra.
Kha Giã Na như đã quen thuộc những lối mòn trong Lâm Thủy Trúc nên lướt đi thoăn thoắt. Chẳng mấy chốc hai người đã đến dòng kênh bên bìa Lâm Thủy Trúc.
Một chiếc thuyền nan có mui từ ngoài băng băng lướt vào. Mạn thuyền vừa cặp bờ, từ trong khoang thuyền Cáp Nhật Hồng bước ra:
− Lệnh đại ca, mau lên thuyền đi!
Thấy Nhật Hồng, Thế Kiệt mừng rỡ vô cùng. Chàng và Kha Giã Na nhanh chóng bước xuống thuyền. Chiếc thuyền nan nhanh chóng lướt ra ngoài khơi.
Kha Giã Na nói:
− May mắn lão đã đến kịp. Nếu không công tử đã vướng vào Cương Thi trận pháp của U Linh lão quỷ rồi.
Nhật Hồng thở phào một tiếng.
Nàng nhìn Thế Kiệt:
− Đại ca... Vương mẫu đang ở trong khoang thuyền.
Nghe Nhật Hồng nói, chàng ngạc nhiên hơn nên hỏi lại nàng:
− Vương mẫu vào Trung Nguyên?
Nhật Hồng gật đầu.
Kha Giã Na giúp Thế Kiệt đặt xác Thiên Phục xuống sàn thuyền. Mụ nhìn Thế Kiệt.
Chàng nhìn Nhật Hồng:
− Muội muội, đây là thân phụ của huynh đó.
Nhật Hồng tròn mắt:
− Nguyên Thiên Phục là cha của đại ca?
Thế Kiệt gật đầu:
− Rồi huynh sẽ nói cho muội biết.
Kha Giã Na lên tiếng:
− Lệnh công tử hãy vào ra mắt Vương mẫu đi, để mụ chăm sóc thi thể của Nguyên đại hiệp.
Kha Giã Na vừa nói vừa cởi áo choàng phủ lên thi thể Thiên Phục.
Nhật Hồng nhìn chàng:
− Đại ca... Vương mẫu đang chờ đại ca.
Thế Kiệt nhìn lại xác Thiên Phục lần nữa rồi khom người bước vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền mùi trầm tỏa hương thơm ngào ngạt. Vương mẫu ngồi kiết đà, phía trước bà là chiếc lư trầm đang tỏa hương.
Cáp Nhật Hồng len đến ngồi cạnh bên Vương mẫu.
Thế Kiệt quỳ xuống, trịnh trọng nói:
− Vãn bối là Lệnh Thế Kiệt, bái kiến Vương mẫu.
Vương mẫu nhìn chàng:
− Ta miễn lễ cho công tử.
Chàng ngẩng lên đối mặt với Vương mẫu. Trong lòng Thế Kiệt bất giác nảy sinh lòng ngưỡng mộ bởi phong thái uy nghi đĩnh đạc của Vương mẫu.
Vương mẫu quay sang Nhật Hồng:
− Con hãy rót trà mời Lệnh công tử.
Nhật Hồng gật đầu rồi bưng bình trà rót ra chén ngọc. Nàng liếc trộm Lệnh Thế Kiệt.
Những nét u uẩn trên sắc diện của Thế Kiệt khiến trái tim nàng nhói đau.
Nhật Hồng lí nhí nói:
− Lệnh huynh dùng trà!
Thế Kiệt khẽ gật đầu, nhưng cầm lấy chén trà rồi lại đặt xuống.
Vương mẫu nói:
− Ta chia buồn với Lệnh công tử.
− Vãn bối đa tạ Vương mẫu.
Thế Kiệt nhìn Vương mẫu, trang trọng nói:
− Vào Trung Nguyên lần này chắc chắn Vương mẫu có đại sự?
Vương mẫu gật đầu:
− Không sai.
Nhìn những làn khói trầm bay lơ lửng, như đang nhìn vào cảnh giới mơ hồ nào đó, Vương mẫu ôn nhu nói:
− Câu chuyện này xảy ra lâu lắm rồi.
Buông một tiếng thở dài, Vương mẫu kể tiếp:
− Chuyện xảy ra trên núi Côn Luân.
Vương mẫu nhìn lại Thế Kiệt:
− Cách đây hơn trăm năm, trên võ lâm đã phân chia thành hai nhánh hắc đạo và bạch đạo. Hắc đạo và bạch đạo lúc nào cũng đối kháng với nhau. Lúc thì hắc đạo hưng thịnh, lúc thì bạch đạo phát dương quang đại. Cả hai nhánh đều có những bậc kỳ tài võ lâm. Mặc dù đối kháng, nhưng tuyệt nhiên võ lâm chưa bao giờ xảy ra màn máu đổ thịt rơi.
Vương mẫu lại nhìn những khói trầm bay lơ lửng:
− Ta nói thế, Lệnh công tử sẽ nghĩ ta là người Tây Hạ sao lại quá rành về võ lâm Trung Nguyên chứ gì?
− Vãn bối quả đang thắc mắc.
− Ta cũng là người của Trung Nguyên, thuộc Côn Luân phái.

− Nếu Vương mẫu là người của Trung Nguyên, vãn bối vô cùng hoan hỷ.
− Dù bổn vương có là người của Côn Luân phái, sợ e rằng đã quá trễ để ngăn một kiếp nạn trăm năm về trước để lại.
Vương mẫu nhìn lại Thế Kiệt:
− Hy vọng bây giờ chỉ còn có công tử.
− Vãn bối mong được sự chỉ giáo của Vương mẫu.
Vương mẫu bùi ngùi nói:
− Phải chi Thiên Phục đừng sớm ra đi như vậy.
Thế Kiệt cúi đầu. Bất giác lệ thương cảm trào ra khóe mắt chàng.
Chàng lí nhí nói:
− Thân phụ ra đi có lỗi của vãn bối. Bây giờ vãn bối muốn chuộc lại tội lỗi lắm đó cũng không được.
Vương mẫu lắc đầu:
− Đừng oán trách mình. Hãy nhìn về phía trước. Nếu như Lệnh công tử ngăn được kiếp nạn cho thiên hạ thì đã tạo hồng phước cho Thiên Phục rồi.
Vương mẫu buông một tiếng thở dài:
− Khi ta nhận được nhạn thư của Nhật Hồng báo về cái chết của hai vị Lạt Ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố thì không thể ngồi yên bên Tây Hạ được nữa mà đích thân vào Trung Nguyên.
Thế Kiệt nhíu mày quay sang Nhật Hồng hỏi:
− Nhị vị Lạt Ma chết rồi à? Ai đã hạ sát hai người đó?
Nhật Hồng nhìn Vương mẫu rồi quay lại Thế Kiệt:
− Khi huynh đi theo U Linh Nhân, trong lòng muội cảm thấy bất an nên nhờ nhị vị Lạt Ma theo huynh trợ giúp. Không ngờ họ gặp đại nạn diệt thân bởi U Linh Quỷ Công. Mặc dù nhị vị hộ tướng đó có Mật Công hộ thân nhưng không tránh khỏi cái chết.
Nàng nhìn Vương mẫu:
− Một khi bị trúng U Linh Quỷ Công thì trên cơ thể người đó có năm dấu ngũ cốt. Nếu xác của họ không sớm tiêu hủy thì sau ba ngày tự động tìm đến cổ mộ U Linh để hóa thân thành Cương Thi Thế Kiệt giật mình:
− Vãn bối đã thấy mười hai người có hành động và thủ pháp như những Cương Thi tại Trúc Xá.
− Nếu nhị vị hộ tướng của bổn vương không thiêu cái xác phàm thì cũng sẽ bị hóa thân thành Cương Thi mà thực hiện ý định của họ.
− Vương mẫu, chẳng lẽ có chuyện ma quỷ trên cõi nhân gian này sao?
− Nói ra thì khó tin, nhưng đó là sự thật. Mà chuyện đã xảy ra cách đây trên trăm năm rồi. Trong một đêm mưa gió sấm chớp đầy trời thì một tia sét vô tình đánh xuống cổ mộ U Linh. Trong cổ mộ xuất hiện một đạo sáng xanh rờn. Hiện tượng đó kích thích trí tò mò của thiên hạ. Ai cũng kháo với nhau trong cổ mộ có báu vật.

− Cổ mộ có báu vật à?
− Không có báu vật gì cả, mà là một pho thiên thạch phát sáng. Không một ai biết công dụng của pho thiên thạch. Nhưng rồi một hôm mười hai vị Lạt Ma đến cổ mộ U Linh dời pho thiên thạch về đỉnh Côn Luân. Mười hai vị Lạt Ma đó không nói vì sao phải dời tảng thiên thạch đó về Côn Luân. Sau này sư phụ mới cho bổn vương biết.
Vương mẫu bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ để lấy giọng:
− Mười hai vị Lạt Ma tổ sư dùng chân ngươn thuần dương, phối hợp cùng hỏa khí của mặt trời để hủy pho thiên thạch. Nếu đúng một trăm ngày thì pho thiên thạch sẽ tự hủy, nhưng mới chín mươi chín ngày thì có một người với thanh kiếm xanh rờn đến Côn Luân lấy pho thiên thạch đi.
Thế Kiệt cau mày:
− Vương mẫu, người đó chính là Kiếm Vương?
− Sau này y mới là Kiếm Vương.
− Vãn bối đã gặp Kiếm Vương.
Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:
− Ta biết công tử đã gặp Kiếm Vương, nên kiếm thuật mới...
Vương mẫu nhấp tiếp một ngụm trà lấy giọng, nói:
− Khi biết pho thiên thạch bị lấy mất, mười hai vị Lạt Ma đoán ra ngay mục đích của người đến lấy pho thiên thạch đó. Mười hai người bế môn luyện công. Cuối cùng đã tìm ra và chế tác một thanh kiếm có thể khắc chế tà khí trong pho thiên thạch quỷ kia. Nhưng muốn dụng được sự linh diệu của thanh kiếm trời đó thì người dụng kiếm phải hấp thụ tinh khí của mười hai vị Lạt Ma La Hán. Chính vì lẽ đó mà trước khi viên tịch, họ đã dồn khí công vào mười hai pho tượng kim thân La Hán.
Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:
− Kiếm Vương đã xuất hiện đoạt lấy thanh kiếm mà hiện nay công tử là chủ nhân.
− Vương mẫu muốn nói đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn?
Vương mẫu gật đầu:
− Đó chính là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Giang Kỳ. Nhưng nếu không có linh khí của mười hai vị La Hán thì nó không thể phát tác được oai lực vô biên.
Vương mẫu thở ra rồi nói tiếp:
− Khi Thiên Phục thấy thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Giang Kỳ thì biết ngay mục đích của Kiếm Vương, nên thân hành đến Tây Hạ gặp ta. Phải mất mười tám năm, ta và Thiên Phục mới tìm ra bí mật hấp thụ linh khí của mười hai vị Lạt Ma. Thiên Phục ghi toàn bộ vào di cảo và trao cho Giang Kỳ. Và đặt nhiều hy vọng vào Giang Kỳ, thậm chí ra đi hy sinh chữ tình để với Triều Thi Thi.
Vương mẫu nhìn ra ngoài khoang thuyền:

− Nhưng tất cả không như Thiên Phục nghĩ.
Thế Kiệt lấy trong ngực áo bức di cảo của Thiên Phục:
− Vương mẫu, đây là di cảo mà thân phụ đã để lại cho sư tôn.
− May mắn lắm rồi. Nếu bức di cảo này công tử để chung với những pho kim thân La Hán thì chúng ta hết cơ hội.
Vương mẫu nhìn Thế Kiệt, ôn nhu từ tốn nói tiếp:
− Tất nhiên Kiếm Vương cũng biết mục đích của mười hai La Hán nên sau khi độc tôn thiên hạ, y liền thâu tóm mười hai pho tượng kim thân La Hán cùng với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Kiếm Vương kỳ vọng vào pho thiên thạch kia. Một khi y tịch diệt thì có thể cải tử hoàn sinh trong trạng thái khác.
Thế Kiệt nhìn Vương mẫu:
− Kiếm Vương đã hoàn sinh?
Vương mẫu gật đầu:
− Nói đúng hơn, Kiếm Vương đã biến thành Cương Thi chứ chẳng phải là một con người.
Kiếp nạn của võ lâm thật là khó lường, nếu như Kiếm Vương tạo ra hàng trăm, hàng ngàn Cương Thi bằng khối đá thạch quỷ kia. Chẳng bao lâu cả Trung Nguyên sẽ biến thành một bãi tha ma như cõi a tỳ địa ngục.
Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, nhất định Kiếm Vương sẽ tìm đến công tử để đoạt lại Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Nhật Hồng nói:
− Mẫu thân, vậy có cách chi để chống lại Kiếm Vương không?
− Lệnh Thế Kiệt là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì chỉ có Thế Kiệt mới đủ sức chống lại Kiếm Vương. Nhưng muốn như vậy thì Thế Kiệt phải hấp thụ linh khí của mười hai vị La Hán.
Thế Kiệt bối rối nói:
− Vãn bối bất tài nên không giữ được những pho kim thân La Hán.
− Công tử giữ được cái mạng đã là tốt lắm rồi. Chúng ta sẽ tìm cách lấy lại mười hai pho tượng kim thân La Hán. Nếu ta đoán không lầm bây giờ mười hai pho tượng kim thân La Hán kia đã ở trong tay Kiếm Vương.
Nhật Hồng bối rối sau khi nghe Vương mẫu nói. Nàng lo lắng hỏi Vương mẫu:
− Những pho tượng kim thân La Hán nằm trong tay Kiếm Vương, chúng ta đâu có cách gì đoạt lại chứ.
Vương mẫu thở dài:
− Chúng ta sẽ tìm cách. Mẫu thân tin vào sự sắp đặt của ông trời. Nếu ông trời không cho chúng ta cơ hội thì đây đúng là ngày tận diệt. Ông trời không muốn như vậy đâu.

Thế Kiệt nói:
− Vãn bối sẽ tìm Kiếm Vương đoạt lại mười hai pho tượng đó.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Không được.
Vương mẫu nhìn chàng:
− Thế Kiệt, trước khi hấp thụ được linh khí của mười hai vị La Hán thì không nên dụng sức đối phó với Kiếm Vương. Nếu dụng sức đối phó với y chẳng khác nào châu chấu đá xe, mang trứng chọi với đá mà thôi. Phải dùng diệu kế để lấy mười hai pho tượng kim thân La Hán đó.
Nhật Hồng nói:
− Đại ca, Vương mẫu nói đúng. Lúc này cho dù đại ca có là kiếm thủ siêu quần cũng không phải là đối thủ của Kiếm Vương. Bởi Kiếm Vương không còn ở trạng thái như chúng ta mà đã hóa thân thành Cương Thi rồi.
Vương mẫu nhìn Thế Kiệt nói:
− Hiện tại tạm thời chúng ta ẩn tích để giữ thanh kiếm quỷ rồi tìm cách sau.
Thế Kiệt nhìn Vương mẫu nói:
− Vương mẫu, chúng ta chẳng còn cách gì khác à?
− Ta chưa nghĩ ra cách gì để đối phó với Kiếm Vương.
Nhật Hồng nói:
− Đại ca, nhất định chúng ta sẽ tìm ra cách để đối phó với Kiếm Vương.
− Nhưng càng để lâu càng bất lợi cho chúng ta.
Vương mẫu lắc đầu:
− Lúc này chưa phải là thời cơ của chúng ta đâu.
Chiếc thuyền nan từ từ cặp bờ.
Vương mẫu cùng với Thế Kiệt và Nhật Hồng ra ngoài khoang thuyền.
Thế Kiệt cõng xác Thiên Phục lên lưng bước lên bờ. Sau khi tất cả đã lên hẳn rồi, Vương mẫu giở ngọc thủ vỗ thẳng xuống chiếc thuyền nan một đạo kình ôn nhu.
Chiếc thuyền nan vỡ tan thành từng mảnh vụn.
Vương mẫu nhìn chàng:
− Ta không muốn để lại dấu tích.
Cỗ xe song mã xuất hiện. Ngồi trên ghế xà ích chính là Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi.
Lão ăn mày vừa nhìn thấy xác Thiên Phục, buông luôn dây cương, phi thân xuống. Lão bật nói thổn thức:
− Đồng tửu... đồng tửu... Ngươi đi rồi à?
Nghe lão ăn mày nói Thế Kiệt chỉ biết gục đầu.
Vương mẫu thở ra rồi vỗ vai lão thâu nhi:
− Lão huynh... Chúng ta mau sớm rời khỏi đây tốt hơn. Lúc này không phải lúc than khóc tiếc nuối người đã chết.

Thần Hành Dị Cái lườm Thế Kiệt:
− Tiểu tử đã bội ngôn với lão phu.
− Vãn bối có lỗi, nhưng vãn bối không bao giờ có tâm lấy mạng cha mình.
Thần Hành Dị Cái tròn mắt:
− Nguyên Thiên Phục là cha của ngươi?
Thế Kiệt bặm môi gật đầu.
Chàng nấc khẽ một tiếng, lệ thảm trào ra nhểu giọt xuống hai bờ môi khô khốc.
Lão ăn mày gượng nói:
− Lão ăn mày lỡ lời. Tiểu tử đừng trách.
Thế Kiệt ôm xác Thiên Phục đặt vào khoang xe.
Vương mẫu nhìn lão rồi nhìn Thế Kiệt.
Vương mẫu khẽ lắc đầu rồi bước lên xe. Nhật Hồng cũng len vào khoang, Thần Hành Dị Cái lắc vai băng lên ngồi vào ghế xà ích.
Vương mẫu nói:
− Lão huynh đã thông báo với Thiếu Lâm tự kiếp nạn này chưa?
− Lão ăn mày đã báo rồi. Nhưng không biết mấy lão đầu trọc sắp xếp như thế nào. Còn những danh phái khác lão ăn mày cũng đã cho người đi thông báo luôn rồi. Chỉ sợ mấy gã chưởng môn bị thịt không tin vào kiếp nạn mà không chuẩn bị. Đợi nước tới chân rồi tha hồ mà nhảy đong đỏng như dẫm phải lửa.
Vương mẫu buông một tiếng thở dài:
− Lão huynh cho xe ngựa chạy đi!
Thần Hành Dị Cái vừa ra roi để đôi Thiên Lý Long Câu phi nước đại lao về phía trước thì phía sau xe có ngọn gió hiu hiu thổi tới. Ngọn gió lạ đó buộc Vương mẫu ngoái đầu nhìn lại.
U Linh Nhân đang phiêu bồng đuổi theo cỗ xe song mã.
Vương mẫu nhíu mày:
− Họ đuổi theo chúng ta.
Vương mẫu nhìn lại Thần Hành Dị Cái:
− Lão huynh cho ngựa chạy nhanh lên.
Thần Hành Dị Cái gật đầu, đánh roi đen đét vào cặp mông đôi Thiên Lý Long Câu, miệng không ngừng thét:
− Hê... Hê... Nhanh lên... Nhanh nữa lên! Hê... Hai con rùa chạy nhanh nữa lên nào.
Đôi Thiên Lý Long Câu phi nước đại kéo theo cỗ xe lao đi vun vút.
Mặc dù đôi Thiên Lý Long Câu đã phi hết sức của chúng, thậm chí mồ hôi tuôn ra ướt đẫm lớp lông đen mượt, nhưng vẫn không làm sao cắt được U Linh Nhân đang rượt theo phía sau.

Thần Hành Dị Cái rít lên:
− Lũ quỷ này không muốn để chúng ta đi mà.

Hồi 51
Dĩ Vãng Hận Thù

Thế Kiệt toan thoát ra khỏi khoang xe nhưng Vương mẫu đã cản chàng lại:
− Cứ đi theo lão thâu nhi mà lo hậu sự cho Nguyên Thiên Phục, để cho ta đoạn hậu.
Vương mẫu nhìn lại Kha Giã Na.
Kha Giã Na hiểu ngay cái nhìn của Vương mẫu, khẽ gật đầu rồi nói với Thế Kiệt:
− Lệnh công tử chăm sóc cho Nhật Hồng.
Vương mẫu nói:
− Bảo trọng.
Nhật Hồng bồi hồi nói:
− Mẫu thân bảo trọng.
− Mẹ tự lo cho mẹ được. Ta biết các người sẽ đi đến đâu. Tất nhiên ta sẽ tìm đến.
Vương mẫu nói xong, giũ nhẹ hai ống tay áo xiêm y, cất mình thoát ra khỏi khoang cỗ xe song mã. Kha Giã Na cũng băng mình theo bà. Cả hai người đều dụng đến tuyệt kỹ khinh thuật. Thân ảnh của họ như cõi gió vút lên cao ba trượng.
Không cần hạ thân trụ tấn, Vương mẫu vẫn có thể vũ lộng đôi ngọc thủ thần kỳ tống ra hai đạo nhu kình tập kích trực diện U Linh Nhân.
Phối hợp với Vương mẫu, Kha Giã Na cũng tống ra hai đạo nhu kình, tạo ra một thế gọng kềm như lưỡi kéo ào ào tập kích U Linh Nhân.
Trước hai đối thủ thượng thặng đó, U Linh Nhân không hề nao núng, mà dụng thuật U Linh Bộ Pháp, phiêu bồng đạp lên sóng chưởng của Vương mẫu, còn hữu thủ thì đẩy ra một trận cuồng phong giá buốt đón thẳng vào chưởng pháp của Kha Giã Na.
Ầm...
Cả một vùng không gian như chấn động bởi sự phản hồi của chưởng khí.
Trong khi chưởng kình ôn nhu của Vương mẫu xới bật gốc một tán cây đại thụ thì Kha Giã Na sau khi đón thẳng một chưởng với U Linh Nhân thân pháp trượt dài về sau năm bộ.
Trong khi đó U Linh Nhân xem ra chẳng có chút hề hấn gì sau khi đối chưởng với Kha Giã Na. Đã không biểu lộ chút gì có thể gọi là hao tổn nguyên âm chân khí mà còn đảo bộ T với thân pháp như trôi trên mặt đất,

hướng về phía Vương mẫu cách không phóng ra hai đạo chỉ khí U Linh. Âm thanh rít lên nghe tợ như tiếng lụa xé, chứng tỏ tiềm ẩn trong chỉ khí của U Linh Nhân là sát khí chết người.
Vừa công hụt đối phương một chưởng, Vương mẫu mặc dù đã chuẩn bị trước mình phải đối phó với một đại cao thủ, nhưng cũng không ngờ bộ pháp của đối phương quá thần kỳ. Bà thoáng giật mình, toan liên thủ thi triển chưởng kình tập kích tiếp thì đã nghe tiếng chỉ khí rít veo véo hướng về phía mình.
Sự biến hóa và thủ pháp xuất chiêu liên hoàn của U Linh Nhân khiến Vương mẫu thoáng một chút bối rối. Mặc dù vậy, Vương mẫu vẫn kịp giũ hai ống tay áo xiêm ý đánh ra hai đạo khí xoáy đón thẳng đỡ thẳng tới chỉ kình U Linh.
Ầm... Ầm...
Lần đánh thẳng đỡ thẳng này, U Linh Nhân phải tháo lùi lại một bộ, nhưng bên kia Vương mẫu phải thối lùi tới ba bộ. Mặc dù thối lui những ba bộ nhưng thân ảnh của bà vẫn lắc lư như cành liễu bị gió đùa.
Kha Giã Na cất mình lên cao hai trượng, nhắm U Linh Nhân lướt tới. Đôi trảo công của Kha Giã Na vươn ra như mười chiếc móng vuốt chộp tới vùng thượng đẳng của đối phương.
Thế trảo của Kha Giã Na lần này thật dũng mãnh và quyết liệt, tưởng chừng như lão sư gia quyết một chiêu cùng tử với U Linh Nhân.
Lão sư gia Kha Giã Na phải hành thủ như vậy thôi, bởi trong ý niệm sau khi thấy Vương mẫu phải tháo lui ba bộ, chưa thể trụ tấn vận công thì U Linh Nhân có thể tập kích tiếp thì sự nguy hại sẽ đến với Vương mẫu.
Đôi trảo công khốc liệt của Kha Giã Na chưa kịp chạm đến đích thì bất chợt U Linh Nhân dụng tới bộ pháp U Linh thoáng cái lòn qua trảo công của đối phương, rồi bất ngờ cũng dụng trảo từ phía sau thộp tới gáy lão sư gia Kha Giã Na.
Kha Giã Na không ngờ U Linh Nhân lại lợi hại đến độ bà ngỡ như mình đang công kích một chiếc bóng hư hư không có thật và khi áp lực xuất hiện sau gáy mới giật mình, toan hoành thân để chống đỡ, nhưng áp lực kia nhanh hơn ý niệm và phản xạ của Kha Giã Na sư gia.
Gáy của Kha Giã Na sư gia như bị đóng băng, không sao nhúc nhích được.
Lão sư gia biết ngay tình thế của mình, nên than thầm:
− "Mình không còn cơ hội để phục vụ cho Vương mẫu rồi.".
Cùng với ý niệm đó, Kha Giã Na sư gia gào lên:
− Vương mẫu đừng nghĩ đến tôi, hãy đi đi!
Tiếng gào của Kha Giã Na vừa dứt thì Vương mẫu lạng người lướt đến. Bà khoát tay thét lên:
− Dừng tay!

Một tay khống chế gáy Kha Giã Na, U Linh Nhân nhìn lại Vương mẫu.
Vương mẫu ôn nhu nói:
− Tôi biết cô nương không phải là Cương Thi, sao lại truy sát chúng tôi như những Cương Thi vô tâm vô tính kia chứ?
Tay không buông tha Kha Giã Na, U Linh Nhân vuốt lại mái tóc dài ra sau lưng để lộ chân diện mục của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.
Vương mẫu nhận ra chân diện mục của U Linh Nhân, buột miệng nói:
− Cô nương chính là Triều Thi Thi?
U Linh Nhân lắc đầu:
− Không phải, nhưng ta và tỷ tỷ là một.
U Linh Nhân chớp đôi mắt sáng ngời:
− Tại sao các người lại giúp Thế Kiệt đưa xác Thiên Phục đi? Đáng lý ra các người phải để Thế Kiệt và Thiên Phục biến thành Cương Thi hoặc tan ra thành đất thành bùn.
Vương mẫu nhíu mày:
− Cô nương hận Thế Kiệt và Thiên Phục, trong khi lại coi Triều Thi Thi là người thân của mình?
− Đó là lời nguyền của ta.
− Cô nương biết Triều Thi Thi chính là thân mẫu của Thế Kiệt và là hảo thê của Nguyên Thiên Phục?
U Linh Nhân gật đầu:
− Biết. Biết như thế nhưng ta cũng đã khắc chú lời nguyền trong cổ mộ U Linh là bắt Thiên Phục phải tự tay hủy giọt máu của hắn. Hoặc ngược lại chính giọt máu của gã tạo ra lấy mạng gã. Có như thế mới thỏa lòng ta, và tỷ tỷ Triều Thi Thi mới có thể mỉm cười trong cõi U Linh.
Vương mẫu thở dài:
− Cô nghĩ Nguyên Thiên Phục phụ tình nên tỷ tỷ của cô mới chết?
− Gã không phụ tình, sao lại bỏ rơi hảo thê và cả giọt máu của gã nữa?
Vương mẫu thở hắt ra một tiếng ôn nhu nói:
− Cô nương đặt chữ hận không đúng.
− Bổn cô nương không có quyền trả hận cho tỷ tỷ của mình ư?
− Tôi nói cô nương đặt chữ hận không đúng, bởi vì cô nương đã hiểu lầm Nguyên Thiên Phục.
U Linh Nhân lắc đầu:
− Ta không nghĩ sai về gã vô tâm vô tình Nguyên Thiên Phục đâu.
− Cho là Thiên Phục vô tình, nhưng cô nương cũng phải biết Thế Kiệt là gì với mình chứ.
Thế Kiệt vẫn còn mối quan hệ với cô nương. Cọp dữ còn không ăn thịt con, huống chi là người. Cô nương đã vì tỷ tỷ của mình mà trả hận, nhưng trả hận rồi cô có biết đâu dưới suối vàng tỷ tỷ của cô càng hận cô hơn.

U Linh Nhân thở ra:
− Ta đã nguyện phải tiêu hủy cái nhân đã mang đến cái khổ cho tỷ tỷ.
− Tôi nghĩ Triều Thi Thi sẽ không muốn cô nương làm như vậy. Bởi vì Triều Thi Thi đã mang giọt máu của Thiên Phục, và dưỡng giọt máu đó mà không màng đến tính mạng của mình. Bây giờ cô nương lại truy sát tận cùng để hủy giọt máu của tỷ tỷ mình đi, làm như vậy có đúng đạo đúng nghĩa hay không?
− Thiên Phục đã vô tâm vô tình thì hắn phải nhận cái hậu quả do chính hắn tạo ra chứ.
Vương mẫu lắc đầu:
− Nguyên Thiên Phục không vô tâm vô tình. Thiên Phục ra đi bởi vì biết có cái ngày kiếp nạn tận diệt sẽ xuất hiện trong võ lâm. Mười tám năm, Thiên Phục đã mày mò và khảo cứu với niềm hy vọng cứu cho võ lâm thoát khỏi kiếp nạn diệt vong.
U Linh Nhân hừ nhạt một tiếng:
− Bà tâng cao Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục quá rồi đó.
− Ta có nói ra cô nương cũng không tin. Bởi hiện tại cô nương là người của U Linh.
− Không có U Linh thì sao ta trả được mối hận cho tỷ tỷ của ta chứ?
− Nếu Triều Thi Thi còn sống thì sẽ oán trách cô nương đó. Nàng oán chữ hận trong tâm tưởng của cô mà đánh mất chữ nhân. Hiện tại Thiên Phục đã chết rồi, tất cả những niềm hy vọng đều đặt vào Thế Kiệt, bởi Thế Kiệt là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Chẳng lẽ cô nương hận cả người chết?
U Linh Nhân buông tiếng thở dài. Ánh mắt thoạt dịu lại và chìm nhanh vào cõi hoài niệm xa xôi.
U Linh Nhân nhìn Vương mẫu:
− Ta tạm tha cái mạng của các ngươi lần này, nhưng đừng để cho ta gặp Thế Kiệt. Nếu ta gặp lại Thế Kiệt thì chẳng khác nào gặp Nguyên Thiên Phục đâu.
U Linh Nhân buông tay khỏi gáy Kha Giã Na, rồi trở bộ dụng khinh pháp phiêu bồng lướt đi, thoáng chốc đã mất dạng.
Vương mẫu thở hắt ra một tiếng, bước đến bên Kha Giã Na:
− Lão sư gia có sao không?
Kha Giã Na nhìn lại Vương mẫu:
− May mắn cô ta đã không xuống tay với thuộc nhân. Nếu không tôi đã mất mạng rồi.
− Võ công của cô ta quá thần kỳ. Võ công này đích thị được thụ huấn ở Kiếm Vương.
Vương mẫu nhìn theo hướng U Linh Nhân vừa mới bỏ đi:
− Nếu như cô ta còn nghĩ đến Thế Kiệt là giọt máu của Triều Thi Thi thì cô

ta có thể giúp Thế Kiệt giải trừ kiếp nạn của võ lâm.
− Thuộc nhân e chẳng có cơ may đó đâu. Trong tâm tưởng của cô ấy chỉ có hận thù và hận thù.
− May mắn cô ta vẫn chưa biến thành Cương Thi. Hy vọng đó là chút hy vọng sau cùng để chúng ta có thể lấy lại mười hai pho tượng kim thân La Hán.
Nhìn lại Kha Giã Na, Vương mẫu nói:
− Chúng ta mau sớm rời khỏi đây mà đến đỉnh Côn Luân.
Kha Giã Na gật đầu.
Hai người vừa dợm bước thì nghe những âm thanh rào rào dội đến tai họ. Những âm thanh đó do những bước chân dẫm thình thịch trên mặt đất.
Vương mẫu khẩn trương nói:
− Lão sư gia, chúng ta nhanh chân thôi.
Lời còn đọng trên miệng Vương mẫu thì bốn người vận trang y đạo tỳ, với những ánh mắt đỏ hoe rầm rập lao tới chỗ hai người.
Vương mẫu thét lớn:
− Lão sư gia cẩn thận!
Miệng thì nói, đôi ngọc thủ của Vương mẫu đã vỗ ra hai đạo khí kình ôn nhu tập kích hai gã vận đạo tỳ gần nhất.
Ầm...
Hai gã đạo tỳ hứng trọn hai đạo khí kình ôn nhu của Vương mẫu, thân pháp của chúng như bị lốc giữ cuốn bức lên không trung rồi chúc đầu xuống đất.
Huỵch... Huỵch...
Hai chiếc thủ cấp bị gãy ngang lật hẳn ra phía sau lưng, nhưng cả hai vẫn lồm cồm đứng lên.
Vương mẫu thấy cảnh tượng đó cũng phải giật mình. Bà thét lớn:
− Lão sư gia, chúng là những Cương Thi.
Trong khi Vương mẫu thét lớn cảnh giới thì hai gã Cương Thi còn lại đã nhảy xô tới Kha Giã Na. Kha Giã Na xoạt chân, dựng đứng đôi song thủ, thi triển một thế trảo chộp tới đỉnh đầu hai gã Cương Thi đó.
Bộp... Bộp...
Hai chiết đầu hứng trọn trảo pháp của lão sư gia Kha Giã Na vỡ toang. Mặc dù thủ cấp bị lão sư gia dụng trảo công bóp vỡ nát, nhưng bốn cánh tay xương xẩu của hai gã Cương Thi vẫn vỗ tới yết hầu của lão sư gia.
Cảnh tượng kinh dị này khiến lão sư gia Kha Giã Na không khỏi lúng túng. Dù lúng túng nhưng Kha Giã Na vẫn kịp ngã người về phía sau tránh bốn cánh tay của hai gã Cương Thi.
Hai gã Cương Thi bị mất thủ cấp, như bị mù nhào thẳng vào nhau và cấu xé trông thật khủng khiếp.
Thấy cảnh tượng hai gã Cương Thi kia cấu xé nhau, Kha Giã Na và Vương

mẫu cùng toát mồ hôi.
Vương mẫu buột miệng nói:
− Bọn chúng không còn là người nữa.
Vương mẫu vừa nói vừa ra dấu với lão sư gia Kha Giã Na rồi điểm mũi hài cất mình lên cao ba trượng lướt qua đầu hai gã Cương Thi bị thụt cổ mà thoát đi.
Kha Giã Na cũng băng mình theo sau Vương mẫu. Vương mẫu vừa hạ thân xuống cách hai gã Cương Thi thụt cổ chừng mươi trượng thì chợt nghe lão sư gia Kha Giã Na thốt lên:
− Ôi cha!
Tiếng thốt của lão sư gia Kha Giã Na buộc Vương mẫu phải trụ bộ quay lại:
− Lão sư gia sao vậy?
Kha Giã Na hối hả nói:
− Ai đó vừa công lén thuộc nhân, nhưng thuộc nhân không sao đâu.
− Không sao là tốt rồi. Chúng ta sớm rời khỏi chỗ này.
Miệng thì nói, Vương mẫu vừa thộp tay lão sư gia Kha Giã Na nâng thân pháp lên khỏi mặt đất, thi triển thuật Phi Yến Hành Vân thoát đi như một cánh chim.
Từ sau một cây đại thụ, một bóng người vận trang y kỳ quặc trông như những gã thần chết bước ra. Chiếc mũ trùm đầu cùng với màn đêm âm u không sao thấy được diện mạo của y mà duy chỉ có đôi mắt xanh rờn đang dõi theo hướng Vương mẫu và Kha Giã Na vừa thoát chạy.
Y dời đôi mắt xanh rờn về phía hai gã Cương Thi thụng cổ rồi bất thình lình ngửa mặt tru lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng tru đó, hữu thủ lòi ra khỏi ống tay áo thụng. Một bàn tay xương xẩu nắm chặt chuôi kiếm nhưng không có lưỡi. Từ chuôi kiếm phát ra một đạo sáng xanh rờn công thẳng về phía hai gã Cương Thi thụt cổ.
Đạo sáng xanh rờn đó tợ như sét trời bổ thẳng xuống hai cái thây Cương Thi đang nghểnh đầu nhìn gã thần chết.
Ầm... Ầm...
Hai chiếc thây Cương Thi tan ra thành từng mảnh vụn trong chớp mắt.

Hồi 52
Trên Đỉnh Côn Luân

Trên đỉnh Côn Luân, tiết trời đã lập đông, những luồn gió se lạnh cùng với những bông tuyết trắng xóa từ trên cao rớt xuống phủ lên hai bờ vai Thế Kiệt. Mặc cho cái lạnh giá buốt, cắt da, cắt thịt, Thế Kiệt vẫn quỳ trước bàn thờ bài vị của Nguyên Thiên Phục. Vành tang trắng trên đầu chàng thỉnh thoảng lại bay dập dờn bởi những luồng gió Đông của đỉnh Côn Luân.
Những gì Vương mẫu nói, những gì chàng đã trải qua, giờ đây mới thấu hiểu và hiểu về người cha của mình. Nhưng đến khi Thế Kiệt hiểu được thân phụ mình thì cũng là lúc hai người chẳng bao giờ còn có dịp gần nhau nữa. Chàng cảm thấy trong tâm mình là một khoảng trống vắng mênh mông mà không có thứ gì khỏa lấp được.
Thế Kiệt có cảm tưởng cuộc đời mình là một chuỗi những vết thương mà trong đó có hận thù, có yêu đương cùng nỗi oan nghiệt kết thành.
Những bông tuyết trắng xóa tiếp tục đổ xuống, dính trên bệ thờ Nguyên Thiên Phục, những bông hoa trắng mà Thế Kiệt tưởng tượng đó là vành khăn tang mà cha mình đang muốn đội lên để tìm về với người mẹ trong cõi vĩnh hằng xa xăm. Khoảng khắc này chàng cảm thấy cô đơn và lạc lỏng. Nỗi cô đơn và lạc lõng đó được những luồng gió Đông đóng lại thành băng trong trái tim Thế Kiệt.
Nhật Hồng nhẹ bước đến sau lưng Thế Kiệt. Nàng nhìn chàng mà tâm quặn đau. Nàng cảm thấy cái lạnh bên ngoài không thể so với cái lạnh bên trong mà Thế Kiệt đang chịu đựng.
Nàng choàng lên vai Thế Kiệt chiếc áo khoác ngoài rồi nhỏ giọng nói:
− Lệnh huynh...
Thế Kiệt vẫn không rời mắt khỏi bài vị Nguyên Thiên Phục.
Nhật Hồng ngồi xuống bên chàng:
− Đại ca đã ngồi đây suốt đêm rồi. Hãy vào trong đi, đừng ngồi đây mà nhiễm lạnh.
Thế Kiệt thở dài:
− Muội ra đây làm gì?
Nhật Hồng cúi mặt nhìn xuống lớp bông tuyết trắng xóa:
− Muội lo cho huynh.
Thế Kiệt quay sang nhìn Nhật Hồng:
− Muội không nên lo cho ta.

− Đại ca.
− Huynh cảm nhận ra mình bỗng quá nhỏ nhoi và tầm thường.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Muội tin huynh không phải là người như vậy.
− Vậy huynh phải làm gì đây?
Nhật Hồng phủi lớp bông tuyết đậu trên bờ vai Thế Kiệt. Nàng vừa phủi vừa nói:
− Huynh có rất nhiều việc để làm.
Nàng nhìn lên bệ thờ:
− Kể cả lão nhân gia cũng kỳ vọng vào huynh.
Thế Kiệt thở dài:
− Huynh đã đánh mất một cơ hội. Phải chi huynh và thân phụ đừng giao thủ thì hôm nay đâu có vành tang trắng trên đầu huynh.
− Huynh đừng ai oán mà cứ trách mình. Trong sự mất mát huynh mới nhận ra giá trị của lão nhân gia.
Một luồn gió Đông giá buốt giật tới, tạo ra cái lạnh cắt da, khiến Nhật Hồng phải rùng mình.
Thế Kiệt nhìn nàng:
− Muội hãy vào trong đi... Ngoài này lạnh lắm.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Chừng nào huynh vào thì muội mới vào.
− Huynh muốn ngồi đây một mình với thân phụ. Có như vậy huynh mới cảm thấy mình đang được gội rửa những lỗi lầm đã đối với thân phụ.
− Lão nhân gia không muốn huynh u uẩn vậy đâu.
Nhật Hồng vừa dứt lời thì Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi từ trong gian thảo xá hối hả bước ra.
Dáng dấp của lão có vẻ vội vã vô cùng. Lão thâu nhi bước nhanh đến Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, mau vào trong thảo xá. Có chuyện không hay xảy ra rồi.
Nhật Hồng cau mày:
− Lão bá bá, có chuyện gì vậy?
− Vương mẫu đang chờ Thế Kiệt.
Nhật Hồng nhìn chàng.
Lão thâu nhi thở dài nói:
− Tình trạng của lão sư gia Kha Giã Na rất kỳ quặc.
Nghe giọng nói của Thần Hành Dị Cái rất khẩn trương, Thế Kiệt buộc phải cùng với lão và Nhật Hồng quay lại gian thảo xá.
Vương mẫu đã chờ mọi người ngay giữa thảo xá, còn Kha Giã Na thì đang tịnh thân.
Sắc diện của Kha Giã Na nhợt nhạt, tái mét như da của xác chết.

Vương mẫu thấy Thế Kiệt liền nói luôn:
− Thế Kiệt, hãy vào đây nhanh lên.
Chàng bước đến bên Vương mẫu:
− Vương mẫu, có chuyện gì?
Vương mẫu thở dài:
− Chúng ta phải tìm mọi cách vào thánh địa Côn Luân. Nếu không vào thánh địa, ta e sẽ không kịp nữa đâu.
Vẻ khẩn trương của Vương mẫu khiến Nhật Hồng lẫn Thế Kiệt bất giác lo lắng.
Thế Kiệt hỏi:
− Bây giờ chúng ta có vào thánh địa Côn Luân cũng không thể nào hấp thụ linh khí của mười hai vị La Hán. Chúng ta không có mười hai pho tượng kim thân La Hán.
Vương mẫu bước đến bên Kha Giã Na:
− Thế Kiệt, hãy đến đây xem.
Chàng bước đến bên Kha Giã Na. Vương mẫu vén cổ áo của Kha Giã Na xuống. Sau gáy Kha Giã Na có dấu ấn thủ trông nhờn nhợt.
Thế Kiệt lo lắng:
− Kha Giã Na đã trúng U Linh Tử Chưởng?
− Ta không biết Kha Giã Na bị trúng U Linh Tử Chưởng từ lúc nào. Nhưng thấy thần sắc biến đổi dị thường của lão sư gia, ta sinh nghi và kiểm chứng nên mới biết.
Thế Kiệt lắc đầu:
− U Linh Nhân thật là tàn nhẫn.
Vương mẫu sa sầm mặt:
− Không biết U Linh Tử Chưởng có phải do U Linh Nhân để lại trên thân pháp của Kha Giã Na hay không. Nếu đúng U Linh Nhân để lại U Linh Tử Chưởng thì cô ta đã là Cương Thi rồi. Đằng này cô ta không phải là Cương Thi.
− Thế phải làm gì bây giờ?
Vương mẫu thở dài:
− Nếu U Linh để lại U Linh Tử Chưởng trên thân pháp lão sư gia thì chắc chắn họ có mục đích.
Vương mẫu nhìn ra ngoài thảo xá:
− Có thể họ sẽ tìm đến đây ngay trong đêm nay.
Lão thâu nhi lo lắng hỏi:
− Thế chúng ta phải làm gì bây giờ?
Vương mẫu nói:
− Vào thánh địa Côn Luân.
− Vậy chẳng khác nào chạy trốn mà thôi.

Vương mẫu gật đầu:
− Khi Thế Kiệt chưa hấp thụ được linh khí của Thập Nhị La Hán thì đó là cách duy nhất.
Thế Kiệt nhìn Vương mẫu:
− Vương mẫu hãy để cho Thế Kiệt này một lần đối mặt với Kiếm Vương và U Linh Nhân.
Vương mẫu lắc đầu:
− Không. Bây giờ ta biết mình phải làm gì. Chỉ một sự vọng động thì hậu quả không sao lường hết được. Thế Kiệt, con nhất nhất phải nghe theo lời ta.
Vương mẫu nhìn lại Kha Giã Na:
− Bây giờ người ta lo lắng nhất là Kha Giã Na sư gia.
Nhật Hồng lo lắng hỏi:
− Mẫu thân, vậy Kha Giã Na sư gia có biến thành Cương Thi không?
− Nếu Kha Giã Na chết thì phải thiêu xác ngay. Nhưng sư gia lại không chết mà đang chuyển sắc. Ta cũng không biết phải làm gì.
Nhật Hồng nói:
− Sư gia chưa chết thì không thể thiêu xác lão sư gia được. Mẫu thân phải đưa lão sư gia đi cùng với mọi người.
Nàng nói xong nhìn Kha Giã Na mà mắt đã rướm lệ.
Nhật Hồng lay vai Kha Giã Na:
− Lão sư gia, đừng chết nha.
Vương mẫu thở dài:
− Ta sợ đây là quỷ kế của U Linh Nhân. Họ không biến lão sư gia thành Cương Thi mà biến thành một thuộc nhân nửa người nửa quỷ.
Lão thâu nhi bặm môi rồi cũng với thói quen nhổ một cọng râu se trên đầu hai ngón tay:
− Ái cha... thật là rắc rối. U Linh Môn làm cho chúng ta khó xử.
Vương mẫu nhìn Nhật Hồng:
− Hồng nhi mau thu xếp hành trang, chúng ta sẽ tìm cách vào thánh địa Côn Luân.
Thấy Vương mẫu khẩn trương, Thế Kiệt cũng đâm ra lo lắng. Chàng nghĩ thầm:
− "Xem chừng lần này đúng là một kiếp nạn của Trung Nguyên.".
Sau khi chuẩn bị hành lý xong, mọi người chuẩn bị rời thảo xá thì Huệ Giác thiền sư cùng với bốn vị cao tăng Thiếu Lâm là Chánh Tịnh, Chánh Giác, Chánh Ngã và Chánh Tâm cùng một lúc xuất hiện.
Thần sắc của năm người có vẻ khẩn trương vô cùng.
Đích thân Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi cùng Vương mẫu ra đón năm người đó.
Huệ Giác phương trượng cầm cây thiền trượng, biểu thị quyền lực chưởng

môn, niệm phật hiệt rồi hướng mắt nhìn về phía Thần Hành Dị Cái và Vương mẫu, trang trọng nói:
− A di đà phật! Thiếu Lâm đã rơi vào tay ma đạo, bần tăng đến đây thỉnh cầu chư vị thí chủ vì chính nghĩa võ lâm mà cùng hợp lực chống lại ma đạo.
Lão Thần Hành Dị Cái nhổ râu rồi ôm quyền xá Huệ Giác đại sư:
− Lão ăn mày đã cho người đến báo với Thiếu Lâm về kiếp nạn này rồi, đại sư cũng đã sắp xếp để Thiếu Lâm không đến nỗi bị tổn thất nặng nề chứ?
Huệ Giác thở dài một tiếng:
− Nếu không được lão thí chủ thông báo thì giờ đây có lẽ bần tăng và bốn vị Tứ Bồ Tát không thể đứng ở đây được nữa. Nhưng...
Vương mẫu nheo mày.
Huệ Giác nhìn Vương mẫu lắc đầu thở ra:
− Lão nạp không ngờ Kiếm Vương U Linh lại thống lĩnh quần ma đến Thiếu Lâm sớm như vậy. Tất cả năm mươi chư tăng hộ chùa đều chết cả, chẳng một ai còn sống sót.
Thần Hành Dị Cái sa sầm mặt:
− Tất cả chư tăng hộ Phật đường đều chết, duy chỉ có năm vị còn sống thôi ư?
Tứ Bồ Tát cúi mặt chấp tay niệm phật hiệu.
Huệ Giác đại sư nói:
− Nếu bần tăng và Tứ Bồ Tát đây không được quý nhân phù trợ thì cũng khó mà bảo toàn được tính mạng chạy đến đỉnh Côn Luân này.
Vương mẫu nghe Huệ Giác nói vậy, phấn khích hỏi:
− Đại sư có thể cho chúng tôi biết danh tính của người đó không?
− A di đà phật! Lão nạp hổ thẹn. Vị hiệp khách kia đã không cho lão nạp biết ngoại danh quý tính lẫn chân diện mục, nhưng qua giọng nói thì đó là một vị nữ hiệp, võ công siêu phàm xuất chúng. Nữ hiệp đó nhắn nhủ với lão nạp, nhắn với Lệnh công tử nhất nhất phải nghe theo sự chỉ huấn của Vương mẫu. Tuyệt nhiên không được vọng động mà hậu quả không sao lường được nữa.
Vương mẫu nhìn qua Thế Kiệt. Bà nghĩ thầm:
− "Vị nữ hiệp đó là ai?".
Vương mẫu lục trong trí nhớ của mình, nhưng không thể suy ra người nữ hiệp đã giúp năm vị cao tăng Thiếu Lâm là ai cả.
Vương mẫu nhìn lại Huệ Giác:
− Có các vị cao tăng đến trợ lực, chúng ta có thêm người, đó đã là điềm lành rồi. Tạm thời gác bỏ qua mọi chuyện mà tìm cách vào thánh địa Côn Luân lánh nạn.
Vương mẫu nhìn lại Thần Hành Dị Cái:
− Lão thâu nhi, chúng ta sớm lên đường thôi!

Thần Hành Dị Cái gật đầu rồi tất tả đi trước trước mở đường. Lão vừa đi thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài.
Lão quay lại nói với Vương mẫu:
− Lão ăn mày sợ chúng ta không kịp vào thánh địa Côn Luân.
− Tất cả đều là ý trời.
Quần hùng chính phái đi chưa được bao xa thì gặp một đoàn đạo cô. Dẫn đầu đoàn người đó là sư thái Diệu Thiền. Đi sau Diệu Thiền là mười bốn vị đạo cô, trang phục của những vị đạo cô có vẻ nhầu nát và phủ bụi đường xa.
Sư thái Diệu Thiền bước đến ôm quyền xá Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi và Vương mẫu cùng các vị cao tăng Thiếu Lâm.
Vương mẫu đảo mắt nhìn lướt qua sắc diện của những người đó.
Sư thái như đọc được ý nghĩ cái liếc mắt quan sát của Vương mẫu, liền nói:
− Vương mẫu yên tâm, chúng tôi chưa đến nỗi mất hết thần trí, nhưng Hằng Sơn thì xem như đã bị quần ma xóa tên trên võ lâm rồi. Chúng bần ni đến Côn Luân để phối hợp cùng các vị xem có phương kế chi lập lại thái bình cho võ lâm hay không.
Vương mẫu gật đầu:
− Bản vương rất hoan hỷ khi các vị ni sư đến trợ giúp. Nhưng lúc này thế lực của chúng ta không thể bì lại với quần ma, nên chỉ còn một phương cách là vào ngay thánh địa Côn Luân để bảo toàn lực lượng, tránh tổn thất. Khi có cơ hội, chúng ta sẽ lập lại chánh đạo của võ lâm.
Vương mẫu vừa dứt lời thì từ phía sau một tán cây, một lão nhân dáng vóc phương phi, đĩnh đạc bước ra.
Thần Hành Dị Cái vừa thấy lão đã reo lên:
− A... Lão lang băm cũng đến đây nữa à?
Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc nhìn Thần Hành Dị Cái, nói:
− Lão lang băm này đi tìm lão ăn mày để trao lại bịnh nhân và mới biết lão đang chạy loạn quần ma đến Côn Luân này.
− Lão mà biết tên ăn mày già này chạy loạn đến Côn Luân thì chắc lũ quần ma cũng đã nghe cái tin này.
− Hê... Lão ăn mày đoán đúng đó. Quần ma đang tập trung lực lượng kéo đến Côn Luân này đó. Lão hãy chuẩn bị bộ pháp Di Hình mà tháo chạy cho lẹ đi.
Vương mẫu hỏi Diệu Thủ Thần Y:
− Đại phu nghe chắc tin này chứ?
− Ngay đêm nay họ sẽ đến, nên lão thấy các vị mới không dám xuất đầu lộ diện. Khi nào đoán chắc thì mới chui ra khỏi tán cây.
Vương mẫu nhìn Kỳ Thân Lộc:
− Có đại phu ở đây, bản nương yên tâm một phần.
Cáp Nhật Hồng từ phía sau len lên. Nàng nhìn Diệu Thủ Thần Y nói:

− Lão tiền bối đã có ngoại danh là Diệu Thủ Thần Y, xin tiền bối xem qua bệnh tình của lão sư gia Kha Giã Na.
Diệu Thủ Thần Y nhìn Nhật Hồng:
− Chân ướt chân ráo đến Côn Luân, lão phu có việc làm ngay rồi à?
Vương mẫu lắc đầu:
− Lúc này e rằng chúng ta không có thời gian. Để khi nào vào được thánh địa Côn Luân, bản vương nhờ đại phu xem lại trạng thái của lão sư gia.
− Tất nhiên lão phu sẽ không từ chối.
Mọi người lại đi tiếp tiến sâu vào vùng Côn Luân sơn. Đến xế chiều thì mới đặt chân đến ngọn Kim Đỉnh Sơn. Nhìn ngọn núi cao sừng sững, vách đá phẳng lì, trông chẳng khác gì một bó măng đá khổng lồ.
Vương mẫu nhìn lên trên đỉnh Kim Sơn, nói:
− Khi nào chúng ta lên được trên đỉnh Kim Sơn thánh địa Côn Luân, bấy giờ mới tạm gọi là lánh được nạn quần ma.
Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu, chắc lưỡi nói:
− Vách đá sừng sững, thẳng đứng chẳng có lối lên thì làm sao lên được đây.
Lão nhìn lại Vương mẫu:
− Vương mẫu biết đường lên chứ?
Vương mẫu lắc đầu:
− Đỉnh Kim Sơn trước đây chỉ có mười hai vị cao tổ kim thân La Hán lên rồi bế môn luyện thần kiếm. Bản vương và Thiên Phục đã từng khảo cứu nhưng không tìm ra được lối lên Kim Đỉnh.
Thần Hành Dị Cái vuốt râu:
− Được rồi, để lão ăn mày này thử một phen xem có được hay không?
Lão thâu nhi vừa nói vừa rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi giũ hai ống tay áo rách bươm, dụng thuật Di Hình Cước Pháp thoát mình băng lên Kim Đỉnh.
Vách đá thẳng đứng thế mà thân pháp của lão thâu nhi vẫn lướt đi vùn vụt. Mọi người ngỡ đâu lão thâu nhi có thể dụng bí thuật Di Hình Cước Pháp mà băng tới được Kim Đỉnh.
Nhưng không lão chỉ đi được một phần tư vách đá thì cước pháp có vẻ chậm lại rồi từ từ tụt trở xuống.
Lúc lão dụng bí thuật Di Hình Cước Pháp băng lên nhanh bao nhiêu thì khi tụt xuống nhanh hơn gấp bội phần.
Vương mẫu nheo mày, buột miệng nói:
− Không xong rồi.
Cùng với câu nói đó, Vương mẫu thi triển thuật Phi Yến Hành Vân. Thân pháp của bà thoát đi như một cánh chim sắt nhanh không thể nào diễn tả được.
Khi lão thâu nhi chỉ còn cách hai trượng thì chạm đất, Vương mẫu đã kịp

vung thủ trảo thộp lấy thắt lưng của lão mà nâng đỡ.
Đặt được Thần Hành Dị Cái xuống đất, Vương mẫu mới thở phào một tiếng trong khi Thần Hành Dị Cái thì ngồi bệt xuống đất thở dốc từng hơi một.
Mặc dù tiết trời đã vào Đông, gió lạnh cắt da thịt nhưng mồ hôi vẫn tuôn ướt đẫm bộ trang y hành khất của lão.
Mãi một lúc lâu sau, Thần Hành Dị Cái mới nhìn Vương mẫu nói:
− Đa tạ, nếu không có Vương mẫu cô cô thì lão ăn mày đã táng mạng dưới chân ngọn Kim Đỉnh này.
Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu rồi uể oải đứng lên. Lão thở hắt ra một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn lên Kim Đỉnh, lắc đầu nói:
− Không thể lên bằng cái cách của lão ăn mày được đâu. Vách đá rất trơn, ngay cả Di Hình Cước Pháp của lão phu cũng vô dụng.
Kỳ Thân Lộc nhìn Thần Hành Dị Cái:
− Nếu lão ăn mày lên bằng Di Hình Cước Pháp thì mười hai vị La Hán đời trước đâu có thời gian để luyện thần kiếm. Lão lên được ắt sẽ có người lên được theo cái cách của lão.
Thôi, lão hãy ráng vò đầu bức tai suy nghĩ tìm cách khác đi.
Lão thâu nhi tròn mắt nhìn Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc:
− Sao lão không nghĩ mà lại bắt lão phu nghĩ chứ?
Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa lấy bầu hồ lô đeo bên hông ngửa cổ tu ừng ực.
Huệ Giác đại sư nói:
− Nhất định phải có một mật đạo nào đó dẫn lên Kim Đỉnh.
Lão tăng vừa nói vừa nhìn Vương mẫu.
Vương mẫu quay mặt nhìn về phía vầng nhật quang đang từ từ chìm dần xuống trời Tây.
Vẻ mặt của bà thoáng chút ưu tư và lo lắng.
Vương mẫu nói:
− Chúng ta chia nhau đi quanh chân núi. Ai phát hiện gì lạ thì quay lại đây vào thông báo cho những người kia biết.
Sư thái Diệu Thiền gật đầu:
− Đó là kế hay. Chúng ta đừng phí mất thời gian nữa.
Sư thái Diệu Thiền dứt lời ra dấu cho mười bốn vị đạo cô rồi cùng với họ trổ khinh thuật băng mình đi.
Lão tăng Huệ Giác cũng niệm phật hiệu rồi cùng với Tứ Bồ Tát tách ra băng về hướng ngược lại.
Vương mẫu hướng mắt nhìn vầng nhật quang. Chỉ cần nhìn qua dung diện của bà biết ngay bà đang lo lắng vô cùng.
Diệu Thủ Thần Y bước đến bên lão sư gia Kha Giã Na.
Thần Hành Dị Cái thì ngồi bệt xuống đất mở nắp bầu rượu nhấp từng ngụm

nhỏ. Đôi mắt sáng ngời của lão thỉnh thoảng lại hướng về Vương mẫu.
Lão thâu nhi ngồi mãi cảm thấy bực dọc liền đến bên Thế Kiệt:
− Tiểu tử, chúng ta làm một cái gì đi chứ?
Lão thâu nhi hỏi Thế Kiệt, nhưng chàng không đáp lời lão mà lại có thái độ trang trọng cực kỳ. Chàng như đang lắng nghe một cái gì đó.
Lão thâu nhi thấy thái độ của chàng quá lạ lùng như vậy, không khỏi tò mò gạn hỏi:
− Thế Kiệt, ngươi đang nghĩ gì vậy? Tình huống như thế này mà ngươi vẫn còn để tâm tương tư ư?
Thế Kiệt vẫn im lặng không đáp lời Thần Hành Dị Cái, thần nhãn chằm chằm nhìn về vách núi Kim Đỉnh.
Lão ăn mày quan sát chàng một lúc rồi cũng hướng mắt nhìn theo Thế Kiệt, tâm thầm nghĩ:
− "Gã tiểu tử nhìn cái quái quỷ gì thế nhỉ?".
Tâm thì nghĩ như vậy, nhưng lão thâu nhi lại lay vai chàng:
− Hê... Thế Kiệt, ngươi có nghe lão thâu nhi nói gì không?
Đến lúc này Thế Kiệt mới giật mình nhìn lại lão thâu nhi.
Thần Hành Dị Cái hất mặt nói:
− Thế Kiệt, ngươi bị ma nhập hay sao mà cứ ngớ ngẩn vậy? Hoặc là ngươi đang tương tư.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Vãn bối cả nhận nơi vách đá kia có cái gì rất lạ.
− La....
− Nếu vãn bối không hoa mắt thì rõ ràng thấy có một tia sáng vừa thoát ra từ vách đá Kim Đỉnh.
− Tia sáng...
Thần Hành Dị Cái nhún vai:
− Chắc ngươi hoa mắt quá. Thôi uống một ngụm rượu đi.
Lão vừa nói vừa chìa bầu hồ lô đến Thế Kiệt.
Chàng mỉm cười lắc đầu.
Không nói thêm lời nào với Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Thế Kiệt bước nhanh đến vách đá. Chàng tỉ mỉ quan sát tìm ra chỗ vừa mới phát tia sáng xanh rờn.
Thần Hành Dị Cái bước đến bên chàng:
− Thế Kiệt, có phát hiện ra điều gì lạ lùng không?
Thế Kiệt vừa toan lắc đầu thì bất chợt một tia sáng lóe lên trong nháy mắt rồi chẳng để lại dấu tích gì.
Thế Kiệt reo lên:
− Đây rồi.
Quan sát thật kỳ, Thế Kiệt mới thấy một vết nứt trên khe đá vừa đúng hai

đốt ngón tay.
Khe đá đó có hoa văn viền quanh chứng tỏ do con người cố tình để lại. Mặc dù đã tìm ra dấu tích lạ lùng đó, nhưng Thế Kiệt lẫn Thần Hành Dị Cái cũng không biết được công dụng của dấu tích kia.
Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu:
− Cái khe này thì đâu giúp gì được chúng ta.
Vầng nhật quan đã gần lặn hẳn xuống trời Tây.
Nhìn vầng nhật quang đang khuất dần, vẻ mặt Vương mẫu càng trang trọng hơn. Nhìn mặt Vương mẫu ngỡ như bà đang đếm dần từng khắc, từng canh với nỗi lo lắng bồn chồn.
Đại sư Huệ Giác và bốn vị cao tăng đã quay trở lại. Huệ Giác đại sư bước đến bên Vương mẫu, thất vọng nói:
− A di đà phật! Lão nạp chẳng phát hiện được điều gì lạ cả.
Một lúc sau nhóm ni cô cũng đã quay về, sư thái Diệu Thiền lắc đầu thất vọng:
− Chúng bần ni cũng không tìm được lối vào Kim Đỉnh Sơn.
Vương mẫu suy nghĩ một lúc rồi nói:
− Tạm thời mọi người phải hợp lực dựng trận pháp để phòng bị qua đêm nay.
Vương mẫu nói như thế nhưng lại đưa mắt nhìn Thế Kiệt:
− Nếu như chúng ta không thể qua được đêm nay thì phải bảo vệ cho Lệnh Thế Kiệt thoát đi.
Huệ Giác đại sư khẽ gật đầu:
− Lão nạp sẽ dựng Thập Bát La Hán Trận che chắn phía trước, phía sau đã có vách Kim Đỉnh bảo hộ rồi, không còn sợ nữa.
Vương mẫu trang trọng nói:
− Phiền đại sư dựng trận.
− A di đà phật! Lão nạp hy vọng trận pháp của Thiếu Lâm sẽ có hiệu nghiệm.
Lão đại sư vừa nói vừa cùng với bốn vị Tứ Bồ Tát hộ Đại Hồng Bảo Điện tiến hành dựng Thập Bát La Hán Trận. Mười tám chiếc áo cà sa được Huệ Giác và Tứ Bồ Tát lập thành mười tám vị hòa thượng án ngữ mười tám hướng.
Vừa lập xong thế trận thì chợt nghe Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc thốt lên:
− Ý cha...

Hồi 53
Đường Vào Thánh Địa

Tiếng thốt bất ngờ của Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc buộc mọi người phải nhìn lại. Kha Giã Na sư gia đang tịnh thân bất ngờ đứng lên, hai con ngươi long lanh cái nhìn sòng sọc, chính ánh mắt đó đã buộc Diệu Thủ Thần Y phải giật mình buột miệng và thối luôn về sau ba bộ, mắt đóng đinh vào Kha Giã Na.
Cáp Nhật Hồng đứng bên không biết chuyện gì xảy ra, toan nắm hổ khẩu lão sư gia Kha Giã Na thì bất thình lình Kha Giã Na đã xuất thủ trước, vươn trảo thộp lấy gáy nàng.
Sự biến hoàn toàn bất ngờ với Cáp Nhật Hồng nên nàng không sao kịp phản xạ tránh né được.
Vương mẫu hốt hoảng thét:
− Lão sư gia Kha Giã Na...
Tiếng của Vương mẫu như có uy lực khiến Kha Giã Na phải quay nhìn bà.
Sắc diện của lão sư gia Kha Giã Na bây giờ trông thật là kỳ quặc. Một nửa thì còn sinh khí, nửa còn lại thì tái nhợt như một thây ma lâu ngày đang đến lúc rữa ra.
Vương mẫu ôn nhu bước từ từ đến bên Kha Giã Na:
− Lão sư gia còn nhận ra bản nương chứ?
Những thớ thịt trên nửa phần mặt còn sinh khí của lão sư gia giật khẽ một cái.
Vương mẫu gật đầu:
− Lão sư gia còn nhận ra ta, ắt còn nhận ra Cáp Nhật Hồng. Hãy buông Cáp Nhật Hồng ra.
Những thớ thịt lại giật khẽ.
Vương mẫu nói tiếp:
− Hãy định tâm mà nghe bản vương. Buông Cáp Nhật Hồng ra. Cáp Nhật Hồng đã từng sống với lão sư gia từ lúc tóc còn để chỏm, và lão sư gia rất yêu yêu thương Cáp Nhật Hồng.
Chẳng lẽ bây giờ lão sư gia lại muốn làm hại Nhật Hồng sao?
Vương mẫu dấn đến thêm hai bộ.
Nửa mặt xác chết của lão sư gia với con ngươi thờ thẫn nhìn Vương mẫu.
Nửa phần miệng bất ngờ nhếch lên như muốn nhe hàm răng hăm dọa.
Bộ mặt dị thường của Kha Giã Na khiến Vương mẫu cũng phải rởn gáy lạnh

xương.
Vương mẫu vẫn kiên trì ôn nhu nói:
− Lão sư gia, hãy nghe lời bản vương mà buông Nhật Hồng ra.
Lời còn đọng trên hai cánh môi của Vương mẫu thì một tiếng hú cất lên lanh lảnh.
Tiếng hú quỷ kia vừa trỗi lên thì nửa phần mặt xác chết của Kha Giã Na chợt trở nên sinh động.
Nếu như nửa khuôn mặt của lão sư gia Kha Giã Na cảm nhận tiếng hú kia mà trở nên sinh động thì ngược lại mọi người khi nghe tiếng hú đó lại trở nên ngưng trọng và khẩn trương vô cùng.
Thế Kiệt thấy tình huống của Nhật Hồng, lòng lo lắng vô cùng. Chàng đặt tay vào đốc Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, từ từ rút lưỡi kiếm xanh rờn ra khỏi vỏ. Ánh sáng xanh biếc của lưỡi kiếm vừa nhoáng lên, nửa mặt sinh khí của lão sư gia Kha Giã Na thoạt nhíu hẳn lại, còn nửa bên mặt xác chết lộ rõ sát na khủng bố và chết chóc.
Thủ trảo đang giữ gáy Cáp Nhật Hồng bất giác Kha Giã Na buông ra mà nhắm Lệnh Thế Kiệt phi thân tới và thộp lấy ngọn Giang Kỳ trên tay chàng.
Thế Kiệt toan vũ lộng một sát chiêu thì Nhật Hồng thét lên:
− Lệnh huynh.
Tiếng của nàng khiến Lệnh Thế Kiệt nghĩ lại lão sư gia đã từng cứu mạng chàng, và trong tình huống này bà cũng chưa phải là Cương Thi mà chỉ là người đang mất thần thức. Ý niệm đó lướt nhanh qua đầu Thế Kiệt, chàng liền biến chiêu xoay bộ mà dụng đốc kiếm gạt thủ trảo của lão sư gia.
Chát...
Đốc kiếm của Thế Kiệt vừa gạt được thủ trảo của lão sư gia Kha Giã Na thì lại bị hữu thủ thộp lấy hổ khẩu cánh tay cầm kiếm. Lão sư gia như một con thú đói mồi không biết đến sống chết, mà chỉ muốn đoạt lấy ngọn Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
Hữu thủ của lão sư gia vừa thộp được hổ khẩu cầm kiếm của Thế Kiệt thì tả thủ thộp luôn vào lưỡi kiếm xanh rờn.
Vương mẫu thét lớn:
− Thế Kiệt, không được để mất kiếm.
Thế Kiệt toan giật lại lưỡi kiếm, nhưng lão sư gia đã nắm cứng lưỡi kiếm mặc cho lưỡi kiếm khứa vào thủ pháp bà ta. Tả thủ không rời lưỡi kiếm, hữu thủ ghịt hổ khẩu Thế Kiệt, khiến cho chàng không khỏi lúng túng. Chợt lão sư gia Kha Giã Na dậm chân chồm tới, há miệng toang hoác chực ngoạm vào yết hầu Thế Kiệt.
Tình huống của Thế Kiệt thoáng chốc rơi vào cảnh thập tử nhất sinh. Mạng của chàng đã được đặt vào đúng lưỡi hái của tử thần, nếu không cũng khó mà giữ được chân nguyên dương khí để bảo tồn thần thức nếu bị Kha Giã

Na cắn vào yết hầu.
Tất cả mọi sự biến chỉ diễn ra trong chưa đầy hai cái chớp mắt mà giờ đây Vương mẫu, hay lão thâu nhi có muốn hóa giải cũng không đủ thời khắc hóa giải.
Tất cả mọi người hy vọng vào Thế Kiệt, nhưng ngay cả chàng cũng cảm thấy bất ngờ và không kịp nghĩ cách hóa giải tình huống của mình.
Chính vào lúc cái miệng toang hóac của Kha Giã Na gần như chắc chắn ngoạm được vào yết hầu của Lệnh Thế Kiệt thì một bóng người phiêu bồng vượt qua trận pháp Thập Bát La Hán chẳng một chút khó khăn gì.
Vừa vượt qua trận pháp La Hán, bóng người kia chỉ chạm nhẹ mũi hài xuống đất đã có thể lướt đến bên Thế Kiệt và lão sư gia Kha Giã Na. Chẳng hề có chút chùng tay hay lưỡng lự, người đó vung ngọn trủy thủ phạt thẳng, tiện đứt thủ cấp của lão sư gia.
Cáp Nhật Hồng rụng rời nhắm mắt lại.
Vương mẫu cũng buông một tiếng thở dài.
Huệ Giác đại sư chấp tay niệm phật hiệu:
− A di đà phật!
Lão sư gia Kha Giã Na đổ sầm xuống đất nhưng hai tay vẫn khư khư giữ lấy thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Lệnh Thế Kiệt.
Cáp Nhật Hồng nức nở thốt lên:
− Lão sư gia...
Trong khi nàng bật khóc thì mọi người mới định tâm tìm lại người vừa mới cứu Lệnh Thế Kiệt, người đó chẳng ai khác mà chính là U Linh Nhân.
U Linh Nhân nhìn Vương mẫu:
− Ta buộc phải làm như vậy thôi, nếu không thì Lệnh Thế Kiệt cũng chẳng khác gì Kha Giã Na của Vương mẫu.
Vương mẫu hỏi:
− Tại sao cô nương muốn cứu Thế Kiệt?
U Linh Nhân thở ra:
− Ta sẽ nói sau với Thế Kiệt. Riêng trận pháp Thập Bát La Hán của Thiếu Lâm thì không đủ uy lực để cứu các người đâu. Mau tìm cách vào thánh địa Côn Luân... may ra...
Lời vừa dứt trên miệng U Linh Nhân, thì một vết sáng xanh rờn lại lóe lên từ khe đá.
Vô hình trung vệt sáng đó chiếu đúng vào lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Ánh sáng xanh biếc kia vừa chạm vào Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, lưỡi kiếm như có linh giác tiếp nhận ngay ánh sáng xanh rờn đó mà phát quang sáng ngời.
Thế Kiệt nhìn lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Chàng bất chợt reo lên:
− Vương mẫu, tại hạ hiểu dụng ý của khe đá này rồi.
Chàng vừa nói vừa gỡ thanh Quỷ Kiếm trong tay Kha Giã Na mà bước

nhanh lại khe đá.
Không một chút chần chừ hay lưỡng lự, Thế Kiệt tra luôn lưỡi Quỷ Kiếm vào khe đá. Chàng không ngờ khe đá lại rất vừa vặn như một bao kiếm bọc lấy lưỡi kiếm Đoạn Hồn.
Ánh sáng xanh rờn chói chang cả một vùng trên phạm vi mười trượng. Liền sau ánh sáng xanh chói lòa đó thì vách Kim Đỉnh Sơn chuyển động lộ ra một thạch môn.
Vương mẫu mừng rỡ nói:
− Chúng ta vào nhanh lên thôi.
Mọi người chưa kịp hoan hỉ thì một tiếng tru cất lên lanh lảnh. Cùng với tiếng tru như ma kêu quỷ khóc đó, một đạo thanh quang xé toạc màn đêm đen kịt.
Cùng với sự xuất hiện của đạo thanh quang kia thì Thập Bát La Hán trận pháp của Thiếu Lâm cũng chuyển động. Nhưng mười tám bộ cà sa vừa chuyển hóa phương vị thì bốc cháy phừng phừng, nhanh chóng tan thành tro bụi.
Trận pháp La Hán do những vị cao tăng Thiếu Lâm dựng mà còn bị hóa giải khi chưa phát huy được uy lực của mình, chứng tỏ kẻ vừa hóa giải trận pháp là một nhân vật có công lực không thể nào lường được.
Khi trận pháp vừa được hóa giải thì lừng lững trước mặt mọi người là một kẻ vận trường y thần chết có mũ trùm đầu. Y chỉ lộ hai con ngươi phát sáng xanh như hai ngọn đèn trời rọi vào quần hùng đang đứng phía trước.
Sau lưng người đó hơn mười hai gã đạo tỳ với vẻ mặt trơ trơ như trét sáp mà chỉ lướt mắt nhìn qua đủ biết đó là những gã Cương Thi mất hẳn tính người.
Phía sau mười hai gã đạo tỳ Cương Thi có quần ma hắc đạo gồm Tây Kỳ Thạch Khởi, Đông Độc Âu Dung Thừa, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân và cả Nam Quân Gia Hầu.
Có một điều lạ lùng, khi người vận trường y kỳ quặc vừa có ý định tọa thân thì ngay lập tức Hạ Hàn Quang từ trong đám quần ma như đã được nhận phận sự liền thoăn thoắt bước ra, khòm lưng quỳ mọp xuống đất làm chiếc đôn cho kẻ vận trường y tử thần.
Ánh mắt của Thế Kiệt vừa chạm vào nhãn quang xanh rờn của người vận trường y tử thần, bất giác chàng liên tưởng đến đôi thần nhãn đã từng thấy ở Kiếm Môn. Toát ra từ trong thần nhãn đó là một hấp lực kinh hồn ví như thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp có thể buộc người đối nhãn phải tuân phục theo ý của nó.
Ánh mắt sáng ngời của dị nhân đang chiếu thẳng vào Lệnh Thế Kiệt. Vô hình trung chàng và dị nhân vận trường y tử thần đối nhãn với nhau, do đó tâm ý của chàng nhanh chóng liên tưởng đến đôi ma nhãn trong Kiếm Môn mà dần hồi như bị hấp lực trong đôi mắt của dị nhân khiến lấy tâm định.

Trong khi Thế Kiệt còn vơ vẩn bởi uy lực Hấp Tinh Đại Pháp của dị nhân đứng thờ ra nhìn thì U Linh Nhân nhìn qua Vương mẫu.
Vương mẫu đọc được cái nhìn của U Linh Nhân, bất ngờ lạng bộ lướt đến án ngữ trước mặt Thế Kiệt. Miệng thì thét với Huệ Giác đại sư.
Chính Vương mẫu đã cắt ngang ánh mắt Hấp Tinh Đại Pháp của gã dị nhân nên Thế Kiệt như bừng tỉnh khởi sự liên tưởng của mình. Cùng với sự lấy lại thần thức đó, chàng cảm thấy có những âm thanh u u xuất hiện trong đầu mình.
U Linh Nhân bất ngờ lướt đến, hữu thủ rút Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, tả thủ thì xô tới Thế Kiệt một đạo nhu kình đẩy chàng về phía thạch môn.
Trong khi U Linh Nhân xuất kỳ áp chế Thế Kiệt thì tứ vị Bồ Tát đồng loạt xuất thủ chưởng. Cả bốn người không một chút ngần ngại sợ phạm vào sát giới của nhà Phật mà cùng một lượt dựng đứng bốn đôi bản thủ nện về phía quần ma tám khối hỏa chưởng có thể đốt đá thành tan.
Tám khối Hỏa Diệm Chưởng còn bay lơ lửng thì gã dị nhân vận trường bào tử thần chỉ khẽ hoành tay kẽ một đường vòng cung. Từ trong ống tay áo của y thò ra bàn tay xương xẩu nắm đốc một thanh kiếm nhưng không có lưỡi.
Từ đốc kiếm của gã dị nhân một luồng ánh sáng xanh rờn thoát ra đón thẳng đỡ thẳng những quả cầu Hỏa Diệm Chưởng của bốn vị Tứ Bồ Tát.
Không một tiếng nổ, cũng chẳng có dư lực phản hồi, nhưng cả tám hỏa cầu đã tan ra thành những tia lửa li ti mà trong màn đêm dày đặc ngỡ như bày đom đóm đỏ.
Cả bốn vị Tứ Bồ Tát đều giật nảy người bởi uy lực thần kỳ mà dị nhân vừa thi triển. Cả bốn người chưa kịp định tâm để tiếp tục vận hóa huyền công thì đạo ánh sáng xanh rờn lại thoát ra từ chuôi kiếm của dị nhân.
Ánh sáng xanh đó lóe lên rồi vụt tắt, nhưng bốn vị Tứ Bồ Tát hộ đường Thiếu Lâm đã bị mất thủ cấp rồi. Thủ cấp của họ lìa khỏi cổ mà tuyệt nhiên không kịp thốt ra tiếng nào.
Quần ma đứng phía sau dị nhân đồng loạt xướng lên:
− Thánh kiếm U Linh uy vũ...
Trước cái chết của bốn vị Tứ Bồ Tát Thiếu Lâm, quần hùng bạch đạo gần như đứng ngẩn cả ra. Tình trạng của quần hào chẳng khác nào tự hóa thân thành đá, chờ quần ma lấy mạng.
Trong khi quần hào còn đờ người thì thạch môn sau lưng họ cũng tự xê chuyển đóng lại Vương mẫu là người thoát ra khỏi trạng thái ngây dại trước.
Bà dụng luôn thuật Phi Yến Hành Vân lướt đên bên Cáp Nhật Hồng, thộp lấy nàng rồi lướt vào thạch môn.
Vương mẫu vừa len qua, lão thâu nhi với thuật Di Hình Cước Pháp cũng kịp bám sát theo sau Vương mẫu.
Khi Huệ Giác đại sư len được vào nhưng chưa kịp rút hữu thủ thì thạch môn

đã nghiến cánh tay lão tăng Thiếu Lâm.
Đại sư Huệ Giác đau đến xuất hạn mồ hôi, miệng không ngừng niệm phật hiệu:
− A di đà phật! A di đà phật!
Tiếng niệm phật hiệu còn đọng trên hai cánh môi đại sư Huệ Giác thì U Linh Nhân bình thản dùng ngọn trủy thủ chém xả xuống cánh tay của lão tăng.
Phập...
Đại sư Huệ Giác rít lên đau đớn:
− A di đà phật!
U Linh Nhân thở phào một tiếng khi thạch môn Kim Đỉnh đã khép kín lại.
Vương mẫu liền cách không phóng chỉ bế những huyệt đạo trên bả vai Huệ Giác đại sư để cầm máu.
U Linh Nhân nhìn lão tăng Thiếu Lâm, nói:
− Tôi bắt buộc phải làm như vậy thôi.
Diệu Thủ Thần Y lau mồ hôi trán cho Huệ Giác, nhìn U Linh Nhân nói:
− Lão hòa thượng không trách cô nương đâu.
Vương mẫu tiếp lời Kỳ Thân Lộc:
− Đây chẳng qua là sự bắt buộc, chứ cô nương không có tà ý.
− Đa tạ các vị đã hiểu ta.
Lão thâu nhi thở dài nói:
− Chúng ta thoát chết lần này nhưng cũng khó mà giữ được cái mạng trong mật đạo đây.
Chúng ta sẽ chết vì đói vì khát và rồi cũng phải dâng mạng cho lũ quần mà bên ngoài kia.
U Linh Nhân nhìn lão thâu nhi:
− Nếu Lệnh Thế Kiệt có duyên thì các vị sẽ giữ được mạng của mình.
U Linh Nhân vừa nói vừa cởi chiếc hòm nhỏ đeo sau lưng đặt xuống một thềm đá hoa cương.
− Tôi đã mang đủ mười hai pho kim thân La Hán đến đây.
Vương mẫu mừng rỡ ôm quyền xá U Linh Nhân:
− Kiếp nạn võ lâm hôm nay được tháo gỡ là nhờ ở hồng phước của cô nương.
− Đa tạ Vương mẫu có lời tán dương.
U Linh Nhân quay lại Thế Kiệt trầm giọng nói:
− Ta sẽ nói tất cả với hiền điệt trước khi ngươi hấp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán.
Chàng nhìn U Linh Nhân bằng ánh mắt bất nhẫn:
− Bà muốn nói gì với tại hạ?
Vương mẫu thở ra. Bà bước đến bên Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, nếu không có cô nương đây thì giờ này chúng ta há đã vào được

trong Kim Đỉnh Sơn. Chính chữ hận đã làm ra oan nghiệt hôm nay. Đã có hận thì phải biết tháo gỡ nó chứ không nên để trong lòng.
Thế Kiệt nhìn xuống:
− Vãn bối hận bà ta.
U Linh Nhân nhạt nhẽo đáp lời chàng:
− Ngươi không nói ta cũng biết ngươi hận ta. Bản thân ta đã trả được hận cho tỷ tỷ, nhưng cuối cùng chỉ nhận được sự cô đơn và nỗi trăn trở với mình mà thôi. Nếu không có Vương mẫu nói với ta về kiếp nạn ly kỳ này thì chưa chắc ta đã gặp ngươi. Với lại còn một điều tế nhị nữa mà ta chưa tiện nói ra bây giờ.
U Linh Nhân vừa nói vừa mở nắp chiếc hòm:
− Tất cả mười hai pho kim thân La Hán, ta giao cho ngươi. Khi nào đến được thánh địa Côn Luân nơi tiếp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị kim thân La Hán, ta mới nói cái điều tế nhị kia với ngươi.
U Linh Nhân dứt lời trở bước chầm chậm tiến thẳng vào mật đạo.
Vương mẫu nắm tay Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, chắc chắn U Linh Nhân có điều muốn nói với con. Kiếp nạn của võ lâm ở trên đầu chúng ta, không nên vì chữ hận mà khiến cho chánh khí thêm suy kiệt.
Thế Kiệt buông một tiếng thở ra rồi nói:
− Vãn bối sẽ vì tâm huyết của thân phụ và sư tôn mà bỏ qua tất cả cho bà ta.
Vương mẫu vỗ nhẹ vào tay Thế Kiệt:
− Có như vậy mới là đại trượng phu.

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 54
Khúc Bi Cảm

Tuyết phủ một màn trắng xóa trên trấn Hàm Thành. Tuyết gieo vào tâm khảm người ta cái lạnh giá từ thể xác đến tâm hồn, và hơn thế nữa, trong Đào Hoa Trang tuyết điểm tô thêm sự cô quạnh và xơ xác. Đâu có ai ngờ, Đào Hoa Trang vốn trước đây là một trang viện nổi tiếng nhất Hàm Thành, thế mà giờ đây bỗng chốc nó trở nên xơ xác và hiu quạnh đến như vậy. Nếu trước đây Đào Hoa Trang là chốn dừng chân tìm thi hứng của những thi nhân tìm tứ thơ ca ngợi vẻ mỹ miều, duyên dáng của những cành đào, hoặc ca ngợi tài sắc của vị đại tiểu thư Triều Thi Thi, hay dáng vẻ tha thướt như liễu rủ của nhị tiểu thư Triều Lâm Lâm thì giờ đây nó lại hoang vắng đến độ

ngỡ như một chốn đào viên đã bị bỏ hoang lâu ngày chẳng một ai màng đến. Chiếc áo choàng đượm đầy bông tuyết, Triều Thi Thi từ ngoài cổng trang viên với dáng đi hối hả, nhưng không mất vẻ đài các của một nàng tiểu thư khuê các. Nàng chỉ dừng chân một chút trước gian đại sảnh đóng cửa im ỉm mà lâu ngày chẳng có ai chăm sóc rồi lại thoăn thoắt bước về phía gian thảo xá nằm ở cuối hậu viện.
Thi Thi chưa mở cửa gian thảo xá thì Lâm Lâm đã reo lên:
− Tỷ tỷ về rồi đó à?
− Tỷ tỷ về rồi đây.
Thi Thi mở cửa gian thảo xá, len nhanh vào để rồi nhanh chóng đóng cửa lại để tránh những luồng gió đông giá buốt xô vào gian nhà cỏ đơn xơ.
Lâm Lâm ngồi trên chõng tre nhìn Thi Thi. Thi Thi bước đến bên Lâm Lâm:
− Muội muội mong tỷ tỷ về lắm phải không?
Lâm Lâm gật đầu.
Thi Thi vuốt tóc nàng:
− Tỷ tỷ đâu bao giờ bỏ muội. Mai mốt đừng trông nữa nhe.
Nàng nhìn Lâm Lâm.
Lâm Lâm nép đầu vào vai Thi Thi:
− Tỷ đã vì muội quá nhiều rồi. Mà muội chỉ là một phế nhân vô dụng. Muội càng ngày càng là một gánh nặng của tỷ.
Thi Thi nheo mày:
− Nói bậy nè. Muội là cốt nhục thâm tình với tỷ. Đào Hoa Viên giờ đây đã thuộc về người ta, nhưng vẫn còn muội bên cạnh, tỷ tỷ cảm thấy được an ủi lắm rồi.
Nàng vuốt tóc Lâm Lâm:
− Muội xem tỷ đem về cho muội cái gì nè.
Thi Thi đặt túi nải xuống trước mặt Lâm Lâm, rồi khuyến khích nàng:
− Nào, mở ra xem đi. Muội đừng quên hôm nay là ngày gì đấy nhé.
Lâm Lâm nhìn Thi Thi bằng ánh mắt trìu cảm, xúc động nói:
− Hôm nay là ngày sinh của tỷ và muội phải không?
Thi Thi khẽ gật đầu rồi hôn lên trán Lâm Lâm:
− Lúc sinh thời phụ thân không bao giờ quên cái ngày hai chị em mình cùng chào đời.
Hôm nay, phụ thân đã mất rồi thì tỷ tỷ phải thay cha chú.
Lâm Lâm rướm lệ. Nàng lí nhí nói:
− Nếu không có muội, tỷ chưa hẳn phải khổ và chịu giam thân trong gian thảo xá tồi tàn này.
Thi Thi bịt miệng Lâm Lâm:
− Muội đừng nói vậy mà tỷ lại trách muội đó.
Nàng nắm tay Lâm Lâm đặt lên túi nải:

− Muội mở ra xem đi!
Lâm Lâm trân trọng mở chiếc túi vải. Nàng thích thú reo lên:
− Tỷ mua đấy à?
− Muội thích chứ?
Lâm Lâm gật đầu:
− Thích lắm.
Nàng cầm lấy mảnh son và túi phấn hương cùng chiếc lược ngắm nhìn. Nhìn một lúc Lâm Lâm quay lại Thi Thi:
− Tỷ mua làm chi vậy?
− Sao muội lại hỏi tỷ câu đó?
Lâm Lâm cúi mặt nhìn xuống:
− Muội có bao giờ bước ra khỏi gian thảo xá này đâu mà tỷ mua những thứ này.
− Không bước ra thảo xá nhưng muội vẫn là một trang giai nhân tuyệt sắc kia mà. Đã là con gái thì phải biết chăm sóc vẻ đẹp của mình chứ.
− Nhưng muội chỉ là một cô gái tật nguyền với đôi chân chẳng thế nào đi đứng như những cô gái khác.
Thi Thi cầm chiếc lược chải tóc cho Lâm Lâm. Nàng vừa chải tóc vừa nói:
− Nhất định có ngày ông trời sẽ nhìn lại tỷ muội mình, mà cho tỷ tìm được đại phu tài giỏi chữa trị đôi chân của muội.
− Muội đã không còn tin vào ông trời nữa.
Thi Thi nâng cằm Lâm Lâm:
− Lâm muội không được bi quan như vậy. Nhất định tỷ sẽ tìm được người chữa trị đôi chân của muội. Bấy giờ muội sẽ tha hồ tung tăng như những cô gái khác, thậm chí còn hơn người ta nữa kìa.
Thi Thi tiếp một gói giấy đặt xuống trước mặt Lâm Lâm:
− Tỷ còn mua hai cái bánh bao để tỷ muội mình cùng ăn kỷ niệm ngày sinh của chúng mình.
Lâm Lâm tròn mắt nhìn nàng:
− Tỷ mua nhiều quá vậy?
− Có bao nhiêu đâu.
− Nhưng muội biết chúng mình giờ đây đâu có kim lượng.
Thi Thi ôm Lâm Lâm:
− Muội yên tâm, tỷ không làm gì để phụ thân phải rơi lệ nơi suối vàng đâu.
Thi Thi mở gói bánh:
− Tỷ biết muội rất thích bánh bao.
− Cái gì tỷ cũng lo cho muội hết mà không nghĩ đến tỷ.
− Thì bây giờ chỉ còn có hai chị em mình thôi mà.
Thi Thi cầm một chiếc bánh bao đặt vào tay Lâm Lâm:
− Muội ăn bánh nha.

− Tỷ với muội cùng ăn.
Thi Thi mỉm cười:
− Tỷ mua bánh cho muội mà. Thấy muội ăn tỷ vui lắm rồi.
Lâm Lâm nhăn mặt:
− Nếu tỷ không ăn muội cũng không ăn.
Thi Thi vuốt tóc Lâm Lâm:
− Lớn rồi mà cứ làm nũng với tỷ hoài. Sau này khi nên gia thất cũng bắt tỷ luôn nữa đó...
Lâm Lâm mỉm cười:
− Không ai chịu một kẻ tàn phế như muội đâu. Muội mãi mãi là gánh nặng của tỷ.
Lâm Lâm vừa nói vừa bẻ chiếc bánh bao.
Lâm Lâm đặt vào tay Thi Thi nửa chiếc bánh bao. Hai người nhìn nhau. Trong đáy mắt của họ ẩn chứa bao câu nói ân tình mà không có ngôn từ nào khả dĩ tả hết được.
Thi Thi mỉm cười nói:
− Nếu ông trời cho tỷ một điều ước.
− Tỷ ước gì?
Thi Thi nắn đôi chân của Lâm Lâm:
− Tỷ sẽ đổi đôi chân của tỷ cho muội.
− Không... muội không nhận đâu.
Hai người nhìn nhau, bất chợt Thi Thi ôm chầm lấy Lâm Lâm. Hai người cùng bật khóc.
Khóc một lúc Thi Thi mới gượng được:
− Tại sao tỷ muội mình lại khóc chứ?
− Tại vì tỷ và muội quá vui vẻ và hoan hỉ.
− Đúng rồi, chúng ta quá vui vẻ và hoan hỉ. Chúng ta sẽ cùng ăn bánh một lượt.
Lâm Lâm gật đầu.
Hai người chưa kịp ăn bánh thì bất thình lình cửa gian thảo xá bật tung ra bởi một cái đạp không nương sức.
Rầm...
Thi Thi và Lâm Lâm run người quay lại.
Từ bên ngoài ba gã đại hán lực lưỡng đi cùng với một lão nhân vận trường bào gấm bước vào.
Vừa thấy lão nhân đó, Thi Thi lẫn Lâm Lâm đã biến sắc.
Thi Thi nhìn lão, lí nhí nói:
− Hạ lão gia quá vãng, chúng tiện nữ không hay không biết, kính mong Hạ lão gia miễn thứ.
Lão nhân vuốt râu, nheo mắt, khinh khỉnh nhìn Thi Thi và Lâm Lâm. Lão

hất mặt nói:
− Hai nàng không có kim ngân kim lượng mà vẫn mua được bánh bao ăn. Hay đấy chứ.
Thi Thi khúm núm đáp lời lão:
− Hạ lão gia... Hai chiếc bánh không đáng bao nhiêu. Tiện nữ đã phải cực nhọc lắm mới có được.
Lão nhân bước đến bên nàng. Hai cánh mũi của lão phập phồng như đang cố hít cho hết không khí trong gian thảo xá hay đang tận hưởng mùi da thịt từ thân thể của Thi Thi toát ra.
Lão chắc lưỡi:
− Ái chà... Những giai nhân tuyệt sắc như nàng mà phải ăn những chiếc bánh bao tầm thường, tâm của ta áy náy vô cùng.
Miệng thì nói, cánh tay xương xẩu của lão đã đoạt nửa chiếc bánh bao trên tay Thi Thi quẳng ra ngoài cửa thảo xá. Quăng xong nửa chiếc bánh bao, Hạ lão nhân nhăn nhăn nhó nhó nói:
− Những người như nàng đáng phải được kẻ hầu người hạ, ăn trên ngồi trước, chứ không thể ăn những chiếc bánh bao như thế này được.
Thi Thi cúi đầu.
Hạ lão nhân xoa hai cánh tay xương xẩu:
− Chỉ cần nàng ưng thuận, lão đây sẽ cho người đón nàng về ngay tuần phủ, và còn xóa hết số nợ mà cha nàng đã thiếu của lão. Thậm chí cho kiến tạo lại khu Đào Hoa này trở lại như cũ chứ không để hoang phế như bây giờ.
Thi Thi ngẩng lên nhìn lão:
− Hạ lão gia, lão gia với thân phụ là bằng hữu chi giao. Tiện nữ sao có thể chấp nhận lời đề nghị của Hạ lão gia để trái với đạo nghĩa gia phong và phụ thân đã răn dạy.
Nàng vừa dứt lời thì Hạ lão nhân rít lên the thé:
− Khéo nói... Khéo nói... Nếu không chịu nhận làm thê thiếp thì nàng lấy gì trả nợ cho cha nàng? Hừ, lão đã vì tình bằng hữu và... và nghĩ đến nàng nên để cho nàng và ả muội muội què kia ở lại gian thảo xá này. Nếu không thì lão phu đã xách cổ nàng về làm nô nữ trong tuần phủ rồi.
Thi Thi cúi đầu.
Lâm Lâm nhìn lão bằng ánh mắt oán giận.
Hạ lão nhân nhìn Thi Thi. Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:
− Sao, nàng có chấp nhận không thì nói cho lão biết?
− Hạ lão gia, xin lão gia cho tiện nữ thời gian. Thế nào tiện nữ cũng có kim lượng để trả cho Hạ lão gia.
− Lão đã chờ lâu quá rồi. Chờ những một năm mà tâm tình lão cứ nôn nao từng đêm rạo rực nhớ nàng.
Thi Thi cúi mặt:

− Tiện nữ chỉ sợ thân phụ không thể nhắm mắt nơi suối vàng.
− Hừ, nhắm mắt với không nhắm mắt. Lão Triều viên ngoại nhắm mắt hay không nhắm mắt mặc xác lão. Còn ta thì cần có nàng mà thôi.
− Tiện nữ xin lão gia.
Hạ lão nhân hừ nhạt một tiếng.
Lão nhìn nàng, gằn giọng nói:
− Sao? Nàng có chấp nhận lời đề nghị của ta không?
Thi Thi bặm môi:
− Hạ lão gia... tiện nữ...
Hạ lão nhân khoát tay:
− Đừng van xin. Hãy coi Hạ lão phu xử trí đây.
Lão nhìn lại ba gã đại hán đứng sau lưng, vuốt râu nhướng mày nói:
− Người đâu, cứ làm theo ý của ta.
Ba gã đại hán đồng cúi đầu xướng lên:
− Tuân lệnh lão nhân gia.
Cả ba đồng loạt xấn tới thộp lấy Lâm Lâm chẳng một chút thương tiếc, kéo xồng xộc ra ngoài thảo xá. Lâm Lâm gào lên:
− Buông ta ra... buông ta ra!
Mặc cho nàng thét, ba gã đại hán vẫn lôi xềnh xệch nàng ra ngoài trời tuyết, không màng đến sự tàn phế của Lâm Lâm.
Thi Thi chết sững người, rồi quỳ xuống mũi giày Hạ lão nhân. Nàng dập đầu xuống mũi giày lão:
− Hạ lão gia xin đừng làm như vậy. Muội muội của tiện nữ là người tàn phế.
Hạ lão nhân cúi xuống nâng cằm Thi Thi lên.
Nước mắt của nàng ràn rụa trào ra bên ngoài.
Lão nhún vai mỉm cười:
− Lão gia hạn cho nàng ba ngày phải sửa soạn thật tươi đẹp để lão phu đón nàng về tuần phủ.
Thi Thi gật đầu:
− Vâng... tiện nữ sẽ chìu theo ý lão gia.
Hạ lão nhân cười khảy rồi buông cằm Thi Thi:
− Lão đã nói hết lời rồi đó. Cứ xem ả muội muội què quặt kia mà tự suy nghĩ.
− Tiện nữ sẽ không dám cãi lời Hạ lão gia.
− Thế thì tốt.
Lão chấp tay sau lưng đứng nhìn Lâm Lâm, chắc lưỡi:
− Ả nha đầu muội muội của nàng cũng đẹp lắm. Nếu như ả không tàn phế thì lão có thể tiếp thu cả hai người. Chỉ tiếc...
Lão nhìn lại Thi Thi:
− Nhớ lời lão phu nói đấy nhé.

Hạ lão nhân nói xong, chấp tay sau lưng thong dong bước ra ngoài thảo xá bỏ đi. Khi lão vừa bỏ đi, Thi Thi chạy vội ra đỡ lấy Lâm Lâm.
Nàng vội khoác lên vai Lâm Lâm chiếc áo choàng để che những bông tuyết trắng.
− Muội muội...
Đôi thu nhãn của Lâm Lâm như đanh hẳn lại. Mặc dù hai cánh môi của nàng tái tím vì lạnh nhưng vẫn điểm một nụ cười gượng:
− Tỷ tỷ... Nếu có cơ hội thì lão quỷ này phải trả lại cho muội món nợ hôm nay.
oo U Linh Nhân kể xong đến đây, đôi thu nhãn long lanh của bà như chìm hẳn vào cõi hoài niệm.
Nhìn lại Thế Kiệt, U Linh Nhân nói tiếp:
− Ngay buổi chiều hôm đó, tỷ tỷ đã cõng ta.
U Linh Nhân thở dài:
− Ta đâu muốn tỷ tỷ vì mình mà phải giam thân trong tuần phủ, vì ta mà mất cả sự trong trắng.
Thế Kiệt nghe U Linh Nhân kể mà lòng quặn đau. Chàng cảm nhận cái đau đó đang lan tỏa khắp toàn thân mình.
oo Thi Thi cõng Lâm Lâm ra đi trong màn tuyết lạnh giá. Nàng cảm thấy phía trước là một con đường xa xôi dịu vợi mà chẳng biết nên dừng chân ở đâu.
Lâm Lâm nói:
− Tỷ tỷ hãy để muội xuống đây đi.
Thi Thi lắc đầu:
− Chúng ta phải rời Hàm Thành càng xa càng tốt.
− Tỷ đã mệt mỏi lắm rồi. Hay tỷ đi một mình đi.
− Sao muội lại nói vậy? Không có muội, tỷ chẳng đi đâu cả.
Thi Thi vừa dứt lời thì sau lưng nàng giọng nói của Hạ lão nhân cất lên the thé đầy phẫn nộ:
− Nàng nghĩ có thể chạy trốn là thoát khỏi tay lão phu à?
Thi Thi và Lâm Lâm giật mình.
Ba gã đại hán theo hầu Hạ lão nhân đứng vây quanh hai nàng. Thi Thi biến sắc nhìn Hạ lão nhân, nhưng không buông Lâm Lâm khỏi chiếc lưng tiểu thư của nàng.
Thi Thi gượng nói:
− Lão nhân gia, tiện nữ không có ý trốn lão nhân gia...
− Nàng còn bẻm mép nói với lão phu câu nói đó à?
Thi Thi gượng nói:
− Quả thật tiện nữ không có ý trốn lão nhân gia mà chỉ muốn đưa muội muội tìm đại phu gởi gắm rồi quay về.

Hạ lão nhân gằn giọng:
− Ai mà tin nàng nữa.
Lão nhìn Lâm Lâm:
− Lão có cách này vừa thuận cho nàng vừa thuận cho ta.
Hạ lão nhân chắc lưỡi nói tiếp:
− Ả nha đầu muội muội của nàng vốn đã tàn phế, sống cũng chẳng ích lợi gì. Hay là để lão tế độ cho ả sớm đầu thai kiếp khác để nàng khỏi phải bận bịu vì ả, mà vui vầy chung sống với lão phu.
Thi Thi mở to hết hai con ngươi thét lên:
− Không... Không... Các ngươi không được đụng đến muội muội của ta.
Thi Thi vừa thét vừa thối về sau năm bộ, lấy thân mình che chắn cho Lâm Lâm như sợ Hạ lão nhân cướp lấy muội muội của mình.
Thi Thi gằn giọng nói:
− Nếu các ngươi đụng đến Lâm Lâm thì trước hết phải giết ta trước đã.
− Lão phu không nỡ giết một giai nhân như nàng. Lão chỉ muốn nàng thoát khỏi một gánh nặng mà vui vẻ với lão mà thôi.
Hạ lão nhân vừa dứt lời thì chợt một giọng nói nhạt nhẽo cất lên ngay sau lưng lão:
− Giết một người để đoạt một người, thì sao người kia có thể vui vẻ sống bên lão được chứ.
Hạ lão nhân quay lại, trừng mắt nhìn người vừa mới nói đó:
− Ngươi là ai?
− Giang Kỳ.
Hạ lão nhân quắc mắt chỉ tay vào mặt Giang Kỳ:
− Giang Kỳ, ngươi khôn hồn thì mau lủi nhanh khỏi mắt bản quan, nếu không đừng trách bản quan phải nặng tay trừng phạt xử tội ngươi đó.
Dung diện khắc khổ của Giang Kỳ vẫn trơ trơ sau câu nói hăm dọa của Hạ lão nhân, khiến cho lão càng phẫn nộ hơn.
Hạ lão nhân thét lớn:
− Ngươi không nghe bản quan nói à?
− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chưa từng biết nghe ai bao giờ.
Hạ lão nhân rít lên:
− Gã này có mắt như mù, có tai như điếc, chắc ngươi muốn tìm đường về cõi chết đây mà.
Hạ lão nhân quát lớn:
− Người đâu, gông cổ gã này cho ta.
Lời còn đọng trên hai cánh môi Hạ lão nhân thì ảnh kiếm xanh rờn đã thoát ra tống tiễn một lúc ba gã hán nhân thuộc hạ của lão chỉ trong chưa đầy một chớp mắt.
Hạ lão nhân chết sững như bị trời trồng bởi chiêu kiếm quá khốc liệt của

Giang Kỳ.
Đến lúc lão kịp nhân ra sát thủ kim vương trước mặt mình thì cổ họng như có cái gì chẹn lại.
Mãi một lúc lâu lão mới run rẩy, quỳ mọp xuống van xin:
− Tha cho lão phu.
Đáp lại lời van xin của lão, Giang Kỳ chỉ khẽ lắc đầu, chẳng nói một tiếng nào, bình thản vung Quỷ Kiếm chém xả xuống cổ Hạ lão nhân.
Sự lạnh lùng của Giang Kỳ khiến cho Thi Thi và Lâm Lâm phải hồn siêu phách lạc.
oo − Trước một sát thủ giết người không chớp mắt như Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, ta ngỡ đâu sẽ đến lượt mình và tỷ tỷ. Nhưng không, Giang Kỳ đã đưa ta và tỷ tỷ trở lại trấn Hàm Thành.
U Linh Nhân nhìn lên trần thạch phòng, u hoài nói tiếp:
− Giang Kỳ gởi tỷ tỷ lại Dạ Nguyệt Lầu cho Lý Ma Ma và đưa ta đến ngôi mộ cổ U Linh.
Trong cổ mộ U Linh, ta tiếp thụ võ công U Linh Môn trong hoàng thạch.
Nhìn lại Thế Kiệt, Triều Lâm Lâm buông một tiếng thở dài:
− Thật là oan nghiệt. Những chuyện sau thì hiền điệt đã biết rồi.
− Thân phụ Nguyên Thiên Phục đã yêu thân mẫu và vì chữ tình buộc người và Giang Kỳ phải giao thủ. Thân phụ đã thắng và đã có được mẫu thân.
U Linh Nhân gật đầu:
− Thua Nguyên Thiên Phục lần đó, Giang Kỳ quyết định vào Kiếm Môn để phục hận lại Thiên Phục.
− Sư tôn đã vào Kiếm Môn?
U Linh Nhân thở dài:
− Giang Kỳ đã vào Kiếm Môn nhưng nhận ra khi luyện Vô Ảnh Kiếm Pháp đã bị tẩu hỏa nhập ma và nếu không trở thành U Linh Quỷ Kiếm thì cũng biến thành Cương Thi. Biết như vậy, nhưng Giang Kỳ vẫn luyện Vô Ảnh Kiếm Pháp.
Triều Lâm Lâm thở ra:
− Trong khi đó tỷ tỷ có mang hiền điệt. Thân phụ ngươi thì lại bỏ đi. Tỷ tỷ sau khi sinh ngươi đã chết và gởi gắm ngươi lại cho Giang Kỳ.
Thế Kiệt hồi hộp hỏi U Linh Nhân:
− Nói như cô cô vậy Kiếm Vương U Linh hiện nay là ai?
U Linh Nhân nhìn thẳng vào mắt Lệnh Thế Kiệt:
− Ta không biết có nên nói hay không.
− Cô cô không nói nhưng hiền điệt cũng có thể đoán ra. Quỷ Kiếm U Linh hiện nay chính là sư tôn Giang Kỳ?
U Linh Nhân thở dài.
Vẻ mặt của Triều Lâm Lâm có phần trầm tư u hoài. Suy nghĩ một lúc Triều

Lâm Lâm mới nói:
− Đúng như vậy, Quỷ Kiếm U Linh chính là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ khi xưa.
Nhưng hiện tại Giang Kỳ không còn cái tâm như Giang Kỳ ngày xưa nữa, mà đã biến thành một thanh kiếm sống.
− Cô cô... chuyện sao lại như vậy được?
− Ý trời.
Thế Kiệt nấc nghẹn một tiếng.
U Linh Nhân Triều Lâm Lâm nhìn chàng:
− Khi truyền thụ Vô Ảnh Kiếm Pháp cho hiền điệt, Giang Kỳ đã có chủ định trước là buộc Thiên Phục tự tay giết hiền điệt nếu như ngươi trở thành thanh kiếm sống, nhưng khi hiền điệt xâm nhập Kiếm Môn không hiểu sao ngươi lại không thụ nhận chuôi kiếm Vô Ảnh của Kiếm Vương. Một khi hiền điệt nhận chuôi kiếm Vô Ảnh thì ắt không thể tiếp thụ khẩu quyết Vô Ảnh Kiếm mà chẳng bao lâu sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà tìm đến cổ mộ U Linh để trở thành Quỷ Kiếm U Linh.
Triều Lâm Lâm thở dài nói:
− Sau khi hiền điệt rời khỏi Kiếm Môn thì cũng là lúc Giang Kỳ đến thời khắc tẩu hỏa nhập ma. Vì cái ơn năm xưa, ta buộc phải đưa Giang Kỳ vào cổ mộ U Linh như y đã từng đưa ta vào đặng có thể dụng U Linh Bộ Pháp mà đi đứng được.
− Sư tôn đã biến thành Quỷ Kiếm U Linh?
Triều Lâm Lâm gật đầu.
Thế Kiệt rên lên:
− Trời ơi... đau khổ như vậy ư?
Triều Lâm Lâm buông một tiếng thở dài:
− Tất cả chỉ vì một chữ tình và chữ hận. Khi ta nghiệm ra điều đó thì đã quá muộn màng rồi. Bây giờ chỉ còn kỳ vọng vào hiền điệt mà thôi. Khối hoàng thạch trong cổ mộ U Linh rất kỳ lạ. Nó có thể cải tử hoàn sinh, nhưng thần thức thì lại không có. Chỉ có Quỷ Kiếm U Linh mới giữ được thần thức, để lấy máu đồng loại rưới lên hoàng thạch. Bây giờ Giang Kỳ đã không còn là Giang Kỳ của hồi đó nữa.
− Trời ơi.
Triều Lâm Lâm nắm tay Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, hãy tha thứ cho cô cô những gì mà cô cô đã làm. Tất cả đều là oan nghiệt, như cô cô đây cũng là nỗi oan nghiệt của con.
Thế Kiệt chớp mắt nhìn U Linh Nhân:
− Cô cô nói gì... Thế Kiệt không hiểu.
Triều Lâm Lâm bặm môi:
− Cô cô sắp phải ra đi.

− Cô cô đi đâu?
Triều Lâm Lâm nắm tay Thế Kiệt bóp nhẹ, nâng niu:
− Ta mãn nguyện vì tỷ tỷ còn một giọt máu để lại. Mà ta và tỷ tỷ tuy hai người nhưng chỉ là một. Ta sắp đoàn tụ với tỷ tỷ.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Thế Kiệt tha thứ hết cho cô cô... Cô cô đừng tự Oán trách mình mà tìm đến cái chết.
− Cô cô không phải vì tự trách mình mà tìm đến cái chết đâu. Mà ta ra đi để tránh cho con phải khó xử.
Thế Kiệt nheo mày:
− Tiểu điệt không hiểu.
− Hiền điệt đừng quên cô cô là U Linh Nhân. Máu của cô cô đã rưới lên hoàng thạch, và chẳng bao lâu nữa cô cô cũng sẽ như những Cương Thi vô tâm vô thức mà truy tìm máu của đồng loại nuôi thần cảm hoàng thạch và U Linh Quỷ Kiếm.
Thế Kiệt sững sờ nhìn Lâm Lâm. Chàng nghẹn ngào thốt lên:
− Triều cô cô.
Lâm Lâm nắn nót bàn tay Thế Kiệt:
− Ta chỉ thương cho con.
Lâm Lâm thở ra:
− Khi ta đi rồi con hãy nói với Huệ Giác đại sư, chính tay cô cô đã giết Giác Giới.
Triều Lâm Lâm mỉm cười nói tiếp:
− Thân mẫu của con đang đợi cô cô. Để tránh lập lại cái họa như những tiền nhân, con phải đối xử tốt với Nhật Hồng quận chúa.
Thế Kiệt nghẹn ngào nói:
− Con hứa sẽ đối tốt với Cáp muội muội, nhưng cô cô đừng đi.
− Cô cô không thể sống mà thiếu tỷ tỷ của mình được. Thế Kiệt, con phải bảo trọng, nhất cử nhất động của con đều phải nghĩ đến chuyện tiêu hủy hoàng thạch.
− Con hứa.
Triều Lâm Lâm mỉm cười, nắn nót bàn tay chàng:
− Con có cái thần của mẹ con, cái dũng của cha con và cái nhân của một vị đại hiệp. Cô cô mãn nguyện lắm rồi. Tất cả cô cô đều đã chuẩn bị trước.
Triều Lâm Lâm nắn nhẹ bàn tay chàng lần nữa rồi từ từ khép hai mí mắt lại.
Thế Kiệt thốt lên:
− Cô cô...
Triều Lâm Lâm điểm một nụ cười tươi, rồi rùng mình một cái. Lâm Lâm đã tự đoạn mạch ép tim mà ra đi.
Thế Kiệt bàng hoàng, sửng sốt trước những gì mà Triều Lâm Lâm thuật lại

cho chàng biết. Với chàng giờ đây đúng là một cơn ác mộng mà không biết sau này có quên được nó hay không.
Thế Kiệt ôm chầm lấy thân xác Triều Lâm Lâm, gào lên:
− Cô cô... cô cô cũng bỏ Thế Kiệt mà đi.
Ôm xác Lâm Lâm một lúc Thế Kiệt mới bình tâm được. Nhật Hồng bước đến sau lưng chàng:
− Lệnh huynh... Triều cô cô đã đi rồi.
Thế Kiệt run rẩy, nghẹn ngào nói:
− Muội ơi... Oan nghiệt quá. Oan nghiệt quá.
− Lệnh huynh...
Nhật Hồng bật khóc theo sự thổn thức Thế Kiệt. Trong khi hai người khóc thì thân pháp của Triều Lâm Lâm đang tự rã ra, chẳng bao lâu chỉ còn lại một bộ khô cốt trong tư thế ngồi kiết đà.
Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng:
− Tất cả những người thân của huynh rồi lần lượt ra đi. Tại sao như vậy chứ? Tại sao như vậy chứ?

Hồi 55
Nghĩa Đạo Lưỡng Phân

Thế Kiệt ngồi kiết đà trên phiến bồ đoàn hình bánh xe luân hồi, chung quanh chàng có mười hai bệ đá đặt sẵn những pho tượng kim thân La Hán. Trên đỉnh đầu Thế Kiệt là quả cầu bằng ngọc lưu ly hứng lấy ánh sáng nhật quang.
Mười hai pho tượng kim thân La Hán đều hướng tâm bản thủ về phía Thế Kiệt.
Vương mẫu, Thần Hành Dị Cái, Huệ Giác đại sư và cả Diệu Thủ Thần Y đều chú nhãn vào chàng. Người nào cũng đều mang tâm trạng lo âu hồi hộp. Bởi tất cả đều không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi đúng ngọ. Nếu không đúng như những gì trong di cảo của Nguyên Thiên Phục để lại thì Thế Kiệt chẳng biết sẽ ra sao.
Trong tất cả những người đang chú nhãn vào Lệnh Thế Kiệt, người lo lắng nhất là Cáp Nhật Hồng. Trong tâm tưởng nàng chỉ mong sao sớm qua thời khắc quyết định mà Thế Kiệt vẫn bình an. Hơn tất cả những người đang có mặt tại gian kỳ lầu này, nàng biết tâm trạng của Thế Kiệt đang bất ổn, vì những sự cố đã đến với chàng, và phải chấp nhận nghịch cảnh ở ngày mai một khi tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán tiền nhân.
Nếu như cuộc truyền nhập linh khí tiên thiên này không thành thì ngày mai không biết ra sao. Đây là cơ hội duy nhất, và chỉ một lần mà thôi, Thế Kiệt nếu như vì sự phân tán tâm tưởng mà không thụ nạp linh khí tiên thiên kia thì chẳng còn cơ hội nào cứu vãn kiếp nạn võ lâm.
Vương mẫu nhìn qua Huệ Giác đại sư:
− Đại sư, chắc đã gần đến canh ngọ.
− A di đà phật! Bần tăng cảm thấy bất an vô cùng.
Thần Hành Dị Cái thở dài:
− Lúc này Lệnh Thế Kiệt đang chịu quá nhiều sự ức chế, nay lại tiếp tục thụ nhân linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán, lão ăn mày này cũng cảm thấy khó yên lòng.
Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:
− Bản vương kỳ vọng rất nhiều vào Thế Kiệt. Càng trong tình thế bức bách, càng có động lực thôi thúc Thế Kiệt.
Vương mẫu nói xong vận công truyền âm nhập mật nói với Lệnh Thế Kiệt:
− Hiền điệt, con cảm thấy thế nào?

Thế Kiệt đáp lời Vương mẫu:
− Thế Kiệt cảm thấy một sự trống rỗng vô cùng. Con đang tự hỏi tại sao mình lại là người tiếp nhận linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán để rồi dùng nó chống lại người đã nuôi dưỡng và truyền thụ võ công cho mình? Tại sao người nhận linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán không là người khác.
Chàng im lặng.
Lời của Thế Kiệt khiến Vương mẫu bồn chồn lo lắng. Bà không lo lắng sao được khi tâm tư Thế Kiệt có ý tưởng đó. Nếu như đến thời khắc đúng ngọ, linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán bắt đầu truyền qua Thế Kiệt mà chàng không thụ nạp, không biết hậu quả sẽ như thế nào, và cơ hội hóa giải kiếp nạn võ lâm xem như tuyệt vọng.
Vương mẫu lo lắng, bất giác buông một tiếng thở ra. Chân diện uy nghi của bà thoáng lộ những nét ưu tư, phiền muộn.
Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi nhận ra những nét phiền muộn trên mặt Vương mẫu, liền hỏi:
− Vương nương, Thế Kiệt ra sao mà Vương nương lại tỏ lộ sự lo lắng như vậy?
Vương mẫu nhìn lão thâu nhi:
− Tâm tư của Lệnh Thế Kiệt lúc này vô cùng bất ổn. Nếu như đúng canh ngọ linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán truyền đến mà y lại không thụ huấn, không biết hậu quả sẽ như thế nào.
Lão ăn mày trợn mắt:
− Thế Kiệt không thụ linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán là nghĩa làm sao chứ? Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào y, bây giờ y giở chứng, xem như chúng ta chôn thây trong Kim Đỉnh Sơn này rồi. Và còn cái họa kiếp của võ lâm chẳng còn người gánh vác nữa.
− Tôi không sợ chết, nhưng chỉ lo cho kiếp nạn của thiên hạ mà thôi.
Huệ Giác đại sư xen vào:
− Nhưng nguyên cớ gì mà Thế Kiệt lại bất ổn tâm định mà không thụ nhận linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán? Lệnh công tử thừa biết họa kiếp của võ lâm đang treo lơ lửng trên đầu y mà.
Vương mẫu thở dài:
− Thế Kiệt vốn có tâm tính nhân hậu và đã đem lòng ngưỡng mộ Giang Kỳ. Huống chi Giang Kỳ lại là người nuôi dưỡng Thế Kiệt thành người. Giờ đây, sự tình oan nghiệt lại đặt lên vai Thế Kiệt trọng trách hóa giải kiếp nạn võ lâm. Nói cách khác dù cho nguyên cớ như thế nào, nhưng buộc Thế Kiệt tiếp thụ linh khí tiên thiên để tiêu hủy Giang Kỳ cùng với pho hoàng thạch, tâm tư sao không bấn loạn được.
Vương mẫu thở ra nhìn lão thâu nhi:

− Lão huynh thử đặt mình vào hoàn cảnh của Thế Kiệt xem. Quả là khó xử vô cùng.
Chúng ta không trách Thế Kiệt, mà trách tạo hóa sao lại trêu ngươi bày cảnh éo le đoạn trường này.
Lão thâu nhi rờ lại cằm và thuận tay nhổ một cọng râu. Lão se cọng râu, nhíu mày suy nghĩ. Vô hình trung lão cũng như Vương mẫu, buông luôn một tiếng thở dài não nuột.
Lão thâu nhi lắc đầu, nói:
− Quả là khó xử cho Thế Kiệt. Thế Kiệt không thụ nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì chẳng còn cơ hội nào nữa. Buộc Thế Kiệt thụ nhận nguyên khí tiên thiên để chống lại Giang Kỳ thì chẳng khác nào bắt y phải phạm vào đại tội bất nghĩa, bất trung và bất hiếu, mà chỉ một trong ba đại tội đó đã có thể bị miệng đời lên án đến ngàn năm.
Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu, se trên hai ngón tay. Lão ngẩng lên nhìn quả cầu ngọc lưu ly:
− Lão ăn mày thiết nghĩ như vậy.
− A di đà phật! Lão huynh có phương cách chi vẹn toàn xin chỉ giáo.
Lão thâu nhi gãi đầu:
− Hay cứ để lão phu thế vào chỗ Thế Kiệt mà thụ nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán mà chống với Giang Kỳ.
Lão nói xong nhìn qua Vương mẫu.
Vương mẫu suy nghĩ một lúc rồi nói:
− Tính như lão huynh cũng được, nhưng lão huynh suy nghĩ xem lão có thể dụng được kiếm thuật như Thế Kiệt không?
Thần Hành Dị Cái ngẩn người:
− Ui cha, cái này thì khó quá. Lão ăn mày vốn chỉ có mỗi một tuyệt thức là Di Hình Cước Pháp cùng với Vô Vô Chưởng Pháp chứ chưa từng luyện kiếm bao giờ.
Vương mẫu thở ra:
− Lão huynh tiếp thụ linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán tất phải sử dụng Quỷ Kiếm Đoạn Hồn để phát huy sự vi diệu của linh khí tiên thiên. Nếu không sử dụng được kiếm thì sao phát huy hết sự vi diệu mà Thập Nhị La Hán để lại. Huống chi đối phương của chúng ta là một đại kiếm thủ vô song trong thiên hạ đã luyện thành Vô Ảnh Kiếm và có cả quyền lực đen tối của hoàng thạch hộ thể. Nếu như không tính toán kỹ, đến khi sự việc đã rồi, lão huynh đã không giữ được mạng, mà hôm nay chúng ta chỉ làm việc dã tràng xe cát biển đông.
Vương mẫu phân giải xong, Thần Hành Dị Cái chỉ biết ngượng nghịu lắc đầu.
Huệ Giác đại sư niệm phật hiệu:

− A di đà phật! Vương nương phân tích rất đúng. Bần tăng nghĩ có lẽ đây là ý trời. Nếu như Thế Kiệt không thụ nạp linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán cũng là ý trời.
Thần Hành Dị Cái nói:
− Vậy chúng ta chỉ còn biết đưa mắt chờ đợi đến canh ngọ thôi sao?
Thần Hành Dị Cái nói đến đây thì bỗng có những âm thanh như tiếng đục đá đập vào tai mọi người.
Vương mẫu nhíu mày.
Thần Hành Dị Cái thì sa sầm mặt.
Huệ Giác đại sư thì lần chuỗi tràng hạt.
Vương mẫu nhìn Thần Hành Dị Cái:
− Lão huynh nghĩ sao về những âm thanh đó?
Lão thâu nhi nhổ râu:
− Còn nghĩ gì nữa. Chắc chắn lũ quần ma đang đục thạch môn để xâm nhập vào Kim Đỉnh Sơn.
− Tôi cũng nghĩ như lão huynh.
Lão thâu nhi vuốt cằm nói:
− Nếu quần ma phá được thạch môn thì chúng ta chẳng còn đường chạy.
Lão nhìn lại Huệ Giác đại sư:
− Lão hòa thượng. Tôi và lão ra ngoài thạch môn án ngữ. Nếu như quần ma có phá được thạch môn thì chúng ta vẫn có thể cản được bọn chúng một lúc.
− A di đà phật! Sự thể như thế này thì chỉ còn cách đó mà thôi.
Vương mẫu nghiêm mặt.
Bà nhìn lại Thế Kiệt, ôn nhu nói:
− Hiền điệt, quần ma đang tìm cách phá vỡ thạch môn, ta và các vị trưởng lão phải ra bên ngoài mật đạo. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra thì con cũng không được phân tâm mà tập trung tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán. Tất cả mọi người ở đây, sống hay chết đều do hiền điệt định đoạt.
Thế Kiệt im lặng không đáp lời Vương mẫu. Hiện tại tâm tưởng của chàng vô cùng hỗn loạn và hoang mang. Chàng đang đứng giữa hai ý niệm chữ tình và chữ nghĩa. Giang Kỳ đối với chàng dù sao cũng là sư tôn và còn hơn thế nữa.
Tất cả những gì trong quá khứ đang tái hiện về trong tâm niệm của chàng. Sống với Giang Kỳ, mặc dù có sự nghiêm khắc, nhưng chưa bao giờ chàng bị sư tôn bỏ rơi. Từ lúc chập chững bước đi cho đến khi biết suy nghĩ, biết phân định đâu là chính, đâu là tà, chàng đều được sự chỉ dẫn tận tình, và sự đùm bọc của Giang Kỳ. Giờ đây chính chàng lại nhận trọng trách giết người đã đào luyện và nuôi dưỡng mình.
Nghĩ đến đó, Thế Kiệt chỉ muốn gào lên thật to, và nếu có thể được đã vung Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tiêu hủy mười hai pho tượng kim thân La Hán để vĩnh

viễn không còn họa vận cho sư tôn. Nhưng rồi những gì Vương mẫu nói, đến những gì U Linh Nhân Triều Lâm Lâm cho Thế Kiệt biết khiến chàng như kẻ đang chịu áp lực giữa hai hướng. Áp lực đó khiến chàng ngỡ như mình đang hụt hẫng giữa hai dòng nước xoáy cuồn cuộn, mà chẳng bao lâu khí lực tan rã mà chết.
Ngồi kiết đà giữa phiến bồ đoàn hình bánh xe luân hồi, mà thân ảnh Thế Kiệt thoáng chốc lại run nhẹ bởi những tạp thức hỗn độn.
Vương mẫu không nghe Thế Kiệt đáp lời chỉ còn biết buông một tiếng thở dài. Bà nhìn Thế Kiệt một lần nữa, rồi bước đến bên Cáp Nhật Hồng:
− Nhật Hồng, lúc này Thế Kiệt rất hoang mang, tâm thức bất định, mẫu thân hy vọng con sẽ giúp được Thế Kiệt qua khỏi sự bấn loạn hoang mang này. Nếu như Thế Kiệt không vượt qua được sự hoang mang và nghịch cảnh đã chụp lên lẽ sống của y... con biết hậu quả sẽ như thế nào rồi.
− Mẫu thân, con biết nói gì đây với chàng?
− Ta cũng không biết phải dạy con nói như thế nào.
Bà nắm tay Nhật Hồng:
− Nếu như có chuyện xảy ra thì con phải cố gắng quay trở về Tây Hạ và vĩnh viễn đừng bước chân vào Trung Thổ. Trung Nguyên không vượt qua khỏi đại họa này thì chắc chắn biến thành vùng đất chết không phương hóa giải được.
− Mẹ, con hiểu. Con sẽ cố gắng khuyến dụ Lệnh đại ca.
Vương mẫu gật đầu:
− Mẹ và các vị trưởng lão phải ra bên ngoài mật đạo, con phải bảo trọng.
− Mẹ bảo trọng!
Vương mẫu mỉm cười.
Bà cùng với Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Huệ Giác đại sư và Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc trở bộ quay ra ngoài mật đạo.
Những vị trưởng tôn đã đi rồi, còn lại Nhật Hồng và Lệnh Thế Kiệt trong gian kỳ lầu.
Nàng nhìn Thế Kiệt, nhỏ giọng nói:
− Đại ca, muội biết đại ca đang suy nghĩ hoang mang lắm phải không?
Thế Kiệt hướng mắt nhìn nàng. Chàng khẽ gật đầu.
Nhật Hồng mỉm cười:
− Muội biết huynh đang suy nghĩ gì rồi?
− Muội muội...
Nhật Hồng khoát tay không cho chàng nói:
− Huynh không cần nói ra muội cũng biết mà. Nếu một khi huynh tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì tất nhiên huynh phải dụng đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn mà tiêu hủy U Linh Quỷ Kiếm.
Nàng chắc lưỡi:

− Nếu U Linh Quỷ Kiếm là người nào đó thì huynh đã không ngần ngại. Khổ nỗi Quỷ Kiếm U Linh lại là sư tôn Giang Kỳ. Chẳng lẽ huynh lại tiêu hủy người đã nuôi nấng và truyền thụ võ công cho huynh sao? Thực thì xong bổn phận và trách nhiệm của mình rồi huynh cũng không làm sao quên được oan nghiệt này. Huống chi tiêu hủy Giang Kỳ thì huynh đã phạm vào ba trọng tội bất nghĩa, bất trung và bất hiếu.
Thế Kiệt thở dài:
− Muội hiểu ta.
− Muội sao không hiểu huynh được. Thấy nét mặt của huynh, tâm của muội cũng bị dày vò vô cùng.
− Thế muội có cách chi giúp huynh được không?
Nhật Hồng mỉm cười:
− Nói như vậy tất nhiên muội có cách giúp huynh rồi. Nhưng lúc nãy có các vị trưởng lão, muội không dám nói ra sợ các vị đó thất vọng thôi.
Thế Kiệt lộ vẻ phấn chấn ra mặt:
− Huynh đang lắng nghe muội nói đây.
Nhật Hồng im lặng một lúc rồi nhìn Thế Kiệt. Nàng nói bằng giọng ai oán:
− Huynh đã chịu quá nhiều nỗi oan trái trong cuộc đời, bây giờ lại khoác thêm vào huynh ba trọng tội bất hiếu, bất trung, bất nghĩa, muội sao chịu được. Hay huynh để cho muội gánh chịu ba trọng tội đó thay huynh?
− Muội thay huynh tiếp thụ linh khí tiên thiên.
Nhật Hồng lắc đầu:
− Không phải như vậy đâu. Muội thay huynh nhận ba trọng tội đối với mẫu thân kia.
Thế Kiệt nheo mày:
− Muội nói vậy có ý gì?
− Huynh chưa hiểu nữa à? Muội và huynh sẽ cùng chết. Khi hai chúng ta chết thì chẳng còn liên quan gì đến thế sự giang hồ. Nếu như huynh không tiếp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì đằng nào cũng chết, thôi thì chết trước có hay hơn không. Khi những vị trưởng lão biết hai chúng ta chết thì họ cũng biết xử như thế nào Nàng nháy mắt với Thế Kiệt:
− Nhưng trước khi chết thì muội nói trước. Muội không muốn biến thành Cương Thi vô tâm vô tính đâu, nên phải nhờ đến huynh dùng Quỷ Kiếm Đoạn Hồn băm xác muội ra trước đã.
Thế Kiệt lắc đầu.
Nhật Hồng nhướng mày nhìn Thế Kiệt:
− Sao huynh lại lắc đầu? Không được ư? Ai cũng một lần phải chết mà. Được chết cùng với huynh, muội mãn nguyện lắm rồi.
Nàng cúi đầu:
− Chỉ thương cho mẫu thân. Khi muội đi rồi không biết người sẽ ra sao. Nếu

muội xuống tử thành, có duyên gặp được Triều mẫu và lão nhân gia Nguyên Thiên Phục sẽ nói với hai người miễn thứ tội cho huynh, đặng huynh có cơ hội gặp lại hai người.
Nàng nhìn Thế Kiệt:
− Huynh biết huynh có tội gì với Triều mẫu và lão nhân gia Nguyên Thiên Phục không?
− Muội hãy nói cho huynh nghe.
− Huynh nặng tình mà quên nghĩa, hoặc nặng nghĩa mà quên tình như Nguyên lão nhân gia.
− Huynh không hiểu ý của muội.
Nhật Hồng nhún vai:
− Nói ra sợ huynh lại hốt hoảng mà thôi.
− Muội nói cho huynh hiểu xem ý của muội như thế nào?
Nhật Hồng nhìn lên quả cầu lưu ly.
Nàng trịnh trọng nói:
− Hồi đó, Nguyên lão nhân gia vì chữ nghĩa mà quên chữ tình nên mặc nhiên để lại giọt máu của mình cho Triều mẫu. Chính giọt máu đó đã tạo ra sự Oan nghiệt éo le này. Sư tôn Giang Kỳ vì quá nặng tình mà mất đi chữ nghĩa. Chính nặng tình mà sư tôn tôn Giang Kỳ đặt huynh vào cảnh bất nghĩa, bất trung. Bây giờ chẳng lẽ muội lại bước theo vết xe đã đổ của tiền nhân mà giữ giọt máu của huynh trong muội để rồi sau này lại cũng như huynh.
Thế Kiệt tròn mắt nhìn nàng:
− Cáp muội muội... Muội nói...
Nhật Hồng mỉm cười:
− Muội có cách xử riêng của mình. Nếu không xử như vậy thì biết đâu muội lại là Cương Thi nuôi dưỡng giọt máu của huynh ư?
Thế Kiệt bặm môi:
− Nhật Hồng...
− Thời gian không còn nhiều nữa đâu. Nếu như huynh quyết chí không lập lại nghịch cảnh éo le của tiền nhân thì tự huynh phải cởi trói mình. Muốn vậy huynh phải tiếp nhận linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán. Tất cả những người đang sống cũng như người chết đều muốn như vậy.
− Huynh hiểu ý của muội rồi.
− Muội biết huynh khó xử lắm. Nhưng về mặt nào thì sư tôn Giang Kỳ chẳng còn như xưa nữa. Có thể nói sư tôn đã chết rồi, còn người hiện tại chỉ là Quỷ Kiếm U Linh mà thôi.
− Muội muốn huynh tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán?
− Nếu huynh không muốn lập lại nghịch cảnh như những tiền nhân.
− Rồi đây huynh sẽ sống ra sao khi trong tâm thức luôn ám ảnh mình là kẻ

bất hiếu, bất trung, bất nghĩa?
− Hãy nghĩ đến trọng trách của mình trước khi tự trách mình. Biết đâu sau này muội lại có cách hóa giải nỗi ám ảnh của huynh. Tất cả cũng chỉ những kẻ đi trước gieo oan tình cho người đi sau. Vô hình, huynh lại là người kết thúc nghịch cảnh đó.
Nàng nhìn Thế Kiệt:
− Đây là cơ hội để huynh cởi bỏ những oan nghiệt và oan trái đã phủ lên huynh. Bỏ cơ hội này thì oan trái sẽ mãi mãi truyền từ đời này sang đời khác.
− Huynh không thể chấp nhận nghịch cảnh và oan trái này.
− Không chấp nhận thì tự huynh biết phải làm gì rồi. Quần ma đang phá thạch môn để vào Kim Đỉnh Sơn. Bỏ qua cơ hội tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì muội nguyện dẫn đường trước cho mọi người cùng kéo xuống a tỳ mà đoạn tụ.
Thế Kiệt thở ra:
− Được, thân phụ và sư tôn đã trói buộc với nhau thì tự tay huynh sẽ cởi trói cho hai người. Huynh cảm thấy bình tâm lại rồi.
Nhật Hồng mỉm cười:
− Đại ca hãy nhìn quả cầu lưu ly kìa.
Thế Kiệt nhìn lên quả cầu lưu ly treo lơ lửng trên đỉnh Kim Đỉnh Sơn. Bây giờ nó trông tợ như vầng nhật quang đỏ au đang từ từ hạ dần xuống.
Thế Kiệt biết thời khắc đã đến. Chàng vội nói với Nhật Hồng:
− Muội hãy ra khỏi gian kỳ thất này đi. Thời khắc quyết định đã đến rồi.
− Muội sẽ đi, nhưng huynh phải hứa với muội là tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán bằng tất cả ý chí và thể xác.
Thế Kiệt gật đầu:
− Huynh hứa.
Nhật Hồng nhìn chàng gượng nói:
− Huynh bảo trọng.
Thế Kiệt khẽ gật đầu:
− Muội bảo trọng!
− Muội sẽ chờ huynh ở bên ngoài.
Thế Kiệt gật đầu.
Nhật Hồng trở bước quay ra ngoài gian kỳ thất. Đứng bên ngoài mà tâm Nhật Hồng vô cùng bất ổn. Nàng cảm thấy tâm tư mình như có lửa đốt và hồi hộp.
Nàng nghĩ thầm:
− "Chuyện sắp xảy ra cho Thế Kiệt. Nếu như đây là cửa xuống a tỳ thì mình sẽ đi cùng với chàng.".
Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Nhật Hồng thì cả gian kỳ thất có ánh sáng chói

chang, hắt ra từ mười hai ô cửa. Ánh sáng đó làm lóa cả mắt Nhật Hồng. Điều kỳ diệu đó khiến nàng lo lắng toan bước vào, nhưng mười hai ô cửa như mười hai hỏa ngục hắt hơi nóng ra ngoài.
Nhật Hồng thấy hiện tượng đặc dị đó phải nghĩ đến Thế Kiệt ở bên trong đang bị đốt thành tro bụi.
Nàng buột miệng thét lên:
− Lệnh tướng công...
Tiếng thét của nàng cùng lúc với tiếng gào lên khủng khiếp ca Thế Kiệt từ bên trong phát ra:
− A... A... A...
Tếng thét kinh hoàng của Thế Kiệt khiến Cáp Nhật Hồng té xuống sàn ngất lịm, bởi nàng vừa liên tưởng đến một tấm thảm kịch vừa xảy ra bên trong.

Hồi 56
Lưỡng Kiếm U Linh

Quả đúng như Vương mẫu và Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi đoán, chúng quần ma đang hợp lực công phá thạch môn để vào Kim Đỉnh Sơn.
Vương mẫu, lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác đứng án ngữ chắn ngang mật đạo chờ đợi.
Phía sau lưng họ Là Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc, tay thủ bộ kim châm y thuật. Vẻ mặt của Diệu Thủ Thần Y thật là lo lắng bất an.
Bụi đá từ trên trần mật thất phả xuống sau những âm thanh chan chát và rầm rầm.
Vương mẫu nhìn qua lão thâu nhi:
− Họ sắp phá được thạch môn.
Lão thâu nhi nắm cứng ngọn Đả Cẩu Bổng, khàn khàn nói:
− Lão ăn mày quyết một trận với lũ quỷ dữ này.
− A di đà phật! Bần tăng cũng quyết một tận sinh tử không khoan nhượng.
Vương mẫu thở dài:
− Sợ chúng ta không cự được lâu. Chỉ cần chúng ta cầm cự cho đến khi Lệnh Thế Kiệt hấp thụ được linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán.
Lão thâu nhi nhổ một cọng râu nói:
− Không biết gã tiểu tử kia có chịu thụ tiếp linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán hay không.
Lão thở ra nói tiếp:
− Trong khi tất cả mọi người đều kỳ vọng vào gã thì gã lại giở chứng làm nũng. Nếu tiểu tử Lệnh Thế Kiệt là hậu nhân của Cái Bang thì lão huynh đã dạy cho gã vài gậy để bỏ cái thói làm nũng làm nịu.
Vương mẫu từ tốn nói:
− Lão huynh đừng trách Lệnh Thế Kiệt. Nếu đặt chúng ta vào nghịch cảnh như y thì cũng khó xử như vậy mà thôi.
− Khó xử với không khó xử. Ai mà chẳng biết y có nghịch cảnh, nhưng ít ra cũng phải biết đâu là việc lớn, đâu là việc nhỏ chứ. Đã lặn lội được đến Kim Đỉnh Sơn, vào được thánh địa Côn Luân đã khó nhọc lắm rồi, giờ thì như cá trong rọ chờ lũ quỷ sống lấy mạng có tức không chớ.
Lão thâu nhi móc bầu hồ lô ngửa mặt tu một hơi dài:
− Nếu lão ăn mày mà biết tiểu tử Lệnh Thế Kiệt giở chứng thì chẳng thèm vác thân già đến đây làm gì. Lão dong tuốt vào cấm thành, lẩn vô kho hảo

tửu của đức kim thượng mà đánh chén qua ngày, mặc cho lũ quỷ muốn làm gì thì làm.
− Dù cho lão huynh có tìm chỗ mai danh ẩn tích, tôi e cũng không an toàn đâu. Một khi Quỷ Kiếm U Linh đã độc tôn võ lâm thì tất y sẽ phải nhìn đến chiếc ngai của đức kim thượng. Bấy giờ lão huynh có còn yên thân để thưởng lãm hảo tửu được hay không?
Thần Hành Dị Cái thở dài:
− Lão ở trong này mà ruột nóng như lửa, không biết lũ ăn mày của lão bên ngoài đã ra sao. Không khéo lại biến thành một lũ Cương Thi chuyên đi ăn trộm vặt cũng nên.
Thần Hành Dị Cái vừa dứt lời thì một âm thanh chát chúa dội vào tai mọi người.
Rầm!
Vương mẫu thốt lên:
− Lão ca ca, coi chừng.
Thạch môn trước mặt mọi người đã xuất hiện những đường nứt rạn.
Vương mẫu lo lắng nói:
− Không bao lâu nữa quần ma sẽ phá được thạch môn mà vào Kim Đỉnh Sơn.
− Lão ăn mày đã chuẩn bị hết rồi. Nếu lão phu lỡ có tử vong thì trước khi chết cũng đoạn mạch để không còn cử động được nữa.
Rầm...
Thạch môn như muốn sập xuống sau âm thanh thứ hai.
Vương mẫu lo lắng nói:
− Đại sư, canh ngọ đã đến rồi phải không?
− A di đà phật! Canh ngọ đã đến.
Lão đại sư vừa dứt lời thì ánh sáng chói chang từ phía kỳ lầu hắt đến sau lưng họ. Tất cả mọi người đều lóa cả mắt bởi ánh sáng đó.
Vương mẫu lẫn Thần Hành Dị Cái phải nheo mắt lại, cùng lúc tiếng răng rắc phát ra từ phía thạch môn.
Ầm...
Cát bụi bay mù mịt.
Vương mẫu, Thần Hành Dị Cái, Huệ Giác đại sư và Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc không ai bảo nhau nhưng tất cả đều thối về sau hai bộ. Bốn người biết chắc thạch môn bế quan Kim Đỉnh Sơn vừa bị phá vỡ, nhưng từ hướng gian kỳ lầu thì lại mù tịt không biết chuyện gì đang xảy ra.
Rồi bất thình lình tiếng thét như rồng ngân của Thế Kiệt cất lên khiến mọi người phải giật mình.
Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi buột miệng thốt:
− Chuyện gì vậy?

Lời còn đọng trên miệng Thần Hành Dị Cái thì có năm gã Câu Hồn Sứ Giả như những kẻ mù mò mẫm từ bên ngoài bước vào. Cả năm tên Câu Hồn Sứ Giả bị ánh sáng chan hòa kia làm cho lóa mắt, không sao thấy được Vương mẫu, Thần Hành Dị Cái và Huệ Giác đại sư đứng ngay trước mặt chúng. Ngược lại với năm gã Câu Hồn Sứ Giả, thì những vị trưởng tôn hoàn toàn thấy bọn chúng, bởi họ đứng quay lưng lại phía nguồn ánh sáng từ gian kỳ lầu hắt ra.
Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi thét lên:
− Các ngươi tự đi tìm cái chết mà.
Lão vừa nói vừa quẳng bầu hồ lô rượu đã rỗng tuếch rồi dựng đứng đôi song thủ, vỗ thẳng tới năm gã Câu Hồn Sứ Giả hai đạp phách không chưởng với mười hai thành công lực.
Năm gã cao thủ Câu Hồn Bang sao có thể bì với Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, huống chi chúng hoàn toàn chẳng nhìn thấy gì ngoài vùng ánh sáng làm cho lóa mắt, nên đành phải hứng trọn hai đạp phách không chưởng của lão ăn mày.
Ầm...
Năm gã Câu Hồn Sứ Giả tợ những chiếc lá khô nhẹ bỗng, bị đạo cuồng phong phách không chưởng bứng lên khỏi mặt đất quẳng ra bên ngoài.
Sau khi xuất chưởng đắc thủ, Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi vô cùng phấn khích, lão xoa tay nói:
− Xem ra lão ăn mày tuy đã cao tuổi nhưng lực vẫn còn tràn trề đấy chứ.
− A di đà phật! Với địa thế này bần tăng tin chúng ta có thể cản chân được chúng quần ma.
Mặc dù có lợi thế về địa hình, nhưng tất cả những vị trưởng lão đều tự biết tình thế của họ như chỉ mành treo chuông, nên luôn trong tư thế chuẩn bị ứng phó.
Sau khi năm gã Câu Hồn Sứ Giả bị phách không chưởng của Thần Hành Dị Cái đánh bật ra ngoài thì phía ngoài thạch môn Kim Đỉnh Sơn bỗng chốc trở nên im lặng.
Thần Hành Dị Cái nhìn sang Vương mẫu:
− Sao bên ngoài im lặng thế nhỉ? Lũ quần ma đang định giở trò gì, hay sau khi lão ăn mày ra tay chúng hoảng kinh mà rút lui hết rồi.
− Quần ma không bỏ đi đâu. Chữ tham trong con người rất lớn. Nếu không có chữ tham đó, giang hồ đâu có sóng to gió lớn. Tất cả cũng đều bắt đầu từ chữ tham. Hôm nay tất cả hắc đạo trên giang hồ đều biết trong Kim Đỉnh Sơn là chốn thánh địa có thể đưa bất cứ người nào trở thành thánh quân độc tôn võ lâm nên đâu bỏ qua cơ hội. Huống chi sau lưng họ còn có Quỷ Kiếm U Linh.
− A di đà phật! Vương nương nói rất đúng. Nếu chỉ vì mỗi lòng tham mà

cao thủ hắc đạo không sợ vong mạng, lão nạp có thể thuyết dụ được họ, chỉ sợ sau lưng họ là Quỷ Kiếm U Linh buộc họ phải xông vào mà thôi.
Đại sư Huệ Giác thở ra, lắc đầu nói:
− Nếu đúng như lão nạp nói thì hôm nay thánh địa Côn Luân sẽ biến thành tử địa võ lâm.
Bao nhiêu người sẽ phải vong mạng tại đây.
Thần Hành Dị Cái khoát tay:
− Ậy... Nếu bọn ma đầu không muốn vong mạng thì đừng vào Kim Đỉnh Sơn. Nếu bọn chúng cứ nhâu nhâu bâu vào thì lão ăn mày mới buộc ra tay thôi.
Vương mẫu nhìn Huệ Giác đại sư:
− Chúng ta chẳng còn cách nào khác. Đại sư áy náy rất đúng nhưng đây đã là bước đường cùng của chúng ta rồi. Nếu chúng ta nương tay thì kẻ bị hại lại là chúng ta.
Vương mẫu nói xong chợt nghiêm mặt:
− Tất cả mọi người nên chuẩn bị đi.
Lời vừa dứt trên miệng Vương mẫu thì từ bên ngoài một đạo cuồng phong ào ào cuốn vào. Đạo cuồng phong đó cuốn theo cả những khối đá như mưa rào ập tới các vị trưởng tôn.
Vương mẫu mím môi, đôi ngọc thủ dựng đứng rồi từ từ đẩy về phía trước.
Lối xuất chưởng của Vương mẫu thật bình thường và nhẹ nhàng, thậm chí khi chân âm thoát ra từ tâm bản thủ cũng nhẹ tợ như hai luồng gió hiu hiu thổi.
Hai đạo nhu kình ôn nhu của Vương mẫu lúc thoát ra khỏi đôi ngọc thủ thì êm ái như vậy, nhưng khi vừa chạm tới đạo cuồng phong kia thì bỗng nhiên nó biến thành một con lốc xoáy rút lấy dư lực lẫn những khối đó vào trong, rồi từ từ di chuyển ra bên ngoài.
Thấy sự kỳ diệu của chưởng phong, Thần Hành Dị Cái phấn chí vỗ tay:
− Hay quá... tuyệt diệu quá. Thế nào lão ăn mày cũng thỉnh giáo Vương nương truyền thụ cho chưởng pháp này.
Được Thần Hành Dị Cái khen tặng, Vương mẫu mỉm cười. Bà nhìn lại lão thâu nhi, nói:
− Lão huynh muốn học tuyệt kỹ Di Hoa Tiếp Ngọc thì phải đợi đến kiếp sau.
Lão thâu nhi nhướn mày:
− Tại sao lão phải đợi đến kiếp sau chứ?
− Tôi nói thật đấy.
− Bộ tuyệt chưởng Di Hoa Tiếp Ngọc chỉ truyền trong hoàng tộc Tây Hạ mà không truyền ra bên ngoài sao?
− Không phải như vậy đâu. Tuyệt chưởng Di Hoa Tiếp Ngọc vốn của Côn Luân phái nhưng chỉ dành riêng cho nữ nhân có đủ căn cơ mới thụ nạp được.

Kiếp này lão huynh là nam nhân thì sao học được tuyệt chưởng Di Hoa Tiếp Ngọc chứ.
Nghe Vương mẫu giải trình, lão thâu nhi sượng mặt. Lão gật gù nói:
− Lão ăn mày hiểu rồi... hiểu rồi.
Thần Hành Dị Cái vừa nói xong thì nghe tiếng Tây Kỳ Thạch Khởi bên ngoài cất lên oang oang:
− Lý Phi Phi, cô đang ở trong đó à?
Vương mẫu nheo mày:
− Thạch Khởi đã biết tôi đang ở trong này.
Thần Hành Dị Cái sa sầm mặt:
− Lão quỷ Tây Kỳ Thạch Khởi biết Vương nương sao?
Vương mẫu gật đầu:
− Lão biết tôi khá rành.
Thần Hành Dị Cái nghe Vương mẫu nói càng tò mò hơn:
− Lão quỷ đó biết rành Vương nương là sao?
Nghe lão thâu nhi hỏi dồn dập, Vương mẫu nhíu mày nhìn lão:
− Lão huynh đừng có nghĩ bậy.
Lão thâu nhi khoát tay:
− Hê... lão phu đâu dám nghĩ bậy chứ. Lão phu chỉ lấy làm lạ, một người thuộc hoàng tộc Tây Hạ, một người thuộc hắc đạo ma đầu của võ lâm Trung Nguyên, sao lại biết về nhau?
Vương mẫu chưa kịp đáp lời lão thâu nhi thì nghe Thạch Khởi từ bên ngoài lớn giọng nói tiếp:
− Lý Phi Phi, nếu nàng ngoan ngoãn quy thuận U Linh Quỷ Môn thì huynh sẽ tấu trình lên với chủ nhân đặng giữ cho nàng một cái mạng. Huynh nghĩ hết tình, hết nghĩa mới nói điều này ra với muội đó.
Nghe Thạch Khởi nói, Thần Hành Dị Cái nhìn Vương mẫu chằm chằm. Rõ ràng trong ánh mắt của lão ăn mày ẩn tàng nhiều ý nghĩa mà bất cứ nữ nhân nào bắt gặp cũng phải bực dọc.
Vương mẫu thở ra, trang trọng đáp lời Tây Kỳ Thạch Khởi:
− Bản vương và lão không có chút tình bằng hữu, sao lại có thể là huynh với muội được?
Vương mẫu nói xong quay lại Thần Hành Dị Cái nói tiếp:
− Tôi và Thạch Khởi trước đây vốn xuất thân từ Côn Luân phái. Nhưng Thạch Khởi vốn có tính tình hèn hạ ngay từ ban đầu nên đã bị trưởng tôn đuổi đi. Còn tôi thì đến Tây Hạ theo tướng công, sau đó tiếp nhận đăng cơ trở thành Vương nương.
− Lão ăn mày không dám nghĩ xấu về Lý vương nương đâu.
− Tôi sợ lão huynh nghĩ đó.
Thần Hành Dị Cái vừa khoát tay vừa lắc đầu:

− Không... Không... Không... Trên có trời, dưới có đất, lão ăn mày xin thề nếu có ý niệm xấu về Lý vương nương, sống không thấy mặt trời, chết thì thành quỷ bơ vơ.
Diệu Thủ Thần Y bụm miệng cười.
Mặc dù đã bụm miệng nhưng tiếng cười khùng khục của Kỳ Thân Lộc vẫn lọt vào tai lão thâu nhi. Lão ăn mày quay lại phía sau, quát:
− Lão cười cái gì?
Thần Y Kỳ Thân Lộc bỏ tay khỏi miệng, mím môi nén tiếng cười vào trong. Mãi một lúc lão mới thốt được:
− Nghe lão huynh thề nên ta không chịu được phải cười thôi.
− Lão phu thề mà lão quỷ lại cười. Hừ... Lão cười cái gì chứ? Bộ lão thâu nhi này thề tức cười lắm hả?
Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc khoát tay:
− Giá như lão huynh đừng thề, nay lão huynh thề rồi không chừng lời thề đó hiển linh lắm đấy.
− Hiển linh là sao chứ? Bộ lão cho rằng ta nghĩ bậy về Lý vương nương sao?
Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa gặc chéo song thủ, vẻ mặt hầm hè, nói gằn từng tiếng:
− Lão phải giải thích cho lão ăn mày này biết, nếu không lão ăn mày này không nhịn đâu.
− Ậy... ậy... Lão huynh bớt nóng... bớt nóng.
− Hừ, nghe lão quỷ cười không nóng sao được chứ.
− Thì lão huynh đã thề sẽ biến thành quỷ bơ vơ nếu có ý niệm xấu với Lý vương nương.
Lão huynh thề mà không nhìn lại tình cảnh của chúng ta. Lão huynh hiểu vì sao Kỳ Thân Lộc này lại cười chưa?
Thần Hành Dị Cái ngẩn người.
Lão gãi đầu rồi thuận tay nhổ một cọng râu, lẩm nhẩm nói một mình:
− Lão nói đúng, mà sao ta ngu quá vậy nè. Hổng thề cái gì khó mà nhắm ngay sự tình ngày hôm nay mà thề. Ta ngu thật, nếu như chẳng may mình biến thành Cương Thi thì lời thề đúng rồi.
Lão nói xong nhìn lại Lý vương nương:
− Lão rút lại lời thề với Lý vương nương.
− Lão huynh không cần phải thề. Ta nghĩ, lão huynh không có ý xấu đâu.
− Đúng rồi, lão phu không bao giờ có ý xấu với Vương nương.
Lão quay mặt ra ngoài, rống lớn:
− Hê... Thạch lão quỷ thối tha hãy nghe Thần Hành Dị Cái nói đây. Lão quỷ dỏng tai nghe cho rõ nhé. Lý vương nương nói, hồi đó ở Côn Luân phái, ngươi có tính khí ăn tạp, lại ở dơ nên bị đuổi ra khỏi môn phái. Nay lão quỷ lại bán mình cho Quỷ Kiếm U Linh thì sao đáng mặt gọi Lý vương nương là

muội chứ. Lão phu nệ tình Lý vương nương mà không ra cắt lưỡi lão đó. Biết khôn, biết ngoan thì mau mau rời khỏi đây mà đi đi.
Thạch Khởi rít lên:
− Lão ăn mày dơ bẩn. Lão nghĩ ở trong mật đạo là trụ được đấy à? Lão đã dám nói như vậy thì có dám bước ra đây cùng ta quyết đấu một trận sinh tử không, hay chỉ được cái tài chạy nhanh chạy lẹ thôi?
− Lão thâu nhi này há sợ gì lão. Nhưng lão thâu nhi không ra vì ngoài đó lạnh lẽo lắm.
Trong này ấm áp, ngu gì lão phu chui ra ngoài trời tuyết chứ.
Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa cất tràng tiếu ngạo khích tướng Thạch Khởi.
Tiếng của Đông Độc Âu Dung Thừa cất lên từ bên ngoài:
− Thạch lão quỷ nóng giận làm gì. Nếu muốn lũ chuột trong hang chui ra thì dễ thôi.
Lão đây sẽ hun chúng bắt buộc chúng phải chui đầu ra.
Nghe Đông Độc nói, bất giác lão thâu nhi lo lắng. Nhìn lại Vương mẫu, lão nói:
− Nếu Âu Dương lão độc ra tay thì nhất định sẽ dùng đến độc công. Chúng ta thêm phiền phức đây.
Vương mẫu nhìn lại Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc:
− Lão đại phu ắt biết Âu Dung Thừa?
Kỳ Thân Lộc gật đầu:
− Kỳ mỗ võ công không thể sánh được với Âu Dung Thừa nhưng một khi lão dụng độc công thì lão phu đúng là khắc tinh của lão quỷ đó.
Lý Phi Phi mỉm cười:
− Lần này chắc phải phiền Kỳ đại phu mệt nhọc một phen.
− Hê... Sao Lý vương nương khách sáo như vậy. Chúng ta đã cùng hội cùng thuyền thì phải chèo chống một tay chứ.
Nghe Kỳ Thân Lộc nói vậy, lão thâu nhi phấn chí, quay mặt ra ngoài thét lớn:
− Hê... Lão Âu Độc ơi... lão nghĩ dụng độc công thì khắc chế được chúng trưởng lão ư?
Trong này lão thâu nhi có một viên thuốc giải độc vô cùng kỳ diệu. Lão Âu Độc chẳng làm gì được chúng trưởng lão đâu.
Thần Hành Dị Cái nói xong quay mặt lại nháy mắt với Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc:
− Nhất định lão Đông Độc Âu Dung Thừa sẽ dùng đến Vô Ảnh Chi Độc mà công kích chúng ta.
Kỳ Thân Lộc lấy trong thắt lưng ra một gói lụa.
Lão mở gói lụa, ngắt từng nhúm bông trắng nõn, nói:
− Các vị cứ nhét bông vào khướu giác mà hít thở. Độc công của Âu Dung

Thừa chẳng còn tác dụng gì cả.
Thần Hành Dị Cái nhanh tay hơn tất cả mọi người, nhón lấy hai nhúm bông nhét đầy khướu giác rồi quay mặt ra ngoài cất tiếng khinh khỉnh:
− Lão độc ơi, lão thâu nhi nghe nói độc công của lão vốn vô cùng lợi hại nên mới được các cao thủ hắc đạo liệt vào Ngũ Kiệt. Nay lão thâu nhi muốn thưởng thức độc công của lão xem lợi hại như thế nào. Nếu như độc công của lão độc chẳng làm gì được lão thâu nhi thì nên quy ẩn là vừa rồi đó.
Âu Dung Thừa cười the thé. Sau tràng cười đó, lão gằn giọng nói:
− Trước đây mỗi lần lão ăn mày thấy ta thì chỉ biết co giò co cẳng mà chạy, nên đến đường cùng không lối thoát thân thì nói bừa nói càn. Nếu hai con kim xà không bị Lệnh Thế Kiệt giết chết thì ta đã cho chúng xông vào rồi. Nhưng cho dù không có đôi kim xà đó thì lão cũng chẳng có cơ hội đào thoát được đâu.
− Nhảm nhí, độc công của lão Âu Dương chỉ có tiếng mà không có miếng. Trước đây lão thâu nhi chạy bởi vì không ngửi được mùi tanh từ cơ thể lão phả ra mà thôi.
Thần Hành Dị Cái chắc lưỡi:
− Lão thâu nhi tội nghiệp cho lão độc. Chỉ vì ham đứng trong hàng ngũ Ngũ Kiệt mà lão vùi đầu luyện độc đến độ toàn thân bị nhiễm toát mùi tanh hôi, nên từng tuổi này mà chẳng có thê tử, tội nghiệp... tội nghiệp.
Thần Hành Dị Cái vừa dứt lời, Âu Dung Thừa tức giận thét lên:
− Lão phu sẽ hủy xác lão ăn mày thành bùn thành nước.
Cùng với lời nói tràn ngập sự phẫn nộ đó thì từ bên ngoài một luồng khói vàng ào ào tuôn vào.
Kỳ Thân Lộc nheo mày nói:
− Các vị cẩn thận. Lão độ dụng tới Hủy Cốt Tán. Các vị chỉ được lấy chân ngươn bằng khướu giác thôi.
Khi luồng khói vàng phủ khắp mật đao Kim Đỉnh, mọi người đã có giải độc của Diệu Thủ Thần Y bế khướu giác mà lấy chân khí nên không cần phải bế huyệt.
Kỳ Thân Lộc lấy từ trong ống tay áo một chiếc ống trúc.
Thần Hành Dị Cái và Huệ Giác đại sư chăm chú theo dõi từng hành động của Kỳ Thân Lộc.
Huệ Giác đại sư nghĩ thầm:
− "Ông trời thật khéo sắp xếp, nếu không có Diệu Thủ Thần Y ở đây thì quần ma đã đắc dụng rồi.".
Huệ Giác đại sư vừa nghĩ xong thì chiếc ống trúc trong tay Kỳ Thân Lộc đã phun ra một màn bột trắng tỏa mùi thơm dìu dịu. Vùng khói vàng Hủy Cốt Tán của Âu Dung Thừa nhanh chóng bị làn bột trắng nhuộm màu rồi từ từ hạ dần xuống mặt đất mà tan hết.

Thần Hành Dị Cái nheo mắt với Kỳ Thân Lộc.
Diệu Thủ Thần Y gật đầu, ôn nhu nói:
− Hủy Cốt Tán của lão độc không còn tác dụng nữa rồi.
Thần Hành Dị Cái vỗ tay:
− Lão đại phu hay thật đó.
− Lão huynh quá khen.
Thần Hành Dị Cái quay mặt ra ngoài, cất giọng thều thào:
− Lão độc ơi, sao lão ác quá vậy? Lão đã dụng tới Hủy Cốt Tán thì làm sao lão ăn mày này sống được.
Thần Hành Dị Cái rít lên:
− Úi cha ơi, xương tủy của ta sắp tan ra hết rồi đây. Đau quá, ta chết mất... ta chết mất.
Tiếng của Âu Dung Thừa cất lên:
− Lão quỷ ăn mày ơi, khi lão biết sự lợi hại của độc công thì muộn rồi.
Thần Hành Dị Cái quay lại mỉm cười với Kỳ Thân Lộc rồi vỗ luôn chưởng vào vách đá.
Sau khi vỗ chưởng lão đứng xoạc chân gác chéo song thủ dồn hết nội lực chuẩn bị một chưởng. Chờ đợi. Hai mắt Thần Hành Dị Cái sáng ngời toát ra cái nhìn hừng hực.
Lão lẩm nhẩm nói:
− Lão độc bước vào đây mà lấy mạng lão ăn mày.
Tất cả các vị trưởng tôn im lặng chờ đợi.
Đúng như dự đoán của lão ăn mày. Từ bên ngoài một người vận trường bào mò mẫm bước vào. Theo sau người đó là bốn gã thuộc nhân đều lăm le binh khí.
Huệ Giác đại sư nhíu mày khi nhận ra người vận trường bào chẳng ai khác mà chính là Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc.
Lão đại sư bặm môi.
Khi Tiêu Khắc chỉ còn cách Thần Hành Dị Cái độ ba bộ. Lão thâu nhi mới rít lên:
− Tiêu Khắc, ngươi vào đây nhận cái chết thay cho Âu Dung Thừa à?
Tiêu Khắc nghe Thần Hành Dị Cái nói giật thót người. Y liền dựng chưởng đối phó, nhưng nội kình chưa dồn tới song thủ thì chưởng ảnh của lão thâu nhi đã vỗ tới ngực hắn.
Bình...
Hứng trọn một chưởng của Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Tiêu Khắc như một cánh diều bị lốc dữ cuốn bay bổng ra ngoài. Bốn tên thuộc nhân theo hầu Tiêu Khắc hồn siêu phách lạc vội quay đầu tháo chạy. Cả bốn tên vừa đặt chân ra khỏi cửa thạch môn bất ngờ sững lại rồi một ánh chớp xanh rờn nhoáng lên, cả bốn gã đó như bị chẻ làm đôi đổ sầm xuống đất.

Lý vương nương buột miệng thốt:
− Vô Ảnh Quỷ Kiếm.
Lời của Lý vương nương khiến mọi người bỗng chốc trở nên khẩn trương vô cùng. Tất cả đều dồn nội lực vào song thủ chờ đợi.
Họ không khẩn trương sao được, khi thừa biết sắp phải đối mặt với cái họa của võ lâm, đó chính là Quỷ Kiếm U Linh.
Huệ Giác đại sư nắm thiền trượng cứng đến độ phát ra những âm thanh răng rắc, chứng tỏ lão đại sư đang căng thẳng, khẩn trương vào hồi hộp thì vùng sáng chói lòa sau lưng họ vụt tắt, chỉ còn lại ánh sáng lập lờ từ những viên ngọc dạ quang đính trên tường hắt xuống.
Thần Hành Dị Cái thở hắt ra một tiếng nói:
− Thế là xong.

Hồi 57
Đối Mặt Tử Thần

Ánh sáng nhập nhoạng từ phiến đá dạ quang hắt ra ngoài tạo ra một không gian rờn rợn khi Quỷ Kiếm U Linh xuất hiện. Dáng đứng sừng sững, trong bộ thụng y có mũ trùm đầu trông U Linh Quỷ Kiếm chẳng khác gì một thần chết chốn a tỳ hiện thân.
Ánh sáng nhập nhoạng của những phiến đá dạ quang trong mật đạo Kim Đỉnh Sơn không đủ sáng để khỏa lấp đôi con ngươi sáng xanh của U Linh Quỷ Kiếm.
Khi U Linh Quỷ Kiếm xuất hiện thì tất cả những vị trưởng tôn đều căng thẳng đến cực độ. Không ai thốt lời nào nhưng tất cả đều thối lùi lại ba bộ. Đối mặt với cái bóng thần chết thì ai mà không hốt hoảng vì tất cả đều biết mình sẽ chết.
Lý Phi Phi liếc qua Thần Hành Dị Cái. Dung diện của lão thâu nhi đã mất đi vẻ hớn hở phấn khích mà thay vào đó là màu chàm xanh rờn, với những giọt mồ hôi lấm tấm. Tinh nhãn của lão thâu nhi như đóng đinh vào đôi mắt sáng ngời của Quỷ Kiếm U Linh, tứ chi thì cứ như muốn rũ hẳn ra.
Lý Phi Phi lại liếc qua Huệ Giác đại sư. Chân diện mục của vị cao tăng vốn bình thời rất trầm tĩnh và uy nghi nhưng lúc này cũng chẳng khác gì Thần Hành Dị Cái. Cả hai không rời tinh nhãn khỏi ánh mắt xanh lè của U Linh Quỷ Kiếm. Thậm chí đại sư Huệ Giác không biết đang nghĩ vì vận công ra sao mà bờ vai trái cụt lại rướm máu.
Còn Diệu Thủ Thần Y thì cứ rùng mình liên tục, và cũng chung một trạng thái với đại sư Huệ Giác và Thần Hành Dị Cái. Tinh nhãn của lão thần y cứ như dựng tròng chằm chằm nhìn về phía Quỷ Kiếm U Linh.
Lý Phi Phi liếc qua ba người liền nhận biết ngay chuyện gì đang xảy ra với họ.
Bà lấy một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực thét lớn:
− Đừng nhìn vào mắt gã.
Lý Phi Phi vừa dứt lời liền dồn hết nội công hú vang lồng lộng. Tiếng hú của Lý Phi Phi như cảnh tỉnh Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Huệ Giác đại sư và cả Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc. Cả ba giật mình.
Cùng với cái giật mình đó, đại sư Huệ Giác và Thần Hành Dị Cái đồng loạt tống luôn những đạo phách không chưởng về phía Quỷ Kiếm U Linh.
Ba đạo phách không chưởng của những đại kỳ thủ ập tới, nhưng Quỷ Kiếm

U Linh tuyệt nhiên không hề chống trả.
Ầm... ầm...
Hứng trọn một lúc ba đạo phách không chưởng của Thần Hành Dị Cái và Huệ Giác đại sư với sức công phá có thể hủy núi lấy đồi, thì bất cứ ai cũng phải tan xương nát thịt, nhưng Quỷ Kiếm U Linh thì không.
Gã vẫn đứng trơ trơ như một pho tượng đá không có gì suy xuyển, thậm chí đến chiếc mũ trùm đầu cũng không lật ra phía sau. Đến ngay cả thần nhãn cũng không hề thay đổi.
Mặc dù hứng ba đạo phách không chưởng của Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác, đáng lý ra Quỷ Kiếm U Linh phải tập trung vào hai người này, nhưng ngược lại gã chẳng hề màng đến lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác mà lại rời thần nhãn ma quái hướng về Lý vương nương.
Lần này thần nhãn của Quỷ Kiếm U Linh lóe ra cái nhìn khủng bố, tưởng chừng như ánh mắt của gã có thể đục thủng Lý vương nương hoặc đốt cháy bà.
Lý vương nương không dám nhìn vào thần nhãn của Quỷ Kiếm U Linh, mà cảm nhận có một hấp lực vô hình đang xuyên thấu vào da thịt mình khiến cho toàn thân nổi đầy gai ốc và xương sống giá buốt. Lý vương nương bất giác lùi tiếp ba bộ nữa.
Lý vương nương thối bộ, khiến lão thâu nhi lẫn Huệ Giác đại sư cùng với Diệu Thủ Thần Y cũng thối bộ theo.
Vương mẫu truyền âm nhập mật nói:
− Mọi người đừng nhìn vào mắt gã.
Lão thâu nhi ngập ngừng nói:
− Chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Quay vào trong thôi.
Lý vương nương lắc đầu:
− Đã hết đường cho chúng ta thoát thân rồi.
− A di đà phật! Phật tổ sẽ đưa chúng ta đến với người.
Huệ Giác đại sư nói đến đây, chợt xoạc chân dùng hết nội lực tu vi dồn vào cánh tay còn lại đang cầm thiền trượng thét lớn:
− A di đà phật! Cứu độ chúng sinh.
Lão đại sư vừa nói vừa phóng cây thiền trượng bảo vật chí bảo của Thiếu Lâm tập kích trực diện Quỷ Kiếm U Linh. Ngọn thiền nặng không dưới năm mươi cân từ hữu thủ của Huệ Giác đại sư thoát ra lao đi như một mũi tên bắn hướng thẳng vào vùng thượng đẳng của U Linh Quỷ Kiếm.
Khi ngọn thiền trượng còn đang vùn vụt lao tới Quỷ Kiếm U Linh thì một đạo sáng xanh rờn từ ống tay áo bên phải của gã lia ngang qua thiền trượng.
Chát...
Ngọn thiền trượng, bảo vật vốn được đúc bằng thép ròng tinh chất, thế mà chỉ bị đạo ánh sáng xanh rờn chạm tới nó đã bị chém thành năm khúc rơi lộp

độp xuống sàn đá mật đạo.
Thần nhãn ma quái của Quỷ Kiếm U Linh tuyệt nhiên vẫn không rời Lý vương nương trong khi gã xuất chiêu hủy thiền trượng của Huệ Giác đại sư.
Thần Hành Dị Cái lí nhí nói:
− Lý vương nương, gã chăm chăm nhìn Vương nương đó. Hãy coi chừng. Gã muốn gì đây, hay gã...
− Lão huynh lại sắp nói bậy rồi. Gã nhìn tôi bởi vì tôi đã không bị Nhiếp Thần Đại Pháp của gã khống chế.
− Đến lúc này rồi mà gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt vẫn không chịu xuất hiện. Hay gã đã tìm được lối thoát đi một mình rồi?
Thần Hành Dị Cái nói xong, lấm lét liếc trộm Quỷ Kiếm U Linh.
Lão thâu nhi thấy hữu thủ của Quỷ Kiếm U Linh từ từ nâng lên, lão vội cảnh báo mọi người:
− Hắn sắp xuất thủ nữa đó.
Lời còn đọng trên cửa miệng lão thâu nhi thì đạo ánh sáng xanh rờn lại thoát ra từ ống tay áo Quỷ Kiếm U Linh. Lần này đạo ánh sáng hướng về phía các vị trưởng tôn. Khi nó xuất hiện thì tất cả mọi người như bị ánh sáng xanh rờn kia làm cho lóa mắt chẳng còn thấy gì cả. Đến ngay cả thân pháp của Quỷ Kiếm U Linh cũng biến mất trong mắt mọi người.
Còn chăng là tiếng vi vu bên tai họ như tiếng sáo diều, hay đúng hơn là tiếng sáo gọi hồn của những gã đạo tỳ đưa đám.
Dù biết Quỷ Kiếm U Linh xuất thủ Vô Ảnh Kiếm, nhưng Lý Phi Phi, Thần Hành Dị Cái, đại sư Huệ Giác và Thần Y Kỳ Thân Lộc vẫn đứng trơ trơ bất động. Tại sao họ như vậy, bởi vì trước mặt họ là một không gian của cõi U Linh, không gian nhợt nhạt của cái chết, ngoài ra chẳng có chiêu kiếm hay một thứ gì khác. Họ biết mình chết nhưng chẳng biết mình chết vì thứ binh khí nào, chiêu thức nào.
Trong tâm thức của những vị trưởng tôn là một khoảng trống rỗng chẳng nhận biết được gì cả, ngoài mỗi tiếng sáo vi vu gọi hồn.
Ầm...
Cả mật đạo như chuyển động ầm ầm. Tiếng đá nứt rào rào sau tiếng nổ khủng khiếp đó.
Bốn vị trưởng tôn giật nẩy mình. Ánh sáng xanh trước mặt họ biến mất thay vào đó là thứ ánh sáng vàng chói của vầng nhật quang đang phát ra từ thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn trên tay Thế Kiệt.
Lý vương nương phấn chấn hẳn lên:
− Thế Kiệt...
Cùng với tiếng gọi đó, Vương nương nhìn ra ngoài thạch môn. Quỷ Kiếm U Linh không còn đứng ở đó nữa.
Thần Hành Dị Cái thì đưa tay sờ yết hầu rồi theo thói quen nhổ một sợi râu.

Lão se cọng râu một lúc mới đưa lên ngắm nhìn. Thở hắt ra một tiếng như vừa trút một gánh nặng trên vai, lão thâu nhi nói:
− Ái chà, lão đã nhổ được một cọng râu. Vậy là lão vẫn còn có thể nhổ tiếp và uống rượu tiếp.
Huệ Giác đại sư buông một câu phật hiệu:
− A di đà phật!
Kỳ Thân Lộc thì quẹt mồ hôi trán:
− Chúng ta vẫn còn sống... vẫn còn sống.
Cùng với lời nói đó lão Thần Y chú nhãn vào thanh kiếm trên tay Thế Kiệt.
Lão nhíu mày:
− Một thanh kiếm kỳ lạ.
Thế Kiệt cầm kiếm một lúc cho đến khi lưỡi kiếm trở về trạng thái bình thường mới tra vào vỏ.
Nhật Hồng từ phía sau bước đến bên Lý vương nương:
− Mẫu thân, người có sao không?
Vương mẫu lắc đầu:
− May mắn Thế Kiệt xuất hiện đúng lúc, nên mẫu thân không sao cả.
Thần Hành Dị Cái bước đến bên Thế Kiệt:
− Lệnh hiền điệt, không có ngươi thì lão ăn mày này chắc tiêu đời rồi.
Thế Kiệt có vẻ mệt nhọc thở hắt ra một tiếng rồi nói:
− Bá bá không sao chứ?
− Tất nhiên là không sao rồi.
Lão chìa cọng râu vừa mới nhổ đến trước mặt Thế Kiệt.
− Lão ăn mày già còn nhổ được một cọng râu chứng tỏ thủ cấp lão còn dính trên cổ.
− Vãn bối khiến cho các vị trưởng bối phải một phen khổ sở.
− Hê... Còn sống là tốt lắm rồi. Với lại Lệnh hiền điệt như tiên đồng giáng thế, lão ăn mày này vui lắm rồi.
Lão nắn vai Thế Kiệt:
− Lệnh hiền điệt đã tiếp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán?
− Vãn bối đã tiếp nhận linh khí của Thập Nhị La Hán.
− Tốt lắm rồi, thế là tốt lắm rồi. Lệnh hiền điệt đúng là khắc tinh của gã Quỷ Kiếm U Linh, nên hiền điệt mới xuất thủ gã đã bỏ chạy.
Thần Hành Dị Cái cao hứng, thuận tay nhổ tiếp một cọng râu rồi nói:
− Gã Quỷ Kiếm U Linh đó còn chạy nhanh hơn cả lão ăn mày này nữa.
− Vãn bối không biết Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi vì linh kiếm của mười hai vị La Hán hay vì vãn bối.
Nghe chàng nói như vậy, Lý vương nương bước lại gần, ôn tồn nói:
− Hiền điệt đừng nghĩ như vậy, Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi vì đã nhận ra khắc tinh của y thì đúng hơn. Chứ hiện tại y không còn lại Giang Kỳ ngày xưa

nữa.
Đôi chân mày Lý vương mẫu nhíu lại khi thấy những đốm mồ hôi rịn ra trên trán Thế Kiệt. Bà lo lắng hỏi:
− Lệnh hiền điệt thấy trong nội thể thế nào?
− Tiểu điệt chỉ hơi mệt một chút thôi.
Nghe chàng nói vậy, Lý vương mẫu càng lo lắng hơn. Bà gọi Diệu Thủ Thần Y đến bắt mạch cho Thế Kiệt.
Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc sau khi bắt mạch xong, nhìn Thế Kiệt nói:
− Chân ngươn của Lệnh công tử hao tổn quá nhiều.
Lão vừa nói vừa lấy trong túi vải đeo bên vai ra một đóa sen. Lấy một hạt, Diệu Thủ Thần Y trao cho Thế Kiệt:
− Dùng hạt sen này Lệnh công tử sẽ sớm hồi phục.
− Đa tạ Kỳ tiền bối.
Ăn xong hạt đài sen, Thế Kiệt mới nhìn Lý vương nương nói:
− Vãn bối đã thụ nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán, nhưng mỗi khi dụng đến linh khí thì cảm thấy như ngọn đèn dầu gần tàn vậy. Không biết đó là hiện tượng gì.
Lý vương nương quay sang Kỳ Thân Lộc hỏi:
− Lão đại phu có cao kiến gì không?
Nhìn Thế Kiệt, Kỳ Thân Lộc nói:
− Lệnh công tử đã nhận biết như vậy rồi thì để tránh hao tổn nguyên thần chân khí không nên dụng khí tiên thiên của mười hai vị La Hán lúc chưa cần thiết.
Huệ Giác đại sư xen vào:
− Có lẽ đây cũng là dụng ý của mười hai vị La Hán tiền nhân. Họ bế môn luyện Hỏa Dương Linh Khí chủ đích để hủy hoàng thạch chứ không có ý chế tác một môn thần công thần kỳ. Lệnh công tử chỉ nên dụng linh khí đó để hủy hoàng thạch xem như cái họa võ lâm cũng không còn.
− Vãn bối đã hiểu thâm ý của mười hai vị La Hán.
Chàng nhìn lại Lý vương nương:
− Vương mẫu, giờ chúng ta phải làm gỉ − Trước hết rời khỏi nơi đây hãy tính chuyện gì làm trước, chuyện gì làm sau.
− Được, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây. Vãn bối đi trước mở đường, các vị theo sau.
Thần Hành Dị Cái gật đầu:
− Lão ăn mày nghĩ có lẽ Lệnh hiền điệt chắc phải sử dụng đến linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán để đuổi quần ma.
Nhật Hồng nhìn theo Thế Kiệt, lo lắng hỏi; − Đại ca thấy trong mình thế nào?
− Muội yên tâm.

− Khi nào cần thiết lắm huynh mới dụng đến linh khí tiên thiên đó.
− Huynh hiểu.
Thế Kiệt hoành kiếm ngang ngực rảo bước từ từ tiến về phía thạch môn. Những người còn lại bước ngay theo sau chàng. Thế Kiệt dừng chân ngay ngưỡng cửa thạch môn.
Đứng bên ngoài án ngữ thạch môn là mười hai gã Cương Thi vận y trang đạo tỳ. Ánh mắt của những gã đó đờ đẫn như ánh mắt cá chết.
Thế Kiệt ra dấu cho mọi người đứng lại.
Thần Hành Dị Cái nói:
− Lão ăn mày biết ngay mà. Lũ quỷ đói dễ gì chịu bỏ con mồi chứ. Lệnh hiền điệt xử chúng đi. Nhìn cái đám ngơ ngơ ngác ngác lão thâu nhi đâm chán mắt và phát ghét.
Kỳ Thân Lộc nhìn Thần Hành Dị Cái mỉm cười. Lão nghĩ thầm:
− "Thử hỏi nếu không có Lệnh Thế Kiệt thì lão thâu nhi có dám đứng nhìn lũ người không ra người, ngợm không ra ngợm này hay không? Hay lão đã trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp mà chạy mất dạng rồi?".
Lão thâu nhi bất chợt quay lại thấy Diệu Thủ Thần Y nhìn mình, hai cánh môi mấp máy liền nạt ngang:
− Lão quỷ ôn dịch, lão đang nghĩ gì vậy hở?
− Lão huynh nên xem Lệnh công tử thi triển linh khí tiên thiên kìa.
Thần Hành Dị Cái liền quay lại.
Thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đã biến thành một thanh kiếm lửa, tỏa sức nóng hầm hập.
Hiện tượng lạ lùng đó khiến Thần Hành Dị Cái không rời mắt khỏi thanh Quỷ Kiếm trên tay Thế Kiệt.
Chàng bước ra ngoài thạch môn.
Như một bày cáo đói háu ăn bắt gặp mồi ngon, mười hai gã Cương Thi hú lên lồng lộng, rồi đồng loạt vươn song trảo nhảy xổ tới Thế Kiệt.
Thế Kiệt trụ thân hí vang một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng hú đó, thanh kiếm lửa trong tay chàng vẽ ra muôn ngàn tia lửa kết thành một màn lưới lửa đón lấy mười hai gã Cương Thi đang nhảy xổ tới.
Ầm... Ầm...
Khi lưỡi kiếm chạm vào gã Cương Thi thì một tiếng nổ phát ra, biến những thây ma biết di động thành những mảnh thịt vụn rơi khắp mặt đất.
Cảnh tượng khủng khiếp đó buộc đại sư Huệ Giác phải lần chuỗi hạt niệm phật hiệu:
− A di đà phật!
Mặc dù đã biết mười hai gã kia chỉ là những Cương Thi do U Linh Quỷ Kiếm tạo ra, nhưng uy vũ của linh khí tiên thiên khiến cho mọi người phải rùng mình khiếp sợ. Nếu như mười hai gã Cương Thi kia là những con

người bằng xương bằng thịt, biết nghĩ biết suy thì kiếm đao của Thế Kiệt đúng là một sát kiếm có một không hai trong chốn giang hồ.
Mười hai Cương Thi chỉ trong nháy mắt đã biến thành những mảnh thịt vụn tơi tả, cảnh tượng đó khiến cho quần ma đang đứng cách thạch môn độ hai mươi trượng không ai bảo ai đồng loạt quay lưng bỏ chạy tán loạn.
Thấy quần ma tháo chạy ngược về phía sau, đại sư Huệ Giác phấn khởi lần chuỗi hạt niệm phật hiệu:
− A di đà phật! Thiện tai... thiện tai...
Thần Hành Dị Cái thì phủi tay như đuổi ruồi. Lão vừa phủi tay vừa thét lớn:
− Hê... Hê... Các ngươi chạy từ từ thôi... chạy từ từ thôi. Không ai đuổi giết các ngươi đâu.
Lý Phi Phi mỉm cười nhìn Thế Kiệt. Bà cảm thấy mãn nguyện vô cùng.
Thế Kiệt thu hồi linh khí để thanh Quỷ Kiếm trở lại bình thường.
Thần Hành Dị Cái đang phải tay bất ngờ xoạc chân trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp băng đến Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc. Với tuyệt công Vô Ảnh Thủ, lão khống chế hổ khẩu của Kỳ Thân Lộc chẳng mấy khó khăn.
Kỳ Thân Lộc ngơ ngác hỏi:
− Lão huynh làm gì vậy?
− Khi nãy lão chửi thầm ta, tưởng ta không nghe à? Bây giờ lũ quần ma đã chạy tuốt rồi, lão ăn mày tính sổ với lão quỷ đây.
− Lão huynh sao lại cho tôi nói xấu lão huynh?
− Lão đừng làm tịch nữa.
Lão thâu nhi thét lớn:
− Có nhận không?
Kỳ Thân Lộc thấy lão thâu nhi quát như vậy, giật mình gật đầu:
− Có... có...
− Lão có nói xấu lão ăn mày thì muốn chuộc lỗi phải trao cho lão đóa đài liên chứ.
− Ơ...
− Đưa không? Hay muốn lão phu bẻ cổ tay lão cho hả giận?
− Đóa đài liên này tôi phải tốn bao công phu lên tận Tuyết Sơn đầm tuyết suốt ba năm trời mới tìm được đó.
− Lão ăn mày không cần biết. Đưa để chuộc lỗi, hay đợi ta bẻ tay lão quỷ đặng lão không còn bắt mạch được nữa. Không bắt mạch được, lão xem như đói rồi.
Diệu Thủ Thần Y sa sầm mặt, nhưng cuối cùng cũng lấy đóa đài liên trao cho Thần Hành Dị Cái. Lão vừa đưa vừa rủa:
− Lão huynh đúng là tên ăn mày già xỏ lá mà.
Thần Hành Dị Cái cười khì khì:
− Lão quỷ chửi ta bao nhiêu cũng được. Hai lỗ tai lão phu vốn đã quen nghe

thiên hạ chửi rủa rồi. Đó là cái nghề của lão mà.
Thần Hành Dị Cái nói xong lạng bộ đến bên Thế Kiệt. Lão lấy được mười hạt trong đóa đài liên nhét vào tay Thế Kiệt:
− Hiền điệt hãy giữ lấy những hạt đài liên này. Mỗi khi dụng tới linh khí mười hai vị La Hán thì dùng một hạt. Điều đó sẽ tốt cho hiền điệt hơn.
Kỳ Thân Lộc háo hức lên tiếng:
− Lệnh công tử cứ lấy mà dùng. Công tử cần tuyết liên hơn lão ăn mày đó.
Vương mẫu nhìn chàng khẽ gật đầu.
Thế Kiệt ôm quyền:
− Đa tạ nhị vị bá bá đã cho Thế Kiệt những hạt Tuyết Liên quý giá.
Lão thâu nhi khoát tay:
− Đừng khách sáo. Ở đây hiền điệt là quan trọng nhất. Bây giờ chẳng có báu vật nào quý hơn hiền điệt cả.
Lão nhìn lại Lý vương nương:
− Vương nương, mấy ngày qua chúng ta vừa khổ vừa nhọc quá nhiều rồi. Lão phu có cảm tưởng như mọi người từ chốn a tỳ vừa quay về cõi nhân gian này. Bây giờ xem như đã nhẹ gánh phần nào, lão thâu nhi muốn mời tất cả ra trấn Triều Châu khoản đãi một bữa thịnh soạn.
Kỳ Thân Lộc xoa tay:
− Từ lúc gặp lão huynh đến giờ, nay mới nghe lão huynh nói một câu chí lý.
Lý Phi Phi nhìn Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, ra ngoài trấn Triều Châu nghỉ ngơi ít hôm rồi chúng ta tìm kế sách tiếp theo mà hành động. Mặc dù Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi khi hiền điệt xuất hiện, nhưng chắc chắn y sẽ có dự mưu để đối phó với hiền điệt.
− Tiểu điệt phải làm gì sắp tới đây? Vương mẫu, tiểu điệt chỉ mong Vương mẫu có kế sách mà đừng cho tiểu điệt phải đối đầu với sư tôn Giang Kỳ.
− Ta hiểu tâm trạng của hiền điệt.
− Tiểu điệt chỉ mong như vậy mà thôi.
Mọi người kéo nhau rời khỏi thánh địa Côn Luân. Khi mọi người đã mất hút trong màn tuyết đêm giá lạnh thì từ sau một phiến đá một bóng người nhỏ nhắn len người bước ra.
Nàng dõi mắt nhìn theo mọi người vừa mất dạng, buông một tiếng thở dài não nề:
− Đệ đệ chắc rồi sẽ quên mình.

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 58
Tam Nhân Tình Miếu

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi đã chếch choáng. Lão cảm tưởng đất dưới chân như đang dậy sóng, trong khi đó Thế Kiệt vẫn bình nhiên, nhìn mà ngỡ như chẳng có giọt rượu nào.
Lão thâu nhi gù gà gù gật, lè nhè nói:
− Lệnh hiền điệt... Bá bá... híc... bá bá và ngươi uống được bao nhiêu cân...híc... cân rượu rồi?
Nhật Hồng thay Thế Kiệt đáp lời lão ăn mày:
− Lão bá bá và Lệnh huynh đã uống hết ba mươi cân rượu rồi.
Lão thâu nhi cố nhướng cặp chân mày nặng trĩu xuống hai mí mắt:
− Ba... híc... ba mươi cân... híc... cân rượu rồi ư? Lão đã uống hết ba mươi cân rồi ư?
Lão vừa nói vừa cố nhìn Thế Kiệt:
− Lệnh hiền... híc... điệt có thấy say không?
− Xem chừng bá bá hôm nay không còn là hảo tửu của năm xưa nữa.
− Híc... lão không còn là hảo tửu của năm xưa nữa à... híc?
Lão thâu nhi khoát tay, lắc đầu:
− Bá bá chưa say... híc... chưa say mà.
Lão thâu nhi lại gượng nhướng đôi chân mày đang chực cụp hẳn xuống:
− Híc... Mà sao hôm nay... híc... Lệnh hiền điệt uống nhiều quá vậy? Bá bá thấy ngươi hổng có... híc... buồn ngủ như bá bá... híc...
Lão cố bưng chén rượu:
− Nào... híc... chúng ta uống nữa.
Nhật Hồng cản lão thâu nhi:
− Lão bá bá uống nhiều quá rồi, không nên uống nữa. Đã gần sáng rồi mà bá bá vẫn chưa đi nghỉ. Bá bá định uống rượu đến sáng à?
Lão thâu nhi gật đầu:
− Bá bá... uống khi nào... híc... thắng được Lệnh hiền điệt mới thôi.
Lão chìa chiếc chén đến trước:
− Lệnh hiền điệt... híc... chúng ta uống chứ?
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt. Nàng mong sao chàng ngưng uống. Nhật Hồng có cảm tưởng Thế Kiệt đang tự đốt cháy mình bằng men rượu. Nên bao nhiêu rượu cũng không đủ đối với chàng.
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt, nhỏ giọng nói:
− Lệnh huynh.
Thế Kiệt nhìn nàng rồi quay lại lão thâu nhi:
− Ngày xưa thân phụ và sư tôn là đồng tửu với bá bá. Hôm nay, Thế Kiệt phải thay những bậc trưởng tôn bồi tiếp lão bá bá.
Chàng cầm chén rượu:
− Vãn bối kính lão bá.

Lời vừa dứt, Thế Kiệt dốc cạn chén rượu vào miệng.
Lão thâu nhi nhìn chàng bằng ánh mắt đờ đẫn.
− Híc...
Lão bưng chén rượu ngập ngừng một lúc rồi cũng bắt chước Thế Kiệt dốc chỏng chén rượu đổ vào miệng. Hai con ngươi lão thâu nhi dựng to tướng, hai tròng mắt muốn lọt ra ngoài. Lão phùng miệng, những thớ thịt trên mặt giần giật, rồi như không sao chịu nổi nữa.
Lão ho sặc sụa, phun số rượu vừa uống ra ngoài.
Lão gục đầu xuống bàn:
− Hậu sinh khả úy... hậu sinh khả úy... híc... Ngươi còn hơn cả Nguyên Thiên Phục và Giang Kỳ.
Lão chỉ nói được bấy nhiêu, thở phà ra một tiếng rồi ngáy phò phò như bò rống từng hơi một.
Nhật Hồng nhìn chàng rồi nhìn lại Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, khẽ lắc đầu:
− Hảo tửu cũng chỉ là men đắng, men cay, tại sao mọi người lại cứ hành hạ mình bằng men rượu chứ?
Thế Kiệt nhìn nàng, ôn nhu nói:
− Đôi lúc người ta muốn tìm quên trong men rượu. Bởi rượu có thể giúp ta vơi sự phiền lụy và quên nỗi đau âm ỉ cháy trong lòng.
− Huynh đang tìm đến men rượu để quên ư?
− Cuộc đời huynh rồi đây có lẽ phải cần đến những chén rượu đầy.
− Tại sao phải cần đến rượu?
− Huynh muốn mình say thật say để rồi chẳng còn nhớ mình là ai nữa.
Thế Kiệt nhìn lão thâu nhi:
− Muội nhìn lão bá bá thì biết. Bá bá như một đứa bé ngây thơ chìm trong một giấc điệp không mộng mị. Một giấc ngủ sâu khỏa lấp bụi trần gian.
Nhật Hồng buông một tiếng thở dài khi Thế Kiệt dứt lời. Nàng thừa biết hiện tại tâm trạng của Thế Kiệt rất băn khoăn và ray rứt, nên mới tìm đến men rượu để tìm sự thanh thản cho mình, nhưng men rượu cũng chẳng làm cho Thế Kiệt quên được thực tại của đời chàng.
Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng:
− Muội đã mệt lắm rồi... Hãy đi nghỉ đi.
− Còn huynh?
Chàng cởi chiếc áo choàng đắp lên vai Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi:
− Huynh ngồi đây với lão bá bá.
− Lão bá bá say mềm và ngủ rồi.
− Huynh biết, nhưng nhìn lão bá bá ngủ huynh tìm lại được những người bằng hữu đồng tửu đã mất của lão bá bá.
Nhật Hồng biết Thế Kiệt ám chỉ Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thân

phụ của chàng và sư tôn Giang Kỳ, nên im lặng nhìn Thế Kiệt mà không nói tiếng nào.
Thế Kiệt nhìn lại Nhật Hồng:
− Muội hiểu ý huynh chứ?
− Muội hiểu... Nhưng muội lo cho huynh.
− Người đáng lo chính là muội.
Thế Kiệt nắm lấy bàn tay thanh mảnh của Cáp Nhật Hồng:
− Muội đừng lo cho huynh. Ít ra lúc này huynh đã là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn và đã thụ nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán.
− Muội lo cho sức khỏe của huynh.
− Huynh đủ sức và nghị lực để vượt qua tất cả những nghịch cảnh trên cõi nhân thế này.
Chàng cầm vò rượu hai cân:
− Uống hết vò rượu này huynh sẽ đi nghỉ.
− Huynh hứa với muội đó.
Thế Kiệt mỉm cười gật đầu:
− Huynh hứa.
Nàng lườm Thế Kiệt:
− Huynh đã uống rượu nhiều lắm rồi đó. Uống hơn cả Thần Hành Dị Cái lão bá bá.
Muội chỉ lo huynh uống hết vò này nữa rồi thôi, không được uống thêm giọt nào nữa.
Thế Kiệt gật đầu.
Nhật Hồng lườm chàng:
− Huynh hứa rồi đó.
Thế Kiệt mỉm cười.
Nhật Hồng buông một tiếng thở dài, quay bước theo hành lang về thư phòng của nàng.
Thế Kiệt nhìn theo sau lưng Nhật Hồng, bất giác trong tâm tưởng chàng rộn lên một niềm hạnh phúc khiến cho trái tim đập rộn ràng. Chàng mỉm cười khi Nhật Hồng quay lại nhìn một lần nữa rồi mở cửa lẫn vào trong gian biệt phòng dành riêng cho nàng.
Thế Kiệt ngồi trở lại chiếc đôn. Chàng từ từ rót rượu ra chén. Trong đêm khuya tĩnh mịch, tiếng róc rách từ chén rượu phát ra nghe thật êm ái nhưng với Thế Kiệt thì lại như một giai khúc ai oán.
Buông một tiếng thở dài, chàng bừng chén rượu vừa mới rót. Trong chén là khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của chàng.
− Ta là ai, phải chăng chỉ là chiếc bóng nhập nhoạng trong chén rượu này? Nó sẽ biến mất đi khi rượu không còn.
Nhìn mặt mình một lúc, chàng mới đưa chén rượu áp vào miệng. Rượu chưa

chạm được đến môi Thế Kiệt thì có âm thanh xé gió rít lên.
Vút...
Thế Kiệt lắc chén rượu, còn tả thủ thì vươn ra chộp lấy mũi phi tiễn từ bên ngoài bắn vào.
Bắt được mũi phi tiễn đó rồi, Thế Kiệt vẫn tiếp tục uống cạn số rượu trong chén. Khi đặt chén xuống bàn chàng mới ngẩng lên nhìn ra bên ngoài.
Một luồng khí giá lạnh từ bên ngoài thổi tới mang theo một mảnh giấy hồng điều. Thế Kiệt đón lấy mảnh giấy hồng điều mở ra xem.
"Tây Kỳ Thạch Khởi thỉnh giáo Lệnh công tử tại cổ miếu Tam Nhân Tình. Nếu Lệnh công tử không đến thì lão phu sẽ chuyển đến công tử chiếc thủ cấp của vị tỷ tỷ Tiêu Thái Ngọc.".
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Lệnh Thế Kiệt thoạt cau hẳn lại. Chàng đốt mảnh giấy hồng điều trên ngọn lửa bạch lạp, đắp lại áo choàng cho Thần Hành Dị Cái, rồi cầm Quỷ Kiếm Đoạn Hồn rảo bước rời khách điếm.
oo Cổ miếu Tam Nhân Tình.
Ngôi cổ miếu Tam Nhân Tình toa. lạc trên một ngọn đồi trọc, trước cửa có một cây đại thụ có tên cây nhân thọ. Nói đến cổ miếu Tam Nhân Tình thì bất cứ cư dân ở trấn Triều Châu ai cũng biết. Họ biết bởi vì ngôi miếu được dựng lên gắn với một truyền thuyết đau thương của ba người yêu nhau. Ở dương gian, tình yêu của ba người đó không thể vượt qua vòng lễ nghĩa nên họ cùng rủ nhau đến cây nhân thọ tìm về a tỳ để được sum vầy bên nhau mãi mãi. Khi người chết rồi, cư dân Triều Châu mới lập miếu thờ. Cư dân ở trấn Triều Châu kháo với nhau rằng, cứ đến ngày kỵ cúng cơm thì trong miếu lại vang lên những tiếng than, tiếng khóc ai oán, nghe thật não lòng.
Chính vì những câu chuyện đó mà ngôi miếu Tam Nhân Tình bỗng chốc trở nên hoang phế và cô tịch.
Gió đông thổi từng cơn, đập vào những cành cây nhân thọ, tạo ra thứ âm thanh rào rạo nghe ngỡ như tiếng nói chuyện xầm xì của những oan hồn vất vưởng chưa kịp uống nước Hoàng Thần, qua cầu Nại Hà để siêu thoát.
Thế Kiệt đứng ngay bậc tam cấp.
Cửa ngôi cổ miếu vẫn đóng im ỉm.
Thế Kiệt tằng hắng ba tiếng.
Cửa miếu mở ra vừa đủ để tránh những luồng gió Đông hùa vào làm tắt những ngọn bạch lạp đang leo lét.
Giọng Tây Kỳ Thạch Khởi cất lên nghe thật dõng dạc:
− Lệnh công tử sao không vào? Bên ngoài đó lạnh lắm.
Thế Kiệt phủi lớp bông tuyết đọng trên bờ vai rồi rảo bước tiến vào ngôi cổ miếu Tam Nhân Tình. Bên trong cổ miếu thật là ảm đạm.
Tiêu Thái Ngọc quỳ quay lưng về phía chàng. Nàng vận bộ bạch y dành cho những tử tội chờ đến giờ xử trảm. Đứng bên cạnh nàng là Tây Kỳ Thạch

Khởi.
Nhìn mái tóc xõa dài, óng mượt của Tiêu Thái Ngọc, Thế Kiệt không dằn lòng được, buột miệng gọi:
− Tỷ tỷ...
Thái Ngọc từ từ quay lại nhìn Thế Kiệt. Nàng vẫn quỳ dưới chân Tây Kỳ Thạch Khởi, ngước nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt đượm một nỗi buồn mênh mông.
Nàng ôn nhu nói:
− Đáng lý ra đệ đệ không nên đến đây.
Nàng bặm hai cánh môi chín mọng và trào lệ ra khóe mắt:
− Đệ đệ không nên đến đây mới đúng.
Thái Ngọc gục đầu nhìn xuống.
Thế Kiệt nén xúc động vào trong, hướng mắt nhìn Thạch Khởi, gằn giọng nói:
− Thạch tiền bối thỉnh giáo vãn bối đến Tam Nhân Tình miếu với mục đích gì?
− Lệnh công tử đã hào phóng đến đây thì lão phu chẳng giấu giếm mục đích của mình với Lệnh công tử.
− Thạch tiền bối cứ thẳng thắn nói ra.
Tây Kỳ lắc ngọn đại hắc kỳ qua lại rồi trang trọng nói:
− Trước hết, lão phu phải nói lời khâm phục Lệnh công tử là người nặng tình, nặng nghĩa nên khi nhắc đến chủ nhân Ma Cung là đến ngay.
Thế Kiệt nhíu mày nhìn lão:
− Thạch tiền bối đừng khách sáo, vãn bối và Thái Ngọc đã kết tình tỷ đệ, xem nhau như thủ túc.
− Tốt... tốt lắm... tốt lắm. Một người nặng tình, nặng nghĩa như Lệnh công tử quả là hiếm có trên đời này đó.
Lão mỉm cười vuốt râu:
− Trước kia lão phu cũng như công tử.
Tây Kỳ nhìn lướt qua Tiêu Thái Ngọc rồi gằn giọng nói:
− Lão phu muốn trao đổi với Lệnhh công tử.
Chàng nhìn Tây Kỳ Thạch Khởi, ôn nhu nói:
− Mười hai pho tượng kim thân La Hán đã không còn hiệu lực gì nữa rồi. Vãn bối đã tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị tiền nhân trong một tình thế bức bách.
Tây Kỳ Thạch Khởi nhún vai:
− Lão phu biết. Khi thấy công tử dụng Quỷ Kiếm thần kỳ, có y lực vô song như vậy, nên lão bỗng dưng thèm khát có một thanh kiếm như vậy. Nếu có thanh Quỷ Kiếm đó trong tay, nhất định lão phu sẽ độc tôn võ lâm, và không quên Lệnh công tử đâu.

− Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không phải dùng với mục đích độc tôn võ lâm.
Thạch Khởi cười khảy, nói:
− Với Lệnh công tử thì Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không phải để độc tôn võ lâm nhưng với lão phu thì khác. Lão sẽ độc bá thiên hạ Trung Nguyên bằng thanh kiếm thần diệu đó.
Thế Kiệt sa sầm mặt.
Tây Kỳ Thạch Khởi nhìn chàng nói tiếp:
− Lệnh công tử đã hiểu lão phu định trao đổi thứ gì rồi chứ?
− Lão muốn lấy Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của tại hạ?
Tây Kỳ Thạch Khởi gật đầu:
− Lão phu đổi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Lệnh công tử với tiểu thư Tiêu Thái Ngọc.
Công tử nặng tình, nặng nghĩa với Tiêu Thái Ngọc, hay nặng báu vật hơn tỷ tỷ mình?
Thế Kiệt lưỡng lự. Một lúc sau chàng mới cất tiếng thật hòa nhã:
− Lão tiền bối nên biết kiếp nạn của võ lâm đang treo trên đỉnh đầu võ lâm, mà muốn giải trừ kiếp nạn này các vị La Hán thánh địa Côn Luân đã chuẩn bị từ trước Quỷ Kiếm Đoạn Hồn dùng để giải trừ kiếp nạn chứ không như tiền bối nghĩ đâu.
Thạch Khởi hừ nhạt một tiếng:
− Lão phu xem chừng Lệnh công tử không muốn đổi kiếm báu để lấy người rồi.
Thế Kiệt nhíu mày:
− Lão muốn gì?
− Nếu không có kiếm báu thì lão phu mượn tạm cái hồn của Tiêu Thái Ngọc vậy.
Lão vừa nói vừa dựng ngọn đại kỳ toan vỗ xuống đỉnh đầu Thái Ngọc.
Thế Kiệt thét lớn:
− Dừng tay!
Tây Kỳ hạ ngọn đại hắc kỳ xuống:
− Sao? Lệnh công tử đổi ý rồi à?
− Tại hạ nói lời thật nhưng tiền bối lại không tin.
Thạch Khởi nhướng mắt:
− Lão phu tin công tử chứ, rất là tin nữa. Nhưng nếu có Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì lão phu sẽ thay Lệnh công tử giải trừ kiếp nạn cho thiên hạ cũng được vậy.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Lão tiền bối không thụ nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì sao giải trừ kiếp nạn được cho thiên hạ.
Thạch Khởi hừ nhạt, gằn giọng nói:

− Lão phu đã chứng kiến thấy tận mắt khi kiếm báu xuất hiện thì Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi ngay. Chẳng lẽ hắn sợ công tử mà bỏ chạy ư?
Thạch Khởi lắc đầu:
− Lão phu nghĩ y sợ thanh kiếm trên tay công tử thì đúng hơn.
− Tiền bối nói đúng. Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi chẳng qua thấy sự kỳ diệu toát ra từ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.
− Bây giờ Lệnh công tử mới chịu nhận à? Thế thì Lệnh công tử có đồng ý trao kiếm báu cho lão phu hay không. Lão phu sẽ thay Lệnh công tử hạ sát Quỷ Kiếm U Linh.
− Tiền bối không làm được như vậy đâu.
− Lệnh công tử làm được, sao lão phu lại không làm được? Cứ trao kiếm báu đây rồi ắt biết. Hay công tử thà giữ kiếm báu mặc nhiên để tỷ tỷ của mình rớt đầu?
Tây Kỳ Thạch Khởi vừa nói vừa dựng ngọn đại hắc kỳ:
− Lão phu đã nói hết rồi đó, từ từ ngươi quyết định.
Lão nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt cú vọ.
Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng:
− Được, tại hạ sẽ trao kiếm cho lão tiền bối.
Thế Kiệt rút Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Lưỡi kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ đã phát quang ánh sáng xanh rờn.
− Tiền bối hãy đón lấy kiếm của tại hạ đây.
− Cứ thảy qua cho lão phu.
− Có thể đây là ý trời bắt thiên hạ phải chịu kiếp nạn này.
Chàng nói xong thì lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cũng rời hữu thủ từ từ lướt về phía Tây Kỳ Thạch Khởi.
Tây Kỳ Thạch Khởi vừa cất tràng tiếu ngạo khanh khách vừa vươn tay thộp lấy ngọn Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Trong tâm tưởng của lão chỉ độc một ý niệm sẽ độc bá võ lâm, chấp chưởng ngai vị Minh chủ quyền uy.
Chính vào lúc tay của lão còn cách lưỡi kiếm độ hai gang tay thì bất thình lình Tiêu Thái Ngọc đang quỳ bật đứng dậy. Ngọc thủ của nàng vươn ra thộp lấy đốc kiếm và xoạt chân đâm thẳng mũi kiếm vào vùng chấn tâm của Tây Kỳ Thạch Khởi.
Phập...
Sự biến quá bất ngờ và hoàn toàn ngoài sự sắp xếp của Tây Kỳ Thạch Khởi, với lại lão chẳng có sự phòng bị đối với Tiêu Thái Ngọc nên hứng trọn nhát kiếm tàn nhẫn đó.
Hai mắt Tây Kỳ trợn ngược, nhìn Thái Ngọc tưởng chừng muốn lòi cả hai con ngươi.
Lão lắp bắp nói:
− Nàng... nàng... ái thiếp... nàng phản ta ư?

Thái Ngọc nhìn lão không chớp mắt.
Lão nghiến răng ken két, cố gượng hết sức tàn, nhưng không sao giở nổi song thủ chứ đừng nói đến chuyện tập kích Thái Ngọc. Lão bất chợt ngửa mặt cười khằng khặc.
Thái Ngọc thở hắt ra một tiếng rồi rút nhanh lưỡi kiếm về phía sau. Một vòi máu từ chấn tâm của Tây Kỳ theo tiếng cười của lão phún ra rưới lên bộ bạch y tử tội của Thái Ngọc.
Lão dứt tràng cười đó thì đổ sầm xuống sàn cổ miếu để hồn chui nhanh xuống a tỳ chầu diêm chúa.

Hồi 59
Thảm Lệ Tình Sầu

Đến ngay cả Thế Kiệt cũng không ngờ sự biến diễn ra như vậy. Chàng ngơ ngác dẫn đến ba bộ:
− Tỷ tỷ... Chuyện này là thế nào?
Nhác thấy chàng dẫn đến, Thái Ngọc trừng mắt thét lớn:
− Đứng lại, đệ đệ không được đến gần ta.
Nàng thét lên bằng giọng phẫn nộ:
− Đệ đệ không được đến gần ta.
Tay thủ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, miệng thì thét bằng giọng phẫn nộ cực độ, nhưng mắt thì lại trào lệ dầm dề.
Trạng thái của Thái Ngọc khiến Thế Kiệt cứ ngỡ ngàng mà không biết phải làm gì.
Chàng gượng nói:
− Tỷ tỷ, đệ không hiểu gì cả.
Thái Ngọc vẫn hoành kiếm thủ trước ngực. Nàng vừa thổn thức vừa hỏi Thế Kiệt:
− Tại sao đệ đệ lại đến ngôi cổ miếu Tam Nhân Tình? Phải chăng đệ đệ vì tỷ tỷ?
Thế Kiệt gật đầu:
− Đệ đâu muốn nhận thủ cấp của tỷ tỷ.
− Vậy nếu đệ biết đây là một cái bẫy đệ có hận ta không?
− Một cái bẫy...
Thế Kiệt lắc đầu:
− Đệ không tin đây là một cái bẫy.
Thái Ngọc buông một tiếng thở dài:
− Hãy trả lời tỷ đi. Nếu đây là một cái bẫy mà kẻ chủ mưu chính là tỷ thì đệ có hận tỷ không?
− Đệ đã nói rồi. Đệ không tin đây là một cái bẫy mà.
− Tỷ muốn đệ trả lời.
− Đệ và tỷ đã có những khoảng thời gian bên nhau. Khoảng thời gian đó, đệ làm sao quên được. Nếu đúng như đây là cái bẫy mà tỷ sắp xếp ra để chiếm thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, thì bây giờ đệ có thể giao Quỷ Kiếm cho tỷ.
Thái Ngọc mím môi nhìn chàng. Một lúc sau nàng mới nói:
− Đệ không giận ta à?

Thế Kiệt lắc đầu:
− Đệ không giận tỷ đâu.
Chàng buông một tiếng thở ra, rồi nhìn Thái Ngọc từ tốn nói tiếp:
− Bây giờ tỷ tỷ đã có Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Đệ không cần thiết ở lại đây nữa. Đệ cáo từ, chỉ mong tỷ bảo trọng.
Thế Kiệt vừa dợm bước, Thái Ngọc thét lớn:
− Đứng lại!
− Tỷ tỷ...
Thái Ngọc nhìn chàng:
− Trước khi đệ ra đi, tỷ muốn nói một sự thật. Không biết đệ có muốn nghe tỷ nói không?
− Nếu tỷ nói đệ sẽ nghe.
Thế Kiệt mỉm cười:
− Tại sao tỷ không sớm gặp đệ?
Nàng khẽ lắc đầu:
− Tỷ vốn là ái thê của Tây Kỳ Thạch Khởi.
Thế Kiệt tròn mắt ngớ ngẩn nhìn nàng.
Thái Ngọc gượng cười mỉm, nói:
− Đệ ngạc nhiên lắm phải không? Mà ngạc nhiên cũng đúng thôi. Làm sao đệ có thể tin được một người như Tiêu Thái Ngọc lại là ái thê của lão quỷ Tây Kỳ chứ, nhưng đó là sự thật.
− Cho dù tỷ có là ái thê của Tây Kỳ Thạch Khởi thì cũng vẫn là tỷ tỷ của Thế Kiệt.
− Nghe đệ nói câu này dù trái tim ta có vỡ ra, ta cũng mãn nguyện.
Nàng từ từ hạ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn xuống:
− Tỷ là một đứa bé bị bỏ rơi, và Tây Kỳ đã đem về nuôi. Đáng ra lão phải là nghĩa phụ của tỷ, nhưng khi đến tuổi trưởng thành, chính nhan sắc của tỷ đã khiến Tây Kỳ không dằn được lòng dục.
Nàng mơ hồ nhìn ra bên ngoài tòa cổ miếu Tam Nhân Tình:
− Một đêm Đông như thế này, tuyết bên ngoài đổ xuống nhiều lắm. Một đêm khủng khiếp đối với tỷ tỷ. Thạch Khởi đã cưỡng nhục, cướp đi sự trong trắng của ta.
Nói đến đây, đôi thu nhãn của Tiêu Thái Ngọc ánh lên cái nhìn uất hận, nàng như đang chìm vào chốn dĩ vàng mà muốn quên nhưng không làm sao quên được.
Lệ vẫn trào ra khóe mắt nàng, Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt qua màn nước mắt mờ mờ:
− Kể từ sau cái đêm đó, tỷ trở thành ái thiếp của lão quỷ. Để đổi lại, lão quỷ cho tỷ làm chủ nhân Ma Cung, nhưng không quên tặng một hoàn Hủy Dung, nếu như ta phản bội lại lão.

Thái Ngọc nhìn xuống như kẻ tội đồ:
− Căm hận cuộc sống này, tỷ đã đánh mất trái tim và yêu lại chính mình. Tỷ quý thân xác phàm tục ô uế này mà giết bao nhiêu nhi nữ rồi, cho đến khi Tây Kỳ Thạch Khởi bức ta phải kết thân với đệ.
Nàng ngẩng lên nhìn Thế Kiệt:
− Đệ đã làm trái tim tỷ ấm lại. Gợi lại cho tỷ một tình yêu mà ta đã đánh mất từ lâu rồi.
Tỷ đã yêu đệ. Trái tim ta chỉ có đệ.
Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc:
− Tỷ tỷ...
Thái Ngọc khoát tay:
− Tỷ biết đệ đã trao tình cho Cáp quận chúa. Trong khi ta lại sợ hãi khi nghĩ đến sự trừng phạt của Tây Kỳ. Một ngày nào đó khi ta không còn vẻ đẹp của một trang giai nhân thì đệ đâu còn nhìn đến tỷ nữa. Ta sợ ngày đó. Chính vì sự lo sợ đó mà mới có đêm nay trong miếu Tam Tình Nhân.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Dù sao dời vật đổi, dù cho dung diện của tỷ có thay đổi thế nào thì trong tâm Lệnh Thế Kiệt, tỷ vẫn là tỷ. Bây giờ giông gió đã qua rồi, tỷ và đệ cùng một con thuyền, chẳng còn Tây Kỳ nữa.
Thái Ngọc lắc đầu:
− Đêm nay trong cổ miếu Tam Nhân Tình, tỷ nói ra hết tâm sự của mình và biết được tấm lòng của đệ đối với tỷ, tỷ đã mãn nguyện lắm rồi. Kiếp này Thái Ngọc và Thế Kiệt có duyên nhưng không có tình, hy vọng kiếp sau Thái Ngọc và Thế Kiệt sẽ trọn nghĩa trọn tình.
− Tỷ tỷ...
Thái Ngọc mỉm cười:
− Tỷ biết sắp tới đây đệ còn gặp nhiều chông gai và nghiệp chướng. Đáng ra tỷ phải ở lại bên đệ, nhưng không được rồi. Bởi khi Tây Kỳ chết thì tỷ chẳng còn cơ hội giữ được thể xác này đặng đi cùng với đệ nữa.
Nàng lắc đầu.
Lệ tuôn ra ướt đầm mặt Thái Ngọc:
− Tỷ đã từng nói, nếu có một điều ước thì ước được chết như Lý Ma Ma. Tỷ chỉ mong như vậy mà thôi.
Thế Kiệt kịp hiểu ra Thái Ngọc sắp làm gì. Chàng lắc đầu khoát tay:
− Tỷ tỷ... đừng làm vậy. Đệ....
Thái Ngọc mỉm cười:
− Dù ở bất cứ phương trời xa xôi nào, Tiêu Thái Ngọc cũng nghĩ đến Lệnh Thế Kiệt.
Nàng nói xong liền hoành Quỷ Kiếm Đoạn Hồn lia ngang yết hầu mình.
Thế Kiệt hoảng hốt thi triển luôn Di Hình Cước Pháp băng đến, chàng đỡ

lấy tấm thân mềm lả của Thái Ngọc.
− Tỷ tỷ...
Thái Ngọc nhìn chàng mỉm cười.
Nàng gượng nói:
− Tỷ không muốn mình chết bởi Hủy Dung của Tây Kỳ, mà muốn chết trong vòng tay của đệ.
Nàng nắm lấy tay Thế Kiệt:
− Đệ đê....
Thế Kiệt áp đầu Thái Ngọc vào vai mình:
− Tỷ tỷ...
Bất giác nước mắt trào ra khóe mắt Thế Kiệt. Thế Kiệt bặm môi nhìn Thái Ngọc.
Nước mắt của chàng nhểu xuống miệng nàng; − Tỷ tỷ, phải chăng cuộc đời của đệ là một chuỗi những oan nghiệt chất chồng?
Thái Ngọc lắc đầu:
− Không... đệ chính là sự cởi bỏ những nỗi oan nghiệt trên cõi nhân gian này.
Nàng nghẹn lời, gượng nói:
− Đệ hãy ôm tỷ thật chặt đi. Tỷ sắp đi rồi.
− Tỷ tỷ...
Thế Kiệt ôm ghì lấy tấm thân mềm mại của Thái Ngọc. Hai cánh môi của nàng điểm một nụ cười buồn vời vợi:
− Đệ đê.... Tỷ tỷ sẽ ở... bên đê.... Ở bên đệ mãi mãi... dù trong kiếp này hay bất cứ kiếp nào.
Nàng cố nắm lấy tay Thế Kiệt lần nữa, nhưng không còn đủ sức. Cuối cùng thân thể nàng mềm hẳn lại đặng hồn có thể ra đi, đi tìm lại chính mình trong một cảnh giới khác.
Thế Kiệt ôm xác Thái Ngọc, ép má vào mặt nàng, thổn thức gọi:
− Tỷ tỷ... tỷ tỷ... sao sớm vội bỏ rơi đệ mà đi. Tỷ tỷ...
Chàng gục như vậy không biết bao lâu, khi nghe có tiếng ai đó thở ra sau lưng mình mới từ từ quay mặt lại.
Cáp Nhật Hồng đứng sau lưng Thế Kiệt.
Thế Kiệt nói:
− Muội muội...
Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt, bồi hồi nói:
− Dù sao Tiêu tỷ tỷ cũng đã đi rồi, đại ca đừng thương tâm nữa.
− Huynh sè hỏa táng tỷ tỷ như đã từng hỏa táng Lý Ma Ma.
Nhật Hồng gật đầu:
− Muội sẽ trang điểm lại cho Tiêu tỷ tỷ trước khi huynh hỏa táng người.
− Muội giúp giùm huynh.

Hồi 60
Oan Gia

Huệ Giác đại sư không khỏi bùi ngùi khi nhìn lại tòa Thiếu Lâm cổ tự. Chỉ mới một khoảng thời gian ngắn ly khai khỏi Tung Sơn Thiếu Lâm, thế mà khi quay trở lại, cảnh vật Thiếu Lâm như khác hẳn trước đây. Bụi thì phủ một lớp dầy, mạng nhện giăng khắp các nơi trong Đại Hồng Bảo Điện vốn trước đây là chốn thâm nghiêm của Thiếu Lâm Tự.
Huệ Giác đại sư đứng trước đại bồ đoàn kim thân phật tổ, buông một tiếng thở dài rồi mới quỳ xuống hành đại lễ. Lý vương nương, Cáp Nhật Hồng, Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc cùng Lệnh Thế Kiệt đứng bên ngoài đại hồng bảo điện để dành sự nghiêm trang cho Huệ Giác đại sư.
Sau khi hành lễ xong, Huệ Giác đại sư bước đến chiếc đại hồng chung đặt ngay giữa mặt tiền Đại Hồng Bảo Điện.
− A di đà phật!
Cùng với tiếng niệm phật hiệu đó, đại sư Huệ Giác nâng cây dùi nặng non ngoài trăm cân bằng cánh tay còn lại. Mắt lão hòa thượng lim dim, miệng nhẩm kệ một thời kinh rồi giáng cây đòn vào đại hồng chung.
Boong...
Âm vực của đại hồng chung cất lên, truyền vào không gian mênh mông và cảnh vật như nghe được tiếng chuông đó nên bừng sống trở lại. Tiếng khánh chuông như đánh thức mọi vật vốn đã ngủ yên sau khoảng thời gian cổ tự Thiếu Lâm không bóng tăng nhân.
Tiếng chuông Thiếu Lâm cất lên cũng khiến cho tâm trạng của mọi người bỗng chốc xóa đi những ưu tư, phiền toái mà để lòng rộng mở với sự hoan hỷ.
Sau khi gióng xong ba hồi chuông, đại sư Huệ Giác mới thỉnh mọi người vào Đại Hồng Bảo Điện:
− A di đà phật! Vì họa kiếp của võ lâm mà Thiếu Lâm Tự bỗng chốc trở nên hoang phế.
Chư vị thí chủ miễn chấp cho bần tăng.
Lý vương nương chấp tay xá đại sư:
− Đại sư đừng bận tâm. Bản vương sẽ giúp đại sư phục hồi lại Thiếu Lâm như xưa.
− A di đà phật! Thiện tai... thiện tai. Lão nạp thay mặt chư tăng Thiếu Lâm đa tạ Lý vương nương trước.

− Hướng về lẽ đạo từ bi là cái tâm của mọi người. Đại sư đừng khách sáo như vậy mà bản vương áy náy.
− Xa thú... xa thú.
Lý vương nương nhìn lại Cáp Nhật Hồng:
− Hồng nhi, con giúp lão tăng dọn dẹp sạch sẽ tòa Đại Hồng Bảo Điện.
Nhật Hồng chưa kịp đáp lời Lý vương nương thì Huệ Giác đại sư đã khoát tay:
− Không không... phần hành dọn dẹp Đại Hồng Bảo Điện là nhiệm vụ của tăng nhân, lão nạp đâu dám phiền đến Cáp quận chúa. Với lại các chư tăng Thiếu Lâm cũng sắp quay về.
Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc nhìn Huệ Giác tò mò hỏi:
− Bộ lão hòa thượng đánh ba hồi chuông để hiệu triệu các vị cao tăng Thiếu Lâm?
− A di đà phật! Đúng như lão Thần Y nói. Lão nạp gióng ba hồi chuông để hiệu triệu chư tăng quay về cổ tự. Trước khi rời Thiếu Lâm, lão nạp đã sắp xếp để các chư tăng vào Vô Danh Động ẩn thân. Khi nào có ba hồi chuông đại hồng chung mới quay về.
Lý vương nương gật đầu:
− Đại sư sắp xếp như vậy rất hay.
Lý vương nương vừa nói xong thì từ ngoài Đai Hồng Bảo Điện hai hàng tăng nhân nối gót bước vào. Họ đứng dọc hai bên Đại Hồng Bảo Điện.
Đại sư Huệ Giác nhìn Thế Kiệt:
− Nếu không có Lệnh công tử thì có khi cổ tự Thiếu Lâm sẽ biến thành chốn hoang sơ trong cõi Trung Nguyên này.
Thế Kiệt thẹn mặt:
− Vãn bối không dám nhận lời khen đó đâu. Bởi vãn bối chưa làm được gì cho Thiếu Lâm. Với lại Triều cô cô của vãn bối đã mắc nợ Thiếu Lâm Tự, vãn bối chưa làm gì để chuộc lại cái nợ của Triều cô cô.
− Chuyện đã qua, lão nạp không nghĩ đến đâu.
Huệ Giác nhìn lại Lý vương nương:
− Đi đường xa, chắc mọi người cũng đã thấm mệt, để lão tăng cho người dọn dẹp cốc xá phía sau hậu viện đặng mọi người nghỉ ngơi.
Lý vương nương khoát tay:
− Đại sư. Không cần đâu, để chúng tôi tự thu xếp được.
− A di đà phật! Lý vương nương từ xa xôi vạn dặm mà vẫn vì kiếp nạn của võ lâm Trung Nguyên mà không quản ngại đường xa, lão nạp phải làm gì để bồi đáp từ tâm của Vương nương chứ.
Thần Y Thôi Kỳ Lân chen vào:
− Lão đại sư nói đúng lắm. Lão phu thì hòa thượng khỏi phải lo, nhưng với Lý vương nương thì khác, lão phu lão hòa thượng phải thay mặt quần hào

bạch đạo mà bồi đáp từ tâm của Lý vương nương.
Lý vương nương mỉm cười:
− Lão đại sư và Diệu Thủ Thần Y khách sáo quá thôi. Các vị đừng quên bản vương cũng xuất thân từ Trung thổ.
Lý vương nương nói đến đây thì từ bên ngoài Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi dụng thuật Di Hình Cước Pháp băng vào. Lão vừa trụ bộ hối hả nói:
− Lão ăn mày này đoán chắc chính lão quỷ chứ không phải ai.
Kỳ Thân Lộc nheo mày:
− Lão ăn mày nói cái gì mà chẳng có đầu có đuôi gì hết vậy?
Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu, nhìn sang Thế Kiệt:
− Lệnh hiền điệt, lần này ngươi phải ra tay đó.
Thế Kiệt nhìn lão thâu nhi:
− Lão bá bá nói gì mà tiểu điệt không hiểu ý của lão bá?
Thần Hành Dị Cái rít một hơi thật sâu rồi nhìn Thế Kiệt nói:
− Nếu lão ăn mày này đoán không lầm thì ác thần ở Cửu Nghi Thổ Thần Miếu chính là lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu.
Kỳ Thân Lộc khoát tay:
− Chuyện gì cũng phải có đầu có đuôi, lão cứ nói nhăng nói càn, chẳng ai hiểu gì cả.
Thần Hành Dị Cái nhíu mày nhìn Kỳ Thân Lộc:
− Hê... lão thâu nhi đang nói chuyện với Lệnh hiền điệt chứ không nói với lão nha.
Lão thâu nhi nhá cây Đả Cẩu Bổng lên cao.
Kỳ Thân Lộc thối về sau hai bộ:
− Hê... Lão đại phu này chỉ nhắc lão mà thôi.
Thần Hành Dị Cái hừ nhạt một tiếng rồi nhìn lại Thế Kiệt:
− Lúc bá bá đi phát cáo trạng hiệu triệu quần hào bạch đạo vì chính đạo võ lâm, đi ngang qua thôn Vĩ Dạ, thấy nhà nào cũng đều đóng cửa im ỉm. Lão lấy làm lạ tò mò hỏi, mới biết đúng đêm nay là ngày dâng tế cho Cửu Nghi Thần.
Lý vương nương nhíu mày:
− Lão huynh nói rõ cho chúng tôi biết, dân cư ở thôn Vĩ Dạ tế cái gì cho Cửu Nghi Thần?
− Thì còn cái gì nữa ngoài thôn nữ của thôn Vĩ Dạ.
Thần Hành Dị Cái hất mặt:
− Vương nương nghĩ xem, hôm nay có phải là đúng ngày rằm không? Mà Cửu Nghi Thần thì lại chọn đúng ngày rằm để nhận thôn nữ thì còn ai vào đây nữa. Đích thị chính là lão quỷ Nam Quân Gia Hầu.
Kỳ Thân Lộc gật đầu:
− Lão huynh nói có lý.

Thần Hành Dị Cái trừng mắt:
− Có lý con khỉ khô. Phải nói là lão nói đúng, chắc chắn đúng như vậy. Lão quỷ dâm tặc Nam Quân này sau khi bị Thế Kiệt tặng cho một nhát kiếm trên mặt thì không dám thò mặt đến chọn kỹ lâu nữa, nhưng lão không bỏ tật nên mới chạy đến thôn Vĩ Dạ rồi lợi dụng miếu Cửu Nghi mà hành sự.
Thế Kiệt sa sầm mặt:
− Tiểu điệt sẽ đích thân đến Cửu Nghi Miếu.
− A di đà phật! Trừ họa dâm tặc cho chúng sinh cũng là lẽ đạo của thánh hiền.
Thần Hành Dị Cái khoát tay:
− Ê... đừng nóng... đừng nóng. Lần này nhất định Lệnh hiền điệt phải trừ họa dâm đãng rồi, nhưng không có kế sách thì lão quỷ ôn dịch Nam Quân lại tẩu thoát, chúng ta khó có cơ hội tìm lão.
Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu:
− Lão ăn mày có kế sách này, nhưng chỉ lão và Lệnh Thế Kiệt đến thôn Vĩ Dạ mà thôi.
Bởi chúng ta kéo đến đông quá thì lão quỷ ắt sẽ sinh nghi.
Lý vương nương nhìn Thần Hành Dị Cái:
− Lão huynh có cách chi?
Lão nhìn Thế Kiệt. Lão gõ trán tủm tỉm cười, nhỏ giọng nói:
− Hồn Trương Ba, da hàng thịt.
Kỳ Thân Lộc chỉ lão ăn mày:
− A... lão thâu nhi này ghê thật. Ta hiểu ý của lão rồi.
Thần Hành Dị Cái hất mặt:
− Lão hiểu cái gì?
− Lão huynh muốn tế Lệnh Thế Kiệt cho Nam Quân Gia Hầu.
− Lão quỷ thầy thuốc này cũng đoán được ý của lão phu. Khá lắm, lang băm như lão xem ra cũng thông minh đấy.
Kỳ Thân Lộc sa sầm mặt:
− Lão huynh tế Thế Kiệt cho lão Nam Quân nhưng không tính tới một điều.
Thần Hành Dị Cái ngây mặt:
− Tính cái gì nữa?
− Lão huynh đừng quên Lệnh Thế Kiệt là nam nhân, còn vật tế cho Nam Quân Gia Hầu lại là nữ nhân Thần Hành Dị Cái vừa nghe xong liền bật ra tràng cười khanh khách. Lão vừa cười vừa chỉ Kỳ Thân Lộc:
− Lão lang băm vừa mới thông minh giờ lại ngu dốt rồi.
Kỳ Thân Lộc chỉ vào ngực mình:
− Lão huynh nói tôi ngu cái gì nào?
− Lão đừng hỏi dài dòng nữa. Ngu thì chịu ngu đi. Lão ăn mày đâu phải là thuộc nhân của Nam Quân Gia Hầu mà tìm mỹ nữ cho lão quỷ đó chứ. Hay

lão lang băm có ý đó với lão phu?
Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa giơ cao Đả Cẩu Bổng.
Lão nạt lớn:
− Lão lang băm, lão có ý đó phải không?
Huệ Giác đại sư vội lên tiếng:
− A di đà phật! Lão huynh bớt giận... bớt giận. Diệu Thủ đại phu không có ý đó đâu.
Thần Hành Dị Cái hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói:
− Lão phu tế Thế Kiệt là tế cho lão quỷ kia một thanh kiếm đặng sớm về a tỳ khai tội với diêm chúa. Lão hiểu chưa?
Thần Y Kỳ Thân Lộc gãi đầu:
− À... bây giờ thì tôi mới hiểu. Lão huynh đừng có chấp nhé.
Thần Hành Dị Cái nhìn Thần Y Kỳ Thân Lộc khẽ lắc đầu:
− Ngươi đúng là lão lang băm ba trợn mà. Lúc thì thông minh tuyệt đỉnh, bắt mạch đoán bệnh như thần, lúc thì ngơ ngơ ngáo ngáo, hợm người hợm mình. Có ngày lão phu đập vỡ đầu ngươi coi có cái thứ gì trong đó.
Kỳ Thân Lộc lắc đầu:
− Lão huynh đừng đập đầu Kỳ Thân Lộc này chứ.
Thần Hành Dị Cái nhìn lại Thế Kiệt:
− Từ đây đến thôn Vĩ Dạ không dưới trăm dặm, bá bá và hiền điệt mau sớm lên đường.
Kẻo lại trễ mất cơ hội mà phải đợi đến con trăng sau, tội nghiệp cho vị thôn nữ kia lắm.
Kỳ Thân Lộc lại lên tiếng:
− Lão huynh biết như vậy, sao không ở lại thôn Vĩ Dạ mà lại hối hả về Thiếu Lâm Tự?
− Lão lang băm lại dở hơi. Nếu lão thâu nhi có một thân võ công như Lệnh Thế Kiệt thì ta đã chẳng quay về đây làm gì. Lão đừng quên Nam Quân Gia Hầu là một trong ngũ kiệt đấy nhé.
− A... tôi hiểu rồi... lão huynh đánh không lại người ta nên nhờ tới Lệnh công tử.
Thần Hành Dị Cái nghe Thần Y Kỳ Thân Lộc nói mà thẹn đỏ mặt. Lão nhổ một cọng râu, gằn gằn nói:
− Lão thâu nhi đánh không lại Nam Quân Gia Hầu chứ còn ngươi thì khác đó.
Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa vung cây Đả Cẩu Bổng, bất thình lình xỉa tới Thần Y Kỳ Thân Lộc. Mọi người không ngờ lão thâu nhi lại xuất thủ bất ngờ nên không kịp cản lão lại.
Nhưng khi đầu gậy vừa chạm vào vùng da yết hầu của lão Thần Y thì dừng lại.

Thần Y Kỳ Thân Lộc đứng như trời trồng, mặt biến sắc.
Thần Hành Dị Cái hất mặt:
− Bây giờ thì lão lang băm nghĩ sao? Muốn chết hay muốn đổi?
− Muốn đổi.
− Thứ gì?
− Giải Độc Tửu.
Mắt Thần Hành Dị Cái sáng hẳn lên. Lão gằn giọng nói:
− Giải Độc Tửu có công hiệu gì?
− Một khi uống vào thì lão huynh sẽ chẳng bao giờ biết say nữa.
− Ô... tốt lắm... tốt lắm... Đưa ngay cho lão phu, nếu không ta thọc một cái là lão lang băm tiêu đời.
− Lão huynh rút gậy lại đi. Tôi đưa ngay đây mà.
Thần Hành Dị Cái rút cây Đả Cẩu Bổng lại.
Diệu Thủ Thần Y thò tay vào túi nải, lấy ra một hoàn được óng ánh sắc vàng. Lão ngửi hoàn được đó rồi buồn buồn nói:
− Để luyện được hoàn được này, Kỳ mỗ phải mất hết mười năm trời. Nay lại mất nó.
Tiếc thật là tiếc.
Lão nói thế nhưng lại trịnh trọng trao hoàn Giải Độc Tửu cho Thần Hành Dị Cái.
Lão thâu nhi nhổ râu, đón lấy hoàn thuốc, tủm tỉm cười nói:
− Lão phu từng tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất tửu nhưng hôm nay có Giải Độc Tửu, chẳng khác nào gặp được kỳ duyên.
Lão nhìn Thế Kiệt:
− Nhất định lão sẽ giành lại ngai vị tửu vương từ tay Lệnh hiền điệt.
Thần Hành Dị Cái nheo mày với Thế Kiệt:
− Hiền điệt, chúng ta lên đường chứ?
Thế Kiệt gật đầu.
Nhật Hồng bước đến bên chàng:
− Đại ca bảo trọng, sớm quay về.
− Huynh sẽ đòi lại những món nợ mà lão đã vay của thiên hạ.
Nghe chàng nói, Thần Hành Dị Cái nghĩ thầm:
− "Nếu không có lão Nam Quân thì chưa chắc giờ đây tiểu tử và nha đầu kia quấn quýt như vậy.".
oo Ngôi Cửu Nghi Miếu lọt thỏm trong một khu rừng rậm rạp. Chung quanh là những bãi cỏ lau dày, chứng tỏ nó chỉ là một ngôi miếu hoang, đến ngay cả tấm liễn treo trên ca tiền cũng viết nham nhở bằng thứ mực tự tạo và người viết cũng cẩu thả. Ngoài những bãi lau sậy rậm rạp, chung quanh miếu còn vòng hương cháy đỏ bốc khói nghi ngút, tạo ra một khoảng không vừa thần bí vừa ngột ngạt.

Khi vầng trăng vừa lên đến thiên đỉnh thì một cỗ kiệu xuất hiện. Chiếc kiệu được trang hoàng khá lộng lẫy, do bốn gã phu kiệu thôn dã khiêng. Đi sau cỗ kiệu là Thần Hành Dị Cái trong bộ lốt nô bộc.
Lão vừa đi vừa than:
− Ôi tiểu thư ơi... Lần ra đi này hổng biết chừng nào tiểu thư mới về. Cửu Nghi Thần ơi, ông ác nhân ác đức mà làm gì rồi cũng có ngày trời tru đất diệt ông. Cửu Nghi Thần ơi, ông đã là thần là thánh rồi mà vẫn còn ham mê sắc dục, làm hại bao nhiêu người. Cửu Nghi Thần ơi, ông đúng là một con khỉ.
Nghe Thần Hành Dị Cái than khóc mà nhóm người đi sau đang nức nở khóc tiễn đưa người bị tế cũng phải bụm miệng mới nén được tiếng cười.
Chiếc kiệu được đưa vào trong miếu.
Thần Hành Dị Cái lom khom bước đến bệ thờ.
Lão thắp một nén nhang, ôm quyền xá dài một cái rồi lớn giọng nói:
− Cửu Nghi Thần có hiển linh thì mau xuất hiện nhận vật tế thần của chúng tôi. Nếu Cửu Nghi Thần không hiển linh thì lão nô xin được đưa tiểu thư về gả cho lão Thần Hành Dị Cái.
Lão lại xá một cái nữa.
Từ phía sau bệ thờ một giọng nói ôn tồn cất lên:
− Lão nô kia, đã đưa tiểu thư của nhà lão đến rồi thì mau cút ra khỏi đây để bổn thần thụ nhận.
Thần Hành Dị Cái ôm quyền xá:
− Dạ da.... Xin Cửu Nghi Thần cứ nhận. Lão nô chỉ xin bổn thần đối xử tốt với tiểu thư của lão. Bởi vì tiểu thư là bậc lá ngọc cành vàng, từ nhỏ tới lớn chỉ được có lão nô chăm sóc mới chịu mà thôi.
− Được rồi, bổn thần sẽ chăm sóc tiểu thư của lão thay cho lão.
− Đa tạ Cửu Nghi Thần. Vậy xin hỏi khi nào lão nô mới đến đón tiểu thư về?
− Đã cúng tế cho bổn thần thì tiểu thư của lão đã thuộc về bổn thần, còn đến làm gì nữa.
Mau về đi!
− Lão nô xin tuân lệnh bổn thần!
Lão gãi đầu ngập ngừng rồi nói tiếp:
− Lão nô có điều này muốn thỉnh giáo bổn thần.
− Điều gì cứ nói nhanh lên.
− Dạ, tiểu thư của lão nô vốn rất sợ khỉ. Mà trước đây ở ngôi miếu này có một con khỉ tu luyện thành tinh, chuyên bắt cóc thôn nữ. Lão nô chỉ sợ con khỉ đó thấy tiểu thư của lão nô quá đẹp mà... mà giở chứng làm càn, mong được bổn thần để mắt tới con khỉ đó.
− Đã có bổn thần thì lão chẳng còn sợ gì nữa.

Thần Hành Dị Cái ôm quyền xá:
− Đa tạ bổn thần.
Thần Hành Dị Cái khom lưng quay bước trở ra. Dáng đi của lão khập khễnh trông thật nực cười.
Lão nhìn lại cỗ kiệu hoa một lần nữa, rồi thuận tay nhổ một cọng râu, truyền âm nhập mật nói với Thế Kiệt:
− Hiền điệt, đích thị là lão ôn dịch đó rồi.
Truyền âm nhập mật nói xong, Thần Hành Dị Cái mới khập khễnh bước ra ngoài cổ miếu. Lão nhanh chóng đóng cửa cổ miếu lại rồi lớn giọng nói:
− Các người về thôi để tiểu thư ở lại chơi với con khỉ kia.
Bọn người đi đưa kiệu hoa ngơ ngác không hiểu lão nói gì. Lão thâu nhi khoát tay:
− Về đi... về đi...
Người thân theo đưa nàng thôn nữ òa lên khóc rồi lần lượt kéo nhau rời ngôi cổ miếu Cửu Nghi Thần. Thần Hành Dị Cái chúm chím cười ghé mắt nhìn qua khe cửa ngôi cổ miếu.
Bên trong cổ miếu, Nam Quân Gia Hầu từ sau bệ thờ bước ra. Lão vận trang phục lòe loẹt như người lên đồng lên bóng, dung diện của lão Dâm Thần giờ càng quái dị hơn bởi một tảng thịt đã bị mất.
Lão liếm mép, hí hửng bước đến trước kiệu hoa, nham nhở nói:
− Ái thê sao chưa chịu bước ra để ta chiêm ngưỡng dung nhan của nàng?
Không có tiếng đáp lời lão.
Nam Quân Gia Hầu liếm mép. Ánh mắt của lão long lên sòng sọc:
− Ái thê còn làm nũng nữa ư? Ở đây chỉ có ta và nàng, không người thứ ba đâu mà mắc cỡ. Nếu nàng chìu ý ta thì ta sẽ đối xử tốt với nàng, ngược lại ta sẽ hành xử nàng như hành xử một thứ giẻ rách đó.
Lão hất mặt:
− Nào, ái thê bước ra đi nào.
Vẫn không có tiếng đáp lời gã.
Lão Dâm Thần bắt đầu cáu giận. Lão hừ nhạt một tiếng rồi vươn trảo công thộp lấy tấm rèm giật xuống.
Tấm rèm vừa bị giật khỏi cỗ kiệu thì một ảnh kiếm xanh rờn nhoáng lên lia thẳng vào hữu thủ của lão quỷ.
Phập...
Lão quỷ Nam Quân Gia Hầu đâu có thể nào ngờ được, không kịp vận Túc Cốt Thần Công, cho nên hữu thủ của lão bị Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tiện đứt liền ngay hổ khẩu.
Nam Quân Gia Hầu thét lên lồng lộng:
− A... A...
Lệnh Thế Kiệt từ trong chiếc kiệu hoa bước ra trong khi lão Nam Quân Gia

Hầu thì điểm chỉ phong bế mạch môn để cầm máu và liên tục thối về sau năm bộ.
Lão ngơ ngác nhìn Thế Kiệt, miệng méo xệch, lắp bắp nói:
− Ngươi đó ư...
− Lão quỷ còn nhận ra Lệnh Thế Kiệt này chứ?
− Lão phu và ngươi không thù không oán, sao ngươi cứ đeo bám theo lão phu hoài vậy?
Ngươi muốn gì?
Thế Kiệt lạnh nhạt nói:
− Nếu sau nhát kiếm ở Động Phong Nha, lão biết nhân quả thì đã không có cuộc hội kiến này. Nhưng vì lão chẳng biết nhân biết quả, gieo cái ác cho bá tánh, buộc tại hạ không thể chùng tay với lão.
Nam Quân Gia Hầu rít lên:
− Thế Kiệt, ngươi đã mượn ta một tảng thịt trên mặt, giờ đây lại chặt tay ta nữa. Cái hận này ta không bỏ qua cho ngươi đâu. Ta sẽ đầu nhập U Linh Môn, thề băm xác ngươi thành từng mảnh.
Nam Quân Gia Hầu vừa dứt lời thì Thần Hành Dị Cái từ ngoài cổ miếu đã lên tiếng:
− Cái con khỉ, lão quỷ đâu còn cơ hội để đầu nhập U Linh Môn.
Nam Quân Gia Hầu nhìn lão thâu nhi:
− Thì ra là lão tặc. Lần trước chính lão đã chỉ đường dẫn lối cho Lệnh tiểu tử, lần này cũng chính lão phá bĩnh ta.
Nam Quân Gia Hầu rít lên:
− Lão phu giết lão trước.
Nam Quân Gia Hầu vừa nói vừa vận chuyển Huyền Công Túc Cốt. Tả thủ của lão bất chợt vươn vài điểm tới yết hầu Thần Hành Dị Cái. Thần Hành Dị Cái vốn đã biết sự lợi hại của Túc Cốt Thần Công nên đã chuẩn bị sẵn. Nam Quân Gia Hầu vừa xuất thủ thì lão ăn mày cũng thi triển bí thuật Di Hình Cước Pháp, lòn lách tránh né.
Một bên ra sức công, một bên ra sức tránh né, cả hai đều trổ tuyệt kỹ của mình nên chẳng bên nào chiếm được thượng phong. Chỉ trong chớp nhoáng Nam Quân Gia Hầu đã công đúng hai mươi chiêu thức nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm sao công trúng được Thần Hành Dị Cái.
Bên kia lão ăn mày cũng chỉ biết nhún nhảy mà không thể nào công ngược lại được đối phương.
Lệnh Thế Kiệt đứng thị trận một lúc rồi trầm giọng nói:
− Đủ rồi...
Cùng với tiếng nói đóù chàng xuất một chiêu kiếm tàn khốc chém xả tới tả thủ của Nam Quân Gia Hầu.
Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cắt một đường vòng cung xanh rờn lia xuống cánh tay

Túc Cốt Thần Công quái dị của Nam Quân Gia Hầu.
Chát...
Lưỡi kiếm như chạm vào một khối đá, tưng ngược trở lên, trong khi cánh tay quỷ thì dội ngược xuống đất nhưng không suy xuyển gì.
Thế Kiệt nheo mày:
− Lão luyện Túc Cốt như những tên Cương Thi.
Hứng một kiếm của Thế Kiệt, Nam Quân Gia Hầu lồng lộng thét lên:
− Tiểu tử muốn quyết đấu với lão phu. Được, lão phu quyết một chiêu với ngươi.
Nam Quân Gia Hầu nhăn mày nhăn mặt xoạt chân. Tả thủ Túc Cốt của lão phát ra những tiếng kêu răng rắc.
Lão thâu nhi đã thấy Quỷ Kiếm chạm vào Túc Cốt của Nam Quân Gia Hầu nhưng chẳng tiện đứt được, liền cảnh báo với Thế Kiệt:
− Lệnh hiền điệt, phải dụng đến linh khí tiên thiên thôi.
Lời cảnh báo của lão thâu nhi vừa thốt ra thì tả thủ Túc Cốt của Nam Quân Gia Hầu biến thành một thế trảo thộp tới đỉnh đầu chàng.
Thế Kiệt nhíu mày thi triển Di Hình Cước Pháp tránh né cái chộp của lão quỷ.
Chộp hụt Thế Kiệt, Nam Quân Gia Hầu phẫn nộ quát:
− Tiểu tử, ngươi cũng bắt chước lão ăn mày thúi kia ư?
− Tại hạ sẽ thuận theo ý của lão.
Chàng vừa nói vừa vận chuyển huyền chân linh khí vào Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Ngay lập tức lưỡi kiếm quỷ xuất hiện ánh sáng nhật quang trông tợ như một vầng lửa bao bọc lấy lưỡi kiếm.
Nam Quân Gia Hầu rít lên:
− Ngươi nhớ giữ lấy lời đấy nhé.
− Lão cứ xuất thủ, tại hạ không nuốt lời đâu.
Nam Quân Gia Hầu thét lớn:
− Tiểu quỷ nằm xuống.
Tả thủ Túc Cốt Thần Công của lão biến thành trảo vỗ thẳng Thế Kiệt. Lần này thì Nam Quân Gia Hầu đâu thể nào ngờ được Quỷ Kiếm Đoạn Hồn trong tay Thế Kiệt đã là một linh kiếm thần kỳ.
Khi trảo công của lão Dâm Thần còn chập chờn chưa kịp thành chiêu thì Thế Kiệt đã thi triển xong chiêu kiếm quyết định của chàng.
Thanh kiếm lửa chém xả vào cánh tay Túc Cốt của lão Dâm Thần.
Phập...
Nam Quân Gia Hầu rú lên lồng lộng. Lão vốn đâu ngờ rằng Thế Kiệt đã đụng tới huyền công linh khí của mười hai vị La Hán, nên thản nhiên để kiếm của chàng chém vào cánh tay còn lại đã được lão vận hóa Túc Cốt Thần Công. Đến khi cánh tay đó rụng rơi xuống sàn cổ miếu, thì lão mới

biết mình đã lầm.
Lão Dâm Thần đứng như trời trồng, máu phún ra từ bả vai trái mà lão không biết làm sao bế mạch môn.
Sắc diện của Nam Quân Gia Hầu xanh rờn như tàu lá chuối. Lão lắp bắp nói:
− Tiểu quỷ, hãy lấy mạng lão phu nhanh đi.
Thần Hành Dị Cái nhìn lão, buông một tiếng thở dài rồi nói:
− Không cần thiết nữa, lão quỷ nên sống hết cuộc đời tàn phế để chuộc lại tội lỗi của mình.
Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa cách không phóng chỉ bế mạch cầm máu cho Nam Quân Gia Hầu.
Lão nhìn lại Thế Kiệt:
− Lệnh hiền điệt, chúng ta đi thôi.
Thế Kiệt gật đầu, nhìn lão Dâm Thần một lần nữa. Chàng khẽ lắc đầu nói:
− Lão gieo gió quá nhiều ắt phải gặt bão lớn.
Hai người trở bộ quay lưng ra ngoài ngôi cổ miếu Cửu Nghi. Ở bên ngoài không biết từ lúc nào cư dân thôn Vĩ Dạ đã tập hợp trước sân ngôi cổ miếu.
Thần Hành Dị Cái và Thế Kiệt nhìn mọi người.
Một vị trưởng thôn bước ra, trịnh trọng xá Thế Kiệt và lão thâu nhi:
− Chúng tôi thành kính đa tạ nhị vị đại hiệp đã giải trừ họa Dâm Thần cho bá tánh. Xin có chút lễ vật mong nhị vị lại hiệp thâu nhận.
Thần Hành Dị Cái trừng mắt:
− Hê... Bộ lão tưởng lão ăn mày này là Cái Bang thì khi hành đạo phải lễ vật ư? Nếu các ngươi có lòng thì mang lễ vật tặng cho lão và Lệnh hiền điệt trao lại cho những nạn nhân trong vụ này.
Vị trưởng thôn Vĩ Dạ rối rít nói:
− Cư dân thôn Vĩ Dạ không có ý xem thường trưởng lão, mà đây chỉ lão chút lòng thành của chúng tôi. Trưởng lão đã dạy như vậy chúng tôi sẽ nghe theo.
Thần Hành Dị Cái gật đầu:
− Tốt lắm, lão phu và Lệnh hiền điệt cáo từ đây.
Lão nhìn qua Thế Kiệt rồi cùng chàng trổ thuật Di Hình Cước Pháp thoát đi như một cơn gió thoảng. Hai người vừa mất dạng thì Nam Quân Gia Hầu từ trong cổ miếu bước ra. Sự xuất hiện của lão quỷ khiến đám tráng niên thôn Vĩ Dạ phẫn nộ, rồi không ai bảo ai, ào ào lao đến Nam Quân Gia Hầu.
Chỉ trong chốc lát, Nam Quân Gia Hầu đã biến thành một cái xác không còn nhận ra được nữa. Âu đó cũng là cái nghiệp mà lão tự chuốc vào mình.

Hồi 61
U Linh Cổ Mộ

Cổ mộ U Linh.
Tọa lạc cách Ngũ Đài Sơn khoảng ba mươi dặm về hướng Tây, ngôi cổ mộ bằng đá hoa cương to lớn trông tợ một quả đồi trọc, hướng mặt về phía Tây. Tấm bia đá cao sừng sững với bốn chữ thảo khắc sắc nét:
U Linh Chi Địa.
Chung quanh cổ mộ là những dãy mồ thẳng tắp, tất cả đều hướng mặt về phía trung tâm.
Nơi đó chính là ngôi cổ mộ U Linh Chi Địa.
Mặt trời đúng ngọ thì từ tám phương bốn hướng, từng đoàn người với binh khí cầm tay, nai nịt kéo về phía U Linh cổ mộ. Dẫn đầu đoàn cao thủ hướng chính Đông là Lý vương nương cùng với Lệnh Thế Kiệt. Án ngữ hướng Tây là nhóm cao thủ Cái Bang độ trên trăm nhân mạng, dẫn đầu là Thần Hành Dị Cái. Từ hướng Nam là các nhà sư Thiếu Lâm Tự do chính đại sư Huệ Giác đảm trách. Còn hướng Bắc là những cao thủ trên giang hồ được tập trung dưới lá đại kỳ lục lâm của tổng trại chủ Chữ Hào Thiên. Khí thế của quần hùng thật là hùng dũng và háo hức.
Dẫn đầu lục lâm hảo hán, Chữ Hào Thiên đi đầu, thỉnh thoảng lại xướng lên:
− Chính nghĩa hưng thịnh, anh hùng bất vị thân.
Chỉ trong khoảng khắc, tất cả quần hùng bạch đạo đã kéo đến vây quanh ngôi cổ mộ.
Trong ánh sáng hừng hực của vầng nhật quang rọi xuống, trông họ quá nhỏ bé trước ngôi cổ mộ hùng vĩ.
Lý vương nương nhìn sang Lệnh Thế Kiệt:
− Lệnh hiền điệt, đã đến lúc con thực hiện sứ mạng của mình.
Lý vương nương thở dài một tiếng:
− Một lần nữa ta muốn nhắc hiền điệt. Sự tồn vong của võ lâm đều quyết định vào lúc này. Nếu như hiền điệt nặng tình thì sẽ có bao nhiêu sinh linh phải xuống cõi U Linh Môn làm nô dịch cho Quỷ Kiếm U Linh.
Lệnh Thế Kiệt bặm môi gật đầu. Tay chàng đặt vào đốc thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, hướng mắt nhìn về phía ngôi cổ mộ U Linh. Chàng tưởng nhớ lại dĩ vãng, mà chàng và sư tôn đã trải qua với nhau mà tim đập như trống trận.
Lý vương nương liếc trộm Thế Kiệt, buông một tiếng thở ra. Bà cảm thấy có cái gì đó thật là bất an đang xâm chiếm mọi suy nghĩ của bà.

Chữ Hào Thiên lại cao giọng xướng lên:
− Vị nghĩa, anh hùng bất vị thân.
Lý vương nương mỉm cười nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, con nghe những gì Chữ huynh đệ nói chứ?
− Hiền điệt đã nghe.
Sau câu nói đó chàng lại buông một tiếng thở dài thườn thượt.
Lý vương nương liền cầm cờ hiệu màu hồng phất một cái.
Nhóm hảo hán do Chữ Hào Thiên cầm cờ lịnh ào ào lao về phía cánh cửa đá của U Linh cổ mộ. Tất cả mọi người không ai bảo ai hè nhau công phá thạch môn. Người thì đao, kẻ thì búa, có kẻ cầm chùy nện vào thạch môn.
Những thanh âm ầm ì vang lên rộn rịp, nhưng đúng một khắc sau thì mọi người đã mệt lử, nhưng cánh cửa vào U Linh cổ mộ vẫn không xoay chuyển.
Thần Hành Dị Cái tức tối gãi đầu:
− Cánh cửa khỉ này thế mà cứng dữ.
Lão quay lại Lý vương nương:
− Lý vương nương, chúng ta phải làm sao đây?
Lý vương nương nhíu mày suy nghĩ:
− Thạch môn của U Linh cổ mộ không phải một sớm một chiều mà công phá được. Mọi người phải kiên trì. Nếu như quần ma có thể phá được thạch môn Kim Đỉnh Sơn thì chúng ta cũng có thể phá được cánh cửa đá của U Linh Chi Địa.
Thần Hành Dị Cái gật đầu:
− Chúng ta sẽ phá nó.
Lão quay lại nhóm môn hạ Cái Bang:
− Các ngươi hãy thay nhóm bằng hữu lục lâm mà công phá thạch môn U Linh Chi Địa.
Theo hiệu lệnh của lão thâu nhi, nhóm bang chúng Cái Bang liền thay quần hào lục lâm nhâu nhâu bâu lấy thạch môn U Linh Chi Địa. Mạnh ai người nấy đập. Kẻ manh dùng chùy dùng búa, người yếu thì dùng dao, dùng kiếm.
Một khắc nữa lại trôi qua, nhưng cánh cửa thạch môn vẫn không vỡ, họa lắm trên nó chỉ có những vết trầy do đục do đẽo.
Bọn bang chúng Cái Bang mệt lả người, rút trở về sau. Hai vị trưởng lão bước đến bái lão thâu nhi. Một người lắc đầu nói:
− Bọn thuộc hạ đã dùng hết sức nhưng không sao phá được cánh cửa này.
Thần Hành Dị Cái nhìn Lệnh Thế Kiệt. Lão lưỡng lự một lúc rồi nói:
− Lệnh hiền điệt chắc dụng đến linh kiếm của mười hai vị La Hán may ra phá được thạch môn U Linh Chi Địa.
Huệ Giác đại sư thoáng lộ vẻ lo lắng:
− A di đà phật! Tất cả mọi người có mặt hôm nay kéo đến U Linh Chi Địa là do tin vào linh kiếm của Lệnh công tử. Nếu bây giờ công tử dụng đến linh

khí tiên thiên, thì sẽ hao tổn chân ngươn, đến lúc cần sợ không hồi phục kịp.
Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc nói:
− Lão đại sư yên tâm, đã có Tuyết Liên của tôi rồi. Nếu Lệnh công tử hao tốn chân ngươn thì cũng sớm hồi phục thôi.
Huệ Giác đại sư nhìn qua Lý vương nương:
− Lý vương nương nghĩ sao? Chủ định của chúng ta là công phá U Linh Chi Địa vào ban ngày để tránh tổn vong sinh linh. Nay chỉ mỗi thạch môn của U Linh Chi Địa, chúng ta cũng không phá được. Làm sao có thể vào cổ mộ U Linh?
Lý vương nương suy nghĩ một lúc:
− Ý của tôi là công phá vào ban ngày để tìm sự thuận lợi cho chúng ta nhưng Thế Kiệt phải dụng đến linh khí của mười hai vị La Hán cũng có điều bất lợi cho Thế Kiệt.
Thế Kiệt nhìn Lý vương nương nói:
− Vương mẫu đừng lo, có lẽ phải dụng đến linh khí tiên thiên của những vị La Hán, còn hơn để đêm xuống bao sinh linh ở đây chẳng biết như thế nào.
Lý vương nương buông một tiếng thở dài:
− Hiền điệt cứ quyết định.
Thế Kiệt gật đầu. Lý vương nương liền rút cờ hiệu màu vàng phất lên. Thấy lá cờ vàng quần hào đồng loạt lui về chỗ cũ, nhường khoảng trống trước thạch môn cho Lệnh Thế Kiệt.
Lý vương nương nhìn Thế Kiệt nói:
− Sau khi công phá thạch môn U Linh cổ mộ, hiền điệt cần phải quay lại đây để vận công điều tức phục hồi chân ngươn.
Thế Kiệt gật đầu. Chàng cầm Quỷ Kiếm rảo bước đến trước cửa thạch môn rồi từ từ rút lưỡi kiếm ra khỏi vỏ. Thanh Quỷ Kiếm được Thế Kiệt nâng dần qua khỏi đỉnh đầu với tư thế Đồng Tử Bái Quan Âm.
Vầng nhật quang chiếu vào lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm từ chuyển hóa từ màu xanh biếc qua màu đỏ rồi xuất hiện một màn lửa đỏ rực tỏa hơi nóng hầm hập.
Sức nóng từ lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn phá ra trên phạm vi hai mươi trượng. Tiết trời lập Đông thế mà những lớp cỏ dưới chân chung quanh chàng như bị sức nóng làm chúng rũ hẳn lại. Ngay cả những cao thủ đứng gần cũng phải thối bộ bởi sức nóng từ lưỡi kiếm Đoạn Hồn tỏa ra. Sự kỳ diệu của lưỡi kiếm khiến mọi người đứng ngây người nhìn Lệnh Thế Kiệt.
Sau khi vận đủ nguyên ngươn tới tầng thứ mười hai, Thế Kiệt hướng tinh nhãn chằm chằm về phía thạch môn U Linh Chi Địa. Chàng lẩm nhẩm nói:
− Sư tôn, tha thứ cho Lệnh Thế Kiệt.
Cùng với câu nói đó, nước mắt chợt trào ra khóe mắt chàng. Thế Kiệt mím môi nén tất cả sự Oan nghiệt vào trong rồi chợt hú vang một tiếng lồng lộng.

Tiếng hú của chàng nghe tợ tiếng rồng rú thét ngập tràn sự u uẩn. Cùng với tiếng rú đó, Thế Kiệt chém xả lưỡi kiếm lửa về phía thạch môn U Linh Chi Địa. Từ lưỡi kiếm trên tay chàng một chiếc lưỡi lửa kéo dài ra xá thẳng vào thạch môn U Linh cổ mộ.
Ầm...
Cả ngôi cổ mộ khổng lồ như rung chuyển bởi một cơn chấn động dữ dội. Còn thạch U Linh thì như bị đốt trong biển lửa khổng lồ.
Sau tiếng nổ kinh thiên động địa đó thì tiếp những âm thanh răng rắc, rồi thạch môn đổ sầm xuống.
Ầm...
Cát bụi mù mịt tung tóe chẳng còn nhìn thấy gì nữa.
Lý vương nương băng đến bên Thế Kiệt. Bà nắm tay chàng và cảm nhận sự giá buốt từ tay Thế Kiệt phả ra.
Lý vương nương quan sát sắc diện của Thế Kiệt, thấy chàng nhợt nhạt như một kẻ bị cảm lạnh.
− Thế Kiệt, theo Vương mẫu!
Không cần Thế Kiệt có phản ứng gì, Lý vương mẫu kéo chàng về chỗ cũ rồi ép xuống.
Bà đọc khẩu quyết rồi áp song thủ vào đài huyệt Thiên Linh Cái chuyển chân ngươn của mình qua Thế Kiệt.
Trong khi Vương mẫu chuyển công lực cho Thế Kiệt thì quần hào nhâu nhâu bâu lấy lối vào U Linh Chi Địa. Tất cả mọi người đều nhìn thấy một khối ngọc thạch khổng lồ xa xa trong cổ mộ U Linh.
Chính khối ngọc thạch đó khiến cho mắt người nào cũng sáng hẳn lên. Ai nấy cũng đều liên tưởng đến một kho tàng liên thành được dấu trong ngôi cổ mộ khổng lồ này.
Chữ Hào Thiên chưa kịp phát hiệu lệnh, những trại chủ đã háo hức thốt lên:
− Huynh đệ, bên trong có kho tàng, xông vào!
Năm mươi gã lục lâm rào rào như bầy châu chấu băng mình qua thạch môn U Linh Chi Địa, bất chấp nguy hiểm. Chữ Hào Thiên cuống quít nói:
− Các huynh đệ cẩn thận đó!
Miệng thì thét, chân Chữ Hào Thiên thì hối hả chạy theo nhóm huynh đệ của mình.
Nhóm lục lâm chưa vào được bao lâu chợt một ánh sáng xanh bất thần xuất hiện. Đó là một thứ ánh sáng chói lòa, từ trong U Linh cổ mộ hắt ra, mà ngay cả vầng dương quang cũng bị nó khỏa lấp.
Những tiếng rú cất lên lanh lảnh, những tiếng kêu đau đớn của bọn lục lâm dội đến tai dội đến tai Thần Hành Dị Cái, Huệ Giác đại sư và cả Lý Vương mẫu.
Mặc dù biết bên trong đã có sự cố nhưng mọi người không dám xông vào

mà chỉ lắc đầu nén cái đau xé lòng vào trong.
Huệ Giác đại sư nghe những tiếng kêu đau đớn đó không dằn được liền niệm phật hiệu:
− A di đà phật! Cứu độ chúng sinh.
Lý vương nương thâu hồi ngọc thủ, nhìn Thần Hành Dị Cái nói:
− Cổ mộ U Linh đâu phải là tửu điếm hay khách điếm mà có thể xông vào là được.
Lý vương nương bất giác lo lắng đảo mắt tìm Chữ Hào Thiên. Bên cánh hảo hán lục lâm bắt đầu nhốn nháo. Bà thở dài khi không thấy họ Chữ đâu cả.
Lệnh Thế Kiệt đã bật dậy.
Chàng hốt hoảng hỏi:
− Vương mẫu... Chữ huynh...
Lý vương nương nhìn chàng:
− Tổng trại chủ Chữ Hào Thiên đã vào cổ mộ U Linh cùng với nhóm huynh đệ lục lâm.
Thế Kiệt biến sắc:
− Chữ huynh sao lại hồ đồ như vậy.
− Hiền điệt, ta không kịp cản Chữ Hào Thiên lại.
Lý vương mẫu vừa dứt câu thì từ trong cổ mộ U Linh, Chữ Hào Thiên hai bên kè kè hai gã trại chủ dò dẫm bước ra. Vừa thấy Chữ Hào Thiên xuất hiện bọn lục lâm phấn khích xướng lên:
− Tổng trại chủ uy vũ... tổng trại chủ uy vũ...
Người phấn khởi nhất là Lệnh Thế Kiệt. Chữ Hào Thiên vừa xuất hiện thì chàng đã trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp băng đến. Thế Kiệt còn cách họ Chữ độ ba bước thì Chữ Hào Thiên té khuỵu xuống đất. Thế Kiệt thất sắc, băng đến đỡ lấy họ Chữ.
− Chữ huynh.
Nhìn lại, chàng mới biết hai gã trại chủ mà Chữ Hào Thiên cắp ra giờ đã là hai xác chết mắt mở trừng trừng.
Chữ Hào Thiên mắt vẫn mở to, nhưng nghe tiếng Thế Kiệt liền gượng nói:
− Lệnh đệ, tất cả bằng hữu của ta đã bị đui hết rồi.
Chữ Hào Thiên rống:
− Ngay cả ta cũng không còn đôi mắt nữa.
Thế Kiệt bặm môi.
Chữ Hào Thiên nắm tay Thế Kiệt:
− Ta đưa được hai người bằng hữu trở ra, đệ hãy xem họ ra sao rồi.
Thế Kiệt ngập ngừng một lúc rồi nói:
− Chữ huynh, họ đã chết rồi.
Chữ Hào Thiên thổn thức nói:
− Chết rồi ư?

− Không thể trách Chữ huynh được.
Chữ Hào Thiên lắc đầu:
− Tại ta, thân là tổng trại chủ nhưng giới quy bất nghiêm nên mới xảy ra thảm kịch này.
Các chư huynh đệ thấy khối ngọc trong cổ mộ tưởng là kho báu nên ùa vào, không ngờ đó là tử địa. Ta muốn ngăn các huynh đệ lại nên phải chịu như thế này.
Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc bước đến bên Chữ Hào Thiên. Lão nhìn qua đã biết vị tổng trại chủ đã bị đui rồi.
Kỳ Thân Lộc thở dài rồi nói với Thế Kiệt:
− Lệnh công tử, chúng ta nên đưa tổng trại chủ về phía sau để lão phu tìm cách chữa trị cho y.
Chàng không đợi Chữ Hào Thiên có bằng lòng hay không mà xốc nách y dìu luôn về phía Lý vương nương.
Thấy Chữ Hào Thiên, Lý vương nương cũng không cầm lòng đặng. Bà nhìn Kỳ Thân Lộc:
− Lão đại phu có cách gì không?
Kỳ Thân Lộc quan sát đôi mắt của Chữ Hào Thiên rồi bắt mạch cho Chữ Hào Thiên.
Lão bắt mạch xong buông một tiếng thở dài.
Thế Kiệt hỏi:
− Lão tiền bối, Chữ huynh thế nào?
Nhin Thế Kiệt, Kỳ Thân Lộc ôn nhu nói:
− Như thế này đã là may mắn lắm rồi. Nếu tổng trại chủ không có thần lực hộ thân, lão e khó mà trở ra ngoài này được. Mặc dù bây giờ mạch của tổng trại chủ có nghịch đảo nhưng lão phu có thể phục hồi được, duy có đôi mắt thì sơ....
Lý vương nương nhìn lão:
− Nếu vậy nhờ lão đại phu.
Kỳ Thân Lộc nhìn Chữ Hào Thiên rồi lấy hộp kim vàng ghim luôn một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của gã. Ghim xong lão lau mồ hôi trán:
− Thế là xong.
Lý vương nương đỡ Chữ Hào Thiên nằm xuống tấm thảm, rồi từ tốn hỏi:
− Tổng trại chủ, chuyện gì đã xảy ra cho mọi người vậy?
Chữ Hào Thiên lắc đầu:
− Tại hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Khi đạo ánh sáng xanh xuất hiện thì cảm thấy tứ chi bủn rủn, mắt chói lòa chẳng còn nhìn thấy gì nữa, trong đầu thì có những âm thanh u u nhức như búa bổ.
Chữ Hào Thiên thở ra:
− Tại hạ biết có sự biến liền tràn bộ thoát trở ra, thuận tay cắp luôn hai vị

huynh đệ, nhưng bấy giờ mới biết mình đã bị mù.
Lý vương nương nhìn Thế Kiệt:
− Hiền điệt, cái mà tổng trại chủ nói là khối ngọc chính là khối hoàng thạch mà mười hai vị La Hán muốn hủy đó.
Thần Hành Dị Cái cau mày thốt lên:
− Thế thì nguy rồi.
Huệ Giác đại sư nhìn lão thâu nhi:
− A di đà phật! Lão huynh nói nguy là nguy cái gì?
Thần Hành Dị Cái lắc đầu:
− Tất cả những lục lâm hảo hán xông vào cổ mộ, chốc nữa đây sẽ được cải tử hoàn sinh trong bộ dạng Cương Thi.
− A di đà phật!
Lão thâu nhi nói tiếp:
− Lũ Cương Thi kia kéo nhau ra khi đêm xuống. Đặc điểm của bọn chúng là chẳng biết sống chết là gì nên cũng chẳng sợ đao thương chưởng pháp.
Lão thâu nhi nhìn Chữ Hào Thiên:
− Nếu không có tổng trại chủ quay được trở ra thì tất cả chúng ta chắc xâm nhập cổ mộ và bây giờ không biết thành con khỉ gì đây.
Lão nhìn lại Lý vương nương:
− Lý vương nương, chúng ta nên rút lui thôi.
Lý vương nương nhíu mày suy nghĩ. Bà nhìn lại Huệ Giác đại sư:
− Đại sư, chúng ta có nên rút lui hay không một khi đã rút dây động rừng? Mục đích của chúng ta đến cổ mộ lần này là tiêu hủy hoàng thạch, nay lại rút lui, tôi e rằng sẽ chẳng con cơ hội nữa đâu.
Huệ Giác đại sư lần chuỗi hạt:
− A di đà phật! Lý vương nương nói rất đúng, một khi đã rút dây động rừng, chúng ta không còn lui bước được nữa rồi.
Huệ Giác nhìn Thế Kiệt:
− Lúc này lão tăng chỉ còn kỳ vọng vào Lệnh công tử mà thôi.
Lão hòa thượng Thiếu Lâm vừa dứt lời thì đột nhiên quần hào bỗng nhốn nháo hẳn lên.
Có người cất tiếng kêu la thảm thương.
Thần Hành Dị Cái biến sắc:
− Lại có sự biến xảy ra rồi.
Mọi người còn chưa biết đó là sự biến gì thì từ những hàng mộ vây quanh U Linh Chi Địa, lố nhố cao thủ Thần Long giáo và Câu Hồn Bang như đội mồ xuất hiện. Cùng với sự xuất hiện của quần ma là lúc nhúc lũ rắn đang bò theo từng hàng hướng về quần hùng bạch đạo.
Tất cả quần hùng không ai bảo ai đều đồng loạt rút về phía Lý vương nương và Thần Hành Dị Cái.

Lão thâu nhi nhảy đỏng lên khi nghe một trưởng lão Cái Bang thông báo tình hình.
Lão thét lên:
− Rắn à?
Vị trưởng Cái Bang gật đầu:
− Rắn nhiều lắm. Đều là những rắn độc có thể giết người.
− Chính lão Đông Độc Âu Dung Thừa đây mà. Lão quỷ đó biết lão thâu nhi này sợ rắn nên xua rắn ra đây.
Lão quay ngoắt lại Lý vương nương:
− Lý vương nương, chúng ta chạy thôi.
Miệng thì nói, chân của lão thâu nhi toan dợm bổ trổ Di Hình Cước Pháp.
Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc trừng mắt nhìn lão:
− Lão huynh định bỏ mọi người mà chạy ư? Nếu lão độc dùng độc thì Kỳ mỗ đây có cách trị mà.
Thần Hành Dị Cái hối hả nói:
− Lão lang băm ra tay nhanh lên đi. Lão ăn mày này nói trước, lão sợ rắn lắm. Chỉ cần đuổi được bầy súc sinh đó đi thì lão không thèm chạy nữa đâu.
− Được. Lão ăn mày xem Kỳ mỗ ra tay nè.
Diệu Thủ Thần Y lấy trong túi nải ra một chiếc còi, có hình dáng thật kỳ quái. Lão nhếch miệng nói:
− Bình thời khi ta cần thì chẳng thấy bóng con nào, lúc không cần ôi sao mà nhiều quá.
Lão nói xong đưa chiếc còi lên miệng, phùng mang thổi.
Quắc...
Chiếc còi phát ra tiếng chim đại bàng nghe thật đinh tai nhức óc.
Quắc... Quắc... Quắc...
Thấy Diệu Thủ Thần Y thổi còi mà Thần Hành Dị Cái phải bụm miệng nén cười.
Quả nhiên đúng như Thần Y Kỳ Thân Lộc nói. Bầy rắn độc như nghe được tiếng khắc tinh của chúng. Tiếng còi thứ nhất trỗi lên, tất cả lũ rắn nghểnh đầu dáo dác nhìn. Tiếng còi thứ hai, thứ ba thì chúng như hoảng loạn tìm đường chạy trốn, chẳng mấy chốc không còn bóng dáng con rắn nào.
Đông Độc Âu Dung Thừa từ trong đám quần ma vận trường y có thêu chiếc đầu lâu trước ngực. Lão hướng mắt nhìn về phía Kỳ Thân Lộc:
− Thì ra là lão quỷ.
Lý vương nương từ trong dám quần hào bước ra đối mặt với Đông Độc Âu Dung Thừa.
Bà gặn giọng nói:
− Đông Độc Âu Dung trưởng lão đã đầu nhập U Linh?
Âu Dung Thừa gật đầu:

− Không sai. Bổn nhân giờ là U Linh phó giáo. Khi mặt trời lặn, tất cả các người sẽ bị thu dụng làm nô dịch. Các người đừng hy vọng đào thoát khỏi U Linh Chi Địa. Tất cả mọi nẻo đường dẫn đến đây đều đã được phong bế, không một ai có thể thoát thân được đâu.
Nghe Đông Độc nói như vậy, phía lục lâm bỗng chốc nhốn nháo hẳn lên. Bây giờ Chữ Hào Thiên đã lâm nạn, cánh lục lâm như rắn mất đầu, đã hoảng loạn càng hoảng loạn hơn sau câu nói của Đông Độc Âu Dung Thừa.
Nghe Đông Độc nói, Lý Vương mẫu vẫn bình nhiên. Bà nhìn lão độc nói:
− Âu trưởng lão biết U Linh Chi Địa là mầm họa của võ lâm, sao lại giúp U Linh Quỷ Kiếm cản bước chúng tôi?
− Nói nhảm. Từ trước đến nay chính tà phân minh. Hôm nay hắc đạo có Quỷ Kiếm U Linh tất là lúc hưng thịnh của hắc đạo. Sao lại giúp bạch đạo hủy đi cái thần khí của hắc đạo chứ? Nếu biết ngoan ngoãn thì mọi người hãy hướng mắt về U Linh Chi Địa mà sám hối đặng còn được sự khoan dung độ lượng của Thần Kiếm U Linh.
Lý Vương mẫu thở dài lắc đầu. Bà nhìn lại Thế Kiệt:
− Thế Kiệt, trong tình huống này thì ngoài hiền điệt ra chẳng còn ai khác làm gì được.
Thế Kiệt khẽ gật đầu.
Lý vương nương nói tiếp:
− Tự mình con phải chui vào U Linh cổ mộ hủy hoàng thạch để tránh cho thiên hạ một kiếp nạn vô tiền khoáng hậu. Còn ngoài này là cuộc đối đầu bắt buộc giữa bạch đạo và hắc đạo.
− Con hiểu ý của Vương mẫu.
− Hiền điệt phải thật bảo trọng, nếu như không hủy được hoàng thạch trong U Linh Chi Địa thì tất cả những sinh linh có mặt tại đây sẽ là những vật tế thần. Hiền điệt hiểu ý của ta chứ?
− Con hiểu.
Lý vương nương nhìn lên ánh nhật quang:
− Thời khắc chẳng còn bao nhiêu đâu. Hiền điệt hãy thực thi sứ mạng của mình đi.
Huệ Giác đại sư, Thần Hành Dị Cái, Thần Y Kỳ Thân Lộc nhìn Thế Kiệt.
Lão thâu nhi bước đến bên chàng:
− Lệnh hiền điệt bảo trọng, đừng để lão ăn mày này mất thêm một người đồng tửu nữa nhé. Lão phu đã dùng Giải Độc Tửu rồi, nhất định phải dấu lại với hiền điệt đó.
Thế Kiệt khẽ gật đầu. Chàng vừa toan trổ thuật Di Hình Cước Pháp lướt về phía cửa cổ mộ U Linh thì Cáp Nhật Hồng xuất hiện:
− Lệnh đại ca.
Thấy nàng, Thế Kiệt sa sầm mặt:

− Huynh đã không cho muội đến sao muội lại đến đây chứ?
Nhật Hồng nhìn qua Lý vương nương.
Lý vương nương nói:
− Nhật Hồng muốn tiễn hiền điệt vào cõi U Linh. Đây là ý của ta, cũng là ý của Nhật Hồng.
Bà thở ra nói tiếp:
− Nhất nhật phu thê bách nhật niên.
Nhật Hồng rơi lệ nắm tay Thế Kiệt:
− Tướng công, thiếp muốn đi cùng tướng công.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Muội không thể đi cùng với huynh.
Chàng nắm tay Nhật Hồng:
− Nương tử, bảo trọng!
− Tướng công...
Nàng bất kể chung quanh mình là quần hào trên trăm nhân mạng mà ôm chầm lấy Thế Kiệt:
− Tướng công, thiếp sẽ đợi tướng công.
− Huynh sẽ trở ra mà.
Lý vương nương bước đến gỡ tay Nhật Hồng:
− Lệnh Thế Kiệt sẽ trở ra, Hồng nhi đừng đau khổ như vậy mà khiến Thế Kiệt nhụt chí anh hùng.
Thế Kiệt chớp mắt, khẽ mỉm cười nói với Nhật Hồng:
− Huynh sẽ trở ra.
Chàng nói với Lý vương nương:
− Hiền tế nhờ nhạc mẫu chăm sóc cho nương tử.
Lý vương nương gật đầu:
− Thế Kiệt hiền điệt cứ yên tâm. Ta sẽ chăm sóc cho Cáp Nhật Hồng.
Thần Hành Dị Cái cũng xen vào:
− Chỉ cần ngươi trở ra thì chẳng có một ai dám động đến chéo y của Nhật Hồng đâu.
− Vãn bối sẽ quay lại.
Thế Kiệt dứt lời rút Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, dồn linh khí tiên thiên vào lưỡi kiếm tạo ra một vầng lửa đỏ hừng hực. Quần ma thấy chàng dụng kiếm linh, đồng loạt lùi lại. Thế Kiệt lạng người trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp băng về phía thạch môn U Linh cổ mộ.
Chàng di rồi, Huệ Giác đại sư mới lên tiếng:
− A di đà phật! Đáng ra Lý vương nương không nên để Cáp quận chúa đến đây.
− Đại sư hiểu lầm ý của tôi rồi. Thế Kiệt một mình đi vào cổ mộ U Linh, chẳng khác đi vào chốn a tỳ địa ngục, huống chi kẻ giữ U Linh hoàng thạch

lại là phiên bản của Giang Kỳ.
Nếu Nhật Hồng không đến, tôi sợ Thế Kiệt khó mà vượt qua oan nghiệt này:
− A di đà phật! Bần tăng quả là hồ đồ nên mới trách Vương nương.

Hồi 62
Quỷ Kiếm U Linh

Ngọn kiếm lửa hừng hực trong tay Thế Kiệt hắt ra vầng nhật quang chói lòa khỏa lấp vùng ánh sáng xanh từ khối hoàng thạch tỏa ra. Mặc dù đã có linh khí tiên thiên phối hợp cùng linh kiếm nhưng khi chân vừa đặt qua ngưỡng cửa thạch môn bước vào U Linh bí đạo, Thế Kiệt cũng không khỏi có cảm giác rờn rợn như mình đang bước dần xuống cõi a tỳ vắng ngắt.
Nhờ ánh sáng nhật quang chàng có thể nhìn thấy những thây người nằm dọc hai bên vách đá cổ mộ với những tư thế như cố bấu víu lại sự sống đã bị tước đi quá nhanh và quá bất ngờ. Đi qua hết bãi thây người, chàng dừng chân trước cánh cửa vòng cung của gian chính sảnh.
Ngày giữa gian chính sảnh là một khối ngọc thạch xanh biếc đang tỏa ánh sáng xanh rờn rợn, mà khi mắt chàng mới nhìn vào nó ngỡ như nhìn vào một con mắt khổng lồ của loài quái vật từ cổ chí kim chưa ai được nhìn thấy.
Khi Thế Kiệt bước qua cánh cửa hình vòng cung thì khối đá ngọc thạch như chuyển dịch, bất chợt nó vụt sáng lên xanh chói lòa. Nếu không có vùng ánh sáng nhật quang từ linh kiếm phát ra, có lẽ Thế Kiệt đã bị lóa mắt bởi ánh sáng của khối ngọc thạch phát ra.
Thế Kiệt dấn đến thêm hai bộ. Khoảng cách của chàng và khối ngọc thạch rút ngắn lại.
Nhìn chằm chằm vào khối ngọc thạch xanh rờn, Thế Kiệt mím môi nâng linh kiếm lên cao để quyết định một chiêu hủy hoàng thạch.
Trong tâm tưởng của Thế Kiệt vẩn vơ một ý niệm:
− "Tại sao trong U Linh chi mộ lại chẳng có bóng người nào kể cả sư tôn Giang Kỳ?".
Câu hỏi đó vừa lướt qua đầu Thế Kiệt thì khối ngọc thạch tự dưng tách ra làm hai mảnh như miếng vỏ sò. Sự kiện kỳ lạ đó khiến Thế Kiệt thoáng một chút lưỡng lự.
Giữa hai mảnh ngọc thạch một người đang ngồi kiết đà, đôi tinh nhãn sáng ngời nhìn chàng.
Thế Kiệt nhíu mày buột miệng nói:
− Quỷ Kiếm U Linh.
Quỷ Kiếm U Linh khẽ hất đầu để chiếc mũ tuột ra phía sau để lộ chân diện mục chính là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.
Vừa nhác thấy Giang Kỳ, tứ chi Thế Kiệt bất giác bủn rủn. Chàng không

biết lúc này mình vui mừng hay hốt hoảng. Tâm trạng chàng là một mớ hỗn độn không thể nào phân biệt đâu là sứ mạng, đâu là nghĩa sư đồ.
Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt không chớp mắt.
Thế Kiệt cũng nhìn Giang Kỳ, thanh linh kiếm với linh khí tiên thiên vẫn hừng hực trên tay chàng.
Hai người cứ lấy mắt nhìn nhau mà không nói tiếng nào. Cuối cùng rồi Thế Kiệt cũng phải lên tiếng gọi:
− Sư tôn.
Chàng ngỡ đâu sau lời buột miệng của mình, Giang Kỳ sẽ nạt ngang mà không nhận hai tiếng nói ấy từ đáy lòng chàng. Nhưng ngược với ý niệm của Thế Kiệt, Giang Kỳ ôn nhu nói:
− Ta đợi ngươi thốt ra hai tiếng đó.
Câu đáp của Giang Kỳ khiến tâm hồn chàng bấn loạn hơn. Đến lúc này thì Thế Kiệt không biết mình phải làm gì.
Giang Kỳ vẫn chằm chằm nhìn Thế Kiệt nói:
− Ngươi đến cổ mộ U Linh để tiêu hủy sự sống của ta sau khi thu nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán?
Thế Kiệt lắc đầu:
− Sư tôn, Thế Kiệt không có ý tiêu hủy sự sống của người, mà chỉ đến đây hủy khối thạch này mà thôi.
− Ngươi hủy ngọc thạch là hủy sự sống của ta.
− Thế Kiệt...
Cổ họng chàng đắng ngắt như có khối mật đắng chẹn ngang không sao thốt được ra lời.
Giang Kỳ nói:
− Khi ngươi còn là một đứa bé đỏ hỏn thì ta đã bế bồng, nuôi nấng ngươi. Cho đến khi ngươi trưởng thành, ta truyền thụ kiếm pháp siêu đẳng để ngươi tung hoành trên giang hồ hợp nhất mười hai pho tượng kim thân La Hán. Nay ngươi đã có tất cả thì ngươi trả lại ta bằng sự bội nghĩa vong ơn. Ngươi có đáng sống không?
Lời nói của Giang Kỳ tợ như tiếng sét đánh vào tâm tưởng Thế Kiệt khiến tứ chi chàng bủn rủn hẳn ra, cùng với cảm giác đó thì ngọn lửa linh khí trên thanh kiếm Đoạn Hồn từ từ mờ dần.
Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt nói tiếp:
− Một kẻ bất hiếu, bất trung, bất nghĩa, muốn chuộc lại những tội lỗi của mình thì phải làm gì?
Thế Kiệt gần như mất hẳn thần thức bởi những câu nói của Giang Kỳ.
Chàng ấp úng nói:
− Một kẻ bất trung, bất nghĩa, bất hiếu muốn chuộc lại tội lỗi của mình thì chỉ có cái chết mới được thanh toán mà thôi.

− Vậy ngươi có phải là một kẻ bất trung, bất nghĩa và bất hiếu hay không?
Thế Kiệt biến sắc rồi khẽ gật đầu:
− Lệnh đồ đúng là kẻ bất trung, bất nghĩa và bất hiếu.
− Ngươi vẫn còn đủ tâm thức mà nhận ra điều đó à?
− Trong tâm tưởng của Lệnh đồ lúc nào cũng nghĩ đến sư tôn.
Đôi mắt ca Giang Kỳ thoạt sáng lên một cách kỳ lạ. Chính sự đổi khác của đôi tinh nhãn đó mà Thế Kiệt thoạt giật mình.
Chàng buộc miệng hỏi:
− Nhưng người có phải là sư tôn Giang Kỳ hay không?
Cùng với câu hỏi thoát ra từ cửa miệng chàng thì linh khí tiên thiên lại dồn vào lưỡi kiếm Đoạn Hồn tạo ra một vầng lửa đỏ hừng hực.
Ánh mắt của Giang Kỳ chợt dịu lại:
− Tại sao ngươi lại hỏi ta câu đó?
− Triều cô cô nói người giờ không còn là sư tôn của Thế Kiệt như ngày xưa nữa.
− Ta tìm sự vĩnh hằng, sự bất tử trong cõi U Linh, thì sao lại không phải là sư tôn của ngươi?
− Sự vĩnh hằng, sự bất tử của người được đổi bằng sinh linh của những người khác ư?
− Đó chỉ là một cách nói, một lối suy nghĩ. Ta và ngươi đã từng bôn ba trên chốn giang hồ và bị thiên hạ truy sát, vậy ta và ngươi có phải là những sinh linh cho người khác tìm sự vĩnh hằng và bất tử hay không?
Thế Kiệt thối lại một bộ. Những dấu ấn của quá khứ lại dội về trong tâm tưởng của chàng. Thế Kiệt làm sao quên được cuộc truy sát mà quần hào đã đổ xuống đầu chàng và sư tôn Giang Kỳ. Chính những dấu ấn buộc chàng phải nghĩ thầm:
− "Ta đang vì ai? Ta có đi đúng đường hay không?".
Cùng với câu hỏi thầm đó thì vầng lửa trên lưỡi kiếm Đoạn Hồn một lần nữa lại nhạt dần.
Đứng trước vị sư tôn đã từng nuôi nấng và truyền thụ kiếm thuật, chàng như kẻ lạc lõng kkhông sao định hướng được hành động của mình.
Nuốt nước bọt khô đắng, Thế Kiệt buột miệng hỏi:
− Sư tôn, giờ đây con phải làm gì?
− Con không biết mình phải làm gì ư?
− Con chẳng biết làm gì. Trong tâm tưởng con là một mớ bòng bong không định được.
Con phải hành động như thế nào.
Giang Kỳ hất đôi bản thủ xanh rờn rồi từ tốn nói:
− Nếu con không định tâm làm chủ mình thì ta cho con một cơ hội.
− Sư tôn hãy chỉ giáo cho con.

Đôi mắt Giang Kỳ một lần nữa lại sáng rực lên, cất giọng trang trọng nói:
− Hãy lấy máu của con rướt lên hoàng thạch này, rồi con sẽ cùng với ta sống trong cõi vĩnh hằng bất tử.
− Máu của con rướt lên ngọc thạch kia ư?
− Đúng như vậy, chỉ có máu của con rướt lên ngọc thạch thì ta và con mới hợp nhất trở thành kẻ bất tử trong cõi nhân gian này.
− Con không được hủy ngọc thạch?
Giang Kỳ lắc đầu:
− Không, nếu con hủy ngọc thạch là tự hủy cơ hội trở thành bất tử và hủy cả sự sống của ta. Ngươi sẽ được gì ngoài những lời dèm pha bất hiếu, bất trung, bất nghĩa?
Toàn thân Thế Kiệt xuất hạn mồ hôi.
Chàng nuốt nước bọt.
Lưỡi kiếm Đoạn Hồn giờ đây chỉ còn chút vầng nhật quang nhàn nhạt và từ từ hạ xuống những gì Giang Kỳ thốt ra như những nhát roi oan nghiệt quất vào tâm tưởng Thế Kiệt khiến chàng không còn chút cương nghị để vượt qua.
Chàng nhìn Giang Kỳ nói:
− Máu của Lệnh đồ sẽ làm ra sự bất tử và vĩnh hằng của sư tôn?
− Đúng như vậy.
Thế Kiệt lẩm nhẩm nói như kẻ đang mơ mộng viễn vông.
− Máu của Lệnh đồ sẽ làm ra sự bất tử của sư tôn.
Giang Kỳ thoạt điểm một nụ cười. Đôi thần nhãn xanh rờn từ lúc Thế Kiệt xuất hiện chẳng bao giờ chớp, và nó chỉ ánh lên những tia sáng rờn rợn và kỳ dị.
Khi lưỡi kiếm Đoạn Hồn vừa mất hẳn vầng lửa nhật quang thì Giang Kỳ bất giác lắc vai.
Chỉ một cái lắc vai đó thôi, thân pháp của y đã rời hai mảnh ngọc thạch lướt đến Thế Kiệt.
Cũng cùng lúc ấy một tiếng rống cất lên lồng lộng từ bên ngoài cổ mộ U Linh dội vào.
Tiếng rống kia do đại sư Huệ Giác thi thố thuật Sư Tử Hống của phật môn.
− Ô... Ô... Ô... Ô...
Khoảng khắc cuối cùng trước khi Quỷ Kiếm U Linh xuất thủ Vô Ảnh Kiếm thì Thế Kiệt như bừng tỉnh bởi tiếng Sư Tử Hống của phật môn. Chàng vừa kịp định thần thì ánh sáng xanh rờn đã xuất hiện.
Theo một phản xạ tự nhiên gần như vô thức, Thế Kiệt hoành lưỡi kiếm Đoạn Hồn ngán đỡ tia sáng xanh đó.
Trong lúc ngán đỡ tia sáng xanh đó, Thế Kiệt chỉ kịp dồn hai phần linh khí tiên thiên vào lưỡi kiếm Đoạn Hồn. Nên khi ánh sáng xanh biếc chạm vào

lưỡi kiếm thì hổ khẩu Thế Kiệt rách toạc ra.
Thế Kiệt rú lên một tiếng đau đớn:
− A... A... A... A...
Mặc dù hổ khẩu bị rách nhưng Thế Kiệt vẫn ghìm lưỡi kiếm không cho nó tuột khỏi tay mình.
Chàng ngớ ngẩn nhìn Giang Kỳ, buột miệng thốt:
− Sư tôn...
Không để Thế Kiệt nói thêm lời nào, Giang Kỳ tiếp tục thi triển Vô Ảnh Kiếm.
Chát...
Chàng nằm sõng soài dưới đất.
Giang Kỳ đứng sừng sững trước mặt Thế Kiệt, trổ thần nhãn xanh rờn nhìn chàng.
Lần này chạm vào thần nhãn của Giang Kỳ, bất giác Thế Kiệt liên tưởng tới đôi mắt mà chàng đã từng đối nhãn trong Kiếm Môn. Đôi mắt xanh rờn của Giang Kỳ tợ như đôi mắt thần bí kia.
− Kiếm Vương...
Giang Kỳ trầm giọng nói:
− Ta đã chờ khoảng khắc này từ lâu lắm rồi.
Giang Kỳ chỉ Thế Kiệt:
− Máu của ngươi sẽ cho ta thêm phần linh khí của hỏa dương để ta vĩnh viễn là người bất tử. Máu của ngươi sẽ khiến cho ta mạnh mẽ hơn, để độc tôn cõi nhân gian này.
Thế Kiệt lắc đầu:
− Người không phải là sư tôn Giang Kỳ.
− Giang Kỳ đã chết rồi, chỉ còn một Quỷ Kiếm U Linh.
Giang Kỳ ngửa mặt cất tràng cười sằng sặc. Tiếng cười của y như tiếng quỷ tru gọi hồn, nghe vừa rợn óc vừa man rợ.
Mặc dù vẫn còn giữ lưỡi kiếm Đoạn Hồn, nhưng Thế Kiệt cảm nhận chân ngươn của mình tản mát như một ngọn đèn dầu leo lét sắp tắt. Chàng nghĩ thầm:
− "Cuối cùng ta cũng không vượt qua được nỗi oan nghiệt đã gắn vào ta.".
Chàng nghĩ như vậy và sực nhớ đến những hạt Tuyết Liên mà Thần Y Kỳ Thân Lộc đã cho. Thế Kiệt dốc luôn nửa số hạt Tuyết Liên vào miệng nuốt, còn nửa kia thì nhai nhuyễn nhả vào hổ khẩu, trong khi Quỷ Kiếm U Linh vẫn cất tiếng cười thỏa thê và đắc thủ.
Quỷ Kiếm U Linh cắt tràng tiếu ngạo, nhìn Thế Kiệt nói:
− Ta sẽ biến ngươi thành một thanh kiếm sống phục vụ cho sự bất tử của ta. Máu sẽ tràn ra, sẽ đổ lên ngọc thạch để khí thần ta mãi mãi trường tồn, mãi mãi vĩnh hằng.

Thế Kiệt lắc đầu:
− Tôi không để cho người biến tôi thành thanh kiếm sống hay một Cương Thi tìm máu về cho người đâu.
− Ngươi đâu còn cơ hội nào nữa.
Quỷ Kiếm U Linh chỉ về phiến ngọc thạch đang tách ra như hai mảnh vỏ sò:
− Chỉ có máu của ngươi mới đủ cho ta thêm sức mạnh để độc tôn cõi nhân sinh này.
Quỷ Kiếm U Linh vừa nói vừa từ từ dấn bộ bước đến Thế Kiệt.

Quỷ Kiếm U Linh

Hồi 63
Giãn Hoa Tiên Tử

Bên ngoài cổ miếu, cuộc chiến giữa quần hùng bạch đạo và hắc đạo vô cùng hỗn độn. Bên quần hùng bạch đạo có Lý vương nương, Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác.
Bên hắc đạo có Đông Độc Âu Dung Thừa, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân và cả Câu Hồn Bang chủ Tạ Ưng Long cùng năm gã Ngũ Long Sứ Giả. Cuộc hỗn chiến đó mới đầu còn bất phân thắng bại nhưng lần hồi hắc đạo chiếm dần ưu thế.
Lý vương nương thì không ngừng nghỉ tay đối phó với Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Với cái chiếc lưới bằng kim tơ, Thôi Kỳ Lân lúc tung ra, lúc biến hóa thành nhuyễn tiên công kích toàn diện Lý vương nương.
Mặc dù đối phó với một trong Ngũ Kiệt, nhưng Lý vương nương vẫn không hề nao núng.
Với những thế chỉ phong uyển chuyển phối hợp cùng bộ pháp Phi Yến Hành Vân, bà đúng là đối thủ ngang tài ngang sức với Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.
Trong khi đó, đại sư Huệ Giác thì phải đối phó với Đông Độc Âu Dung Thừa. Mặc dù chỉ còn mỗi một cánh tay nhưng lão đại sư đã lâm chiến với Đông Độc trọn năm mươi hiệp mà lão độc vật chưa chiếm được thế thượng phong.
Đông Độc đánh mãi mà không hại được đại sư Huệ Giác, tức giận đến độ mặt đỏ gấc.
Lão độc thét lớn:
− Lão trọc già, ngươi thật là ngoan cường đó.
Lão độc vừa nói vừa hoành thân hai tay giũ liên tục. Từ ống tay áo của lão từng luồng khói độc đen kịt phún ra trào đến Huệ Giác đại sư.

Biết Âu Dung Thừa dụng đến độc công, mà luồng khói độc kia chính là Hủy Cốt Tán nhưng đại sư Huệ Giác vẫn không hề hấn gì, bởi khi lão hòa thượng lâm trận thì Thần Y Kỳ Thân Lộc đã cho uống giải độc và bế khướu giác rồi.
Riêng về phía Thần Hành Dị Cái, một mình phải đối phó với Ngũ Long Sứ Giả xem chừng khá chật vật. Lão liên tục bị tập kích, nếu không có bí thuật Di Hình Cước Pháp thì có lẽ lão ăn mày khó bề đương cự với những thế công liên hoàn của Ngũ Long Sứ Giả. Nói như thế nhưng phần bất lợi càng lúc càng nghiêng về Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, bởi lão chỉ biết tránh né mà không sao phản kích lại được đối phương nên bị dồn dần về phía cổ mộ U Linh.
Thần Hành Dị Cái tức tối quát:
− Lũ ôn dịch năm người các ngươi có ngon thì một đấu một với lão phu.
Miệng nói, tay lão thâu nhi thì bất ngờ vỗ tới Hắc Long Sứ Giả Mã Thừa một trảo.
Nhưng lão chưa dụng hết chiêu thì đã nghe tiếng gió sau lưng, buộc bỏ dở chiêu thức thi thố bí thuật Di Hình tránh né trảo công của Huỳnh Long Sứ Giả.
Thần Hành Dị Cái quát:
− Đồ thối tha đánh lén.
Lý vương nương vừa đối phó với Bắc Thần Thôi Kỳ Lân vừa lo lắng nhìn về phía cổ mộ U Linh. Bà vẫn thấy ánh sáng xanh rờn bên trong cổ mộ mà bồn chồn lo lắng.
Lý vương nương nghĩ thầm:
− "Đến bây giờ mà Lệnh Thế Kiệt vẫn chưa hủy được hoàng thạch thì chắc có sự cố rồi.".
Chiếc lưới của Bắc Thần lại được lão tung ra phủ lên đỉnh đầu Lý vương nương như lão ngư phủ quẳng lưới chụp cá. Lý vương nương điểm mũi giày dụng thuật Phi Yến Hành Vân bắn ngược về phía sau, đồng thời cách không phóng một đạo chỉ ngược trở lại đối phương.
Thủ pháp và bộ pháp của Lý vương nương quá linh diệu, khiến cho lão quỷ Bắc Thần không thể thừa tiên cơ liên hoàn tập kích mà phải đảo người vừa tránh chỉ vừa thu hồi tấm lưới sắt.
Lý vương nương vừa thoát ra khỏi mành lưới, lên tiếng nói:
− Thôi trưởng lão hãy nghĩ lại đi. Khi mặt trời lặn thì bao nhiêu sinh linh sẽ như thế nào?
Chúng ta phải cùng hợp lực vào cổ mộ U Linh.
Thôi Kỳ Lân nhướng mày cười khảy rồi nói:
− Lý vương nương tin vào gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt à? Có lẽ giờ đây y sắp biến thành Cương Thi rồi. Nếu Lý vương nương thuận ý thì để lão phu tóm gọn rồi đưa Vương nương về Tây Hạ cùng hưởng thụ những ngày êm ả có

hay không?
Lão vừa nói vừa nhảy xổ tới, tiếp tục quăng tấm lưới sắt để chặn Lý vương nương.
Mặc dù tức giận Thôi Kỳ Lân nói ra những lời khiếm nhã đối với mình nhưng Lý vương nương vẫn bình tâm không tỏ lộ vẻ tức giận ra bên ngoài.
Một mặt bà dụng thuật Phi Yến Hành Vân thoát khỏi tấm lưới sắt của Bắc Thần, còn ngọc thủ thì không ngừng điểm tới những đạo chỉ phong ôn nhu công kích đối phương.
Bắc Thần vừa tránh né chỉ phong của Lý vương nương, vừa thu lưới lần thứ ba, phi thân lên cao ba trượng, chiếm khoảng không để tung lưới. Lần này lão quyết bắt cho kỳ được Vương mẫu.
Lý vương nương như đã đoán biết được ý Thôi Kỳ Lân, khi lão vừa thoát lên cao ba thượng thì ba lại rùn tấn, ngọc thủ gác chéo từ từ đẩy ra hai đạo nhu kình ôn nhu.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân những tưởng như những lần trước, Lý vương nương chỉ dụng tới thuật Phi Yến Hành Vân mà thoát tránh tấm lưới của lão, nên dửng dưng quăng lưới.
Lưới vừa phủ trùm lên đỉnh đầu Lý vương nương thì hai đạo kình ôn nhu hòa quyện với nhau biến thành một con lốc cuồn cuộn hứng lấy tấm lưới của Bắc Thần.
Cơn lốc đó cuốn mành lưới lại và quất ngược trở lại Thôi Kỳ Lân. Sự biến đổi thần kỳ trong chưởng pháp của Lý vương nương khiến Bắc Thần lúng túng và bối rối. Nếu lão cứ tiếp tục giữ tấm lưới sắt thì nhất định sẽ bị trúng ngay chính đòn thế của mình.
Tình thế chẳng đặng đừng, Thôi Kỳ Lân buộc phải buông binh khí.
Cơn lốc nhuyễn kình Di Hoa Tiếp Ngọc của Lý vương nương cuốn băng tấm lưới sắt quẳng đi, vô hình trung tấm lưới sắt đó lại lao về phía Cáp Nhật Hồng, trong khi nàng đang dõi mắt nhìn vào trong cổ mộ U Linh ngong ngóng chờ Thế Kiệt mà chẳng phòng bị.
Lý vương nương nhác thấy tấm lưới sắt kia nhất định sẽ quất vào lưng Cáp Nhật Hồng.
Nếu như Nhật Hồng hứng trọn tấm lưới sắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thì khó bề giữ được mạng sống.
Lý vương nương hốt hoảng thét lên:
− Hồng nhi!
Cùng với tiếng thét cảnh báo đó, bà điểm mũi hài trổ thuật Phi Yến Hành Vân toan lướt theo thộp mành lưới lại. Trong lúc hốt hoảng như vậy Lý vương nương chẳng hề phòng bị đối với Bắc Thần.
Bắc Thần Thôi Kỳ Lân lợi dụng ngay thời cơ đó, liền búng ra hai hột xúc xắc bắn tới cước pháp của Lý vương nương.

Bốp... Bốp...
Vừa nhấc mình toan thi triển thuật Phi Yến Hành Vân, Lý vương nương cảm nhận chân mình đau buốt nơi đầu gối và nhũn hẳn ra. Bà té quỵ xuống đất nhưng mắt vẫn hướng về phía Cáp Nhật Hồng.
− Hồng nhi!
Lý vương nương mở to mắt hết cỡ bởi đoán chắc Cáp Nhật Hồng sẽ vong mạng bởi tình huống bất ngờ này. Cũng cùng lúc đó, đại sư Huệ Giác cũng kịp nhận định tình thế bất lợi của quần hào bạch đạo liền dồn nội gia chân khí phát tiếng Sư Tử Hống. Lão đại sư đâu biết rằng chính tiếng Sư Tử Hống của người đã đánh thức tâm trí của Thế Kiệt.
Trở lại Cáp Nhật Hồng.
Nàng mãi dõi mắt nhìn vào cổ mộ U Linh mà ngóng chờ Thế Kiệt, đâu ngờ được tấm lưới sắt đang trở thành lưỡi hái tử thần lướt đến sau lưng mình. Sinh mạng của nàng như chỉ mành treo chuông, nhưng thần trí thì cứ nghĩ đến Lệnh Thế Kiệt.
Khoảng khắc sau cùng trước khi tấm lưới sắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cướp sinh mạng của Cáp Nhật Hồng thì bất thình lình một nữ nhân vận bạch y như tiên cô từ trên cao với khinh pháp siêu quần lướt đến. Chỉ một cái phẩy tay, người đó đã thộp tấm lưới sắt gọn gàng và hạ thân xuống bên cạnh Cáp Nhật Hồng.
Sự xuất hiện của nữ nhân đó khiến cuộc đấu chợt ngưng hẳn lại. Thần Y Kỳ Thân Lộc vừa thấy nữ nhân kia đã reo lên:
− Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.
Mộc Kiến Bình nhìn Kỳ Thân Lộc rồi đảo đôi thu nhãn long lanh như hai vì sao rảo qua cục trường. Nàng từ từ nâng ống tiêu đặt vào chiếc miệng xinh xắn.
Tiếng tiêu trỗi lên một tấu khúc ai oán bi thương. Những tưởng nàng thổi tiêu để than thân trách phận mình, nhưng lạ lùng làm sao khi tiếng tiêu vừa cất lên thì tất cả mọi người đang giao chiến thoạt ngừng lại lắng nghe tấu khúc đó.
Kiến Bình vừa bước đi vừa thổi tiêu. Với dáng đi uyển chuyển như một tiên nữ, cùng với tiếng tiêu trầm bổng ngân nga, tác động vào tầm thức của từng người.
Cả hai phía hắc đạo lẫn bạch đạo tự dưng ngừng cuộc đấu và từ từ thu mình lại lắng nghe tấu khúc nhỉ non của Mộc Kiến Bình. Cục trường đang hỗn độn, bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, không còn tiếng binh khí chạm nhau, mà thay vào đó là những tiếng thở dài não nề cùng với tiếng tiêu sáo thổn thức.
Khi Kiến Bình hạ tiêu khỏi chiếc miệng xinh xắn thì mọi người như nhũn cả ra, chẳng một ai còn màng đến chuyện chém giết nữa. Huệ Giác đại sư phấn khích niệm phật hiệu:

− A di đà phật! Thiện tai, thiện tai...
Thần Y Kỳ Thân Lộc bước nhanh đến bên Mộc Kiến Bình:
− Tiên tử đến thật đúng lúc.
Lý vương nương gượng đứng lên. Bà nhìn Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Lão họ Thôi ngượng nghịu không dám nhìn Lý vương nương rồi thoạt trở bộ chạy như ma đuổi.
Lý vương nương bước đến Mộc Kiến Bình:
− Đa tạ cô nương đã cứu Hồng nhi.
− Kiến Bình chỉ làm tất cả những gì trong khả năng của mình thôi.
Lý vương nương lo lắng nhìn vào Thiếu Lâm cổ mộ:
− Cho đến bây giờ Thế Kiệt vẫn chưa trở ra và hoàng thạch cũng chưa bị hủy.
− Kiến Bình sẽ vào trong đó.
− Cô nương, nguy hiểm lắm.
− Kiến Bình có thể vào được.
Kiến Bình nói xong liền tay bấm khẩu quyết, tay cầm ngọc tiêu vận hóa huyền công.
Ngay lập tức toàn thân nàng như có một vầng khí huyền công hộ thể xuất hiện.
Nàng nhìn mọi người một lần nữa rồi rảo bước tiến thẳng vào U Linh cổ mộ.
Thần Hành Dị Cái nói:
− Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình chắc đã gặp được kỳ tích nên khác hẳn trước kia.
Lão quay lại Thần Y Kỳ Thân Lộc:
− Lão lang băm chắc biết kỳ tích này?
− Mộc cô nương sau khi được Kỳ mỗ phục hồi thần thức thì may mắn gặp được Vô Vi bà bà đưa về Ngọc Cung. Bây giờ cô ấy là Ngọc Nữ của Vô Vi phái.
Lý vương nương mỉm cười:
− Vô Vi phái vốn đã thoát ly khỏi giang hồ, nhưng lần này Vô Vi bà bà vẫn cho Mộc cô nương đến trợ thủ chứng tỏ họ cũng biết kiếp nạn này của võ lâm.
− A di đà phật! Thiện tai... thiện tai. Lão nạp thường nghe đồn về thuật thổi tiêu khống chế thần thức của Vô Vi phái, hôm nay mới được chứng nghiệm, mắt thấy tai nghe, quả là danh bất hư truyền. Xem ra còn hơn cả tuyệt công Sư Tử hống của phật môn.
Mọi người khách nhau xong lại dồn mắt nhìn vào cổ mộ U Linh. Trong lòng mọi người vẫn không yên mà bồn chồn hơn, bởi ánh sáng trong U Linh Chi Địa vẫn chưa tắt, và bóng dáng của Lệnh Thế Kiệt vẫn biền biệt trong chốn a tỳ.

Tất nhiên không nói ra nhưng ai cũng biết người bồn chồn lo lắng nhất chính là Cáp Nhật Hồng.
Nước mắt ràn rụa trên gương mặt điểm lệ, Nhật Hồng gượng nói với Lý vương nương:
− Mẫu thân, con phải vào cổ mộ U Linh.
Lý vương nương tròn mắt nạt ngang:
− Không được, con không thể vào đó được.
− Không, con phải vào đó. Nếu có chết thì con sẽ chết cùng với Thế Kiệt đại ca.
Nàng vừa khóc vừa nói:
− Con không thể bỏ chàng được.
Nàng nhìn vào trong cổ mộ:
− Tướng công, thiếp sẽ theo tướng công.

Hồi 64
Vị Nhân Đoạn Tình

Quay lại với Lệnh Thế Kiệt trong U Linh cổ mộ!
Khi Quỷ Kiếm U Linh cắt ngang tràng tiếu ngạo, từ từ nâng hữu thủ phát tác Vô Ảnh Kiếm thì bất thình lình Thế Kiệt bật đứng dậy.
Chàng rít lên:
− Trước khi Lệnh đồ chết cũng phải hoàn thành sứ mạng của thân phụ.
Cùng với lời nói đó, Thế Kiệt dồn tất cả linh khí tiên thiên vào lưỡi kiếm Đoạn Hồn.
Lần dồn linh khí này chàng có cảm giác hổ khẩu nóng như đang bị nung bên bếp than hồng.
Thế Kiệt nghiến răng ken két nuốt cái đau xé óc xé tim vào trong.
Lưỡi kiếm Đoạn Hồn lại phát một vầng lửa nhật quang đỏ rực tỏa hơi nóng hầm hập.
Quỷ Kiếm U Linh gằn giọng nói:
− Ngươi không còn cơ hội nữa đâu.
Thế Kiệt thét lên:
− Không...
Cùng với tiếng thét đó, chàng bất ngờ thi triển Di Hình Cước Pháp lòn qua thân ảnh Quỷ Kiếm U Linh. Lưỡi linh kiếm trên tay chàng hướng về khối ngọc thạch đang tách ra như chiếc vỏ sò bổ thẳng xuống một chiêu kiếm với tất cả chân nguyên đã thu nạp từ mười hai pho tượng kim thân La Hán.
Bùng...
Lưỡi kiếm Đoạn Hồn tợ một tia sét lửa đánh thẳng vào khối ngọc thạch đang tỏa ánh sáng xanh kỳ dị. Cả ngôi cổ mộ U Linh tưởng chừng như rung chuyển bởi nhát kiếm sau cùng của Lệnh Thế Kiệt.
Sau khi hạ lưỡi kiếm Đoạn Hồn xuống khối ngọc thạch. Thế Kiệt tưởng chừng như trước mặt mình là một biển máu tuôn ra xối xả. Lưỡi kiếm Đoạn Hồn trong tay chàng nhanh chóng hòa quyện vào khối máu đỏ và chẳng mấy chốc cả hai chỉ còn là những làn khói đang tan dần không để lại dấu tích gì cả.
Kỳ biến diễn ra như vậy, Thế Kiệt cũng không ngờ được, nhưng có một điều chàng cảm nhận là khí lực trong cơ thể của chàng cũng cạn kiệt, hầu như không nhấc nổi tứ chi.
Chàng nhìn lại Quỷ Kiếm U Linh. Y vẫn đứng sừng sững trong tư thế chuẩn

bị phát tác Vô Ảnh Kiếm để lấy mạng chàng. Nhìn Quỷ Kiếm U Linh, Thế Kiệt buông một tiếng thở dài rồi cố lấy hết phần sức lực còn lại lê đến dưới chân Giang Kỳ.
Chàng ngước mặt nhìn lên:
− Sư tôn, giờ Lệnh đồ có thể trả nợ nghĩa cho sư tôn.
Chàng nói xong gục đầu nhìn xuống, chờ đợi Giang Kỳ tiện lấy thủ cấp của mình.
Bịch...
Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ đổ sập xuống bên cạnh Thế Kiệt. Chàng giật mình quay sang nhìn, miệng thì thốt lên:
− Sư tôn...
Thế Kiệt càng ngạc nhiên hơn khi nhận ra bây giờ trong bộ lốt trang y tử thần không còn chân diện mục của Giang Kỳ mà thay vào đó là một bộ khô cốt trắng hếu.
Chàng lẩm nhẩm nói:
− Có chuyện này sao?
Lời còn đọng trên môi Thế Kiệt thì một giọng nói cất lên sau lưng chàng:
− Nếu Quỷ Kiếm Khách muốn đoàn tụ với Giang Kỳ thì để ta giúp cho.
Nghe giọng nói quen quen, Thế Kiệt quay lại:
− Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang.
Hạ Hàn Quang nhếch mép cười:
− Lệnh công tử thấy ta lạ lắm à?
Y chỉ một cái ngách phía sau bồ đoàn đặt khối ngọc thạch:
− Hạ mỗ nhờ làm thân trâu ngựa cho Quỷ Kiếm chủ nhân nên mới biết một mật đạo trong cổ mộ này. Bây giờ Hạ mỗ sẽ đưa Lệnh công tử đi rồi chiếm hữu thanh kiếm linh.
Y liếm mép:
− Khi có kiếm linh của Lệnh công tử thì Hạ mỗ chẳng mấy chốc sẽ độc tôn thiên hạ.
Thấy Hạ Hàn Quang, máu huyết trong kinh mạch Thế Kiệt sôi sùng sục. Chàng sao có thể quên được mũi phi tiễn hôm nào mà hắn đã kết liễu cuộc sống của thân phục chàng.
Nhưng khốn nỗi giờ đây lực trong nội thể của chàng như ngọn đèn dầu sắp cạn, không đủ giơ nổi tay nổi chân thì làm gì được kẻ thù.
Thế Kiệt nhìn Hạ Hàn Quang.
Hạ Hàn Quang nói:
− Lệnh công tử hận ta lắm chứ gì. Nhưng cái số của Lệnh công tử phải chết về ta. Hạ mỗ thì sao cãi được ý trời.
Y xoa tay nhìn Thế Kiệt:
− Trên nhân gian này ta nghĩ mình là một mỹ nam tử nhưng khi gặp Lệnh

công tử, ta lại cảm thấy thua sút ngươi quá nhiều.
Hạ Hàn Quang chắc lưỡi nói tiếp:
− Ông trời thương Hạ mỗ mới cho Hạ mỗ cơ hội này.
− Một người bỉ ổi như các hạ thì khó tránh được hậu quả sau này.
− Ồ... Ta chẳng thấy hậu quả gì cả. Nếu có hậu quả thì Hạ mỗ cũng trút cái hậu quả ra khỏi cuộc đời này.
Y liếm mép nói tiếp:
− Trước khi ta tế độ vong hồn của Lệnh công tử sớm đoàn tụ với Nguyên Thiên Phục và Giang Kỳ thì ta cũng chẳng giấu giếm Lệnh công tử làm gì nữa.
Hạ Hàn Quang cười khẩy, nheo mắt giễu cợt:
− Chính Hạ mỗ đã cưỡng bức Giãn Hoa Tiên Tử, người tình nhỏ của Nguyên Thiên Phục.
Ta sợ gã Tàn Hồn Ma Đao truy cứu ra sự việc nên buộc phải khử gã trước. Giờ ta nói ra sự thật tất Lệnh công tử sẽ nuôi hận trả thù, nên đành phải tống tiễn ngươi về cùng với gã Nguyên Thiên Phục một thể.
Thế Kiệt nghiến răng vì phẫn nộ. Hai mắt chàng đỏ cạch tưởng chừng muốn rỉ máu ra ngoài.
Hạ Hàn Quang thấy chàng phẫn nộ như vậy càng hứng khởi hơn.
− Lệnh công tử cứ phẫn nộ. Và có thể hét lên một tiếng để bớt sự ấm ức rồi trút hồn lìa xác cũng được mà.
− Hạ Hàn Quang, hãy ra tay nhanh lên đi, kẻo ngươi không có cơ hội đó.
− Lệnh công tử thích đi ngay à?
Gã lại chắc lưỡi:
− Đươc! Được! Hạ mỗ sẵn sàng chìu theo ý công tử.
Hạ Hàn Quang vừa nói vừa cúi xuống rút ngọn trủy thủ giấu dưới giày. Y liếm mép nhìn Thế Kiệt nói:
− Nếu có thể ghi lại kỳ tích của Hạ mỗ, một mình lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục và Quỷ Kiếm Khách thì đây đúng là một kỳ tích có một không hai trong chốn võ lâm giang hồ.
Gã vừa nói vừa từ từ giơ cao ngọn trủy thủ nhắm vùng chấn tâm của Lệnh Thế Kiệt toan đâm bổ xuống kết liễu cuộc đời chàng. Chính vào lúc ngọn trủy thủ chuẩn bị hạ xuống thì tiếng tiêu buồn ai oán lại trỗi lên.
Tiếng tiêu như có ma lực khiến Hạ Hàn Quang thoạt lưỡng lự rồi từ từ buông thõng hai tay cầm trủy thủ xuống. Mặt của gã đờ đẫn như người đang thả hồn theo tiếng tiêu đó.
Khi tiếng tiêu ngưng bặt thì Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình đã đứng trước mặt Hạ Hàn Quang.
Hạ Hàn Quang bừng tỉnh khi tiếng tiêu kia ngừng trổ. Hắn nhận ra ngay Mộc Kiến Bình:

− Mộc Kiến Bình... Kiến Bình...
Kiến Bình nhìn gã:
− Hạ công tử còn nhận ra tôi à?
− Ta... ta vẫn còn nhớ nàng... nhớ nàng lắm.
− Trên Hồ Động Đình, Kiến Bình đã từng được nghe những lời đường mật của Hạ công tử.
Hạ Hàn Quang lùi lại hai bộ.
Mắt Kiến Bình không rời gã.
Hạ Hàn Quang chạm vào ánh mắt của nàng như chạm phải lửa bỏng, vội vã lắc đầu nói:
− Kiến Bình, ta biết nàng hận ta lắm... nhưng...
Kiến Bình dấn đến một bộ:
− Ta không hận Hạ công tử.
Hạ Hàn Quang nhướng mày ngượng ngập nói:
− Nàng không hận ta. Đúng rồi, nàng sao có thể hận ta được. Người xưa nói nhất nhật phu thê bách nhật ân. Chẳng lẽ nàng lại xuống tay giết ta sao?
Hạ Hàn Quang hớn hở nhìn Kiến Bình nói:
− Kiến Bình, ta và nàng lại chắp cánh se duyên với nhau.
Cùng với lời nói đó bất thần y lạng người vung tay phóng ngọn trủy thủ công thẳng tới yết hầu Kiến Bình. Giờ đây Kiến Bình đâu phải như ngày xưa nữa, mà đã là Ngọc Nữ của Ngọc Cung, tiếp thụ võ học Vô Vi thì gạt ngọn trủy thủ đối với nàng là chuyện quá dễ như trở bàn tay.
Ngọc tiêu điểm tới hứng lấy ngọn trủy thủ, đánh bật nó rơi xuống đất.
Thấy Mộc Kiến Bình phản ứng thần kỳ, Hạ Hàn Quang giật mình toan phi thân vào mật đạo thoát chạy. Nhưng ý niệm của gã như bị Kiến Bình đọc được. Chỉ một cái lắc vai, nàng đã đứng trước mặt Hạ Hàn Quang.
− Hạ công tử chưa đi được.
Hạ Hàn Quang lắp bắp nói:
− Kiến Bình, hãy tha thứ cho ta. Ta biết ta có lỗi với nàng.
Kiến Bình lắc đầu:
− Hạ công tử không có lỗi với Kiến Bình.
− Ta không có lỗi với nàng, sao nàng cản đường ta?
− Bởi vì ta sẽ giết Hạ công tử.
Giọng nói của nàng thật ôn nhu từ tốn, nhưng đối với Hạ Hàn Quang thì đúng là lời phán xử của diêm chúa. Y bất giác thối lùi hai bộ, chỉ vào ngực mình:
− Nàng giết ta?
Kiến Bình gật đầu.
Hạ Hàn Quang bặm môi, mãi một lúc mới cất nổi lời nói:
− Nàng hận ta đã cưỡng đoạt sự trong trắng của nàng?

− Không hận.
Hạ Hàn Quang thét lên:
− Không hận, tại sao nàng lại muốn giết ta?
− Vì Nguyên đại ca.
− Nguyên Thiên Phục... Gã... gã đã chết rồi.
− Chết bởi tay Hạ công tử.
Hạ Hàn Quang lắc đầu:
− Kiến Bình, ta sẽ chuộc tội với Nguyên Thiên Phục mà thờ cúng bài vị y suốt đời.
Lệnh Thế Kiệt gượng đứng lên.
Kiến Bình buông một tiếng thở dài rồi nói:
− Hạ công tử còn lời gì để nói nữa không?
− Ta nói sự thật từ đáy lòng mình. Nàng hãy tin ta.
− Những lời của Hạ công tử thốt ra thật là vô nghĩa.
− Nàng... không nghĩ...
− Đã quá muộn để Hạ công tử nghĩ lại mình. Ta tội nghiệp cho một nam tử như Hạ công tử, nhưng không thể để công tử tồn tại trên cõi nhân thế này được. Quỷ Kiếm U Linh Môn có Vô Ảnh Kiếm còn công tử có xà tâm ngôn đao. Hạ công tử nên theo về với Quỷ Kiếm U Linh mà làm chiếc ghế cho y.
Hạ Hàn Quang lắc đầu:
− Không... Kiến Bình, đừng mà...
Gã vừa dứt lời thì chiếc ngọc tiêu đã điểm tới đúng vùng tam tinh của Hạ Hàn Quang.
Chiêu công của Kiến Bình quá thần kỳ và nhanh đến độ Hạ Hàn Quang không thể nhìn thấy được.
Khi nàng rút ngọc tiêu về thì tam tinh của Hạ Hàn Quang đã lủng một lỗ sâu hoắm.
Hạ tử Hạ Hàn Quang xong, Kiến Bình nhìn lại Thế Kiệt. Với dung diện u buồn nàng bồi hồi nói:
− Thế Kiệt, hãy thắp dùm tôi ba nén nhang trên mộ phần Thiên Phục. Kiến Bình này đã trả thù dùm cho người.
Thế Kiệt chưa kịp dáp lời thì Mộc Kiến Bình đã lướt thân ảnh vào mật đạo U Linh mất dạng.
Chàng nhìn về phía mật đạo, buông một tiếng thở dài.
Cũng lúc đó Cáp Nhật Hồng đã vào tới đại sảnh cổ mộ U Linh. Nàng vừa nhìn thấy Thế Kiệt đã chạy vội đến ôm chầm lấy chàng:
− Tướng công...
Nhật Hồng dụi đầu vào bờ vai Thế Kiệt mà khóc. Nàng khóc không phải vì bất cứ lý do nào mà chỉ vì quá sung sướng, quá hạnh phúc khi biết Thế Kiệt vẫn còn tồn tại trong cuộc đời này, nghĩa là vẫn còn tồn tại trong cuộc đời

nàng.
oo Cỗ xe song mã rong ruỗi về phía hướng Đào Hoa Viên. Trong khoang xe thỉnh thoảng lại rộn lên tiếng cười hoan hỉ của đôi uyên ương vừa gá nghĩa trăm năm.
Cỗ xe dừng lại trước cánh cổng tam quan khu Đào Hoa. Bên trong Đào Hoa Trang, hoa đào đang nở rộ để chuẩn bị đón mùa xuân. Đào Hoa Trang như bừng sống dậy sau những thăng trầm của bụi trần gian.
Thế Kiệt và Nhật Hồng bước xuống xe đi vào khu vườn đào. Hai người dừng bước trước ba ngôi mộ đá được những tán hoa đào tôn tạo.
Chàng đứng lặng trước ba ngôi mộ đó:
− Mẹ... cha... nghĩa phu.... Cuối cùng con cũng đưa được ba người về bên nhau.
Nhật Hồng liếc trộm Thế Kiệt rồi nhìn lại ba ngôi mộ:
−Cha... mẹ... bá bá... Chúng con sẽ yêu thương nhau trọn kiếp này, để mãi mãi không còn những oan trái trong cuộc đời.

Hết

Nguồn: Nhanmonquan
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 10/10/2004 12:18:46 CH